ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Herbert_Brian_Anderson_Kevin_J-Predehra_k_Dune_3-Corrinove.PDB

PDB Name: Predehra k Dune 3 Corrinove
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2007
Modification Date: 25.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BRIAN HERBERT a
KEVIN J. ANDERSON
Předehra k Duně:
Corrinové

Přeložila:
VERONIKA VOLHEJNOVÁ

Brian Herbert, Kevin J. Anderson: Předehra k Duně: Corrinové
Vydání první.
Copyright © 2001 by Herbert Limited Partnership.
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Random House Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2002 jako svou 686. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Dune: House Corrino,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books,

a division of Random House Inc., New York, v roce 2001.
Český překlad © 2002 Veronika Volhejnová.
Přebal a vazba © 2002 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2002 Karel Řepka.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-465-0

BARONET
Praha 2002

Našim manželkám

JANET HERBERTOVÉ
a
REBECCE MOESTA ANDERSONOVÉ

za jejich podporu, povzbuzování, trpělivost a lásku
na každém kroku tohoto dlouhého a složitého procesu

PODĚKOVÁNÍ
Penny Merrittové za pomoc při správě literárního odkazu jejího otce Franka Herberta.
Našim redaktorům Mikovi Shohlovi, Carolyn Caugheyové a Anne Lesley Groellové, kteří nám poskytli podrobné a neocenitelné nápady, jež v průběhu mnoha náčrtů doladily tento příběh až ke konečné verzi.
Jako vždy i Catherine Sidorové od WorldFire, Inc., která neúnavně pracovala na přepisu desítek mikrokazet a naťukala stovky stran, aby stačila našemu šílenému pracovnímu tempu. Její pomoc ve všech fázích projektu nám pomohla uchovat si zdravý rozum a podařilo se jí dokonce i oklamat jiné lidi natolik, že si mysleli, že ve věcech máme pořádek.
Diane E. Jonesové, která pracovala jako testovací čtenářka a pokusný králík, poskytla nám upřímné reakce a navrhla další scény, které knihu vylepšily.
Robertu Gottliebovi a Mattu Bialerovi z Trident Media Group, Mary Alici Kierové a Anně Cottleové z Cine/Lit Representation - nikdo z nich ani na okamžik nezakolísal ve své víře a oddanosti projektu, jehož potenciál rozeznali.
Herbert Limited Partnership, kam patří Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Kimberly Herbertová, Margaux Herbertová a Theresa Shackelfordová. Všichni nás nadšeně podporovali a svěřili nám pokračování nádherné vize Franka Herberta.
Beverly Herbertové za téměř čtyři desetiletí podpory a oddanosti jejímu manželovi Franku Herbertovi.
A především děkujeme Franku Herbertovi, jehož genialita stvořila tak nádherný vesmír, který my všichni můžeme objevovat.

Osa otáčení planety Arrakis svírá pravý úhel s poloměrem její oběžné dráhy. Sama planeta není koule, ale spíše něco jako vřeteno, dost široké kolem rovníku a zužující se k pólům. Vyvolává to dojem umělosti, jako by tato planeta byla kdysi dávno záměrně vytvořena.

- ZPRÁVA TŘETÍ IMPERIÁLNÍ KOMISE

POD SVĚTLEM DVOU MĚSÍCŮ zářících z prašného nebe se příslušníci fremenského přepadového komanda míhali po pouštních skaliscích. Ztráceli se ve svém drsném okolí tak, jako by byli z téže látky - drsní muži v drsném prostředí.
Smrt Harkonnenům! Všichni příslušníci ozbrojeného komanda složili stejnou přísahu.
V tichých hodinách před úsvitem spěchal Stilgar, jejich vysoký černovousý vůdce, s kočičí lehkostí v čele svých nejlepších bojovníků. Musíme se pohybovat jako noční stíny. Stíny se skrytými noži.
Pozvedl ruku a zastavil tak svou nehlučnou četu. Stilgar naslouchal tepu pouště, ušima zkoumal temnotu. Jeho sytě modré oči přejížděly vysoké skalní hradby, které se tyčily proti nebi jako obří hlídky. Jak dvojice měsíců postupovala nebem, temné skvrny se neustále měnily jako živoucí výběžky kamenných výšin.
Muži se proplétali skalními rozsedlinami, postupovali strmou, uměle vytvořenou stezkou. Terén se zdál až přízračně známý, ačkoliv tu Stilgar ještě nikdy dříve nebyl. Jeho otec mu popsal cestu, trasu, kterou jejich předkové chodívali do síče Hadith, kdysi největšího ze všech skrytých sídel, dnes už dávno opuštěného.
"Hadith" - to bylo slovo převzaté ze staré fremenské písně o tom, jak přežít v poušti. I on, stejně jako mnoho dalších žijících fremenů, si její slova nesl s sebou vrytá v duši… Příběh o zradě a občanské válce v prvních generacích zensunnitských poutníků tady na Duně. Podle legendy všechny významy povstaly právě tady, v tomto posvátném síči.
Nyní však Harkonnenové naše svaté místo znesvětili.
Každý muž Stilgarova komanda pociťoval odpor k takové svatokrádeži. Doma, v síči Rudého valu, ležel plochý kámen a na něm jeden vryp za každého nepřítele, jehož tito fremeni zabili. A dnes bude prolita další nepřátelská krev.
Celá jednotka následovala Stilgara, který s klesáním skalní stezky zvyšoval tempo. Brzy bude svítat a muži měli před sebou ještě mnoho zabíjení.
Tady, daleko od všetečných imperiálních očí, používal baron Harkonnen prázdné jeskyně síče Hadith k ukrývání jedné ze svých ilegálních zásobáren koření. Podloudně získaný poklad drahocenné směsi se neobjevil v žádné inventární zprávě, která kdy byla předložena imperátorovi. Shaddam o tomto úskoků nic netušil. Ale před pátravýma očima lidu pouště jej nebylo možné utajit.
V chudé vesnici Bár es Rašíd na úpatí pohoří měli Harkonnenové odposlouchávací stanici a nahoře na útesech stráže. Taková bezvýznamná obranná opatření nepředstavovala pro fremeny žádnou překážku, protože si už před dávnými časy vybudovali nesčetné vchody a šachty vedoucí do podzemních jeskyní. Tajné vchody…
Stilgar našel místo, kde se cesta rozdvojovala, a vydal se po jedné ze stezek, téměř nezřetelné. Pátral přitom po skrytém vchodu do síče Hadith. Ve slabém světle uviděl temné místo pod převisem. Padl na všechny čtyři, sáhl do tmy a našel tam očekávaný vchod, chladný a vlhký, bez dveřní pečeti. Takové plýtvání…
Žádné jasné světlo, ani stopa po stráži. Vlezl do díry, natáhl nohu dolů a objevil nerovnou římsu a pod ní další. Schody dolů. Před sebou rozeznal slabé žluté světlo v místech, kde chodba zatáčela doprava.
Stilgar couvl a pozvedl ruku, aby vybídl ostatní k následování.
Na podlaze pod schody si povšiml staré servírovací mísy. Vytáhl si z nosu zátky a ucítil syrové maso.
Návnada na malé šelmy? Past na zvířata? Ztuhl a rozhlédl se po senzorech. Spustil už neslyšný poplachový signál? Uslyšel před sebou kroky a opilý hlas: "Zas tam jeden spadl! Tak ho pošlem do

kuloního pekla."
Stilgar a dva další fremeni odskočili do postranního tunelu a vytasili mléčně bílé krispely. Mólská pistole by v tomto uzavřeném prostoru nadělala příliš velký hluk. Když se kolem nich přehnali dva harkonnenští strážní, páchnoucí melanžovým pivem, Stilgar a jeho druh Turok vyskočili a popadli je zezadu.
Než oba nešťastníci stačili vykřiknout, fremeni jim podřízli hrdla a pak na rány rychle přiložili houbové obvazy, aby se do nich vsákla drahocenná krev. Pohyby výkonnými a zároveň tak rychlými, že je téměř nebylo možné sledovat, sebrali oba fremeni strážným ruční zbraně dřív, než se přestali škubat. Stilgar si jeden laserpal nechal sám a druhý podal Turokovi. Nevýkonné vojenské luminy se vznášely ve stropních výklencích a vrhaly slabé světlo. Přepadové komando postupovalo chodbou k srdci dávného síče. Když cesta míjela dopravníkový systém používaný k odvozu materiálů do tajné komory a ven z ní, vycítil skořicovou vůni melanže, která zesilovala, jak skupina pronikala hlouběji. Tady byly stropní luminy vyladěny na bledě oranžovou, nikoli na žlutou.
Stilgarova jednotka tiše zamručela při pohledu na lidské lebky a práchnivějící mrtvoly opřené o stěny chodby jako nepořádně vystavené trofeje. Mohli to být fremenští zajatci nebo vesničané, které harkonnenští chytali pro zábavu. Turok se po Stilgarově boku rozhlédl kolem, jako by hledal dalšího nepřítele, jehož by bylo možné zabít.
Stilgar opatrně postupoval vpřed a zaslechl už hlasy a nějaké řinčivé zvuky. Došli k výklenku s nízkým kamenným zábradlím, odkud byl výhled na obrovskou podzemní jeskyni. Stilgar si představil ty desetitisíce lidí, kteří sem museli před dávnou dobou proudit, ještě před Harkonneny, před imperátorem…, dřív, než se melanž stala tím nejvzácnějším zbožím v celém vesmíru.
Uprostřed jeskyně se tyčilo cosi osmiúhelníkového, temně modrého a stříbrného, obklopeného rampami. Kolem stály další, menší podobné stavby. Jedna z nich se právě budovala; kolem ní ležely plastocelové součástky a sedm dělníků na ní tvrdě pracovalo.
Nájezdníci vklouzli zpět do stínu a plížili se po nízkých schodech dolů do jeskyně. Turok a ostatní fremeni se svými ukořistěnými zbraněmi zaujali postavení v různých výklencích jeskyně. Tři bojovníci vyběhli po rampě obepínající největší osmiúhelníkovou stavbu. Na vrcholu na chvilku zmizeli z dohledu, pak se znovu objevili a rychlými pohyby rukou signalizovali Stilgarovi. Šest strážných bylo už zabito, aniž by vydali jediný zvuk - odstraněno tichými smrtícími krispely.
Teď už skončila doba tajností. Dole v jeskyni namířili dva bojovníci své mólské pistole na překvapené stavební dělníky a přikázali jim, aby vystoupili po schodech nahoru. Unavení dělníci neochotně poslechli, jako by jim bylo jedno, který pán jim zrovna rozkazuje.
Fremeni prohledali okolní chodby a našli podzemní kasárna, kde spaly dobře dva tucty strážných mezi lahvemi melanžového piva rozházenými po podlaze. Ve velké jídelně bylo silně cítit koření.
Fremeni s pohrdlivými úšklebky vtrhli dovnitř, rozháněli se noži, rozdávali kopance a rány, bolest, ale žádné smrtelné zranění. Otupělí harkonnenští byli odzbrojeni a odvedeni do hlavní jeskyně.
Horkokrevný Stilgar se zamračil na potácející se a napůl opilé muže. Vždycky doufám v úctyhodného nepřítele, ale takový tu dnes není ani jeden. Dokonce i tady, ve vysoce zabezpečené jeskyni, ochutnávali ti muži koření, které měli hlídat - nejspíš bez baronova vědomí.
"Chci je hned teď umučit k smrti." Turokovy oči byly v narudlém světle lumin zcela temné. "Pomalu. Viděl jsi, co provedli svým obětem."
Stilgar ho zarazil. "To si nech na potom. Nejdřív budou pracovat." Stilgar procházel tam a zpátky před harkonnenskými zajatci a drbal se v temných vousech. Pach jejich ustrašeného potu začal být silnější než vůně melanže. Tichým odměřeným tónem použil hrozbu, kterou navrhl jejich vůdce Liet-Kynes. "Tahle zásoba koření je nezákonná a představuje výslovné porušení imperiálních rozkazů. Všechna melanž, která se tu vyskytuje, se zabavuje a bude ohlášena na Kaitan." Liet, jako nedávno jmenovaný imperiální planetolog, odjel na Kaitan, aby si vyžádal slyšení u imperátora Shaddama IV. Do imperiálního paláce bylo daleko, prakticky přes celou galaxii, a prostý obyvatel pouště, jakým byl Stilgar, si takovou vzdálenost uměl stěží představit.
"To říká fremen?" ušklíbl se podnapilý kapitán stráže, malý mužík s rozklepanými laloky a vysokým čelem.
"To říká imperátor. Zabavujeme zdejší zásoby jeho jménem." Stilgarovy indigové oči muže probodly.

Zarudlý kapitán neměl ani tolik zdravého rozumu, aby se bál. Zřejmě nikdy neslyšel o tom, co fremeni dělají se svými zajatci. Však se to brzy dozví.
"Tak do práce, vyprázdnit sila!" vyštěkl Turok, který stál vedle zachráněných otroků. Ti vězni, kteří nebyli tak vyčerpaní, aby jim bylo všechno jedno, se zřejmě bavili pohledem na zkrocené harkonnenské. "Brzy tu budeme mít vlastní toptéry, které koření odvezou."

JAKMILE VYCHÁZEJÍCÍ SLUNCE SEŽEHLO POUŠŤ, Stilgar měl nervy napjaté úzkostí. Harkonnenští zajatci pracovali hodinu za hodinou. Tenhle nájezd trval strašně dlouho, ale v sázce byly obrovské zisky.
Zatímco Turok a jeho druhové měli neustále připravené zbraně, neochotní harkonnenští strážní nakládali balíky melanže na drkotající dopravníky, které vedly k otvorům ve skalních stěnách poblíž přistávacích ploch pro toptéry. Fremenští bojovníci venku vytahovali takové poklady, že by to stačilo na výkupné za celou planetu.
K čemu může být baronovi takové bohatství?
V poledne, přesně podle plánu, uslyšel Stilgar výbuchy z vesnice Bár es Rašíd na úpatí hor - druhé přepadové komando fremenů útočilo v dobře koordinovaném nájezdu na harkonnenskou strážnici. Čtyři neoznačené ornitoptéry elegantně kroužily nad skalními stěnami a pleskaly svými mechanickými křídly, dokud je Stilgarovi muži nenavedli do přistávacích plošin. Osvobození stavební dělníci a fremenští bojovníci nakládali do letounů balíky dvojnásob uloupené melanže.
Bylo na čase ukončit operaci.
Stilgar seřadil harkonnenské strážné na okraji skály nad příkrým srázem k vesnici Bár es Rašíd. Po mnoha hodinách těžké práce a narůstajícího strachu byl teď harkonnenský kapitán už docela střízlivý, vlasy měl zpocené a oči uštvané. Stilgar stál před ním a prohlížel si ho se svrchovaným pohrdáním. Beze slova vytáhl krispel a rozřízl mužovo břicho od stydké po hrudní kost. Kapitán jen nevěřícně hekl, když se jeho vnitřnosti vyvalily na slunce.
"Plýtvání vodou," usykl vedle něj Turok.
Několik harkonnenských vězňů se v panice pokusilo utéct, ale fremeni se na ně vrhli, některé shodili ze skal a jiné probodli ostrými čepelemi. Ti, kteří se bránili, zemřeli rychle a bezbolestně. Se zbabělci si fremeni dali víc načas.
Uštvaní stavební dělníci dostali příkaz naložit mrtvoly do toptér, dokonce i ta rozkládající se těla z chodeb. Doma v síči Rudého valu předají Stilgarovi lidé těla do destilátoru a získají z nich každou kapku vody ve prospěch kmene. Znesvěcený Hadith bude zase prázdný, síč duchů.
Varování baronovi.
Jedna po druhé se naložené toptéry zvedaly k jasnému nebi jako temní ptáci, zatímco Stilgarovi lidé klusali dole pod nimi v horkém slunci. Jejich poslání skončilo.
Až baron Harkonnen zjistí ztrátu svého melanžového pokladu a vraždu svých stráží, pomstí se na Bár es Rašídu, ačkoliv ti chudáci vesničané nemají s nájezdem nic společného. Stilgar, se rty zachmuřeně stisknutými, se rozhodl, že všechny obyvatele vesnice převede do bezpečí vzdáleného síče.
Tam, spolu se zajatými stavebními dělníky, se buď změní ve fremeny, nebo budou zabiti. Vzhledem k tomu, jak ubohé životy vedli v Bár es Rašídu, měl Stilgar dojem, že jim tím prokazuje dobrou službu.
Jakmile se Liet-Kynes vrátí ze své schůzky s imperátorem na Kaitanu, bude mít velkou radost z toho, co fremeni dokázali.
Lidstvo má pouze jednu vědu: vědu nespokojenosti.

- PADIŠÁH IMPERÁTOR SHADDAM IV.,
VÝNOS V ODPOVĚĎ NA ČINY RODU MORITANI

PROSÍM O MILOST, VÝSOSTI.
Toužím po výsadě, Výsosti.
Denní povinnosti připadaly imperátoru Shaddamovi IV. z větší části nudné. Sedět na Trůnu zlatého lva bylo zpočátku vzrušující, ale teď, když hleděl do imperiální audienční síně, se mu zdálo, že moc přitahuje

patolízalskou havěť jako sladká poleva švábů. Hlasy prosebníků mu lhostejně procházely myslí, zatímco prováděl rutinní úkony a uděloval nebo neuděloval výhody.
Žádám spravedlnost, Výsosti.
Věnujte mi okamžik, Výsosti.
Dokud býval korunním princem, neúnavně intrikoval, aby získal trůn. Nyní mohl Shaddam jediným lusknutím prstů pozvednout prostého člověka do šlechtického stavu, ničit světy nebo rozdrtit moc velkorodu.
Ale ani imperátor Známého vesmíru nemohl rozhodovat výhradně tak, jak sám uznal za vhodné. Ze všech stran na jeho rozhodnutí útočili jiní, kteří tahali za šňůrky. Kosmická gilda měla své vlastní zájmy, stejně tak i Combine Honette Ober Advancer Mercantiles, obchodní korporace známá spíš jako CHOAM. Ještě že se aspoň vznešené rody hašteřily mezi sebou právě tolik, jako se přely s ním.
Vyslechněte prosím můj případ, Výsosti.
Smilujte se, Výsosti.
Bene Gesserit mu pomáhal upevnit jeho vládu v prvních nejistých letech. Teď ale ty čarodějnice - včetně jeho vlastní ženy - šeptaly za jeho zády, rozvíjely jeho imperiální gobelín, vetkávaly do něj vzory, které nerozpoznával.
Vyhovte mé žádosti, snažně vás prosím, Výsosti.
Je to jen taková drobnost, Výsosti.
Ovšem až se završí jeho dlouho očekávaný projekt Amál - umělá melanž tajně vyvíjená na Iksu - pak Shaddam tvář Impéria zcela změní. "Amál…" To slovo zní tak magicky! Ale jména jsou jedna věc a skutečnost druhá.
Poslední zprávy z Iksu byly povzbudivé. Ti zatracení Tleilaxané konečně ohlásili úspěch svých experimentů a Shaddam očekával závěrečný důkaz a s ním vzorky. Koření… Všechny ty šňůrky, na nichž visely loutky v celém jeho Impériu, byly vytvořeny z koření. Už brzy budu mít vlastní zdroj a celá Arrakis ať se potom třeba vypaří, to je mi jedno.
Mistr badatel Hidar Fen Ažidika by se nikdy neopovážil nějakých neopodstatněných tvrzení. Přesto však byl na Iks vyslán Shaddamův přítel z dětství, jeho filosofické druhé já, hrabě Hasimir Fenring, aby situaci prověřil.
Můj osud je ve vašich rukou, Výsosti.
Ať žije náš velkorysý imperátor!
Shaddam seděl na křišťálovém trůnu a dopřál si záhadný úsměv, takže prosebníci znervózněli.
Za ním vystoupily po schodech dvě ženy s měděnou pletí, oblečené v rouchu ze zlatých šupin, a rozžaly iontové louče po obou stranách jeho trůnu. Praskající plameny byly vlastně koule ovládnutého blesku: modré a zelené, protkané žilkami světla tak jasného, že se do něj nedalo dívat. Ve vzduchu byl cítit ozón jako před bouří a slyšet sykot spalujících plamenů.
Po obvyklé pompě a obřadech se Shaddam dostal na trůn skoro o hodinu později - to byl drobný způsob, jak těm ubohým žebrákům připomenout, jak bezvýznamné jsou pro něj jejich návštěvy. Všichni prosebníci naopak museli dorazit přesně, jinak byla jejich audience zrušena.
Komoří Beely Rigondo předstoupil před trůn a pozvedl svou sonickou obřadní hůl. Když s ní udeřil do podlahy z leštěného kamene, vydala zvonivý tón, při němž se palác zachvěl v základech. Lysý Rigondo s vysokým čelem vyvolal Shaddamovo nekonečně dlouhé jméno a titul a prohlásil slyšení za zahájené. Pak plynule odplul zpátky po schodech na stupínek.
Shaddam se naklonil vpřed, na úzké tváři nasadil přísný výraz a započal další den na trůnu…
Dopoledne probíhalo přesně tak, jak se obával - jako nekonečné odříkávání malicherností. Ale Shaddam se přiměl tvářit se soucitně, jako velký vládce. Už si povolal několik historiků, aby si zajistil, že příslušné detaily jeho života a vlády budou náležitě zaznamenány pro budoucnost.
Během krátké přestávky komoří Rigondo znovu prošel dlouhý seznam záležitostí na imperiálním pořadníku. Shaddam upíjel ze šálku silnou melanžovou kávu a pocítil, jak jím jako elektrický výboj projel vliv koření. Kuchař výjimečně uvařil kávu správně. Složitě zdobený šálek byl pečivě malovaný, jediný svého druhu, tak jemný, jako by byl vyroben ze skořápky. Každý šálek, který Shaddam použil, byl zničen poté, co se z něj napil, aby nikdo jiný nemohl mít výsadu, že používal stejný porcelán.

"Výsosti?" Rigondo hleděl na imperátora se znepokojivým výrazem, zatímco odříkával složitá jména, aniž přitom nahlížel do poznámek. Komoří sice nebyl mentat, ale měl obrovskou přirozenou paměť, která mu umožňovala pamatovat si nesčetné detaily imperátorova všedního dne. "Dorazil nový návštěvník a žádá o okamžitou audienci."
"To říká každý. Který rod zastupuje?"
"Není z landsraadu, Výsosti. Není to ani úředník z CHOAM nebo z Gildy." Shaddam si nezdvořile odfrkl. "V tom případě je to přece jasné, komoří. Nemůžu ztrácet čas s obyčejnými lidmi."
"On… Není tak docela obyčejný člověk, Výsosti. Jmenuje se Liet-Kynes a přijel z Arrakis."
Shaddama rozčilovalo, že někdo může mít tu drzost jen tak si přijít a dožadovat se okamžité audience u Imperátora milionu světů. "Až budu chtít mluvit s nějakou písečnou krysou, tak si ho zavolám."
"Je to váš imperiální planetolog, Výsosti. Váš otec pověřil jeho otce zkoumáním koření na Arrakis. Pokud vím, obdrželi jsme od něj mnoho zpráv."
Imperátor zívl. "Pokud vím, všechny nudné." Už se rozpomněl na výstředního Pardota Kynese, který strávil většinu života na Arrakis, zapomněl na své povinnosti a spřáhl se s domorodci; dal přednost žáru a prachu před nádherou Kaitanu. "Ztratil jsem zájem o pouště."
Zvlášť teď, když je amál na dosah ruky.
"Chápu vaše výhrady vůči němu, Výsosti, ale Kynes se může vrátit a štvát proti nám pouštní dělníky. Kdo ví, jaký vliv na ně má? Mohli by se rozhodnout vyhlásit okamžitou generální stávku, snížit produkci koření a přinutit barona Harkonnena k ústupkům. Baron by pak mohl žádat o sardaukarské posily, a to…"
Shaddam zvedl pěstěnou ruku. "Stačí! Chápu, oč ti jde." Komoří vždycky vypočítal víc následků, než jich imperátor chtěl slyšet. "Pusť ho dovnitř. Ale nejdříve z něj odtrhněte tu špínu."

LIET-KYNESOVI PŘIPADAL obrovský palác impozantní, byl však zvyklý na jiný druh vznešené nádhery. Nic nemohlo být úžasnějšího, než obrovitost Duny. Stál tváří v tvář příšerným Koriolisovým bouřím. Jel na obřích písečných červech. Sledoval, jak se rostlinný život zachycuje v těch nejnehostinnějších podmínkách.
Muž sedící na židli, jakkoli drahé, se s ničím z toho nemohl srovnávat.
Kůži měl mastnou od voňavých olejů, jimiž ho namazali sluhové. Vlasy mu byly cítit květinovými parfémy a jeho tělo páchlo nezvyklými deodoranty. Podle fremenské moudrosti čistí tělo i mysl písek. Jen co se Kynes vrátí z Kaitanu, vyválí se nahý po duně a postaví se ostrému větru, jen aby se znovu cítil skutečně čistý.
Protože trval na tom, že bude mít na sobě svoje složité filtršaty, rozebrali služebníci celý oděv a hledali skryté zbraně a odposlouchávací zařízení. Všechny části byly vyčištěny a promazány, pečlivě zpracované povrchy pokryté neznámými chemikáliemi, a teprve potom mu ochranka jeho šaty vrátila. Kynes pochyboval, že tato nezbytná součást pouštního vybavení bude ještě někdy k řádnému užitku; zřejmě ji bude muset vyhodit. Takové plýtvání!
Ale protože byl synem velkého proroka Pardota Kynese, fremeni budou stát ve frontě od obzoru k obzoru, jen aby se jim dostalo té pocty a mohli mu vyrobit nový oděv. Koneckonců měli všichni společný cíl: prospěch Duny. Ale jenom Kynes se mohl dostat k imperátorovi a předložit nezbytné požadavky. Tihle dvořané chápou tak málo!
Lietův maskovací béžový plášť za ním vlál, jak kráčel vpřed. Tady na Kaitanu vypadal jen jako pytlovina, ale Liet jej nosil jako královský nach.
Komoří oznámil jeho jméno úsečně, jako by ho osobně uráželo, že Liet-Kynes nemá žádné pořádné šlechtické ani politické tituly. Kynes dupal po podlaze ve vysokých botách temag a neobtěžoval se nějakou grácií. Zastavil se před stupínkem a promluvil zpříma, bez úklony. "Imperátore Shaddame, musím s vámi mluvit o koření a o Arrakis." Dvořané se až zajíkli nad tou drzostí. Imperátor ztuhl, zjevně uražený.
"Jsi odvážný, planetologu! Pošetile odvážný. Předpokládáš snad, že nevím nic o záležitostech, pro mé Impérium klíčových?"
"Předpokládám, Výsosti, že vám Harkonnenové poskytli falešné informace, aby před vámi skryli svou

skutečnou činnost." Shaddam pozvedl rezavé obočí a naklonil se dopředu. Plně se teď soustřeďoval na planetologa.
Kynes pokračoval: "Harkonnenové jsou vzteklí psi, kteří rvou poušť na kusy. Zneužívají domorodý lid. Množství úmrtí v továrnách na koření je ještě vyšší než v otročích jámách na Poritrinu nebo Giedi Primě. Poslal jsem vám mnoho zpráv popisujících podobné zločiny, a totéž dělal i můj otec přede mnou. Předložil jsem vám také dlouhodobý plán, podrobně popisující, jak by výsadba rostlin, například trav a pouštních keřů, mohla velkou část povrchu Duny - chci říct Arrakis - vrátit do stavu vhodného k obývání lidmi." Krátce se odmlčel. "Mohu jen předpokládat, že jste tyto zprávy nečetl, protože jsme nedostali odpověď, a že jste nepřijal žádná opatření."
Shaddam pevně sevřel opěrky Trůnu zlatého lva. Oslepivé iontové louče vedle něj syčely jakousi nápodobou pecí hořících v nitru šaj-hulúda. "Mám toho k přečtení mnoho, planetologu, a na můj čas je kladeno hodně nároků." Sardaukaři udělali malý krůček vpřed, protože vycítili imperátorovu zhoršující se náladu.
"A většina z toho není důležitá ve srovnání s budoucností produkce melanže, není to tak?" odsekl Kynes.
Tato poznámka šokovala nejen Shaddama, ale i naslouchající dvořany. Stráže už teď stály plně ve střehu, zbraně připravené.
Kynes pokračoval, jako by si neuvědomoval nebezpečí. "Žádal jsem o nové vybavení a o týmy botaniků, meteorologů a geologů. Žádal jsem o odborníky na kulturní studie, kteří by mi pomohli určit, jak je možné, že pouštní lidé dovedou tak dobře přežít, kdežto vaši Harkonnenové vždy utrpí tolik ztrát."
Komoří už toho měl dost. "Planetologu, imperátorovi se nekladou požadavky. Pouze Shaddam IV. rozhoduje, co je důležité a kam má poslat jaké zdroje."
Kynes se nezalekl Shaddama ani jeho lokaje. "A pro Impérium není nic důležitějšího než koření. Nabízím možnost, aby Impérium mohlo na imperátora vzpomínat jako na vizionáře v tradici korunního prince Raphaela Corrina."
Při této drzosti se Shaddam zvedl - což během imperiálních audiencí dělával málokdy. "Dost!" Byl v pokušení přivolat kata, ale zdravý rozum převládl. (Jen tak tak.) Možná toho člověka bude ještě potřebovat. Kromě toho, jakmile se rozeběhne výroba amálu, bude docela příjemné pozorovat, jak se tomuhle nafoukanci před očima rozplývá význam té jeho planety v pouhé nic.
Nejklidnějším tónem, jakého byl schopen, tedy řekl: "Můj imperiální ministr pro záležitosti koření, hrabě Hasimir Fenring, má do týdne přiletět na Kaitan. Pokud jsou tvoje požadavky oprávněné, postará se o jejich vyřízení sám."
Sardaukaři rychle postoupili vpřed, uchopili Kynese za lokty a rychlým krokem ho vyvedli. Nevzpíral se; znal už odpověď. Viděl, že imperátor Shaddam je slepý a sobecký, a teď už si toho muže vůbec nevážil - bez ohledu na to, kolika světům vládl.
Kynes teď věděl, že se fremeni budou muset o Dunu postarat sami, a Impérium ať táhne k čertu.
Ti, kdo žijí jen napůl, se dožadují toho, co jim chybí…, ale odmítají to, pokud jim to je nabídnuto. Obávají se důkazu své vlastní nedostatečnosti.

- SLOVA PŘIPISOVANÁ SVATÉ SERENĚ SLUŽEBNICI, APOKRYFY DŽIHÁDU

V BANKETNÍM SÁLU HRADU CALADAN zachovávali dobře oblečení sluhové zdání normálnosti, ačkoli jejich vévoda byl pouze slupkou svého dřívějšího já.
Ženy v barevných šatech spěchaly kamennými chodbami. Svíčky vonící po muškátovém oříšku hořely v každém výklenku. Ale ani ta nejlepší jídla, která připravoval kuchař, nejlepší porcelán a příbory, ani nejjemnější hudba nedokázaly zmenšit chmury, které se usadily nad rodem Atreidů. Každý ze sloužících cítil Letovu bolest, ale nemohli udělat nic, čím by mu pomohli.
Paní Jessica seděla v křesle z vyřezávaného elakkového dřeva u jednoho konce stolu, což bylo její oficiální místo jako vévodovy zaslíbené konkubíny. V čele stolu seděl její tmavovlasý milenec Leto Atreides, vysoký a hrdý, roztržitě zdvořilý ke sluhům v zelených livrejích, kteří nosili jeden chod za druhým.

V síni bylo mnoho prázdných židlí - až příliš mnoho. Ve snaze zmírnit Letův žal Jessica diskrétně odstranila malou židličku, vyrobenou pro šestiletého Victora, vévodova mrtvého syna. I přes roky svého benegesseritského výcviku nedokázala Jessica proniknout krunýřem Letova žalu a srdce ji pro něj bolelo. Měla mu toho tolik co říct, jen kdyby jí naslouchal.
Na opačných stranách dlouhého stolu seděli mentat Thufir Hawat a zjizvený pašerák Gurney Halleck. Gurney, který obvykle dokázal každé setkání rozveselit písní se svou balisetou, se teď zabýval přípravami na tajnou cestu na Iks, kterou s Thufirem už brzy podniknou, aby vyzkoumali, zda má tamní tleilaxanská obrana nějaké slabiny.
Thufir měl mozek jako počítač a bude tedy schopen okamžitě připravit stovky plánů a záložních plánů. Byl pro misi naprosto nezbytný. Gurney se zase uměl výborně vloudit do míst, kde neměl co dělat, a uniknout i za těch nejhorších podmínek. Tito dva možná uspějí tam, kde všichni ostatní selhali…
"Dám si ještě trochu toho caladanského bílého," požádal Zbrojmistr Duncan Idaho a pozvedl pohár. Sluha přiběhl s láhví drahého domácího bílého a Duncan držel svou sklenici klidně, zatímco ji zlatavá tekutina plnila. Pozvedl ruku, aby služebníka zarazil, napil se a pak pokynem požádal o dolití.
V nepříjemném tichu hleděl Leto k vyřezávaným vstupním dveřím, jako by čekal na příchod ještě jednoho člověka. Jeho oči vypadaly jako úštěpky kouřového ledu.
Vybuchlá vzducholoď, letoun v plamenech…
Rhombur zmrzačený a spálený, malý Victor mrtvý…
A po tom všem se dozvědět, že to nastražila žárlivá Letova konkubína Kailea, Victorova vlastní matka, která se pak vrhla z nejvyšší věže hradu Caladanu v nevýslovném zahanbení a žalu…
Z vchodu do kuchyně se vynořil kuchař, hrdě nesoucí velký podnos. "Naše nejlepší jídlo, pane vévodo. Vytvořili jsme ho na vaši počest."
Byla to tučná létající ryba zabalená v křupavých aromatických listech. Ježaté větvičky rozmarýny byly nastrkány do záhybů růžového masa; modrofialové bobulky jalovce ležely poházeny po talíři jako drahokamy. I když kuchař Letovi naservíroval nejlepší část ryby, vévoda nepozvedl vidličku. Dál hleděl na hlavní vchod. Čekal.
Nakonec, když zaslechl zvuk vlekoucích se nohou a bzukot motorů, Leto vstal, tvář ustaranou a plnou očekávání. Do banketní síně vešla motýlím krokem Benegesseriťanka Tessia. Rozhlédla se po místnosti, po židlích, po podlaze, z níž byl odstraněn koberec, a uznale pokývla. "Dělá obdivuhodné pokroky, pane vévodo, ale musíme být trpěliví."
"On má dost trpělivosti za nás všechny," řekl Leto a na jeho tváři bledě svitla naděje.
S vypočítanou přesností, zahrnující záškuby elektrofluidních svalů, ohýbání šigafilových spojů a mikrovláknových nervů, vstoupil do banketní síně princ Rhombur Vernius. Jeho zjizvená tvář, spojení skutečné a umělé kůže, odrážela intenzivní soustředění. Na voskovém čele se mu leskly perličky potu. Měl na sobě krátké volné roucho; na klopě se leskla purpurová a měděná šroubovice, hrdý symbol padlého rodu Verniů.
Tessia spěchala k němu, ale Rhombur pozvedl prst z leštěného kovu a polymerů, aby jí naznačil, že ho má nechat pokračovat samotného.
Výbuch vzducholodi změnil jeho tělo v potrhaný a spálený chuchvalec masa, spálil mu údy a polovinu tváře, zničil většinu jeho orgánů. Přesto ho však udrželi naživu, vyhasínající oharek kdysi jasného plamene. To, co teď zbylo, nebylo o mnoho víc než cestující na mechanickém vozidle ve tvaru člověka.
"Jdu, jak nejrychleji můžu, Leto."
"Není spěch." Letovo srdce vyběhlo jeho statečnému příteli vstříc. Ti dva spolu rybařili, hráli hry, žertovali a plánovali po desítky let. "Nelíbilo by se mi, kdybys upadl a něco si polámal - myslím třeba židli."
"Tomu říkám vtip!" Leto si vzpomněl, jak zlotřilí Tleilaxané toužili po genetických vzorcích atreidského a verniovského rodu, jak se snažili vévodu vydírat v hodině jeho největšího žalu. Učinili tehdy zničenému Letovi ďábelskou nabídku, že výměnou za zmrzačené, ale dosud žijící tělo prince Rhombura vypěstují gholu - klon z mrtvých buněk - z malého Victora.
Jejich nenávist k rodu Atreidů měla hluboké kořeny - a ještě hlubší odpor cítili k rodu Verniů, který svrhli na Iksu. Tleilaxané chtěli získat přístup ke kompletní atreidské a verniovské DNA. Kdyby měli těla

Victora a Rhombura, mohli by si nadělat gholů, klonů, assassinů a dvojníků, kolik by chtěli.
Ale Leto jejich nabídku odmítl. Místo toho si zajistil služby sukovského doktora Wellingtona Yueha, experta na náhradu organických končetin.
"Díky vám všem za tuhle večeři na mou počest." Rhombur se podíval na tácy a mísy rozložené po stole. "Je mi líto, jestli to jídlo vystydlo." Leto první začal tleskat. Duncan a Jessica se s vřelým úsměvem přidali. Pomocí svých benegesseritských pozorovacích schopností si Jessica všimla, že se ve vévodově pohledu lesknou slzy.
Žloutenkovitý doktor Yueh se držel vedle svého pacienta, sledoval údaje z přístrojů, pečlivě studoval datakartu, kterou držel v ruce; ta přijímala signály z Rhomburových kybernetických systémů. Hubený doktor našpulil tmavé rty. "Vynikající! Fungujete podle předpokladů, i když několik dílů ještě potřebuje doladit." Obcházel Rhombura, zatímco princ-kyborg dělal opatrné kroky. Doktor přitom vypadal jako lasička.
Tessia odtáhla Rhomburovi židli. Jeho umělé nohy byly silné a odolné, ale bez elegance. Jeho ruce vypadaly jako rukavice brnění; paže se mu houpaly po bocích jako elektronická vesla.
Rhombur se usmál na velkou rybu, kterou kuchař právě naservíroval. "Voní to nádherně." Pomalu otočil hlavu, jako by byla na kuličkových ložiskách. "Myslíte, že bych mohl trochu sníst, doktore Yuehu?"
Sukovský doktor si pohladil dlouhý knír. "Jen ochutnejte! Váš zažívací systém ještě potřebuje doladit."
Rhombur otočil hlavu k Letovi. "Tak to vypadá, že nějaký čas spotřebuju víc baterií než moučníků."
Svezl se do svého křesla a i ostatní postupně znovu zaujali místa.
Leto pozvedl sklenici s vínem a snažil se vymyslet nějaký přípitek. Potom se v jeho tváři objevil výraz úzkosti a Leto se prostě mlčky napil. "Je mi strašně líto, že se ti to stalo, Rhombure. Tyhle… mechanické náhrady…, nic lepšího se dělat nedalo."
Rhomburův zjizvený obličej se rozsvítil směsí vděčnosti a podráždění. "U pekel sirnatých, Leto, přestaň se omlouvat! Kdybychom se snažili najít každý detail viny, pak má celý rod Atreidů léta co dělat a všichni se zblázníme." Pozvedl mechanickou paži, pootočil rukou v kloubu a podíval se na ni. "Není to tak zlé. Vlastně je to úžasné. Víš, doktor Yueh je génius. Měl bys ho tu udržet, jak nejdéle to půjde."
Sukovský doktor poposedl, jak se snažil nedat najevo potěšení nad tímto komplimentem.
"Nezapomínej, že pocházím z Iksu, takže umím ocenit zázraky techniky," pokračoval Rhombur. "Teď jsem jejich živým příkladem. Jestli existuje nějaký člověk, který by byl na takovou situaci připravenější než já, rád bych ho poznal."
Celé roky si vyhnaný princ Rhombur dával načas, posílal minimální pomoc hnutí odporu na své zničené domovské planetě, včetně výbušnin a vojenského materiálu poskytnutého vévodou Letem. V posledních měsících, jak Rhombur sílil fyzicky, sílil i psychicky. Zbyl z něj sice jen zlomek muže, ale každý den mluvil o nutnosti získat znovu Iks, až ho občas vévoda Leto a dokonce i jeho konkubína Tessia museli uklidňovat.
Nakonec Leto souhlasil s tím, že bude riskovat a pošle na Iks špionážní tým složený z Gurneyho a Thufira. Sledoval tím i vlastní cíl: rozhodl se dokázat něco dobrého tváří v tvář všem těm tragédiím, které přežil. Otázka nezněla, zda mohou zorganizovat útok; šlo o to kdy a jak.
Tessia promluvila, aniž by uhnula pohledem: "Nepodceňujte Rhomburovu sílu. Zrovna vy ze všech lidí nejlépe víte, jak se člověk musí adaptovat, aby přežil."
Jessica si nemohla nevšimnout zbožňujícího pohledu na tváři konkubíny. Tessia a Rhombur spolu na Caladanu strávili celé roky, celou tu dobu ho povzbuzovala, aby podporoval bojovníky za svobodu na Iksu a aby znovu získal své královské postavení. Tessia při něm stála i v nejhorších dobách, dokonce i po tom výbuchu. Jakmile Rhombur znovu nabyl vědomí, řekl: "Překvapuje mě, že jsi zůstala."
"Zůstanu, dokud mě budeš potřebovat."
Tessia pro něj neúnavně pracovala, dohlížela na úpravy jeho pokojů v hradu a připravovala nástroje a přístroje, které mu pomáhaly. Velkou část svého času zasvětila úkolu prince posílit. "Až se princ Rhombur bude cítit lépe," oznámila, "povede iksanský lid k vítězství."
Jessica nevěděla, jestli se hnědovlasá žena řídí svým srdcem nebo instrukcemi, jež tajně dostala od Sesterstva. Během celého svého dětství Jessica naslouchala své učitelce a mentorce Gaius Heleně Mohiamové, dodržovala všechny její drakonické pokyny, učila se všemu, co ji stará žena mohla naučit.

Ale nyní si Sesterstvo přálo zkombinovat její geny s vévodovými. Jessica dostala velmi přesné příkazy svést Leta a počít atreidskou dceru. Jakmile poznala neznámé a zakázané pocity lásky k tomuto tmavovlasému náladovému vévodovi, stala se z Jessiky rebelka a těhotenství odkládala. Pak, po Victorově smrti a Letově destruktivní depresi, si i přes nejpřísnější rozkazy dovolila počít syna. Mohiamová si bude připadat zraněná a hluboce zklamaná. Ale vždyť Jessica může vždycky porodit tu dceru později, ne?
Rhombur ve svém zpevněném křesle ohnul levou paži a opatrně strčil neohrabané prsty do kapsy krátkého roucha. Pečlivě jimi zamířil, něco uvnitř hledal. Nakonec vytáhl list papíru, který s velkou námahou rozložil.
"Podívejte na tu jemnou motorickou kontrolu!" jásal Yueh. "To je lepší, než jsem čekal. Cvičil jste, Rhombure?"
"Cvičím každou vteřinu." Princ pozvedl papír. "Každý den si vzpomínám na nové věci. Tohle je nejlepší skica několika tajných přístupových tunelů, jakou jsem schopen nakreslit. Gurneymu a Thufirovi se budou hodit."
"Ostatní cesty se ukázaly jako příliš nebezpečné," podotkl mentat. Celá desetiletí se špehové pokoušeli prolomit tleilaxanskou obranu. Několik atreidských vyzvědačů proklouzlo dovnitř, ale žádný se nevrátil. Jiní se do podzemního světa nedostali vůbec.
Ale Rhombur, syn hraběte Dominika Vernia, pátral v paměti po každé informaci o tajných bezpečnostních systémech a skrytých vstupech do jeskynních měst. Během své dlouhé nucené rekonvalescence si začal vzpomínat na drobné detaily - domníval se, že je už dávno zapomněl - detaily, jež mohou být při průniku do nepřátelské pevnosti rozhodující.
Rhombur obrátil svou pozornost k jídlu a pozvedl na vidličce velký kus létající ryby. Pak, protože si povšiml nesouhlasného pohledu doktora Yueha, položil sousto zpátky na talíř a odkrojil si menší kousek.
Leto hleděl na vlastní nejasný obraz v leštěné stěně z modrého obsidiánu. "Jako vlci, připravení vrhnout se na každého člena smečky, který dá najevo slabost, čekají některé vznešené rody jenom na moje zakolísání. Například Harkonnenové." Od té tragédie se vzducholodí vévoda Leto ztvrdl a odmítal mlčky přijímat nespravedlnost. Potřeboval se zasloužit o Iks právě tolik jako Rhombur.
"Celé Impérium musí vidět, že rod Atreidů je stejně silný jako kdykoli dříve."
Snažíme-li se skrýt své nejvnitrnější pohnutky, celá naše bytost nás s křikem zrazuje.

- BENEGESSERITSKÉ UČENÍ

PANÍ ANIRUL BOLELO, když viděla Mluvčí pravdy Lobii umírat na pletené rohoži v jejím chudém bytě. Přítelkyně moje, ty si přece zasloužíš mnohem víc než tohle!
Stará Sestra v posledních letech zeslábla, ale statečně lpěla na životě. Nevrátila se do známých síní Školy Matek na Wallachu IX., jak bylo jejím právem, ale trvala na tom, že bude dál plnit své povinnosti k Trůnu zlatého lva. Její úžasná mysl - nazývala ji "svým nejcennějším majetkem" - zůstávala bystrá. Jako imperiální Mluvčí pravdy Lobia věrně odhalovala lži a klamy vyslovené v přítomnosti Shaddama IV., ačkoli imperátor jí málokdy projevil uznání.
Nyní slábnoucí žena vzhlédla k Anirul, která v tlumeném světle lumin stála a na tváři, ponořené ve stínu, ukrývala slzy. Tato stará Sestra byla její nejbližší důvěrnicí v tomto obrovském paláci, nejen prostě Benegesseriťanka, ale také fascinující osoba, s níž mohla sdílet své myšlenky a svá tajemství. A teď umírala.
"Všechno bude v pořádku, matko Lobie," řekla Anirul. Plastonové zdi tohoto skromného nevytápěného pokoje v sobě zadržovaly chlad pronikající až do kostí. "Myslím, že začínáš být silnější."
Odpověď staré ženy zněla, jako když praská suché listí. "Nikdy nelži Mluvčí pravdy…, zvlášť ne imperiální Mluvčí pravdy." Bylo to často opakované pokárání. Lobiiny vlhké oči tančily sebepohrdlivým veselím, i když její hruď měla co dělat, aby si poradila s dýcháním. "Copak ses ode mě nic nenaučila?"
"Naučila jsem se, že jsi tvrdohlavá, přítelkyně. Měla bys mi dovolit, abych povolala Sestry lékařky. Yohsová by mohla s tou tvou nemocí něco dělat."
"Sesterstvo mě už nepotřebuje živou, dítě, bez ohledu na to, jak moc si to přeješ. Mám tě pokárat za to,

že máš nějaké city, nebo nás obě ušetřit těch rozpaků?" Lobia zakašlala a pak použila uklidňující rituál bindúového znehybnění, dvakrát se zhluboka nadechla a rituál dokončila. Její dýchání bylo hladké, jako by byla zase mladou ženou, bez starostí se smrtí. "Nikdo nemůže žít věčně, i když prostřednictvím Zděděných vzpomínek by se to mohlo zdát."
"Já myslím, že máš prostě potěšení z toho, že poukazuješ na moje předsudky, matko Lobie." Často spolu plavaly v podzemních vodních cestách paláce, hrály strategické hry, hleděly na sebe celé hodiny, vyhrávaly maličkými nuancemi. Anirul ji nechtěla nechat odejít.
Ačkoli stařičká Mluvčí pravdy žila v přepychovém imperiálním paláci, zdi jejích pokojů nebyly nijak zdobené, na podlahách z tvrdého dřeva neležely koberce. Lobia odstranila dřívější veliké obrazy, vysoké dovážené koberce a prizmatické závěsy v oknech. "Takový světský přepych znečišťuje mysl," řekla. "Osobní věci jsou ztrátou času a energie."
"A nevytváří snad tenhle přepych lidská mysl?" namítla Anirul.
"Chytré lidské mysli vytvářejí úžasné věci, ale tupohlavci po nich dychtí jen pro věci samé. Já dávám přednost tomu, k tupohlavcům nepatřit." Jak mi budou tyhle rozhovory chybět, až tu nebude…
S obrovským smutkem Anirul napadlo, zda si Shaddam vůbec povšiml nepřítomnosti staré ženy. Po celé desítky let byla Lobia tou nejlepší ze všech Mluvčí pravdy, dokázala si všimnout i toho nejslabšího povlaku potu na kůži, náklonu hlavy, zkřivení rtů, tónu hlasu a mnoha dalších věcí.
Aniž se Lobia na rohoží pohnula, otevřela prudce oči. "Je čas." Hrůza zachvátila srdce Anirul jako plamen. Nesmím se bát. Strach zabíjí myšlení. Strach je malá smrt, přinášející naprosté vyhlazení.
Zašeptala: "Rozumím, matko Lobie. Jsem připravena ti pomoci." Budu svému strachu čelit. Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne.
Anirul bojovala se slzami a přinutila se zachovat benegesseritskou vyrovnanost. Naklonila se vpřed a dotkla se čelem vysušeného spánku letité Mluvčí pravdy, jako by se skláněla nad modlitebním koberečkem. Ještě zůstával jeden důležitý úkol, než Lobia sama sobě dovolí zemřít.
Anirul nechtěla ztratit přátelství staré ženy a rozhovory s ní, tak cenné v tomto osamělém paláci. Ale společnosti uctívané Mluvčí pravdy se vzdát nemusela. Ne tak docela. "Sdílej se mnou, Lobie! Mám v sobě místo pro všechny tvé vzpomínky."
Anirul hluboko ve svém vědomí pocítila vzrušení a hluk všech těch nesčetných životů - Zděděných vzpomínek, geneticky zaznamenaných zkušeností všech jejích předchůdkyň. Anirul byla kwisatzová Matka a jako taková měla mysl zvlášť vnímavou k dávným myšlenkám a životům, starým často celé generace. Lobia se k nim všem brzy připojí.
Na čele cítila slábnoucí tep staré ženy. Tlukot srdce se uklidnil, jejich mysli se otevřely… Nastal proud, jako když se protrhne přehrada. Lobia vlévala svůj život do Anirul, přenášela vzpomínky, rysy osobnosti, každý drobný údaj svého dlouhého života.
Jednou Anirul tyto informace sama předá jiné, mladší Sestře. Tak se shromažďovala kolektivní paměť Sesterstva a potenciálně k ní měl přístup celý Bene Gesserit.
Lobia, už bez života, se s dlouhým vzdechem svezla stranou jako prázdná slupka. Záznam o staré ženě teď žil v Anirul mezi ostatními hlasy. Až nastane správný čas, bude si kwisatzová Matka moci vyvolat vzpomínky na Lobii ve svém nitru a znovu spolu stráví nějakou chvíli…
Anirul zaslechla tichý hlas, podívala se stranou a okamžitě zakryla své city. Neodvažovala se dopustit, aby jiná Sestra zahlédla takovou slabost, dokonce ani v této chvíli velikého žalu. Ve dveřích stála hezká mladá akolytka a přivolávala ji gestem. "Důležitá návštěva, má paní. Pojďte prosím za mnou."
Anirul samotnou překvapilo, jak klidně vyšla ta slova z jejích úst. "Sestra Lobia je mrtvá. Musíme informovat Matku představenou, že imperátor bude potřebovat novou Mluvčí pravdy." S krátkým toužebným pohledem na starou ženu, která teď ležela prázdná a chladná na tvrdé rohoží, Anirul odešla krokem, znějícím spíš jako šepotání.
Hezká akolytka na ni ohromeně pohlédla a pak tu zprávu spolkla. Vedla Anirul do elegantního soukromého salonku, kde čekala Ctihodná matka Mohiamová. Žena s propadlými tvářemi a prošedivělými vlasy na sobě měla černou abu, tradiční konzervativní roucho Sesterstva.
Než stačila Mohiamová něco říct, Anirul ji stručně a bez emocí informovala o Lobiině smrti. Druhá Ctihodná matka nevypadala překvapeně. "I já přináším dlouho očekávanou zprávu, paní Anirul. V tento

den odchodu tě jistě zvlášť potěší." Mluvila starým zapomenutým jazykem, který by žádný špeh nedokázal přeložit. "Jessica konečně čeká dítě vévody Leta Atreida."
"Jak jí bylo přikázáno." Anirul se přestala tvářit ponuře a radovala se z vyhlídky na nový život.
Po tisíciletích pečlivého plánování se nejdůležitější benegesseritské plány brzy naplní. Dcera, která je teď v Jessičině lůně, se stane matkou jejich dlouho očekávaného cíle, Kwisatze Haderacha, mesiáše ovládaného Sesterstvem.
"Snad to dnes přece jen není tak temný den…"
Kdyby každý žijící člověk měl předzvěstnou schopnost, byla by k ničemu. Protože kde by se pak dala uplatnit?

- NORMA CENVA, FILOSOFICKÝ KALKULUS,
DÁVNÉ ZÁZNAMY GILDY, SOUKROMÁ ROSSAKOVA SBÍRKA

LIDSKÉ OSÍDLENÍ NA PLANETĚ SPOJKA se datuje už z dob před založením Kosmické gildy legendárním vlastencem a obchodníkem Aureliem Venportem. Staletí po Služebnickém džihádu stále ještě mladá Gilda hledala domovskou planetu, kam by se vešly její obří maxitrajlery. Široké, řídce osídlené pláně Spojky vyhovovaly jejím požadavkům dokonale. Dnes celou planetu pokrývaly přistávací plochy, opravárenské doky, obrovské údržbářské dílny a utajené školy pro záhadné navigátory.
Kormidelník D'murr, už ne zcela lidský, se vznášel v uzavřené nádrži melanžového plynu a hleděl na Spojku očima své mysli. Ostrý skořicový pach čisté melanže pronikal jeho kůží, plícemi, myslí. Nic nemohlo vonět krásněji.
Jeho obrněnou komoru svírala mechanická ruka automatického letounu, který tiše mířil nad obzorem k novému maxitrajleru, kam byl D'murr přidělen. D'murrovým celým životem bylo zakřivovat prostor a cestovat v okamžení hvězdnými systémy. Což byla jen ta nejmenší část toho, co teď chápal; teď, kdy se ve vývoji dostal o tolik dál než ve své předchozí lidské podobě.
Zavalitý letoun přeletěl přes širokou pláň, na níž stály odstavené maxitrajlery - kilometry a kilometry obřích lodí, bez nichž by se obchod Impéria vůbec neobešel. Pýcha byla primitivní lidskou emocí, ale D'murr dosud pociťoval potěšení z toho, že zná své místo ve vesmíru.
Pohlédl na hlavní nádvoří a na opravářské dílny, kde se plavidla kontrolovala a modernizovala pomocí modulárních doplňků. Trup jedné obří lodi byl zprohýbaný po velké srážce s asteroidem; na palubě byl těžce zraněn starý navigátor. D'murr pocítil záchvěv smutku - další dodnes živý stín onoho iksanského chlapce, kterým kdysi byl. Jednoho dne, až soustředí svou rozšířenou mysl, dokonce i tento pozůstatek jeho bývalého já zmizí.
Před ním ležely úhledné bílé pomníčky Pláně navigátorů, vzpomínky na padlé navigátory. Dva z nich byly zářivě bílé, instalované teprve nedávno na paměť dvou pilotů, kteří byli experimentálními subjekty. Oba dobrovolníci byli pozměněni pro nebezpečný projekt okamžité komunikace zvaný gildlinka, založený na vlastní D'murrově komunikaci s jeho vzdáleným bratrem C'tairem.
Projekt však neuspěl. Po pouhých několika úspěšných užitích se mentálně propojení navigátoři zhroutili do stavu praktické duševní smrti. Gilda další výzkumy na gildlince zastavila, třebaže projekt nabízel obrovské možné zisky. Navigátoři byli na takové riziko příliš talentovaní a příliš nákladní.
Ozvalo se kvílení prudkého proudu vzduchu a letoun dosedl na obvodu pamětní pláně, poblíž základny Orákula nekonečna. Velká koule z průhledného plaskla v sobě měla víry a šmouhy zlaté barvy, neustále proměnlivou mlhovinu hvězd, která se pohybovala a přesunovala. Tento pohyb se zrychlil, když uniformovaný gildař vyvezl D'murrovu nádrž z letounu.
Před každým přidělením bylo zvykem, aby navigátor "rozmlouval" s Orákulem, čímž si posiloval a zjemňoval svou předzvěstnou schopnost. Tento prožitek, podobný samotnému cestování nádherou zakřiveného prostoru, ho propojoval s mystickými kořeny Gildy.
D'murr zavřel malé oči a pocítil, jak Orákulum nekonečna naplňuje jeho smysly. Jedna vlna po druhé otevírala jeho mysl, až mu byly zcela zjevné všechny jeho možnosti. Cítil, jak nad ním bdí někdo jiný, jako rozumná mysl samé Gildy, a to mu poskytlo pocit míru.
D'murrova mysl, vedená prastarým a mocným Orákulem, prožívala minulost a budoucnost času a

prostoru; všeho, co kdy bylo krásného, všeho, co bylo dokonalého. Melanžový plyn v jeho nádrži jako by se rozpínal, až do sebe pojal mutované tváře tisíců navigátorů. Obrazy tančily a měnily se z navigátora ve člověka a zpět. Viděl ženu, její tělo se křivilo, zakrňovalo, až se z ní stal vlastně jen nahý, obří mozek…
Obrazy uvnitř Orákula slábly, zůstal hrozivý prázdný pocit. Oči měl dosud zavřené a viděl jen vířící mlhovinu v plaskleněné kouli. Jakmile mechanická ruka letounu znovu uchopila jeho nádrž, opět ho vyzvedla a letoun zamířil k čekajícímu maxitrajleru, zůstala v D'murrovi neklidná nejistota.
V zakřiveném prostoru viděl mnoho věcí, ale ne všechny… Zdaleka ne dost. V kosmu pracovaly mocné nevyzpytatelné síly, síly, které nevidělo ani Orákulum nekonečna. Pouzí lidé, dokonce ani tak mocní vůdci jako Shaddam IV., vůbec nedokáží pochopit, co by mohli rozpoutat.
A vesmír je nebezpečné místo.

Melanž je mnohoruká obluda. Koření jednou rukou dává a všemi ostatními bere.

- DŮVĚRNÉ MEMORANDUM CHOAM,
URČENÉ VÝHRADNĚ IMPERÁTOROVI

KOMPLEXEM PROPOJENÝCH PODZEMNÍCH LABORATOŘÍ se hnala bílá kabina lanovky. Trochu zarachotila po stárnoucích trolejích, nepříjemně se zakolébala, ale pak pokračovala.
Průhledným plasklem podlahy viděl Mistr badatel Hidar Fen Ažidika lávky, dopravníky a technické systémy, společně pracující na nejdůležitějším úkolu. A to všechno pod mým dohledem. Jakkoliv si imperátor dělal iluze, že všechen pokrok tady na Xuttuhu, kdysi zvaném Iks, řídí on, nikdo nebyl tak důležitý jako Ažidika. Všichni politikové a šlechtici; včetně zástupců jeho vlastní krátkozraké rasy; to nakonec začnou chápat. Ale to už bude příliš pozdě zabránit Mistru badateli v jeho neodvratném vítězství.
Jeho kabina drkotala k přísně střeženému výzkumnému pavilonu. Než jeho lidé tuhle planetu dobyli, moderní výrobní haly Iksu přinášely velké bohatství rodu Verniů. Nyní laboratoře a haly dostaly ještě lepší využití - pro slávu Boha a svrchovanost vyvolené tleilaxanské rasy.
Dnes však na něj čekala jiná zkouška. Ažidika se nijak netěšil na další setkání s hrabětem Fenringem, imperiálním ministrem pro koření, ale přinejmenším už konečně mohl ohlásit dobré zprávy - dost dobré na to, aby udržely sardaukary na uzdě.
V posledních měsících dohlížel na celou řadu rozsáhlých testů umělého koření, paralelní analýzy porovnávající účinky melanže a amálu do těch nejmenších detailů. Jeden obtížný závoj tajemství, rituální využití Sesterstvem Bene Gesseritu, byl protržen šťastnou náhodou, když mu do klína nečekaně padla jedna ze špionek těch čarodějnic. Teď tato zajatkyně, která si říkala Miral Alechemová, sloužila vyššímu účelu.
Bzučící kabina se s hrkáním zastavila u pavilonu a Ažidika vystoupil na vydrhnutou bílou plošinu. Fenring už tu určitě je a nemá rád, pokud ho někdo nechá čekat.
Ažidika spěchal k výtahu, který ho svezl do přízemí pavilonu, ale okrouhlé dveře se neotevřely. Podrážděně stiskl tlačítko poplachu a houkl do mluvítka: "Dostaňte mě odtud a hoďte sebou! Mám spoustu práce!"
Tenhle výtah byl iksanského původu, ale teď se prostě neotevřou obyčejné dveře! Taková jednoduchá věc. V těchhle údajně úžasných výzkumných laboratořích se nepříjemně mnoho věcí začíná rozpadat. Mohou to být sabotáže těch neúnavných rebelů bez tváře? Nebo prostě jen špatná údržba?
Slyšel venku hlasy a nějaké údery nástroji na zavřené dveře. Ažidika neměl rád uzavřené prostory, strašně nerad žil v podzemí. Teď jako by vzduch kolem něj houstl. Začal šeptat katechismus Velké víry a pokorně prosil Boha o bezpečnou cestu. Vytáhl z kapsy malou lahvičku, vytáhl z ní dvě nechutné pilulky a polkl je.
Proč jim to tak dlouho trvá?
Ažidika se pokoušel uklidnit tím, že si v duchu opakoval plán, který uvedl do chodu. Od počátku tohoto projektu, což už bylo víc než dvě desetiletí, byl v kontaktu s malou skupinou Tleilaxanů, kteří mu budou

sloužit, až unikne s posvátnými regeneračními nádržemi. Na nejodlehlejším konci Impéria, chráněn smrtelně nebezpečnými Tvarovými tanečníky, si ustaví vlastní tleilaxanský režim, který se bude řídit správným výkladem Velké víry.
Už vykonal opatření, která ukryjí jeho, Tvarové tanečníky i tajemství amálu ve fregatě s dlouhým doletem. Při svém útěku odpálí bombu, která celý tento laboratorní komplex zničí; obrovský výbuch smete i polovinu podzemního města. Než se prach usadí, bude už velice daleko.
Ze své bezpečné planety učiní Ažidika příslušné kroky k upevnění vlastní mocenské základny a k shromáždění dostatečné vojenské síly, jež by ho ochránila před imperiální odvetou. On jediný bude ovládat životně důležitý a přitom nenákladný zdroj syntetické melanže. Kdo ovládá koření, ovládá vesmír. Ažidika možná nakonec sám dosedne na Trůn zlatého lva. Jen jestli se dostane z tohohle rozbitého výtahu!
Nakonec, s velkým rámusem a hlasitým křikem, se dveře výtahu se zaskřípěním rozjely a dva asistenti nahlédli dovnitř. "Jste v pořádku, pane?"
Za nimi stál s pobaveným výrazem hrabě Fenring. Sice nebyl nijak vysoký, ale nad Tleilaxany čněl i tak. "Problémy, hm-m?"
Ažidika se narovnal, vyšel ze stísněného výtahu, odstrčil ustarané podřízené. "Pojďte se mnou, hrabě Fenringu."
Mistr badatel vedl ministra pro koření k už známé předváděcí síni, obrovské místnosti s plasklennými stěnami, podlahou a stropem. Uvnitř byly vědecké přístroje a kontejnery a také červený stůl s průsvitnou kupolí.
"Hm-m-a, budete mi zase ukazovat nějakého toho pouštního červa? Doufám, že zase malého, a že na tom nebude tak špatně jako ten minulý." Ažidika vytáhl plaskleněnou lahvičku obsahující hustou oranžovou tekutinu, kterou Fenringovi přidržel pod nosem. "Poslední várka amálu. Voní jako melanž, nemyslíte?"
Fenring si přičichl a nos mu zaškubal. Ažidika nečekal na odpověď a stiskl tlačítko u základny kupole. Zamlžené plasklo se vyjasnilo a odhalilo rozrytý písek, napůl pokrývající metr dlouhého červa.
"Jak je dlouho z Arrakis?" zeptal se Fenring.
"Tohohle jsme propašovali před jedenácti dny. Červi mimo svůj domov vždycky umřou, ale měl by žít ještě měsíc, možná dva."
Ažidika nalil oranžovou tekutinu do nádobky na vrcholu kupole. Nádobka sestoupila, zaryla se do písku a nahnula se směrem k červovi.
Tvor velikosti hada se doplazil k amálu a otevřel kulatá ústa, v nichž se objevily maličké křišťálové zuby hluboko v jeho hrdle. Stvoření sebou náhle prudce škublo, vrhlo se k oranžové látce a pohltilo ji i s nádobkou.
Ažidika pohlédl Fenringovi do tázavých očí a řekl: "Přesně jako s pravou melanží."
"Ale červi stejně umírají, ne?" Ministr pro koření se nevzdával své skepse.
"Umírají, ať jim dáváme amál nebo melanž. V tom není rozdíl. Nemůžou prostě žít mimo poušť, kde se narodili."
"Aha. Chtěl bych vzít vzorek imperátorovi. Nechte ho připravit."
Ažidika blahovolným tónem odpověděl: "Amál je biologická látka a je nebezpečná, pokud se s ní nezachází správně. Konečný produkt bude bezpečný pouze po přidání stabilizátoru."
"Tak ho přidejte, hm-m-m? Počkám si tady na to."
Mistr badatel zavrtěl hlavou. "Právě teď testujeme řadu takových látek. Melanž je extrémně složitá látka, ale úspěch je na dosah ruky. Vraťte se, až vás povolám."
"Vy mě nepovoláváte. Zodpovídám se jen imperátorovi."
Ažidika přivřel těžká víčka a arogantně odpověděl: "Tak mu zodpovědně ohlaste, co jsem vám řekl. Nikdo nedokáže rozlišit pravou melanž a amál."
Viděl podrážděnou Fenringovu reakci a usmál se. Ta "stabilizační látka" byla podfuk. Ani imperátor, ani neschopní Ažidikovi nadřízení nedostanou skutečný amál. Mistr badatel unikne a vezme s sebou všechno, nezůstane ani stopa po skutečné, neuvěřitelně mocné náhražce, kterou nazýval "ažidamál". Pokud ta látka dokáže zmást arrakiského písečného červa, jaký přesvědčivější test by se ještě dal provést?

Fenring řekl: "Nikdy nezapomínejte, že to já jsem přesvědčil Elrooda, aby s tímhle projektem vůbec začal, hm-m-a? Proto pociťuji obrovskou odpovědnost." Přecházel po místnosti. "Předpokládám, že jste provedl test s Kosmickou gildou? Musíme vědět, jestli navigátor může pomocí vašeho syntetického koření vidět bezpečnou cestu zakřiveným prostorem."
Ažidika horečně hledal nějakou odpověď. Tuhle otázku nečekal.
"Zřejmě ne? Hm-m-a. Zasáhl jsem do živého?"
"Můžete si být jistý, že ani navigátor nepozná žádný rozdíl." Ažidika stiskl knoflík a kupole nad písečným červem se znovu zamlžila.
Fenring okamžitě využil své výhody. "Nejlepším testem by ale jistě bylo naplnit amálem komoru navigátora, hm-m? Teprve pak si můžeme být úplně jistí."
"Ale to nedokážeme, pane," ošíval se Ažidika. "Nemůžeme otevřeně požádat Gildu o spolupráci, protože projekt Amál musí zůstat úplně tajný."
Hraběti se leskly oči, protože v hlavě mu už naskakovaly plány. "Ale některý z vašich Tvarových tanečníků by mohl proniknout dokonce i přes přísná bezpečnostní opatření Gildy. Ano, hm-m-a. A já budu vašeho Tvarového tanečníka doprovázet, abych se přesvědčil, že to provede správně."
Ažidika o tom uvažoval. Na tom, co říká tenhle imperiální úředník, je kus pravdy. A co víc, použití Tvarového tanečníka nabízelo i jiné možnosti… Například možnost zbavit se tohohle všetečného člověka.
Aniž by o tom věděl kdokoli kromě Ažidiky, rozeslal už stovky v nádržích vypěstovaných Tvarových tanečníků na strategická místa po celé galaxii, vypravil je na výzkumných plavidlech s dlouhým doletem do neprozkoumaných oblastí. Tyto bytosti schopné měnit tvar byly vytvořeny už před staletími, ale jejich skutečné možnosti ještě plně nevyužil nikdo. To se však brzy změní.
"Ano, hrabě Fenringu. Můžu zařídit, aby vás Tvarový tanečník doprovodil."

AŽIDIKA MĚL POCIT, že ho pořád ruší tolik věcí, že svou práci nikdy nedokončí.
Přijela příliš dychtivá skupina politiků z posvátného města Bandalong na domovské planetě Bene Tleilax. Jejich vůdce Pán Zaaf byl povýšený člověk s krysíma očima a neustálým neveselým úsměvem na maličkých ústech. Ažidika sám nevěděl, koho nenávidí víc, zda Fenringa, nebo neschopné představitele Tleilaxu.
Při vědeckých schopnostech Bene Tleilaxu nedokázal pochopit, jak je možné, že Pán Zaaf a ostatní vládní představitelé tak strašně zbabrali politické záležitosti. Zapomenout na majestát vlastního postavení ve vesmíru, spokojit se s tím, že je drtí boty šlechtických rodů póvindá!
"Co jsi řekl imperiálnímu ministru pro koření?" chtěl vědět Zaaf, když pyšně vkráčel do Ažidikovy velké kanceláře. "Musím dostat úplnou zprávu."
Ažidika poklepával prsty na stolní desku z mrazplazu. Už ho unavovalo neustále těm nevědomcům zvenčí něco vysvětlovat. Vždycky kladou tak hloupé otázky. Ale přijde den, kdy se už nebudu muset stýkat s idioty.
Jakmile Ažidika shrnul svou schůzku s Fenringem, prohlásil Zaaf nabubřele: "Teď si přejeme shlédnout zkoušky amálu osobně. Máme na to právo."
Třebaže byl Zaaf jeho nadřízeným, Ažidika z něj neměl strach, protože byl pro projekt nenahraditelný.
"Máme v běhu tisíce experimentů. Chceš je vidět všechny? Jak dlouhý život máš ještě před sebou, Páne Zaafe?"
"Ukaž nám jen ty nejvýznamnější. Souhlasíte?" Zaaf pohlédl na své společníky. Pokývali a souhlasně zamručeli.
"Pak se podívejte na tuhle zkoušku." Ažidika se sebejistým úsměvem vytáhl z kapsy lahvičku tekutého ažidamálu a nalil zbytek jejího obsahu do vlastních úst. Pocítil látku na jazyku, vůni skořicové esence v dutinách, a polkl.
Tohle bylo poprvé, co polkl tolik najednou. Během několika vteřin se mu žaludkem i mozkem rozlil příjemně hřejivý pocit, naprosto odpovídající zážitkům s pravou melanží. Zasmál se, když viděl šokované výrazy svých návštěvníků. "Tohle už dělám několik týdnů," zalhal, "a nemá to žádné nepříjemné vedlejší účinky." Byl přesvědčen, že Bůh nedopustí, aby se mu stalo něco špatného. "Nemůže být naprosto

žádných pochyb."
Tleilaxanští politikové se vzrušeně rozštěbetali a gratulovali si navzájem, jako by tento úspěch byl i jejich zásluhou. Zaaf blýskl drobnými zoubky a naklonil se vpřed se spikleneckým výrazem. "Výborně, Mistře badateli! Postaráme se, abys dostal náležitou odměnu. Ale nejdřív musíme probrat jednu důležitou věc."
Ažidika, dosud zalitý teplem ažidamálu, Zaafa klidně vyslechl. Bene Tleilaxané pořád ještě zuřili, že vévoda Leto odmítl jejich pečlivě vypočítanou nabídku, že z jeho mrtvého syna Victora vytvoří gholu. Hořeli touhou po pomstě za onen útok před několika desítkami let, který dosud považovali za dílo Atreidů, a zlobil je i pokračující iksanský odpor tady na Xuttuhu, který se oháněl především postavou prince Rhombura Vernia. Zaaf proto chtěl uchvátit atreidské i verniovské geny pro plány Bene Tleilaxu. S touto klíčovou DNA by mohli vytvořit speciální nemoci, jež by mohly úplně vyhladit rody Atreidů i Verniů. A kdyby se Tleilaxané chtěli pomstít obzvlášť důkladně, mohli by dokonce naklonovat dvojníky Leta a Rhombura a veřejně je umučit k smrti - znovu a znovu, kdyby chtěli! Kolik toho Atreidové vydrží? Dokonce i jiný genetický materiál z těchto dvou rodů by stačil k provedení mnoha experimentů. Ale vévodovo odmítnutí všechny plány zničilo.
Pro Ažidikovu jednostranně soustředěnou mysl byla Zaafova slova vzdálená a nepodstatná. Poslouchal však bez komentáře a nechal Zaafa vylíčit všechny plány na pomstu rodům Atreidů a Verniů.
Tleilaxanský Pán popsal válečný památník v džunglích Beakkalu, kde skoro před tisícem let bojovaly atreidské a verniovské jednotky bok po boku v legendární bitvě posledního odporu, známé jako Senasarské obklíčení. Několik jejich hrdinných předků bylo uloženo tady v památníku uprostřed džungle.
Ažidika zápolil s nudou, zatímco Zaaf vykládal dál. "Dojednali jsme s beakkalskou vládou, že můžeme pozůstatky exhumovat a odebrat buněčné vzorky ze všech těl, která tam najdeme. Není to ideální situace, ale mělo by nám to pro naše účely poskytnout dostatečné množství genetických zlomků."
"A Leto Atreides proti tomu nemůže vůbec nic podniknout," přidal se jeden z jeho společníků. "Takže dostaneme to, co chceme - dokonalou pomstu."
Tleilaxané ale nikdy nedomýšleli všechny možnosti. Ažidika se snažil, aby na něm jeho znechucení nebylo příliš znát. "Vévoda bude zuřit, až se o vašem záměru dozví. Nebojíte se atreidské odvety?"
"Leto je ochromený žalem a zcela zanedbává svoje povinnosti v landsraadu." Pán Zaaf vypadal až příliš samolibě. "Nemusíme se ničeho bát. Naše operace je už v běhu, ale narazili jsme na drobnou překážku. Vrchní smírčí soudce Beakkalu od nás žádá velkou platbu. Doufal jsem, že…, mu budeme moci zaplatit amálem a nechat ho při tom, že je to melanž. Je tvoje náhražka tak dobrá, aby je zmýlila?"
Ažidika se zasmál, protože si už představoval ty nové možnosti. "Naprosto jistě!" Ale použije dřívější formuli, dosti podobnou, aby je oklamala, a přitom bez plýtvání cenným ažidamálem. Na Beakkalu stejně používají melanž jen do jídla a pití, takže si toho rozdílu jistě nevšimnou. Bude to prosté…
"Můžu ho vyrobit, kolik si řeknete."

Existují přílivy a odlivy vůdcovství. Do vlády každého imperátora se vlévají takové vlny, stoupají a klesají.

- PRINC RAPHAEL CORRINO,
ROZPRAVY O VŮDCOVSTVÍ V GALAKTICKÉM IMPÉRIU.
DVANÁCTÉ VYDÁNÍ

POD TŘÁSNĚMI NEBES na vyhlídkové plošině seděl Shaddam IV. v příjemně vonném stínu a sledoval manévry svého vojska, přesné jako hodinky. Ze všech divů Kaitanu byli tito sardaukaři tím nejúžasnějším, alespoň pro něj ano. Může snad být příjemnější pohled než na muže v neposkvrněných uniformách, kteří s chladnou přesností plní každý jeho rozkaz?
Jak si přál, aby se všichni poddaní Impéria tak ochotně podřizovali imperiálním rozkazům!
Shaddam byl hubený a elegantní, s orlím nosem, na sobě měl šedou sardaukarskou uniformu se stříbrnými a zlatými ozdobami - kromě jiných povinností byl i jejich vrchním velitelem. Přes narezlé vlasy si nasadil vypolstrovanou přilbu bursega se zlatým imperiálním znakem.
Aspoň se mohl na dokonalou ukázku dívat v klidu, protože jeho manželku Anirul vojenské přehlídky

přestaly bavit už dávno. Naštěstí se dnes odpoledne rozhodla věnovat benegesseritským záležitostem, rozmazlovat své dcery a vychovávat z nich také čarodějnice. Nebo se možná stará o pohřeb té staré báby Lobie. Doufal, že mu Bene Gesserit brzy pošle novou Mluvčí pravdy. K čemu jinému by ty zatracené Sestry byly?

Na širokém náměstí pod ním pochodovaly sardaukarské jednotky jednotně, bez jediné chybičky; dusot jejich bot se rozléhal jako palba po vymeteném dláždění. Vrchní bašár Zum Garon, věrný starý veterán ze Salusy Secundus, řídil své vojáky jako zkušený loutkář a prováděl s nimi pozoruhodné manévry představující účinné bojové formace. Dokonalé.

Na rozdíl od imperátorovy vlastní rodiny.

Imperátor obvykle s nadšením sledoval cvičení svých jednotek, ale momentálně měl podrážděný žaludek. Nejedl celý den poté, co musel spolknout extrémně špatné zprávy, které ho ještě teď pálily v žaludku. Ani ten nejlepší sukovský doktor by jeho nemoc nevyléčil.

Prostřednictvím své sítě horlivých špiclů se Shaddam právě dozvěděl, že jeho otec Elrood IX. zplodil nemanželského syna s jednou ze svých oblíbených konkubín, se ženou, jejíž jméno se dosud nepodařilo zjistit. Před více než čtyřiceti lety podnikl Elrood náležité kroky k tomu, aby ukryl a ochránil svého levobočka - z nějž je dnes už dospělý muž o deset let mladší než Shaddam. Ví ten parchant o svém původu? Dívá se s poťouchlou nadějí, jak se Shaddamovi a Anirul nedaří zplodit dědice? Jen dcery, dcery a zase dcery. Celkem pět, poslední mimino Rugi. Spřádá ten parchant plány, připravuje se na uchvácení Trůnu zlatého lva?

Na dlážděném nádvoří se vojáci rozdělili do dvou skupin a rozeběhli se proti sobě v simulované bitvě. Odpálili celou síť slepých laserpalových paprsků, jen aby dobyli ozdobnou hučící lví fontánu. Vysoce výkonná vojenská vznášedla prolétla kolem v sevřeném útvaru a vznesla se k obloze, na níž vypadaly mraky jako namalované.

Roztržitý Shaddam jen s mírným nadšením zatleskal sardaukarským manévrům a v duchu přitom proklínal památku svého otce. Kolik dalších utajených dětí ten starý sup zplodil? Byla to znepokojivá myšlenka.

Aspoň u tohohle už znal jméno. Tyros Reffa. Vzhledem ke spojení se svým adoptivním rodem Taligari strávil Reffa většinu života na Zanovaru, taligarské rekreační planetě. Žil si tam jako v bavlnce a jistě neměl na práci nic, než snít o uchvácení imperiální moci.

Ano, ten Elroodův levoboček by ještě mohl nadělat spoustu potíží. Ale jak se k němu dostat a zabít ho? Shaddam povzdechl. To jsou ty problémy vůdčího postavení. Možná bych to měl probrat s Hasimirem. Ale místo toho si raději protáhl duševní svaly a zatížil mysl, rozhodnutý dokázat, že se v něm Hasimir Fenring mýlil… Že dokáže vládnout i bez neustálých zásahů a rad. Já se rozhoduji sám!

Shaddam přidělil Fenringa na Arrakis jako imperiálního ministra pro koření a přidal mu tajnou zodpovědnost za dohled nad projektem Amál. Proč to Fenringovi trvá tak dlouho, než se vrátí z Iksu se zprávou?

Vzduch byl příjemně teplý a foukal právě tak silný vítr, aby rozvinul přehlídkové prapory. Imperiální meteorologická služba připravila každý detail tohoto dne přesně podle imperátorových požadavků. Jednotky se přesunuly na pruh polytrávy položený přes náměstí a začaly s předváděním bojů se štíty a blýskavými stříbrnými dýkami. Dva týmy útočily, zatímco simulovaná nepřátelská palba rozzářila nádvoří fialovými a oranžovými záblesky. V lóžích na obvodu zdvořile tleskalo publikum složené z drobné šlechty a dvorských úředníků.

Ošlehaný veterán Zum Garon stál stranou, bezchybně oblečený, s kritickým pohledem; na každou přehlídku před imperátorem kladl vysoké nároky. Shaddam měl rád takové veřejné demonstrace vojenské síly, zvlášť teď, kdy se několik rodů landsraadu začínalo poněkud vzpouzet. Možná už hodně brzy bude muset něco z té síly použít…

Tlustý hnědý pavouk se mu houpal před obličejem na tenoučkém vláknu spuštěném z šarlatových a zlatých nebes. Podrážděně zašeptal: "Uvědomuješ si, kdo jsem, ty mrňousi? Vládnu i těm nejmenším tvorům ve své říši."

Další prapory, další pochod, další simulovaná palba jako pozadí jeho úvah. Kaleidoskop sardaukarů se pohyboval po nádvoří. Pompa a sláva. Nad hlavou se blížily ve formaci toptéry a předváděly odvážné

vzdušné manévry. Publikum po každém jejich kousku aplaudovalo, ale Shaddam si jich skoro nevšímal, protože přemýšlel nad problémem svého nelegitimního nevlastního bratra.
Foukl a díval se, jak se pavoučí vetřelec zahoupal na vláknu. Pavouk se začal šplhat zpátky k nebesům.
Ani tam nahoře přede mou nejsi v bezpečí, pomyslel si. Mému hněvu neujde nic.
Ale věděl, že klame sám sebe. Kosmická gilda, Bene Gesserit, landsraad, CHOAM - ti všichni měli vlastní cíle a prostředky, svazovali mu ruce a zakrývali oči, bránili mu vládnout Známému vesmíru, jak by imperátor vládnout měl.
Zatraceně, proč mají nade mnou takovou moc! Jak mohli jeho corrinští předchůdci dovolit, aby věci dospěly do tak smutného stavu? A tak už je to stovky let.
Imperátor se natáhl a rozmáčkl pavouka dřív, než se mohl vrátit a kousnout ho.
Jedinec nabývá na významu pouze ve vztahu ke společnosti jako celku.

- PLANETOLOG PARDOT KYNES;
ARRAKISKÁ ČÍTANKA, NAPSANÁ PRO SYNA LIETA

VLNÍCÍ SE LEVIATAN SE HNAL po dunách se škrábavým zvukem, který Lietu-Kynesovi paradoxně připomínal slaboučkou kaskádu tekoucí vody. Kynes viděl umělé vodopády na Kaitanu, produkt zbytečné dekadence.
Pod horkým žlutým sluncem jel se skupinkou svých věrných na hřbetě jednoho z obřích písečných červů. Ostřílení fremenští jezdci písku zvíře přivolali, nasedli na ně a rozevřeli jeho prstence háky. Vysoko na šikmé červí hlavě se Liet přidržoval lan, aby se udržel na místě.
Zvíře se hnalo jednotvárnými písky směrem k síči Rudého valu, kde Lieta očekávala jeho krásná žena Farúla a fremenská rada netrpělivě čekala na jeho zprávy. Ty zprávy je zklamou. Stejně tak i imperátor Shaddam IV. zklamal Lieta jako člověk - mnohem víc, než se Liet obával.
Stilgar přivítal Lieta na kosmodromu v Kartágu. Spolu odešli do pouště, dál od Štítového valu a od číhavých zraků harkonnenských. Tam na ně čekala malá skupinka fremenů. Stilgar zasadil tlouk, jehož pravidelný dunivý rytmus přivolal červa. Pomocí technik, známých fremenům odpradávna, ho chytili.
Liet se zkušeně vyšplhal po lanech. Zarazil bodce a zapřel se. Vzpomněl si přitom na den, kdy se jako mladík stal jezdcem písku a dokázal tak kmeni, že je dospělý. Starý naib Heinar ho sledoval jako soudce. Tehdy byl Liet k smrti vyděšený, ale svůj těžký úkol splnil.
Nyní, ačkoli jet na červovi bylo stále stejně nebezpečné a nikdy se to nesmělo dělat lehkomyslně, viděl v divokém zvířeti prostě dopravní prostředek, rychlý způsob, jak se dostat domů.
Stilgar tahal za vodicí lana a vykřikoval povely na jezdce, ale jinak stál klidně a vyrovnaně. Fremeni zasadili vzpěry a přidali další háky, aby mohli zvíře řídit. Stilgar pohlédl na Lieta, který byl zamyšlený a zjevně nešťastný. Věděl, že zpráva, kterou jeho přítel přináší z Kaitanu, není dobrá. Na rozdíl od žvanivých dvořanů v paláci však fremenům mlčení nevadilo. Liet bude mluvit, až sám uzná za vhodné, a Stilgar proto stál vedle přítele mlčky; byli spolu, každý s vlastními myšlenkami. Hodiny ubíhaly a oni stále jeli přes poušť k červenohnědé čáře pohoří v dáli.
Jakmile měl Stilgar pocit, že nastala vhodná chvíle - vycítil to z výrazu mladého planetologa, ze znepokojení, které mu občas proběhlo po tváři pod maskou filtršatů, řekl to, co Liet potřeboval slyšet: "Jsi syn ummy Kynese. Teď, když tvůj velký otec zemřel, jsi nadějí všech fremenů. A máš můj život a mou věrnost, jak jsem slíbil tvému otci." Stilgar se ke svému mladšímu společníkovi nechoval s otcovskou nadřazeností, ale jako pravý druh.
Oba ten příběh znali; v síči se často vyprávěl. Než Pardot Kynes přišel mezi fremeny, bojoval se šesti harkonnenskými zabijáky, kteří zaskočili Stilgara, Turoka a Ommúna - odvážnou trojici mladých fremenů. Stilgar byl těžce zraněn a zemřel by, kdyby Kynes nepomohl baronovy lidi zabít. Později, když se planetolog stal prorokem fremenů, ti tři přísahali, že mu pomohou uskutečnit jeho sen. I poté, co Ommún zemřel s Pardotem při závalu v Sádrovcové pánvi, Stilgar pamatoval na vodní úděl, kterým byl vázán, a splácel ho Pardotovu synu Lietovi.
Stilgar stiskl mladíkovi paži. Liet byl každým coulem takový muž, jakým býval jeho otec, a snad i víc. Byl vychován jako fremen.

Liet se na něj letmo usmál a v očích měl hluboké uznání. "Nedělá mi starost tvoje věrnost, Stile, ale proveditelnost našich plánů. Od rodu Corrinů se nedočkáme ani sympatií, ani pomoci."
Stilgar se tomu nahlas zasmál. "Imperátorova sympatie, to je zbraň, bez níž bych se radši obešel. A při zabíjení harkonnenských žádnou pomoc nepotřebujeme." Zatímco se červ řítil dál, Stilgar vyprávěl svému druhovi o nájezdu na znesvěcený síč Hadith. Liet vypadal potěšeně.

V TEPLÝCH UZAVŘENÝCH PROSTORÁCH izolované pevnosti zamířil Liet do svého bytu, špinavý a vyčerpaný. Tam na svého manžela čekala Farúla, nejdříve hodlal strávit chvíli s ní. Po svém výletu na imperiální planetu potřeboval Liet několik okamžiků klidu a míru, který mu jeho žena vždycky dokázala poskytnout. Pouštní lid nedočkavě čekal na jeho zprávu a na tento večer už bylo svoláno shromáždění, tradice však velela, že žádný cestovatel nemusí vyprávět svůj příběh bez odpočinku, leda by šlo o stav nouze.
Farúla ho přivítala úsměvem, blýskla modromodrýma očima. Její polibek na uvítanou se prohloubil, když za Lietem spadl závěs, zajišťující ve dveřích jejich pokoje soukromí. Nabídla mu melanžovou kávu a malé medové kořenné koláčky. Jídlo bylo dobré, ale mnohem milejší mu bylo, že ji zase vidí.
Po dalším objetí přivedla i dvě malé děti, Liet-chiha, syna, kterého měla s Lietovým nejlepším přítelem Warrickem, po jehož smrti Liet převzal péči o Farúlu a vychovával chlapce jako vlastního, a jejich dceru Chani. Objal děti a ty si pak tak dlouho hrály a štěbetaly, až pro ně přišla chůva a Liet znovu zůstal se svou ženou sám.
Usmála se; pleť měla zlatou. Rozepnula jeho zničené filtršaty, které rozebrala a zase sestavila imperátorova bezpečnostní služba. Vetřela hojivé masti do kůže na jeho chodidlech.
Liet dlouze povzdechl. Měl mnoho práce, musel s fremeny probrat hodně věcí, ale to všechno teď odsunul stranou. Dokonce i muž, který stál před Trůnem zlatého lva, může považovat jiné věci za důležitější. Když se Liet podíval do záhadných očí své ženy, cítil se doma víc než kdykoli od chvíle, kdy v Kartágu vystoupil z transportéru Gildy.
"Vyprávěj mi o divech Kaitanu, lásko," řekla a v očích už teď měla úžas. "Musel jsi vidět tak nádherné věci."
"Viděl jsem tam hodně, to ano," odpověděl, "ale věř mi, když ti řeknu jedno, Farúlo." Pohladil ji prsty po tváři. "V celém vesmíru jsem nenašel nic krásnějšího, než jsi ty."
Osud Známého vesmíru závisí na účinných rozhodnutích, která se dají činit pouze na základě úplných informací.

- DOCENT GLAX OTHN Z RODU TALIGARI,
DĚTSKÁ ČÍTANKA O VŮDCOVSTVÍ, VHODNÁ I PRO DOSPĚLÉ

LETOVA SOUKROMÁ PRACOVNA byla jednou z nejméně okázalých místností na hradě Caladanu. Nepřipadal si tam příliš zavalený lehkomyslným přepychem, když zvažoval obchodní zájmy rodu Atreidů. Na kamenných zdech bez oken nevisely žádné gobelíny; luminy byly nezdobené. Oheň v krbu vydával sladkou pryskyřičnou vůni, která zaháněla vlhkost chladného slaného vzduchu.
Celé hodiny sedával u svého odřeného teakového stolu. Zlověstný váleček se vzkazem ležel před ním jako časovaná bomba. Četl už zprávu, kterou mu přinesli zvědové.
To si Tleilaxané doopravdy myslí, že dokážou svoje zločiny utajit? Nebo jen doufali, že své hnusné znesvěcení dokončí a z válečného památníku v Senasaru zmizí dřív, než Leto stačí zareagovat?
Beakkalský vrchní smírčí soudce musel vědět, že rod Atreidů bude hluboce uražen. Nebo snad Tleilaxané zaplatili tak veliký úplatek, že Beakkal nemohl odmítnout?
Celé Impérium zřejmě věřilo, že ho nedávné tragédie zlomily, že uhasily jeho plamen. Pohlédl na vévodský pečetní prsten na své ruce. Leto nečekal, že bude muset obléci plášť vůdce v pouhých patnácti letech. Dnes, po jednadvaceti letech, měl pocit, že ten těžký prsten nosí už celá staletí.
Na stole stál motýl zalitý v plaskle, křídla ohnutá v nepřirozeném úhlu. Před několika lety, zaujat dokumentem, který četl, Leto toho tvorečka náhodou zamáčkl. Nyní si konzervovaného motýla nechával na očích v místech, kde by mu pořád připomínal, jaké důsledky mohou mít jeho činy jako vévody a jako

člověka.
Tleilaxanské znesvěcení válečných padlých, spáchané s požehnáním beakkalského vrchního smírčího soudce, nebylo možné připustit… Ani zapomenout.
Duncan Idaho, v celé vojenské parádě, zaklepal na pootevřené dřevěné dveře. "Volal jste mě, Leto?"
Vysoký hrdý Zbrojmistr působil teď jaksi nadřazeně, co se vrátil z Ginázu. Ovšem svou sebejistotu si právem vysloužil tím, že úspěšně prošel osmi lety tvrdého výcviku.
"Duncane, vážím si teď tvých rad víc než kdy dřív." Leto vstal. "Stojím před těžkým rozhodnutím a musím probrat strategii jen s tebou, protože Gurney a Thufir odletěli na Iks."
Mladý muž se rozzářil, nadšený další příležitostí prokázat své vojenské schopnosti. "Můžeme už naplánovat další postup na Iksu?"
"Tohle je něco jiného." Leto pozvedl váleček se zprávou a pak povzdechl. "Co jsem vévodou, pořád zjišťuji, že se vždycky najde něco jiného."
Jessica tiše vstoupila do otevřených dveří. Třebaže mohla naslouchat nepozorována, odvážně se postavila vedle Zbrojmistra. "Mohu ty starosti vyslechnout také, Výsosti?"
Leto by konkubíně normálně nedovolil zapojit se do strategických debat, ale Jessica měla výjimečný výcvik a Leto si jejího pohledu cenil. Poskytla mu sílu a lásku v nejtemnější době jeho života a on ji nehodlal odbýt mávnutím ruky.
Leto stručně vysvětlil, že si tleilaxanské archeologické týmy zřídily na Beakkalu velký tábor. Kamenné zikkuraty zarostlé vegetací označovaly místo, kde atreidské a verniovské jednotky bojovaly bok po boku o záchranu planety před pirátskou flotilou. Mezi padlými byly tehdy nejen tisíce vojáků, ale i patriarchové obou rodů.
Leto zlověstně ztišil hlas. "Tleilaxanské exhumacní týmy vyzvedávají těla našich předků a tvrdí, že je chtějí studovat pro účely historické genetiky."
Duncan uhodil pěstí do zdi. "U krve Jool-Noretovy, v tom jim musíme zabránit!"
Jessica se kousla do spodního rtu. "Je úplně jasné, oč jim jde, vévodo. I pokud jde o těla stovky let mumifikovaná, Tleilaxané dokážou z těch mrtvol vypěstovat gholy. Mohli by být schopni reprodukovat atreidský nebo verniovský genom."
Leto hleděl na motýla v plaskle. "Proto chtěli Victorovo a Rhomburovo tělo."
"Přesně tak."
"Kdybych jednal, jak se ode mě čeká, musel bych odcestovat na Kaitan a vznést oficiální protest u landsraadu. Byl by ustaven vyšetřovací výbor a Beakkal a Tleilaxané by snad nakonec dostali nějaké napomenutí."
"Ale to už by bylo pozdě!" Bylo zjevné, jak se Duncan té myšlenky děsí.
V krbu prasklo poleno a všichni sebou trhli.
"Proto jsem se také rozhodl podniknout ráznější akci."
Jessica se snažila držet hlasu rozumu. "Nebylo by možné poslat naše vlastní jednotky, aby exhumovaly a odvezly zbytek těl dřív, než se k nim dostanou Tleilaxané?"
"To nestačí," zavrtěl hlavou Leto. "Kdybychom přehlédli třeba jen jedno, naše úsilí by vyšlo naprázdno. Ne, musíme odstranit celé to pokušení, zlikvidovat problém a vyslat jasné poselství. Ti, kdo si myslí, že vévoda Atreides zeslábl, se brzy dozvědí, že to není pravda."
Leto se rozhlédl po dokumentech shrnujících sílu jeho vojska, zbraní v arzenálu, dostupné vojenské dopravní prostředky, dokonce i rodinnou zásobu atomových zbraní. "Thufir tu není, takže přišla tvá šance se osvědčit, Duncane. Musíme jim uštědřit lekci, jež by se nedala vykládat nijak jinak. Žádné varování. Žádná milost. Žádné váhání."
"S radostí takovou výpravu povedu, pane vévodo."
V tomto vesmíru neexistuje nic takového jako bezpečné místo nebo bezpečná cesta. Na každé stezce leží nebezpečí.

- ZENSUNNITSKÝ AFORISMUS

NA NOČNÍ STRANĚ IKSU vyklouzl z nákladového prostoru maxitrajleru na oběžné dráze plánovaný

nákladní letoun. Z neobydlené divočiny sledovala posádka sardaukarské hlídkové věže oranžový plamen letounu, který klesal k jejich detekčnímu systému. Letoun zamířil k přistávací soutěsce, hlídanému vstupu do podzemního hlavního města.
Sardaukarští pozorovatelé si už ale nevšimli dalšího, mnohem menšího letounu, který se skrýval těsně za ním. Atreidský bojový modul. Díky značnému úplatku byl maxitrajler vybaven vysílačem maskovacího signálu, který senzory na zemi zmátl natolik, že se černý neosvětlený modul mohl pohybovat nepozorovaně dost dlouho na to, aby Gurney Halleck a Thufir Hawat dokázali proklouznout do podzemí.
Gurney seděl u řízení malého letounu bez křídel. Po jiné trajektorii než nákladní transportér letěl atreidský modul velkou rychlostí nízko nad nehostinnou severní krajinou. Neosvětlené přístroje na palubní desce mu šeptaly údaje do sluchátek a radily mu, jak se vyhnout střeženým přistávacím místům.
Gurney užíval všeho svého až lehkomyslně odvážného umění, jemuž se naučil od Dominika Vernia u pašeráků, hnal se nad pláněmi posetými balvany, málem škrtal o ledovce a krátery. Pokud vozíval podloudné náklady, uměl se vyhnout corrinským hlídkám, a teď se držel tak nízko, že už ho tleilaxanská detekční síť nemohla zachytit.
Zatímco modul poskakoval atmosférou, seděl Thufir Hawat klidně v mentatském rozpoložení a vážil všechny možnosti. Zapamatoval si všechny nouzové východy a tajné cesty, na něž si jen Rhombur dokázal vzpomenout. Ale lidské starosti ho neustále rušily v soustředění.
I když ho Leto nikdy nekritizoval za to, co by se dalo vykládat jako bezpečnostní selhání - smrt vévody Paula v býčí aréně, ta katastrofa se vzducholodí - Thufir znásobil své úsilí, využil všech schopností, jež ve svém osobním arzenálu měl, a přidal další.
Nyní se měli s Gurneym nepozorovaně dostat do okupovaných iksanských měst, najít jejich slabiny a připravit přímou vojenskou akci. Po nedávných tragédiích se už vévoda Leto nebál zakrvavit si ruce. Až Leto rozhodne, že je čas, rod Atreidů udeří, a udeří tvrdě.
C'tair Pilru, bojovník odporu, s nímž už byli dlouho v kontaktu, se odmítal vzdát svého snažení na Iksu i přes časté tvrdé zásahy tleilaxanských okupantů. Pomocí ukradených materiálů vyráběl účinné bomby a jiné zbraně a nějaký čas dokonce dostával potají pomoc od prince Rhombura - dokud všechny kontakty nebyly ztraceny.
Thufir doufal, že dnes v noci dokáží C'taira znovu najít, dokud je ještě čas. On a Gurney vycházeli z několika slabých možností a z pravděpodobně vhodného místa schůzky a pokusili se poslat podzemí několik zpráv ve starém verniovském vojenském kódu, který mohl znát jen C'tair; kód jim poskytl princ Rhombur. Bojovný mentat navrhl možnou schůzku v bludišti tajných cest a skrytých komor. Ale atreidští špehové nedostali žádné potvrzení… Letěli teď naslepo, vedeni pouze nadějí a odhodláním.
Thufir vyhlížel malými okénky modulu, aby se zorientoval, a uvažoval, jak nejlépe hledat iksanské bojovníky za svobodu. Třebaže to nebylo součástí jeho mentatské analýzy, obával se, že se budou muset spolehnout jen na štěstí.

C'TAIR PILRU SE KRČIL v zatuchlém skladišti v horních patrech budovy, kdysi známé jako Grand Palais, ale měl také svoje pochybnosti. Zprávu dostal, dekódoval, ale nevěřil jí. Jeho drobná záškodnická válka trvala už roky a roky - ne vždy kvůli vítězstvím a naději, ale z čirého odhodlání. Boj s Tleilaxany představoval celý C'tairův život a sám nevěděl, kým by byl, nebo co by dělal, kdyby ten boj někdy skončil.
Přežil tak dlouho jenom proto, že nevěřil naprosto nikomu v tomto kdysi krásném podzemním městě. Měnil totožnost, pohyboval se z místa na místo, udeřil vždy jak nejtvrději dokázal a pak uprchl, zatímco okupanti a jejich sardaukarští psi ho ve vzteklém zmatku hledali.
Jeho oblíbeným mentálním cvičením bylo, že si v duchu představoval město, jak vypadalo kdysi - pavučinkové spojovací můstky a ulice mezi krápníkovými budovami. Dokonce si představoval i Iksany takové, jací bývali: veselí a cílevědomí, než je postihla chmurná realita tleilaxanské invaze.
Ale to všechno bylo v jeho paměti stále nejasnější. Už je to tak dávno…
Před krátkou dobou našel onu zprávu - klamnou? - od zástupců prince Rhombura Vernia. Celý C'tairův život byl ohrožen, ale věděl, že to musí riskovat. Věděl také, že pokud bude princ žít, nikdy svůj lid

neopustí.
V chladné temnotě skladiště C'tair čekal, čekal a uvažoval o tom, zda nakonec neztrácí kontakt s realitou… Zvlášť teď, když znal strašný osud Miral Alechemové, své milenky a spolubojovnice, jež by se za jiných okolností mohla stát jeho ženou. Ale ti hnusní okupanti ji zajali a použili její tělo pro své záhadné nečisté experimenty. Snažil se nemyslet na Miral tak, jak ji viděl naposledy - jako na mrtvé tělo napojené na nějakou příšernou biologickou továrnu.
S každým nadechnutím proklínal Tleilaxany za jejich krutosti. Pevně zavřel své tmavé uštvané oči, cílevědomě dýchal a vzpomínal jen na Miraliny veliké oči, úzkou přitažlivou tvář, její neuměle ostříhané vlasy.
Zuřil v něm hněv, téměř sebevražedná malomyslnost a pocit provinění toho, kdo dokázal přežít. Vydal se na fanatickou cestu, ale jestli mu princ Rhombur skutečně poslal své muže na pomoc, tenhle zlý sen možná brzy skončí…
Ozvalo se náhlé hlasité zabzučení nějakého stroje a C'tair se stáhl hlouběji do stínů. Slyšel tiché škrábání, obratné odemčení zámku, pak se samořízený výtah otevřel a objevily se dvě siluety. Ještě ho neviděli. Ještě mohl utéct nebo se je pokusit zabít. Ale na Tleilaxany byli příliš vysocí a nepohybovali se jako sardaukaři.
Starší z mužů vypadal houževnatě jako šigafil, se šlachovitou tváří a rty mentata, fialovými od šťávy safó. Jeho mohutný světlovlasý společník, muž s výraznou jizvou na tváři, strčil do kapsy sadu drobných nástrojů. Mentat vystoupil z výtahu první; vyzařovala z něj obezřetná sebejistota. "Přicházíme z Caladanu."
C'tair se nepohnul, nedal najevo svou přítomnost. Srdce mu bušilo. Možná je to přece jen léčka, ale když už přišel až sem, musel to vědět jistě. Prsty sevřel rukojeť vlastnoručně vyrobené dýky, kterou měl v kapse. "Jsem tady!"
C'tair vystoupil ze stínu a oba muži se na něj podívali. Jejich oči se přizpůsobovaly šeru. "Jsme přátelé vašeho prince. Už nejste sám," řekl ten s jizvou.
Všichni tři se pohybovali opatrně, jako by chodili po rozbitém skle. Sešli se uprostřed místnosti. Podali si ruce v imperiálním polostisku, neobratně se představili. Nově příchozí mu řekli, co se stalo princi Rhomburovi.
C'tair vypadal ohromeně; sám už si nebyl jistý, kde končí skutečnost a začínají jeho vidiny. "Taky s nimi byla dívka. Kailea? Ano, Kailea Verniová."
Thufir a Gurney se na sebe podívali, ale nepříjemnému odhalení se zatím vyhnuli. "Nemáme moc času," řekl Gurney. "Potřebujeme vidět a dozvědět se, kolik jen můžeme."
C'tair se podíval na oba atreidské posly a pokoušel se rozhodnout, odkud začít. Narůstal v něm syrový vztek a naplnil ho tolika emocemi, že jim nedokázal říci, co už viděl, co už tady vytrpěl. "Zůstaňte a já vám ukážu, co Tleilaxané provedli s Iksem."

VŠICHNI TŘI MUŽI nenápadně procházeli davy zotročených dělníků, kolem budov a továren, které se rozpadly v trosky. Používali nesčetné C'tairovy ukradené identifikační karty, aby se dostali do bezpečnostních zón a zase ven. Osamělý rebel se naučil, jak to zařídit, aby si ho nikdo nepovšiml, a vylekaní Iksané se málokdy dívali někam jinam než na vlastní nohy.
"Už nějakou dobu víme, že tady v tom má prsty imperátor," podotkl Thufir. "Ale nechápu, proč tu má celé dvě legie sardaukarů."
"Viděl jsem ledacos, ale odpověď pořád neznám." C'tair pohlédl na obludu pomalu se kolébající překladištěm - stroj, na němž bylo připnuto několik částí lidského těla. Pomlácená hlava, část potlučeného a zmrzačeného trupu. "Jestli je princ Rhombur kyborg, modlím se jen, aby se nepodobal tomu, co Tleilaxané vytvořili tady."
Gurney byl šokován. "Co je tohle za démona?"
"Bi-iksané, oběti mučení a poprav, oživení stroji. Nejsou živí, jen pohybliví. Tleilaxané jim říkají ‚příklady' - jsou to hračky pro pobavení šílených myslí."
Thufir stál nevzrušeně a zapisoval si do paměti každý detail, ale Gurneymu dalo dost práce, aby na sobě příliš zjevně nedával znát znechucení.

C'tair se ponuře usmál. "Viděl jsem jednoho, který měl na zádech připnutou stříkačku s barvou, ale biomechanika té věci se pokazila a přestala se vůbec pohybovat. Když padl, měl tu stříkačku puštěnou naplno a dva tleilaxanští Pánové byli celí od barvy. Zuřili a hulákali tou svou hatmatilkou na tu věc, jako by to udělala schválně."
"Třeba ano," podotkl Gurney.
V následujících dnech ti tři zkoumali a pozorovali… A hnusilo se jim to, co viděli. Gurney se chtěl vrhnout do boje okamžitě, ale Thufir radil k opatrnosti. Museli se vrátit a podat hlášení rodu Atreidů. Teprve pak - s vévodovým svolením - budou moci naplánovat účinný koordinovaný útok.
"Rádi bychom vás vzali s sebou, C'taire," nabídl Gurney se soucitem ve tváři. "Dokážeme vás odtud dostat. Už jste vytrpěl dost."
C'taira ten návrh zjevně polekal. "Neodejdu! Já…, já nevím, co bych dělal, kdybych přestal bojovat. Moje místo je tady, musím trápit okupanty jak jen dokážu, aby ostatní moji krajané, kteří ještě přežili, věděli, že jsem se nevzdal - a taky se nikdy nevzdám."
"Princ Rhombur si myslel, že to možná řeknete," kývl Thufir. "V našem bojovém modulu máme pro vás spoustu zásob: výbušniny, zbraně, dokonce i jídlo. Aspoň pro začátek."
C'tairovi se zatočila hlava z těch možností. "Já jsem věděl, že nás náš princ neopustil. Tak dlouho jsem čekal na jeho návrat a doufal jsem, že mu budu bojovat po boku!"
"Podáme zprávu vévodovi Letovi Atreidovi a vašemu princi. Mějte trpělivost." Thufir chtěl říct něco víc, slíbit něco konkrétního. Ale neměl k tomu oprávnění.
C'tair přikývl, jako by se nemohl dočkat, až začne nanovo. A konečně, po tolika letech, mu možná v jeho boji pomůže mocná síla.
Soucit a pomsta jsou dvě strany téže mince. Nutnost určuje, jak mince padne.

- VÉVODA PAULUS ATREIDES

Z HUSTÉ DŽUNGLE BEAKKALU vycházela pára, jak žlutooranžová slunce stoupalo nad obzor. Druhá, zářivě bílá hvězda, už stála vysoko na nebi. Denivky se otevíraly a svou vůní přivolávaly ptáky a hmyz. Ježatí primáti se hnali pod hustou klenbou stromů a masožravá réva se svíjela jako past na nic netušící hlodavce.
Na zarostlé planině Senasar stály gigantické mramorové zikkuraty, rohy obložené dutými zrcadly, odrážejícími sluneční paprsky do všech stran jako reflektory.
Na této plošině se obklíčení atreidští a verniovští muži bránili přesile, za každého padlého obránce skolili nejméně deset útočníků, až je nakonec rozdrtilo čiré množství nájezdníků. Obětovali se do posledního muže pouhou hodinu před tím, než dorazily očekávané posily a pobily zbytek pirátů.
Po celá staletí uctívali lidé Beakkalu tyto padlé hrdiny, ale poté, co rod Verniů upadl do hanby jako odpadlický, vrchní smírčí soudce se o památníky přestal starat a džungle je pohltila. Na nádherných sochách se uhnízdili ptáci a malá zvířata. Velké kamenné bloky povětrnostními vlivy popraskaly. A nikomu na Beakkalu na tom nezáleželo.
V posledních dnech vyrostly po okrajích památníku samovztyčovací stany jako geometrické houby. Týmy dělníků vysekaly hustý podrost, odstranily dvě desítky let nánosů, oškrábaly všechno až na kameny a odkryly uzavřené hrobky. Na náhorní planině ležely ve společných hrobech tisíce padlých vojáků; další byli uzavřeni v okovaných kryptách uvnitř zikkuratů.
Beakkalská vláda poskytla mechanizaci, jejíž pomocí bylo možné zikkuraty kámen po kameni rozebrat. Malí tleilaxanští vědci si zřídili modulární laboratoře, připraveni dychtivě otestovat buněčné vzorky ze všech nalezených těl, prosít zbytky lidské tkáně a hledat v nich použitelný genetický materiál.
Džungle byla cítit mlhou a květy, aromatickými oleji z tmavozelených rostlin, bylinami vysokými jako stromy. Vzduch zhoustl kouřem z tábora a odpadními plyny těžkých strojů. Jeden z trpasličích dělníků si otřel pot z čela a zamával rukama, aby odehnal mračna krvežíznivých komárů. Vzhlédl, aby viděl žlutooranžová slunce vycházet na nebe jako rozhněvané oko.
Náhle se nebe rozzářilo fialovými paprsky laserových děl.
Atreidské lodi, vedené Duncanem Idahem, sestupovaly z oběžné dráhy směrem k izolovanému

válečnému památníku. Duncan odvysílal poselství vévody Leta Atreida, ale zároveň už zahájil palbu. Nahraný projev však zachytí vrchní smírčí soudce v hlavním městě Beakkalu; další kopie byla zaslána pomocí kurýra radě landsraadu na Kaitanu, přesně podle pravidel pro vedení války, jak je stanovila Velká konvence.
Letův ocelově pevný hlas oznámil: "Válečný památník v Senasaru byl vztyčen k poctě služeb, které moji předkové prokázali Beakkalu. Nyní Tleilaxané a Beakkalci toto místo znesvětili. Rod Atreidů nemá jinou možnost, než zasáhnout odpovídajícím způsobem. Nedovolíme, aby naše padlé hrdiny uráželi zbabělci. Proto jsme se rozhodli, že tento památník zničíme."
Duncan Idaho v první z letky bojových lodí vydal svým jednotkám povolení k palbě. Paprsky laserových děl krájely částečně rozebrané zikkuraty, odhalily dlouho uzavřené komory. Tleilaxanští vědci s křikem vyběhli ze stanů a laboratorních přístřešků.
"Při svém počínání jsme se striktně drželi pravidel," pokračoval Letův nahraný hlas. "Bohužel možná došlo k určitým obětem na životech, ale utěšuje nás vědomí, že ublíženo bylo pouze těm, kdo se podíleli na zločinném jednání. V této záležitosti není nevinných."
Atreidská flotila zakroužila nad památníkem, svrhla termální bomby a pak do požáru vypálila další fialové paprsky. Za dvacet standardních minut - rychleji, než stačil vrchní smírčí soudce svolat schůzku svých poradců - letka srovnala se zemí památník, tleilaxanské vykradače hrobů i jejich beakkalské spolupracovníky. Beze stopy také zničila všechny pozůstatky atreidských i verniovských mrtvých.
Z náhorní plošiny zbyla nerovná pláň roztaveného skla, posetá hroudami kouřících zbytků. Kolem zóny útoku žhnuly požáry a šířily se ven do džungle…
"Rod Atreidů urážky neodpouští," řekl Duncan Idaho do mikrofonu, ale nepřežil nikdo, kdo by ho slyšel. Když vydával svým lodím rozkaz k návratu na oběžnou dráhu, pohlédl dolů na tu zkázu. Po tomhle se nikdo v celém Impériu neodváží pochybovat o rozhodnosti vévody Leta.
Žádné varování. Žádná milost. Žádné váhání.

Nejvíc je třeba bát se nepřítele, který nosí tvář přítele.

- ZBROJMISTR REBEC Z GINÁZU

V PODZEMÍ KAITANU zabírala imperiální nekropolis právě takovou plochu jako impozantní palác sám. Generace zemřelých Corrinů obývaly město mrtvých; byli tu ti, kteří podlehli zradě nebo nehodám, pár jich dokonce zemřelo přirozenou smrtí.
Když se hrabě Hasimir Fenring vrátil z Iksu, Shaddam svého přítele okamžitě vedl do zatuchlých a špatně osvětlených katakomb. "Takhle oslavujete triumfální návrat svého ministra pro koření? Tím, že mě táhnete do starých páchnoucích krypt, hm-m-m?"
Shaddam se tentokrát zbavil obvyklého doprovodu tělesných strážců a oba muži sestupovali z točitých schodů jen s upoutanými luminami v rukou. "Tady dole jsme si hrávali jako děti, Hasimire. Mám z toho nostalgické pocity."
Fenring pokýval svou příliš velkou hlavou. Široce posazené oči létaly ze strany na stranu jako zrak nočního ptáka, jako by pátraly po léčkách a assassinech. "Možná tady má původ moje fascinace číháním ve stínech?"
Shaddamův hlas byl teď tvrdší, imperátorský. "Taky je to místo, kde mohu mluvit a nemusím se bát špehů. Musíme spolu probrat důležité věci." Fenring souhlasně zavrčel.
Kdysi dávno, poté, co se imperiální hlavní město přestěhovalo ze zničené Salusy Secundus, byl imperátor Hassik Corrino III. prvním, kdo byl pod touto megalitickou budovou pohřben. V nadcházejících tisíciletích tu bylo pochováno velké množství corrinských imperátorů, konkubín i nemanželských dětí. Někteří z nich byli zpopelněni a jejich popel uložen do uren, zatímco kosti jiných byly rozdrceny, aby z nich vznikly porcelánové pohřební předměty. Několik vládců bylo uloženo do průhledných sarkofágů, uzavřených nulentropickým polem, aby jejich těla nikdy nepodlehla rozkladu, ačkoli jejich nevelké zásluhy dávno zastřela mlha času.
Jak Fenring se Shaddamem postupovali dál, minuli nažloutlou starou mumii Mandiáse Strašlivého,

uloženou ve výklenku, jehož vchod střežila děsivá socha mrtvého v životní velikosti. Podle tabulky na rakvi byl "imperátorem, před nímž se třásl svět".
"Na mě dojem neudělá," pohlédl Shaddam na vyhublou skořápku. "Nikdo si ho nepamatuje."
"Ale to jen proto, že soustavně odmítáte studovat imperiální historii," odsekl Fenring s úsměvem. "Připomíná vám tohle místo vlastní smrtelnost, hm-m-a?"
Imperátor se v nestálém světle přenosných lumin zamračil. Jak postupovali po šikmé kamenné podlaze, malí tvorečkové rychle mizeli do stínů a štěrbin - pavouci, hlodavci, modifikovaní skarabové, kterým se podařilo přežít, když pojídali maso dlouhou dobu zakonzervovaných těl.
"Slyšel jsem něco o tom, že Elrood měl nemanželského syna, hm-m-a? Jak je možné, že nám to celé ty roky zůstalo utajeno?"
Shaddam se prudce obrátil. "Jak víš o tomhle?"
Fenring odpověděl shovívavým úsměvem. "Mám uši, Shaddame."
"Jsou moc velké."
"Ale používám je výhradně k vašim službám, Výsosti, hmmm?" Hned mluvil dál, aniž by čekal, až si imperátor vymyslí nějakou další výmluvu. "Nevypadá to, že by ten Tyros Reffa nějak toužil po trůnu, ale v téhle době vzrůstajícího neklidu by ho mohla některá vzpurná rodina použít jako nastrčenou figurku."
"Jenže pravý imperátor jsem já!"
"Výsosti, landsraad sice přísahá věrnost rodu Corrinů, ale vůči vám osobně žádnou loajalitu nepociťuje. Podařilo se vám, hm-m-m, podráždit většinu významných šlechticů."
"Hasimire, já se nemusím starat o šrámy na duši svých poddaných." Shaddam pohlédl na hrobku starého Mandiáse a polohlasem proklel svého mrtvého otce Elrooda za to, že měl dítě s jednou svou konkubínou. Mohl přece provést dostatečná opatření!
Protože pohřbívat bylo třeba století za stoletím, nekropolis se prohlubovala, přibývaly nové a nové krypty. V nejnižších a nejnovějších spodních patrech poznal i Shaddam některá jména svých předků. Před nimi ležela obezděná hrobka Shaddamova dědečka Fondila III. zvaného "Lovec". Vedle železných vrat stály vycpaniny dvou nebezpečných šelem, které tento muž skolil: naježeného ekadrogha z náhorních planin Ekazu a huňatého šavlozubého medvěda z III Delta Kaisingu. Ovšem Fondil své přízvisko získal proto, že lovil lidi, vyhledával nepřátele a ničil je. Jeho dobrodružství na lovu velké zvěře byla pouhou zábavou.
Shaddam a Fenring prošli kolem rakví pro děti a sourozence a nakonec i kolem idealizované sochy Fafnira, prvního dědice Elrooda IX. Před lety Fafnirova smrt ("nehoda" zorganizovaná mladým Fenringem) otevřela Shaddamovi cestu na trůn. Spokojený Fafnir si nikdy nepřipustil, že by mu jeho mladší bratr mohl být nebezpečný.
Jen podezřívavý Elrood tušil, že za vraždou možná stáli Shaddam s Fenringem. Třebaže se chlapci nikdy nepřiznali, Elrood s oblibou vědoucně vykládal: "Svědčí to o iniciativě, že jsi schopen činit obtížná rozhodnutí. Ale nehrň se tolik do zodpovědností imperátora. Já povládnu ještě mnoho let a ty se musíš poučovat z mého příkladu. Pozoruj a uč se."
A teď se ještě Shaddam musel starat o toho parchanta Reffu!
Nakonec dovedl Hasimira až do míst, kde čekaly zpopelněné ostatky Elrooda IX. v relativně malém výklenku, ozdobeném třpytivým démantovým sklem, ozdobnými nápisy a vzácnými gemami - což byla dostatečná demonstrace Shaddamova žalu nad smrtí "milovaného otce".
Luminy se zastavily a zářily jako jasné uhlíky. Shaddam se neuctivě opřel o místo posledního spočinutí popela svého otce. Stařec byl zpopelněn, aby se zabránilo možným pokusům sukovských doktorů určit skutečnou příčinu smrti.
"Dvacet let, Hasimire. Tak dlouho jsme čekali, až Tleilaxané vyrobí umělé koření." Shaddamovy oči byly jasné, pohled zaujatý. "Co ses dozvěděl? Řekni mi, kdy je Mistr badatel připraven rozjet výrobu naplno. Už mě to čekání unavuje."
Fenring si poklepal na rty. "Ažidika se mě všemožně snažil přesvědčit o svém pokroku, Výsosti, ale já si nejsem jistý, že je ta látka řádně vyzkoušená. Musí vyhovovat našim požadavkům. Po odtajnění amálu se celá galaxie zachvěje. Nemůžeme si dovolit udělat žádnou taktickou chybu."
"Jaké chyby by to mohly být? Měl na testování dvě desetiletí. Mistr badatel říká, že je hotov."

Fenring se ve slabém světle na imperátora pozorně zadíval. "A vy věříte slovům nějakého Tleilaxana?"
Kolem sebe cítil smrt a konzervační látky, parfémy, prach a Shaddamův nervózní pot. "Navrhuji opatrnost, hm-m-a? Zařizuji ještě jeden test, který nám dodá potřebný důkaz."
"No dobře, ale nevykládej mi žádné podrobnosti o nějakých nudných testech. Viděl jsem Ažidikovy zprávy a rozumím z nich ani ne polovině."
"Už jen měsíc, Shaddame, možná dva."
Vyhublý imperátor, netrpělivý a zamyšlený, přecházel po kryptě. Fenring se pokoušel odhadnout náladu svého přítele. Luminy nařízené tak, aby sledovaly Shaddama, se mu marně pokoušely stačit, jak rázoval uzavřeným prostorem tam a zpátky.
"Hasimire, já už mám opatrnosti až po krk. Celý život jenom čekám - čekám až bratr umře, čekám až otec umře, čekám na syna. A teď, když mám trůn, zase čekám na amál, abych konečně získal moc, již si jako Corrino zasloužím."
Díval se na svou zaťatou pěst, jako by doslova viděl, jak mu z ní utíká písek moci. "Jsem předsedou rady CHOAM, ale rozhodovat v ní nemůžu o ničem. CHOAM si dělá co chce, protože mě vždycky přehlasují. Kosmická gilda se podle zákona nemusí řídit mými výnosy, a když si nedám pozor, mohou uvalovat sankce, odnímat transportní privilegia a ochromit celé Impérium."
"Chápu, Výsosti. Ale mnohem škodlivější jsou podle mě ty stále častější příklady, kdy šlechtici ignorují vaše rozkazy a vzpírají se jim. Jen se podívejte na Grumman a Ekaz - pořád vedou tu svou žabomyší válku i přes vaše pokusy nastolit mír. Vikomt Moritani vám prakticky plivl do tváře."
Shaddam se pokoušel zašlápnout lesklého černého brouka, jemuž se ale podařilo zachránit ve štěrbině.
"Možná by bylo na čase všem připomenout, kdo tady poroučí! Až budu mít k dispozici amál, budou všichni tancovat, jak budu pískat. Koření z Arrakis pak bude nedostupně drahé."
Fenring ale nejevil příliš velké nadšení. "Hm-m-m-a, ale mnoho velkorodů má svoje vlastní zásoby, i když je to proti zákonu, pravda trochu starému a nejasnému. Celá staletí se tento výnos nikdo nepokoušel prosazovat."
Shaddam se zamračil: "A co na tom záleží?"
Fenring nakrčil nos. "Záleží, Výsosti, protože jakmile oznámíte svůj monopol na syntetické koření, budou tyto rodiny moci nějaký čas odolávat a amál nekupovat."
"Aha." Shaddam mrkl, jako by ho tato možnost dosud nenapadla. Pak se rozzářil: "Pak musím ty zásoby konfiskovat, aby ty rody neměly žádný polštář, až odstřihnu proud melanže."
"To je pravda, Výsosti, ale pokud vy sám zasáhnete proti hromaditelům koření, velkorody by se mohly proti vám spojit. Spíše navrhuji, abyste upevnil svá spojenectví, abyste mohl imperiální spravedlnost vykonávat ze silnější pozice. Nezapomínejte, med je lepkavá past i sladká odměna - hm-m-a?"
Shaddam byl zjevně netrpělivý. "O čem to mluvíš?"
"Ať Gilda a CHOAM provinilce vypátrají a všechny důkazy o jejich vině ať předloží vám. Vaši sardaukaři pak mohou ilegální zásoby zabavit a vy části té melanže odměníte Gildu a CHOAM. Slib takové odměny by je měl dostatečně povzbudit, aby vyslídili i ty nejdůmyslněji uložené zásoby."
Fenring úplně viděl, jak se imperátorovi v mysli otáčejí kolečka. "Tím způsobem, Výsosti, si zachováte jak morální nadřazenost, tak spolupráci Gildy a CHOAM. A navíc se zbavíte landsraadských zásob."
Shaddam se usmál. "A začnu hned. Vydám dekret…"
Fenring ho přerušil. Rozlétané luminy se zastavily, protože totéž udělal i imperátor. "Budeme muset najít nějaký jiný způsob, jak si poradit s kořením na samotné Arrakis. Možná bychom tam mohli usadit mocnou vojenskou sílu, aby zabránila přístupu k melanži."
"Gilda tam vojáky nikdy nepřepraví, Hasimire. Nepodříznou si přece vlastní větev. Jak jinak můžeme ukončit činnost na Arrakis?"
Hrobka idealizovaného Elrooda jako by na tyto debaty pobaveně shlížela. "Hm-m-a, možná to bude chtít léčku, Výsosti. Jsem si jistý, že bychom našli záminku, proč odejmout vládu Harkonnenům. Můžeme tomu třeba říkat výměna léna. Během nějakých deseti let by na ni stejně došlo."
"Umíš si představit, jak bude reagovat Gilda, až na to přijde, jakmile mi pomůže najít ilegální zásoby melanže?" Shaddam se div netřásl rozčilením. "Vždycky mě zlobila moc Gildy, ale melanž je jejich Achillova…"

Pak se mu do tváře pomalu vkradl úsměv, jako by ho napadlo něco zajímavého. Z toho potěšeného pohledu byl Fenring celý nesvůj. "Víš co, Hasimire? Můžeme dosáhnout dvou vítězství jednou ranou."
Hrabě nechápal. "Jakých dvou vítězství, Výsosti?"
"Tyros Reffa… Víme, že si toho parchanta rozmazloval rod Taligariů. Myslím, že má nějaký statek na Zanovaru, což můžu snadno ověřit." Imperátor se usmál ještě víc. "A kdybychom tak na Zanovaru našli šikovnou zásobu ilegální melanže, nebylo by to dobré místo, odkud začít naše tažení?"
"Hm-m-a," řekl Fenring a usmál se také. "Vynikající myšlenka, Výsosti. Zanovar je skutečně ideální místo pro první drtivý úder, skvělý příklad. A kdyby ten parchant při tom náhodou přišel o život…, tím líp."
Oba muži vyšli z nejhlubších krypt a vraceli se vzhůru k hlavní části paláce. Fenring se ohlédl za sebe do kamenného tunelu. Corrinská nekropole bude možná brzy potřebovat další kryptu.
Pravý dar není jen předmět sám; je to důkaz porozumění a vztahu, odraz osobnosti jak dárce, tak obdarovaného.

- DOCENT GLAX OTHN,
ZKRÁCENÉ PŘEDNÁŠKY PRO ROD TALIGARI

NA ZELENÉ CESTIČCE V KAPRADÍ na svém statku na Zanovaru studoval Tyros Reffa sloupcové písmo na laminovaném lístku, který držel v ruce. Snažil se vyložit nejasné piktogramy a měl z té výzvy potěšení. Slunce pronikalo korunou listoví a vrhalo na kartičku zářivé skvrny. Zmateně vzhlédl ke svému uctívanému učiteli a příteli docentu Glaxi Othnovi.
"Nedokážeš-li přečíst slova, Tyrosi, nikdy neoceníš dar sám." Jakkoli dnes už žilo jen málo členů rodu Taligari, docent patřil k dlouhé řadě šlechtických učitelů, kteří zdědili léno od posledního tradičního šlechtice a vedli je dál pod stejným jménem. On a Reffa měli svátek pojmenování ve stejný den, oddělený propastí několika desítek let, kterou však překlenovalo pevné přátelství.
Kolibříci a barevní motýli se míhali v rozevlátých kapradinách, honili se v rychlých a malebných vzdušných manévrech. Vysoko na jednom ze stromů se falešně ozýval nějaký zpěvný pták a jeho hlas zněl jako skřípání nenamazaných dveří.
"Kéž mě osud ochrání před netrpělivým učitelem!" Reffovi bylo něco přes čtyřicet, byl dobře stavěný, se sebejistými pohyby. V očích se mu zračila inteligence. "Dokážu tady přeložit něco o taligarském dvoře…, představení…, slavné a mysteriózní…" Náhle sykl: "To je lístek na suspenzorovou operu! Ano, už ten kód vidím."
Docent mu věnoval jen jeden lístek, protože věděl, že Reffa tam půjde sám, fascinovaný a dychtivý se učit, že si ten zážitek vychutná. Starý muž na podobná exotická představní už nechodil. Zbývalo mu jen pár let života a svůj čas si pečlivě plánoval; dával přednost meditaci a vyučování.
Reffa si pozorně prohlížel písmo na lístku a postupně rozšifroval každé slovo. "Toto je oprávnění ke vstupu do osvětlených nádrží v Taligarském středisku v proslulé Artisii. Jsem zván ke shlédnutí iluminovaného tanečního představení v subliminálních jazycích, které popisuje emocionální nuance dlouhých a složitých zápasů v době Mezivládí." Přejel prstem po podivných runách, spokojen se svými schopnostmi.
Jeho pohublý učitel s hlubokým uspokojením kývl. "Říká se, že jen jeden z pěti set návštěvníků dokáže pochopit nuance toho úžasného představení, a to jen po rozsáhlé průpravě a s plným soustředěním. Ale to představení stojí za vidění samo o sobě."
Reffa docenta objal. "Nádherný dar, pane." Sešli z široké dlážděné cesty na menší štěrkovou cestičku, která jim pod nohama křupala. Reffa miloval každý koutek svého skromného statku.
Před několika desítkami let přikázal imperátor Elrood docentovi, aby vychoval jeho levobočka v pohodlí a v tajnosti, aniž by mu vnukl jakoukoli naději na získání otcovského dědictví, ale tak, aby byl hoden své corrinské krve. Docent ho naučil cítit potěšení z kvality, nikoli z výstředností.
Glax Othn pohlédl dojemných rysů mladšího muže. "Taky mám určité obavy, Tyrosi. Další důvod, proč by patrně bylo docela rozumné, abys na čas odjel na Taligari, opustil svůj zdejší statek… Jen na měsíc, na dva."

Reffa pohlédl na docenta a okamžitě zpozorněl. "Je to další hádanka?"
"Bohužel ne tak zábavná. V posledních dvou týdnech sis povšiml tří mužů, kteří se dost zvědavě vyptávali na tebe a tvůj majetek. Je to tak?"
Reffa zaváhal; obavy si připouštěl jen neochotně. "To bylo všechno naprosto nevinné, pane. Jeden se zajímal o nemovitosti tady na Zanovaru a dokonce naznačil, že by rád koupil můj statek. Druhý byl zahradnický mistr, který chtěl studovat můj skleník. Ten třetí…"
"Všechno to byli imperiální špehové," přerušil ho Othn. Reffovi okamžitě došla řeč a učitel pokračoval: "Měl jsem podezření a rozhodl jsem se je prověřit. Jejich identita byla falešná a všichni tři přiletěli z Kaitanu. Dalo mi to trochu práce, ale mám důkazy, že ti lidé jsou v tajných službách imperátora."
Reffa stiskl rty a bojoval s touhou vypálit na svého učitele spoustu otázek. Docent by jistě chtěl, aby nejdříve sám uvažoval o možných následcích. "Takže všichni lhali. Imperátor se pokouší zjistit něco o mém domě a o mně. Ale proč, po takové době?"
"Zjevně proto, že se právě dozvěděl o tvé existenci." Docent se zatvářil přísně a z jeho hlasu se ozval pedantismus při vzpomínce na velké projevy, které přednášíval v obrovských sálech naplněných studenty. "Mohl jsi mít o tolik víc, Tyrosi Reffo! Zasloužíš si to právě proto, že o to nestojíš. To je určitý druh imperiálního paradoxu. Myslím, že bys mohl být v určitém nebezpečí."
Docent chápal, proč mladík musí zůstat u svého klidného života a nepřipoutávat na sebe pozornost. Tento levoboček Elrooda IX. nikdy nepředstavoval pro Kaitan žádnou hrozbu, nikdy nedal najevo žádné ambice v imperiální politice, ani zájem o ni, nikdy neintrikoval o Trůn zlatého lva.
Místo toho Reffa raději bavil publikum pod pseudonymem jako člen divadelních společností z jiných planet. Studoval u učitelů rodu Žonglérů, největších bavičů Impéria, herců tak talentovaných, že dokážou manipulovat i těmi nejsilnějšími emocemi v srdcích svých diváků. Mladý Reffa byl během těch let u Žonglérů absolutně šťastný a docent na něj byl velmi pyšný.
Reffa ztuhl. Tohle už překračovalo hranice věcí, o nichž směli hovořit, dokonce i v soukromí. "O takových věcech otevřeně nemluvte. Ano, odjedu odtud, poletím na Taligari." Vlídnějším tónem dodal: "Ale budu mít z toho úžasného daru o něco menší potěšení. Pojďte se podívat, co mám pro vás ke dni pojmenování já." Dál se však tvářil znepokojeně.
Reffa sevřel lístek v prstech, pak se obrátil ke starci a dokázal se usmát. "Naučil jste mě, pane, že darování je desetkrát účinnější, je-li opláceno."
Docent předstíral překvapení. "Teď zrovna máme důležitější starosti. Já dary nepotřebuji."
Reffa uchopil svého učitele za kostnatý loket a provedl ho uličkou v křoviscích na ústřední nádvoří. "Já také ne. Ale ani jeden si nikdy neuděláme čas na malá potěšení, pokud nás k tomu něco nedonutí. Netvrďte, že to, co jsem řekl, není pravda. Já jsem pro vás taky něco zařídil. Podívejte, támhle je Charence."
Kyselý správce domu stál na druhém konci dlážděného prostranství a čekal na ně u fialového pavilonu. Charence vyhlížel jako zasmušilý nevlídný člověk, ale byl vysoce výkonný a měl suchý smysl pro humor, který Reffa oceňoval.
Glax Othn ohromeně následoval podsaditého muže do pavilonu. Na stole ve stínu tam ležela malá zabalená krabička. Charence ji zvedl a podal ji docentovi.
Othn si ji od něj vzal. "Co bych mohl ještě chtít? Myslím jiného, než víc času a víc vědomostí. A tvoje bezpečí." Starý učitel roztrhl lesklý obal s výrazem nejistého potěšení, vystřídaného naprostým zmatkem, když si prohlížel malou lesklou věc. Byl to křišťálový žeton, jednodenní členský průkaz. "Zábavní park s jízdami, výstavami a tak?"
Jakmile zakyslý Charence spatřil jeho reakci, i on se usmál.
"Nejlepší na Zanovaru," kývl Reffa. "Děti ho milují." Byl tam i sám, jen aby se ujistil, že je to místo, kam příliš vážný docent určitě ještě ani jednou nevkročil.
"Ale já přece nemám děti," namítal Othn, "nemám rodinu. Tohle přece není doopravdy pro mě, že ne?"
"Pobavte se. Buďte srdcem mladý. Vždycky jste mi tvrdil, že skutečný člověk potřebuje nutně k životu nové zážitky.
Docent se zarděl. "To svým studentům říkám, ale… Snažíš se mi dokázat pokrytectví?" V hnědých očích mu vesele zajiskřilo.

Reffa uzavřel ruku svého mentora kolem žetonu. "Bavte se, je to splátka za všechno, co jste udělal v mém zájmu." Položil docentovi ruku na rameno. "A až se bezpečně vrátím, po jednom, po dvou měsících na Taligari, můžeme si navzájem porovnat zážitky - vy z jízd v zábavním parku a já ze suspenzorové opery."
Starý učitel zamyšleně přikývl. "Na to se těším, příteli."
Osamělý cestující v poušti je vlastně mrtvý. Tam venku může žít sám jen červ.

- FREMENSKÉ RČENÍ

POKUD MENTATI DOSTANOU odpovídající výcvik, mohou z nich být schopní zabijáci, účinní a vynalézaví assassinové. Piter de Vries však měl podezření, že jeho vlastní nebezpečná povaha má spíše co dělat s původním pokřivením, které zvýšilo jeho síly a učinilo ho tím, čím byl. Jeho sklon ke krutosti, jeho sadistické potěšení z utrpení jiných, to všechno do něj vložili Tleilaxané.
Proto pro něj byl domov u rodu Harkonnenů ideální.
V jedné z místností v harkonnenské rezidenci v Kartágu stál de Vries před zrcadlem rámovaným krajkovím černého titanu. Žínkou namočenou ve vonném mýdle si pečlivě omyl ústa a pak se naklonil vpřed, aby si zblízka prohlédl neodstranitelné skvrny od šťávy safó.
Napudroval si špičatou bradu, ale rty nechal jasně červené. Jeho černé oči a kudrnaté vlasy mu dodávaly divoce nepředvídatelný vzhled.
Jsem příliš cenný, než aby mě užívali jako pouhého úředníka! Ale baron to vždycky tak neviděl. Ten tučný hlupák de Vriesova nadání často zneužíval, plýtval jeho drahocenným časem a energií. Já nejsem účetní. Vklouzl do své osobní pracovny plné starožitného nábytku, polic šigafilových svitků a fólisků. Fóliskové účetní knihy zabíraly celou desku lakovaného stolu.
Každý mentat je příliš vysoce kvalifikovaný na to, aby prováděl pouhé účetní operace; de Vries už na účetních knihách párkrát pracoval, ale nikdy ne s potěšením. Ty úkoly byly příliš primitivní, urážlivě prosté. Ale tajemství bylo třeba zachovat a baron věřil málokomu.
Baron, rozzuřený fremenským nájezdem na zásoby v Hadithu a na několika jiných tajných místech, nařídil de Vriesovi, aby zkontroloval všechny harkonnenské účetní knihy a ujistil se, že jsou v pořádku, že neobsahují žádné důkazy o ilegálních zásobách koření. Všechny důkazy je třeba vymýtit, aby si jich nevšiml zvědavý auditor CHOAM. Kdyby byly zásoby objeveny, mohl by rod Harkonnenů snadno přijít o své drahocenné léno na Arrakis, ba i o víc. Zvlášť teď, když imperátor vyhlásil politiku tvrdých zásahů proti hromadění koření. Co si ten Shaddam myslí?
De Vries povzdechl a rezignovaně se pustil do práce.
A aby to bylo ještě horší, tupohlavý baronův synovec Glossu Rabban už záznamy prošel (bez dovolení) a odstranil důkazy s rafinovaností tupé hrobnické lopaty; i Feyd-Rautha, malý bratr Bestie Rabbana, by odvedl lepší práci. Teď už knihy neseděly vůbec a de Vries měl víc práce než předtím.
Hluboko do noci se skláněl nad svým stolem. Ponořil vlastní podvědomí do čísel, absorboval data. Magnetickým pisátkem prováděl změny, opravoval nejzjevnější nesrovnalosti, uhlazoval do očí bijící chyby.
Ale neodbytná okrajová myšlenka ho z jeho téměř transu neustále rušila: vize vyvolaná drogami, kterou zažil před devíti lety, když viděl na obzoru rodu Harkonnenů podivné, blíže neurčené problémy… Nevysvětlitelné obrazy Harkonnenů opouštějících Arrakis, snímaný prapor s modrým gryfem, nahrazovaný zelenočernou vlajkou Atreidů. Jak by mohli Harkonnenové ztratit svůj monopol na koření? A co s tím mají společného ti zatracení Atreidové?
De Vries potřeboval víc informací. Byla to jeho povinnost. Důležitější než tahle mizerná úřednická práce. Odsunul účetní knihy a zašel do své soukromé lékárny.
Vybral hořkou šťávu safó, tikopiový sirup a dvě kapsle melanžového koncentrátu. Nijak nehlídal množství, které polkl. Příjemná, sladce palčivá chuť skořicové esence mu vybuchla v ústech. Hyperpředzvěstná schopnost, pokraj předávkování, otevírající se dveře…
Tentokrát viděl víc. Informace, které potřeboval. Barona Harkonnena, staršího a ještě tlustšího, odvádějí sardaukaři k čekajícímu člunku. Takže Arrakis bude nucen opustit baron osobně, ne nějaká budoucí

generace Harkonnenů! Ke katastrofě tedy dojde brzy.
De Vries se snažil zjistit víc, ale před očima se mu roztančily jiskřičky světla. Vzal si ještě další dávku drog, jen tolik, aby se ten příjemný pocit vrátil, jenže vize se už neobjevily, třebaže se chemické látky vzedmuly jako přílivová vlna…
Probral se v náručí ostře páchnoucího muže se širokými rameny. Zaostřil oči o zlomek vteřiny dřív než mysl. Rabban! Mohutný muž ho vlekl chodbou s kamennými stěnami, pod zem, pod harkonnenskou rezidenci.
"Prokazuji ti službu," řekl Rabban, když ucítil, že se mentat probral. "Měl jsi pracovat na účtech. Strýček nebude moc rád, až se dozví, co jsi se sebou provedl - už zase."
Mentat nedokázal jasně myslet a bojoval s řečí. "Dozvěděl jsem se něco mnohem důle…"
Uprostřed věty byl de Vries rozhoupán nejdříve na jednu stranu, potom na druhou a pak se šplouchnutím přistál ve vodě - ve vodě tady na Arrakis!
Bojoval s drogovým obluzením, plácal sebou a hrabal se k místu, kde na kamenné obrubě klečel Rabban. "Ještě že umíš plavat. Doufám, že jsi nám neznečistil nádrž."
Zuřící de Vries se vydrápal ven a lapal po dechu na kamenné podlaze. Tekly z něj loužičky, jež by pro kteréhokoli fremenského sloužícího představovaly velké bohatství.
Rabban se ušklíbl. "Baron tě může kdykoliv nahradit. Tleilaxané by určitě s potěšením poslali jiného mentata vypěstovaného ze stejné nádrže."
De Vries prskal a snažil se vzpamatovat. "Já jsem pracoval, vy idiote, snažil jsem se zpřesnit vizi, která se týká budoucnosti rodu Harkonnenů." Pokřivený mentat, promáčený, ale se snahou zachovat klid, se protáhl kolem mohutného muže a vyrazil chladnou podzemní chodbou a pak po schodech a rampách nahoru do baronova soukromého bytu. Zabušil na dveře; dosud z něj kapalo. Udýchaný Rabban se mu držel v patách.
Když baron přišel otevřít, nadnášený spěšně připnutými suspenzory, tvářil se podrážděně. Jeho husté narezlé obočí se mu na těstovitém obličeji skoro spojilo, jak se zamračil; a to, jak mentat vypadal, mu na náladě nepřidalo. "Zbláznil ses, vrazit sem takhle v tuhle noční dobu?" Ušklíbl se: "Plýtváš mou vodou."
U baronovy vyztužené postele ležela zkrvavená kňučící postava. De Vries zahlédl škubnutí bledé ruky; Rabban udělal krok dopředu, aby lépe viděl. "Tvůj mentat se už zase zfetoval, strýče."
Po de Vriesových zabarvených rtech přeběhl ještěrčí jazýček. "Jen v rámci svých povinností, pane barone. A mám zprávy. Důležité, znepokojivé zprávy." Rychle popsal vizi, kterou v něm vyvolaly drogy.
Baron nafoukl tučné tváře. "K čertu se všemi těmi problémy! Na moje vlastní zásoby neustále útočí ti mizerní fremeni, a teď i imperátor mává mečem a vyhrožuje těžkými následky každému, kdo si dělá soukromé zásoby. A nakonec i můj vlastní mentat pátrá po vidinách mého pádu! Už mě to unavuje."
"Nevěříš, doufám, těm jeho halucinacím, viď, strýče?" Rabban nejistě hleděl z jednoho na druhého.
"No nic. Musíme se připravit na ztráty a nahradit to, o co jsme už přišli." Baron se ohlédl přes rameno, nedočkavý, aby už byl zpátky u své hračky, než mu ten kluk na podlaze umře. "Rabbane, mně je jedno, co budeš muset udělat. Ale sežeň mi víc koření!"

TUROK OBLEČENÝ VE FILTRŠATECH stál v dusném velínu těžebního vozidla. Veliký stroj sténal a vrzal, jak nabíral hmotu z bohatého pouštního naleziště a vysypával ji do palubního kombajnu. Zástěny, větráky a elektrostatická pole oddělovaly melanž od zrnek písku a produkt čistily.
Z mřížek a výfukových trysek továrny na koření vyletovaly mraky prachu a těžké pásy táhly mamutí stroj po odhalené žíle koření. Vločky čisté melanže padaly do obrněných kontejnerů; oddělitelný nákladový prostor byl připraven k odvozu při první známce blížícího se červa.
Fremeni jako Turok se občas dávali najímat do posádek továren, kde si jich velmi cenili pro jejich znalost pouště. Plat dostávali v hotovosti a nikdo se jich na nic neptal. Turok se přitom dozvídal cenné informace o dělnících z města a o těžařských posádkách. A informace představují moc - tak to říkal Liet-Kynes.
Kapitán těžebního vozidla stál kousek od něj u pultu a sledoval obrazovky, na nichž se promítal obraz z tuctu vnějších kamer. Nervózní muž s prošedivělou bradkou měl obavu, že očka nezpozorují stopu červa včas, aby to stačilo na záchranu starého stroje. "Používej ty ostré fremenské oči, ať jsme v bezpečí. Za

to tě platím."
Zaprášeným oknem obhlížel Turok nepřátelskou krajinu, vlnící se duny. Třebaže se nikde nic nehnulo, věděl, že poušť kypí životem a většina z něj se skrývá před denním žárem. Dával pozor na hlubinné otřesy. Kolem velínu tři dělníci rovněž vyhlíželi poškrábanými okny ven, ale ti neměli ani fremenské oči, ani výcvik.
Náhle Turok zahlédl v dálce v písku dlouhý pahorek, který se zvětšoval a nabýval určitější tvar. "Červ!"
Pomocí Osbyrnova orientačního přístroje pověšeného vedle okna určil přesné souřadnice a nahlásil je. "Očko nás mělo varovat už před pěti minutami."
"Já to věděl, já to věděl!" naříkal kapitán. "Mizerové, ještě pořád se neozvali!" Skočil k vysílačce a dožadoval se karyolu, potom upozornil své lidi venku v písku. Ti jeden přes druhého naskákali do terénních vozidel a spěchali k nejistému útočišti továrny.
Turok sledoval přibližující se hrbolek v písku. Šaj-hulúd k těžbě koření vždycky přijde. Vždycky.
Uslyšel dunění ve vzduchu nad nimi, viděl prach vířící se na všech stranách, jak karyol klesal. Továrna se otřásala, zatímco posádka ozlomkrk napojovala lana, háky a kabely.
Venku v písku se se sykotem blížil červ.
Továrna se znovu otřásla a kapitán do vysílačky zaklel. "Proč vám to trvá takovou dobu? Dostaňte nás odtud, sakra!"
"Problémy se spojením, pane," odpověděl nezúčastněně hlas z vysílačky. "Odpojujeme vás od kombajnu a ten odvážíme za nákladní háky. Vy si musíte poradit sami."
Kapitán zařval nad tou zradou.
Turok oknem viděl, jak se červí hlava vynořila z písku - starý tvor s křišťálovými zuby a plameny žhnoucími v hrdle. Hlava pátrala ze strany na stranu, pak nabrala rychlost jako torpédo ženoucí se k cíli.
Zatímco zbytek posádky zmateně pobíhal kolem, protože bez nefungujícího záchranného zařízení byl bezmocný, Turok se vrhl do otlučeného únikového skluzu a vypadl na písek na opačné straně, dál od červa. V nose ho pálil pach čerstvě odkryté melanže. Všiml si, že má roztržené filtršaty.
Turok se s námahou zvedl a rozběhl se po písčitých svazích. Viděl, jak se karyol zvedá s kombajnem zavěšeným na nákladních hácích. Nikdo z dělníků nebyl zachráněn, jen koření.
Zapojil naplno své silné nohy, udržoval rovnováhu na kluzkém písku. Věděl, že běží o život. Ti ostatní, tlustší dělníci by to nikdy nemohli stihnout.
Vyšplhal na vysokou dunu; snažil se dostat co nejdál. Pak klopýtal po hřebeni. Vibrace obří továrny nějakou chvíli zamaskují jeho rytmické kroky. Zakopl, skutálel se ze svahu do údolí mezi dunami. Vší silou se snažil uniknout z poloměru pomalého víru, který vznikl, jak červ kroužil a vztyčoval se, aby pohltil svou kořist.
Turok za sebou slyšel známý strašný řev, cítil, jak mu země ujíždí pod nohama. Přesto se ale vypotácel ze sypkého písku a běžel dál. Neohlédl se na bezmocnou továrnu na koření a její posádku, která mizela v obrovském jícnu šaj-hulúda. Slyšel křik lidí, praskání kovu…
Sto metrů před sebou uviděl malou skálu. Jen kdyby se k ní stačil dostat!

BARON HARKONNEN LEŽEL NA BŘIŠE na masážním lůžku, ochablá kůže mu visela přes okraje. Vodní mistři mu postříkali záda a nohy, takže se leskl jako zpocený zápasník sumo. Dva hezcí mladí muži - vysušení a šlachovití, ale lepší se tady v Kartágu najít nedali - mu vtírali do ramenou masti.
Dovnitř vběhl tajemník. "Omlouvám se, že vás ruším, pane barone, ale ztratili jsme dnes celou posádku těžebního vozidla. Karyol dorazil natolik včas, aby odvezl náklad - plný kombajn - ale muže zachránit nemohl."
Baron se napůl posadil a předstíral zklamání. "Nikdo nepřežil?" Lhostejně mávl rukou a tajemníka propustil. "S nikým o tom nemluv!"
Přikáže de Vriesovi, aby zaznamenal ztrátu stroje a personálu spolu s veškerým kořením. Posádku karyolu bude samozřejmě třeba zlikvidovat jako svědky, a taky toho tajemníka, který mu zprávu přinesl. Možná i tihle dva mladíci toho vědí příliš, ale ti stejně nepřežijí to soukromé cvičení, které pro ně naplánoval.
Sám pro sebe se usmál. Lidi je možné tak snadno nahradit…

Mír není totéž co stabilita - stabilita je nedynamická a vždycky jen vlásek od chaosu.

- FAYKÁN SLUŽEBNÍK,
ZJIŠTĚNÍ POST-DŽIHÁDOVÉ RADY

"MÁM PRO VÁS ZPRÁVU, která vás nepotěší, Výsosti." Komoří Rigondo se prkenně uklonil, zatímco Shaddam sestupoval z pódia v malé státní audienční síni.
Copak mi nikdy nikdo nepřinese dobrou zprávu? zuřil, když si vzpomněl na všechna ta nepříjemná vyrušení, která mu nedovolí mít aspoň chvilku klid.
Hubený komoří ustoupil stranou, aby mohl imperátor projít, a pak s ním spěšně srovnal krok na pruhu červeného koberce. "Došlo k určité… mimořádné události na Beakkalu, Výsosti."
Třebaže bylo teprve časné odpoledne, Shaddam zrušil zbytek denního programu a informoval shromážděné šlechtice a vyslance, že budou muset své audience odložit. Komořímu Rigondovi zůstane nezáviděníhodný úkol naplánovat nové schůzky všech zúčastněných.
"Beakkal? Co mám s tím místem společného?"
Komoří, který měl co dělat, aby stačil Shaddamovu dlouhému kroku, si otřel pot z vysokého čela. "Je to akce Atreidů. Vévoda Leto nás zaskočil."
Elegantně oblečení muži a ženy postávali v audienční síni a šeptem spolu hovořili. Exotická parketová podlaha z fasetového dřeva vykládaná perletí kabuzu dodávala místnosti zlatou záři ve zlatém světle balútských křišťálových lumin. Imperátor podle své nálady občas dával přednost útulnosti a relativní neformálnosti tohoto malého přijímacího sálu před Imperiální audienční síní.
Shaddam se zahalil do dlouhého šarlatového a zlatého pláště vykládaného smaragdy, vikamy a černými safíry. Pod tímto přepychovým oděvem měl na sobě plavky, protože se nemohl dočkat teplých kanálů a bazénů pod palácem. Raději by byl tam a hrál si na cákavou honěnou se svými konkubínami.
Když procházel kolem hloučku šlechticů, povzdechl: "Co ten můj bratranec zase provedl? Co má rod Atreidů proti té bezvýznamné planetě? Vždyť je tam samá džungle, ne?" Imperátor se zastavil, prkenně se napřímil a zatvářil se imperátorsky, zatímco zadýchaný komoří spěšně líčil odvážný vojenský útok na Beakkal. Zvědaví dvořané se tlačili blíže, aby také slyšeli.
"Myslím, že se vévoda zachoval správně," podotkl důstojný muž se šedivějícími vlasy - lord Bain O'Garee z Hagalu. "Považuji za nechutné, že vrchní smírčí soudce vůbec dovolil Tleilaxanům znesvětit památník padlých válečných hrdinů."
Shaddam právě hodlal hagalského lorda zpražit pohledem, když si uvědomil souhlasné mumlání ostatních přítomných šlechticů. Podcenil obecnou nechuť vůči Tleilaxanům, a tihle lidé tiše fandili Letovi za jeho smělost. Proč nikdy nefandí mně, podniknu-li nějakou tvrdou, ale nezbytnou akci?
Do debaty se vložil další šlechtic: "Vévoda Leto měl plné právo odpovědět na takovou urážku. Byla to věc cti." Shaddam si nepamatoval ani jméno toho muže, ani jeho rod.
"A navíc šlo o imperiální zákon," dodala Shaddamova manželka Anirul, která vklouzla mezi svého manžela a komořího Rigonda. Od nedávné smrti Mluvčí pravdy Lobie se Anirul pořád točila kolem Shaddama, jako by chtěla být po jeho boku při každé oficiální příležitosti. "Muž má morální právo chránit svou rodinu. A to přece zahrnuje i předky, ne?"
Někteří ze šlechticů přikývli a jeden z nich se zahihňal, jako by Anirul pronesla vtipnou poznámku.
Shaddam vycítil, kam se přiklání obecný názor. "Souhlasím," prohlásil nápadně otcovským tónem. Uvažoval, jak tento precedens co nejlépe využít pro své účely. "Podloudná dohoda Beakkalu s Bene Tleilaxem byla jasně nezákonná. Sice bych si přál, aby můj milý bratranec Leto postupoval obvyklými cestami, ale dokážu jeho smělý čin pochopit. Je ještě mladý."
Sám pro sebe si Shaddam rychle uvědomil, že by tahle atreidská vojenská akce mohla značně posílit Letovo postavení mezi velkorody. Šlechtici viděli ve vévodovi muže, který se odváží udělat to, o čem by se ostatní báli jen uvažovat. Taková popularita by mohla být Trůnu zlatého lva nebezpečná.
Pozvedl ruku s prsteny. "Prošetříme celou záležitost a v příslušnou dobu vydáme svůj oficiální názor."
Letův čin navíc otevřel dveře jeho vlastním nadcházejícím plánům. Tihle shromáždění šlechtici respektují rychlý a rozhodný výkon spravedlnosti. Skutečně zajímavý precedens…

Anirul pohlédla na svého manžela; zřejmě vycítila posun v jeho myšlenkách. Pohlédla na něj tázavě, ale Shaddam si toho nevšímal. Jeho úsměv ji zřejmě značně znepokojil. Anirul a ty ostatní babizny z Bene Gesseritu si nechávají až příliš mnoho tajemství pro sebe; bylo jen spravedlivé jim to občas oplatit. Zavolá svého nejvyššího bašára a uvede do chodu vlastní plány. Starý veterán Zum Garon bude přesně vědět, jak si s tou věcí poradit, a ocení možnost dokázat schopnosti svých sardaukarů i jinak než na vojenských přehlídkách.
Koneckonců planeta Zanovar - kde žije ten parchant Tyros Reffa - se od Beakkalu tolik neliší…

V SOUKROMÍ SVÉHO PROSTORNÉHO POKOJE pila kwisatzová Matka melanžový čaj a kódovaným šeptem mluvila s Ctihodnou matkou Mohiamovou.
Mohiamová přimhouřila ptačí očka. "Jsi si jistá tou vizí, kterou jsi prožila? Vévoda Leto Atreides těžko nechá Jessiku odejít. Mám odcestovat na Caladan a chránit ji? Ten smělý útok na Beakkal může znamenat, že je teď zranitelnější, že se mu nepřátelé budou chtít pomstít, a Jessica se může stát terčem. To jsi viděla?"
"Ve Zděděných vzpomínkách není nic jistého, dokonce ani pro kwisatzovou Matku." Anirul se dlouze napila sladkého čaje a postavila šálek. "Ale ty nesmíš odjet, Mohiamová. Musíš zůstat tady v paláci." Její výraz zpřísněl. "Dostala jsem zprávu z Wallachu IX. Matka představená Hariška vybrala tebe, abys nahradila Lobii jako imperiální Mluvčí pravdy."
Jestli to Mohiamovou překvapilo nebo potěšilo, nedala to na sobě znát. Místo toho se soustředila na bezprostřední problém. "Jak tedy ochráníme Jessiku a dítě?"
"Rozhodla jsem se, že musíme tu mladou ženu po zbytek jejího těhotenství přivézt sem na Kaitan. Tím ten problém vyřešíme."
Mohiamová se usmála. "Vynikající nápad! Budeme moci dohlédnout na každou fázi jejího těhotenství."
Ironicky se usmála. "Ale vévodovi Letovi se to líbit nebude."
"Přání muže nemají v téhle věci žádnou váhu." Anirul se opřela do křesla, pocítila, jak se polštáře krčí. Připadala si strašlivě unavená. "Jessica porodí svoje dítě tady, v imperiálním paláci."
Stabilizace přítomného je považována za určitou formu rovnováhy, ale tato akce je v konečných důsledcích nevyhnutelně nebezpečná. Zákon a řád jsou smrtící. Snažit se kontrolovat budoucnost znamená pouze ji deformovat.

- KARRBEN FETHR,
POŠETILOSTI IMPERIÁLNÍ POLITIKY

DOCENT GLAX OTHN, oblečený v neformální světlezelené kombinéze, trávil den v přeplněném zábavním paláci na Zanovaru a zdálo se mu, že si ještě nikdy nepřipadal tak starý - ani tak mladý. Postupně cítil, jak se uvolňuje, jak zapomíná na záhadnou hrozbu svému svěřenci Tyrosi Reffovi. Smál se s ječícími dětmi a jedl sladkosti. Hrál hry, které údajně zkoušely jeho schopnosti, třebaže věděl, že jejich tvůrci vždycky nakloní pravděpodobnost ve svůj prospěch. Bylo mu to jedno, i když by bylo docela hezké něco vyhrát a schovat si to jako suvenýr. Barvy a vůně tohoto místa kolem něj vířily jako balet pro davy a Othn se usmíval.
Reffa přesně věděl, co jeho starý učitel potřebuje. Doufal, že mladík - který teď právě pobýval na hlavní planetě Taligari - bude mít ze suspenzorové opery takové potěšení, jako Othn z tohoto nezvyklého výletu.
Den byl dlouhý a vyčerpávající, ale stimulující. Othn by si sám o své vůli nikdy nedopřál takovou nespoutaně zábavnou dovolenou. Jeho dávný student mu udělil cennou lekci.
Othn si shrnul propocené vlasy z očí a vzhlédl právě ve chvíli, kdy přes slunce přelétl stín. Kolem něj pokračovala hudba a smích. Někdo zaječel. Obrátil se a uviděl odvážně manévrující létající talíř, jak se vyhýbá překážkám vztyčeným vysoko ve vzduchu. Pasažéři se křečovitě drželi a ječeli předstíranou hrůzou.
Pak obloha ztemněla dalšími stíny, velkými a zlověstnými. Docent si nejprve myslel, že mohutné lodi jsou jen další součástí té divoké zábavy.

V přeplněném zábavním parku lidé čekali ve frontách na senzorické jízdy, bludiště, holotance. Ostatní zkoušeli štěstí u stánků s občerstvením, kde se daly koupit pamlsky za zábavnou historku nebo píseň. Mnozí z těch lidí vzhlédli. Docent dochroupal poslední kousek kandovaného ovoce a díval se na lodi zvědavě, nikoli se strachem. Dokud nezačaly pálit první zbraně.
V první lodi seděl Shaddamův vrchní velitel, nejvyšší bašár Garon, a osobně řídil ničivý útok. Bylo jeho povinností vypálit první ránu, vybrat první oběti, prolít první krev.
Obrněná ornitoptéra se snesla na ústřední motiv parku, obří sochu písečného červa, článkovanou konstrukci obklopenou falešnými písečnými dunami. Ozvaly se výbuchy, zemi pokropila palba. Jiskry, plameny, dým, hroutící se stavby. Lidé ječeli a prchali.
Docentův zvučný hlas, vycvičený léty přednášek ve velkých halách přeplněných studenty, překřičel rostoucí hluk: "Kryjte se! Do úkrytu!" Jenže ukrýt se nebylo kam.
Dělají to proto, aby našli Tyrose Reffu?
Sardaukarská eskadra smrti, osobně podřízená nejvyššímu bašárovi, měla šedočerné uniformy. Garon, vyhublý, s ocelovýma očima, mířil neochvějně na děti, měnil je v nerozpoznatelné spečené chuchvalce. A to byl teprve začátek.
Po prvních výstřelech, jež vyvolaly paniku v davu, začala eskadra pálit na napodobeninu červa. Pak pomocí řezáků rozsekali veselou ústřední sochu na kusy kouřícího kovu a odhalili silné stěny skladů melanže, ukrytých pod ním. Podle imperátorova rozkazu měly jednotky najít a zabavit skrytou melanž. Poté mohla pokračovat destrukce hlavních měst Zanovaru.
Garon dosedl se svou ornitoptérou na hromadu zuhelnatělých lidských pozůstatků a jeho vojáci se vyvalili ven. Stříleli přitom na všechno, co se pohnulo. Neozbrojení návštěvníci parku prchali ve zmatku a v hrůze.
Do parku dosedaly další vojenské toptéry a vojáci z nich vybíhali do trosek obřího červa. Socha byla navenek obyčejnou zábavní atrakcí, tyčící se sto metrů nad zemí, ale pod ní byly podzemní tunely plné melanže.
Uprostřed toho krveprolití se jen jediný člověk odvážil přiblížit k vojákům mezi dýmem a mrtvolami: starý učitel. Jeho tvář byla zoufalá, ale přísná, jako tvář ředitele školy, který se chystá potrestat nezdárné studenty. Zum Garon poznal docenta Glaxe Othna podle informací, které dostal před touto akcí.
Othn měl zkrvavené rameno a na jedné straně hlavy ožehnuté šedé vlasy. Nezdálo se, že by cítil bolest, jen šokovaný hněv. Takové krveprolití jen proto, aby zničili Tyrose! Docent, který během své kariéry pronesl řadu inspirujících projevů, pozvedl hlas: "Tohle je neomluvitelné!"
Nejvyšší bašár, uniformu dokonale čistou a nepomačkanou, odpověděl ironickým úsměvem. K nebi stoupaly chuchvalce dýmu. Spálená těla sebou škubala na zemi a za Othnem se se sténáním hroutila další zábavní stavba. "Učiteli, musíš pochopit rozdíl mezi teorií a praxí."
Garon pozvedl zbraň a jeho vojáci rozstříleli docenta dřív, než stačil udělat další krok. Nejvyšší bašár nevzrušeně obrátil svou pozornost znovu ke zhroucené soše červa. Uprostřed štiplavého dýmu vytáhl z uniformy soukromý záznamník a začal diktovat hlášení Shaddamovi. Klidně přitom pozoroval krveprolití kolem sebe.
Skupiny sardaukarů, utápějící se v dýmu a pachu, nakládaly do ozbrojených toptér ilegální melanž. Toptéry jako obtloustlí čmeláci se postupně zvedaly do vzduchu k čekajícím transportérům. Imperátor rozdělí konfiskovanou melanž jako odměnu CHOAM a Kosmické gildě. Se samolibou sebejistotou oznámí vypálení první salvy ve "Velké melanžové válce".
Nejvyšší bašár očekával, že následující měsíce a roky budou ještě zajímavé.
Garon měl napjatý časový plán. Přikázal tedy zbylým pozemním jednotkám, aby se vrátily do čekajících vojenských letounů. Pokud teď mají v rukou veškerou melanž, dá se zbytek likvidace provést z bezpečné vzdálenosti. Garon se teď už může dívat z velitelského křesla a nešpinit si ruce. Eskadra odstartovala bez ohledu na sténání raněných, na křik dětí.
Těžké bitevní lodi se držely na nízké oběžné dráze. Odtud dokončí svůj úkol - srovnat město se zemí - a pak zamíří na nedalekou usedlost.

V REFFOVÝCH KAPRADINOVÝCH ZAHRADÁCH se zvedl teplý vánek a rozvlnil zelenavé listy

jako třepotavé peří. Charence, správce statku, scházel po svahu a cestou vypínal vodní kaskádu. Už měl objednané zahradníky a vodní inženýry na kompletní údržbu fontán, aby proběhla v době, kdy jeho pán bude pryč na Taligari.
Charence své povinnosti plnil vzorně a velmi se pyšnil vědomím, že si Tyros Reffa nikdy nepovšiml vší té práce, kterou na statku prováděl. To byl největší kompliment, v jaký správce mohl doufat. Zahrady a domácnost běžely tak hladce, že jeho pán nikdy neměl důvod ke stížnostem.
Docent přidělil Charence ke službě Tyrosi Reffovi hned ve chvíli, kdy záhadný chlapec dorazil na Zanovar, a to už bylo před více než čtyřmi desítkami let. Loajální sluha se nikdy nevyptával na chlapcův původ ani na zdroj jeho nevyčerpatelného bohatství. Charence, svědomitý muž s mnoha povinnostmi, neměl na zvědavost čas.
Jakmile z kaskády dokapaly poslední pramínky vody, zastavil se na vyhlídce na dlážděném pahrbku. Dělníci v kombinézách s hadicemi a kbelíky už pochodovali k přečerpávacím stanicím umně skrytým v houbových zahradách. Charence je slyšel, jak si pískají a povídají.
Bitevních lodí nad sebou si vůbec nevšiml. Správce statku se soustřeďoval na skutečný svět kolem sebe a nedíval se do nebe. Laserové paprsky prolétly vzduchem jako blesky vržené rozhněvaným bohem hromu. Sonické dunění ionizovaného vzduchu pokácelo stromy. Na obzoru praskaly parky a jezera, vypařující se v mrtvou skleněnou pláň.
Charence, oči napůl oslepené tím jasným světlem, konečně vzhlédl k myriádám ničivých výbojů, likvidujících Reffův statek. Zůstal jako přimrazený, nedokázal ani prchat. Stál tváří k bouři a vlna horkého vzduchu se k němu hnala jako lokomotiva.
Po krajině se válely plameny jako tsunami, vlny bílého žáru, jež sežehly políčka a lesy tak rychle, že se ani nestačil zvednout kouř.
Když se šoková vlna přehnala, nezbylo z krásných zahrad a budov vůbec nic. Dokonce ani trosky ne.

V ZÁŘIVÉM MĚSTĚ ARTISII, na odvrácené straně domovské planety Taligari, byl Tyros Reffa divákem pověstné suspenzorové opery. Seděl sám v soukromé lóži a soustřeďoval se, aby pochopil nuance a složitosti představení. Fascinovaly ho ty barvy, ta podívaná.
Celkem vzato se mu celá ta věc velice líbila a už se těšil, až si o ní bude moci doma na Zanovaru popovídat s docentem…

Po dvou generacích chaosu, když lidstvo konečně přemohlo zákeřnou vládu strojů, objevila se nová zásada: "Člověk je nenahraditelný."

- POUČENÍ ZE SLUŽEBNICKÉHO DŽIHÁDU

PRINC RHOMBUR SE PODÍVAL Z BALKONU dolů do velkého plesového sálu. Přípravy pokračovaly s neúnavnou vytrvalostí: sluhové, dekoratéři a dodavatelé se rojili po celém hradě Caladanu. Bylo to jako dívat se na armádu, která se chystá do války.
Třebaže Rhomburovi z původních tělesných systémů zbylo jen málo, cítil, jak se mu úzkostí svírá umělý žaludek. Díval se nenápadně, protože kdyby ho viděli, hned by se na něj vrhlo deset lidí s otázkami na tisíc drobností, a on měl i tak dost starostí.
Měl na sobě bílý retrosmoking ušitý tak, aby pokryl umělou kůži a servomechanismy pohybující jeho náhradními končetinami. Třebaže byl Rhombur značně zjizvený, působil - skoro by se dalo říci - úžasně. Přesně jak by muž o svém svatebním dnu působit měl.
Po naleštěné podlaze dole pobíhali sluhové podle pokynů organizátorky oslav, přepychově oblečené cizinky s úzkou snědou tváří, která jí dodávala vzhled zajímavých kontrastů - vypadala skoro jako původní caladanský domorodec zasazený do moderní společnosti. Melodickým hlasem, který byl dobře slyšet i v okolním hluku, vydávala souvislé série příkazů v oficiální galaštině.
Sluhové okamžitě plnili všechny její pokyny, roznášeli koše s květinami, rozvěšovali šňůry barevných korálů, připravovali rituální předměty na oltář pro kněze, který povede obřad, čistili, co se rozsypalo, uhlazovali, co se shrnulo. Nahoře, v nenápadné plaskleněné kabince mezi žebry klenutého stropu, si

holoprojekční štáb připravoval a zkoušel své vybavení.
Obrovské lustry z nejčistšího balútského křišťálu visely na šikmých závěsech a vrhaly zlaté světlo na sedadla pro hosty. Kousek od Rhomburovy vyhlídky se po sloupu šplhalo aranžmá exotických popínavých rostlin a šířilo krásnou vůni vzácných ibiškových fialek. Aroma bylo trochu příliš silné a Rhombur maličko otočil jedním ovladačem na panelu u pasu, aby snížil citlivost svého čichového smyslu.
Na jeho přání vypadala velká plesová síň na Caladanu, jako by sem byla přenesena přímo z Grand Palais na Iksu. Připomínalo mu to dobu, kdy rod Verniů vládl mocné průmyslové planetě a vyvíjel nevídané nové technologie. Což ostatně opět bude…
Jak tak stál na balkonu, náhle si uvědomil pumpování svých mechanických plic, rytmický puls svého strojového srdce. Pohlédl na neorganickou kůži levé ruky, složité smyčky otisků prstů na prsteníku, na nějž Tessia brzy navlékne snubní prsten.
Mnozí vojáci si berou své milé, než odjedou do války. Rhombur se chystal vést dobývání Iksu a získat znovu majetek své rodiny. Jak by mohl neučinit Tessii svou ženou?
Ohnul silné prstní protézy a ony udělaly to, co jim mysl přikázala, i když dosud maličko ztuhle. Nedávno prošel výrazným zlepšením jemné motorické kontroly, ale dnes cítil částečné zhoršení - snad to bylo stresem. Doufal, že si během obřadu neudělá ostudu.
Na pódiu za oltářem cvičil orchestr slavnostní fanfáry z Iksanského svatebního pochodu, tradiční hudby, při níž skládali své manželské sliby všichni verniovští šlechtici. A tato dávná zvyklost bude pokračovat, bez ohledu na to, jak hluboko tento rod upadl v nemilost. Tato dojímavá hudba - s rytmickými kovovými zvuky připomínajícími velikou továrnu - ho plnila nostalgií a silou.
Rhomburova sestra Kailea také snila o podobném obřadu - o vlastním. Kéž by tu dosud byla, kéž by bylo všechno jiné a ona se rozhodla jinak… Byla skutečně v jádru zlá? Rhombur s tou otázkou zápasil každý den, když se vyrovnával s důsledky její zrady, jejího selhání. I přes trvající bolest se jí rozhodl odpustit, ale bez boje se to dosud neobešlo.
Shora bliklo světlo, projektory zabzučely a před ním se objevilo solidové holofoto. Zatajil dech. Byl to starý oživený obraz jeho sestry v levandulových brokátových šatech a diamantech, z doby, kdy jí nebylo ještě ani dvacet… Byla neuvěřitelně krásná, měla třpytivé tmavě měděné vlasy. Obraz blikl a jako by ožil, plná kočičí ústa se usmála.
Koordinátorka oslav dole na parketu pohlédla k projekci a řekla něco do vysílačky, kterou měla na krku. Na její příkaz si Kailein obraz založil ruce v bok a ústa se pohnula: "Co děláš tady nahoře? Před vlastní svatbou se schovávat nemůžeš. Honem do šatny, dostaneš kytku do klopy. A taky vlasy máš rozcuchané." Krásný hologram se začal snášet vzduchem do sekce pro hosty, kde symbolicky zaujme jedno z míst v přední řadě.
Rhombur se zahanbeně dotkl hlavy, kde umělé vlasy zakrývaly kovovou čepičku chránící jeho lebku. Pokorně zamával na organizátorku, že rozuměl, a spěchal do vedlejší místnosti, kde na něj čekali komorníci.

KRÁTCE POTÉ, CO SE SÍNÍ ROZEZNĚLA IKSANSKÁ FANFÁRA, objevila se ve dveřích organizátorka. "Tudy prosím, princi Rhombure." Bez jakýchkoli rozpaků vzhledem k jeho umělým končetinám k němu vztáhla ruku. Důstojným krokem ho vedla do předsálí ozdobeného květy.
Po celou uplynulou hodinu proudili dovnitř pozvaní hosté v přepychových šatech a zaujímali předem určená místa. Uniformovaní příslušníci atreidské gardy stáli v řadách kolem kamenných stěn s purpurovými a měděnými praporci. Jedinými, kdo chyběli, byli Thufir Hawat a Gurney Halleck, protože ti se ještě nevrátili ze své výpravy z Iksu.
U oltáře stál vévoda Leto Atreides v oficiálním zeleném kabátci s vévodským řetězem na krku. Třebaže měl vážné oči a tvář poznamenanou tragédií, přesto se při pohledu na Rhombura rozzářil. Duncan Idaho stál na místě Zbrojmistra a hrdě svíral meč starého vévody, připravený useknout hlavu každému, kdo by proti sňatku něco namítal.
Po stropě se rozběhly další holopaprsky a jakmile Rhombur vstoupil do sálu, objevil se mu po boku obraz jeho otce. Podle příkazů organizátorky obřadu se Dominic Vernius pod mohutným knírem zeširoka usmíval a pleš se mu leskla.

Rhombur, na okamžik vyvedený z míry tím pohledem, se zapotácel na umělých nohou a zašeptal, jako by ho solido vedle něj mohlo slyšet: "Čekal jsem dost dlouho, otče. Příliš dlouho, a stydím se za to. Žil jsem si příliš pohodlně, než ze mě ta nehoda udělala to, co jsem teď. Myslím teď jinak. Je to ironie, ale jsem teď silnější a rozhodnější, v mnoha ohledech lepší než dřív. Pro tebe, pro trpící lid Iksu a dokonce i pro sebe získám náš domov zpátky…, nebo při tom zemřu."
Ale holoobraz, pokud v něm bylo něco z Dominikova ducha, to na sobě nedal znát; úsměv zůstal na místě, jako by iksanský patriarcha neměl v synův svatební den jedinou starost.
S hlubokým povzdechem z umělých plic Rhombur vykročil vpřed na své místo. Byl Tessii vděčný za to, že ho povzbuzovala, že na něm požadovala, aby zůstal silný. Ale teď už její pobízení nepotřeboval; jak se fyzicky zotavoval, jak mu každý den připomínal nehodu, která ho skoro stála život, cítil větší a větší odhodlání. Tleilaxanům nesmí projít, co provedli jeho rodině, jeho lidu.
Rhombur zachytil od oltáře pohled vévody Leta a uvědomil si, že nejspíš vypadá pro takovou příležitost příliš zachmuřeně. Usmál se tedy zeširoka, ale ne tak prázdně jako holo-Dominic vedle něj. Rhomburův úsměv byl úsměvem štěstí umírněného jasným vědomím vlastního místa v historii. Jeho svatební den, den spojení s touto neuvěřitelnou Benegesseriťankou, byl jeho mezníkem. Jednoho dne budou on a Tessia žít v Grand Palais na Iksu jako hrabě a hraběnka.
Mnozí hosté se rovněž oblékli v iksanském stylu, aby ladili se slavnými holoobrazy v lavicích. Byly to živoucí vzpomínky, radostné i smutné. Bývalý vyslanec na Kaitanu Cammar Pilru tu byl osobně, ale jeho zesnulá manželka S'tina pouze v holoprojekci. Jejich dvojčata D'murr a C'tair vypadali stejně, jako když vyrůstali na Iksu.
Rhombur si vzpomínal na vůně, zvuky, výrazy, hlasy. Během zkoušek předchozího dne se dotkl ruky svého otce, ale necítil nic, jen šimrání statické elektřiny. Kdyby to tak všechno mohla být skutečnost…
Uslyšel za sebou zašustění a ohromený výdech publika. Obrátil se a viděl, jak k němu z postranní uličky připlouvá Tessia s veškerou vyrovnaností vysoce postavené Benegesseriťanky. Byla rozzářená a úsměvná a vypadala jako anděl v dlouhých opalizujících šatech z merhového hedvábí, hlavu skloněnou pod přepychovým krajkovým závojem. Tessia obvykle nebyla příliš hezká, měla sépiové oči a jemné hnědé vlasy, ale dnes z ní vyzařovala taková sebejistota a půvab, že doslova zářila vnitřní krásou. Celé publikum teď zřejmě vidělo to, co Rhombur viděl a miloval celou tu dobu.
Vedle nevěsty kráčel obraz paní Šandó Verniové. Rhombur svou matku neviděl od chvíle, kdy se rozloučili během zmatených dob krvavé tleilaxanské invaze na Iks. Vždycky od svého syna tolik očekávala!
Teď se všichni čtyři sešli v ústřední uličce, holoprojekce Šandó a Dominika na vnějších stranách, Rhombur a Tessia uprostřed. Za nimi kráčel kněz s tlustou oranžsko-katolickou biblí v ruce. Diváci ztichli. Gardisté se postavili do pozoru a pozvedli iksanské praporce vysoko nad hlavu. Duncan Idaho se zeširoka usmál, ale pak nasadil vážnější výraz.
Ozvaly se trubky a plesovým sálem se rozezněl Iksanský svatební pochod. Nevěsta, ženich a jejich doprovod vykročili uličkou po purpurovém koberci. Rhombur šel bezchybným mechanickým krokem, hruď vypnutou jako správný hrdý šlechtic.
Třebaže počet míst pro diváky byl omezený, obraz této scény se přenášel po celé planetě. Lidé Caladanu odjakživa milovali okázalé podívané.
Rhombur se soustřeďoval na pohyby svých nohou, které ho měly bez úhony donést po koberci až tam, kam měl dojít…, a na Tessiinu krásu.
V přední řadě seděla Jessica a občas pohlédla na Leta, který stál u oltáře. Soustředila se na něj a přimhouřila oči; snažila se rozpoznat, co vévoda cítí. I při všech svých benegesseritských pozorovacích schopnostech jí dělalo potíže proniknout Letovými přísně střeženými myšlenkami. Kde se tohle naučil? Určitě od svého otce. Třebaže byl starý vévoda už dvacet let v hrobě, pořád měl na svého syna velký vliv.
Když Rhombur s Tessii došli k oltáři, rozestoupili se a kněz prošel mezi nimi. Za jeho zády pak znovu přistoupili k sobě, kdežto holoprojekce Dominika a Šandó zůstaly stát vedle vévody Leta, který byl Rhomburovým družbou. Svatební hudba skončila a plesová síň ztichla v očekávání.
Ze zlatého stolku na oltáři vzal kněz dva svícny vykládané drahokamy a pozvedl je vysoko do vzduchu.

Pak se dotkl skrytého senzoru. Z každého svícnu vyjely dvě svíčky a rozzářily se plameny různých barev - jedna byla purpurová, druhá měděná. Zatímco odříkával svatební formule, podal jeden svícen Rhomburovi a jeden Tessii.
"Shromáždili jsme se zde, abychom oslavili spojení prince Rhombura Vernia z Iksu a Sestry Tessie Yascové z Bene Gesseritu." Zalistoval tlustou, ručně psanou oranžsko-katolickou biblí, kterou měl položenou na stojanu, a přečetl z ní několik pasáží. Některé z nich navrhl Gurney Halleck.
Rhombur a Tessia se obrátili a vztáhli k sobě svícny. Barevné plameny se spojily a vytvořily jediný oheň v purpurové a měděné barvě. Rhombur pozvedl Tessiin závoj, takže se objevila její zářivá inteligentní tvář, plná soucitu a lásky. Její hnědé vlasy se temně leskly a široce posazené oči jiskřily. Když svou nevěstu viděl, toužil po ní a nemohl uvěřit, že s ním zůstala. Rhombur pocítil pálení imaginárních slz, které jeho zničené tělo už nedokázalo tvořit.
Leto vykročil vpřed s prsteny na křišťálovém tácku. Princ a jeho nevěsta, aniž od sebe odtrhli láskyplný pohled, si navzájem navlékli prsteny. "Byla to dlouhá, tvrdá cesta," řekl svým syntetizovaným hlasem, "pro nás i pro všechen můj lid."
"Vždycky budu kráčet po tvém boku, můj princi."
Začala triumfální, energická závěrečná část Svatebního pochodu a novomanželé vykročili zpátky uličkou, Tessia zavěšená do Rhombura. Naklonila se k němu a zašeptala: "Takže to nebylo tak těžké, ne?"
"Moje umělé tělo je schopné vydržet i ty nejhorší zkoušky."
Tessiin hrdelní smích vyvolal pousmání i u několika hostů, kteří pak uvažovali o tom, co mu to asi zašeptala.
Iksanský pár a jejich pozvaní hosté hodovali a tančili až do noci. V takový den Rhombur začínal věřit i v nové možnosti.

RÁNO PO SVATBĚ DOSTALA JESSICA vzkazový váleček se šarlatovou a zlatou pečetí rodu Corrinů.
Zvědavý Leto stál vedle ní a mnul si červené oči. Jessica nepočítala ty sklenice caladanského vína, které vypil včera večer. "Nestává se často, že by moje konkubína dostala dopis od imperiálního dvora."
Prořízla nehtem pečeť a vytáhla imperiální svitek. Dopis byl psaný na corrinském pergamenu, ale byla to benegesseritská šifra. Jessica se pokoušela nedat na sobě příliš najevo překvapení, když slova překládala a tlumočila je Letovi. "Vévodo, je to formální pozvání od paní Anirul Corrinové, abych přijela na imperiální dvůr na Kaitanu. Píše, že potřebuje novou dvorní dámu a…" Zajíkla se, ale četla dál. "Moje dávná učitelka Mohiamová byla jmenována imperátorovou Mluvčí pravdy. Doporučila mě paní Anirul a ona souhlasila."
"Aniž by se mě zeptala?" divil se Leto a narůstal v něm vztek. "To je divné… A vypadá to jako naschvál."
"Podléhám příkazům Sesterstva, vévodo. To jste vždycky věděl."
Zamračil se, překvapen sám sebou, protože zpočátku dlouho vzdoroval, když se mu ony černě oděné ženy pokoušely Jessiku vnutit. "Ani tak se mi to nelíbí."
"Imperátorova žena doporučuje, abych si to zařídila tak, že tam zůstanu… do konce svého těhotenství."
Na její oválné tváři se zračilo překvapení a zmatek.
Leto od ní vzal svitek a podíval se na něj sám, ale ty divné symboly přečíst nedokázal. "Já to nechápu. Setkala ses někdy s Anirul? Proč by chtěla, abys naše dítě porodila v paláci? Snaží se Shaddam získat atreidské rukojmí?"
Jessica znovu přečetla svitek, jako by v něm mohla být skrytá odpověď. "Upřímně řečeno, vévodo, já tomu nerozumím."
Leta toto povolání netěšilo a zvlášť ho znepokojovalo, že se ocitl v situaci, kterou ani neřídil, ani nechápal. "Čekají ode mě, že opustím všechny své zdejší povinnosti a prostě se přestěhuji na Kaitan s tebou? Mám moc práce."
"Já…, myslím, že to pozvání platí jen pro mě, vévodo."
Polekaně na ni pohlédl. V šedých očích mu blýskalo. "Ale nemůžeš mě přece jen tak opustit. Co naše dítě?"

"Nemůžu to pozvání odmítnout, vévodo. Nejen, že je to imperátorova manželka, ale paní Anirul je také vlivná Benegesseriťanka." A je nositelkou Skryté hodnosti.
"Vy Benegesseriťanky vždycky máte nějaké svoje důvody." Sestry Letovi v minulosti pomohly, ale sám nikdy nechápal, proč. Zamračil se na nečitelný svitek, který Jessica držela ve štíhlých rukou. "Je to povolání od Bene Gesseritu, nebo nějaká Shaddamova intrika? Může to mít něco společného s mým útokem na Beakkal?"
Jessica ho vzala za ruku. "Na vaše otázky neumím odpovědět, vévodo. Vím jen, že mi budete strašně chybět."
Vévodovi se stáhlo hrdlo. Neschopen slova odpověděl jen tím, že sevřel Jessiku v náručí a pevně ji stiskl.
Fakt, že kterákoli rodina v Impériu může pomocí svých atomových zbraní zničit planetární základny padesáti nebo ještě více velkorodů, nás nemusí příliš znepokojovat. Je to situace, kterou dokážeme udržet pod kontrolou. Pokud zůstaneme dostatečně silní.

- IMPERÁTOR FONDIL III.

VE SVĚTLE ZÁVAŽNOSTI DNEŠNÍHO OZNÁMENÍ přikázal Shaddam IV., aby byl Trůn zlatého lva přestěhován zpátky do okázalé Imperiální audienční síně. V karmínovém rouchu seděl na těžkém bloku vyřezávaného křišťálu a vypadal a cítil se skutečně královsky v očekávání reakce landsraadu.
Po tomhle mě ty odbojné rody budou ignorovat pouze na vlastní nebezpečí.
Za zavřenými dveřmi vedoucími do rozsáhlé místnosti slyšel mručení netrpělivých zástupců, kteří sem byli povoláni. Nemohl se dočkat, až uvidí jejich tváře poté, kdy se dozvědí, co provedl se Zanovarem.
Shaddamovy napomádované rezavé vlasy se pod luminami leskly. Upil melanžovou kávu z křehkého porcelánového šálku, zblízka si prohlédl jemné vzory, ručně namalované na jeho povrchu. Ten drahocenný šálek bude zničen stejně jako celý Zanovar. Zkřivil napudrovanou tvář do děsivého, nadřazeného zamračení. Dnes se nebude usmívat, bez ohledu na to, jaké potěšení cítí.
Z jedné z tajných chodeb vstoupila do audienční síně paní Anirul, hlavu vysoko zvednutou. Kráčela přímo k trůnu, všechny ty odznaky moci na ni zřejmě velký dojem nedělaly. Shaddam v duchu zaklel a spílal si za to, že nebyl dost prozíravý a nenechal uzavřít všechny vchody do sálu. Bude to muset probrat s komořím Rigondem.
"Můj manželi a imperátore!" Přistoupila k základně pódia a vzhlédla k legendárnímu trůnu. "Než začnete, je tu něco, o čem s vámi musím hovořit." Bronzově hnědé vlasy měla Anirul čerstvě upravené a sepnuté zlatou sponou. "Znáte význam tohoto roku?"
Shaddama napadlo, jaké intriky asi Bene Gesserit vymyslel za jeho zády. "No, je rok 10175. Pokud se do imperiálního kalendáře nemůžete podívat sama, některý z mých dvořanů vás mohl o datu snadno informovat. Teď si jděte po svém, já musím učinit důležité prohlášení."
Anirul stála, jako by se jí to netýkalo. "Letos je to sto let od smrti druhé ženy vašeho otce, Yvette Hagal-Corrinové."
Imperátor pozvedl obočí, jak se snažil sledovat její úvahy. Sakra! Co to má společného s mým úžasným úspěchem na Zanovaru? "Pokud je to pravda, máme na oslavu toho výročí celý rok. Dnes musím před landsraadem vyhlásit důležitý dekret."
Jeho všetečná žena se ale nedala odbýt. "Co víte o Yvette?"
Proč ženy v důležitých okamžicích vždycky mluví o zbytečnostech? "Nemám čas na kvíz z rodinné historie."
Ale pod jejím klidným lanním pohledem krátce zauvažoval a přitom zalétl pohledem k ozdobnému iksanskému chronu na zdi. Zástupci ale stejně nečekají, že začne přesně. "Yvette umřela mnoho let předtím, než jsem se narodil. Protože to nebyla moje matka, nikdy jsem se o ni moc nezajímal. V imperiální knihovně jsou určitě nějaké fólisky, jestli se chcete dozvědět…"
"Váš otec měl během své dlouhé vlády čtyři manželky, ale jen Yvette dovolil, aby seděla vedle něj na svém vlastním trůnu. Říkalo se, že byla jedinou šlechtičnou, kterou kdy skutečně miloval."
Miloval? Co to má společného s imperiálními sňatky?

"Můj otec zřejmě taky hluboce miloval jednu ze svých konkubín, ale neuvědomil si to dřív, než se vdala za Dominika Vernia." Zamračil se. "Snažíte se srovnávat? Chcete na mně, abych dal najevo svou lásku k vám? Co vlastně máte za lubem?"
"Je to otázka manželky. Je to také otázka manžela." Anirul čekala pod stupínkem a stále ještě k němu vzhlížela. "Chci tady mít svůj vlastní trůn, Shaddame - jako měl váš otec pro svou nejmilejší ženu."
Imperátor vysrkal polovinu své kávy, aby se uklidnil. Další trůn? Třebaže svým sardaukarským špehům nařídil, aby Anirul hlídali, nenašli dosud nic kompromitujícího a nejspíš ani nenajdou. Závoje benegesseritského tajnůstkářství se neprotrhávají snadno.
Vážil varianty a možnosti. Připomenout landsraadu, že mu po boku sedí Benegesseriťanka, by koneckonců mohla být výhoda, zvláště až vystupňuje svoje výpady proti hromaditelům koření. "Uvážím to."
Anirul luskla prsty a postoupila k obloukovému vchodu, kde ze stínu vystoupily dvě Sestry a za nimi čtyři silná mladá pážata. Ta nesla trůn. Křeslo bylo menší než imperátorovo, ale zřejmě značně těžké a vyrobené z téhož průsvitného modrozeleného hagalského křišťálu.
"Hned?" Shaddam si vylil kávu na karmínově roucho, jak vyskočil. "Anirul, mám před sebou důležitou věc!"
"Ano - a já bych vám přitom měla být po boku. Potrvá to jen chvilku." Ukázala na dvě další pážata, kráčející za trůnem.
Shaddam si vztekle prohlížel temnou skvrnu vpíjející se do jeho roucha a hodil porcelánový šálek za sebe, kde se roztříštil na mozaikové podlaze. Snad je to teď skutečně nejlepší, protože jeho oznámení rozhodně vyvolá pozdvižení. Ale stejně se mu vůbec nelíbilo, že by měl Anirul nechat vyhrát.
Udýchaná pážata postavila trůn se žuchnutím na podlahu, pak jej znovu zvedla, aby ho vynesla po širokých schodech. "Až nahoru ne," přikázal Shaddam hlasem, který nepřipouštěl námitky. "Křeslo mé ženy umístěte o schod níž než moje, nalevo." Anirul nedostane všechno co chce, ať se ho jakkoli snaží zmanipulovat.
Zlehka se na něj usmála, takže si náhle začal připadat malicherný. "Samozřejmě, manželi." Odstoupila, aby si to uspořádání prohlédla, a spokojeně pokývla. "Víte, Yvette byla z Hagalu, a svůj trůn si nechala udělat podle Elroodova."
"Rodinnou historií se můžeme zabývat později." Shaddam houkl na komorníka, aby mu donesl čisté šaty. Sluha s co nejmenším hlukem smetl střípky rozbitého hrnečku.
Anirul nadzvedla sukně a usadila se na novém trůnu jako imperiální kvočna na hnízdě. "Myslím, že nyní jsme připraveni přijmout vaše návštěvníky." Usmála se na Shaddama, ale ten se dál tvářil přísně, i když se nasoukal do čistého roucha, tentokrát tmavě modrého. Shaddam kývl Rigondovi. "Začněme!"
Komoří zvolal pokyn k otevření pozlacených dveří; jejich panty by se velikostí klidně hodily k vratům do nákladového prostoru maxitrajleru. Shaddam dělal co se dalo, aby si Anirul nevšímal. Muži v pláštích, rouchách a oblecích proudili dveřmi do síně. Tito pozvaní pozorovatelé byli zástupci nejmocnějších rodů v Impériu i několika méně důležitých rodů, o nichž se však vědělo, že mají obrovské zásoby melanže.
Když zaujímali pozice u stěn pokrytých fialovým sametem, mnohé zřejmě zaujala a zmátla nečekaná přítomnost Anirul na pódiu.
Shaddam promluvil, aniž vstal: "Pozorujte a učte se."
Pozvedl ruku s prsteny a úzké okno z obrněného plaskla ve stropě zmatnělo. Luminy potemněly a na volném prostoru před mohutným křišťálovým trůnem se objevily holoprojekce. Dokonce ani Anirul je předtím neviděla.
"To je všechno, co zbylo z měst Zanovaru," řekl zlověstným tónem.
Objevila se zčernalá pustina, zaznamenaná automatickými sardaukarskými pozorovacími kamerami, prolétávajícími nad dosud bublající lávou. Zděšené publikum se zajíkalo při pohledu na zničené budovy, chuchvalce, které snad bývaly stromy, vozidly nebo spečenými těly, a krátery, které snad kdysi byly jezery. Všude stoupala pára a doutnaly ohně. Zkroucené kostry domů trčely do výšky jako zlomené nehty proti obloze plné sazí.
Shaddam výslovně požádal Zuma Garona, aby pořídil obrázky spáleného statku Tyrose Reffy. Když viděl tu zkázu, neměl už z Elroodova nemanželského syna strach.

"V souladu s dávno ustaveným imperiálním zákonem jsme zkonfiskovali velkou ilegální zásobu melanže. Rod Taligari se provinil zločiny proti Impériu, proto jejich léno na Zanovaru zaplatilo cenu nejvyšší."
Shaddam počkal, až publikum zpracuje tuto šokující informaci. Cítil hrůzu šlechticů a vyslanců. Zapomenutý imperiální edikt proti hromadění melanže byl už tisíce let starý. Zpočátku platil jen pro toho, kdo byl držitelem arrakiského léna, aby tomuto rodu zabránil krást koření a vyhýbat se daním. Později dostal výnos i jiný význam, protože někteří šlechtici ohromně zbohatli právě na takových ilegálních zásobách, vyvolávali války, nebo pomocí koření podnikali ekonomické a politické akce proti jiným rodům. Po staletích sporů o tuto otázku musely všechny velkorody a malorody začít pracovat společně v CHOAM. Do imperiálního kodexu bylo výslovně zaneseno ustanovení, určující, kolik koření smí vlastnit jedinec nebo organizace.
Zatímco se obrazy promítaly dál, u úpatí Trůnu zlatého lva se rozsvítila jediná jasná lumina. V tom jezírku světla přečetl imperiální hlasatel předem připravené prohlášení, aby je Shaddam nemusel říkat sám.
"Vezte všichni, že pádišáh imperátor Shaddam Corrino IV. už nebude tolerovat ilegální hromadění melanže a bude prosazovat imperiální zákon. U všech velkorodů i malorodů provede audit CHOAM ve spolupráci s Kosmickou gildou. Všechny nezákonné zásoby koření, které nebudou dobrovolně odevzdány, budou vypátrány, ať jsou kdekoli, a pachatelé tvrdě potrestáni. Svědectvím vám budiž Zanovar. Varování platí pro všechny."
V tom slabém světle si Shaddam zachovával kamenný výraz. Sledoval paniku na tvářích sezvaných zástupců. Během několika hodin se poženou na své domovské planety ke konzultacím a budou se děsit jeho dalších trestů.
Jen ať se třesou.
Jak se ve vzduchu objevovaly stále další hrůzy, Anirul si prohlížela svého manžela. Viděla ho teď zblízka, aniž by musela stát ve stínu. Imperátor byl v poslední době neobyčejně napjatý, zabýval se něčím, co zjevně přesahovalo obvyklé dvorské intriky. Nedávno se změnilo něco důležitého.
Celé roky Anirul čekala a pozorovala, trpělivě, jak to Benegesseriťanky umějí, sbírala a vykládala střípky informací. Před dávnou dobou zaslechla něco o projektu Amál, ale nevěděla, co to znamená - prostě jen zachycený zlomek, když náhodou šla kolem Shaddama a hraběte Fenringa. Jakmile ji muži uviděli, zmlkli a polekaný výraz jejich tváří naznačil mnoho. Nechala si to pro sebe a ještě líp nastavila uši.
Nakonec se rozjasnily i zbylé luminy a po obou stranách trůnu se rozzářily iontové pochodně, které zeslabily dosud běžící obrázky ze Zanovaru. Vedle té strašné zkázy se pro srovnání promítaly obrazy z planety, jaká byla dříve, krásná a zelená. Shaddam si nikdy nepotrpěl na rafinovanost nebo zdrženlivost. Než přítomní stačili propuknout v řev, napochodovaly dovnitř dvě čety sardaukarů. Postavily se do půlkruhu kolem sálu jako mrazivá tečka imperátorova znepokojivého ultimáta.
Imperátor se teď nevzrušeně rozhlédl po posluchačích a posuzoval ty nevinné výrazy na jejich tvářích. Se svými poradci později projde všechny záznamy a zjistí, co se dá z reakcí těch zástupců zjistit.
Od této chvíle se ho landsraad bude bát. Nepochyboval ani o tom, že zkřížil plány i Anirul, ať už byly jakékoli. Nebo v to alespoň doufal. Ale na tom nezáleželo. Dokonce i bez podpory Bene Gesseritu bude Shaddam brzy mít svůj amál. Pak už nebude potřebovat nikoho jiného.
Krev je hustší než voda, ale politika je ještě hustší než krev.

- ELROOD IX., MEMOÁRY IMPERIÁLNÍ VLÁDY

SLAVNÁ ARTISIA, SÍDELNÍ MĚSTO RODU TALIGARI, se stala centrem strachu, hněvu a žádostí o odpovědi. Milovaný docent Glax Othn, který ve státních záležitostech za rod Taligari obvykle hovořil, byl zavražděn v bezpříkladném útoku proti lenní planetě Zanovaru. Tyros Reffa to věděl - viděl ty strašné obrazy.
Rod Taligari se nyní potácel v šoku. Vládní úředníci klopýtali jeden o druhého ve snaze zformulovat nějakou jednotnou reakci na to zvěrstvo. Pět hlavních měst bylo srovnáno se zemí a s nimi i několik okolních statků. Senátní Koloseum se stalo jedinou kakofonií nářku, vykřikovaných otázek a přísah pomsty.

Reffa stál nepovšimnut v jedné z nejvyšších řad, oblečený v týchž pomačkaných šatech, které nosil už tři dny, od chvíle, co se dozvěděl tu strašnou zprávu. Jeho starý učitel měl ve svých obavách a podezřeních pravdu, ačkoli Reffa je nebral vážně. Teď už se na Zanovar nevrátí. Nic mu tam nezbylo. Měl sice několik účtů a investic na Taligari, ale jeho statek, jeho zahrady, jeho personál, to všechno zmizelo v obláčku páry. Stejně jako docent…

V senátním Koloseu se shromáždili zděšení vyslanci z osmi dalších taligarských planet. Byli na pokraji paniky, chovali se jako nezvladatelný a zuřivý dav občanů, bezmocný a zoufalý z těch jatek.

Všechny oči se soustředily na předsedu senátu, který vystoupil na pódium spolu s dalšími dvěma zachmuřenými představiteli jiných hlavních taligarských světů.

Vzhledem k tajemství svého původu se Tyros Reffa pečlivě vyhýbal jakémukoli zapojení do politiky. Přesto však věděl, že se tady dnes ničeho nedosáhne. Politici se budou rozčilovat a zamlouvat otázky. Nakonec se sestaví formální stížnost, která nebude k ničemu. Shaddamu Corrinovi to bude jedno.

Předseda senátu byl impozantní muž s kulatou tváří a výraznými ústy. "Zanovar je ztracen," začal pochmurně a jeho tenorový hlas se rozléhal z reproduktorů. Rukama prováděl celou řadu gest, která jako by zahrnovala všechny jeho planety. "Všichni, kdo jsme tady, jsme při tomto hrůzném útoku ztratili přátele nebo příbuzné."

Na Taligari bylo běžným zvykem, že shromáždění delegáti a dokonce i běžní občané mohli veřejně klást dotazy svým senátorům a muselo se jim dostat okamžité odpovědi. Řada lidí se teď rozkřičela najednou, takže požadavky a otázky se navzájem přehlušovaly.

"Odpoví taligarská armáda? Jak mohou mít nějakou naději proti sardaukarům, kteří dokáží zničit celou planetu? Jsou ohrožené i další taligarské planety?"

"Ale proč k tomu došlo?" vykřikl nějaký muž. "Jak může náš imperátor spáchat takové zvěrstvo?"

Reffa stál chladně, neschopný slova. Kvůli mně. Přišli kvůli mně. Imperátor mě chtěl zabít, ale snažil se to zakrýt tím příšerným činem.

Senátor pozvedl do vzduchu krychli se zprávou. "Imperátor Shaddam IV. nás viní ze zločinů proti Impériu a uznává odpovědnost - on si vlastně přičítá zásluhy - za Zanovar. Byl nám soudcem, porotou i katem. Tvrdí, že vykonal spravedlivé potrestání, protože jsme si ponechali soukromou zásobu melanže."

Hněvivé mručení, nevěřícné výkřiky… Všechny rody landsraadu měly své zásoby koření, stejně jako si jich většina ponechala rodinné atomové zbraně, jež bylo zakázáno použít, ačkoli technicky vzato nebylo ilegální je vlastnit.

Předstoupil další senátor. "Jsem přesvědčen, že nás Shaddam používá jako výstražný příklad pro Impérium."

"Proč musely moje děti umřít?" rozkřikla se vysoká žena. "Se zásobami koření neměly nic společného!"

Tvoje děti umřely, protože se Shaddamovi nelíbil fakt, že jsem se narodil, pomyslel si Reffa. Pletl jsem se mu do cesty a jemu vůbec nevadilo zmasakrovat miliony jen proto, aby zabil jednoho člověka.

Hlas předsedy senátu se lámal citem, ale pak zase zesílil hněvem. "Před mnoha staletími imperátorův předek Hyek Corrino II. propůjčil rodu Taligari v držení devět planet včetně Zanovaru. Máme dokonce záznamy o tom, že imperátor Elrood IX. navštívil zábavní park a vtipkoval o tom, že kolem červa je cítit melanž. Nebylo to žádné tajemství!"

Hrnuly se další a další otázky a senátoři se na ně statečně snažili odpovídat. Proč se to stalo až teď, po tolika letech? Proč je nikdo nevaroval? Co se s tou nespravedlností dá teď dělat?

Reffa v nejvyšší lavici celou tu dobu mlčel a poslouchal. Přijel do Artisie na suspenzorovou operu, nebyl na Zanovaru jen díky záblesku docentovy předvídavosti. Teď, když slyšel ty chabé výmluvy, kterých imperátor použil, nevěřil jim ani na okamžik.

Jeho uctívaný učitel mu vždycky říkal: "Pokud se oficiální důvody nezamlouvají tvému svědomí nebo se vymykají logice, hledej hlubší motivy."

Viděl záběry z automatických sond vyslaných nad spálenou zemi a věděl, že jeho statek byl jedním z prvních cílů při zkáze planety. Viděl věrný starý Charence vůbec tu plamennou stěnu, jak se k němu blíží?

Reffův žaludek pálil, jako by spolkl žhavý uhlík.

Nikdo si ho nevšiml, byl prostě člověkem z davu. Vzpomněl si na začernalou jizvu, která zůstala z jeho domova. Shaddam si nejspíš myslí, že uspěl. Myslí si, že jsem mrtvý.

Reffa stál a na hezké tváři s jemnými rysy měl rozhněvaný výraz. Jen jednou se pohnul, aby si otřel z tváře slzu. Ještě dřív, než nekonečné veřejné interpelace skončily, vyklouzl postranním vchodem, sestoupil po mramorových schodech dolů a zmizel v anonymitě města.
Měl zbytky svého bohatství, což bylo pořád ještě dost peněz. Měl naprostou svobodu pohybu -jako člověk, jehož Impérium považuje za mrtvého. A teď neměl ani co ztratit.
Jsem štír pod kamenem. Můj nevlastní bratr mě teď vyrušil a ať si tedy dává pozor na můj bodec.
Buď záměrně nebo nějakou odpudivou vývojovou náhodou Tleilaxané nemají žádné obdivuhodné vlastnosti. Na pohled jsou odporní. Obecně jsou zrádní; snad je to součástí jejich genetického založení. Vydávají podivný pach, jako nepříjemný puch nechutného hnijícího jídla. Protože jsem se s nimi setkal osobně, moje analýza možná není dostatečně objektivní. Ale o jednom faktu pochybovat nelze: jsou krajně nebezpeční.

- THUFIR HAWAT,
ATREIDSKÝ VELITEL BEZPEČNOSTNÍCH SIL

V BÍLÉ KABINĚ LANOVKY mířící k výzkumnému pavilonu si Hidar Fen Ažidika vložil do úst další tabletu a rozkousal ji. Tak odporná chuť, ale pro léčbu jeho fobie z pobytu pod zemí nezbytná. Opakovaně polkl, aby tu chuť zahnal, a toužil po nádherném světle Thalimu, jež zahřívá posvátné město Bandalong.
Ale jen se odtud dostane, bude mít Ažidika svoje vlastní planety plné věrných zbožných poddaných, následovníků svatých zjevení, kterých se mu dostalo. Jeho rasa zbloudila z posvátné cesty, ale on ji na ni vrátí. To já jsem pravým poslem Božím.
Lanovka se na své koleji zastavila u zdi s okny z neprůstřelného plaskla. Okny zahlédl sardaukarská zařízení, zajišťující bezpečnost budovy. Jejich přísná pravidla držela stranou slídivé oči a umožňovala Ažidikovi pracovat.
Kabina se bez nehody zastavila a on sjel vrzajícím výtahem dolů do přízemí. Po desítkách let nezbytných čistek bylo stále těžší najít techniky, kteří by pracovali na zdejší složité technologii. Mistr badatel vždycky dával přednost jednodušším systémům, u nichž může dojít k méně poruchám.
Slyšel, jak za ním dveře výtahu zapadly. Bledý muž se kolébal k výtahové šachtě, tvář rozbitou, polámané tělo špatně sestavené na kostru mechanické loutky. Tihle bi-iksané byli jedním z Ažidikových vlastních vynálezů, tvořivá zábavička, která umožňovala využít těla popravených obětí výslechů. Není nad efektivitu!
Strašné loutky byly především varováním pro obyvatelstvo před vzpourou. Kromě toho tyto obludy vykonávaly podřadné práce: uklízely, odstraňovaly odpadky a chemikálie. Bohužel ty hybridní výtvory nebyly příliš spolehlivé, ale neustále je vylepšoval.
Ažidika prošel vchodem s bioskenerem, který ho poznal podle buněčné struktury, a pak vstoupil do místnosti o velikosti hangáru pro kosmickou loď - v té byly nové regenerační nádrže.
Laboratorní asistenti v bílých pláštích pracovali u stolů obložených přístroji. Nervózně se po něm podívali a vrhli se do práce ještě intenzivněji. Vzduch byl cítit kovem, vyčištěný chemikáliemi a dezinfekčními prostředky, a nad tím vším se vznášela výrazná skořicová vůně, připomínající melanž.
Amál.
V kontejnerech o velikosti rakví ležely plodné ženy, vyšší mozkové funkce zničené, reflexy a smysly vypojené. Regenerační nádrže. Nic víc než nadmuté dělohy. Biologické továrny mnohem složitější než jakýkoli stroj; postavený lidskou rukou.
I doma, na svých prvotních planetách, pěstovali Tleilaxané své gholy a Tvarové tanečníky v těchto "nádržích". Nikdo nikdy neviděl tleilaxanskou ženu - protože žádná neexistovala. Každá dospělá žena byla změněna v regenerační nádrž a použita k reprodukci vyvolené rasy.
Celé roky Tleilaxané tiše sklízeli ženy ze zotročené iksanské populace. Mnoho tisíc jich zemřelo, aby je Ažidika mohl modifikovat k výrobě nových látek, biochemicky podobných melanži. Pomocí rafinovaného jazyka genetiky a mutací tyto regenerační nádrže produkovaly amál a nakonec i ažidamál - nejtajnější tajemství Mistra badatele.

Nakrčil nos nad pachem těl, nad nepříjemným ženským zápachem. Každou masitou naběhlou nádrž propojovaly hadičky a dráty s pulzujícími diagnostickými přístroji. Regenerační nádrže už nepovažoval za lidské; koneckonců i původně to byly jen ženy.
Uprostřed místnosti odstoupili dva asistenti, aby se Ažidika mohl přiblížit ke speciální nádrži - k upravené děloze zajaté špionky, Benegesseriťanky Miral Alechemové. Když ji chytili při pokusu o sabotáž, neprozradila nic, dokonce ani po těžkém mučení. Mistr badatel však měl svoje metody, jak z ní dostat pravdu, než ji použil k vlastním účelům. A k jeho potěšení se ukázalo, že Miral je jako regenerační nádrž výkonnější než kterákoli Iksanka.
Po tak dlouhé době získala kůže té ženy oranžový nádech. Nádržka na jejím krku obsahovala litr průzračné tekutiny, její čerstvě syntetizovaný produkt. Amál, který prošel jejím tělem, byl jiný než ty, jež vytvářely ostatní nádrže. Ažidamál!
"Miral Alechemová, stojíme před záhadou. Jak mám upravit ostatní nádrže, aby dokázaly to co ty?" Její tupé bezduché oči sebou trochu trhly, měl dojem, že hluboko v jejích zornicích zahlédl strach a bezbřehý hněv. Ale vzhledem k tomu, že hlasivky měla přerušené a mozek mrtvý, nemohla odpovědět. Díky tleilaxanské technice mohla taková děloha žít i stovky let. A vzhledem k tomu, že mysl měla zničenou, nepřicházela pro ni v úvahu ani sebevražda.
Už brzy, až Mistr a jeho Tvaroví tanečníci odjedou z Xuttuhu, vezme Ažidika tuto drahocennou regenerační nádrž na bezpečnou planetu. Možná by mohl získat pár dalších zajatkyň z Bene Gesseritu, aby zjistil, jestli v sobě mají něco, proč se z nich stávají nejlepší nádrže. Zatím měl jen tuhle jednu, a pomocí stimulantu už zvýšil její produkci, jak jen to šlo.
Ažidika připojil k nádržce odsávací zařízení a přečerpal litr syntetického koření do nádoby, kterou odnesl s sebou. Několik dní už polykal velké dávky ažidamálu a zatím nezažil žádné škodlivé důsledky, jen příjemné pocity. Teď si proto hodlal vzít víc. Mnohem víc.
Srdce mu prudce bušilo, když doběhl do své kanceláře a uzavřel za sebou identifikační zástěny a obranné systémy. Dopadl na židlopsa a čekal, až se tupé pomalé stvoření přizpůsobí jeho tělu. Nakonec zaklonil hlavu a začal polykat teplý kluzký ažidamál, čerstvě vyšlý z těla Alechemové, jako mléko od krávy. Nikdy dříve si nevzal tolik najednou.
Náhle se ho zmocnil divoký záchvat kašle a jeho žaludek se pokusil zbavit té látky prudkými křečemi. Zbytek z nádoby se rozlil po zemi. Ažidika se svezl ze škubajícího se židlopsa a celý se zkroutil. Tvář měl pokřivenou, svaly napjaté k prasknutí. Z úst mu proudila žlutá tekutina, odporně páchnoucí zbytky jídla. Ale jeho systém už rychle působící látku vstřebal.
Zhroutil se do euforických křečí, které se stupňovaly, až zatoužil po vítaném klidu bezvědomí. Otrávila ho ta benegesseritská čarodějnice? Zuby nehty se držel zuřivé touhy po odplatě. Byl přesvědčen, že by pomocí tleilaxanských metod dokázal způsobit bolest dokonce i spící regenerační nádrži.
Uplynulo mnoho mučivých chvil, než nakonec pocítil změnu mikrokosmu svého ztrápeného těla a mysli. Buď se bolest zmírnila, nebo už měl nervy spálené na uhel.
Ažidika se vynořil ze svého strašného utrpení a otevřel oči. Zjistil, že je ve své kanceláři, na podlaze, všude kolem něj leží rozházené a rozbité šigafilové svitky, fólisky a podnosy se vzorky, jako by prošel záchvatem zuřivého šílenství. Židlopes se krčil v koutě, srst rozježenou a povolnou kostru zkroucenou a polámanou. Pach zvratků byl příšerný; dokonce i jeho tělo a šaty páchly. Poražený chronometr kus od něj ukazoval, že uběhl celý den.
Měl bych mít hlad nebo žízeň. V tom pachu ovšem neměl ani jedno, ani druhé; zbyl mu jen zuřivý vztek, který ho udržel při životě. Dlouhými prsty našel plochou střepinu jednoho z táců a nabral vzorek vlastních zvratků, které se srazily do kulatých kousků.
Spěchal zpátky do laboratoře a sardaukaři i výzkumní asistenti mu zdaleka ustupovali z cesty. I přes jeho vysoké postavení krčili s odporem nosy, když je míjel.
Rázoval přímo k nádrži Miral Alechemové s úmyslem hodit jí zvratky do tváře a způsobit jí nepředstavitelné ponížení a trápení, třebaže by nevěděla, co se děje. Velké ženské oči hleděly z nádrže nevzrušeně a rozostřeně.
Náhle ho však zaplavila vlna nových pocitů a myšlenek, podivný zážitek, který vyhodil do povětří mentální bloky, o jejichž existenci ani nevěděl. Mozkem mu proudily značné dávky dat.

Dodatečný efekt předávkování ažidamálem? Viděl regenerační nádrže kolem sebe v jiném světle. Poprvé si jasně uvědomil, že by mohl propojit všechny ostatní nádrže k jednotce Alechemové, takže by pak všechny vyráběly tu drahocennou látku. Úplně jasně viděl, jak by to musel všechno spojit dohromady, jaké úpravy by musel provést.
Stranou viděl skupinku asistentů, jak si mezi sebou šeptají. Několik z nich se dalo na ústup, ale rozkřikl se na ně: "Pojďte sem! Okamžitě!"
Třebaže je šílený výraz jeho krví podlitých očí zjevně děsil, uposlechli. Ažidika po nich přejel jediným pohledem, a jako by každá nová myšlenka byla zjevením, náhle jasně viděl, že dva z nich by se lépe hodili k jiné práci. Jak je možné, že si toho nevšiml dřív? Vybavoval si teď i ty nejmenší podrobnosti, drobná pozorování, která pro samou práci dříve nevnímal. Teď všechny něco znamenaly. Úžasné!
Poprvé v životě měl Ažidika oči úplně otevřené. Jeho mysl by teď mohla vypočítat každou věc, kterou kdy viděl, každé slovo, které tito muži před ním pronesli. Všechny tyto informace se v jeho mozku seřadily, jako by byl předslužebnickým počítačem.
Otevřenými branami proudily do jeho mozku další informace, kousky a střípky od každého člověka, s nimiž se kdy setkal. Pamatoval si všechno. Ale jak k tomu došlo, a proč? Ažidamál!
Napadla ho osvětlující pasáž ze súfi-buddislámského kréda: K dosažení s'tori není třeba žádného porozumění. S'tori existuje beze slov, dokonce i beze jména. Všechno se to stalo v okamžiku, v záblesku kosmického času.
Ažidika už nevnímal chuť ani pach vlastních zvratků, protože to bylo ve fyzické rovině, a on dosáhl vyšší úrovně vědomí. Velká dávka umělého koření otevřela dosud nevyužité oblasti jeho mysli.
V oslepivé nové vizi viděl cestu k vlastní spáse z milosti Boží. Byl teď přesvědčenější než dříve, že povede Bene Tleilax ke svaté slávě - aspoň ty, kteří stojí za záchranu. Každý, kdo přemýšlí jinak, zemře.
"Mistře Ažidiko," ozval se roztřesený hlas, "je vám dobře?"
Otevřel oči a uviděl kolem sebe výzkumné asistenty, na jejichž tvářích se mísil strach s obavami. Jen jeden z nich našel odvahu promluvit. Pomocí svých posílených pozorovacích schopností Ažidika věděl, že se tomuto člověku dá věřit, že bude jeho novému režimu dobře sloužit.
Vstal, dosud se zvratky na střepu tácu v ruce. Řekl: "Ty jsi Blin, třetí asistent u nádrže třicet sedm."
"Je to tak, pane. Potřebujete lékařskou pomoc?"
"Musíme konat Boží dílo," pokračoval Ažidika.
Blin se uklonil. "To jsem se naučil už v raném věku." Vypadal zmateně, ale z řeči těla Ažidika poznal, že si zoufale přeje zavděčit se svému nadřízenému. Ažidika se usmál, až se mu špičaté zuby zablýskaly. "Od této chvíle jsi zástupcem ředitele této výzkumné laboratoře a podléháš pouze mně."
Blin překvapeně mrkl tmavýma očima. Pyšně se narovnal: "Budu sloužit na kterémkoli místě, které mi přikážete, pane."
Ažidika zaslechl nespokojené zabručení jednoho z dalších vědců a hodil po něm tác se zvratky. "Ty! Uklidíš mou kancelář a vyměníš všechno, co se rozbilo. Máš na to čtyři hodiny. Jestli to nestihneš, Blinovým prvním úkolem bude připravit takový přístroj, aby z tebe mohla být první mužská regenerační nádrž."
Muž s hrůzou odběhl.
Ažidika se usmál dolů na Miral Alechemovou, nehybný kus odporného nahého masa v kontejneru podobném rakvi. I přes své zvýšené schopnosti si nebyl jistý, jestli se mu ta benegesseritská čarodějnice skutečně pokusila ublížit svým hluboko utopeným podvědomím. Nezdálo se, že by cokoli vnímala.
Ažidika teď věděl, že nad ním Bůh drží ochrannou ruku, cítil přítomnost čehosi mohutného, co ho vede na cestě Velké víry - na jediné pravé cestě. Jeho osud byl jasný.
I přes tu bolest, kterou zakusil, bylo to předávkování požehnáním.

Nikdy nelze oddělit politiku od ekonomiky melanže. Celou imperiální historií kráčely ruku v ruce.

- SHADDAM CORRINO IV., PŘEDBĚŽNÉ MEMOÁRY

ROZČILENÝ HLÍDAČ SÍČE RUDÉHO VALU přivolal Lieta-Kynese na skrytou pozorovatelnu

vysoko v rozeklaných skalách. Vystupoval nebezpečnými šachtami a skrytými puklinami, hledal si neviditelné stupy a chyty, až se konečně vynořil na volné římse. Vzduch byl cítit jako spálený střelný prach.
"Někdo se sem blíží, teď, za horkého dne." Hlídač byl veselý chlapec s nevýraznou bradou a dychtivým úsměvem. "Je sám."
Zvědavý Liet následoval šlachovitého chlapce do suchého žáru. Od červených a černých lávových kamenů, které se tyčily z dun jako citadela, stoupaly chvějivé proudy horkého vzduchu.
"Zavolal jsem taky Stilgara," hlásil mladík nedočkavě.
"Dobře. Stil má z nás všech nejlepší očí." Liet si instinktivně vložil do nosu zátky; filtršaty měl dosud nové, náhradou za ty, které mu imperátorovi strážní svou nešikovností zničili.
Liet si zastínil oči před září citrónově žluté oblohy a pohlédl do vlnivého oceánu dun. "Překvapuje mě, že si ho šaj-hulúd nevzal." Rozeznal maličkou tečku, pohybující se postavu, která se nezdála větší než hmyz.
"Osamělý člověk v poušti je mrtvý."
"Tenhle je možná blázen, Liete, ale mrtvý ještě není."
Liet se otočil po hlase a uviděl Stilgara, který přišel zezadu. Muž s rysy sokola se uměl pohybovat tiše a s grácií jako kočka.
"Půjdeme mu na pomoc? Nebo ho zabijeme?" Vysoký hlásek hlídače byl bez emocí; mladík se pokoušel udělat na dva velké muže dojem. "Můžeme si vzít jeho vodu pro kmen."
Stilgar vztáhl ruku a mladík mu podal mnohokrát opravovaný dalekohled, který kdysi patřil planetologovi Pardotu Kynesovi. Liet měl podezření, že muž venku může být zatoulaný příslušník harkonnenské jednotky, vyhnaný vesničan nebo nějaký idiotský prospektor.
Stilgar zaostřil choulostivé olejové čočky a překvapeně zareagoval: "Pohybuje se jako fremen. Jde bez rytmu, nepravidelnými kroky." Zaostřil víc a pak dalekohled odložil. "Je to Turok, a je buď zraněný, nebo vyčerpaný."
Liet reagoval okamžitě. "Stilgare, svolej výpravu. Jděte ho zachránit, jestli to půjde. Je mi milejší jeho příběh než jeho voda."
Když Turoka přivedli, měl roztržené filtršaty, rameno a pravou paži zraněné, ačkoliv krev se srazila. Ztratil levou botu temag, takže pumpy filtršatů přestaly fungovat. Třebaže mu právě dali vodu, dostal se Turok až k samé hranici lidských sil. Ležel na chladném kamenném stole, ale jeho kůže vypadala zaprášená, jako by vyčerpal všechnu vlhkost, kterou v sobě fremen má.
"Šel jsi ve dne, Turoku," divil se Liet. "Proč jsi udělal něco tak bláhového?"
"Co jsem měl dělat?" Turok upil další doušek vody, kterou mu nabídl Stilgar. Trochu mu jí steklo po zaprášené bradě, ale zachytil kapku ukazováčkem a olízl ho. Každá kapka byla cenná. "Filtršaty mi už nefungovaly. Věděl jsem, že nemám daleko do síče Rudého valu, ale po setmění by mě nikdo neviděl. Musel jsem doufat, že přijdete pátrat."
"Však zase budeš bojovat s harkonnenskými," chlácholil ho Stilgar.
"Já jsem nepřežil, jenom abych bojoval." Turok mluvil se smrtelnou únavou. Rty měl popraskané až do krve, ale další vodu už nechtěl. Popsal, co se stalo s továrnou na koření, jak harkonnenské jednotky odvezly náklad a pak nechaly posádku i vybavení červovi.
"To koření, které odvezli, zapíšou jako ztracené," zavrtěl hlavou Liet. "Shaddam má tolik starostí o ten svůj pitomý protokol a o různé mocenské hry, že ho není těžké oklamat. Viděl jsem to na vlastní oči."
"Za každou zásobu, kterou zabavíme, jako byla ta v síči Hadith, si baron vytvoří další." Stilgar se podíval nejdříve na Turoka a pak na Lieta, ale důsledky toho, nač myslel, nadšený nebyl. "Měli bychom to ohlásit hraběti Fenringovi, nebo poslat zprávu imperátorovi?"
"S Kaitanem už nechci nic mít, Stile." Liet už ani nepsal nové zprávy; bude teď prostě znovu posílat ty staré, které sepsal jeho otec před několika desítkami let. Shaddam si toho stejně nevšimne.
"Tohle je fremenský problém. Nehledejme pomoc u cizinců."
"Doufal jsem, že to řekneš," kývl Stilgar a oči mu blýskly jako oči supa.
Turok přijal další vodu. Objevila se Farúla a tiše donesla uštvanému muži misku husté, chladivé bylinné masti na spáleniny od slunce. Otřela odhalené části kůže vlhkou žínkou a pak mu do nich začala vtírat krém. Liet se s láskou podíval na svou ženu a její péči. Farúla byla nejlepší léčitelkou v síči.

Oplatila mu pohled, důvěrný slib později sdělených tajemství. Kdysi tvrdě bojoval o srdce své krásné ženy. Fremenská tradice ale velela muži a ženě, ať už k sobě pociťovali jakkoli vášnivou lásku, aby si její projevy ponechávali výhradně za závěsy svého jeskynního domova. Na veřejnosti žili téměř každý zvlášť.
"Harkonnenští jsou pořád agresivnější - takže se musíme v našem odporu sjednotit." Liet se v mysli vrátil k pracovním starostem. "My fremeni jsme velký národ, ale rozprášený. Přivolej jezdce písku do Jeskyně promluv. Odešlu je do jiných síčů s oznámením velkého shromáždění. Zúčastní se ho všichni naíbové, starší a bojovníci. Ve jménu mého otce ummy Kynese, bude to slavné shromáždění fremenů!"
Ohnul prsty jedné ruky jako spáry a pozvedl je do výše. "Harkonneni nemají ponětí, jak silní dohromady jsme. Jako pouštní sokol zaryjeme spáry do baronových zad."

V BUDOVĚ TERMINÁLU KOSMODROMU v Kartágu se baron mračil a přecházel tam a zpátky, zatímco se chystal jeho odlet na Giedi Primu. Nenáviděl to suché, prašné klima na Arrakis.
Zastavil se, aby popadl dech; přidržoval se zábradlí, jeho nohy se sotva dotýkaly podlahy. Sice by se o něm rozhodně nedalo říct, že je svižný, ale suspenzorový pás pomáhal tlustému muži zachovávat dojem, že je schopen dělat cokoli, co si přeje.
Přistávací plochu z roztaveného písku lemovaly reflektory. Světlo dopadalo na sila s palivem, jeřáby, suspenzorové vozíky a mohutné hangáry postavené z prefabrikátů - co nejpodobnější architektuře města Harko.
Dnes večer byl v obzvlášť mizerné náladě. Cestu domů musel odložit o několik dní, protože musel nejdříve pádně odpovědět na vyrozumění Kosmické gildy a CHOAM, kteří chtěli provést audit jeho operací s kořením. Už zase. Plně spolupracoval při obvyklém auditu před pouhými pěti měsíci a další neměl přijít ještě nejmíň devatenáct měsíců. Jeho právníci z Giedi Primy podali v této věci podrobný dotaz, který Gildu a CHOAM nepochybně zdrží, ale měl z toho všeho nepříjemný pocit. Určitě to souvisí s imperátorovým tažením proti hromadění zásob koření. Věci se měnily, a to nikoli k lepšímu.
Jako držitel arrakiského léna byl rod Harkonnenů jediným členem landsraadu, který měl vůbec legální nárok na nějaké zásoby, ale ty mohly být jen tak velké, aby pokryly případné krátkodobé požadavky zákazníků, a každá taková zásoba se musela vykazovat v periodické zprávě imperátorovi. Bylo to všechno hrozně hlídané a za každou dodávku, kterou baron odeslal maxitrajlerem, se navíc Corrinům platila daň.
Zákazníci sami si směli objednávat jen tolik, aby to pokrylo jejich vlastní krátkodobé potřeby - potravní doplňky, melanžové vlákno, lékařské využití a podobně. Celá staletí neexistoval způsob, jak tento zákaz přílišných objednávek prosazovat, což nevyhnutelně vedlo k hromadění zásob. A všichni se tvářili, že to nevidí. Až doteď.
"Pitere! Jak dlouho to ještě bude trvat?"
Úlisný mentat sledoval personál, jak v bíložlutém světle nakládá bedny a zásoby do harkonnenské fregaty. Zdálo se, že sní, ale baron věděl, že si de Vries tiše dělá inventuru, sleduje každý nakládaný předmět a odškrtává si jej na seznamu v hlavě.
"Odhaduji ještě tak jednu standardní hodinu, pane barone. Musíme toho na Giedi Primu odvézt hodně a tihle místní dělníci jsou pomalí. Jestli chcete, můžu dát jednoho mučit, aby si ti ostatní pospíšili."
Baron o tom uvažoval, ale pak zavrtěl hlavou. "Máme čas, než dorazí maxitrajler. Počkám v salonku. Čím dřív z téhle zatracené planety vytáhnu paty, tím líp."
"Ano, pane barone. Mám připravit občerstvení? Lépe si odpočinete."
"Nepotřebuji odpočívat," odsekl baron prudčeji, než chtěl. Nesnášel jakoukoli narážku na svou slabost, nebo na to, že snad není schopen dostát svým povinnostem.
Ta Benegesseriťanka ho nakazila touhle odpornou, ochromující nemocí. Kdysi míval dokonalé tělo, ale ta Mohiamová s koňským obličejem ho změnila v odporný knedlík, ačkoliv si zachoval bystrou mysl a sexuální apetit, jaké míval v mládí.
Sama nemoc byla přísně střeženým tajemstvím. Kdyby Shaddam někdy usoudil, že baron je slabým vůdcem, neschopným plnit nezbytné úkoly na Arrakis, nahradil by rod Harkonnenů jinou šlechtickou rodinou. Baron tedy čile šířil dojem, že jeho obtloustlost je výsledkem nestřídmosti a hédonistického životního stylu - což se mu nepředstíralo nijak obtížně.

S úsměvem se rozhodl, že po návratu do harkonnenské pevnosti oznámí konání extravagantní hostiny. A aby učinil odpovídající dojem, bude své hosty pobízet, aby se přejídali a opíjeli právě tolik jako on. Několik baronových lékařů doporučovalo, aby baron trávil co nejvíce času v suchém pouštním klimatu Arrakis, že je to pro jeho zdraví lepší. Ale on Arrakis nenáviděl, i přes to bohatství, které si nahromadil z melanže. Vracel se na Giedi Primu, kdykoli to jen šlo, občas jen proto, aby napravil škody, které napáchal jeho tupohlavý synovec "Bestie" Rabban v jeho nepřítomnosti.
Dělníci dokončili nakládání a stráže vytvořily kordon k lodi. Piter de Vries doprovázel barona po horké přistávací ploše do fregaty. Na palubě si mentat připravil lahvičku šťávy safó pro sebe a karafu drahé kiranské brandy pro svého pána. Baron se usadil na přepychově polstrované pohovce, přestavěné tak, aby unesla jeho váhu, a požádal o poslední zpravodajské hlášení, které mu přivezl kapitán fregaty. Procházel zprávu a mračil se čím dál víc. Až dosud se baron nedoslechl o tom drzém atreidském útoku na Beakkal a o překvapivě vstřícné reakci landsraadu. Ti zatracení šlechtici s Letem sympatizovali, dokonce mu za tu brutální odplatu tleskali. A teď imperátor zpustošil Zanovar.
Situace se přitvrzovala.
"Žijeme v neklidné době, pane barone, s mnoha agresivními činy. Vzpomeňte si na Grumman a Ekaz."
"Tenhle vévoda Atreides," baron pozvedl zprávu těstovitými prsty plnými prstenů, "vůbec nerespektuje zákon a řád. Já kdybych někdy poslal harkonnenské vojáky na jiný rod, Shaddam by mi okamžitě poštval na krk sardaukary. A Letovi vražda klidně projde."
"Technicky vzato vévoda neporušil žádný zákon, pane barone." De Vries se odmlčel, aby provedl podrobnou mentatskou projekci. "Leta mají ostatní rody poměrně rády a má jejich opatrnou podporu. Nepodceňujte atreidskou popularitu, která zřejmě rok od roku stoupá. Mnohé rody k vévodovi vzhlížejí. Vidí v něm hrdinu…"
Baron se napil brandy a nevěřícně odfrkl. "Kdoví proč," zavrčel, opřel se a s potěšením zaznamenal, že motory konečně naskočily. Fregata se ze skelné plochy zvedla do temné noci.
"Uvažujte, pane barone." Takovýto tón si k němu de Vries dovolil málokdy. "Smrt Letova syna pro nás sice byla krátkodobým vítězstvím, ale teď se z ní stává i vítězství pro Atreidy. Ta tragédie vyvolala k vévodovi hodně sympatií. Členové landsraadu budou vůči němu shovívaví a projdou mu věci, kterých by se nikdo jiný ani neodvážil. Třeba Beakkal."
Baron, rozzlobený úspěchem svého nepřítele, odfrkl odulými rty. Za okny fregaty, na okraji oběžné dráhy, se atmosféra rozplývala v hvězdnaté indigo. Vztekle se obrátil zpět k de Vriesovi. "Ale proč mají toho Leta tak rádi, Pitere? Proč jeho ano a mě ne? Co přesně pro ně kdy jaký Atreides udělal?"
Mentat svraštil čelo. "Popularita může být důležité platidlo, pokud se správně utrácí. Leto Atreides se aktivně snaží naklonit si landsraad. Vy, pane barone, své protivníky spíše utloukáte. Používáte ocet místo medu, nepředcházíte si je, jak byste mohl."
"To pro mě bylo vždycky těžké." Přimhouřil černé oči a pak nadmul hruď čerstvým odhodláním. "Ale jestli to může dělat Leto Atreides, pak, u všech démonů kosmu, to můžu dělat taky!"
De Vries se usmál: "Dovolte mi navrhnout, abyste si vzal poradce, pane barone, možná dokonce instruktora etikety, aby trochu přetvořil vaše činy a postoje."
"Nepotřebuju nikoho, kdo by mi vykládal, jak mám správně snobsky držet vidličku."
De Vries ho zarazil dřív, než se jeho podráždění stačilo vystupňovat. "Existuje mnoho dovedností, pane barone. Etiketa, stejně jako politika, je složitá síť jemných vláken. Pro necvičeného člověka je těžké sledovat všechna. Jste vůdcem velkorodu. Musíte si tedy vést lépe než obyčejný člověk."
Baron Harkonnen mlčel, zatímco pilot fregaty mířil k obří lodi nad nimi. Dopil svou silnou kouřovou brandy. Nerad to připouštěl, ale věděl, že jeho mentat má pravdu. "A kde najdeme takového… poradce pro etiketu?"
"Doporučuji pozvat si některého z Chusúku, tamní lidé jsou proslulí svou dvornosti a chováním. Vyrábějí balisety, skládají sonety a jsou považováni za vysoce kultivované a jemné."
"Dobře." Po baronově tváři přelétl záblesk humoru. "A Rabban projde stejným školením."
De Vries se ovládl a neusmál se. "Obávám se, že váš synovec je možná beznadějný případ."
"Nejspíš. Ale stejně chci, aby to zkusil."
"Zařídím to, pane barone, jen co přistaneme na Giedi Primě."

Mentat usrkl šťávy safó, zatímco jeho pán si nalil další skleničku kiranské brandy a vypil ji.
Mentati hromadí otázky tak, jako ostatní hromadí odpovědi.

- MENTATSKÉ UČENÍ

JAKMILE PŘIŠLA ZPRÁVA, že se Gurney a Thufir konečně vrátili z Iksu a letí v člunku z maxitrajleru dolů, Rhombur trval na tom, že je na kosmodromu uvítá osobně. Nemohl se dočkat zpráv o tom, co našli na jeho kdysi tak krásné planetě, a zároveň z toho měl strach.
"Buďte připravený na jakoukoli zprávu, kterou přinesou, princi," varoval Duncan Idaho. Mladý Zbrojmistr v neposkvrněné černozelené atreidské uniformě měl v kulaté tváři odhodlaný výraz. "Řeknou nám pravdu."
Rhomburův výraz se nezměnil, ale obrátil oči k Duncanovi. "Už roky jsem neslyšel podrobnou zprávu z Iksu a nemůžu se dočkat jakýchkoli informací. Nemůže to být horší než to, co jsem si už představoval."
Princ chodil s nadměrnou pečlivostí, ale držel rovnováhu a odmítal pomoc. Jeho novomanželka Tessia, místo aby vybrala nějakou tradičnější aktivitu pro líbánky, s ním neúnavně pracovala a pomáhala Rhomburovi zvládat lépe a lépe jeho kyborgské tělo. Doktor Yueh jako příliš ochranitelský otec obíhal neustále svého pacienta, zkoušel funkce a přenosy nervových impulzů, dokud Rhombur nakonec sukovskému doktorovi nezakázal přístup do svého soukromého bytu.
Nyní se Rhombur pohyboval odhodlaně, posilován Tessiinou vírou v něj, a nenechal se odradit zvědavými a litujícími pohledy. Ostatní se jeho podivnému zjevu instinktivně vyhýbali, ale on na to odpovídal úsměvy. Jeho přátelské chování nakonec všechny zahanbilo natolik, že ho přijali.
Před městským kosmodromem v Cala, pod zataženým nebem, ti dva sledovali světlou stopu klesajícího člunku. Spustil se slabý deštík a Rhombur i Duncan se zhluboka nadechli slaného vzduchu, potěšeni pocitem vlhkosti na tváři a ve vlasech.
Člunek Gildy vyrovnal dráhu podle přistávacích značek a dosedl do náruče Caladanu. Lidé se strkali, aby první zahlédli vystupující pasažéry.
Gurney Halleck a Thufir Hawat, oblečení v ošuntělých pláštích neúspěšných obchodníků, sestupovali v řadě vystupujících návštěvníků. Vypadali jako miliony jiných v Impériu, jenže tihle dva proti veškeré pravděpodobnosti pronikli na Iks přímo pod nosem Tleilaxanů. Jakmile je Rhombur poznal, vyrazil k nim. Spěchal tak, že jeho pohyby byly trhavé a ne hladké, ale bylo mu to jedno.
"Máte informace, Gurney?" zeptal se Rhombur v kódované atreidské bitevní řeči. "Thufire, co jste zjistili?"
Gurney, který zakusil tolik hrůz v harkonnenských otročích jamách, vypadal hluboce znepokojený. Thufir kráčel na nohou tak ztuhlých a zmrtvělých, jako Rhomburovy vlastní. Ošlehaný mentat se zhluboka nadechl, aby si urovnal myšlenky, a pečlivě volil slova. "Princi, viděli jsme hodně. Co jenom tyhle oči viděly… A jako mentat na to nemůžu nikdy zapomenout."

LETO ATREIDES SVOLAL SOUKROMOU VÁLEČNOU RADU do jedné z komnat ve věži. Jeho matka paní Helena tu mívala soukromý obývací pokoj, ale od té doby, co byla vypovězena na Východní kontinent, zůstaly tyto místnosti nepoužívané. Až doteď.
Sluhové vymetli rohy, otřeli parapety a rozdělali pořádný oheň v krbu z říčních kamenů. Rhombur fyzicky téměř nepotřeboval odpočívat a uvolnit se, proto stál a čekal jako nápadný kus nábytku.
Leto původně seděl na jednom z matčiných vyšívaných a polstrovaných křesel, kde sedávala stulená a čítávala si každodenní pasáže z oranžsko-katolické bible. Ale pak křeslo odstrčil a vybral si vyšší dřevěnou židli. Tohle nebyla vhodná doba pro pohodlí.
Thufir Hawat přednesl podrobnou zprávu o tom, co viděli a udělali. Mentat odříkával krutá fakta a jeho společník je často doplňoval emocionálními poznámkami, které vyjadřovaly jeho odpor a znechucení.
"Bohužel, pane vévodo," řekl Hawat, „jsme přecenili schopnosti a úspěchy C'taira Pilrua a jeho předpokládaných bojovníků za svobodu. Nenašli jsme tam skoro žádný organizovaný odpor. Iksanští lidé jsou zlomení. Sardaukarské síly - celé dvě legie - a tleilaxanští špiclové jsou všude."
Gurney dodal: "Poslali Tvarové tanečníky, aby napodobili Iksany a proklouzli do buněk vzbouřenců.

Bojovníci za svobodu byli několikrát zmasakrováni."
"Zaznamenali jsme obecnou nespokojenost, ale žádnou organizaci," pokračoval Hawat. "Ovšem předpokládám, že by se Iksané s odpovídajícím katalyzátorem vzbouřili a Tleilaxany svrhli."
"V tom případě jim musíme takový katalyzátor dát." Rhombur udělal těžký krok dopředu. "Mě."
Duncan poposedl na jedné ze židlí, ale neuvolnil se. "Vidím taktické obtíže. Okupanti se už zakopali. Po takové době samozřejmě nebudou očekávat překvapivý útok, ale i s plnou atreidskou silou by to byla sebevražda. Zvlášť proti sardaukarům."
Gurney poznamenal: "Proč má Shaddam na Iksu imperiální vojáky? Pokud vím, landsraad to neschválil."
Leta to nepřesvědčilo. "Imperátor si vytváří vlastní pravidla. Vzpomeňte si na Zanovar." Svraštil temné obočí.
"My jsme morálně v právu, Leto," naléhal Rhombur. "Stejně jako jsme byli na Beakkalu."
Princ, který tak dlouho čekal na pomstu, teď přímo hořel. Částečně díky Tessiiným snahám, ale většinou z vlastní vůle se v něm probudilo nové jádro. Rhombur přecházel po místnosti přesnými kroky, mechanické nohy bzučely, jako by jeho mysl byla tak neklidná, že musel spálit přebytek energie. "Byl jsem předurčen k tomu, abych se stal hrabětem rodu Verniů, stejně jako můj otec přede mnou."
Pozvedl ruku zaťatou v pěst a pak ji zase spustil. Servomotory a převody svalů dramaticky zvýšily jeho sílu. Už předvedl, že dokáže rozdrtit kámen holou rukou. Obrátil zjizvenou tvář k vévodovi, jenž pořád zamyšleně seděl na tvrdé židli.
"Leto, díval jsem se, jak tvoji lidé na tebe hledí s láskou, úctou a loajalitou. Tessia mi teď pomohla uvědomit si, že všechny ty roky jsem se snažil znovu získat Iks z nesprávných důvodů. Nešel jsem do toho srdcem, protože jsem neviděl, jak na tom záleží. Zlobilo mě, že jsem ztratil něco, co bylo moje. Zuřil jsem na Tleilaxany za zločiny proti mně a mé rodině. Ale co lidé z Iksu? Dokonce i ti ubozí oklamaní suboidi, kteří šli za sliby lepšího života?"
"A ty sliby je dovedly rovnou do propasti," podotkl Gurney. "Je-li pastýřem vlk, je z ovcí jenom maso."
Třebaže Rhombur stál blízko oranžovým plamenům v krbu, necítil žár. "Chci získat zpátky svou planetu, ne kvůli mně, ale protože to lidé z Iksu potřebují. Jestli mám být hrabě Vernius, pak sloužím jim. Ne naopak."
Hawatova uštvaná tvář změkla úsměvem. "Pochopil jste důležité poučení, princi."
"Ano, ale uvést ho do praxe bude celkem dřina," řekl Duncan. "Pokud nebudeme mít nějakou skrytou výhodu nebo tajnou zbraň, budou naše vojenské síly ve velkém nebezpečí. Nezapomínejte, proti čemu budeme stát."
Leto uvažoval o Rhomburově postavení a o tom, že rod Verniů s ním vymře, ať už celá věc dopadne jakkoli. A pocítil hřejivé teplo při myšlence na Jessičino těhotenství. On sám bude mít další dítě - syna, jak doufal, ačkoliv mu to nechtěla říct. Pak ho píchlo u srdce, protože si uvědomil, že Jessica už brzy odjede na Kaitan…
Vévoda si nikdy nepředstavoval, že se jeho život bude vyvíjet takhle, že mu na Jessice bude tolik záležet, jestliže mu její přítomnost zpočátku tolik vadila. Benegesseriťanky ho přemluvily, aby si ji tady na hradě Caladanu ponechal. Rozhněván jejich zjevnou manipulací si sliboval, že se nikdy nestane jeho milenkou, ale nakonec zahrál Sesterstvu přímo do ruky. Uplatily ho informací o harkonnenských intrikách, o novém typu bitevní lodi…
Leto sebou trhl a po hubeném obličeji se mu pomalu rozlil úsměv. "Okamžik!" Všichni zmlkli a čekali, až si urovná myšlenky; jediným zvukem v místnosti bylo praskání ohně. "Thufire, ty jsi byl u toho, když se mnou Benegesseriťanky vyjednávaly, abych si tu nechal Jessiku."
Zmatený Hawat se snažil sledovat vévodovy myšlenky. Pak mentat pozvedl obočí: "Nabídly vám výměnou informaci. Existovala zvláštní loď, plavidlo s nějakou novou technologií, která mu dodávala optickou neviditelnost, dokonce i pro skenery."
Leto uhodil pěstí do stolu a naklonil se vpřed. "Prototyp té harkonnenské lodi havaroval na Wallachu IX. Sestry mají to plavidlo ve svém vlastnictví. Nepomohlo by nám, kdybychom je dokázali přesvědčit, aby nám tu technologii předaly?"
Duncan vyskočil. "S loděmi, které se nedají sledovat, bychom dokázali proniknout do nitra Iksu s celým vojskem, než by se sardaukaři stačili vzpamatovat a začít Tleilaxany bránit."

Leto pomalu vstal, jeho tvář byla ztělesněným odhodláním. "Jsou mi něco dlužné, u všech pekel! Thufire, pošli zprávu do Školy Matek a požádej Bene Gesserit o spolupráci. Máme na tu informaci větší právo než kterýkoli jiný rod, protože ta technika byla použita proti nám."
Podíval se na Rhombura a na jeho přísné tváři se objevil úsměv šelmy. "A pak, příteli, nebudeme litovat žádného úsilí a dobudeme Iks."

Čím méně víme, tím delší je vysvětlení.

- BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR (RENEGÁTSKÁ VERZE)

SE ZDĚDĚNÝMI VZPOMÍNKAMI, které se táhly až do kalných stínů historie, nepotřebovala stará Matka představená Hariška žádnou radu svých Sester. Vzpomínky z hloubi minulosti se však vždycky nedaly použít na budoucnost ani na současné předivo imperiální politiky.
Hariška stála uprostřed soukromé sněmovní síně s prostě omítnutými stěnami. Její nejdůvěryhodnější poradkyně, dobře obeznámené s nuancemi a následky, plnily místnost a jejich roucha šustila jako havraní křídla. Neočekávaná žádost vévody Leta je přiměla k této náhlé a nevítané poradě.
Akolytky přinesly výběr šťáv, čaje a melanžové kávy. Sestry upíjely a přemýšlely, ale místnost zůstávala zvláštně tichá, nevedly se žádné nedůležité hovory. Takové věci si žádají vážné úvahy.
Hariška došla k hrubé kamenné lavici a sedla si. Lavice byla chladná a tvrdá; rozhodně to nebyl vhodný typ trůnu pro mocnou vůdkyni. Ale Benegesseriťanky se s nepohodlím dovedou vypořádat. Její mysl byla bystrá, paměť živá. A víc Matka představená ani nepotřebuje.
Povolané Sestry se se šustěním sukní usadily. Kalné sluneční světlo prosvítalo dovnitř prizmatickými světlíky; pohledy, jasné a tvrdé jako úlomky křišťálu, se obrátily k Harišce. Nastal čas, aby Matka představená promluvila.
"Celé roky jsme tuto záležitost ignorovaly, a teď jsme nuceny se rozhodnout." Připomněla vzkazový váleček, který nedávno přišel z Caladanu.
"Neměly jsme Letovi vůbec říkat o existenci toho nekorábu," podotkla zatrpkle matka Lanali, která vedla mapové a geografické archivy Školy Matek.
"Bylo to nezbytné," namítla Hariška. "Nepřijal by Jessiku, kdybychom mu za to nenabídly nějaké tučné sousto. K vévodově cti slouží, že tuto informaci nezneužil."
"Teď to zrovna dělá," vložila se do debaty Ctihodná matka Thorová, která se starala o sady a byla expertkou na kryptografii. Hned na počátku své kariéry vyvinula metodu, jak vtisknout zprávy do listů rostlin.
Hariška s ní nesouhlasila. "Vévoda mohl tuto informaci použít mnoha způsoby, ale místo toho se rozhodl volit soukromou cestu a uchovat naše tajemství. Zatím naši důvěru nezradil. A také bych ti ráda připomněla, že Jessica teď nosí jeho dítě, jak jsme doufaly."
"Ale proč jí tak dlouho trvalo, než otěhotněla?" zeptala se další z žen. "Mělo k tomu dojít mnohem dřív."
Hariška se jí nepodívala do očí. "Na tom nezáleží. Zabývejme se teď naší bezprostřední záležitostí."
"Souhlasím," přikývla Ctihodná matka Ciennová, jejíž tvář ve tvaru srdce dosud nesla onu auru nevinné krásy, jíž ve svých mladších letech zmátla tolik mužů. "Pokud by měl vůbec někdo získat právo vyrábět neviditelné lodi, je to vévoda Atreides. Stejně jako jeho otec i děd je to muž neposkvrněné pověsti, čestný člověk."
Lanali nevěřícně odfrkla: "To už jsi zapomněla, co provedl na Beakkalu? Jak srovnal celý válečný památník se zemí?"
"Svůj válečný památník," odsekla Ciennová. "A vyprovokovali ho k tomu."
"I kdyby byl vévoda Leto důvěryhodný, co příští atreidští vévodové?" odměřeně se zeptala Lanali. "To otevírá značný prostor faktoru neznáma, a neznámo je nebezpečné."
"Ale jsou tu také významné známé faktory," namítla Ciennová. "Děláš si příliš starostí."
Přerušila je nejmladší členka skupiny, štíhlá Sestra Cristane. "Tohle rozhodnutí nemá nic společného s morálkou Atreidů. Taková zbraň, i kdyby byla použita jen pro pasivní obranu, by změnila celý charakter válek v Impériu. Technologie neviditelnosti nabízí značnou technickou výhodu každému, kdo ji vlastní. Ať

už máš pro vévodu Atreida slabost nebo ne, Ciennová, je to jen pěšák v našem velkém plánu, stejně jako jím byl baron Harkonnen."
"Harkonnenové tu strašnou věc vyvinuli první," připomněla Thorová, dopila melanžovou kávu a vstala, aby si dolila. "Naštěstí o to tajemství přišli - a znovu je už získat nedokázali."
V poslední době si Hariška všimla, že sadařka konzumuje stále větší množství melanže. Benegesseriťanky uměly ovládat chemické pochody ve svém těle, ale bylo velmi nežádoucí, aby prodlužovaly svůj život nad určitou mez. Kdyby se Sestry příliš chlubily svou dlouhověkostí, mohlo by to proti nim nepříjemně popudit veřejné mínění.
Hariška se rozhodla uzavřít tuto fázi diskuze. Už slyšela dost. "V téhle věci nemáme na vybranou. Musíme Letovu žádost odmítnout. Pošleme svou odpověď po Ctihodné matce Mohiamové, až poletí doprovodit Jessiku na Kaitan." Zvedla hlavu. Její mozek byl tak plný vzpomínek a volných myšlenek, že jí hlava ztěžka seděla na krku.
Thorová povzdechla, protože si vzpomněla, kolik práce věnovaly akolytky rozebírání a analýze havarované lodi. "Stejně nevím, kolik bychom toho mohly vévodovi říct. Mohly bychom mu dát vrak lodi, ale dokonce ani my nerozumíme tomu, jak generátor pole pracuje." Rozhlédla se po místnosti a opět se napila melanžové kávy.
Znovu se ozvala tmavovlasá Sestra Cristane. "Taková zbraň, kdyby se v Impériu použila, by mohla mít katastrofální následky. Ale oč horší to je, když ani my nechápeme její funkci? Musíme se dozvědět, co se dá, a to tajemství v Sesterstvu bezpečně zachovat."
Byla vycvičena jako členka zásahové jednotky; dokázala se vloudit kamkoli a spustit agresivní akce, pokud jemnější prostředky selhaly. Cristane byla mladá a proto neměla trpělivost Ctihodných matek, třebaže byly chvíle, kdy Hariška považovala takovou prudkost za užitečnou.
"Naprosto správně." Matka představená poposedla na tvrdé kamenné lavici. "Určité známky na vraku naznačují, že se na vývoji lodi podílel člověk jménem Chobyn. Od té doby jsme zjistily, že vynálezce toho jména uprchl z Riches na Giedi Primu přibližně v době, kdy byl tento systém neviditelnosti vyvinut."
Thorová dopila třetí šálek melanžové kávy bez ohledu na to, že se Hariška nesouhlasně mračila. "Harkonnenové se toho člověka museli zbavit, jinak by jim nedělalo takové potíže vytvořit ten generátor neviditelnosti znovu."
Hariška složila pavoučí ruce do klína. "Začneme samozřejmě s pátráním na Riches."
Pověry a pouštní nezbytnosti pronikají celým fremenským životem, v němž se prolíná zákon a náboženství.

- ŽIVOT NA ARRAKIS, IMPERIÁLNÍ FÓLISK PRO MLÁDEŽ

TOHO DNE, KTERÝ MĚL URČIT BUDOUCNOST jeho lidu, se Liet-Kynes vzbudil s myšlenkou na minulost. Posadil se na okraj postele, sdílené s Farúlou, spustil nohy na měkké žíněnky na kamenné podlaze malé, ale pohodlné místnosti v síči Rudého valu.
Dnes začne velké fremenské shromáždění, schůzka všech vůdců síčů, které má stanovit jednotnou obranu proti harkonnenským. Až příliš často zůstával lid pouště rozptýlený, nezávislý - a znesvářený. Dopustili, aby mezi ně vstoupilo klanové soupeření, spory a vedlejší otázky. Liet je bude muset přimět k pochopení.
Jeho otec by to dokázal jedinou zběžnou poznámkou. Pardot Kynes, ekologický prorok, nikdy nechápal vlastní moc, ale prostě ji přijímal jako prostředek k dosažení vlastního cíle vytvořit z Duny ráj. Jeho syn Liet však byl mladý a dosud neprokázal své schopnosti.
Liet seděl na lůžku a naslouchal tichému, skoro nepostřehnutelnému bzučení strojů recyklujících vzduch v síči. Farúla vedle něj tiše dýchala, byla zjevně vzhůru, zamlklá a zamyšlená. Hleděla na manžela hlubokýma modrýma očima.
"Moje starosti ti zabránily v odpočinku, lásko," řekl jí.
Farúla mu začala masírovat ramena. "Tvoje myšlenky jsou i moje, nejdražší. Moje srdce cítí tvé starosti a tvé zaujetí."
Políbil jí ruku. Promnula prsty řídké pískové vousy, které si nechal narůst. "Neboj se. Proudí v tobě krev

ummy Kynese, a jeho sen také."
"Ale pochopí to fremeni?"
"Naši lidé jsou sice možná pošetilí, ale slepí nejsou."
Liet-Kynes ji miloval už roky. Farúla byla fremenka, dcera starého Heinara, jednookého naíba síče. Znala svou úlohu. Byla nejlepší léčitelkou v kmeni a jejím největším úkolem bylo zhojit Lietovu duši, rozbolavělou žalem. Věděla, jak k manželovi proniknout, jak ho milovat.
Liet, dosud v obavách před výzvou nadcházejícího shromáždění, ji k sobě přitáhl a na teplém lůžku ji pevně objal. Ale ona z něj slíbala nejistotu, hladila ho tak dlouho, až úzkost zmizela, a vlila mu sílu.
"Budu s tebou, lásko," řekla Farúla, i když do Síně promluv, kde naíbové vyslechnou jeho slova, ženám nebyl povolen vstup. Jakmile Liet a jeho manželka opustí svůj pokoj, začnou se k sobě znovu chovat formálně, budou si cizí. Ale Liet chápal, jak to Farúla myslí. Skutečně bude s ním. A to vědomí ho zahřálo u srdce.
Přes vchod visel barevný gobelín z melanžových vláken, do nějž ženy síče vetkaly inspirující zobrazení Sádrovcové pánve, kde jeho otec vytvořil plodný demonstrační projekt skleníku. Na gobelínu byla tekoucí voda, kolibříci, ovocné stromy a zářivé květiny. Liet zavřel oči a představoval si ambrózii rostlin a pylů, cítil na tvářích vlhký vzduch.
"Doufám, že dnes udělám něco, nač bys byl hrdý, otče," zamumlal si pro sebe jako modlitbu.
Došlo však k tragédii, když se na Pardota a několik jeho pomocníků zhroutil provlhlý strop. Od toho strašného dne neuběhl ani rok, ale Lietovi ta doba připadala mnohem delší. Musel zaujmout místo velkého vizionáře.
Staré musí vždycky ustoupit novému.
Heinar, stárnoucí naíb, možná už brzy odevzdá vůdcovství síče Rudého valu a mnozí fremeni předpokládali, že Liet zaujme jeho místo jako naíb. To fremenské slovo mělo význam ze staré šakobsy: "služebník síče". Liet neměl žádné osobní ambice, chtěl jen sloužit dál svému pouštnímu lidu, bojovat s harkonnenskými a dál vést tuto pustinu ke konečnému cíli - k zahradě Duna.
Liet byl jen napůl fremenem, ale od chvíle, kdy se poprvé nadechl, kdy jeho srdce začalo poprvé bít mimo matčino lůno, byla jeho duše fremenská. Jako nový imperiální planetolog, nástupce velkého snílka Pardota Kynese, nemohl omezit své dílo na jediný kmen.
Než dorazí poslední vůdci a velké shromáždění začne, musel Liet splnit své denní povinnosti planetologa. Ačkoli si nevážil Shaddama IV. ani jako člověka, ani jako vůdce, vědecká práce zůstávala důležitou součástí jeho existence. Každý okamžik života je stejně cenný jako sama voda, a on jej nehodlal proplýtval
Rychle se oblékl, teď už docela probuzený. Než se po krajině rozlily první oranžové paprsky úsvitu, byl už ve svých nových filtršatech venku. Dokonce i takhle brzy ráno byly písek a kameny prohřáté a nad zemí tančily chvějivé teplé proudy. Kráčel skalní rozsedlinou jen několik set metrů od vchodu do síče.
V prohlubni zkontroloval malou biologickou testovací stanici, řadu senzorů a zařízení pro sběr dat vestavěnou do skály. Pardot Kynes zapomenuté zařízení před lety renovoval a členové Lietova síče dál udržovali vyvýšený panel s ciferníky a přepínači. Přístroje měřily rychlost větru, teplotu a vlhkost vzduchu. Jeden senzor ukazoval nepatrné množství vlhkosti, stopu rosy zachycenou vejčitým sběračem.
Uslyšel hlasitý ptačí výkřik a zapleskání křídel. V lesklé plastocelové míse solárního skeneru chytil sokol malou pouštní myš, zvanou v jazyce fremenů muad'dib.
Myška se pokoušela utéct vzhůru po hladkých stěnách mísy, ale mocný spár ji zase srazil dolů, jak se sokol snažil pojistit si svou kořist. Muad'dib neměl šanci uniknout.
Liet nezasáhl. Příroda musí jít svou cestou.
Ke svému překvapení viděl, jak se sběrač začal pohybovat, protože myš zachytila o malou uvolňovací páčku v míse. Když pobíhala uvnitř, změnila úhel mísy a odražený paprsek slunce zasvítil sokolovi přímo do očí, takže ho oslepil. Sekl znovu spárem, ale minul - a pouštní myš unikla do malé štěrbiny ve skále.
Liet to sledoval s ohromeným pobavením a přitom si tiše přeříkával slova staré fremenské písně, kterou ho naučila Farúla:

Mé nohy kráčely pouští,

kde se jen přízraky chvějí.
Za slávou, za nebezpečím,
k obzorům šel jsem al-Kulab.
Viděl jsem čas kácet hory,
jak mě tam hladově hledal.
Viděl jsem letící vrabce,
s odvahou větší než vlci.
Usedli v strom mého mládí.
Hejno v svých větvích jsem slyšel,
uvízl jsem v jejich spárech.

Co to říkal přítel Warrick ve své agonii po požití Vody života? Sokol a myš jsou totéž. Pravá vidina, nebo jen blouznění?
Když se Liet díval, jak zklamaný sokol odlétá, jak stoupá na termických proudech do míst, odkud bude moci pozorovat, kde se v poušti co pohne, uvažoval o tom, jestli byla myš zachráněna náhodou, nebo zda byla natolik vynalézavá, aby využila své situace.
Fremeni ve všem viděli znamení. Obecně se věřilo, že objevení muad'diba předtím, než má člověk učinit významné rozhodnutí, nevěstí nic dobrého. A právě mělo začít důležité shromáždění vůdců síčů.
Jako planetologa však Lieta znepokojovalo něco jiného. Solární skener, zařízení instalované člověkem, zasáhlo do řetězce pouštního života, mezi dravce a kořist. Třebaže to byla jen ojedinělá událost, Liet ji viděl v mnohem širším kontextu, stejně jako jeho otec. Dokonce i ten nejmenší lidský zásah může časem narůst v obrovské, potenciálně katastrofální změny.
Znepokojený Liet se vrátil do síče.

FREMENŠTÍ VŮDCI S OŠLEHANÝMI TVÁŘEMI dorazili ze skrytých sídel po celé poušti. Síč Rudého valu byl ideálním místem pro setkání. Obklopovala ho rozsáhlá síť přirozených jeskyň a chodeb, takže se sem snadno vešli návštěvníci, kteří si přinesli vlastní jídlo, vodu i lůžko.
Návštěvníci zůstanou několik dní - nebo i týdnů, jestliže to bude nutné - dokud nedospějí k dohodě. Liet je donutí zůstat, i kdyby jim měl otlouct hlavy o sebe, aby je přiměl ke spolupráci. Pouštní lid musí koordinovat svůj boj, domluvit se na krátkodobých cílech a dlouhodobých snahách. Zotavený, ale dosud slabý Turok k nim promluví o tom, jak byl baron ochoten obětovat celou posádku továrny na koření, jen aby ukradl nezaregistrovaný náklad koření. Pak Stilgar popíše, co jeho přepadové komando objevilo v posvátných jeskyních síče Hadith.
Přijíždějící delegáti urazili dlouhé vzdálenosti na písečných červech nebo přišli pěšky; další přiletěli v noci v ukradených ornitoptérách, které byly hned po přistání rychle zamaskovány nebo přestěhovány do jeskyní. Liet-Kynes, oblečený do nového pláště džubba, každého přivítal, když prošli dveřní pečetí do samotného síče.
Vedle něj stála jeho tmavovlasá žena s jejich nedávno narozenou dcerou a s malým Liet-chihem. Do hedvábných smyček Farúliných tmavých vlasů byly vpleteny cinkavé vodomírky, reprezentující Lietovo bohatství a jeho postavení v kmeni. Držela se mu nablízku tak dlouho, dokud mohla.
Venku v oranžové záři zapadlo slunce a na duny se snesl časný večer. Ženy obsluhovaly muže při velké společné večeři podávané v hodovní síni síče, jak bylo v úvodu podobných příležitostí zvykem. Liet seděl u nízkého stolu vedle naiba Heinara. Ve společnosti vůdců síče Liet pronesl přípitek k poctě tohoto nevrlého starého muže. Heinar však zavrtěl šedou hlavou a odmítl promluvit také. "Ne, Liete! Tato chvíle patří tobě. Ta moje už přešla." Rukou, na níž po dávném souboji na nože chyběly dva prsty, pevně sevřel paži svého zetě.
Po večeři se drsní muži usazovali pod vysokým stropem poradní síně a Liet uvažoval o mnoha věcech. Dobře si připravil řeč, kterou hodlal toto shromáždění oslovit - ale rozhodnou se spolupracovat a postavit se harkonnenským na odpor, zmobilizovat pouštní sílu Duny? Nebo prchnou hlouběji do pustiny a každý kmen bude bojovat sám za sebe? A co by bylo nejhorší, pohádají se fremeni mezi sebou, místo aby bojovali se skutečným nepřítelem, jak to už mnohokrát v minulosti udělali?

Liet měl připravený plán. Konečně stál na vysokém balkonu s výhledem na celou síň. Ramallo, stará sajadína, stála vedle něj v zaprášeném černém rouchu. Temné oči jí vyhlížely z hlubokých jam ve tváři. Dole stály stovky mužů, ostřílení bojovníci, vůdci, kteří prošli hierarchií svých kmenů až na samotnou špičku. Všichni sdíleli vizi o zelené Duně, všichni uctívali památku ummy Kynese. Další diváci stáli i na lavicích a balkonech, trčících z hladkých stěn. Ve vzduchu bylo cítit kyselý pach nemytých mužů a ostrou příměs koření.
Sajadína Ramallo vztáhla ruce k požehnání. Dav zmlkl a sklonil hlavy. Na vedlejším balkonu fremenský chlapec oděný v bílém rouchu cvrlikavým sopránovým hlasem zazpíval tradiční žalm, popisující ve staré šakobse namáhavé putování zensunnitských předků, kteří sem přijeli kdysi dávno poté, co uprchli z Poritrinu.
Když chlapec skončil, Ramallo couvla zpět do stínů a Liet zůstal na balkonu sám. Všechny oči se na něj upíraly. Toto byla jeho chvíle.
Dokonalá akustika sálu výborně nesla Lietův hlas: "Bratři, dnes před námi stojí velká výzva. Na vzdáleném Kaitanu jsem informoval imperátora Corrina o zvěrstvech, které tady na Duně provádějí Harkonnenové. Vyprávěl jsem mu o ničení pouště, o harkonnenských gardách, které štvou červy jen tak pro zábavu."
Síní se rozlehlo mručení, ale Liet věděl, že jim jen připomněl, co už znali.
"Ve své roli imperiálního planetologa jsem žádal o botaniky, chemiky a ekology. Prosil jsem o důležité vybavení. Žádal jsem o zavedení rozsáhlého plánu na záchranu naší planety. Dožadoval jsem se toho, aby donutil Harkonneny přestat s jejich zločiny a zbytečnou zkázou." Odmlčel se, aby zvýšil napětí. "Ale to všechno bylo šmahem odmítnuto. Imperátor Shaddam IV. mě vůbec nehodlal poslouchat!"
Dav dal najevo takovou nespokojenost, že se pod Lietem zachvěla země. Fremeni byli přísně nezávislí a nepovažovali se za skutečné imperátorovy poddané. V Harkonnenech viděli vetřelce, dočasné okupanty, kteří budou jednoho dne nahrazeni jiným vládnoucím rodem. Ale jednou tu budou vládnout sami fremeni. Tak to předpovídaly legendy.
"Na tomto velkém shromáždění musíme probrat možné alternativy jako svobodní lidé. My sami musíme něco udělat, abychom ochránili náš způsob života bez ohledu na Impérium a jeho hloupou politiku."
Zatímco mluvil a hledal společnou základnu, pocítil v srdci vášnivou jiskru, cítil Farúlu někde poblíž v chladných stínech, jak naslouchá každému slovu a dodává mu sílu.

Vraky opakovaných pokusů člověka ovládat vesmír jsou roztroušeny všude kolem špinavých břehů historie.

- GRAFFITI V DIVADLE V ICHÁNU,
PLANETA ŽONGLÉR

BAREVNÁ A PŘEPLÁCANÁ KABINA PRO CESTUJÍCÍ na waykánské osobní lodi mu připomněla surrealistickou scénu nějaké hry, s kulisami příliš křiklavými a barvami příliš jasnými. Tyros Reffa, anonymní pasažér ve střední třídě, seděl sám a věděl, že jeho život už nikdy nebude stejný jako dříve. Ošuntělý nábytek, řvavé poutače a aromatické nápoje podávané jako občerstvení ho podivným způsobem uklidňovaly, jako nedůležitý hluk, jako vítr otupující ostré kontury.
Cestoval daleko od Zanovaru a Taligari, daleko od své minulosti.
Nikdo si nevšiml Reffova jména, nikomu nezáleželo na tom, kam letí. Podle toho, jak přesně útok mířil na jeho sídlo, podle imperiálních špehů, kteří ho hledali, musí být určitě i vrah Shaddam Corrino přesvědčen, že jeho nevlastní bratr - levoboček - byl spálen na Zanovaru.
Proč mě nemohl nechat být?
Reffa se snažil nevnímat řeči všudypřítomných obchodníků, neodbytných a někdy sarkastických lidí v černých brýlích, kteří prodávali kdeco, od melanžových bonbonů po slepře smaženého na kari. Přesto slyšel tu pulzující atonální hudbu, která jim unikala ze sluchátek přicvaknutých na uchu. Absolutně je ignoroval a po několika hodinách takového chování ho obchodníci konečně nechali být.
Reffovy ruce byly odřené a poškrábané. Opakovaně je drhl těmi nejagresivnějšími mýdly, ale pořád se

nedokázal zbavit toho pachu smrti a dýmu, který na nich ulpěl, špinavého pocitu děsivých sazí za nehty. Vůbec se neměl pokoušet vrátit domů…
V pláči a s rudýma očima přelétal svým soukromým letounem nad černou jizvou, která bývala jeho statkem. Pronikl zákazy vstupu, podplatil úředníky, utekl vyčerpaným strážím.
Z jeho krásného, dobře udržovaného statku nezbylo nic. Vůbec nic.
Několik kusů pokácených kamenných sloupů, převálená mísa rozbité fontány, ale ani stopa po jeho majestátním domu a krásných kapraďových zahradách. Věrný Charence byl spálen na popel, zůstal po něm jen strašidelný stín na zemi, poslední zbytek toho, co kdysi bývalo plnohodnotnou lidskou bytostí.
Reffa přistál, vystoupil na odporně páchnoucí zemi a obklopilo ho zdušené ticho. Zuhelnatělé kameny a černá tráva mu křupaly pod nohama. Sehnul se, aby nabral popel do dlaně, jako by doufal, že v něm najde nějakou skrytou zprávu. Zaryl níž, ale nenašel ani živé stéblo trávy, ani toho nejmenšího broučka. Svět kolem něj byl bolestně tichý, bez větru, bez ptačích písní.
Tyros Reffa za celý svůj život nikomu nezpůsobil žádné potíže, byl spokojen s tím, co měl, dobře si žil. Ale jeho nevlastní bratr se ho přesto pokusil zavraždit, protože ho považoval za hrozbu pro trůn. Čtrnáct milionů lidí vyvražděno při zpackaném pokusu zabít jediného člověka. Zdálo se to nemožné, dokonce i na takového netvora, ale Reffa věděl, že je to pravda. Trůn zlatého lva byl potřísněn krví nespravedlnosti; Reffovi to připomínalo velké tragické monology z her, které kdysi hrával na Žongléru. Imperiální palác duněl křikem Zanovaru.
Reffa stál v plískanici plné sazí na svých zničených pozemcích a řval se zuřivým zoufalstvím imperátorovo jméno, ale jeho hlas se rozplýval jako vzdálené hromobití…
Zamluvil si tedy místo na nejbližším maxitrajleru z Taligari na Žonglér, kde v mládí strávil několik šťastných let. Toužil být zpátky mezi studenty herectví, mezi tvůrčími a zapálenými umělci, v jejichž společnosti prožíval klidné časy.
Cestoval nenápadně, mlčky, s falešnými dokumenty, které mu docent už dávno pořídil pro případ nouze. Přemýšlel o všem, co ztratil, a přitom vnímal útržky rozhovorů jiných cestujících: klenotník specializovaný na vikamy se přel se svou ženou o druzích prasklin; čtyři chlubiví mladíci se hlasitě hádali o nějakém nedávném lodním závodu, který viděli na Perrinu XIV.; obchodník se spolu se svým kolegou smál tomu, jak jakýsi vévoda Leto Atreides udělal Beakkalu ostudu.
Reffa si jen přál, aby ho všichni nechali na pokoji, aby si mohl rozmyslet, co musí udělat. Třebaže nikdy neměl sklon k agresivitě a k násilí, spálené ruiny Zanovaru ho změnily. Neměl zkušenosti s tím, jak hledat odplatu. Celé jeho nitro se zmítalo nenávistí k Shaddamovi a zároveň cítil odpor i sám k sobě. I já jsem Corrino. Mám to v krvi. Zhluboka povzdechl, schoulil se na chvilku do křesla, ale pak vstal a šel si zase umýt ruce…
Před tím brutálním útokem Reffa studoval historii své rodiny celá staletí nazpět, do doby, kdy byli Corrinové pro celé Impérium vzorem etiky, k osvícené vládě korunního prince Raphaela Corrina zobrazené v onom mistrovském kusu dramatického umění, ve hře Stín mého otce. Glax Othn učinil z Reffy takového člověka, jakým byl. Teď však neměl na vybranou, neměl minulost, neměl identitu.
"Zákon je nejvyšší vědou." Velká koncepce spravedlnosti, vyslovená poprvé ve velmi dávných dobách, mu teď trpce zněla myslí. Tento nápis prý stojí nad vchodem do imperátorovy pracovny na Kaitanu, ale Reffa pochyboval, že by ho Shaddam kdy četl.
V rukou současného držitele trůnu byl imperiální zákon proměnlivý jako tekuté písky. Reffa věděl o oněch záhadných úmrtích ve své rodině. Shaddamův starší bratr Fafnir, sám Elrood IX., a dokonce i Reffova vlastní matka Šandó, kterou uštvali jako zvíře na Bele Tegeuse. Nikdy nemohl zapomenout ani na tváře Charence nebo docenta, ani na nevinné oběti na Zanovaru.
Hodlal se znovu připojit ke své bývalé herecké skupině pod vedením skvělého učitele Holdena Wonga. Ale kdyby imperátor zjistil, že Reffa dosud žije, nebyl by ohrožen i Žonglér? Neodvážil se odhalit své tajemství.
Slabá změna bzučení Holtzmanova generátoru mu sdělila, že se maxitrajler vynořil ze zakřiveného prostoru. Netrvalo dlouho a hlas nějaké waykánky oznámil přílet a nabádal cestující, aby si koupili suvenýry.
Z pěti skříněk nad sebou Reffa vytáhl všechen svůj zbylý majetek. Všechno. Musel za ten prostor navíc

hodně zaplatit, ale to speciální vybavení, které nakoupil před odletem z Taligari, si netroufal svěřit nákladní přepravě.
Vyrazil k východu, za sebou houpavou řadu suspenzorových zavazadel. Ještě když cestující čekali v řadě na člunky, waykánští obchodníci se jim snažili prodat různé drobnosti, byť bez valných úspěchů.
Když Reffa vystoupil na kosmodromu na Žongléru, trochu se mu zlepšila nálada. Bylo tu plno usměvavých, dobře naladěných lidí. Ta atmosféra byla osvěžující.
Jen se modlil, aby právě teď svým příjezdem neohrožoval další krásnou planetu.
Rozhlédl se po příbuzných a přátelích, kteří přišli přivítat cestující, ale nikde neviděl Mistra Holdena Wonga, který mu slíbil, že ho tady vyzvedne. Reffova dávná divadelní společnost má dnes nejspíš představení a Wong vždycky trval na tom, že na všechno dohlédne sám. Žil jen ve svém světě divadla a věnoval jen málo pozornosti současným událostem, takže možná ani nevěděl o útoku na Zanovar. Nejspíš zapomněl přijít svému hostu naproti.
Ale to bylo jedno, Reffa se ve městě vyznal. Hned vedle kosmodromu byl přístav, odkud sampany, vodní taxíky, rozvážely cestující do města Ichánu přes širokou řeku s kobercem levandulových řas. Zatímco člun s pufáním překonával slabý proud, stál Reffa na palubě a plnil si plíce osvěžujícím vlhkým vzduchem. Tolik se to lišilo od kyselého dýmu a oharků Zanovaru!
Před sebou viděl město Ichán, zahalené ve slabém oparu. Byl to shluk starých zchátralých domů a moderních věžáků, plný rikš a chodců. Z kajuty dole slyšel smích a hudbu smyčcového kvartetu - balisety, fiduly, houslí a rebaby.
Vodní taxi zpomalilo a přistávalo se zpětným chodem motorů. Reffa vyšel spolu s ostatními cestujícími na staré městské molo, pevnou dřevěnou konstrukci, na jejíchž prknech ležely rybí šupiny, rozlámané mušle a tenké nožky korýšů. Mezi stánky s plody moře a s pečivem pracovaly veselé skupinky vypravěčů mezi hudebníky a kejklíři; všichni předváděli ukázky svého umění a rozdávali pozvánky na večerní představení.
Reffa chvíli sledoval mima hrajícího roli vousatého boha, který se vynořuje z moře. Když mim zachytil jeho pohled, přistoupil blíž a nabílenou tváří začal provádět podivné pokřivené grimasy. Namalovaný úsměv se ještě rozšířil. "Vítej, Tyrosi! Přece jen jsem ti přišel naproti."
Reffa se vzpamatoval a odpověděl: "Holdene Wongu, když mim promluví, rozdává moudrost, nebo prozrazuje svou pošetilost?"
"Dobře řečeno, příteli!" Wong získal hodnost Svrchovaného herce, nejvyššího ze všech Mistrů Žonglérů. Měl vystouplé lícní kosti, oči jako štěrbiny a řídkou bradku. Bylo mu už přes osmdesát let, ale pohyboval se jako muž mnohem mladší. Neměl tušení o Reffově původu ani o té náhlé nenávistné ceně, kterou jeho hlavě přičítá Shaddam.
Starý vůdce společnosti objal Reffu kolem ramen, takže mu na šatech zůstaly stopy bílé tělky. "Přijdeš večer na naše představení? Abys dohnal, o co jsi za ty roky přišel?"
"Přijdu, a navíc doufám, že znovu najdu místo ve tvé společnosti, Mistře."
Wongovi zajiskřilo v temně hnědých očích. "Mít zase talentovaného herce! Chceš hrát komedie? Romance?"
"Já sám bych dal přednost dramatu a tragédii. Mám příliš těžké srdce na komedii a romanci."
"Určitě pro tebe něco najdeme." Wong poklepal Reffovi na hlavu a tentokrát záměrně nechal stopy bílé tělky na jeho načerno obarvených vlasech. "Těší mě, že ses vrátil mezi Žongléry, Tyrosi."
Reffa zvážněl. "Slyšel jsem, že plánujte nové uvedení Stínu mého otce."
"Přesně tak. Právě teď určuji rozpis zkoušek na velmi důležité představení. Ještě jsme nedokončili obsazení, ačkoli za pár týdnů odlétáme na Kaitan, kde budeme hrát před samotným imperátorem!" Mim měl zřejmě radost ze svého štěstí.
Reffovi zaplály oči. "Dal bych duši za to, abych mohl hrát roli Raphaela Corrina."
Mistr Žonglér si dlouze prohlédl mladšího muže a rozeznal jeho zápal. "Už jsem vybral jiného herce - i když ten nemá tu jiskru, jaká je pro tu roli potřeba. Ano, ty bys mohl být lepší."
"Mám dojem, že jsem… se pro tu roli narodil." Reffa se zhluboka nadechl, ale svůj zájem zakryl jako mistrovský herec. "Shaddam IV. mi poskytl dost inspirace."
Co mohu říci o Jessice? Kdyby k tomu měla příležitost, pokusila by se použít Hlas i na Boha.

- CTIHODNÁ MATKA
GAIUS HELENA MOHIAMOVÁ

NEZDÁLO SE PRÁVĚ VHODNÉ, aby se vážený vévoda a jeho konkubína milovali v přeplněném skladišti, ale času bylo málo a Leto věděl, že se mu po ní bude zoufale stýskat. Jessica měla odletět na Kaitan v maxitrajleru, který už kroužil kolem Caladanu. Zítra ráno bude pryč.
Jen o pár kroků chodbou dál pracovali kuchaři; byl odtamtud slyšet třesk pánví, louskání mušlí, sekání bylinek. Některý z nich sem mohl každou chvilku nahlédnout a hledat sůl nebo koření. Ale poté, kdy Leto a Jessica vklouzli dovnitř, oba se sklenkou suchého červeného v ruce - tu si nalili během předchozího skotačení ve vinném sklípku - vévoda zahradil dveře několika bednami importovaných plechovek s brusinkami. Také s sebou nezapomněl vzít vinnou láhev, kterou teď odložil na krabici v koutě.
Přede dvěma týdny, po Rhomburově svatbě, začala tahle podivná setkání jako rozmar, nápad inspirovaný jejím nadcházejícím odletem na Kaitan. Nakonec se s ní chtěl Leto pomilovat v každé místnosti hradu, snad kromě komor. Třebaže byla Jessica těhotná, přijala to jako výzvu a zdálo se, že ji to baví i těší.
Elegantní mladá žena postavila sklenici s vínem na poličku a zelené oči jí zajiskřily: "Tady se taky scházíte se služebnými, Leto?"
"Mám sotva dost energie na tebe. Proč bych se měl vyčerpávat ještě jinde?" Sundal z velké bedny tři zaprášené sklenice nakládaných citronů. "Ještě že budu pár měsíců sám, snad se z toho vzpamatuju."
"To doufám, ale tohle musí být dnes naposled." Jessičin hlas zněl vlídně, ale skoro káravě. "Ještě nemám sbaleno."
"A imperátorova žena své nové dvorní dámě neposkytne garderobu?"
Políbila ho na tvář a sundala mu černé atreidské sako. Pečlivě je složila a položila tak, aby byl vidět znak se sokolem. Pak mu stáhla košili z ramen a odhalila hruď.
"Když dovolíte, připravím vhodné lůžko, má paní." Leto otevřel bednu a vytáhl velký kus bublinkového plastu, do nějž se balí křehké věci. Rozložil jej na podlahu.
"Nabízíte mi všechno pohodlí, jaké potřebuji." Odsunula sklenice s vínem stranou, aby se jim nic nestalo, a pak mu předvedla, že si poradí dokonce i v malém skladišti, kde pod sebou nemají nic než kus bublinkového plastu…
Když ho pak objímala, Leto řekl: "Všechno by bylo jiné, kdybych nebyl vévoda. Občas si přeju, abychom my dva mohli prostě…" Nedopověděl.
Jessica pohlédla do jeho šedých očí a viděla v nich nevyslovenou lásku k sobě, trhlinu v brnění tohoto hrdého, často nezúčastněného muže. Podala mu jeho sklenici vína a napila se z vlastní. "Nic po vás nežádám." Vzpomněla si na to, jaký odpor hlodal v jeho první konkubíně Kailee, která zřejmě nikdy skutečně neocenila, co pro ni udělal.
Leto se začal neobratně oblékat. "Chci ti říct spoustu věcí, Jessiko. Já…, mrzí mě, že jsem ti tenkrát držel nůž na krku, když jsme se prvně setkali. Chtěl jsem jen ukázat Sesterstvu, že sebou nedám manipulovat. Nikdy bych ho proti tobě nepoužil."
"Já vím." Políbila ho na rty. Dokonce i tehdy před lety, když se jí ostrá čepel tiskla ke krční tepně, necítila od Leta Atreida žádnou skutečnou hrozbu. "Vaše omluva je pro mě cennější než jakýkoliv dárek nebo šperk, který byste mi mohl dát."
Leto prohrábl prsty její dlouhé bronzové vlasy. Když si prohlížel dokonalost jejího malého nosu, plných rtů a elegantní postavy, nechtělo se mu věřit, že není šlechtické krve.
Povzdechl, protože věděl, že se s touto ženou nikdy neožení. Jeho otec mu to vštípil jasně. "Nikdy se neleň z lásky, chlapče! Nejdříve mysli na svůj rod a na jeho postavení v Impériu. Mysli na svůj lid. Ten stoupá a padá s tebou."
Jessica ale čekala jeho dítě a Leto si sliboval, že jejich dítě dostane atreidské jméno i dědictví, bez ohledu na jiné dynastické zájmy. Doufal, že to bude další syn.
Jako by mu Jessica četla myšlenky, položila mu prst na rty. Chápala, že při tak velké bolesti a tolika starostech není Leto připraven se vázat. Ale potěšilo ji, že bojuje se svými city stejně jako ona. Hlavou jí

bleskl benegesseritský axiom: "Vášeň kalí rozum."
Strašně jí vadilo omezení tohoto přikázání. Její učitelka Mohiamová, věrná a přísná, ji vychovávala podle strohých regulí Sesterstva, občas dělala věci, které bolely, a udílela tvrdé lekce. Přes to všechno ale Jessica pociťovala ke staré ženě pouto lásky a respekt k tomu, co z ní Ctihodná matka dokázala udělat. Víc než co jiného Jessica nechtěla zklamat Mohiamovou… Ale musela být věrná i sama sobě. Udělala něco pro svou vlastní lásku, pro Leta.
Pohladil měkkou kůži jejího břicha, dosud plochého, nevybouleného těhotenstvím. Usmál se, zapomněl na své vnitřní hradby, miloval ji. Dovolil si dát najevo své naděje. "Než odletíš, Jessiko, řekni mi… Je to syn?"
Hrála si s jeho tmavými vlasy, ale odvrátila tvář; toužila mu být nablízku, ale bála se, že by prozradila příliš. "Nedovolila jsem doktorovi, aby provedl jakékoli testy, vévodo. Sesterstvo je proti takovým věcem."
Letovy kouřově modré oči se do ní zabodly a vévoda ji pobídl: "Ale jdi, vždyť jsi Benegesseriťanka! Otěhotněla jsi po Victorově smrti, a já si toho vážím víc, než kdy dokážu říct." Jeho výraz změkl zjevnou láskou k ní, což byl cit, který před jinými málokdy dával najevo. Udělala váhavý krok k němu; toužila, aby ji Leto objal, ale ten naléhal na odpověď. "Tak je to syn? Ty to víš, viď?"
Nohy měla slabé a musela si sednout zpět na bednu. Uhnula před jeho zkoumavým pohledem, ale lhát mu nechtěla. "Já… vám to nemůžu říct, vévodo."
Trochu ho to zaskočilo a lehkovážná nálada ho přešla. "Nemůžeš mi to říct, protože to nevíš - nebo mi to nechceš říct z nějakých vlastních záhadných důvodů?"
Nehodlala se nechat vyvést z míry a pohlédla na něj jasnýma zelenýma očima. "Nemůžu vám to říct, vévodo, tak se prosím neptejte." Našla otevřenou láhev a nalila mu další sklenici vína, ale on ji odmítl.
Leto se od ní odvrátil, celý ztuhlý. "Jen jsem si tak říkal. Jestli je to syn, rozhodl jsem se ho pojmenovat Paul na počest svého otce."
Jessica se upjatě napila vína. I přes to, jaká by to byla ostuda, doufala, že je vyruší sluha, že do skladu někdo vrazí. Proč musí zrovna teď mluvit o takových věcech? "To rozhodnutí je na vás, vévodo. S Paulem Atreidem jsem se nikdy nesetkala a znám ho jen z toho, co jste mi o něm vyprávěl."
"Můj otec byl velký muž. Lid Caladanu ho miloval."
"O tom nepochybuji." Podívala se jinam, sebrala šaty a začala se oblékat. "Ale byl… drsný. Nesouhlasím s mnoha věcmi, které vás otec naučil. Osobně bych dala přednost jinému jménu."
Leto pozvedl orlí nos a jeho hrdost a bolest převážily všechnu touhu jí ustoupit. Bez ohledu na to, co si přál, byl mistrem v tom, jak stavět kolem svého srdce hradby. "Zapomínáš na svoje místo."
Postavila sklenici s vínem tak prudce, že se křehký křišťál málem rozbil. Na nerovné bedně se sklenice převrhla a víno se rozlilo. Jessica se prudce obrátila ke dveřím spíže a překvapila ho slovy: "Kdybyste věděl, co jsem udělala pro vaši lásku!" Urovnala si šaty a odešla.
Leto ji měl hluboce rád, jakkoli jí vždycky nerozuměl. Vykročil za ní chodbami hradu, bez ohledu na překvapené pohledy sluhů; toužil po usmíření s ní.
Tichými kroky kráčela svižně mezi jezírky světla z lumin a vstoupila do svých soukromých pokojů. Věděla, že šel za ní, věděla, že se nejspíš bude zlobit ještě víc, protože ho nutila, aby ji následoval.
Leto se zastavil na prahu jejích komnat a ona se k němu prudce otočila; celá se třásla. Teď zrovna nechtěla zakrývat svůj hněv, chtěla ho cítit, chtěla ho ze sebe dostat. Ale na jeho tváři byly vepsány hluboké jizvy bolesti - nejen smutku nad tragickou smrtí Victora a Kailey, ale také nad svým zabitým otcem. Nemohla mu ublížit ještě víc… A jako Benegesseriťanka ho ani nemohla milovat.
Cítila, jak ji hněv opouští.
Leto starého vévodu miloval. Paulus Atreides ho poučoval o politice a o manželství, vštípil mu přísná pravidla, zapovídající lásku mezi mužem a ženou. Věrnost otcovým přikázáním změnila lásku jeho první konkubíny ve vražednou zradu.
Ale Leto také viděl, jak jeho otce rozpáral nadrogovaný saluský býk, a on sám se tak musel stát vévodou Atreidem v mladém věku. Bylo to tak špatné, že svého nového syna chce pojmenovat po Paulovi? Jessica zítra odlétá na Kaitan a neuvidí ho možná celé měsíce. Vlastně - protože je benegesseritská Sestra, nemá vůbec záruku, že se kdy bude smět na Caladan vrátit. Zvlášť až se zjistí,

jakého pohlaví je její dítě, i přes všechny příkazy.
Takhle ho nemůžu opustit.
Než stačil vévoda ve dveřích něco říct, promluvila sama. "Ano, Leto. Jestli to dítě bude chlapec, bude se jmenovat Paul. Nemusíme se už o to hádat."

DRUHÝ DEN ČASNĚ RÁNO, v době, kdy z městského přístavu v Cala vyplouvaly rybářské bárky, aby prohrnuly kanály ve vzdálených chaluhových polích, čekala Jessica na odlet.
O kus dál v chodbě slyšela z Letovy soukromé pracovny rozhněvané hlasy. Dveře byly dokořán a Ctihodná matka Gaius Helena Mohiamová seděla na židli s vysokým opěradlem jen kousek za nimi. Jessica poznala její hlas, vždyť pod jejím vedením strávila řadu let ve Škole Matek.
"Sesterstvo učinilo jediné možné rozhodnutí, pane vévodo," řekla Mohiamová. "Nerozumíme samy ani lodi, ani celému procesu, a nemáme v úmyslu poskytnout vodítka žádnému šlechtickému rodu, dokonce ani rodu Atreidů. Se vší úctou, pane, musíme vaši žádost zamítnout."
Jessica se opatrně přiblížila. V pracovně byli i jiní. Poznala hlasy Thufira Hawata, Duncana Idaha a Gurneyho Hallecka.
Gurney Halleck zařval: "A co zabrání Harkonnenům, aby ji znovu použili proti nám?"
"Nemohou tu zbraň postavit podruhé, to znamená, že vynálezce není k dispozici - pravděpodobně je mrtvý."
"Bene Gesserit nás na to upozornil, Ctihodná matko," vyštěkl Leto. "Vy osobně jste mě informovala o harkonnenské intrice proti mně. Celé roky jsem potlačoval svou hrdost a nepoužil jsem tu informaci k tomu, abych očistil svoje jméno - ale teď je můj cíl mnohem důležitější. Pochybujete o mé schopnosti použít tu zbraň rozumně?"
"O vašem dobrém jménu nikdo nepochybuje. Moje Sestry to dobře vědí. Ale rozhodly jsme se, že taková technologie je příliš nebezpečná na to, aby ji mohl vlastnit jediný člověk - nebo jediný rod."
Jessica slyšela z pracovny ránu a Leto promluvil hlasitě a vztekle: "A navíc mi odvážíte mou paní! Jedna urážka za druhou. Trvám na tom, aby jeden z mých lidí, tady Gurney Halleck, doprovodil Jessiku jako osobní strážce. Pro její vlastní ochranu. Netroufnu si s ní nic riskovat."
Mohiamová mluvila záměrně co nejrozumněji. Náznak Hlasu? "Imperátor přislíbil bezpečnou cestu na Kaitan a ochranu v paláci. Nebojte se, o vaši konkubínu bude dobře postaráno. Zbytek už není ve vašich rukou." Vstala, jako by chtěla naznačit, že schůzka skončila.
"Jessica bude brzy matkou mého dítěte," řekl Leto a z jeho hlasu zněl výhružný podtón. "Postarejte se, aby byla v bezpečí - nebo vás osobně poženu k odpovědnosti, Ctihodná matko."
Jessice při těch slovech poskočilo srdce radostí, ale všimla si, že se Mohiamová maličko pohnula, že zaujala skoro neznatelný bojový postoj. "Sesterstvo dokáže tu dívku ochránit lépe než nějaký bývalý pašerák."
Jessica v té chvíli směle vstoupila do místnosti a přerušila tak vzrůstající napětí. "Ctihodná matko, jsem připravená odletět na Kaitan. Když dovolíte, ráda bych se rozloučila s vévodou."
Muži v místnosti zaváhali, vyvedení z míry rozpačitě mlčeli. Mohiamová na ni pohlédla a dala jasně najevo, že ví, že Jessica celou dobu poslouchala. "Ano, dítě, je čas."

VÉVODA SE DÍVAL ZA SLÁBNOUCÍ ZÁŘI motorů člunku. Stál dole na kosmodromu a s ním tam stáli Gurney, Thufir, Rhombur a Duncan…, čtyři muži, kteří by za něj položili život, kdyby to po nich žádal.
Cítil se prázdný a osamělý a myslel na všechny ty věci, které neměl odvahu říct Jessice. Teď už nebude mít příležitost, a bude toho litovat až do chvíle, kdy budou zase spolu.
Před historií se neschováš… ani před lidskou povahou.

- BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR

STARÝ KAMENOLOM TVOŘIL HLUBOKOU JÁMU s vysokými skalními stěnami z otesaného kamene. V minulých staletích se odtud těžily kvádry barevného mramoru pro stavbu dalších budov Školy

Matek.
Sestra Cristane, vážná a profesionální, vedla tři richeské vynálezce na dno lomu. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko, tvář měla spíš hranatou než ženský měkkou a nezdálo se, že by vnímala chladný vítr. Zavedla trio cizích vynálezců do suspenzorové kabiny, která klesala jako potápěčský zvon kolem barevných pruhů minerálních příměsí.
Vynálezci představovali smíšenou společnost. Jeden byl chvástavý politik, který dosáhl úspěchu tím, že psal skvělé zprávy, místo aby dělal skvělé objevy. Jeho dva společníci byli tišší a uzavřenější, ale jejich záblesky inspirace už vytvořily technické žolíky, které planetě Riches přinesly značné peníze.
Sesterstvu trvalo týdny, než je vypátralo a než vymyslelo dostatečně věrohodnou výmluvu, proč je sem zavolat. Oficiálně byli ti tři pozváni k projednání celkové rekonstrukce energetických systémů Školy Matek a vytvoření přímých satelitních spojení, která by nerušila obranné štíty obklopující Wallach IX. Richeská vláda samozřejmě s nadšením nabídla své tvořivé schopnosti mocnému Bene Gesseritu.
Záminka vyšla. Ve skutečnosti si Hariška vyžádala právě tyto vynálezce kvůli jejich spojení se zmizelým Chobynem. Měli možná přístup k záznamům o jeho práci, nebo snad věděli něco důležitého o tom, co dělal.
"Cestovali jsme dost daleko od hlavního komplexu," podotkl nenápadný vynálezce jménem Haloa Rund. Rozhlédl se kolem sebe, jak suspenzorová kabina klesala, a všiml si, jak je lom izolovaný. Bylo tu jen pár budov a žádná kamenická technika, alespoň žádná, jež by byla vidět. "Jaké nároky na energii můžete mít takhle daleko od hlavního komplexu?"
Rund kdysi studoval na mentatské škole, ale neuspěl; přesto se dosud pyšnil svým analytickým mozkem. Kromě toho byl synovcem hraběte Ilbana Richese a používal svých rodinných styků, aby získal finance pro výstřední projekty, jaké by každému jinému byly zamítnuty. Jeho strýc bezvýhradně miloval všechny své příbuzné.
"Dole čeká Matka představená," odpověděla Cristane, jako by to samo stačilo rozptýlit jakékoli pochyby. "A máme pro vás problém k řešení."
Předtím, v hlavní Škole Matek, byli oba Rundovi společníci okouzleni scenérií, sady a bíle omítnutými budovami s taškovými střechami. Jen málo mužů smělo kdy navštívit Wallach IX., takže hltali všechny podrobnosti jako turisté a ochotně se nechali zavést, kam jen Sestry chtěly.
Suspenzorová kabina dosedla na dno lomu, muži vystoupili a rozhlédli se kolem. Vítr byl ostrý a chladný. Skála se nad nimi zvedala jako by ve schodech, takže lom vypadal jako uzavřený stadion.
Vrak podivného plavidla ležel přikrytý elektroplachtami, ale i tak bylo v šikmém světle vidět jeho trup. Vedle lodi stála Matka představená Hariška a několik jejích společnic. Richeští vynálezci přikročili blíž; zaujalo je to.
"Co je to? Malý průzkumný letoun?" Talis Balt byl holohlavý učený muž, jenž dokázal řešit z hlavy dokonce i složité rovnice. "Měl jsem za to, že Sesterstvo nemá žádné oficiální vojenské síly. Proč tedy vlastníte…"
"Není náš," vysvětlila Cristane. "Byly jsme napadeny, ale podařilo se nám plavidlo zničit. Zdá se, že je vybaveno novým typem zařízení, které ho činí neviditelným pro lidské oči i pro detekční přístroje."
"To není možné," odsekl Flinto Kinnis, byrokrat skupiny. Třebaže sám byl vědcem jen středních kvalit, vedl už několik vysoce úspěšných týmů.
"Nic není nemožné, řediteli," odsekl Haloa Rund s přísným výrazem. "Prvním krokem k inovaci je vědět, že se něco vytvořit dá. Zbytek už jsou jen detaily."
Ctihodná matka Ciennová se dotkla vysílačky, aby odstranila roh elektroplachty, takže se objevil poškrábaný a pomačkaný trup malé bojové lodi. "Máme důvod věřit, že tuto technologii vytvořil Richesan jménem Tenu Chobyn, kterého jste znali. Bene Gesserit chce vědět, jestli o tomto jeho projektu máte nějaké další informace."
Haloa Rund a Talis Balt přistoupili k vraku, fascinováni tou technickou záhadou. Flinto Kinnis ale zůstával podezřívavý. "Chobyn utekl z naší orbitální laboratoře na Koroně. Odešel s hanbou a informace si vzal s sebou. Proč se nezeptáte přímo jeho?"
"Jsme přesvědčené, že je mrtvý," odpověděla Cristane prostě.
Kinnis vypadal polekaně, jeho zjevná nechuť nad Chobynovou zradou se změnila ve zmatek.

Haloa Rund se obrátil přímo k Matce představené. "Tohle je jistě nebezpečné tajemství. Proč nám ho ukazujete?" Zamračil se, protože ho zaujala myšlenka na pokročilá technická řešení, která by z vraku mohl vytěžit, ale dostával přitom husí kůži. Byli daleko od všech svědků, a tyhle Sestry jsou nevypočitatelné. Ale Rund je synovcem hraběte Richese a o jeho cestě sem se vědělo. Bene Gesserit by se neodvážil ublížit jemu nebo jeho společníkům… Alespoň doufal.
Hariška ho vytrhla z úvah lusknutím prstu a použila Hlas v plné síle. "Odpovězte na naše otázky!"
Vynálezci se zarazili jako omráčení.
Jako další promluvila Ctihodná matka Lanali, rovněž oním neoblomným Hlasem, a její srdčitá tvář se podobala bouři. "Byli jste Chobynovi přátelé. Řekněte nám, co o tom vynálezu víte. Jak ho zrekonstruujeme?"
Ciennová pozvedla zbytek elektroplachty a odhalila celý rozbitý trup. Skupinka Ctihodných matek ve vzorné týmové spolupráci vyslýchala Richesany benegesseritským způsobem, což byla technika, která jim umožňovala zjistit i nejdrobnější detaily. Všimly si sebemenších záblesků pochyb, nepravdy nebo přehánění.
Pod chladnou oblohou Wallachu IX., chráněny skalními stěnami, Sestry bušily do tří bezmocných mužů všemi možnými otázkami každým představitelným způsobem; byl to neúprosný, kulometný výslech, jehož cílem bylo zjistit, zda existuje dostatek důkazů, pomocí nichž by se dala Chobynova tajná technologie rekonstruovat. Musely to vědět.
Třebaže slupina Richesanů nepochybovala o tom, že loď skutečně dokáže to, co Sestry tvrdí, vyšlo jasně najevo, že jejich bývalý kolega byl rebel, který pracoval výhradně sám, nejspíš pod křídly rodu Harkonnenů. Chobyn nekonzultoval ani s jedním ze svých kolegů a nezanechal žádné známé zápisky.
"Tak tedy dobře," řekla Hariška. "Tajemství je v bezpečí. Vyprchá a zemře."
Třebaže byli vynálezci paralyzováni a neschopní odporu, pořád na nich byly znát stopy hrůzy, že je čarodějnice nějakým nepředstavitelným způsobem umučí k smrti. Sama Cristane by takové řešení podporovala.
Ale kdyby všichni tři zmizeli nebo zahynuli při nápadně příhodné havárii člunu, kladli by premiér Ein Calimar a starý hrabě Ilban Riches příliš mnoho otázek. Bene Gesserit si nemohl dovolit vzbudit podezření.
Sestry, s tvářemi napjatými a hrozivými, se sestoupily kolem Richesanů. Ve svých černých rouchách vypadaly jako draví ptáci.
Vzápětí už Benegesseriťanky začaly šeptat, každá věta navazovala na konec předchozí.
"Zapomenete."
"Nebudete klást otázky."
"Nebudete si nic pamatovat."
Za určitých podmínek mohly školené Sestry provést tuto "rezonující hypnózu" k tomu, aby někomu vsugerovaly falešné vzpomínky a změnily jeho smyslové vnímání. Podobné opatření použily proti baronu Harkonnenovi, když v záchvatu pomstychtivého vzteku vtrhl do Školy Matek.
Cristane v té litanii pomáhala, spojila své duševní síly se silami Ctihodných matek. Společnou snahou pečlivě vytvořily nové předivo vzpomínek, příběh, o němž Haloa Rund a jeho dva společníci podají zprávu svým nadřízeným.
Ti tři si budou pamatovat jen nezajímavou poradu na Wallachu IX., předběžnou diskuzi o nehotových plánech pro vylepšení Školy Matek. Vůbec nic z toho nebude. Sestry neměly nijak zvláštní zájem. Nikdo se o to nebude zajímat dál.
Benegesseriťanky se dozvěděly všechno, co potřebovaly vědět.
Ve společnosti, kde fakta jsou přinejlepším nejistá, si musí člověk dávat pozor, chce-li manipulovat s pravdou. Zdání se stane realitou. Vnímání se stane faktem. Využijte to ke svému prospěchu.

- IMPERÁTORKA HERADE,
PŘÍRUČKA K JEMNĚJŠÍM ASPEKTŮM KULTURY IMPÉRIA

PORADCE PRO ETIKETU Z CHUSÚKU se jednou rozhlédl po hranaté, nevlídné harkonnenské

Pevnosti a s těžkým povzdechem řekl: "Předpokládám, že na nějakou změnu interiéru nemáme čas?"
Piter de Vries vedl nohatého nafintěného muže do Zrcadlové síně, kde ho představil baronovi a Bestii Rabbanovi. "Memphistis Cru přichází s vynikajícím doporučením od Akademie v Chusúku. Školil syny a dcery mnoha vznešených rodů."
Cru, doprovázený celou armádou svých zkreslených obrazů v zrcadlech, se pohyboval jako baletní tanečník. Jeho hnědé vlasy, dlouhé k ramenům, byly natočené do bohatých kudrn, které splývaly po vzdouvajícím se rouchu (nejspíš poslední móda na nějaké vzdálené planetě). Široké volné kalhoty byly ušité ze třpytivé látky s jemným vypalovaným květinovým vzorem. Pleť měl jemně napudrovanou a byl příliš silně naparfémovaný, dokonce i na baronův vkus.
Přehnaně zdvořilý muž se elegantně uklonil před baronovým obrovským křeslem. "Děkuji vám za důvěru, kterou jste mi projevil, pane." Jeho hlas zněl jako mokré hedvábí. Cru se usmíval plnými rty a dokonce i očima, jako by si představoval, že by Impérium mohlo být jasným a zářivým místem, kdyby jen všichni zachovávali dostatečné dekorum. "Četl jsem všechny poznámky o vás, a souhlasím s tím, že svou image prostě musíte změnit."
Baron, sedící v křesle s gryfíma nohama, už teď litoval, že dal na radu svého mentata. Rabban stál stranou a mračil se. Dvouletý Feyd-Rautha udělal několik kolébavých kroků a smekl se na leštěné mramorové podlaze. Přistál tvrdě na zadečku a rozplakal se.
Cru se zhluboka nadechl. "Jsem přesvědčen, že jsem schopen poradit si s výzvou zpodobit vás jako milého a čestného muže."
"No, to bych ti radil!" ušklíbl se Rabban. "Už jsme rozeslali pozvání na banket."
Poradce pro etiketu reagoval polekaně: "Kolik máme času? Měli jste to se mnou nejdřív konzultovat."
"Nemusím s nikým konzultovat žádná svoje rozhodnutí." Baronův hlas byl tvrdý jako arrakiské skály.
Ale Cru, místo aby couvl před tím zjevně vzrůstajícím vztekem nebezpečného člověka, pedanticky odpověděl: "Vidíte to? Ten ostrý tón hlasu, ten zuřivý výraz ve tváři…" Píchl do vzduchu dlouhým bledým prstem. "Takové věci prostě musejí lidi vám rovné odradit."
"Ty mu rovný nejsi," zavrčel Rabban.
Poradce pro etiketu pokračoval, jako by tu poznámku neslyšel. "Mnohem lepší by bylo formulovat svou odpověď s upřímnou omluvou. Například: ‚To mě hrozně mrzí, že mě předem nenapadlo podívat se na ten problém z vašeho hlediska. Ovšem učinil jsem rozhodnutí, které jsem považoval za nejlepší. Možná společně dokážeme najít řešení, jež bude k vzájemnému prospěchu.'" Cru teatrálně rozhodil měkké ruce, jako by čekal potlesk publika. "Vidíte, oč účinnější by to bylo?"
Harkonnenský šlechtic s ním nesouhlasil ani v nejmenším a právě se to chystal říct, když se do toho vložil mentat: "Pane barone, souhlasil jste s tím, že půjde o experiment. Vždycky se později můžete vrátit ke svým obvyklým způsobům, pokud to nezabere."
Memphistis Cru zaznamenal váhavé pokývnutí tlustého muže a dal se do přecházení tam a zpátky plný plánů. "Klid, klid… Určitě ještě máme dost času. Uděláme, co budeme moci. Nikdo z nás není dokonalý." Vzhlédl k harkonnenskému patriarchovi a znovu se usmál. "Podíváme se, co všechno dokážeme změnit, i za těchto náročných podmínek."

V SOLÁRIU VE VĚŽI STÁL BARON, nadnášený svým suspenzorovým pásem, a Memphistis Cru začal s první lekcí. Kalné odpolední světlo procházelo dovnitř špinavými okny a ozařovalo rozlehlou podlahu toho, co kdysi, v baronových štíhlých a zdravých časech, bylo tělocvičnou.
Poradce pro etiketu ho obcházel, dotýkal se baronových rukávů, popotahoval za černou a purpurovou látku. "Uvolněte se, prosím." Zamračil se na jeho tučné měkké tělo. "Vypasované šaty pro vás nejsou, můj pane. Doporučuji nařasené oděvy, volná roucha. V bohaté pláštěnce byste působil naprosto… ohromujícím dojmem."
Přikročil k nim de Vries. "Okamžitě zavoláme krejčí a necháme nové šaty ušít."
Pak Memphistis Cru obešel hromotluckého Rabbana v jeho kožené vestě lemované kožešinou, okovaných botách a širokém pásu, na němž se houpal signutový bič. Vlasy měl Rabban rozcuchané. Cru měl co dělat, aby na sobě nedal znát svůj odpor a znechucení, ale donutil se obrátit znovu k baronovi.
"No, soustředíme se nejprve na vás."

Naparáděný muž si v té chvíli vzpomněl na jednu podrobnost a luskl prsty na de Vriese. "Prosím, opatřete mi seznam hostů na banketu. Hodlám prostudovat jejich zázemí a připravit speciální komplimenty, jimiž by si je baron mohl naklonit."
"Komplimenty?" Rabban málem vyprskl smíchy a jen taktak se ovládl, když se na něj baron zamračil. Jednou z Cruových silných stránek zřejmě byla schopnost ignorovat urážky. Vytáhl tyč se stupnicí, dlouhou jako jeho předloktí, a začal barona měřit. "Klid, klid, já se na váš banket těším stejně tak, jako se na něj jistě těšíte vy. Vybereme jen ta nejlepší vína…"
"Ne z Caladanu," vložil se do toho Rabban a baron s ním souhlasil.
Cru na okamžik stiskl rty. "No dobře, tak druhá nejlepší vína. Pozveme tu nejvybranější hudbu a opatříme to nejlahodnější jídlo, jaké ti pánové kdy okusili. A také zábavu, musíme se rozhodnout, jaký druh zábavy bude vám osobně nejprospěšnější."
"Máme už naplánované gladiátorské zápasy," řekl baron. "Tady na Giedi Primě je to tradice."
Poradce vytřeštil oči hrůzou. "To absolutně nepřichází v úvahu, pane barone! Na tom musím trvat. Žádné gladiátorské zápasy. Krveprolití by vyvolalo naprosto nesprávný dojem. Chceme přece, aby vás landsraad měl rád."
Rabban už teď vypadal, že by měl chuť zlomit Crua přes koleno jako suchou větvičku. De Vries jen tiše připomněl: "Experiment, pane barone!"
Několik nepříjemných hodin chodil poradce pro etiketu po místnosti a kochal se nesčetnými podrobnostmi, které musí vyřešit. Instruoval barona, jak správně jíst. Předvedl vhodný způsob, jak držet příbor, jak ho držet ve správné výšce a neklást lokty na stůl. Pomocí měřítka ťukal barona po kloubech, kdykoli udělal chybu.
Později odpoledne přinesl de Vries Feyda-Rauthu, který se kroutil a rval. Cru byl pohledem na dítě nejdříve velice potěšen. "Musíme pracovat na tom, aby ten chlapec dostal vhodnou výchovu, jak se na jeho postavení sluší. Vybrané chování bude odrazem jeho vznešeného původu."
Baron se zamračil, protože si vzpomněl na svého nevlastního slabošského bratra Abulurda, otce dítěte. "Snažíme se překonat jeho zděděné nedostatky."
Pak Cru trval na tom, že musí vidět barona chodit. Přiměl mohutného muže, aby přecházel po sálariu z jednoho konce na druhý, tam a zpátky, a sledoval každý uhlazený, suspenzorem podporovaný krok. Nakonec si poklepal dlouhým prstem o rty a zamyšleně přikývl. "To není špatné. S tím se dá pracovat."
Cru se obrátil k Rabbanovi a tvář měl přísnou jako ředitel školy. "Ale vy se musíte učit od samých základů. Musíme vás naučit chodit s grácií." Jeho hlas měl při řeči zpěvavý přízvuk. "Musíte životem klouzat, každým krokem jen zlehka rozvířit vzduch kolem sebe. Musíte přestat dupat jako medvěd. Důležité je, abyste nevypadal jako poleno."
Vypadalo to, že Rabban každou chvíli vybuchne. Poradce pro etiketu došel k malému kufříku, který si s sebou přinesl. Vytáhl dvě rosolovité koule a držel je zlehka v dlaních jako mýdlové bubliny. Jedna koule byla zelená, druhá tmavočervená.
"Nehýbejte se, pane!" Každou kouli vybalancoval na jednom Rabbanově širokém rameni, kde se jen taktak udržely. "Tohle jsou prosté hračky z Chusúku. Smradlavé koule se jim říká. Děti s nimi vyvádějí žertíky, ale jsou to také velmi účinné vyučovací pomůcky. Velmi snadno se protrhnou - a věřte mi, v takovém případě není o co stát."
Cru arogantně zvysoka začichal, vtáhl do sebe parfémy, které se linuly z jeho roucha, a řekl: "Když dovolíte, předvedu vám to. Prostě přejděte přes místnost. Jděte tak elegantně, jak dokážete, ale našlapujte zlehka, aby vám ty koule neupadly."
Baron přikývl: "Dělej, co ti ten člověk říká, Rabbane! Je to experiment."
Bestie rázoval svým obvyklým kolébavým krokem. Neušel ještě ani polovinu vzdálenosti, když se mu z ramene skutálela červená koule a roztrhla se na jeho kožené vestě. Lekl se toho pohybu, škubl sebou dozadu a shodil i zelenou kouli, která se mu rozpleskla u nohou.
Poradce pro etiketu se začal hihňat. "Takže…, už jste pochopil, jak to myslím?"
Cru se už nestačil znovu nadechnout, než po něm Rabban skočil a sevřel bílou kůži jeho hrdla jako ve svěráku. Mačkal mu hrtan v neovladatelném vzteku, jako když škrtil svého otce.
Naparáděný muž skuhral a bránil se, ale proti Rabbanovi neměl šanci. Baron nechal roztržku několik

vteřin být, ale neměl v úmyslu dopřát poradci pro etiketu takovou rychlou a prostou smrt. Nakonec de Vries dvěma přesnými, otupujícími seky hranou ruky zneškodnil Rabbana natolik, že mu dusícího se muže vytrhl.
Rabban byl fialový vzteky a páchl tak, až se baron rozkašlal. "Ven odsud, synovče!" Feyd-Rautha se rozbrečel. "A bratra si vezmi s sebou." Baron zavrtěl hlavou, až se mu laloky zatřásly. "Ten člověk má naprostou pravdu. Ty skutečně jsi poleno. Děkuju ti, že na můj banket nepřijdeš."
Rabban střídavě svíral a rozevíral pěsti a zjevně zuřil, dokud baron nedodal: "Chci, abys seděl u naslouchacích zařízení a poslouchal, co si naši hosté povídají. Nejspíš se budeš bavit líp než já."
Rabban si dopřál samolibý úsměšek, když si uvědomil, že už nebude muset snášet tahle nemožná cvičení v etiketě. Popadl dítě, které teď hlasitě kvílelo, protože jeho velký bratr strašně páchl.
Mentat pomohl Memphistisu Cruovi zvednout se ze země. Tvář měl skvrnitou a na štíhlém krku se už začaly objevovat červené podlitiny. "Já…, já se teď podívám na jídelníček, pane barone." Nejistými kroky, v ohromeném šoku, se napůl uškrcený poradce vypotácel ze solária postranními dveřmi.
Baron se zamračil na Pitera de Vriese, až mentat couvl. "Trpělivost, pane barone! Je jasné, že před sebou máme ještě dlouhou cestu.
Moc je nejméně stabilní ze všeho, čeho člověk může dosáhnout. Víra a moc se navzájem vylučují.

- BENEGESSERITSKÝ AXIOM

HIDAR FEN AŽIDIKA S VELKÝM ČERNÝM PYTLEM rázně prošel kolem dvou sardaukarských stráží v podzemním městě. Imperiální vojáci stáli v pozoru a skoro ani nemrkli, když kolem nich Mistr badatel prošel, jako by bylo pod jejich důstojnost si ho všimnout.
Teď, když Ažidika zjistil, jak dramaticky zvýšit produkci ažidamálu, pravidelně konzumoval velká množství syntetického koření; žil v příjemném stavu hypervědomí. Jeho intuice byla ostřejší než kdy dříve. Droga překonávala všechna očekávání. Ažidamál nebyl jen náhražkou melanže; byl lepší než melanž.
Ažidika se svým zostřeným vědomím si povšiml malého plaza lezoucího po skalní stěně. Draco volans, jeden z těch "létajících dráčků", ještěrek, které se po tleilaxanském převzetí planety přestěhovaly z povrchu dolů. Ažidika zahlédl matnou šupinatou kůži, jak zvíře rychle mizelo.
Také mravenci, brouci a švábi si našli cestu do podzemní říše. Zavedl řadu vyhlazovacích opatření, aby se ta havěť nedostala do jeho antiseptických laboratoří, ale marně.
Ažidika, plný nadšení, prošel pod světlefialovým světlem bioskeneru a pokračoval do důstojnického křídla sardaukarské vojenské základny. Bez klepání vrazil do vnitřní kanceláře a padl na malého židlopsa; vak si položil na kolena. Živý nábytek zakňučel na protest, což dělával málokdy, ale pak se přizpůsobil tělu Mistra badatele. Ažidikovy oči se napůl přivřely, jak jeho mozkem projel příjemný pocit drogové slasti.
Mohutný muž v šedé a černé uniformě vzhlédl od poledního jídla, na němž si pochutnával u svého stolu. Velitel Cando Garon - syn imperátorova nejvyššího bašára Zuma Garona - často obědval sám. Třebaže Candovi nebylo ještě čtyřicet, vypadal starší, hnědé vlasy měl na spáncích postříbřené. Pleť měl bledou, protože na příkaz imperátora strávil tolik let v podzemních jeskyních. Významná, ale tajná role mladšího Garona, totiž střežit výzkumy, naplňovala jeho váženého otce hrdostí.
Velitel se na Ažidiku zkoumavě podíval a strčil si do úst lžíci lepkavé rýže pundi s masem ze sardaukarských přídělů. "Chtěl jste se mnou mluvit, Mistře badateli? Máte nějaký problém, o nějž se mají postarat moji muži?"
"Nic takového, veliteli. Naopak, přišel jsem, abych vám nabídl odměnu." Malý mužík se vyhrabal z neochotného židlopsa a položil svůj vak na stůl. "Vaši muži tady odvedli příkladnou práci a naše dlouhé snažení konečně došlo naplnění." Ty komplimenty šly Ažidikovi ztuha. "Pošlu pochvalu přímo vašemu otci nejvyššímu bašárovi. Mezitím mi ovšem imperátor dovolil nabídnout vám malou odměnu."
Garon vytáhl z vaku uzavřený balíček a hleděl na něj, jako by mu měl každou chvíli vybuchnout v rukou. Začichal, rozpoznal typickou skořicovou vůni. "Melanž?" Garon vylovil z vaku několik balíčků. "Tohle je pro mou osobní potřebu příliš mnoho."
"Ale možná dost na to, abyste ho rozdělil mezi své muže? Pokud si budete přát, postarám se, abyste vy a

vaši sardaukaři měli, kolik budete potřebovat."
Garon pohlédl Ažidikovi do očí. "Chcete mě podplatit, pane?"
"Nic za to nežádám, veliteli. Víte sám, jaké je tady naše poslání, že sloužíme imperátorovým plánům."
Ažidika se usmál. "Tato látka pochází z našich laboratoří, ne z Arrakisu. Vyrobili jsme ji, převedli jsme tekutou esenci do pevné podoby. Naše regenerační nádrže momentálně běží na plný výkon. Brzy už bude koření volně proudit ke každému, kdo si ho zaslouží. Nejen Gildě a CHOAM a těm několika málo nejbohatším."
Ažidika vzal jeden z balíčků, roztrhl jej a jeden ze sáčků si nasypal do úst. "Vidíte sám, že látka je čistá."
"Nikdy jsem o vašich slovech nepochyboval, pane." Velitel Garon otevřel další sáček a opatrně přičichl ke koláči hmoty získané z originálních tekutých destilátů. Ochutnal špičkou jazyka, pak si dal víc. Po nervech se mu rozeběhlo chvění a bledá pleť se zarděla. Bylo jasné, že chce ještě, ale ovládl se. "Po odpovídajícím přezkoušení se postarám, aby byla látka spravedlivě rozdělena mezi moje muže."
Když Ažidika spokojeně odcházel z důstojnického křídla, uvažoval, zda by se mu tenhle mladý sardaukarský velitel nemohl hodit v jeho novém režimu. Pravda, bylo dost odvážné důvěřovat nevěřícímu, póvindá. Ale Ažidika měl toho věcného vojáka docela rád - za předpokladu, že by se dal ovládat. Kontrola. Umělé koření mu možná poskytne právě tohle.
Ažidika, spokojen se svými velkými vizemi, vkročil do kabiny lanovky. Už brzy prchne do země zaslíbené, kde bude moci posílit své pozice, jen jestli si dokáže udržet imperátora a toho jeho honícího psa Fenringa dost dlouho od těla.
Samozřejmě bude muset bojovat se sesazeným Shaddamem a také s těmi zkaženými Tleilaxany, kteří zkreslili Velkou víru. Pro takové důležité úkoly bude Ažidika potřebovat své vlastní svaté vojáky, samozřejmě kromě věrných sluhů a špehů - Tvarových tanečníků. Ano, tyhle legie imperiálních sardaukarů se možná ukážou jako nezbytné - až se mu v nich podaří vypěstovat závislost.
Mezi vnímavými tvory pouze lidé neustále usilují o něco, o čem vědí, že je mimo jejich dosah. I přes opakované neúspěchy se dál snaží. Tento povahový rys má u některých jedinců za následek velké úspěchy, ale u jiných, u těch, kteří nedosáhnou, čeho si přáli, to může vést k vážným problémům.

- ZJIŠTĚNÍ BENEGESSERITSKÉ KOMISE
"CO TO ZNAMENÁ BÝT ČLOVĚKEM"

JESSICA NIKDY NEVIDĚLA IMPOZANTNĚJŠÍ REZIDENCI než imperiální palác, domov Imperátora milionu světů, velký jako celé město. Zůstane tu celé měsíce po boku paní Anirul Corrinové, navenek jako nová dvorní dáma, třebaže měla podezření, že Bene Gesserit má jiné plány.
Generace imperiální rodiny nahromadily materiální divy vesmíru a objednaly si nádhernou výzdobu od těch nejlepších umělců a stavitelů. Výsledkem byla pohádková říše ve fyzické podobě, jediná obrovská budova se štíty, vysokými střechami a vížkami plnými drahokamů, které se vzpínaly k nebi. Dokonce ani slavný balútský Křišťálový zámek takové okázalosti nedosahoval. Předešlý imperátor, ve svém agnosticismu arogantní, tvrdil, že ani sám Bůh nemůže mít příjemnější obydlí.
Jessica spolu s Mohiamovou, oblečené v konzervativních rouchách, vstoupily do velkého salonu, který měl stěny vyložené drahocennými vikamy; na jejich lesklých mléčných površích tančily duhové odlesky. Stačilo dotknout se jich prstem a kameny dočasně měnily barvu.
Vysoká žena, doprovázená pozornými sardaukarskými strážci, jim vyšla vstříc. Měla na sobě elegantní bílé šaty s náhrdelníkem z černých perel a pohybovala se s plavnou grácií Benegesseriťanky. Když se na mladou návštěvnici přátelsky usmála, kolem velkých laních očí se jí udělaly maličké vrásky.
"Není to tak docela jako Škola Matek, ani tu není chladno a vlhko jako na Caladanu, že?" Paní Anirul se při řeči rozhlédla po tom okolním přepychu, jako by si jej právě znovu všimla. "Týden dva, a nebude se ti chtít odejet." Udělala krok vpřed a bez zaváhání položila Jessice dlaň na břicho. "Tvoje dcera by se nemohla narodit na lepším místě." Zdálo se, že se Anirul pokouší dotekem rozpoznat stav a pohlaví plodu.
Jessica od imperátorovy manželky raději couvla. Mohiamová se na ni divně podívala a Jessica si připadala nahá, jako by jí její milovaná a zároveň nenáviděná učitelka viděla do myšlenek. Jessica

zamaskovala svůj ústup spěšnou úklonou. "Jsem přesvědčená, že budu mít potěšení ze své návštěvy i z vaší velkorysosti, paní Anirul. Budu vám s potěšením sloužit ve všem, co pro mě uznáte za vhodné, ale až se dítě narodí, musím se vrátit na Caladan. Můj vévoda tam na mě čeká." V duchu se pokárala. Nesmím dávat najevo, že mi na něm záleží.
"Samozřejmě," přikývla Anirul. "Je možné, že to Sesterstvo povolí, přinejmenším na čas." Jakmile bude Sesterstvo mít ono dlouho očekávané atreidsko-harkonnenské dítě, nebudou je už zajímat záležitosti ani přání vévody Leta Atreida.
Anirul s Mohiamovou po boku vedla Jessiku ohromujícím bludištěm obrovských místností, až došly do bytu ve druhém patře, který byl Jessice přidělen. Jessica držela hlavu vysoko a zachovávala si důstojnost, i když její obličej proteploval udivený úsměv. Jestli mám být jen další dvorní dámou, proč tohle královské zacházení? Dostala pokoje poblíž těch, jež obývala imperátorova manželka a imperiální Mluvčí pravdy.
"Musíš si odpočinout, Jessiko," řekla Anirul s pohledem na její břicho. "Starej se o svou dceru. Pro Sesterstvo je velmi důležitá." Shaddamova choť se usmála. "Dcery jsou úžasné poklady."
Jessice toto téma nebylo příjemné. "Proto jich máte pět?"
Mohiamová na ni rychle pohlédla. Všechny věděly, že Anirul porodila jen dcery, protože takové instrukce dostala od Sesterstva. Jessica předstírala únavu z dlouhé cesty, z úžasné podívané a neuvěřitelných zážitků. Anirul s Mohiamovou odešly, zabrány do rozhovoru.
Ale Jessica, místo aby odpočívala, zamkla své komnaty a začala psát dlouhý dopis Letovi.

TEN VEČER SE ÚČASTNILA bohaté večeře v Meditační čajovně. Byla to samostatná budova v ozdobných zahradách, veliká, s barevnými řezbami květin, slivoní a mýtických zvířat na stěnách. Číšníci měli výrazné livreje, dlouhé a hranaté, s manžetami tak velkými, že by mohly sloužit jako kapsy, a z každého knoflíku visel naleštěný zvonek. Do budovy volně vletovali ptáci a tuční imperiální pávi se procházeli pod oknem, zatížení dlouhým barevným ocasním peřím.
A stejně jako ti pávi, i Shaddam IV. a jeho žena Benegesseriťanka předváděli peří. Shaddam měl na sobě šarlatové a zlaté sako se šikmou červenou šerpou přes prsa, ozdobenou zlatými švy a corrinským zlatým lvem. Anirul měla podobnou, třebaže užší šerpu přes třpytivé šaty z platinových vláken.
Jessica tam seděla ve žlutých sifonových večerních šatech, které dostala od Anirul jako součást úplně nové palácové garderoby spolu s drahocenným náhrdelníkem z modrých safírů a jemu podobných náušnic. Tři Shaddamovy dcery - Chalice, Wensicia a Josifa - se upjatě posadily vedle Anirul, zatímco malá Rugi zůstala s kojnou. Nejstarší dcera Irulán s nimi nebyla.
"Paní Anirul, připadám si spíš jako vážený host, než jako dvorní dáma," řekla Jessica a dotkla se svých šperků.
"Ale nesmysl, prozatím jsi skutečně náš host. Na nepříjemné povinnosti bude spousta času později."
Anirul se usmála. Imperátor si nevšímal ani jedné z nich.
Shaddam po celou večeři mlčel a pil velká množství nepředstavitelně drahého červeného vína. V důsledku toho i ostatní přítomní málo mluvili a večeře brzy skončila. Anirul si povídala se svými dcerami o zajímavých věcech, které je naučili jejich vychovatelé, nebo o hrách, které hrály se svými chůvami v parku.
Anirul se naklonila k malé Josifě; oči měla velké a vážné, ačkoli jí na rtech hrál slabounký úsměv, naznačující, že vtipkuje. "Dávej si pozor, na co si hraješ, Josifo! Slyšela jsem, že kdysi tady bydlelo dítě - holčička myslím tak ve tvém věku - která si chtěla hrát v paláci na schovávanou. Její chůva jí řekla, že palác je na takovou hru příliš velký, ale holčička trvala na svém. Utíkala po chodbách a hledala místo, kde by se mohla schovat." Anirul si osušila ústa ubrouskem. "A už o ní nikdy nikdo neslyšel. Předpokládám, že naši správci jednou narazí na malou kostřičku."
Josifa vypadala ohromeně, ale Chalice matku pokárala: "To není pravda! To se pozná, že to není pravda."
Wensicia, druhá nejstarší dcera, se Jessiky vyptávala na Caladan, na vévodský hrad, na to, jak je vodní planeta bohatá. Zkoumavý dívčin hlas byl značně obchodnický a ostrý, skoro vyzývavý.
"Vévoda Leto má všechno pohodlí, které potřebuje, a má lásku svého lidu." Pohlédla Wensicii do očí, spatřila v nich velkou ctižádost. "Takže rod Atreidů je velice bohatý…"

Imperátor si u stolu nevšímal ani svých dcer, ani své ženy. Jessiku skoro nevzal na vědomí, jen když mluvila o Letovi, a pak se zdálo, že ho její mínění nezajímá.
Po večeři Anirul odvedla všechny do malé koncertní síně v jiném křídle paláce. "Pojďte, pojďte všichni! Irulán cvičila celé týdny. Musíme jí dělat pozorné publikum." Shaddam šel s nimi, jako by se jednalo jen o další nepříjemnou úřední povinnost.
V koncertní síni stály ručně vyřezávané tanirské sloupy a umně vyvedené svitkové nápisy, stejně jako vysoký strop se zlatým filigránem a stěny pokryté bohatou třpytivou malbou zatažené oblohy. Na scéně stálo obrovské piano z rubínového krystalu z Hagalu s nově naladěnými monovláknitými dřišťálovými strunami.
Livrejovaní uvaděči usadili celou společnost do řady soukromých křesel s nejlepším výhledem, zatímco malé publikum vybraných hodnostářů zamířilo k ostatním sedadlům, všichni uzardělí štěstím, že byli přizváni do tak elitní společnosti.
Pak na jeviště vkročila nejstarší imperátorova dcera, jedenáctiletá princezna Irulán. Prošla vzpřímeně přes scénu jako hezká vidina v nebesky modrých šatech z mehrového hedvábí. Byla to vysoká dívka s dlouhými plavými vlasy a klasicky patricijsky krásnou tváří. Pohlédla na své rodiče v imperiální lóži a formálně se jim uklonila.
Jessica si tuto dceru Shaddama a Anirul dobře prohlížela. Každý dívčin pohyb byl přesný, jako by měla spoustu času na to, aby si jej naplánovala. Protože sama prošla složitým výcvikem Mohiamové, všimla si i na Irulán stop benegesseritského vzdělání. Anirul jí nejspíš vychovává plně podle pravidel Sesterstva. Říkalo se, že tato dívka má výjimečný intelekt a talent na psaní a poezii, takže dokáže skládat i složité sonetové řady. A pokud jde o hudební talent, už ve čtyřech letech se projevila jako zázračné dítě.
"Jsem na ni hrozně pyšná," pošeptala Anirul Jessice, která seděla vedle ní. "Irulán má šanci dosáhnout velikosti - jako princezna i jako Benegesseriťanka."
Princezna se usmála na svého otce, jako by doufala, že na jeho dřevěné tváři vyvolá podobnou odpověď, a pak se obrátila k publiku. Zlehka se usadila na rubínové lavičce, spodní lem jejích třpytivých šatů se rozestřel kolem na zemi. Chviličku seděla naprosto nehybně, meditovala, posbírala své hudební schopnosti a pak konečně nechala své dlouhé prsty rozběhnout po klávesách vykládaných opajasy a ve vzduchu se roztančily sladké tóny. Akusticky dokonalou síň naplnila směs skladeb velkých autorů.
Jak tyto nádherné zvuky proudily kolem Jessiky, pocítila vlnu smutku. Bylo možné, že hudba někde na velmi hluboké úrovni manipulovala jejími city. Jaká je to ironie, že ona je tady na Kaitanu, aniž o to kdy stála, kdežto Letova první konkubína Kailea - která tolik toužila po tomto životě plném přepychu a podívané - toho nikdy nedosáhla.
Jessice se už teď stýskalo po jejím vévodovi tolik, že jí bolest plnila hruď a na ramena jí doléhala tíže. Viděla, jak imperátor usnul a hlava mu klesla, a všimla si také káravého pohledu Anirul.
Ani na Kaitanu se všechno netřpytí, pomyslela si; Jessica.
Sesterstvo nepotřebuje archeology. Jako Ctihodné matky jsme ztělesněná historie.

- BENEGESSERITSKÉ UČENÍ

RUDÝ ŽÁR SLÉVÁRNY zaléval pergamenovou tvář Matky představené Harišky. Trpké pachy kovových slitin, příměsí a elektrických součástí stoupaly z roztavené hmoty uvnitř velkého tyglíku.
Celý průvod Sester v černých rouchách přistupoval k výhni a každá nesla nějakou část havarované harkonnenské lodi. Jako staří ostrované přinášející oběti sopečnému bohu vrhaly součástky do rozžhaveného tyglíku.
Tajnou loď pomalu pohlcovala hustá polévka připomínající lávu. Průmyslové termální generátory vypařovaly organické materiály, rozkládaly polymery a tavily kovy - dokonce i odolné svrchní pláty trupu. Každý kousíček bylo třeba zničit.
Jakmile Sestry změnily vzpomínky tří richeských vynálezců, Hariška rozhodla, že nikdo nemá dost informací, aby vzkřísil Chobynovu tajnou práci. Jen co Bene Gesserit zničí zbytky této jediné lodi, bude nebezpečná technologie neviditelnosti navždy zapomenuta.
Sestry pracovaly jako mravenci, rojily se po trupu uloženém v kamenolomu. Rozebíraly loď plát po

plátu, doběla rozžhavenými laserovými řezáky rozdělovaly jednotlivé části na zvládnutelné kusy. Matka představená neměla pochyb o tom, že by bylo nemožné získat stopy i z těchto zlomků, ale trvala na tom, že se práce musí provést důkladně.
Likvidace musí být úplná a absolutní.
Teď do štiplavého dýmu stoupajícího z tyglíku vkročila bojovná Sestra Cristane, v rukou silový generátor neznámého tvaru. Pokud věděly, právě tohle byla klíčová část projektu pole neviditelnosti.
Silná a neúprosná mladá žena se na chvilku zastavila a zahleděla se do ohně, bez ohledu na žár, z nějž jí rudly tváře a který jí málem sežehl obočí. Zamumlala tichou modlitbu, pak hodila součástku do plamenů, ale zůstala stát na místě a dívala se, jak se díl taví a potápí, jak šarlatově oranžová polévka temní jeho zbytky.
Když to Hariška sledovala, cítila, jak se v jejích Zděděných vzpomínkách něco pohnulo, šepot dávného života, podobný zážitek na její věkovité genetické pouti. Vynořilo se jméno její dávné předchůdkyně… Lata.
Třebaže jazyk byl tehdy hrubý a neschopný vyjádřit jemné nuance, prožila svůj život dobře. Lata se dívala na své muže, jak koženými měchy pumpují vzduch a zvyšují tak teplotu v primitivní kamenné výhni, kterou postavili na břehu jezera. Hariška neměla ve svých vnitřních archivech jméno pro to jezero, a dokonce ani pro tu zemi. Dívala se na muže, jak taví železnou rudu, snad z nalezeného meteoritu, a z kovu vyrábějí hrubé pracovní nástroje a zbraně.
Hariška se probírala společnými vzpomínkami a objevila i další záznamy o metalurgii, protože její předchůdkyně se podílely na zpracování mědi, bronzu a pak i mnohem složitější oceli. Takové novinky činily z bojovníků krále a lepší zbraně jim umožňovaly podrobovat si okolní kmeny. Zděděné vzpomínky se týkaly pouze ženské genetické linie a Hariška si vzpomínala, jak sledovala války a výrobu zbraní z povzdálí a sama shromažďovala potravu, šila oděvy, rodila děti a pochovávala je…
Teď ona a její Sestry používaly prastarou technologii ke zničení úžasné inovace. Na rozdíl od těch dávných bojechtivých pánů, které sledovala ve vrstvách minulých životů, se Hariška rozhodla nepoužít svou novou zbraň a zabránit i všem ostatním, aby ji použili.
Přicházely další Sestry a vrhaly do výhně kusy lodi. Kouř houstl, ale Hariška neustoupila ze svého místa poblíž rozžhaveného okraje. Až se odstraní plovoucí škraloup příměsí a nečistot, roztavená směs kovů bude použita k odlití užitečných předmětů pro Školu Matek. Příslovečné meče budou překovány v pluhy.
Třebaže Bene Gesserit odstranil každou možnost, že by někdo zvenčí znovu vytvořil generátor neviditelnosti, byla Hariška stále nervózní. Její Sestry studovaly havarovanou loď dopodrobna, a ačkoliv nechápaly, jak dát kusy znovu správně dohromady, zapamatovaly si přesně každý úlomek. Jednou tuto vědomost předají do Zděděných vzpomínek. A tam, uzavřená ve společném vědomí Bene Gesseritu, zůstane navěky.
Poslední Sestry v průvodu hodily do tyglíku své díly a jediný nekoráb, který kdy existoval, navždy zmizel.
Je těžké dosáhnout toho, aby moc byla oblíbena - to je dilema každé vlády.

- PADIŠÁH IMPERÁTOR HASSIK III.,
SOUKROMÉ KAITANSKÉ DENÍKY

HARKONNENSKÝ BANKET BYL EXTRAVAGANTNĚJŠÍ než všechny předešlé, které se na Giedi Primě konaly. Poté, co baron přežil přísnou výuku Memphistise Crua, si nebyl jistý, jestli chce takovou dřinu ještě někdy absolvovat.
"Změní to způsob, jakým vás landsraad vnímá, pane barone," připomínal mu Piter de Vries chlácholivým, rozumným hlasem. "Vzpomeňte si, jak uctívají Leta Atreida, jak mu tleskali za jeho drastickou akci na Beakkalu. Využijte toho ke svému prospěchu."
Jakmile poradce pro etiketu prošel seznamem pozvaných hostů, zhrozil se, když zjistil, že byli pozváni smrtelní nepřátelé z Grummanu a Ekazu. To by bylo jako sonický granát, očekávající impulz roznětky.
Po diskuzi a pak přímo po hádce baron souhlasil s tím, že jméno arcivévody Ekaze ze seznamu vypustí, a de Vries pobíhal jako vláček na klíček, aby ty změny provedl a banket mohl proběhnout bez potíží.
Mentat měl pořád obavy, že na konci celé akce bude popraven. Baron si jeho zjevné nervozity všiml a

usmál se. Rád vyváděl lidi z míry, vyhovovalo mu, pokud se báli o své postavení a přímo o svůj život. Pečlivě vybrané hosty dopravoval z oběžné dráhy harkonnenský člunek. Baron ve skvělém volném rouchu zakrývajícím jak jeho obrovské břicho, tak suspenzorový pás, stál v ozdobném sloupoví u vstupu do své pevnosti. Ostré železné bodce na bráně, zbarvené do kouřově oranžova odrazem záře z Harka, vypadaly jako dračí tesáky, připravené smlsnout si na návštěvnících.
Jakmile vznešení hosté vystoupili ze suspenzorové přepravní bárky, baron se mile usmál a každého z nich přivítal nacvičenými, velice zdvořilými větami. Když jim osobně děkoval za to, že přišli, několik přítomných si ho podezřívavě prohlédlo, jako by mluvil cizím jazykem.
Baron byl nucen povolit hostům ozbrojené tělesné strážce, pro každého šlechtice jednoho. Vikomt Moritani si dokonce přivezl svého nového Zbrojmistra z Ginázu a chlubil se mladým zrzkem jako trofejí. Memphistis Cru tento ústupek povolil hrozně nerad, ale šlechtici jinak odmítali přijet. Faktem bylo, že Harkonnenům prostě nevěřili.
Dokonce i teď, když vznešení hosté stáli v ebenem obložené vstupní hale, mluvili opatrně a byli zvědaví na to, co od nich rod Harkonnenů doopravdy potřebuje.
"Vítejte, vítejte, moji vážení hosté!" Baron pozvedl ruce plné prstenů. "Naše rodiny jsou spojeny už po celé generace, ale málokteří se navzájem nazýváme přáteli. Mám v úmyslu vnést do vztahů v landsraadu trochu víc slušnosti." Usmál se, třebaže měl pocit, že mu rty prasknou, a věděl, že mnozí z těchto lidí by jásali, kdyby něco podobného řekl vévoda Leto Atreides. Kolem sebe viděl jen pokrčená čela, stisknuté rty a tázavé pohledy.
Tuhle řeč mu napsal Cru a baronovi vázla v hrdle. "Vidím, že vás to překvapuje, ale slibuji - na svou čest," dodal a rychle pokračoval, než se té poznámce stačil někdo zahihňat, "že od vás nebudu nic žádat. Jen si přeji prožít s vámi radostný a přátelský večer, abyste se domů vrátili s lepším míněním o rodu Harkonnenů."
Starý hrabě Ilban Riches pozvedl ruce a zatleskal. Modré oči mu potěšené svítily. "Bravo, barone Harkonnene! Vaše pocity naprosto sdílím. Vždycky jsem věděl, že i vy v sobě máte citlivé místo."
Baron se prkenně uklonil, jakkoli Ilbana Richese vždycky považoval za nudného člověka, který se soustřeďuje jen na nepodstatné věci, například na bezvýznamné koníčky svých dospělých dětí. V důsledku toho rod Richesů nedokázal dostatečně využít pádu rodu Verniů a iksanského průmyslového impéria. Ale spojenec byl přece jen spojenec.
Rod Richesů měl štěstí, že jejich premiér Ein Calimar byl dokonale schopen udržet technologická zařízení v běhu i v těžkých dobách. Při myšlence na Calimara se však baron zamračil. Uzavřeli spolu několik obchodů, jenže v poslední době ten brýlatý politik nedělal nic jiného, než že ho otravoval o peníze, které rod Harkonnenů údajně dlužil za služby sukovského doktora Wellingtona Yueha - peníze, jež baron neměl ani v nejmenším v úmyslu zaplatit.
"Mír a přátelství…, to jsou příjemné věci, barone," dodal vikomt Hundro Moritani a hustá hříva černých vlasů mu zavířila kolem hlavy; obočí měl výrazné a husté, černé oči pronikavé. "Od rodu Harkonnenů by je nikdo z nás nečekal."
Baron se snažil zachovat úsměv. "Ano, řekněme, že obracím list."
Vikomtovy poznámky byly vždycky znepokojivě pichlavé, jako by měl k duši přivázaného vzteklého psa. Hundro Moritani měl ve zvyku vést lid Grummanu do fanatických a často neuvážených útoků, vysmíval se pravidlům Impéria a vyjel po každém, kdo se mu to opovážil vyčíst. Baron by ho mohl považovat za spojence, kdyby grummanské činy nebyly tak nepříjemně nevypočitatelné.
Jeho zrzavý Zbrojmistr, na sobě impozantní oficiální odznak absolventa Ginázské školy, se držel stále vedle vikomta. Ostatní šlechtici si s sebou přivedli svalnaté strážce, ale vikomt Moritani byl zřejmě mnohem pyšnější, že s sebou mohl vzít svého vlastního ochočeného Zbrojmistra. Hiih Resser byl jediným kandidátem z Grummanu, který dokončil plný výcvik na Ginázu. Zrzek však vypadal nesvůj a držel se svých povinností jako záchranného kruhu.
Baron uvažoval o výhodách. Rod Harkonnenů žádného oddaného Zbrojmistra neměl. Napadlo ho, jestli by snad neměl poslat na Gináz několik vlastních kandidátů…
Vykročil lehkým krokem, nadnášen suspenzory, a vedl své hosty hlavními chodbami pevnosti. Hranaté místnosti byly vyzdobeny kyticemi prudce vonících cizokrajných květů, protože květiny, jež byly k

dispozici na Giedi Primě, byly podle poradce pro etiketu "zklamáním". Důsledkem toho bylo, že baron ve vlastních chodbách skoro nemohl dýchat.
Mohutný muž udělal rozmáchlé gesto a kolem něj se vzedmuly rukávy. Vedl všechny do sálu, kde sluhové roznášeli na tácech nápoje v balútských křišťálových sklenicích. Na nízkém pódiu tři mistři hudebníci z Chusúku (přátelé Memphistise Crua) hráli veselé melodie na mistrovské balisety. Baron přecházel mezi hosty, vedl s nimi nudné rozhovory a zachovával iluzi zdvořilosti.
A strašně mu to šlo na nervy.
Po několika nápojích vylepšených melanží se hosté postupně uvolnili a začali si mezi sebou povídat o křeslech ve správní radě CHOAM, o výnosech chovu zvířat na zastrčených planetách nebo o nepříjemně vysokých tarifech Kosmické gildy a o jejích předpisech. Baron vypil dvě sklenice kiranské brandy, čímž zdvojnásobil limit, který se mu pokoušel vnutit Memphistis Cru, ale baronovi to bylo jedno. Tohle byla nekonečná nuda. Od úsměvů ho už bolely tváře.
Ve chvíli, kdy bylo ohlášeno podávání večeře, baron uvedl hosty do banketního sálu, nadšený, že se konečně zbaví těch nekonečných tupých hovorů. Hrabě Riches neustále žvanil o svých dětech a vnoučatech, jako by si je někdo dokázal všechny zapamatovat. Nezdálo se, že by měl rodu Harkonnenů nějak za zlé, že ho před lety vystřídal v držení arrakiského léna a výnosného melanžového obchodu. Ten vznešený slaboch ztratil svou neschopností velké bohatství a ani mu to nevadilo.
Hosté se posadili na určená místa, jakmile osobní strážci zkontrolovali, zda nikde kolem nečíhají žádné pasti. Banketní stůl představovala rozlehlá tabule z leštěného elakkového dřeva, na níž se třpytily ostrůvky jemného porcelánu a pluly skupinky vzácných sklenic. Předkládané jídlo bralo dech a vonělo, až se sliny sbíhaly.
Za židlemi stáli andělští chlapci s mléčnou pletí, jeden sluha pro každého pozvaného hosta. Baron je vybral osobně; byli to sirotci sebraní na ulici, drogami přinucení k poslušnosti a pak vymydlení.
Mohutný hostitel přistoupil k široké, na míru vyrobené židli v čele stolu, a přikázal podávat první chod předkrmů. Po celé hale nechal umístit chronometry, aby mohl sledovat, jak ubíhá čas. Nemohl se dočkat, až tomu bude konec…

V NASLOUCHACÍ KOMŮRCE Rabban odposlouchával rozhovory, které se při hostině vedly. Otáčel parabolickým mikrofonem od jedné žvanivé pusy ke druhé a doufal, že zachytí nějaké trapné klepy, náhodně prozrazená tajemství. Ale všechno to byla taková nuda, až se mu chtělo zvracet.
Všichni byli ve střehu a dávali si pozor na jazyk. Vůbec nic se nedozvěděl. Rabban měl vztek. "Tohle je ještě větší nuda, než kdybych se toho musel zúčastnit," utrhl se na mentata, který posedával vedle něj a prohlížel si naslouchací zařízení.
De Vries se na něj zamračil. "Jako mentat nemám na vybranou a musím si pamatovat každou tu nudnou minutu, každou větu, kdežto ten váš prostý mozek to všechno během pár dní zapomene."
"To považuju za požehnání," poťouchle se usmál Rabban.
Na monitorech s vysokým rozlišením se dívali, jak se servíruje hlavní chod. Rabbanovi se sbíhaly sliny, protože věděl, že sám dostane jen zbytky… Ale jestli tohle byla cena za to, že nemusel mezi ty štěbetající ptáky ve voliéře, pak ji zaplatil rád. I studené jídlo bylo lepší než zdvořilost.
Memphistis Cru se držel za scénou, ale pořád ještě pobíhal kolem a dohlížel, jestli všechno probíhá, jak má. Vrazil také do špionážní komůrky, protože myslel, že je to sklad nádobí. Lekl se, když uviděl Rabbana s de Vriesem, a rukou bezděčně zajel ke krku, kde silná vrstva pudru maskovala těžké modřiny a zhmožděniny po Rabbanově škrcení.
Ovládl se však a řekl: "Promiňte, nechtěl jsem rušit." Kývl na de Vriese, jehož mylně považoval za spojence. "Banket běží docela hezky, řekl bych. Baron si vede výborně."
Bestie Rabban zavrčel a Memphistis Cru rychle zmizel.
De Vries a Rabban pokračovali v naslouchání a jen si přáli, aby se něco stalo, jinak ten večer nebude stát za nic.

"ALE TO JE KRÁSNÉ DÍTĚ!" vykřikl hrabě Riches, když uviděl Feyda-Rauthu. Světlovlasý chlapec znal spoustu slov a už teď věděl, jak dostat to, co chce. Hrabě vztáhl ruce: "Můžu ho pochovat?"

Když baron přikývl, sluha přinesl Feyda-Rauthu starému hraběti, který ho začal dědečkovsky houpat na koleni. Feyd se nerozesmál, což Ilbana překvapilo.
Hrabě pak zvedl sklenici, druhou rukou přidržel Feyda a řekl: "Navrhuji, abychom si připili na děti."
Hosté se napili. Baron si pro sebe nespokojeně vrčel a přemýšlel, jestli Feyd nepotřebuje vyměnit plenku a jestli by se ten starý blázen s podobným nadšením ujal i této nepříjemné povinnosti.
V té chvíli ze sebe Feyd vysypal proud nesmyslných slovíček, která, jak baron pochopil, byla označením vlastních výkalů. Ilban to však nevěděl, takže se jen usmál a slova dítěte zopakoval. Znovu Feyda pohoupal a pak dětinským hlasem oznámil: "Koukej, mrňousku! Už nesou moučník. To ty rád, viď?"
Baron se předklonil, spokojen, že jídlo je už skoro u konce, protože tuto část banketu naplánoval sám, aniž by poslouchal doporučení poradce pro etiketu. Domníval se, že je to velice vynalézavá myšlenka a že se hosté budou bavit.
Šest služebníků doneslo podnos tak veliký, že by se na něj vešlo celé lidské tělo, ale byl tam dva metry dlouhý dort, který postavili doprostřed stolu. Moučník byl úzký a zakroucený - měl podobu písečného červa a byl posypaný štědrými spirálami ze silně koncentrované práškové melanže.
"Tento moučník symbolizuje harkonnenské léno Arrakis. Oslavte se mnou desítky let naší úspěšné práce v poušti!" Baron se zářivě usmál a hrabě Riches tleskal spolu s ostatními, i když ani jemu nemohla ujít urážka namířená na minulé neúspěchy jeho rodu.
Poleva jako by se třpytila a baron se těšil na to skvělé překvapení uvnitř.
"Podívej, vidíš ten dort, mrňousku?" Ilban posadil Feyda na stůl proti sobě, čehož by se Memphistis Cru jistě zděsil.
Jeden z pomocníků šéfkuchaře rozřízl tělo sladkého červa pomocí napjaté struny, jako by je chtěl pitvat. Hosté banketu se shlukli blíž, aby lépe viděli, a hrabě Riches naklonil Feyda dál dopředu.
Když se dort otevřel, vevnitř se něco pohnulo - dlouhé svíjející se tvary, drobní hádci, kteří měli představovat písečné červy Arrakisu. Neškodní hádci byli omámení a vloženi do dortu, takže když se teď svíjeli a soukali se z polevy ven, celá věc vypadala jako hnízdo chapadel. Krásný žertík!
Feyd vypadal fascinovaně, ale hrabě Riches se div neudávil, jak zařval. Napětí celého večera a podezření, jež hosté vůči baronovi chovali, způsobilo, že všichni měli napjaté nervy. Hrabě se snažil zachovat jako hrdina a hrubě proto strhl Feyda-Rauthu ze stolu, přičemž převrhl vlastní židli.
Feyd, který se hadů nebál, se tak lekl, že se teď rozeřval. A zatímco chlapec kvílel, tělesní strážci skočili ke svým pánům, připraveni je chránit.
Na protější straně, dál od dítěte, vstal hrabě Moritani a v očích se mu třpytila podivná směs veselí a vzteku. Zbrojmistr Hiih Resser byl připraven bránit svého pána, ale Moritani nevypadal poplašeně.
Vikomt chladně natočil náramek na svém zápěstí a bílý paprsek skrytého laseru hady spálil, až kolem odletovaly kusy šupinaté kůže, masa a sežehnuté polevy.
Hosté zaječeli. Většina z nich se hnala k východu z banketní síně. Ze zadní místnosti vběhl dovnitř Memphistis Cru, mával rukama a prosil o klid.
A to byl teprve začátek…
Čím těsnější je skupina, tím větší má potřebu přísné sociální hierarchie a pořádku.

- BENEGESSERITSKÉ UČENÍ

LIET-KYNES, OBLEČENÝ V TRADIČNÍM PLÁŠTI džubba se spuštěnou kapucí, stál znovu na vysokém balkonu, odkud bylo vidět na hlavní síň v síči. Připadal si mnohem více doma tady než v sálech Kaitanu, a také měl mnohem větší strach. Tady bude hovořit o věcech, které ovlivní budoucnost každého svobodného člověka na Duně.
Všechno zatím probíhalo hladce, až na několik vyrušení od Pemaka, stárnoucího naiba síče Skalní jeskyně. Konzervativní vůdce hovořil proti všemu, co Liet obhajoval, odmítal jakékoli změny, ale neposkytl jedinou racionální alternativu. Ostatní fremeni ho opakovaně ukřičeli, až se tvrdohlavý stařec nakonec stáhl do chladných stínů a tiše si pro sebe reptal.
Celé dny rada plynula a situace se měnila, někteří znesváření účastníci odjeli, ale později se vrátili. Každý večer po jednání Farúla držela Lieta v náručí, radila mu, pomáhala kde se dalo a milovala ho. Její

zásluhou zůstal silný a vyrovnaný, třebaže měl stále větší obavy.
Fremenští pozorovatelé hlásili mírné pokroky v bitvě o zkrocení pouště. Za jedinou generaci vykazovala pustina slabé, ale nepopiratelné známky zlepšení. Před dvaceti lety jim umma Kynes řekl, že musí být trpěliví, že jejich snahy mohou trvat celá staletí. Ale jeho sny se už začínaly naplňovat.
V hlubokých soutěskách daleko na jihu vzkvétala chytře utajená výsadba, které napomáhaly sluneční zrcadla a zesilovače, jež ohřívaly vzduch a nutily zmrzlou půdu roztát. Rostlo tu nevelké množství zakrslých palem a spolu s nimi vytrvalé pouštní slunečnice, dýně a brambory. Některé dny tu dokonce volně teklo několik potůčků vody. Voda na povrchu Duny! To byla ohromující představa.
Zatím si Harkonnenové změn nevšimli, protože se zajímali jen o koření. Fremeni planetu získají zpátky, hektar po hektaru. Zkrátka obecně dobré zprávy.
Teď si ovšem Liet v obavách povzdechl. I při vší té podpoře, které se mu zatím od shromáždění dostalo (a bylo jí mnohem víc, než čekal), dnes odpoledne může dojít ke značnému odporu…, až vyslechnou jeho návrh.
Na balkonech a plošinách, vystupujících ze skalních stěn, se více než tisíc houževnatých fremenů vrátilo z polední přestávky a zaujalo svá místa. Měli na sobě pouštní roucha a boty temag. Někteří z nich kouřili melanžová vlákna v hliněných dýmkách, jak bylo v časném odpoledni zvykem. Liet-Kynes vdechl příjemnou vůni a začal hovořit.
"Umma Kynes, můj otec, byl velký vizionář. Vytýčil pro náš lid velkolepou, ale těžkou cestu k probuzení Duny. Naučil nás, že ekosystém je komplexní a že každá forma života potřebuje své místo. Mnohokrát hovořil o ekologických důsledcích našich činů. Umma Kynes viděl prostředí jako interaktivní systém, jehož řád a stabilita jsou v neustálém pohybu."
Liet si odkašlal. "Z jiných planet jsme přivezli hmyz, aby provzdušnil půdu, takže rostliny mohou snáze růst. Máme stonožky, štíry a včely. Velká i malá zvířata se šíří do písku a do skal - drobné lišky, zajíci, pouštní sokoli, trpasličí sovy.
Duna je jako veliký stroj, který mažeme a opravujeme. Jednoho dne nám tato planeta bude sloužit novými úžasnými způsoby a my si jí budeme i nadále vážit a sloužit zase jí. Moji fremenští bratři, i my jsme součástí ekosystému, jeho nedílnou součástí. Zaujímáme své vlastní důležité místo."
Publikum pozorně poslouchalo, a zvlášť zbožně tehdy, když se Liet zmínil o jménu a práci svého legendárního otce.
"Ale jaké je to naše místo? Jsme jen planetologové, kteří obnovují flóru a faunu? Já říkám, že musíme udělat mnohem víc. Musíme se bít s harkonnenskými agresory tak, jako ještě nikdy. Po celé roky je v malých skupinkách napadáme, ale nikdy tak, abychom ochromili jejich bezohledné dílo. Baron dnes loupí víc koření, než kdy dřív."
V síni se ozvaly nespokojené výkřiky a nervózní šepot proti té svatokrádeži.
Liet zvýšil hlas. "Můj otec nepředvídal, že mocné síly Impéria - imperátor, rod Harkonnenů, landsraad - nebudou jeho vizi sdílet. Jsme v tom sami a musíme jim to zarazit."
Mumlání zesílilo. Liet doufal, že své lidi probouzí, že je přesvědčuje, aby odložili spory a pracovali pro společný cíl.
"K čemu nám bude vybudovat si domov, když ho nebráníme? Jsou nás miliony. Bojujme za nový svět, který viděl můj otec, svět, který zdědí naši vnuci!"
Ve velké síni se rozlehl potlesk a dupání signalizující souhlas - zvlášť od bojovných fremenských mladíků, kteří se s nadšením účastnili bleskových přepadů.
Pak Kynes slyšel, jak se hluk změnil. Lidé ukazovali na protilehlý balkon, kde šlachovitý stařec mával krispelem. Spečené vlasy mu poletovaly kolem hlavy, což mu dodávalo vzezření šílence z hloubi pouště. Zase Pemak.
"Tekwa!" křičel ze svého balkonu; byl to starý fremenský bojový pokřik, znamenající: cena svobody.
Dav zmlkl, všechny oči se upřely na naíba síče Skalní jeskyně a jeho mléčně bílou čepel. Fremenská tradice velela, že jednou tasený krispel se nesmí uložit zpátky do pochvy, aniž by se jím prolila krev.
Pemak si vybral nebezpečnou cestu. Liet se dotkl rukojeti vlastního nože, který měl za pasem. Viděl, jak se Turok a Stilgar prodírají po kamenném schodišti nahoru.
"Liete-Kynesi, vyzývám tě, abys mi odpověděl!" hřímal Pemak. "Pokud mě tvoje odpověď neuspokojí,

skončí čas slov a rozhodne krev! Přijímáš mou výzvu?"
Tenhle blázen mohl zničit všechny politické pokroky, kterých Liet zatím dosáhl. Neměl na vybranou, protože v sázce byla jeho čest a jeho schopnosti vůdce. Proto vykřikl: "Jestli tě to umlčí, Pemaku, pak přijímám. ‚Není člověka tak slepého jako ten, který si už udělal názor.'" Hala se zavlnila potlačeným smíchem nad tím trefným použitím starého fremenského rčení.
Pemak, rozzuřený touto poznámkou, na Lieta ukázal špičkou nože. "Jsi jen napůl fremen, Liete-Kynesi! A tvoje cizí krev ti našeptala ďábelské myšlenky. Strávil jsi příliš mnoho času na Saluse Secundus a na Kaitanu. Zkazili tě a teď se snažíš zkazit i nás ostatní svými škodlivými bludy."
Lietovi prudce bušilo srdce. Vzmáhal se v něm spravedlivý hněv a toužil toho muže umlčet. Když se ohlédl, všiml si, že se Stilgar postavil na stráž u vchodu na Lietův balkon.
Vzpurník pokračoval: "Celá desetiletí byl Heinar, naib síče Rudého valu, mým přítelem. Bojoval jsem po jeho boku proti Harkonnenům, když poprvé přišli na Dunu po odchodu rodu Richesů. Odnesl jsem ho na zádech domů po tom výpadu, v němž přišel o oko. Pod Heinarovou vládou síč vzkvétal - ale je už starý, stejně jako já.
Ty teď hledáš podporu u ostatních fremenských vůdců, přivolal jsi je sem, aby sis upevnil svoje postavení. Mluvíš o tom, co dokázal tvůj otec, Liete-Kynesi, ale neříkáš nic o tom, co jsi udělal ty."
Vzdorovitý muž se třásl vztekem. "Tvoje motivy jsou jasné - chceš být naíbem sám."
Liet překvapeně zamrkal nad tím směšným tvrzením. "To naprosto popírám! Celé dny tady mluvím o důležité práci pro všechny fremeny, a ty mě obviníš z malicherné ctižádosti?"
V té chvíli se rozkřikl i Stilgar a jeho hlas se zvučně nesl celou síní. "Říká se, že když se v jedné místnosti sejde tisíc mužů, jeden z nich je určitě hlupák. Tady je určitě tisíc mužů, Pemaku - a toho hlupáka jsme taky našli."
Několik přítomných se zasmálo a trochu uvolnilo napětí, ale Pemak neustoupil. "Nejsi fremen, Liete-Kynesi. Nejsi jeden z nás. Nejdřív ses oženil s Heinarovou dcerou a teď chceš zaujmout jeho místo."
"Vrhám ti pravdu zpátky do tváře, Pemaku, a kéž probodne tvoje prolhané srdce. Moje cizí krev pochází od samotného ummy Kynese, a tomu ty říkáš slabost? A co víc, příběh o mém pokrevním bratru Warrickovi a o tom, jak zemřel, je známý ve všech síčích. Přísahal jsem mu, že se ožením s Farúlou a jeho syna přijmu za vlastního."
Pemak zachmuřeně odsekl: "A co když jsi vítr démonů tehdy v poušti přivolal sám, aby zabil tvého soka? Nepředstírám, že znám všechnu moc cizích ďáblů."
Liet už měl toho bláznovství plné zuby a obrátil se k ostatním přítomným. "Přijal jsem jeho výzvu, ale on jen hraje hry se slovy. Pokud mezi námi dojde k souboji, proliji první krev já, nebo ji prolije on? Pemak je stařec a jestli ho zabiji, jen se takovým bojem zneuctím. Třebaže zemře, dosáhne svého cíle." Liet se podíval na protější balkon. "Tak sis to naplánoval, ty starý blázne?"
Právě v té chvíli naíb Heinar, s páskou přes oko a s tváří jako by z vydělané kůže, vstoupil na balkon vedle Pemaka. Vzpurník se nejdříve zatvářil překvapeně a pak nevěřícně, když jednooký naíb promluvil. Heinarův skřípavý hlas se nesl síní. "Znám Lieta od chvíle, kdy se narodil, a nikdy mě nepodvedl. Zdědil pravou vizi svého otce a je stejně tak fremen, jako kdokoli z nás."
Obrátil se k rozježenému muži vedle sebe, který ještě stále držel vysoko svůj krispel. "Můj dávný přítel Pemak věří, že mluvil v mém zájmu, ale já mu říkám, že musí myslet dál než na zájmy jednoho síče, že musí myslet na celou Dunu. Raději uvidím prolitou harkonnenskou krev, než krev svého přítele nebo svého zetě."
V tichu, jež následovalo, Liet zvolal: "Půjdu do pouště a postavím se sám šaj-hulúdovi, než abych se bil s jediným z vás. Musíte ve mě buď věřit, nebo mě vyhnat."
Síní se rozlehlo skandování - začali je Stilgar a Turok a přidávali se dychtiví fremenští mladíci žíznící po harkonnenské krvi. Víc než tisíc mužů z pouště znovu a znovu opakovalo jeho síčové jméno: "Liet! Liet!"
Na protějším balkonu se náhle cosi semlelo, potyčka mezi Pemakem a Heinarem. Tvrdohlavý muž se bez jediného slova pokusil padnout na svůj krispel, ale starý Heinar mu v tom zabránil. Vykroutil svému příteli nůž z ruky, kluzké potem. Pemak padl na podlahu balkonu, živý, ale poražený.
Heinar pevně uchopil nůž a prudkým sekem vyryl do Pemakova čela hlubokou ránu, po níž mu zůstane

jizva do konce jeho dní. Potřebná krev byla prolita. Pemak vzhlédl a hněv z něj náhle vyprchal; přes obočí mu kapala krev do očí. Heinar obrátil krispel a podal ho jeho majiteli rukojetí napřed.
"Chápejte to jako dobré znamení, vy všichni, kdo jste se tu shromáždili," křikl Heinar do jeskyně, "protože to sjednotilo fremeny za Lietem-Kynesem."
Pemak vstal, otřel si rudou krev z očí, potřísnil si spánky šmouhami krve jako válečnickou barvou. Zhluboka se nadechl, aby něco řekl; měl na to právo. Liet se připravil na nejhorší, stále ještě ohromený tou rychlostí, s jakou se všechno sběhlo. Ale rozježený fremen se zamračil na Heinara a pak řekl: "Navrhuji, abychom zvolili Lieta-Kynese naším abú naíbem, otcem všech síčů, který by nás všechny vedl."
Liet měl na chvilku pocit, jako by dostal ránu kladivem, ale vzpamatoval se a odpověděl: "Stojíme na kritickém místě naší historie. Naši potomci budou hledět na tento okamžik a buď řeknou, že jsme se rozhodli správně, nebo že jsme úplně zklamali." Odmlčel se, aby měli čas si to přebrat, a pak pokračoval: "Jak se probouzení Duny stane zřejmějším, bude stále těžší ukrýt naše dílo před Harkonneny. Melanžový úplatek pro Gildu je teď důležitější než kdy jindy, aby se meteorologické satelity a pozorovací systémy našemu dílu vyhýbaly."
Dav souhlasně bručel. Po týdnech diskuzí dospěli až sem.
Liet-Kynes se snažil udržet své city na uzdě. "Po zradě, která skončila zničením pašerácké základny na jižním pólu, už nevěřím prostředníkovi, jehož jsme po léta používali, obchodníkovi s vodou Rondo Tuekovi. Třebaže z pólu odešel, stále nám zprostředkovává styk s Gildou. Ale Tuek zradil Dominika Vernia a nás by mohl udat právě tak snadno. Tak proč mu ještě věřit? Budu žádat o přímé setkání se zástupcem Kosmické gildy. Fremeni se už nebudou spoléhat na žádné prostředníky. Od této chvíle bude platit dohoda jen mezi námi a Gildou."
Liet vždycky považoval Dominika Vernia za přítele a učitele. Odpadlický hrabě si zasloužil lepší osud, než mu připravil zrádný obchodník s vodou. V nedávné době prodal Tuek svou těžbu vody Lingaru Bevtovi, svému dřívějšímu zástupci, a vrátil se do Kartágu. Když Liet-Kynes uvažoval o Tuekovi, v duchu ho už napadal plán, jak to zařídit.
V celé síni viděl výrazy absolutní víry, jež naposledy spatřil ještě za dnů svého oslavovaného otce. Už dávno bylo na čase, a mladší Kynes ušel vlastní kus cesty. Jeho ctižádost se kryla s tou, kterou měl jeho předchůdce, a ještě ji daleko přesahovala. Kde si jeho otec představoval jen zeleň v pouštních pustinách, Liet považoval fremeny za správce Duny. Celé Duny.
Ale aby dosáhli velikosti, musejí se nejprve vymanit z harkonnenských pout.

Lidské tělo je skladištěm pozůstatků minulosti - slepé střevo, brzlík, a (u embrya) žábry. Ale nevědomá mysl je ještě zajímavější. Vytvářela se po miliony let a představuje historii ve všech jejích synaptických spojeních, třebaže se některá z nich už v moderní době nezdají užitečná. Je obtížné najít všechno, co tam je.

- Z TAJNÉHO BENEGESSERITSKÉHO SYMPOZIA
O ZDĚDĚNÝCH VZPOMÍNKÁCH

POZDĚ V NOCI, KDY JEŠTĚ JASNĚ SVÍTILY polární záře, vešla Anirul, která nemohla spát, do strohých chladných pokojů, v nichž dříve bydlela imperátorova Mluvčí pravdy Lobia. Uběhly skoro dva měsíce od chvíle, kdy stará žena zemřela, a její pokoje zůstávaly tiché a bez života jako hrobka.
Třebaže Lobia teď musela být ve Zděděných vzpomínkách, mezi těmi zástupy v její mysli, starý duch Mluvčí pravdy se dosud nevynořil. Anirul už byla vyčerpaná úsilím nalézt ji, ale něco ji hnalo dál.
Anirul potřebovala přítelkyni a důvěrnici a neodvažovala se mluvit s nikým jiným - rozhodně ne s Jessikou, která nevěděla nic o svém osudu. Anirul měla své dcery, ale jakkoli byla pyšná na to, jak je Irulán inteligentní a talentovaná, neodvažovala se ani na ni uvalit takové břemeno vědomí. Irulán k tomu nebyla připravená. Ne, genetický program Kwisatze Haderacha byl příliš tajný.
Ale Lobia - kdyby ji dokázala najít ve Zděděných vzpomínkách - by stačila.
Kde jsi, přítelkyně? Musím křičet a probudit všechny ty ostatní ve svém nitru? Bála se udělat takový

krok, ale možný prospěch by snad za to riziko stál. Lobie, mluv se mnou!
U jedné zdi nevytápěného bytu byly naskládané prázdné krabice, ale Anirul se dosud vyhýbala povinnosti sbalit skromný majetek Mluvčí pravdy a poslat jej zpět na Wallach IX. Protože si Gaius Helena Mohiamová pro sebe vybrala jiné pokoje, mohly tyhle zůstat v rozlehlém paláci celé roky prázdné, než si jich někdo všimne.
Anirul procházela šerými strohými pokoji a vdechovala studený vzduch, jako by doufala, že probere duchy. Pak se posadila k malému stolku a aktivovala svůj senzoricko-konceptuální deník pomocí prstenu s vikamem. Deník se vznášel ve vzduchu, viditelný pouze pro ni. Anirul měla dojem, že našla vhodné meditativní místo, kde si může uspořádat myšlenky.
Byla si jistá, že by to Lobia schválila. "Viď, přítelkyně?" Lekla se zvuku vlastního hlasu a znovu zmlkla, překvapená tím, že si povídá sama pro sebe.
Virtuální deník před ní ležel otevřený a čekal na další slova. Uklidnila se, otevřela mysl a použila prana-bindúové techniky k povzbuzení myšlenek. Pomalu, dlouze dýchala nosem a v chladném vzduchu byl dech maličko vidět.
Po zádech jí přejel mráz. Anirul se roztřásla a přizpůsobila svůj metabolismus tak, aby už necítila chlad. Čtyři holé luminy u stropu ztemněly a pak se opět rozzářily, jako by vzduchem projela záhadná vlna energie. Zavřela oči.
Místnost byla stále ještě cítit jako Lobia - uklidňující ztuchlostí. Také psychická energie zemřelé Mluvčí pravdy tu zůstala.
Anirul vzala z přihrádky na stole nenápadný brk na inkoust, uchopila jej oběma rukama, stiskla mezi dlaněmi a soustředila se. Lobia tento nástroj používala často, když posílala kódované zprávy do Školy Matek, kde byla léta instruktorkou. Na peru byly otisky prstů staré ženy, stejně jako kožní buňky a tělesná mastnota.
Ale brk byl primitivní metodou psaní a pro senzoricko-konceptuální deník se nehodil. Místo něj si Anirul přivolala senzorické pero a pozvedla je nad imaginární stránky.
V nočním tichu, tady, na místě, kde Lobia strávila tak velkou část svého života, chtěla Anirul popsat své přátelství s pozoruhodnou Mluvčí pravdy, zachytit moudrost, jíž se od ní naučila. Rychlými tahy zapsala na nepapírovou stranu kódované datum.
Poté její ruka zaváhala. Její rozvířené myšlenky se zakalily a zablokovaly proud slov, která chtěla napsat. Cítila se jako holčička ve Škole Matek, jež dostala obtížný úkol, ale nedokáže soustředit myšlenky, protože Proktorka představená ji sleduje a pozoruje každý její pohyb.
Luminy znovu potemněly, jako by přes ně přeběhl nějaký stín. Anirul se prudce ohlédla, ale neviděla nikoho.
Znovu soustředila unavenou mysl, znovu se vrátila k deníku a pustila se do toho, co sem přišla udělat. Dokázala napsat jen dvě věty, než se její myšlenky zase zatoulaly kdovíkam.
Byt se naplnil slabounkým přízračným šepotem.
Představila si Lobii, jak sedí vedle ní, dělí se o svou moudrost, radí jí. Při jednom z mnoha jejich rozhovorů jí stará žena vysvětlila, jak vlastně byla vybrána za Mluvčí pravdy, jak prokázala větší schopnosti než stovky jiných Sester. V hloubi duše by však Lobia dala přednost tomu zůstat ve Škole Matek a starat se o sady, což bylo povinností, kterou teď úspěšně zastávala Ctihodná matka Thorová. Ale Benegesseriťanka bez ohledu na svá osobní přání vykonává úlohy, jež jí byly určeny. Například provdat se za imperátora.
Lobia si při plnění svých úkolů našla čas ještě i na káravá kázání Sestrám žijícím v paláci, dokonce i samotné Anirul. Hašteřivá žena přitom hrozila vyzáblým ukazováčkem a zdůrazňovala jím každý svůj argument.
Anirul měla zavřené oči a náhle si vzpomněla i na Lobiin smích - něco mezi zahihňáním a odfrknutím - který se ozýval v těch nejnepravděpodobnějších chvílích.
V počátcích svého vztahu si obě ženy nebyly blízké a dokonce spolu měly určité spory kvůli přístupu k Shaddamovi. Anirul znepokojovalo a zlobilo, když viděla svého manžela a Lobii zabrané do dlouhých soukromých hovorů. Jakmile to Lobia vycítila, řekla jí se záhadným úsměvem: "Shaddam miluje svou moc mnohem víc, než kdy může milovat nějakou ženu, má paní. Nezajímá se o mě, ale o to, co mu můžu

říct. Imperátor vidí na každém kroku nepřátele a chce vědět, jestli mu lžou, jestli ho chtějí svými intrikami připravit o moc, o bohatství, nebo snad o život."
Jak roky ubíhaly a Anirul stále nedala imperátorovi mužského dědice, Shaddam se jí odcizil ještě víc. Nepotrvá dlouho a nejspíš se jí zbaví, vezme si jinou ženu, která mu poslušně porodí syna. Jeho otec Elrood to udělal několikrát.
Ale Anirul bez Shaddamova vědomí už během jejich nečetných sexuálních styků vnesla do jeho těla nezjistitelnou látku. Po pěti dcerách už nikdy nepočne další dítě. Imperátor byl neplodný - když teď s Anirul posloužili účelům Sesterstva. Shaddam IV. mezitím spal s tolika jinými ženami, že by se správně měl svého stavu dovtípit, ale nikdy ho ani nenapadne, že by s ním něco nebylo v pořádku, pokud to jen trochu může svést na někoho jiného…
Jak se jí tohle všechno vybavovalo, Anirul otevřela oči a začala horečně psát virtuálním perem. Znovu se však zarazila, protože měla pocit, že něco zaslechla. Nějaký hovor venku na chodbě? Kradmé kroky? Dobře poslouchala, ale už neslyšela nic.
Překulila v ruce virtuální psací nástroj a znovu uslyšela ty zvuky - tentokrát hlasitější - jako by byl někdo uvnitř pokoje s ní. Šepot zesílil v nesrozumitelné útržky vět a pak se opět vytratil. Anirul nervózně vstala od stolu a prohledala prázdné skříně a největší kufry, všechna místa, kde by se mohl někdo skrývat. Zase nic.
Hlasy byly stále zvučnější a Anirul s leknutím konečně rozpoznala, že pocházejí z jejích Zděděných vzpomínek a že se tentokrát jedná o čím dál méně zvládnutelné vzedmutí. Ještě nikdy nic takového nezažila a ráda by věděla, co je vyvolalo. Její vlastní hledání? Zmatek jejích znepokojených myšlenek? Tentokrát jí připadalo, že hlasy jsou i kolem ní, nejen v ní.
Ozvěn bylo stále víc, jako by byla v místnosti plné hádavých Sester, ale žádnou z nich neviděla a nerozuměla ani jejich nejasné, vzájemně se překrývající konverzaci. Každá chtěla něco říct, jenže slova byla matoucí, protiřečila si.
Anirul měla chuť utéci z Lobiina prázdného bytu, ale rozmyslela si to. Pokud se s ní ty davy uvnitř snaží navázat kontakt a pokoušejí se jí sdělit něco důležitého, Anirul musí zjistit, co to je. "Lobie? Jsi tady?"
Bouře slov se změnila jako přízračný mrak. Hlasy slábly a sílily jako špatně vyladěné komunikační signály, které se pokoušejí proniknout zuřící magnetickou bouří. Některé z těch dávno mrtvých žen křičely, aby je bylo slyšet přes hlasy ostatních, ale Anirul pořád nerozuměla. Zdálo se, že v mnoha jazycích volají různá jména Kwisatze Haderacha.
Náhle se v její hlavě všechny zvuky utišily. Anirul tím zneklidňujícím tichem duněla hlava a v žaludku pocítila nepříjemné křeče.
Hleděla na senzoricko-konceptuální deník, který se stále ještě vznášel před ní nad stolem. Když zachytila znepokojení ve Zděděných vzpomínkách minule, také psala do deníku. Tehdy se do té říše ponořila hodně hluboko, zastavila ji však zvířená mlha.
Oba ty zážitky se od sebe lišily. Ale v obou případech bylo jejich poselství stejné. V tom hlučném davu jejích předchůdkyň se něco dělo. Tentokrát byly nesrozumitelné hlasy ještě znepokojenější a dostavily se bez vyzvání.
Pokud Anirul nezjistí proč, její život - ba co hůře, celý program Kwisatze Haderacha, který byl jediným smyslem její existence - se může ocitnout ve vážném nebezpečí.
Pokud člověk jednou prožil strach, stává se strach méně děsivým. Část odvahy pochází prostě z toho, že víc víme.

- VÉVODA LETO ATREIDES

CALADANSKÉ MOŘE ČEŘIL SÍLÍCÍ ODPOLEDNÍ VÍTR a Leto se opíral lokty o stůl na balkonu. Rád tam sedával, vdechoval slaný vzduch a díval se na mraky, jak se valí nad zvířenými vodami. Velké bouře na moři byly nádherné i děsivé zároveň, připomínaly mu zmatky v Impériu i v jeho srdci. Připomínaly mu, jak bezvýznamný je pouhý vévoda proti silám mocnějším, než je sám.
Na protější straně stolu, otočený ke skalní stěně, nikoli k moři, seděl princ Rhombur. Jeho kyborgské tělo nepociťovalo chlad. Plně se soustředil na ozdobnou šachovnici pro cheops, pyramidové šachy, které

Leto často hrával se svým otcem. "Jsi na tahu, Leto!"
Vévodovi už vychladl šálek silného čaje, ale přesto se napil. Táhl svou nejvysunutější figurou, válečníkem, který měl zabránit v přístupu soupeřovu černému knězi.
"Tím myslím, že jsi na tahu i v jiném smyslu." Rhombur hleděl přes jeho rameno na spáry ve starých kamenných zdech. "Bene Gesserit odmítl tvou žádost o vydání neviditelné lodi, ale na tom se nemůžeme zastavit. Teď, když se Thufir a Gurney vrátili se zprávou, máme všechny informace, které potřebujeme. Nastal čas pro skutečnou akci, abych znovu získal své pravé místo na Iksu." Chlapecky se usmál zjizvenou tváří. "A když je Jessica pryč, potřebuješ se něčím zaměstnat."
"Asi máš pravdu." Leto hleděl na moře a neusmál se tomu vtipu. Od chvíle výbuchu vzducholodi hledal nějaký důležitý cíl, jehož by se mohl držet. Trestný úder proti Beakkalu byl dobrý první krok, ale ne dostatečný. Pořád si připadal jen jako zlomek muže… Jako Rhombur.
"Jenže i tak musím především myslet na svůj lid," řekl Leto zamyšleně. "Mnoho mých vojáků při útoku na Iks padne a nesmíme zapomínat ani na bezpečnost Caladanu. Kdyby útok neuspěl, sardaukaři by nám skočili po krku tady. Chci zachránit tvou planetu, ne ztratit svou vlastní."
"Já vím, že to bude nebezpečné. Ale velcí muži na sebe berou velká rizika, Leto." Rhombur uhodil pěstí do stolu silněji, než měl v úmyslu. Figury na šachovnici poskočily, jako by jejich malým světem otřáslo zemětřesení. Rhombur se podíval na svou umělou ruku a opatrně ji zvedl ze stolu. "Promiň." Jeho výrazy byly dramatičtější než dřív, plné emocí. "Můj otec, matka a sestra jsou mrtví. Já jsem spíš stroj než člověk a nikdy nebudu moci mít děti. Tak co můžu sakra ztratit?"
Leto čekal, až Rhombur skončí. Princ se už zase rozčiloval, což se mu stávalo často, přišla-li na přetřes otázka Iksu. Jedinou dobrou věcí na té strašné tragédii výbuchu vzducholodi bylo, že probudila a rozjasnila princovu mysl. Jednal teď mnohem rozhodněji, měl jasné cíle a časové plány, které chtěl dodržet. Byl to muž - nový muž - s posláním.
"Podmíněná amnestie imperátora Shaddama byla prázdným gestem a já jsem se jím nechal ukolébat. Na celé roky! Pořád jsem sám sebe přesvědčoval, že se všechno vyřeší, jen když počkám. Ale můj lid už čekat nemůže!" Zdálo se, že chce znovu uhodit pěstí do stolu, když však sebou Leto trhl, Rhombur se zarazil. Jeho tvář změkla a nabyla prosebného výrazu. "Čekal jsem strašně dlouho, Leto, a prostě už chci začít. I kdyby to jediné, co udělám, bylo, že proklouznu dovnitř a najdu C'taira. Společně bychom snad dokázali vyvolat povstání těch utlačených lidí."
Rhombur hleděl na šachovnici cheopsu s jejími mnoha úrovněmi a složitými vztahy, jež se v tolika ohledech podobaly životu. Natáhl umělou ruku, sevřel prsty a uchopil jemně vyřezávanou figurku čarodějky, kterou táhl po šachovnici.
"Iks ti splatí každý solár, který vynaložíš na vojenskou kampaň, i s bohatými úroky. Kromě toho můžu poslat na Caladan iksanské techniky, aby se podívali na všechny zdejší systémy - průmysl, správu, dopravu, rybolov, zemědělství - a poradili tvým lidem, jak je zlepšit. Systémy jsou klíčové, příteli, samozřejmě spolu s nejnovější technikou. Dodáme také potřebné iksanské stroje a nebudeme za ně po smluvenou dobu chtít nic platit. Řekněme deset let, nebo i dvacet. Na tom se můžeme dohodnout."
Leto svraštil čelo, prohlédl šachovnici a táhl - figurou maxitrajleru postoupil o úroveň výš, kde zaskočil soupeřova navigátora.
Rhombur jen zběžně pohlédl na šachovnici a pokračoval: "Každý rod landsraadu - včetně rodu Atreidů - bude mít prospěch ze svržení Tleilaxanů. Iksanské výrobky, kdysi považované za nejlepší a nejspolehlivější ve vesmíru, se teď rozbíjejí, protože v továrnách vedených Tleilaxany je kontrola kvality k smíchu. A ostatně, kdo by důvěřoval tleilaxanským výrobkům, dokonce i kdyby fungovaly?"
Od návratu výzvědného týmu Leto neustále uvažoval nad mnoha otázkami, které jejich informace vyvolaly. Pokud Tleilaxany někdo nevyžene, určitě použijí své pozice k páchání nepravostí v celém Impériu. Co asi dělají s iksanskými zbrojovkami? Tleilaxané by mohli vytvořit nové armády a vyzbrojit je nejnovější vojenskou technikou.
A proč tam jsou sardaukaři? Leta napadlo něco hrozného. Při tradiční rovnováze sil v Impériu byli rod Corrinů a jejich sardaukaři z vojenského hlediska přibližně rovnocenní jako spojené velkorody landsraadu. Co když se Shaddam snaží tuto rovnováhu zvrátit ve svůj prospěch spojením s Tleilaxany? Je tohle důvod, proč jsou na Iksu?

Leto překvapivě odstrčil šachovnici. "Máš pravdu, Rhombure. Konec hraní!" Jeho tvář zvážněla. "Už mi nezáleží na dvorské politice, na zdání ani na tom, jak mě bude soudit historie. Mou hlavní starostí je spravedlnost a budoucnost landsraadu včetně rodu Atreidů."
Sebral Rhomburovi další figurku, ale princ-kyborg si toho snad ani nevšiml. Leto pokračoval: "Chci si však být jistý, že neplánuješ nějaké výstřední prázdné gesto, jak to chtěl udělat tvůj otec. Jeho nepodařený atomový útok na Kaitan by otřásl celým Impériem a rod Verniů by tím nic nezískal."
Rhombur pomocí servomotorů v krku pokýval těžkou hlavou. "Tím by leda přivolal vzteky vyjící mstitele na mě - a taky na tebe, Leto, jako na mého spojence." Pak udělal na šachovnici rychlý tah, vážnou strategickou chybu, jež Letovi umožnila postoupit o úroveň výš.
"Dobrý vůdce musí věnovat pozornost detailům, Rhombure," pokáral vévoda prince a poklepal na šachovnici. "Velké plány nejsou k ničemu, pokud nitky nedrží pohromadě."
Rhombur se zarděl. "Líp umím hrát na balisetu než šachy."
Leto se znovu napil studeného čaje a pak zbytek tekutiny vyšplíchl z balkonu dolů. "Tohle nebude jednoduché ani přímočaré. Ano, myslím, že vzpoura musí začít zevnitř, ale dojde také k otevřenému útoku zvenčí. A to všechno musí být přesně koordinováno."
Vítr sílil, bouře se blížila. Venku na moři spěchaly korakly a rybářské čluny do přístavu a snažily se tam dostat dřív, než je zastihne déšť. Dole ve vesnici lidé uklízeli volně ležící součásti, stahovali plachty a kotvili plavidla proti bouři.
Přispěchala služebná, aby sklidila prázdný šálek čaje a podnos se sendviči, jež donesla před hodinou. Byla to mateřská žena s kudrnatými slámovými vlasy a jakmile zahlédla hrozivé bouřkové mraky, zakabonila se. "Musíte jít dovnitř, pane vévodo."
"Dnes mám chuť zůstat venku do poslední chvíle."
"A kromě toho," přidal se Rhombur, "jsem ho dosud neporazil."
Leto teatrálně zasténal. "To tu budeme do rána!"
Když se služebná s nesouhlasným zamračením vzdálila, Leto se na Rhombura odhodlaně podíval. "Zatímco ty budeš pracovat v iksanském podzemí, já zmobilizuji vojenské síly a připravím rozsáhlý útok. Nenechám tě v tom samotného, příteli. Gurney Halleck tě doprovodí. Je to velký bojovník a pašerák, a už na Iksu byl."
Šedé denní světlo se odrazilo na kovové čepičce Rhomburovy lebky, jíž princ přikývl. "Jeho pomoc neodmítnu." Často s Gurneym hráli na balisetu a zpívali. Iksanský šlechtic cvičil celé hodiny, aby si zlepšil koordinaci, svými kyborgskými prsty se zručně probíral strunami, jakkoliv se jeho zpěv nelepšil. "Gurney byl také přítelem mého otce. Bude se chtít pomstít skoro stejně jako já."
Letovy černé vlasy zavlály ve větru. "Duncan vás vybaví skrytými přístroji a zbraněmi. Maskovaný bojový modul schovaný v iksanské divočině může natropit hodně škody, pokud se dobře použije. Než odletíte, určíme přesné datum a čas pro náš vojenský útok zvenčí, aby propukl koordinovaně s vaším povstáním. Vy uhodíte nepřítele do břicha, a až se zkroutí, moje jednotky ho dorazí."
Během debaty o pohybech vojsk a o zbraních přesunul Rhombur svou další figuru. Po tak dlouhé době nebudou Tleilaxané čekat otevřený čelní útok, ale sardaukaři, to je jiná kapitola…
Leto se natáhl dopředu, uchopil dokonale vypracovaného sardaukarského kapitána a přesunul ho od základny až nahoru. "Strašně rád vidím, když jsi tak zaujatý plány, Rhombure. Soustřeďuje ti to myšlenky a zaměstnává mozek."
Skosil nejdůležitější Rhomburovu figurku, corrinského imperátora sedícího na miniaturním Trůnu zlatého lva. "A když nedáváš pozor na hru, snadněji se mi vítězí."
Princ se usmál, až se mu rozvlnila jizva na tváři. "Jsi opravdu nebezpečný protivník. Je pro mě velká čest a také velké štěstí, že na bitevním poli jsme spojenci."
Člověk se účastní všech kosmických událostí.

- IMPERÁTOR IDRISS I.,
POSELSTVÍ Z KAITANU

KAŽDÝ DEN, KTERÝ JESSICA STRÁVILA na Kaitanu, našla paní Anirul něco ještě nezvyklejšího,

co by jí ukázala. Mladá konkubína byla oficiálně dvorní dámou, jež měla sloužit imperátorově manželce, ale Anirul se k ní chovala spíš jako k hostu a jen málokdy jí přidělila nějaký důležitý úkol.
Na večerní představení ve Středisku pro reprodukční umění Hassika III. jela Jessica s imperátorem a jeho paní v soukromém kočáru. Nádherně lakovaný vůz táhli obrovští harmonthepští lvi, jejichž krémová srst a široké tlapy se hodily spíše do drsných hor, než na ulice nejnádhernějšího města Impéria. Podél bulvárů stály špalíry lidí, cvičená zvířata si měkce vyšlapovala a jejich svaly se v pastelovém večerním světle vlnily. Pro takové veřejné příležitosti jako ta dnešní se o ostré drápy staraly celé týmy manikérů a ošetřovatelé kartáčovali lvům srst a šamponovali jim hřívy.
Shaddam, oblečený do šarlatového saka a zlatých kalhot, seděl s kamenným výrazem v krytém kočáru vpředu. Jessice se nezdálo, že by nějak zvlášť miloval hry a opery, ale jeho poradci mu zdůrazňovali, že je třeba působit dojmem kultivovaného vládce. Anirul a Jessica, zjevně v nižším postavení, seděly vzadu. Od chvíle, kdy Jessica dorazila na Kaitan, na ni imperátor nepromluvil víc než několik vět; pochybovala, že by si vůbec pamatoval její jméno. Byla koneckonců pouhá dvorní dáma, těhotná a nezajímavá. Tři nejstarší imperiální princezny - Irulán, Chalice a Wensicia - jely v méně ozdobném a nekrytém vozu za nimi. Josifa a Rugi zůstaly s chůvami.
Imperiální kočáry zastavily před sloupovým vchodem Střediska Hassika III., což byla obrovská budova se všemi akustickými vymoženostmi a prizmatickými okny. Diváci mohli vidět a slyšet představení těch nejlepších umělců Impéria, aniž by jim uniklo jediné zašeptání, jediná nuance, a to i z těch nejvzdálenějších sedadel.
Oblouky z žilnatého mramoru a ohnivé fontány po stranách označovaly vchod vyhrazený pro imperátora a jeho doprovod. Fontány vystřikovaly peříčkovité oblouky vonných olejů, většinu z nich strávily plameny dřív, než kapičky stačily dopadnout do oválných jezírek.
Hassik III., jeden z prvních vládců, kteří se po zničení Salusy Secundus na Kaitanu usadili, skoro zruinoval své poddané daněmi, jen aby znovu vybudoval vládní infrastrukturu. Členové landsraadu, kteří se zapřísáhli, že se rodem Corrinů nedají zahanbit, stavěli v rostoucím městě své vlastní monumentální budovy. Během jediné generace se z nezajímavého Kaitanu stala úžasná přehlídka imperiální architektury, muzeí a byrokratické sebelásky. Středisko pro reprodukční umění bylo jen jedním z příkladů.
Anirul, zabraná do vlastních myšlenek, pohlédla na mohutnou budovu a pak se obrátila k Jessice. "Až se staneš Ctihodnou matkou, zažiješ divy Zděděných vzpomínek. V mé společné minulosti," pozvedla štíhlou ruku, na níž nebyl jediný prsten ani jiný šperk, a naznačila jí elegantní všeobjímající gesto, "si vzpomínám, jak se tohle stavělo. Prvním zdejším představením byla stará a docela zábavná hra: Don Quijote."
Jessica pozvedla obočí. Mohiamová ji ve škole celé roky dřela, vtloukala do ní kulturu a literaturu, politiku a psychologii. "Don Quijote, to je dost zvláštní výběr, má paní, zvlášť po té tragédii na Saluse Secundus."
Anirul pohlédla na profil svého manžela vyhlížejícího z okénka; Shaddam se kochal hlučnou fanfárou a davy, které na jeho počest mávaly prapory. "Tehdy si ještě imperátoři dopřávali luxus mít smysl pro humor."
Imperiální společnost vystoupila z kočárů a prošla pod obloukem vchodu. Za Shaddamem kráčel špalír sluhů a nesl jeho dlouhý kožešinový plášť. Dvorní dámy přehodily podobnou, třebaže méně impozantní pláštěnku i přes ramena Anirul. Všichni vešli do Střediska pro reprodukční umění s vypočítanou pomalostí, aby diváci a kameramani zachytili každý detail.
Shaddam vystoupil po dlouhých leštěných schodech do prostorné imperiální lóže, jež stála dost blízko k jevišti, aby viděl i póry na tvářích herců, pokud by se vůbec obtěžoval si jich všímat. Usadil se do polstrovaného křesla stavěného na menší postavu, aby se imperátor zdál veliký a impozantní.
Anirul neřekla manželovi ani slovo, když si sedala po jeho levici, a pokračovala v řeči s Jessikou: "Viděla jsi někdy představení oficiální společnosti Žonglérů?"
Jessica zavrtěla hlavou. "Je to pravda, že Mistři Žongléři mají nadpřirozené schopnosti, že i z nejtvrdšího srdce dokážou vyždímat hluboké city?"
"Žonglérská technika je zřejmě založená na rezonanční hypnóze, podobné, jakou užívá Sesterstvo, i když tihle herci ji používají jen k vylepšení svých představení."

Jessica pohodila bronzovými vlasy a řekla: "Potom se těším, že takovou vylepšenou hru uvidím." Dnes shlédnou Stín mého otce, jedno z nejlepších post-služebnických literárních děl, hru, která do značné míry přispěla k tomu, že korunní princ Raphael Corrino vstoupil do historie jako uctívaný hrdina a uznávaný učenec.
Vstoupila pážata, doprovázená sardaukarskými strážemi, a nabídla poháry perlivého vína nejprve imperátorovi, pak jeho ženě a jejímu hostu. Anirul podala jednu vysokou sklenici Jessice. "To nejlepší caladanské, z dodávky, kterou nám poslal tvůj vévoda jako poděkování, že se o tebe staráme." Natáhla se a dotkla se Jessičina poněkud zaobleného bříška. "Jakkoli si troufám říct, že nebyl příliš nadšený tím, že sem jedeš; alespoň podle toho, co mi říkala Mohiamová."
Jessica se zarděla. "Jsem si jistá, že vévoda Atreides má dost jiných starostí, než aby smutně vzpomínal na pouhou konkubínu." Zachovala si klidný výraz, aby nebylo vidět, jak citelně jí chybí. "Jsem přesvědčená, že má velké plány."
Pážata s vínem zmizela právě ve chvíli, kdy orchestr spustil předehru a hra začala. Scéna se koupala ve světle reflektorů naladěných dožluta, aby vyvolaly dojem úsvitu. Na scéně nebyly kulisy, rekvizity ani opona. Herci vešli v jednom šiku a zastavili se na svých místech. Jessica si prohlížela bohaté kostýmy, látky zdobené nádhernými mytologickými motivy.
Shaddam seděl ve svém křesle, dosud ne znuděný, ale Jessica tušila, že i na to už brzy dojde. Podle tradice herci čekali, až jim imperátor pokývnutím dovolí začít.
Technici za scénou aktivovali řadu solidoprojektorů a rekvizity a kulisy se náhle zatřpytily a zhmotnily ve vzduchu - vysoká hradní zeď, trůn, v dáli hustý les.
"Impérium, nádherné Impérium!" vykřikl herec v hlavní roli Raphaela. V ruce držel velké žezlo ozdobené broušenou luminou a husté černé vlasy mu splývaly do půli zad. Mohutné svalnaté tělo mu dodávalo velitelský vzhled. Jeho tvář měla porcelánovou krásu, která Jessiku dojala. "Moje oči nejsou dost ostré a můj mozek dost prostorný, abych viděl a poznal všechny divy, kterým můj otec vládne."
Herec sklonil hlavu. "Kéž bych mohl zasvětit celý život studiu, abych zemřel alespoň se záblesk pochopení! Tak bych nejlépe uctil Boha i své předky, kteří učinili Impérium velikým, kteří vyhubili zkázu myslících strojů." Pozvedl hlavu a pronikavým pohledem se zadíval přímo na Shaddama. "Narodit se jako Corrino je větším požehnáním, než si jakýkoli člověk zaslouží."
Jessice přejel mráz po zádech. Herec mluvil procítěně a zvučně, ale lehce změnil tradiční slova. Byla si jistá, že si z dob svých studií pamatuje každý řádek této klasické hry. Jestli si upraveného monologu všimla paní Anirul, nedala to na sobě znát.
Hlavní ženská hrdinka, krásná žena jménem Herade, vběhla na scénu, aby korunního prince vyrušila z meditace a uvědomila ho, že na jeho otce, padišáha imperátora Idrisse I., byl spáchán atentát. Mladý Raphael se šokovaně svezl na kolena a rozplakal se, ale Herade ho uchopila za ruku. "Ne, ne, princi! Není dosud mrtev. Váš otec přežil, ale utrpěl těžké zranění hlavy."
"Idriss je světlo, kterým září Trůn zlatého lva po celém vesmíru. Musím ho vidět. Musím rozfoukat ten uhlík a udržet ho naživu."
Herade řekla: "Pak tedy spěchejme. Sukovský doktor je už u něj." Zachmuřeně spolu odešli ze scény. Během okamžiku se hologramy na jevišti změnily v místnost uvnitř paláce.
Shaddam ve své lóži poposedl, opřel se a ztěžka povzdechl.
Ve hře se imperátor Idriss ze svého zranění nezotavil a neprobral se z bezvědomí, ale přístroje ho udržovaly naživu. Idriss zůstával na lůžku a ošetřovatelé se o něj starali čtyřiadvacet hodin denně. Raphael Corrino, faktický vládce a právoplatný dědic trůnu, truchlil pro svého otce, ale nikdy oficiálně nezaujal jeho místo. Raphael nikdy neseděl na imperiálním trůnu, vždycky usedl do nižšího křesla. Třebaže celé roky vládl Impériu, nikdy si nedal říkat jinak než korunní princ.
"Nestanu se uzurpátorem otcova trůnu, a běda každému parazitu, který by o tom uvažoval!" Herec přistoupil blíže k imperiální lóži. Broušená lumina na jeho žezle se třpytila jako chladná geologická pochodeň.
Jessica mrkala a snažila se přijít na to, které řádky herec změnil a proč. Viděla v jeho pohybech něco divného, jakési napětí. Je jen nervózní? Třeba zapomněl text. Ale Mistři Žongléři texty nikdy nezapomínají…

"Rod Corrinů je mocnější než ctižádost kteréhokoli jedince. Žádný člověk nemůže tvrdit, že to dědictví vlastní." Herec poklepal svou holí o jeviště. "Taková pyšná zpupnost by byla bláznovstvím."
Teď už si i Anirul povšimla těch chyb a krátce pohlédla na Jessiku. Shaddam vypadal pouze ospale.
Herec hrající osvíceného Raphaela udělal další krok dopředu, přímo pod imperátorovu lóži, zatímco ostatní herci ustoupili, aby mu poskytli prostor.
"Všichni máme své role, které musíme sehrát ve velkém představení Impéria."
Pak už se zcela odchýlil od textu a recitoval verše ze Shakespearovy hry, slova ještě mnohem starší, než Stín mého otce. "Celý svět je jeviště a všichni lidé na něm jenom herci. Mají své příchody a odchody, člověk za život sehraje mnoho rolí."
Raphael si sáhl na prsa a strhl rubínovou brož. Kámen byl obroušený tak, že vypadal jako čočka.
"Shaddame, já jsem mnohem víc než jen herec!" řekl a imperátora tím šokujícím oslovením probral.
Prudkým pohybem zacvakl rubín do prohlubně v žezle a Jessica si uvědomila, že je to baterie.
"Imperátor má milovat svůj lid, sloužit mu a chránit ho. Místo toho se rozhodl stát se řezníkem ze Zanovaru." Lumina na vrcholku jeho hole zazářila prudkým světlem. "Pokud jsi mě chtěl zabít, Shaddame, byl bych rád položil život za všechny ty lidi ze Zanovaru."
Sardaukar postoupil k okraji scény, ale nebyl si jistý, co má dělat.
"Jsem tvůj nevlastní bratr Tyros Reffa, syn Elrooda IX. a paní Šandó z Balútu. Já jsem ten člověk, jehož ses snažil zavraždit, když jsi zničil planetu a zmasakroval miliony nevinných - a popírám tvé právo na titul rodu Corrinů!"
Hůl zazářila jako slunce.
"Je to zbraň!" zahulákal Shaddam a vyskočil. "Zadržte ho, ale živého!"
Sardaukaři se vrhli vpřed s tasenými dýkami a holemi. Reffa vypadal poplašeně a zamával holí: "Ne, takhle jsem to nechtěl!" Sardaukaři už byli skoro u něj a Reffa zřejmě dospěl k náhlému rozhodnutí. Přitlačil rubín. "Chtěl jsem jen vyslovit obžalobu."
Z rekvizity vystřelil paprsek a Jessica se vrhla stranou. Paní Anirul padla k podlaze a překotila při tom židli. Zaostřená lumina vydala smrtící laserový paprsek. Nejbližší sardaukarský strážce srazil imperátorovu židli a odhodil ho stranou, a v téže chvíli spálil paprsek strážcovu hruď na uhel.
Publikum zaječelo. Herci prchli na scéně až dozadu a šokovaně hleděli na Reffu.
Tyros Reffa kličkoval mezi rekvizitami, aby se vyhnul sardaukarské palbě, a rozháněl se svou luminou, jako by to byl dlouhý žhavý nůž. Pak výboj prudkého světla náhle pohasl, protože baterie z rubínové brože došla.
Sardaukarské stráže zaplavily scénu a obklíčily muže, který se prohlašoval za Elroodova syna. Sluhové odtáhli šokovaného, ale nezraněného imperátora do bezpečí za zničenou imperiální lóži. Mladá uvaděčka pomohla Anirul, jejím dcerám a Jessice. Pohotovostní týmy hasičů se vrhly na doutnající uhlíky.
Po chodbě se k imperiální lóži blížil sardaukarský důstojník se zachmuřenou tváří. "Zajali jsme ho, Výsosti."
Shaddam vypadal šokovaně a otřeseně. Dvě pážata okartáčovala jeho imperiální plášť a jiné mu uhladilo napomádované vlasy. Imperátorovy zelené oči byly jako; led, spíše hněvem než strachem z toho nenadálého setkání se smrtí.
"Dobře." Shaddam si sáhl na prsa a srovnal sadu medailí, které si udělil za minulé zásluhy. "Zatkněte každého, kdo s tím měl co do činění. Někdo s těmi Žongléry udělal velkou chybu."
"Stane se, Výsosti."
Imperátor se konečně podíval na svou ženu a na Jessiku, které stály opodál s jeho dcerami, všechny nezraněné. Nedal najevo úlevu, jen to zaznamenal.
"No…, v jistém smyslu bych toho člověka měl možná odměnit," dumal nahlas imperátor ve snaze zmírnit napětí. "Přinejmenším se už nemusíme dívat na tu nudnou hru."

V technologické kultuře můžeme na pokrok pohlížet jako na pokus postoupit rychleji do budoucnosti, jako na snahu učinit co nejrychleji neznámé známým.

- MATKA PŘEDSTAVENÁ HARIŠKA

ZÁHADNÁ BENEGESSERITSKÁ ŠKOLA MATEK byla pro všechny tři richeské vynálezce zvláštním zážitkem, ale Haloa Rund by nedokázal přesně říci proč. Z nějakého důvodu se mu cesta na Wallach IX. zdála nereálná.
Zpáteční člunek se blížil k laboratornímu satelitu Korona. Rund seděl klidně v křesle a přemýšlel, jestli Benegesseriťanky od jeho strýce, hraběte Ilbana Richese, nakonec skutečně objednají ten velký projekt. Sesterstvo si určitě může dovolit zaplatit za technickou pomoc s energetickými systémy; a tato zakázka by richeské ekonomice pomohla.
Bylo však zvláštní, že si nedokázal přesně vzpomenout, co vlastně on a jeho společníci na Wallachu IX. dělali. Byla to vyčerpávající cesta s mnoha jednáními. Vypracovali pro Sestry podrobné plány a návrhy… Nebo ne? Ředitel Kinnis a sucharský Talis Balt ty plány určitě pořád mají ve svých krystalových deskách. Kinnis byl fanatik na plány a časové rozvrhy, a sledoval činnost všech zaměstnanců své laboratoře s přesností na nanosekundy pomocí diktakaret, které pořád nosil po kapsách. A to, co byrokrat nebude mít na krystalech, si bude určitě pamatovat Talis Balt.
Jenže Rundovi se zdálo, že mu ve vlastní mysli něco uniká. Kdykoli si chtěl vzpomenout na nějaký konkrétní rozhovor nebo určitý návrh, který učinil, vždy viděl jen mlhu. Nikdy tak roztržitý nebýval. Vlastně byl vždycky až posedle soustředěný, do jisté míry díky svému částečnému mentatskému vzdělání.
Teď, když jejich loď přistávala u oběžnice, si nejasně vzpomínal, jak si prohlížel zařízení na Wallachu IX. Rund a jeho kolegové byli uvnitř té slavné Školy a určitě si dávali pozor. Vzpomínal si na přepychovou hostinu, kterou pro ně Sestry uspořádaly, nejlepší jídlo, jaké kdy ochutnal. Ale nevzpomínal si ani na jediný pokrm, který se tam podával.
Balt ani Kinnis se nezdáli znepokojení a bavili se už o úplně jiné práci. Vůbec se nezmínili o Bene Gesseritu, místo toho se soustředili na zlepšování výrobních technik pro drahocenná richeská zrcadélka v orbitální laboratoři.
Když Rund se svými kolegy vystoupil na Koroně, měl pocit, jako by se probudil ze zlého snu. Dezorientovaně se rozhlédl a v té chvíli si uvědomil, že nikdo z nich s sebou nemá zavazadla ani nějaké osobní věci. Alespoň teď ne. Balili si něco?
Byl rád, že je zpět v laboratoři, a nemohl se dočkat, až se opět vrátí k výzkumné a vývojové práci. Uvědomil si, že milerád zapomene na všechno, co se týká Sesterstva. Zlobil se pro ten ztracený čas… Nebyl si však jistý, jak dlouho byl vlastně pryč. Bude si to muset prověřit.
V kovových chodbách svítilo ostré světlo a Rund i Flinto Kinnis a Talis Balt po jeho boku museli zamrkat. Rund se v mysli snažil vrátit k benegesseritské hostině a vycítil, jak na pokraj jeho vědomí pronikají útržky myšlenek jako voda prosakující puklinou v hrázi. Snažil se použít některé mentatské techniky, které se kdysi pokoušel naučit, ale vždycky to bylo jako chytat se kluzkého mechového kamene. Chtěl vědět víc. Kdyby se ta puklina zvětšila, snad by se ten nepříjemný paměťový blok rozpadl.
Tížil ho chladný pocit strachu a začala se mu točit hlava. Něco nebylo v pořádku. V uších mu zvonilo. Provedly s námi ty čarodějnice něco?
Nohy mu podklesly, začal ztrácet rovnováhu. Než mu jeho společníci stačili pomoci, Rund se zhroutil na chladnou kovovou podlahu. V uších mu zvonilo dál.
Talis Bait se nad padlým mužem naklonil a svraštil hladké čelo. "Co je ti, Haloo? Potřebuješ doktora?"
Kinnis sevřel rty. "Nebo dovolenou, Runde? Váš strýc by to určitě povolil." Zdálo se, že v duchu přestavuje rozvrhy. "Stejně si nemyslím, že by to Bene Gesserit s našimi službami myslel vážně."
Rund, zmatený a poplašený, se té poznámky chytil. "Jakými našimi službami, řediteli?" Poslední dny byly jen mlhavými stíny. Jak toho mohl tak brzy tolik zapomenout? "Pamatujete si to?"
Byrokrat nakrčil nos. "No přece pro ten… jejich projekt. Co na tom záleží? Ztráta času, to si myslím já."
Rund měl pocit, jako by se jeho oči dívaly dovnitř a jako by zahlédly ženu z Bene Gesseritu. Její rty vyslovovaly příkré otázky, které mu zněly v hlavě. Viděl, jak se její ústa pomalu otevírají a zavírají, vyslovují zvláštní slova, její dlouhé prsty se hypnoticky pohybují.
Použil mentatské mnemonické, soustřeďující techniky. Vteřinu za vteřinou se puklina v mentální přehradě

rozšiřovala. Vzpomněl si na hnědé skály, na kamenolom… Na havarovanou loď, na jednu poznámku. "Byli jste Chobynovi přátelé…"
V té chvíli se mentální blok náhle rozdrolil a zhroutil, a odhalil všechno. "Řekněte nám, co o tom vynálezu víte. Jak ho zrekonstruujeme?" Rund, stále ještě vsedě na podlaze chodby, začal vykřikovat příkazy. "Doneste mi holorekordér, honem! Potřebuju si ty detaily poznamenat."
"Zbláznil se," naříkal ředitel Kinnis. "Ruplo mu v hlavě."
Ale Talis Balt popadl jednu z diktakaret v ředitelově kapse a podal ji kolegovi. Rund ji sevřel. "Je to důležité! Na otázky není čas, jinak ztratím kontakt."
Nepodíval se ani na jednoho ze svých společníků, aktivoval hlasový záznam a skoro bez dechu do něj začal chrlit: "Tenu Chobyn… O jeho tajné projekty se hodně zajímal premiér Calimar. Zmizel… Dezertoval k rodu Harkonnenů. Moc mezer v těch záznamech, které po sobě nechal. A teď už víme, na čem pracoval! Na generátoru pole neviditelnosti."
Balt si klekl vedle něj, hladké čelo svraštělé. Kinnis vypadal, jako by pořád ještě chtěl volat lékaře, shánět léky a sanitní loď, která by Runda odvezla domů na planetu. Kinnis neměl rád problémy, znepokojující jeho personál, ale k hraběcímu synovci se musel chovat opatrně.
Rundovu mysl zaplavily další obrazy a jeho slova se řinula jako kulometná palba. "Použil ten generátor k tomu, aby vyrobil neviditelnou bojovou loď… Harkonneni s ní havarovali u Školy Matek. Proto nás přivezly na Wallach IX., abychom jim pomohli pochopit tu neuvěřitelnou techniku…"
Flinto Kinnis už toho měl dost. "Nesmysl, pozvaly nás, aby s námi projednaly práci na…"
"Určitě to mám všechno v poznámkách," dodal Balt, ale pak se opět zamračil.
"Vzpomínáte si na ten kamenolom?" chtěl vědět Rund. "Na ty ženy, které nás vyslýchaly? Pak udělaly něco, čím nám vymazaly vzpomínky."
Netrpělivý vynálezce pevně svíral křišťálovou destičku a sypal na ni všechno, nač si vzpomněl. V chodbě kolem nich se začal sbíhat zvědavý dav a když Rund vykresloval jednotlivé obrazy ze své obnovené paměti, Kinnis a Balt se od něj nemohli odtrhnout. Detail po detailu bušil do jejich pochybností, ale pořád si nevzpomínali.
Rund celý posedlý si vyžádal další diktakarty a mluvil do nich celé hodiny, odmítal jídlo a vodu, až nakonec zůstal vyčerpaně ležet na podlaze chodby. Jeho práce sotva začala.
Kdo se směje sám v noci, směje se vlastním nepravostem.

- FREMENSKÁ MOUDROST

PROTOŽE VODA BYLA NA ARRAKIS tak vzácná, učinily továrny na těžbu tekutiny na antarktické polární čepičce z Ronda Tueka bohatého obchodníka s vodou. Měl peníze na to, aby si koupil všechno, po čem může člověk toužit.
Přesto ale žil v neustálé hrůze a pochyboval, že se ještě někdy bude cítit v bezpečí, bez ohledu na to, kam prchne.
Tuek se uzavřel ve svém sídle v Kartágu, v elegantním domě plném krásných uměleckých předmětů, které nashromáždil. Velké množství peněz vydal na instalaci nejmodernějšího bezpečnostního systému a zakoupení široké škály zbraní pro osobní ochranu. Jako stráže si najal žoldnéře, kteří nebyli z této planety a neměli žádné rodinné vztahy k obětem jeho zrady.
Měl by se cítit v bezpečí.
Poté, co Tuek prozradil umístění skryté pašerácké základny, to s ním šlo z kopce. Po mnoho let choval přítomnost Dominika Vernia v tajnosti, přijímal od něj úplatky a pomáhal jeho pašerákům získávat věci, které potřebovali. Neměl žádné výčitky svědomí, že to hraje na obě strany, pokud mu z toho plynul zisk. Později, když uviděl příležitost vydělat si pěknou kupu solárů, prozradil uprchlíka hraběti Hasimiru Fenringovi. Na pašeráckou základnu se vrhli po zuby ozbrojení sardaukaři.
Neměl tušení, že renegáti měli atomové zbraně. Dominic Vernius, zahnaný do kouta, odpálil spalovač kamene a zlikvidoval nejen svou základnu, ale i své muže a celý regiment imperátorových vojáků.
Aby Tuek vyloučil i možnost zrádné assassinky, propustil své konkubíny a spal sám. Kvůli možným jedům si sám vařil a každé sousto pečlivě zkontroloval nejlepším kroninským čichačem jedu. Nechodil už

ani do města ve strachu z ostřelovačů.
A teď ti nevypočitatelní fremeni bez vysvětlení hrubě ukončili své obchodní styky s ním a už ho nechtěli používat jako prostředníka ke Kosmické gildě. Celé roky zajišťoval spojení mezi nimi a předával Gildě melanžové úplatky fremenů.
Mají fremeni podezření, co udělal? Na druhé straně, proč by jim mělo záležet na bandě pašeráků? Kdyby však tvrdě trvali na tom, že se bez jeho účasti obejdou, nebude mít ani nejmenší výčitky a ohlásí jejich ilegální aktivity na Kaitan. Třeba ho Shaddam IV. štědře odmění, jako to udělal hrabě Fenring.
Jenže hluboce zakořeněný strach držel Tueka zavřeného v jeho přísně střeženém domě. Nadělal jsem si příliš mnoho nepřátel.
Snažil se najít útěchu v měkkých polštářích a hedvábí, které ho obklopovaly. Hypnotický šepot neuvěřitelně drahých fontán by ho měl ukolébat ke spánku, ale nestalo se to. Říkal si už potisící, že má zbytečné obavy.

LIET-KYNES A STILGAR SPOLU SE TŘEMI dalšími bojovnými fremeny snadno obešli bezpečnostní systémy. Uměli projít širokou pouští a nezanechat za sebou jedinou znatelnou stopu. Tohle pro ně nebylo nic těžkého.
Podřízli krk dvěma žoldnéřským strážným, vklouzli do sídla obchodníka s vodou a tiše postupovali po dobře osvětlených chodbách. "Tuek si měl najmout lepší lidi," zašeptal Stilgar.
Liet tasil krispel, ale mléčná čepel dnes v noci zůstala ještě nezkrvavená. Liet si ji schovával pro člověka, který si ji zasloužil nejvíc.
Před lety se mladý Liet přidal k Dominiku Verniovi a jeho pašerákům poblíž jižního pólu. Dominic byl skvělý přítel a učitel a jeho muži ho měli rádi. Ale poté, co od nich Liet odešel a vrátil se do síče, Rondo Tuek renegáty zradil. Obchodník s vodou byl bezectný.
Dnes v noci Tuek dostane zaplaceno jinak: dostane fremenský dar spravedlnosti…
Spěchali tiše kamennými chodbami, splývali se stíny, blížili se k obchodníkově ložnici. Bylo jednoduché získat podrobné plány domu od bývalých sluhů, městských fremenů, kteří stále zachovávali loajalitu ke svým síčům.
Třebaže se Stilgar s Dominikem Verniem sám nikdy nesetkal, následoval Lieta, který teď byl abú naíbem všech fremenů. Kterékoli přepadové komando by se k této akci s potěšením přidalo. Fremeni věděli, co je to vendeta.
V hluboké tmě pronikli do Tuekovy ložnice a zamkli za sebou dveře. Nože měli vytasené, jejich kroky byly tiché jako olej stékající po kameni. Liet by mohl vytáhnout mólskou pistoli a zastřelit zrádce v posteli, ale neměl v úmyslu toho člověka zavraždit. Ani v nejmenším ne.
Tuek se s trhnutím probudil a nadechl se, aby vykřikl, ale Stilgar po něm skočil jako vlk. Oba sebou chvíli házeli na hladkých pokrývkách; Stilgar tiskl Tuekovi hrdlo a ústa, aby nemohl křičet.
Široce posazené oči obchodníka s vodou jezdily ze strany na stranu, plné hrůzy. Kroutil se, ale bojovníci mu přidrželi krátké nohy, přimáčkli mu ruce na postel, aby nemohl spustit poplach nebo sáhnout po skryté zbrani.
Stilgar řekl ostrým šepotem: "Nemáme moc času, Liete!"
Liet-Kynes se na zajatce zamračil. Před lety, jako mladý fremenský vyslanec, cestoval do ledového lomu, aby odevzdal každoměsíční melanžový úplatek, ale bylo jasné, že Tuek ho teď nepoznal.
Z praktických důvodů Stilgar nejdříve symbolicky vyřízl Tuekovi jazyk, takže místo skřeků už mohl vydávat jen bublání, protože ústa se mu naplnila krví.
Muž se dávil a plival šarlatovou krev a Liet nad ním zatím pronesl fremenský rozsudek. "Rondo Tueku, odnímáme ti jazyk za zradu, kterou jsi vyslovil."
Špičkou nože vydloubl Liet Tuekovi oči jedno po druhém a položil bílé koule na noční stolek. "Odnímáme ti oči, protože viděly věci, které vidět neměly."
Tuek sebou házel v hrůze a bolesti a pokoušel se křičet, ale podařilo se mu jen vyplivnout další krev. Dva z fremenů se zamračili nad takovou ztrátou vody.
Ostřím krispelu Liet uřízl zrádci nejdříve levé ucho, pak pravé, a položil je vedle jazyka a očí na noční stolek. "Odnímáme ti uši za to, že naslouchaly tajemstvím, která jim nebyla určena."

Všichni přítomní se pak podíleli na posledním zákroku. Odsekli Tuekovy ruce za dutého zvuku praskajících kostí. "Odnímáme ti ruce, jimiž jsi přijal úplatek, když jsi prodal muže, jenž ti věřil." Nakonec obchodníka pustili a ten padl v krvi na postel. Byl živý, ale snad by na tom byl lépe jako mrtvý…
Než fremeni odešli, zhluboka se napili z ozdobné fontány v Tuekově ložnici. Pak tiše vyklouzli ven do temných ulic Kartágu.
Od této chvíle bude Liet-Kynes jednat s Kosmickou gildou přímo a dohodne si vlastní podmínky.
Myšlenka odvozená z intenzity pocitu se usadí v srdci. Abstraktní myšlenky musejí sídlit v mozku.

- BENEGESSERITSKÁ POUČKA, PRINCIPY OVLÁDÁNÍ

RHOMBUR MĚL NA SOBĚ DOBŘE UŠITOU UNIFORMU a nápadnou purpurovou čapku zdobenou měděným merhovým hedvábím. Pohyboval se teď už hladce a šaty měl tak dobře střižené, že by si nikdo, kdo by se nepodíval zblízka, jeho kyborgského těla ani nevšiml. Tessia, hrdá na to, že je po jeho boku, se do něj zavěsila a doprovázela ho vojenskými hangáry na okraji Městského kosmodromu Cala.
V největším z hangárů na ně čekali Leto a Thufir. Rámus, který dělaly údržbářské čety, byl takový, že se Rhombur bolestně ušklíbl.
"První krok je už skoro připravený, princi Rhombure," oznámil Hawat. "Objednali jsme cestu na maxitrajleru pro vás a pro Gurneyho, ale budete postupovat tak složitou a časově náročnou trasou, že než se dostanete na Iks, nikdo nebude schopen vysledovat, odkud jste."
Duncan Idaho si otřel z rukou špínu, zastrčil do kapsy křišťálovou datakartu a spěchal k nim. "Leto, naše flotila je skoro připravená k inspekci. Dokončili jsme úplnou kontrolu šestadvaceti válečných fregat, devatenácti přepravních lodí pro armádu, stovky bitevních toptér a padesáti osmi jednomístných bojových letounů."
Thufir Hawat v duchu zaznamenával čísla; spočítal, kolik solárů si Kosmická gilda napočítá za přepravu celé flotily, a porovnal cenu s dostupnými finančními zdroji rodu Atreidů. "Pro tak rozsáhlou operaci si budeme muset vzít úvěr u Gildovní banky, pane vévodo."
Leto jeho obavy odbyl mávnutím ruky. "Mám solidní kredit, Thufire. Tohle je investice, kterou jsme měli udělat už dávno."
"A já ti každý ten solár splatím, Leto… Leda by se mi nepovedlo znovu získat Iks pro rod Verniů, protože v takovém případě budu buď na mizině, nebo mrtvý." Rhombur si všiml záblesku v Tessiiných sépiových očích a rychle dodal: "Já vím, ono je to těžké přestat uvažovat jako dřív. Ale čekali jsme už dost dlouho. Přál bych si, abychom s Gurneym mohli odletět už zítra. Budeme mít v podzemí spoustu práce."
Leto si prohlížel štíhlé tvary svých vojenských letounů. Procházeli kolem posádek, které zkoušely motory, doplňovaly palivo, kontrolovaly ovládací panely. Muži atreidské gardy vždy vyskočili do pozoru a zasalutovali svému vévodovi.
"Proč tolik toptér a jednomístných bojových letounů, Duncane? Tohle nebude vzdušná ani pozemní bitva. Budeme se muset probít tunely do podzemního města."
Duncan ukázal na rozmanité letouny. "Náš útok se hodně spoléhá na to, že fregaty a přepravní letouny vyloží skoro celou legii vojáků tak rychle, jak to jen půjde. Ale toptéry a jednomístné bojové letouny zasáhnou první, tvrdě vyřadí sardaukarské senzorické hlásky a prorazí štítem chráněné vchody do skalních stěn." Podíval se po řadách rychlých stíhaček podobných šipkám. "Pokud naše jednotky nedokážou dost rychle proniknout povrchovou obranou, je celý útok na podzemní město ztracený."
Leto přikývl. Thufir Hawat si v duchu dělal pečlivý soupis štítů, výbušnin, laserpalů, ručních zbraní, přídělů, paliva a uniforem. Takovýto mohutný jednorázový útok představoval právě tak velký obchodní, jako taktický problém. Bude muset stáhnout většinu sil, které normálně chrání Caladan. Všechno bylo otázkou rovnováhy.
Jenže na druhou stranu, kdyby se imperátor někdy rozhodl pomstít se rodu Atreidů tím, že na jeho domovskou planetu pošle sardaukary, nestačila by na ně žádná obranná síla. Po těch imperátorových

vážných varováních proti hromadění melanže a po šokujícím krutém útoku na Zanovar mnohé rody posilovaly svá bezpečnostní opatření. Některé vznešené rody dobrovolně odevzdaly dlouho držené zásoby koření, i když tím utrpěly velké škody, a jiné vehementně popíraly, že by s nezákonnou melanží kdy měly něco společného.
Leto poslal zprávu na Kaitan a dobrovolně se nabídl, že se podrobí auditu CHOAM - ale odpověď nedostal. Nevinnost nebyla žádnou zárukou bezpečí, protože záznamy (a dokonce i samotné zásoby) se dají falšovat. Thufir uváděl jako příklad rod Ekazů, který považoval za nevinný, pokud šlo o obvinění v nedávném konfliktu. Poté, co infiltrátor zničil skryté zásoby melanže na Grummanu, vikomt Hundro Moritani volal do zbraně proti svému úhlavnímu nepříteli, rodu Ekazů. Krátce poté byla objevena další zásoba melanže, tentokrát na Ekazu. Arcivévoda Armand Ekaz pohoršeně tvrdil, že mu tam tuto zásobu nastražil rod Moritani, aby zdiskreditoval lid Ekazu. Jako důkaz nabídl několik už popravených grummanských "sabotérů". Imperátor celou věc vyšetřoval, zatímco obě strany po sobě vrhaly obvinění a protiobvinění.
Do vrat hangáru strčila hlavu uniformovaná kurýrka. Bez dechu vběhla dovnitř a ptala se na něco jednoho z mechaniků. Ten ukázal směrem k vévodovi a jeho společníkům. Leto ztuhl, protože si vzpomněl na všechny ty předchozí případy, kdy udýchaní kurýři doručili naléhavé dopisy. Pokud si vzpomínal, ani jednou nepřinesli dobré zprávy.
Žena se rázně přiblížila k Letovi, uklonila se a požádala ho, aby jí ukázal vévodský prsten jako doklad své identity. Jakmile jej spatřila, podala mu vzkazový váleček a Leto ji pak propustil s minimem zdvořilostí. Rhombur a Tessia ustoupili o krok dozadu, aby si Leto mohl v klidu přečíst a posoudit zprávu. Duncan a Thufir na něj hleděli a připravovali se na nejhorší.
"Je to oficiální zpráva z Kaitanu. Došlo k pokusu o atentát na imperátora," řekl Leto tiše. Pak zbledl: "A Jessica byla v té palbě!" Klouby na rukou mu zbělely, jak svíral otevřený váleček; šedé oči se míhaly ze strany na stranu, jak hltal podrobnosti. "Podle toho, co tu píšou, se během divadelní hry jeden herec zbláznil."
Rhombur se vyděšeně podíval na Tessii. "U pekel sirnatých! Jessica snad měla jet na Kaitan, aby byla v bezpečí!"
"Je zraněná?" zeptal se Duncan.
"Tenhle druhý dopis psala Jessica," řekl místo odpovědi Leto se zjevnou úlevou, když vytáhl další list papíru. Přečetl jej a podal list Thufiru Hawatovi; zjevně mu nevadilo, že jeho mentat bude číst soukromé myšlenky jeho konkubíny.
Leto stál a všechno se v něm vařilo, žaludek se mu svíral. Na čele mu vyrazil pot. Proti svému přesvědčení začal Jessicu milovat a teď vkládal tolik nadějí do jejich nenarozeného dítěte!
"Jsem přesvědčený, že na té věci je mnohem víc, než prozrazuje oficiální verze. Ale i tak, Jessica zjevně nebyla terčem, pane vévodo," prohlásil Hawat. "Kdyby ji chtěli nějací assassini zabít, měli k tomu dost příležitostí dřív. Pokud u toho byl imperátor, byla všechna bezpečnostní opatření mnohem přísnější. Ne, vaše paní prostě jen… stála v cestě."
"Ale kdyby ji ten laserpal zasáhl, nebyla by proto o nic míň mrtvá." Leto se mračil jako bouřkový mrak; srdce se mu svíralo. "Paní Anirul žádala - ne, přikazovala - aby Jessica zbytek svého těhotenství strávila na Kaitanu. Musel bych se snad bát o její život, kdyby zůstala tady, na hradě Caladanu?"
"Myslím, že ne," odpověděl Duncan, jako by sliboval svou osobní ochranu.
Kolem nich v hangáru se znovu rozběhly práce a hluk pohltil jejich vlastní tichý rozhovor. Leto si připadal bezmocný a nejraději by někoho praštil. Jessica mohla být mrtvá! Ze všech sil by bojoval za její ochranu. Ztratit ji by mě zničilo docela.
Jeho prvním instinktem bylo okamžitě odletět na maxitrajler kotvící na oběžné dráze a zařídit si nejrychlejší možnou cestu na Kaitan. Jen proto, aby jí byl po boku, by opustil všechny tyto vojenské přípravy - ať je dokončí ostatní - a byl by připraven rozervat na kusy každého assassina, který by se opovážil zkřížit mu cestu.
Když ale Leto viděl, jak se na něj Rhombur dívá, vzpomněl si na složité spojitosti jejich tajných plánů i na to, jaké zprávy Thufir a Gurney přinesli o hrůzách na Iksu. Ano, Leto byl člověk, muž, ale hlavně a především byl vévoda. I přes svou úzkost a touhu po Jessice nemohl zapomenout na svou povinnost a

dopustit, aby za to trpěl jeho nejlepší přítel Rhombur a miliony iksanských lidí.
"Pádišáh imperátor má hodně nepřátel a každý den si dělá nové. Utlačuje, zabavuje zásoby melanže, hrozí zničit jiné světy, jak to udělal na Zanovaru," řekl Rhombur. "Pořád silněji svírá pěst."
Tessia se zatvářila zamyšleně. "Shaddamova moc je přímo odvozená z jeho původu. Má trůn…, ale má také příslušné schopnosti?"
Leto zavrtěl hlavou, protože si vzpomněl na všechny ty nevinné oběti, které už lemovaly imperátorovu pokřivenou dráhu plnou chyb. "Jsem přesvědčen, že se mu ta jeho Velká melanžová válka nevyplatí."
Zákony jsou nebezpečné pro každého, pro nevinné i viníky, protože samy v sobě nemají lidské pochopení. Je třeba je vykládat.

- STÁTY: BENEGESSERITSKÉ STANOVISKO

POD OBVYKLOU BEZMRAČNĚ MODROU OBLOHOU se v bludišti trávníků, skleníků a arboret na palácových pozemcích konala další z mnoha imperiálních zahradních slavností. Jemný vánek unášel výskání nadšených šlechtických dětí a příjemné klábosení dvořanů.
Jessica cítila, že v životě těch lidí neexistuje nic skutečného. Jejich největším rizikem byla nuda. Dokonce i dekadence musí po čase omrzet. Napadlo ji, jak se tady vůbec může vykonat nějaká vládní práce. Sama jako dvorní dáma rozhodně nic na práci neměla, ačkoli Benegesseriťanky u dvora ji, jak se zdálo, neustále sledovaly.
Kdyby byla na Caladanu s Letem, mohla by se zaobírat sledováním rodových financí, kontrolovat rozmístění rybářských flotil, sledovat zákonitosti počasí nad velkými oceány. Mohla by pomáhat Letovi zotavit se z hlubokého žalu a nasměrovat jeho hněv k nějaké produktivní činnosti. Ale tady před sebou neměla větší výzvu než společenské hry na trávníku.
Zatímco Jessica kráčela po štěrkové stezce vinoucí se mezi purpurovými bouganvilleami a trubkovitými záplavami svlačců, jemné vůně jí připomněly Caladan. Na atreidské planetě rozkvétaly husté louky severně od hradu právě v jarních mlhách hvězdnicemi. Jednoho teplého dne, daleko od očí Thufira Hawata, ji Leto vzal na opuštěnou mýtinu vysoko nad rozervaným pobřežím. Tam, na hustém polštáři z hvězdnic, se s ní miloval a pak spolu půl hodiny hleděli na mraky. Jak se jí po vévodovi stýskalo…
Ale musí počkat ještě čtyři a půl měsíce, než se její dítě narodí. Jessica nesměla takové věci zpochybňovat. Mohla se jim však podivovat.
Mohiamová, učitelka, kterou tak dobře znala, bude těžce zklamaná, až objeví tajemství vzpoury mladé ženy. Jessica se bála zrazeného a zklamaného výrazu na tváři Ctihodné matky, až bude v náručí držet novorozeného chlapce. Mohly by vévodova syna zabít, jen tak z pomstychtivosti?
Ale narovnala se a šla dál. Dceru můžu vždycky porodit později, můžu jich porodit tolik, kolik jich ode mě bude Sesterstvo chtít.
Jessica si všimla princezny Irulán, oblečené v elegantní černé kombinéze, jež zdůrazňovala její dlouhé plavé vlasy. Seděla na leštěné kamenné lavičce, soustředěná na fólisk ve svém klíně. Irulán vzhlédla a všimla si jí. "Dobré odpoledne, paní Jessiko! Vypadla jste z turnajů?"
"Já na hry bohužel moc nejsem."
"Já taky ne." Irulán půvabně pokynula rukou. "Posadíte se?" Anirul, třebaže zůstávala po benegesseritsku odtažitá, své nejstarší dceři věnovala velkou pozornost. Princezna byla vážná a inteligentní, ještě víc než její mladší sestry.
Irulán pozvedla fólisk. "Četla jste Životy hrdinů džihádu?" Chovala se jako mnohem starší, než byla, zdálo se, že hladoví po vědění. Říkalo se, že princezninou ctižádostí je stát se jednoho dne spisovatelkou.
"Samozřejmě. Ctihodná matka Mohiamová byla moje učitelka. Donutila mě celé se to naučit nazpaměť. Na pozemcích Školy Matek stojí socha Raquelly Berto-Anirulové."
Irulán pozvedla obočí. "Já jsem měla vždycky nejradši Serenu Služebnici."
Jessica se posadila na kamennou lavičku vyhřátou sluncem. Spolu sledovaly skupinku dětí, která proběhla kolem a kopala před sebou červený míč. Princezna odložila fólisk a změnila téma. "Kaitan se asi hodně liší od Caladanu, že?"
Jessica se usmála. "Kaitan je krásný a fascinující. Každý den se dozvídám nová fakta, vidím úžasné věci."

Odmlčela se a pak připustila: "Ale můj domov to není."
Klasická krása Irulán Jessice připomněla ji samotnou v tomto věku. Byla jen o jedenáct let starší než princezna; podle vzhledu by mohly být sestry. Tohle je přesně ten typ, s jakým by se měl oženit můj vévoda, aby pro svůj rod získal větší vážnost. Měla bych ji nenávidět, ale nemůžu.
Imperátorova manželka, oblečená do dlouhých světlefialových šatů se zlatým límcem a vyšívanými rukávy, se objevila za nimi na cestičce: "Tady jsi, Jessiko! Co tu vy dvě kujete?"
Irulán odpověděla: "Mluvily jsme o tom, jak je Kaitan úžasný."
Anirul si dopřála záblesk hrdosti. Všimla si fólisku, pochopila, že Irulán studovala, zatímco ostatní hráli hry. Spiklenecky podotkla k Jessice: "Vypadá to, že Irulán je odhodlaná proniknout do labyrintu vládnutí hlouběji než můj manžel." Vztáhla k Jessice ruku plnou prstenů. "Pojď, musím s tebou o něčem mluvit."
Jessica následovala imperátorovu manželku zahradou, jejíž keře byly přistřiženy do podoby vojáků. Anirul uškubla z uniformy jednoho z listnatých válečníků přerostlou větvičku. "Jessiko, ty jsi jiná než ti dvorští povaleči, kteří okamžitě klevetí a handrkují se o společenské postavení. Připadá mi to osvěžující."
"Mezi takovou nádherou musím vypadat dost obyčejně."
Anirul se zasmála. "Tvoje krása nepotřebuje žádné vylepšování. Ode mě se na druhou stranu čeká, že se budu oblékat určitým způsobem." Pozvedla ruku s prsteny. "Tenhle modrý vikam je ovšem víc než jen prsten."
Stiskla kámen a před ní se objevil chvějivý deník, stránky hustě naplněné informacemi. Než Jessica stačila přečíst něco z holografický zapsaných slov, Anirul projekci vypnula.
"Soukromí je u dvora velmi vzácné a já jsem zjistila, že můj deník je velice užitečný nástroj pro meditaci. Umožňuje mi analyzovat myšlenky a probírat se Zděděnými vzpomínkami. To poznáš, Jessiko, až se staneš Ctihodnou matkou."
Jessica za ní šla po kamenech přes malou vodní zahradu, kde pluly obří lekníny a jiné vodní rostliny.
Anirul pokračovala: "Svůj deník považuji za svou zodpovědnost; v případě, že by se stalo něco, co by mi na konci života zabránilo v přenosu paměti." Bylo v tom mnoho nedořečeného: v těchto kritických posledních dnech dlouho plánovaného tajného genetického programu potřebovala Anirul jako kwisatzová Matka psaný záznam pro ty, které po ní budou následovat. Neodvažovala se riskovat, že její život a zkušenosti zmizí v propasti nezaznamenané historie.
Anirul se dotkla svého vikamu. "Ráda bych ti věnovala tvůj vlastní deník, Jessiko. Staromódní vázanou knihu. Do ní můžeš vkládat svoje myšlenky a postřehy, svoje nejosobnější pocity. Lépe pochopíš sebe i ty okolo."
Šly právě kolem fontány; Jessica cítila na kůži mlhu jako dětský dech. Nevědomky se dotkla svého břicha, nahmatala život, který byl uvnitř. Rostl.
"Můj dar je už ve tvých pokojích. Najdeš tam starou prázdnou knihu ve stolečku, který patříval mé drahé přítelkyni Lobii. Zapisuj si do toho deníku. Může to být tvůj nový přítel v našem osamělém a přeplněném paláci."
Jessica se na chvíli zarazila a nebyla si jistá, jak reagovat. "Díky, má paní. Ještě dnes večer udělám první zápis."
Jsou lidé, kteří za žádných okolností nepřijmou porážku. Bude je historie považovat za hrdiny, nebo za blázny?

- IMPERÁTOR SHADDAM IV.,
REVIDOVANÁ OFICIÁLNÍ IMPERIÁLNÍ HISTORIE (KONCEPT)

V DÁVNÝCH LETECH SLÁVY BYL CAMMAR PILRU iksanským velvyslancem na Kaitanu, mužem vysokého postavení, jehož povinnosti ho zaváděly střídavě do nádherných jeskynních měst, do síní landsraadu a na imperiální dvůr. Pilru byl ctihodný a občas ošemetný muž, který neúnavně dojednával výhodné podmínky pro iksanské průmyslové výrobky tím, že podstrčil peníze tomu či onomu úředníkovi, rozdával cenné luxusní předměty, vyměňoval službu za službu.
Pak Tleilaxané napadli jeho planetu. Rod Corrinů ignoroval Cammarovy prosby o pomoc a landsraad byl ke vznášeným stížnostem hluchý. Jeho manželka byla při útoku zabita. Jeho svět i život byly zničené.

Kdysi, tak dávno, až se to zdálo jako v jiném životě, měl vyslanec značný vliv ve finančních, obchodních a politických kruzích. Cammar Pilru měl přátele na vysokých místech, znal nejedno tajemství. Ačkoli nikdy neměl sklony k vydírání, už pouhá možnost, že by ten či onen střípek informace mohl proti někomu použít, mu dával značnou moc. Dokonce i když uběhlo tolik let, pamatoval si každou podrobnost, a ostatní si toho také hodně pamatovali. Teď nastal čas tyto informace využít.
Správkyně Imperiální věznice na Kaitanu Nanee McGarrová byla bývalá pašeračka a záškodnice. Podle její mohutné postavy a snědé pleti ji někteří považovali za muže, a to za dost ošklivého. Pocházela původně z planety s vysokou gravitací v soustavě Unsidor, byla podsaditá a aspoň tak svalnatá jako profesionální zápasník. McGarrová si odseděla skoro rok v iksanských vězeňských tunelech, než podplatila strážného, aby ji nechal utéct. Oficiálně byl její pobyt neznámý.
O mnoho let později zahlédl vyslanec Pilru McGarrovou v imperiálním městě a poznal ji podle důvěrných hlášení o zločincích zatčených na Iksu. Poté, co jí Pilru v soukromí sdělil, že zná její tajemství (a hodlá je v tajnosti uchovat), měl správkyni v kapse. Dvacet dlouhých let zůstal na Kaitanu jako vyslanec renegátského rodu a nikdy nepotřeboval tohoto svého nástroje využít.
Pak se ten herec směle pokusil zavraždit imperátora a prohlašoval šokující věci o svém původu. Tato tvrzení byla natolik neuvěřitelná, že do mysli vyslance Pilrua zasela semínko. Zoufale se potřeboval sejít s tím vězněm, který byl možná synem Elrooda IX. a imperiální konkubíny Šandó z Balútu, ženy, jež se později stala manželkou hraběte Dominika Vernia.
Pokud by to byla pravda, byl by Tyros Reffa nejen nevlastním bratrem Shaddama IV., ale také prince Rhombura Vernia. Byla to šokující myšlenka, dvojí odhalení. Princ z rodu Corrinů a Verniů zavřený ve vězení tady na Kaitanu! Rhombur se považoval za posledního žijícího člena rodu a věřil, že jeho pokrevní linie vymře s ním.
Teď se možná objevila malá šance, přinejmenším po přeslici…
Shaddam by mu přístup k Reffovi nikdy nepovolil, proto se velvyslanec rozhodl pro jinou cestu. I přes pád rodu Verniů nestála správkyně McGarrová o to, aby se provalily její někdejší zločiny. To by mohlo vést jedině k dalšímu, hlubšímu vyšetřování. Nakonec to dopadlo tak, že vyslanec onu hrozbu ani nemusel vyslovit a sama mu zařídila, co potřeboval.
Když se nad hlavním městem Kaitanu začal snášet večer, Pilru se vydal po lesní stezce na obvodu paláce. Přešel bílý kamenný můstek nad říčkou a zmizel ve stínech na druhém břehu. U sebe měl určité lékařské nástroje, zkumavky na vzorky a malý holorekordér, to všechno uschované v nulentropickém váčku připnutém na břiše.
"Tady," řekl od říčky ponurý hlas. V šeru uviděl Pilru muže ve člunu, s nímž se tu měl sejít, přikrčenou postavu se světlýma, třpytivýma očima. Motor tiše předl a přidržoval člun na místě navzdory proudu.
Když Pilru nasedl, člun s plochým dnem se ponořil tak, že měl okraje jen těsně nad vodou. Člunař pomocí dlouhé kormidelní páky řídil loďku bludištěm vodních cest. Kolem nich rostly do výše trnité keře, které proti potemnělému nebi vytvářely hrozivé siluety. V těchto vodních labyrintech bylo mnoho slepých uliček, pastí pro neznalé. Ale přikrčený člunař cestu znal.
Loďka zahnula za ohyb a keře se zdály vyšší, ostré trny delší. Před sebou uviděl Pilru slabá světla velké budovy z šedého kamene. Dvojitá ocelová brána nad vodní cestou vedla do trestnice. Na druhé straně mříže se svítilo.
Nahoře na tyčích brány byly nabodnuty hlavy čtyř popravených - tří mužů a jedné ženy. Jejich lebky, dosud pokryté krvavým masem a pak potažené ochrannou polymerovou vrstvou, byly vyhloubeny a osazeny luminami, takže z jejich očních důlků, úst a nozder zářilo přízračné světlo.
"Brána zrádců," vysvětlil člunař, když se železná vrata se skřípáním otevřela a loďka projela dovnitř. "Tudy prošlo už hodně slavných vězňů, ale jen málokterý se dostal zase ven."
Hlídač v přístavu je mávnutím poslal dál a Pilru vystoupil z kolébajícího se člunu. Strážný ani nechtěl vidět vyslanecké pověření a vedl ho ponurými chodbami, kde byla cítit hniloba a plíseň. Odněkud slyšel Pilru křik. Snad to byly ozvěny z imperátorových obávaných mučíren… Nebo jen nahrávka, která měla děsit vězně.
Pilrua zavedli do malé cely se zářivým oranžovým štítovým polem. "Naše královské apartmá," oznámil strážný, zeslabil zádržné štítové pole a nechal vyslance projít. Cela páchla.

Po zadní stěně kobky stékaly potůčky vody na postel a na hrubou kamennou podlahu, kde rostly polštářky hub a plísní. Uvnitř ležel na lůžku muž v otrhaném černém kabátě a špinavých kalhotách. Vězeň se podezřívavě posadil, když se k němu strážný a vyslanec přiblížili. "Kdo jste? Konečně můj právník?"
Strážný Pilrua poučil: "Správkyně McGarrová říkala, že vám máme dát hodinu. Pak buď půjdete…, nebo tu zůstanete."
Tyros Reffa svěsil nohy ve vysokých botách z postele. "Studoval jsem základy justičního systému. Znám imperiální zákon slovo od slova a dokonce i pro Shaddama je závazný. Nedodržuje…"
"Pro Corriny je závazné jen to, co sami uznají za vhodné." Pilru zavrtěl hlavou. O tom se přesvědčil na vlastní kůži, když protestoval proti zvěrstvům na Iksu.
"Já jsem taky Corrino."
"To říkáte vy. Máte už právního zástupce?"
"Už je to skoro tři týdny a nikdo jiný než vy se mnou ještě nemluvil." Muž vypadal polekaně. "Co se stalo se zbytkem naší herecké společnosti? Nic o tom všem…"
"Jsou taky zavření."
Reffa svěsil hlavu. "To mě hrozně mrzí. Taky smrt toho strážného. Nechtěl jsem zaútočit, jen jsem chtěl pronést svou řeč." Pohlédl na svého návštěvníka. "Tak kdo tedy jste?"
Pilru k němu přistoupil blíž, aby mohl mluvit tišeji, a představil se jménem a titulem. "Bohužel, jsem vládní úředník bez vlády. Když Iks podlehl okupantům, imperátor s tím neudělal vůbec nic."
"Iks?" Reffa se na něj podíval s náznakem hrdosti. "Moje pokrevní matka byla Šandó z Balútu, která si později vzala Dominika Vernia z Iksu."
Velvyslanec přidřepl, ale dával si přitom pozor, aby se oděvem nedotkl ničeho odporného. "Jestli jste skutečně tím, za koho se prohlašujete, Tyrosi Reffo, pak jste technicky princem rodu Verniů stejně jako váš nevlastní bratr Rhombur. Vy dva jste jediní žijící příslušníci této kdysi velké vznešené rodiny."
"Jsem také jediný mužský dědic Corrinů." Nezdálo se, že by Reffa cítil strach ze svého možného budoucího osudu, byl jen znechucen tím, jak se s ním zachází.
"To říkáte vy."
Vězeň založil ruce na prsou. "Podrobné genetické testy moje tvrzení dokážou."
"Přesně tak." Vyslanec vytáhl z nulentropického kontejneru na břiše lékařskou výbavu. "Přinesl jsem si s sebou soupravu na odběr genetických vzorků. Imperátor Shaddam hodlá vaši skutečnou totožnost utajit, takže jsem tady bez jeho vědomí. Musíme být krajně opatrní."
"Shaddam rozhodně žádné analýzy provést nedal. Buď zná pravdu, nebo ho nezajímá." Reffa to řekl znechuceně. "Hodlá mě tady schovávat roky, nebo mě tiše popravit? Víte, že pravý důvod útoku na Zanovar bylo zlikvidovat mě? Tolik lidí je mrtvých - ale já jsem tam nebyl."
Pilru, který za ty roky dovedl své diplomatické schopnosti téměř k dokonalosti, se dokázal netvářit překvapeně nad tím šokujícím tvrzením. Zničit celou planetu kvůli jednomu člověku? Ale na druhou stranu docela dobře dokázal uvěřit tomu, že by se Shaddam mohl pokusit odstranit domnělou hrozbu svému trůnu takovýmhle způsobem.
"Všechno je možné. Ovšem v každém případě se imperátorovi hodí popřít vaši existenci. Proto musím odebrat vzorky, abych mohl provést plnou a objektivní analýzu - někde mimo Kaitan. Potřebuji vaši spolupráci."
Všiml si výrazu naděje v Reffově tváři. Šedozelené oči zjasněly a muž se narovnal. "Samozřejmě."
Naštěstí se neptal na žádné další detaily.
Pilru otevřel nízké černé pouzdro, v němž ležel lesklý autoskalpel, jednorázový injektor a několik malých zkumavek a lahviček. "Budu potřebovat dostatek materiálu na několik genetických testů."
Vězeň souhlasil. Vyslanec rychle odebral krev, semeno, vzorky kůže, nehtů a buněk sliznice z vnitřku Reffových úst. Všechno, co bylo nezbytně třeba k tomu, aby byl prokázán Reffův původ, ať už se ho Shaddam snaží jakkoli zatajit.
Samozřejmě za předpokladu, že se Pilruovi podaří úspěšně dostat vzorky z planety. Hrál teď nebezpečnou hru.
Když byly všechny vzorky odebrány, Reffa zase nahrbil široká ramena, jako by se konečně smířil s tím, že z tohoto vězení živý nevyjde. "Nepředpokládám, že by mě vůbec postavili před soud a nechali mě

mluvit, co?" Vypadal jako nevinný chlapec.
Milovaný docent Glax Othn ho vždycky učil, že spravedlnost mu má být svatá. Ale Shaddam, Řezník ze Zanovaru, se domníval, že jeho se imperiální zákony netýkají.
"Pochybuji," odpověděl vyslanec s brutální upřímností.
Vězeň povzdechl. "Napsal jsem si pro dvůr řeč, prohlášení v tradici korunního prince Raphaela Corrina, jehož roli jsem hrál ve svém posledním představení. Chtěl jsem využít všechno svoje umění, abych lidi přiměl plakat pro ztracené staré časy Impéria a aby si můj nevlastní bratr uvědomil, po jak špatných cestách se vydal."
Pilru chvilku mlčel a pak ze svého nulentropického váčku vytáhl malý holorekordér. "Proneste svou řeč teď, Tyrosi Reffo! Proneste ji ke mně. A já se postarám, aby ji slyšeli i ostatní."
Reffa se narovnal a přitáhl si kolem sebe pomyslný, ale nádherný plášť důstojnosti. "Budu rád, budu-li mít vůbec nějaké publikum." Rekordér začal bzučet.

POZDĚJI, KDYŽ SE VRÁTIL STRÁŽNÝ, vyslanec Pilru stál otřesený a po tváři mu stékaly slzy.
Mlhavé štítové pole se na jedné straně rozestoupilo a strážný se zeptal: "Tak jak? Zůstanete u nás? Mám vám najít prázdnou celu?"
"Už jdu." Pilru naposledy na rozloučenou pohlédl na Reffu a spěchal ven. V hrdle měl sucho, kolena se mu podlamovala. Nikdy předtím ještě nezažil plnou sílu umění školeného Žongléra.
Elroodův nevlastní syn stál, hrdý a vysoký jako imperátor, a hleděl na Pilrua oranžovou mlhou pole.
"Pozdravujte ode mě Rhombura. Přál bych si… abychom se setkali."
Klíč k objevům nespočívá v matematice, ale v představivosti.

- HALOA RUND, RANÉ LABORATORNÍ ZÁPISKY

RUND SE SKLÁNĚL NAD ELEKTRONICKÝM KRESLICÍM STOLEM, stále ještě neklidný a neodpočatý, a hleděl na magnetické čáry a klikyháky na ploché obrazovce. Pomocí svých prvních poznámek a za pomoci několika mentatských vybavovacích triků, jímž se kdysi naučil, se mu povedlo rekonstruovat přesně každou otázku, kterou Benegesseriťanky položily, každý detail, který viděl na havarované lodi. Teď, když věděl, že pole neviditelnosti může existovat, musel už jenom najít cestu, jak je vytvořit znovu. To byla obrovská výzva.
Talis Balt a ředitel Kinnis stáli stranou ve strohé laboratoři. "Řediteli, uvažoval jsem o tom celé hodiny," řekl Balt. "To, co Haloa tvrdí, se mi zdá… správné, i když nemůžu říct přesně proč."
"Já si na nic nevzpomínám," odpověděl ředitel.
Rund se do hovoru vmísil, než vzhlédl. "Moje mysl prošla mentatským výcvikem. Možná mám nějakou schopnost těm benegesseritským trikům odolat."
"Ale jako mentat jste neuspěl," připomněl mu velmi skepticky Kinnis.
"Přesto to však změnilo nervové dráhy v mém mozku." Vzpomněl si na jednu poučku ze školy: Stejné postupy se obvykle opakují, ať už úspěšné, nebo neúspěšné. "V mozku se mi vyvinula odolnější místa, takové duševní svaly, přídavné sklady. Snad proto to jejich přesvědčování nezabralo úplně." Jeho laskavý starý strýc na něj bude pyšný.
Balt se podrbal na hlavě, jako by se pokoušel vydrápnout všechny zbylé vlasové kořínky. "Navrhuji, abychom ještě jednou provedli důkladnou prohlídku Chobynovy laboratoře."
Ředitel se zatvářil netrpělivě. "To jsme už jednou udělali, po jeho útěku. Chobyn byl jen bezvýznamný vědec, z nedůležité rodiny, takže moc velkou místnost neměl. Po jeho odchodu jsme ji používali jako sklad."
Rund smazal to, co měl naškrábáno na kreslicím stole. Aniž by Kinnise žádal o povolení, rozběhl se ke starým laboratořím…
V dlouho opuštěné místnosti si důkladně prohlédl seznam požadovaných součástek a útržky poznámek. Prošel i snímky Chobyna z bezpečnostních kamer - ale nic důležitého se neobjevilo.
Odpadlický vynálezce měnil klasické Holtzmanovy rovnice, které vznikly před tisíci let. Ani ti nejlepší moderní vědci přesně nechápali, jak vlastně záhadné vzorce Tia Holtzmana fungují - věděli jen, že fungují.

Rund také nedokázal pochopit, co vlastně Chobyn udělal.
Mozek mu hořel a pracoval efektivněji, než by kdy pokládal za možné. Flinto Kinnis stál uprostřed místnosti a tvářil se, že dohlíží na práci, kdežto Rund prošel celou laboratoř a úplně ignoroval ostatní, ťukal na pláty podlahy, na zdi a stropy. Proklepal každý čtvereční centimetr.
Poklekl u místa, kde se sbíhala podlaha a vnější stěna orbitální stanice, a všiml si štěrbiny, která chvíli byla a chvíli nebyla vidět, maskované části, ne větší než drobné blikání, zrnko prachu v oku. Rund na ni hleděl, až ho oči bolely, a vzpomínal si, jak ho přísný mentatský učitel učil pozorovat. Zrychlil své vnímání, čímž zpomalil čas, a zachytil další bliknutí.
V přesně načasovaném okamžiku Rund prošel zdí.
Ocitl se v depresivní uzavřené místnůstce, kde byl cítit kov a zatuchlý vzduch. Skoro se v té komůrce nedalo otočit. Padla na něj tma, jako by oslepl. Těžce se mu dýchalo. Všechno bylo namrzlé.
Zatápal ve tmě a našel tenké listy riduliánského krystalu, plánovací obrazovky, šigafilové svitky plné dat.
Zavolal, ale slova se mu vracela. Z hlavní místnosti neviděl a neslyšel nic.
Když zeď znovu blikla, Rund se vypotácel ven, vyčerpaný, ale vzrušený a rozčilený. Ředitel Kinnis na něj jen zíral. "Je to tajná štítěná místnost, ale štít zřejmě povoluje. Chobyn tam nechal spoustu informací."
Kinnis si zamnul ruce. "Skvělé, musíme je dostat! Tomuhle hodlám přijít na kloub." Otočil se k jednomu z techniků. "Jak to znovu blikne, jděte tam a vyneste všechno, co najdete."
Technik se připravil jako kočka ke skoku, perfektně zvolil okamžik a skočil vpřed. Ztratil se ve zdi. Místnost znovu zmizela.
Rund a Kinnis čekali ve staré laboratoři celé dlouhé minuty a muž se nevracel. Neslyšeli žádný zvuk, ani nedokázali výklenek otevřít násilím, třebaže opakovaně bušili na bílé desky. Přišla opravářská četa a rozřezala zeď, ale našli tam jen standardní mezeru mezi stěnami stanice. Dokonce ani skener v té oblasti nic neobvyklého neobjevil.
Zatímco technici byli stále zoufalejší, Haloa Rund zíral do prázdna, mozek ponořený do téměř mentatské projekce. Vzhledem k tomu, že pole neviditelnosti bylo založeno na pozměněných Holtzmanových rovnicích, předpokládal, že zakřivilo samotný prostor tak, aby skrytou komoru obešel.
Když otvor znovu blikl a zůstal otevřený, technik se svezl ven, tvář bílou a oči nepřítomné, nehty ulámané a prsty krvavé, jako by se odtamtud snažil prodrásat. Dva muži se vrhli vpřed, aby mu pomohli, ale technik byl mrtev - buď se na své podivné cestě udusil, nebo zmrzl. Kam ho to "bliknutí" odneslo?
Všichni se teď báli a nikdo se nepokusil vynést z výklenku skrytá data, dokud se Rund jako v transu neprodral zástupem. Kinnis protestoval jen formálně, protože se nemohl dočkat toho informačního pokladu.
Rund, protože čekal, že bariéra každou vteřinou zase naskočí, vyhazoval ven plánovací obrazovky, šigafilové svitky, listy riduliánského krystalu, a technici je nestačili sbírat. Pak, jako by byl duševně napojen na generátor toho divného pole, vyskočil zpět do bezpečí laboratoře těsně předtím, než se zeď vrátila, stejně pevná jako dřív.
Talis Balt hleděl na nahromaděné poznámky. "Prozkoumat pořádně jeho dílo bude pořádná dřina."
Ředitel Kinnis už stačil zapomenout na mrtvého technika a vypadalo to, že horečně přemýšlí, jak si připsat zásluhy za tu práci. "Přesvědčím premiéra Calimara, že budeme potřebovat značné finanční prostředky. Velice značné. Runde, vy promluvte s hrabětem Ilbanem. Spolu by měli vymyslet, odkud vzít velkou částku peněz."
"Pomsta". Vytvořil kdy jazyk příjemnější slovo? Opakuji si ho, když jdu večer spát, a jsem si jistý, že budu mít příjemné sny.

- BARON VLADIMIR HARKONNEN

RICHESKÁ VLÁDA POTŘEBOVALA VELKÝ, ale neoficiální příliv solárů, aby měla z čeho financovat znovuobjevení Chobynova pole neviditelnosti. A premiér Ein Calimar věděl, kde ty potřebné fondy vzít.
Přiletěl na Giedi Primu, rozzlobený, že musí na rod Harkonnenů pořád naléhat o zaplacení dávno dlužné částky. Místo do vysoké Pevnosti, kde se předtím s baronem vždycky setkával, ho tentokrát kapitán

Kryubi vedl hluboko do depresivních útrob města Harko.
Calimar, hubený, pečlivě oblečený muž, se v duchu obrňoval a připomínal si, že nesmí ztratit nervy. Baron vždycky hraje psychologické hry. Premiér musel toto jednání dokončit - a přežít. Z nějakého neznámého důvodu se dnes harkonnenský pán rozhodl provést inspekci svých recyklačních stanic a premiér byl informován, že se schůzka musí konat buď tam, nebo vůbec. Calimar při té myšlence nakrčil nos.
Uvnitř velké průmyslové budovy byl vzduch vlhký, teplý a prosycený pachy, jaké by Calimar raději nikdy nezažil. Za brýlemi ve zlatých obroučkách ho pálily oči. Úplně cítil, jak mu oblek ze syntetické látky nasakuje pachem a věděl, že všechno, co má na sobě, se bude muset spálit, až se vrátí do svých přepychových kanceláří v Triádě. Ale nevrátí se bez peněz, které baron dluží rodu Richesů.
"Tudy," řekl Kryubi; jeho pevné rty zdobil tenký knírek. Vedl Calimara po nekonečných železných schodech až k síti visutých lávek. Odtud bylo vidět dolů na páchnoucí kalové jímky podobné zlověstným akváriím pro odporné čističe. Jak se až sem nahoru může vůbec dostat: člověk tak tlustý jako baron?
Calimar většinu cesty lapal po dechu, jak se snažil udržet krok s kapitánem, a nakonec si všiml kovových plošin na příhodných místech, zjevně určených pro zastávky výtahu. Takže se mi hned od začátku snaží ukázat, kde je moje místo. Nozdry se mu vztekle zúžily a Calimar zaťal zuby, aby si dodal sebejistoty. Bude muset být tvrdý a jednat s baronem s pevným odhodláním.
Když choulostivý Calimar přijel na Giedi Primu poprvé, baron ho klidně nechal sedět v místnosti, kde bylo poblíž ukryto mrtvé tělo. Zatímco premiér pronášel trapnou žádost o tichou finanční výpomoc, pach rozkladu ve vzduchu představoval nevyslovenou hrozbu.
Tentokrát se ale karta obrátí. Před lety se baron nabídl, že pomůže upadajícímu průmyslu Riches za podmínky, že se mu dostane tajné péče sukovského doktora. Později baron zaplatil jen část dojednané sumy a opakované následné požadavky Riches ignoroval. Ten doktor, Wellington Yueh, dokázal pacientovu nemoc objevit, ale nemohl ji vyléčit. To nedokázal nikdo.
Baron to tedy použil jako záminku, aby zbytek poplatku neuhradil. Ale teď, když ředitel Korony Flinto Kinnis Calimara vzrušeně přesvědčoval, že mají šanci vyvinout generátor neviditelnosti, potřeboval premiér velký kapitál do začátků. Úvodní výzkumná práce bude drahá, ale když je teď soupeřící Iks uzavřený a jeho výrobní kapacity zdaleka nejedou naplno, má Riches šanci získat zpět své mocné ekonomické postavení.
Baron musí zaplatit co dluží, i kdyby ho Calimar musel vydírat, aby splnil své závazky…
Premiér pokračoval po lávce do míst, kde se mohutný muž kymácel u zábradlí vysoko nad kalovými jímkami. Kryubi mu řekl, že dál má jít sám, takže Calimar zostražitěl. Chce mě baron zabít? Takový čin by v landsraadu vyvolal pozdvižení. Ne, rod Richesů ví o Harkonnenech příliš mnoho kompromitujících věcí a jejich vládce si toho je vědom.
Calimar si všiml, že baron má speciální zátky v nose a filtry proti pachu kalových jímek. Calimar byl bez podobné ochrany a snad ani nechtěl vědět, kolik jedovatých látek do sebe s každým dechem dostane. Sundal si brýle a očistil si skla, ale mastné šmouhy na nich zůstaly.
"Pane barone, tohle je dost… nezvyklé místo pro schůzku."
Baron se díval na pomalu vířený proud husté masy, jako by hleděl do kaleidoskopu. "Mám práci, Calimare. Buď si promluvíme tady, nebo nikde."
Premiér pochopil ten nevyslovený náznak, hnusnou neúctu hnusného člověka. Reagoval na to tím, že odpověděl tak nevrle, jak jen dokázal: "A tak, barone! Jenže jako dospělí a jako vedoucí osobnosti svých planet máme jisté závazky. Vy jste svým nedostál. Riches poskytl služby, které jste žádal. Vy jste povinen zaplatit zbytek dohodnuté sumy."
Baron se zamračil. "Nedlužím vám nic. Váš sukovský doktor mě nevyléčil."
"To nikdy nebylo součástí dohody. Vyšetřil vás a diagnostikoval vaši nemoc. Musíte zaplatit."
"Odmítám," prohlásil baron, jako by tím celá věc končila. "Teď můžete jít."
Premiér se zhluboka nadechl, z čehož se mu okamžitě zvedl žaludek, a naléhal dál. "Pane, opakovaně jsem se snažil jednat rozumně, ale vzhledem k tomu, že zločinne odmítáte zaplatit, cítím, že jsem naprosto oprávněn změnit podmínky naší dohody. Tímto cenu zvyšuji." Calimar vyslovil obrovskou sumu solárů a dodal: "Riches je plně připraven předložit celou věc soudu landsraadu, kde naši právníci doloží náš

nárok. Odhalíme původ vaší nemoci a popíšeme vaši pokračující degeneraci a slabost. Možná dokonce předložíme důkazy o vzrůstající duševní nestabilitě."
Baron zfialověl vzteky, ale než stačil vydechnout, přerušil je příchod tří stráží. Vedli mezi sebou vyhublého muže, který měl na sobě přepychové, dobře ušité šaty se širokými kalhotami.
Memphistis Cru dělal co mohl, aby nevnímal ty strašné pachy kolem, a předstoupil. "Volal jste mě, pane barone?" Podíval se ze strany na stranu a zamračil se, a pak se s nesouhlasným pohledem zahleděl dolů na jímku.
Baron úkosem pohlédl na premiéra Calimara, pak se obrátil zpět ke Cruovi a řekl: "Musím ti položit citlivou otázku, jde o věc etikety." Jeho tučná tvář nabyla výrazu vražedného vzteku. "Předpokládám, že mi dokážeš poskytnout uspokojivou odpověď."
Poradce se hrdě napřímil. "Samozřejmě, pane barone. Od toho jsem tady."
"Od toho debaklu na mém banketu jsem o tom uvažoval. Bylo by ode mě zdvořilé, abych tě do téhle kalové jímky hodil osobně, nebo to mám nechat udělat stráže, abych si nezašpinil ruce?"
Cru polekaně ustoupil o krok a Kryubi pokynul strážím, aby mu zastoupily cestu. "Já…, já nerozumím, pane barone! Dal jsem vám jen ty nejlepší…"
"Takže žádná jasná odpověď? No dobře, tak to myslím nechám na strážích." Baron pokynul tučnou rukou. "To bude patrně stejně ta nejzdvořilejší alternativa."
Poradce pro etiketu najednou nenapadalo nic zdvořilého, co by řekl. Začal na barona ječet překvapivě hrubá slova, která dokonce i baronovi připadala urážlivá. Uniformovaní strážní popadli nastrojeného muže za paže a hladkým mechanickým pohybem ho přehodili přes zábradlí. Cruovo elegantní oblečení se při pádu třepetalo. Podařilo se mu ve vzduchu otočit, dřív než se šplouchnutím dopadl do hluboké nádrže lidských výkalů.
Jak Cru kopal a mrskal sebou, aby se nějak dostal z toho močálu odpadu, baron se otočil ke svému šokovanému návštěvníkovi. "Omluvte mě na okamžik, premiére! Tohle si chci vychutnat."
Kašlající Memphistis Cru se nějak dostal ke kluzkému oblému okraji jímky, kde se chopil okraje a pozvracel se na čistou podlahu, nikoli do odpadu. Strážní v gumových rukavicích k němu došli a uchopili ho za paže.
Když vytáhli Crua přes okraj, rozplakal se úlevou a hrůzou. Poradce vzlykal a třásl se, celý obalený hnědým slizem a výkaly. Zoufale vyl vzhůru k lávkám a žebral o milost.
Strážní mu ke kotníkům připevnili malá závaží a hodili ho do páchnoucího bahna zpět.
Calimar to všechno sledoval s hrůzou, ale odmítl se nechat zastrašit. "Vždycky mi připadalo poučné sledovat hloubku vaší krutosti, barone Harkonnene." Ovládl se natolik, že pevně pokračoval, zatímco nešťastná oběť sebou dole házela. "Snad bychom mohli pokračovat důležitějšími věcmi?"
"Ale mlčte chvilku!" Baron ukázal dolů na mrskající se postavu, překvapený tím, že Cru má pořád dost sil, aby udržel hlavu nad tím slizem.
Calimar se však nedal zakřiknout. "Před mnoha lety imperátor Elrood vypověděl mého pána, hraběte Ilbana Richese, z Arrakis, protože se mu zdál slabý. Když se váš nevlastní bratr Abulurd zdál slabý, odstavil jste ho a převzal kontrolu nad těžbou koření dřív, než Elrood mohl zasáhnout sám. Landsraad a imperátor nemají rádi neschopné vůdce. Jak se jednou dozvědí o vaší ochromující nemoci a o tom, jak vás nakazila ta čarodějnice, bude se vám celé Impérium smát."
Baronovy černé oči se změnily v ostrý obsidián. Poradce pro etiketu dole se potopil do odpadů docela, ale nějak se mu podařilo znovu vynořit a zalapat po dechu. Plival, kašlal a cákal.
Baron si byl velmi dobře vědom, jak je corrinský imperátor v poslední době prchlivý. Calimar měl svého protivníka v hrsti a oba to věděli. Baron mohl zuřit jak chtěl, ale nepochyboval o tom, že by Richesané udělali přesně to, čím premiér hrozí. Chlácholivým tónem řekl: "Tolik zaplatit nemůžu. Určitě dokážeme najít nějaké rozumnější ujednání?"
"Dohodli jsme se na určité ceně, barone, a vy jste ji mohl kdykoli zaplatit. Ale teď už ne. Teď jste si tu cenu vlastní nepředložeností zvýšil."
Baron se odpovědí skoro udusil. "I kdybych vyprázdnil všechny pokladny na Giedi Primě, nikdy bych vám nemohl zaplatit tolik solárů!"
Calimar pokrčil rameny. Hlava Memphistise Crua se ponořila, ale jeho ruce znovu zabraly. Dokonce i se

závažími na kotnících se mu podařilo ještě pár zoufalých okamžiků zůstat nad hladinou.
Premiér udělal poslední protitah. "Už jsme podali stížnost k soudu landsraadu. Slyšení je za dva týdny. Můžeme tu stížnost snadno stáhnout, ale jen pokud nám předtím zaplatíte."
Baron hledal nějaké řešení, věděl však, že nemá na vybranou - zatím. "Koření. Zaplatím vám v koření! Mám stranou dost melanže, aby to zaplatilo tu vaši hroznou cenu, a můžu vám ji poskytnout okamžitě. To by měla být dost tvrdá měna pro takového hnusného vyděrače, jako jste vy."
"Vaše urážky pro mě nic neznamenají. Harkonnenský gryf je bezzubý." Calimar se zasmál a pak pokračoval obezřetněji: "Ovšem vzhledem ke krveprolití na Zanovaru a vzhledem k Shaddamovým pokračujícím hrozbám namířeným proti hromadění melanže nemám chuť přijmout platbu v této podobě."
"Jinak zaplaceno nedostanete. Můžete buď přijmout melanž hned, nebo počkat, než seženu dostatek hotovosti na jinou formu financování." Baron se zle zasmál. "A to může trvat měsíce."
"No dobře." Calimar usoudil, že je to nejlepší, co může získat, protože si jeho protivník musel alespoň trochu zachovat tvář. "Zařídíme tajný přesun vaší zásoby na náš laboratorní měsíc Koronu, kde bude střežená a v bezpečí." Premiér si dopřál trochu škodolibosti. "Jsem rád, že se celá záležitost vyřešila, ačkoli mě mrzí, že to muselo dojít tak daleko."
"Ale nemrzí," odsekl baron. Tvářil se kamenně. "Teď odtud vypadněte a nepokoušejte se mě už nikdy vydírat."
Calimar dělal co mohl, aby na něm nebylo znát, jak je nervózní, když přešel po lávce a spěchal po schodech dolů…
V baronovi se všechno vařilo, znovu se však soustředil na Memphistise Crua. Ten fintil, který se tolik staral o formality a drahé parfémy, byl překvapivě silný. Svým způsobem to bylo obdivuhodné. Dokonce ani s těmi závažími na nohou se dosud neutopil.
Nakonec barona ta podívaná přestala bavit a pokynul Kryubimu, aby v jímce zapnul otáčivé čepele. Jak se hustá tekutina začala roztáčet, Memphistis Cru se pokoušel plavat ještě horečněji.
Baron si jen přál, aby do té směsi mohl přihodit i premiéra Calimara.
V historii je víc tragédií než triumfů. Jen málokterý vědec má chuť studovat dlouhou litanii událostí, které dopadly dobře. A my Atreidové jsme v historii zanechali hlubší stopu, než jsme měli v úmyslu.

- VÉVODA PAULUS ATREIDES

S NEBEZPEČNĚ VYPADAJÍCÍ DÝKOU v jedné a s kratším nožem ve druhé ruce se Duncan Idaho vrhl po Letovi. Leto couvl do hodovní síně a otočil se, aby svá zranitelná místa vykryl pološtítem. Zbrojmistrovy reflexy se okamžitě zpomalily a přizpůsobily rychlost čepele, aby její špička dokázala projet bariérou.
Leto Duncana překvapil nečekaným manévrem. Vrhl se přímo na svého protivníka. Tím zvýšil relativní rychlost Duncanova nože vůči Letovu štítu a čepel se po bzučící ochranné stěně svezla.
Leto pozvedl krátký mečík, ale mladý Zbrojmistr uskočil z cesty, vyskočil na stůl a rozběhl se pozadu, pružně jako kočka.
Složené oči vycpané hlavy saluského býka a matadorský portrét červeně oděného vévody Paula Atreida jako by souboj se zájmem sledovaly.
"Ty svícny dostali rodiče jako svatební dar," varoval Leto se smíchem. "Jestli je rozbiješ, pak to zaplatíš na vlastní kůži."
"K mojí kůži se vůbec nedostanete, Leto." Duncan provedl na stole jednoznačně urážlivé salto vzad. Ještě když byl Zbrojmistr ve vzduchu, Leto vyrazil rukou s dýkou stranou, srazil jeden z vysokých svícnů sám a skutálel ho Duncanovi pod nohy. Zbrojmistr ztratil rovnováhu a padl na záda. Leto vyskočil na stůl a rozběhl se k němu s mečíkem v ruce, připraven ukončit ten cvičný souboj. Bude to jeho první vítězství. Ale Duncan tam už nebyl.
Zbrojmistr se kutálel dál a vrhl se na protější straně ze stolu dolů, prolezl pod těžkým nábytkem jako krab a vyskočil za Letovými zády. Vévoda couvl, obrátil se k protivníkovi. Oba se vesele chechtali. Duncan zaútočil svými dýkami, tančil na okraji ochranného pole pološtítu, ale Leto jeho útoky zručně odrážel mečíkem a dýkou. "Jste roztržitý, vévodo Atreide. Moc vám chybí vaše žena."

To je pravda. Ale nikdy nedovolím, aby to bylo znát. Jejich zbraně na sebe narazily, odskočily, zazvonily ostří o ostří. Dokonce ani před tebou, Duncane.
Leto udělal výpad dýkou, pak pozvedl pěst, projel holou rukou přes štít a popadl Duncana za volný zelený kabátec, jen aby dokázal, že se může svého protivníka dotknout. Překvapený Zbrojmistr se vyprostil tím, že sekl nožem Letovi po očích, až ho málem zasáhl, ale nepřehnal to. Duncan seskočil níž na židli; těžká stolice se zakymácela, ale Duncan udržel rovnováhu, i když stál na špičkách.
Dveřmi do hodovní tváře vešla služebná se svačinou na podnosu, tvář otevřenou a nevinnou. Leto jí roztržitě pokynul, aby je nechala být, a Duncan se po něm právě v té chvíli vrhl. Tentokrát nepoužil zbraně, ale narazil štítem o štít, aby Leta shodil ze stolu. Služebná měla co dělat, aby z hodovní síně vyběhla a neupustila přitom tác.
"Nikdy si nevšímejte ničeho, co odvádí vaši pozornost, Leto." Duncan popadl dech a couvl. "Vaši nepřátelé vás budou rozptylovat, abyste se soustředil na jiné věci, než máte. A pak udeří."
Leto ležel na zádech, lapal po dechu a po tmavých vlasech mu stékaly potůčky potu. "Dost! Zase jsi byl lepší." Vypnul pološtít. Zbrojmistr hrdě uložil své dvě zbraně do pochev a pak pomohl Letovi vstát.
"Samozřejmě, že jsem lepší," přikývl Duncan. "Ale párkrát jste mě oklamal. Velice zajímavá taktika. Učíte se, pane."
"Někteří z nás si nemůžou dovolit strávit osm let na Ginázu. A pořád platí moje nabídka, že tvůj přítel Hiih Resser může přiletět k nám. Jestli bojuje jen z poloviny tak dobře jako ty, bude vítanou posilou atreidských sil."
Duncan se zatvářil ustaraně. "Od té doby, co se vrátil k rodu Moritani, o něm moc nevím. Bál jsem se, že ho Grummanci hned zabijí, ale zřejmě přežil. Myslím, že teď dokonce patří k vikomtově osobní stráži."
Leto si otřel z čela pot. "Zřejmě je silnější a chytřejší než předtím. Jen doufám, že není zkorumpovaný."
"Zkorumpovat Zbrojmistra není snadné, Leto."
Thufir Hawat stál u vchodu do hodovní símě a pozoroval je. Teď, když výcviková hodina skončila, mentat vkročil dovnitř, zlehka se uklonil a jeho šlachovitá postava se zkresleně odrážela v modrých obsidiánových stěnách. "Souhlasím s vaším Zbrojmistrem, pane vévodo. Ovšem rád bych k tomu dodal i vlastní zkušenost, že totiž rozptylování a odvádění pozornosti může být dvousečná zbraň."
Leto ztěžka dosedl na jednu z židlí, kdežto Duncan postavil překocený, ale nepoškozený svícen zpět na stůl. "Jak to myslíš, Thufire?"
"Jsem váš bezpečnostní velitel, pane vévodo. Mou hlavní starostí je, abyste zůstal naživu, a abych chránil rod Atreidů. Zklamal jsem vás, když jsem nezabránil výbuchu té vzducholodi, stejně jako jsem zklamal vašeho otce v aréně."
Leto se obrátil k vycpané hlavě obřího mnohorohého tvora, který zabil starého vévodu. "Už vím, co chceš říct, Thufire. Nechceš, abych se připojil k bojům na Iksu."
"Chci, abyste převzal roli vévody, pane."
"Naprosto souhlasím," přikývl Duncan. "Rhombur tam musí být fyzicky přítomen, aby ho lidé v boji viděli, ale vy se musíte postarat o landsraad. A já osobně si myslím, že to možná bude ještě těžší bitva."
Leto se na své dva vojenské poradce zamračil. "Můj otec byl v předních liniích při vzpouře na Ekazu, a Dominic Vernius také."
"To byla jiná doba, pane vévodo. A Paulus Atreides ne vždycky dal na dobré rady." Hawat významně pohlédl na příšernou býčí hlavu. "Vy musíte zvítězit po svém."
Leto pozvedl krátký mečík na jedno rameno, volně uchopil jílec, jako by držel dýku, a hodil. Čepel se ve vzduchu roztočila.
Mentat vytřeštil oči a Duncan se zajíkl, jak čepel prolétla síní a zabodla se do šupinaté býčí hlavy. Meč se do ní zabodl a zůstal tam s chvěním viset.
"Máš pravdu, Thufire. Mám větší zájem o vítězství než o okázalost." Leto, potěšen sám sebou, se obrátil ke svým poradcům. "Musíme se postarat o to, že se celé Impérium poučí z lekce, kterou Atreidové udělili na Beakkalu. Bez varování. Bez milosti. Bez váhání. Se mnou si nikdo zahrávat nebude."
Neexistují fakta - jen postuláty stanovené pozorováním, zasazené do nekonečně obnovovaných všehochutí předpovědí. Konsensuální realita vyžaduje pevný referenční rámec. V mnohaúrovňovém, nekonečném vesmíru, nemůže být nic pevně daného, a tedy ani žádná konsensuální realita. V

relativistickém vesmíru se zdá nemožné prověřit spolehlivost jakéhokoli odborníka tak, že na něm budeme chtít, aby se shodl s jiným odborníkem. Oba mohou mít pravdu, každý ve své vlastní vztažné soustavě.

- BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR

V KŘÍDLE IMPERIÁLNÍHO PALÁCE, jež obývala paní Anirul, vklouzla Ctihodná matka Mohiamová bez klepání do Jessičina bytu.
Jessica vycítila přítomnost starší ženy a vzhlédla od stolku, na němž psala do vázaného pergamenového deníku, který jí věnovala Anirul. Odložila brk a zavřela knihu. "Ano, Ctihodná matko?"
"Naše agentka Tessia mě upozornila na jeden fakt," řekla Mohiamová tónem nespokojené učitelky. Byl to hlas, který Jessica mnohokrát slyšela od Proktorky představené. Mohiamová uměla dát najevo soucit a laskavost, pokud byla se svou studentkou spokojená, ale uměla být i bezohledná.
"Čekaly jsme, že podle svých příkazů počneš atreidskou dceru. Je to pravda, že jsi vévodovou milenkou už tři roky? Tři roky, to je víc než dost příležitostí otěhotnět! Mohu jen předpokládat, že jsi záměrně odmítla splnit naše pokyny. Chtěla bych vědět proč."
Jessice se sice sevřelo srdce, ale bez uhýbání pohlédla Mohiamové do očí. Čekala to, ale přesto si teď připadala jako malá holčička, zahanbená zklamáním, které jí dávala najevo její učitelka. "Je mi líto, Ctihodná matko."
Jessica se dívala, jak se vrásčité rty pohybují, a vzpomněla si na to, jak ji Mohiamová pozorovala, studovala každý její pohyb, když ji zkoušela smrtícím gom džabbárem. Jedovatá jehla, skříňka bolesti… S tou jehlou u Jessičina krku ji Mohiamová mohla zabít ve zlomku vteřiny.
"Dostala jsi příkaz porodit dítě. Měla jsi přijít do jiného stavu hned, jakmile jsi s ním poprvé spala."
Jessice se podařilo mluvit pevně, aniž by se zakoktala nebo se jí zlomil hlas. "Mělo to své důvody, Ctihodná matko. Vévoda byl zatrpklý kvůli své konkubíně Kailee a měl přitom mnoho zahraničních politických problémů. Nečekané dítě by pro něj v té době představovalo těžké břemeno. Později byl zničený ze smrti svého syna Victora."
Starší žena však neprojevila sebemenší sympatie. "Tak zničený, že to změnilo počet jeho spermií? Jsi Benegesseriťanka. Něco jsem tě snad naučila, ne? Co sis myslela, dítě?"
Mohiamová byla vždycky odborníkem na to, jak zmanipulovat moje city. A teď to dělá zase. Jessica si připomněla, že se Sesterstvo pyšní tím, že chápe, co je to být člověkem. Co lidštějšího jsem mohla udělat, než porodit dítě muži, kterého miluji?
Odmítla ustoupit a promluvila způsobem, který, jak si byla jistá, její starou učitelku překvapí. "Nejsem už vaše studentka, Ctihodná matko, takže buďte tak laskavá a tímhle pohrdlivým způsobem se mnou nemluvte."
Tato odpověď vyvedla Mohiamovou z míry. Stála mlčky.
"Vévoda nebyl připraven na další dítě a měl k dispozici vlastní antikoncepční metody." To není lež, jen odvedení pozornosti. "Teď jsem těhotná. K čemu je dobré mě kárat? Můžu mít tolik dcer, kolik budete chtít."
Ctihodná matka se chraplavě zasmála, ale výraz její tváře zlaskavěl. "Tvrdohlavé děvče!" Vycouvala ze dveří, ve tváři se jí zračily smíšené pocity. Nadechla se, aby se uklidnila, a vykročila chodbou. Její tajná dcera má v sobě něco tvrdohlavého a vzdorného. Mohiamová usoudila, že to musí být ta harkonnenská krev…

V SUCHÉM, UMĚLE CHLAZENÉM VZDUCHU arrakénské rezidence sledovala paní Margot Fenringová ostrým zrakem Benegesseriťanky fremenskou služebnou, která metodicky balila zavazadla na delší pobyt na Kaitanu. Ta žena, Mapes, neměla vůbec smysl pro humor a prakticky žádnou osobnost, ale pracovala pilně a plnila příkazy.
"Dones ty šaty s immianskými růžemi, celou broskvovou a šafránovou garderobu a ty dlouhé levandulové šaty pro pravidelná denní přijetí u dvora," přikazovala Margot. "A taky to proměnlivé hedvábné oblečení na noc, až se hrabě vrátí z obchodní cesty." Během řeči schovala před služebnou list imperiálního

pergamenu.
"Ano, paní." Vysušená žena se ani neusmála, ani neušklíbla, jen poskládala klouzavé sexy spodní prádlo a přibalila je k ostatním věcem připraveným pro Margotin odlet na Kaitan.
Bylo skoro jisté, že tato ošlehaná žena z pouště ví o paní Margot mnohem víc, než dává najevo. Před lety ji Mapes v noci vedla do skrytého síče v horách za jejich sajadínou, což je fremenská obdoba Ctihodné matky. Po tomto setkání celý síč zmizel. Mapes o té události nikdy neřekla jediné slovo a všem otázkám se vyhýbala.
Nyní hrabě Fenring znovu odjel a Margot věděla, že její manžel tajně navštívil uzavřenou planetu Iks, ačkoli si myslel, že své tajné cesty a skrytá poslání tají. Nechávala mu tyhle malé iluze, protože to posilovalo jejich manželství. Ve vesmíru plném tajemství jich měla několik i sama Margot.
"Ať připraví brzy večeři," přikázala Margot. "A připrav se se mnou během dvou hodin odjet."
Mapes napjala šlachovité paže, zamkla plná zavazadla a odnesla je ke dveřím bez použití vestavěných suspenzorů. "Raději bych zůstala tady, paní, místo abych cestovala vesmírem."
Margot se na ni zamračila způsobem, který nepřipouštěl diskuzi. "Ale přesto mě budeš doprovázet. Mnoho dam u dvora bude zvědavých na ženu, jejíž každý dech a každé jídlo byly prosycené kořením. Uvidí tvoje modromodré oči a budou jim připadat krásné."
Mapes se otočila. "Mám tu práci. Proč mám ztrácet čas se strojenými hlupáky?"
Margot se zlehka zasmála: "Protože dvořanům jen prospěje, pokud uvidí ženu, která umí pracovat. To pro ně bude rozhodně exotická podívaná!"
Služebná se místo odpovědi zamračila a odtáhla dva kufry ven.
Když Mapes zmizela z dohledu, dotkla se Margot znovu listu imperiálního pergamenu, který jí donesl kurýr. Přejela prsty po nepravidelných kódových výstupcích a hledala další nuance krátké zprávy paní Anirul.
"Potřebujeme tvoje oči tady v paláci. Jessica a její dítě byly málem zabity při pokusu o atentát na imperátora. Musíme je ochránit. Něco si vymysli, ale přijeď rychle."
Margot vsunula dopis do kapsy šatů a pak se pustila do posledních příprav.
Politika je umění vypadat upřímně a zcela otevřeně a přitom utajit co nejvíc.

- STÁTY: BENEGESSERITSKÉ STANOVISKO

OD TÉ DOBY, CO BYL HRABĚ HASIMIR FENRING jmenován imperiálním ministrem pro koření, strávil na palubách maxitrajlerů víc času než kdy dřív. Právě toho rána zanechal Margot v Arrakénu; balila na dovolenou na Kaitanu. Dopřával své krásné ženě její malé svátky a potěšení.
Ale Fenring měl před sebou důležitou cestu, musel se starat o imperátorovy záležitosti. Na Iksu by už měl Hidar Fen Ažidika mít všechno připravené k nejdůležitějšímu testu ze všech.
Během těch únavných cest se všemi zastávkami a odklady si Fenring cvičil své smrtící dovednosti. Zrovna před několika okamžiky si v soukromé umývárně natáhl černé rukavice gentlemana, zamkl dveře a uškrtil jednoho z těch otravných waykánských obchodníků.
"Ukrýt své nepřátelství je velké umění," řekl jeden dávný mudrc. A měl absolutně pravdu! Fenring nechal tělo v kombinéze na uzavřené toaletě, obklopené všemi těmi předraženými a nekvalitními suvenýry. Nepochyboval o tom, že až jiný člen obsluhy tělo najde, vezme ty tretky a pokusí se je prodat nějakému nic netušícímu cestujícímu…
Když takto aspoň načas uklidnil svůj vztek, odletěl hrabě člunem mlhavou přikrývkou mraků na Iks spolu s několika obchodníky a schválenými dodavateli průmyslových surovin. Malá loď přistála na přísně střeženém novém kosmodromu Xuttuhu, což byl velký otevřený převis nad hlubokou soutěskou.
Fenring vystoupil na žlučovitě žluté dlaždice a ucítil nezaměnitelný pach mnoha Tleilaxanů. Znechuceně zavrtěl hlavou. Jako stavbaři ti trpaslíci nestáli za nic a všude kolem byla spousta dokladů o nekvalitní práci. Místní rozhlas ohlašoval přílety a odlety člunků. Několik mnohem urostlejších lidí z jiných planet dodávalo zásoby a handrkovalo se s šéfy výzkumu o cenách. V dohledu nebyl žádný sardaukar.
Fenring zamířil k bezpečnostním kontrolám, odstrčil z cesty dva tleilaxanské Pány bez ohledu na jejich protesty a vyhnul se louži vody kapající ze skalního stropu.

Když vyťukal své prioritní přístupové kódy a prokázal svou identitu, do výzkumného komplexu dole byla okamžitě odeslána spěšná zpráva. Fenring nechvátal; Hidar Fen Ažidika nebude mít čas uschovat úplně všechno.
Uvnitř, v hlubokých přístupových tunelech, se zeširoka usmál, když mu přispěchal vstříc sardaukarský důstojník, šedočernou velitelskou uniformu neupravenou. "Nečekali jsme vás, pane hrabě."
Mladý vůdce imperiálních legií, velitel Cando Garon, pozvedl paži, jako by chtěl ministrovi pro koření zasalutovat. Fenring místo toho popadl důstojníka za mohutnou ruku a krátce jí potřásl rukou v rukavici, v níž uškrtil obchodníka. "Nikdy byste mě neměli čekat, pane veliteli, ale vždycky byste na mě měli být připraveni, hm-m-a?"
Voják tu drobnou výčitku přijal klidně a obrátil se, aby imperátorova člověka doprovodil do nejhlubších laboratoří.
"Mimochodem, veliteli, váš otec se má dobře. Nejvyšší bašár teď provádí nejdůležitější úkol své kariéry."
Garon mladší pozvedl obočí. "Ano? Jsme tady izolovaní a já od něj málokdy dostanu nějakou zprávu."
"Ano, hm-m, imperátor ho zaměstnává ničením planet. Jeho posledním dílem je Zanovar. Nezbyla tam ani stopa života."
Fenring čekal nějakou reakci, ale mladý velitel jen kývl. "Můj otec je vždycky důkladný. Jak Shaddam přikazuje. Prosím, až se vrátíte na Kaitan, pozdravujte ho ode mě."
Soukromá lanovka je vezla přes špinavou podzemní metropoli. "Přijel jsem na novou sérii zkoušek. Doufám, že Mistr badatel je připraven začít? Měl jisté věci, hm-m-a, zařídit."
Garon seděl prkenně. "To se ho budeme muset zeptat. Zatím, pane, probíhá produkce syntetického koření pozoruhodně dobře. Mistr badatel se zdá být spokojený a nadšený." Garon hleděl přímo před sebe, ne na svého společníka. "Velkoryse poskytl mně a mým mužům vzorky syntetické melanže. Zdá se, že výzkum dokonale uspěl."
To Fenringa překvapilo. Co si Ažidika myslí, že testuje amál na sardaukarských legiích bez povolení?
"Veliteli, ta látka ještě nebyla plně schválena."
"Nemělo to žádné škodlivé účinky, pane." Bylo jasné, že velitel sardaukarů nemá v úmyslu odmítat další dodávky drogy pro sebe a své lidi. "Už jsem poslal zprávu imperátorovi a myslím, že je s vývojem událostí spokojen. Amál velmi zvýšil naši výdrž a výkonnost. Moji vojáci jsou s ním zcela spokojeni."
"Spokojenost není součástí vašeho poslání, veliteli. Nebo ano, hm-m-a?"
Lanovka zastavila u výzkumného komplexu a Garon ho mlčky vedl dovnitř, i když tu Fenring byl už mnohokrát. Vypadalo to, že sardaukarský velitel dostal příkaz dávat na něj pozor.
Ale když Fenring vstoupil do hlavní kanceláře, zastavil se, dokonale užaslý. Velitel Cando Garon osobně stál vedle usmívajícího se Ažidiky. Fenring pohlédl na muže, který ho doprovázel. Oba byli naprosto stejní, do poslední podrobnosti stejní.
"Garone, seznamte se s Garonem," řekl Mistr badatel. Důstojník po Ažidikově boku podal svému dvojníkovi ruku, ale sardaukar, který doprovázel Fenringa - pravděpodobně pravý Garon - s tím nechtěl nic mít. Ucouvl a vyhnul se doteku s podvodníkem.
"Jen takový malý trik Tvarového tanečníka," prohlásil Ažidika a usmál se, až mu byly vidět skoro všechny špičaté zoubky. "Můžete odejít, veliteli. Díky, že jste doprovodil hraběte Fenringa." Voják se zamračil a odešel.
Ažidika sepnul malé ručičky, ale nepokynul hraběti, aby se posadil na židlopsa vedle stolu. Fenring si sedl i tak a podezřívavě si prohlížel nepravého sardaukara.
"Pracovali jsme dnem a nocí, hrabě Fenringu, abychom vyrobili amál v komerčním množství. Všechny těžkosti byly vyřešeny a nová látka funguje skvěle."
"Takže vy ji konzumujete sám, hm-m-a? A také jste ji dal imperátorovým sardaukarům? Překračujete své pravomoci, Mistře badateli."
Ažidika s temným blýsknutím v očích odpověděl: "Tohle všechno naprosto dobře zapadá do mé pravomoci šéfa výzkumu amálu. Imperátor sám mi uložil vyvinout dokonalou náhražku melanže. A toho se nedá dosáhnout bez testů."
"Ale ne na imperátorových mužích."

"Jsou bdělejší než kdy dřív. Silnější, energičtější. Jistě znáte to staré rčení, ‚spokojený voják je věrný voják'. A nejsou snad spokojení, veliteli Garone?"
Ozval se slabý šustivý zvuk a Garonův dvojník změnil vzhled, takže teď byl k nerozeznání od Ažidiky, ovšem ve volné sardaukarské uniformě. Pak se proměnil v imperátora Shaddama Corrina, takže mu šaty zase padly. Přelévání svalů a kůže bylo matoucí a výsledná podoba ohromující. Narezlé vlasy a temně zelené oči byly dokonalé, stejně jako výraz sotva ovládaného znechucení. Dokonce i imperátorův hlas, který autoritativně rozkázal: "Pošlete sem moje sardaukary! Pobijte všechny, kdo jsou v laboratoři!"
Pak se imperátorův nos prodloužil, až připomínal poritrinskou mrkev. Ažidika se pyšně usmál na svůj výtvor a Tvarový tanečník se znovu změnil, tentokrát do podoby mutovaného gildaře. Části jeho deformovaného těla napínaly a trhaly šaty.
"Pane hrabě, představuji vám Zoala, partnera, kterého jste si vyžádal pro test s navigací maxitrajleru. S ním dokážete proniknout bezpečnostními opatřeními Gildy na Spojce."
Fenring, fascinovaný a nedočkavý, zapomněl na své obavy. "A je tomu Tvarovému tanečníkovi jasné, že misi velím já? Že o mých rozkazech nemá diskutovat?"
"Zoal je vysoce inteligentní a má mnohé schopnosti," přikývl Ažidika. "Není cvičen k zabíjení, ale splní všechny ostatní pokyny, které mu dáte, a to bez váhání."
"Kolika jazyky mluvíš?" zeptal se Fenring.
"Kolik jich požadujete, pane?" odpověděl Zoal s akcentem, který Fenring nedokázal přesně identifikovat. Snad nosový přízvuk Buzellu? "Vstřebám všechno, co budeme potřebovat. Ale nesmím u sebe mít zbraň."
"Tvaroví tanečníci jsou tak naprogramovaní," vysvětlil Ažidika.
Fenring se zamračil, protože tomu tak docela nevěřil. "V tom případě násilné akce vyřídím sám, hm-m-m-a." Prohlédl si laboratorně zplozené stvoření od hlavy k patě a pak se obrátil k šéfovi výzkumu. "Zdá se, že je přesně to, co potřebuji. Důkazy se zatím zdají celkem pozitivní a imperátor dost netrpělivě čeká na ukončení zkoušek. Jakmile potvrdíme, že navigátoři mohou amál používat, bude naše náhražka koření připravená k distribuci v celém Impériu."
Ažidika poklepal prsty na stůl. "Takový test je jen formalita, hrabě. Amál byl už prověřen k mé plné spokojenosti."
Tajemství uvnitř tajemství. Ažidika osobně dál zažíval mesiášské předzvěstné vize, jak vede obrovské vojenské síly proti nevěřícím velkorodům.
Zoal měl mnoho sourozenců - Tvarových tanečníků vypěstovaných tady v regeneračních nádržích, proměnlivých tvorů loajálních pouze jemu a jeho velkým tajným plánům. Na nepříliš cenných lodích vyslal už nejméně padesát Tvarových tanečníků zkoumat nezmapované planety a ustanovit záchytné body pro svou budoucí říši. Některé tyto lodi cestovaly daleko za zmapované hvězdné systémy Impéria a hledaly způsoby, jak by Ažidika mohl rozšířit svůj vliv. Bude to chtít čas…
V chráněné kanceláři začal hrabě Fenring popisovat svůj komplikovaný plán, jak proniknout na Spojku, a probírat způsoby, jak překonat bezpečnostní opatření. Zoal poslouchal a ukládal si do paměti detaily. Ažidikovi to starost nedělalo.
Tvarový tanečník už měl své prioritní rozkazy. Až přijde čas, bude proměnlivý tvor přesně vědět, co má dělat.
Argumentujte agresivně.

- SHADDAM CORRINO IV.,
POSILOVÁNÍ NOVÉHO IMPÉRIA

ZE VŠECH STÁTNÍCH POVINNOSTÍ, jež musel imperátor Shaddam snášet, byly popravy tou nejméně otravnou, zvlášť v jeho současné náladě.
Uprostřed náměstí Proseb seděl na trůnu vykládaném drahokamy, tak vysokém, že vypadal jako velekněz na vysokém ceremoniálním zikkuratu. Slunce svítilo z modrého nebe - dokonalé počasí pro imperátora, slunečné dny pro celé Impérium.
Přivedli v okovech další oběť a nechali ji stát u základny černé žulové krychle vedle několika mrtvých těl.

Imperiální stráže použily řadu různých metod popravy: škrcení garotou, stětí laserem, ubodání, čtvrcení, rozpárání břicha a dokonce i rukavici s hroty, která se vrazí pod žebra a jíž se vytrhne chvějící se srdce. Po každé popravě dav poslušně aplaudoval.
Podél schodů na pódium stály uniformované stráže. Imperátor chtěl původně kolem náměstí rozestavět celý regiment sardaukarů, ale pak se to rozhodl nedělat. Dokonce i po drzém pokusu Tyrose Reffy o atentát nechtěl dát najevo ani nejmenší nervozitu. Shaddam IV. nepotřeboval víc než čestnou stráž a třpytivé štíty kolem svého křesla.
Jsem právoplatný imperátor a můj lid mě miluje.
Paní Anirul seděla na dřevěné židli s vysokým opěradlem na nižším stupni po jeho levici, což byla jasně podřízená pozice. Trvala na tom, že chce být viděna se svým manželem, ale ten na ni vyzrál; umístěním židlí dal jasně najevo, jak málo jeho žena v hierarchii Impéria znamená. Samozřejmě to pochopila, ale nestěžovala si.
Jako smrtelně nebezpečný státní symbol teď Shaddam držel vysokou hůl s broušenou luminou na konci, právě onu vražednou rekvizitu, kterou Reffa užil ve hře. Imperátorovi specialisté na zbraně byli jejím vynalézavým uspořádáním velice zaujatí. Jeho lidé znovu nabili rubínovou kompaktní baterii a Shaddam jí hodlal náležitě využít.
Zatímco si Shaddam prohlížel svou novou hračku, jeden z vojáků popravil dalšího zločince. Imperátor prudce vzhlédl právě ve chvíli, kdy se muž svezl na dláždění. Zklamaně se zachmuřil a pokáral sám sebe, že nedával lepší pozor. Podle krve, jež se tomu člověku lila z hrdla, mu vyrvali hrtan a průdušnici. To byla sardaukarská specialita.
Na náměstí Proseb vál vánek a dav začínal být netrpělivý, protože cítil, že přijde něco ještě zajímavějšího. Lidé už shlédli osmadvacet poprav za čtyři hodiny. Někteří aktéři z Žonglérské divadelní společnosti předvedli své nefalšované herecké umění, prosili o milost a zapřísahali se nevinou. Shaddam jim ostatně většinou věřil, ale na tom nezáleželo. Aspoň předvedli skvělé drama, než je sardaukaři ďábelskými způsoby zlikvidovali.
V posledních týdnech, během toho zmatku, který následoval po Reffově útoku na imperiální lóži, se Shaddam chopil příležitosti. Rychle a záludně nechal zatknout pět politických protivníků - neposlušných ministrů a vyslanců, kteří přinesli nevítané zprávy nebo nepřesvědčili svou vládu, aby spolupracovala na plnění imperiálních výnosů - a všechny je obvinil ze spoluúčasti na vražedném spiknutí.
Hasimir Fenring by obdivoval rafinovanost Shaddamových plánů, složité politické machinace. Ale hrabě teď byl na Iksu, dojednával poslední detaily masové produkce a distribuce amálu. Fenring trval na tom, že musí ještě osobně provést jeden důležitý test, aby dokázal, že účinky umělé látky jsou stejné jako účinky pravé melanže. Shaddam si detailů příliš nevšímal, toho zajímaly jen výsledky. A zatím se všechno zdálo perfektní.
Sám se naučil rozhodovat se bez Fenringovy pomoci a bez jeho zásahů.
Se vzpomínkou na to, jak vikomt Moritani před lety ignoroval imperiální příkaz usmířit se s Ekazem, přidal Shaddam k seznamu usvědčených zločinců i grummanského vyslance (k jeho značnému šoku). Nebylo těžké připravit nezvratné "důkazy" a všechno bylo zařízeno dřív, než rod Moritani stačil jakkoli protestovat.
Vikomtův neblahý vliv se nedal nijak snadno zkrotit, třebaže imperátor umístil na Grummanu několik "pořádkových" regimentů sardaukarů, aby zdusili pokračující spory s Ekazem. Vikomt se dosud choval nepředvídatelně, ale tohle jasné poselství ho snad ještě chvíli udrží na uzdě.
Dva sardaukaři rázným krokem přivedli grummanského vyslance doprostřed náměstí. Vězeň měl ruce svázané za zády a kolena omotaná tak, že se nemohla ohnout. Odsouzený pronesl před krychlí z černé žuly svou poslední řeč (podle Shaddamova mínění celkem nezajímavou). Imperátor netrpělivě pozvedl ruku jako signál a jeden z vojáků prořízl laserpalem vyslancovo tělo na dvě poloviny - od rozkroku k temeni.
Shaddam, dosud uspokojený krvavou slavností, se pohodlně usadil a čekal na nejdůležitější představení dne. Hluk davu sílil.
Jako pádišáh imperátor, "šáh šáhů", očekával, že se s ním bude zacházet jako s uctívaným vůdcem. Jeho slovo bylo zákonem, ale pokud do jeho vlády zasáhlo nějaké překvapení, jakým byl třeba Tyros Reffa,

nehodlal to přejít nijak snadno. Bylo na čase stisknout pěst pevněji, dát další příklad.
Shaddam zatočil vysokou holí tak, že se od broušené luminy odrazilo sluneční světlo. Uhodil druhým koncem do hladkého schodu před sebou. Paní Anirul sebou neškubla a hleděla před sebe, jako by byla hluboce zamyšlená.
Diváci sledovali nejvyššího bašára Zuma Garona, jak vešel na popravní náměstí a vedl Tyrose Reffu, muže, jenž tvrdil, že je synem Elrooda IX. Za několik minut bude i tento problém zlikvidován.
Paní Anirul ze své židle promluvila cíleným šepotem, takže Shaddam její hlas jasně slyšel, aniž by musela mluvit hlasitě: "Manželi, vy popíráte, že tenhle muž je váš nevlastní bratr, ale jeho tvrzení slyšelo mnoho lidí. Zasadil semínko pochyb a ozývají se nespokojené hlasy."
Shaddam se zamračil. "Nikdo nebude jeho tvrzení věřit, jestliže řeknu, že to není pravda."
Anirul pohlédla přímo na muže na vysokém trůnu a skepticky pokračovala: "Jestli je jeho tvrzení falešné, proč odmítáte provést genetické testy? Lidé řeknou, že jste zavraždil vlastní krev."
Nebylo by to poprvé, pomyslel si Shaddam. "Ať si mluví - a my budeme dobře poslouchat. Nemělo by trvat dlouho umlčet všechny vzpurné hlasy."
Anirul už neřekla nic, ale dívala se, jak Reffu postrkují k žulové krychli. Jeho mohutné svalnaté tělo se pohybovalo ztuhle. Nádherné černé vlasy mu oholili, takže mu na hlavě zbylo jen neupravené černé strniště.
Reffa se musel postavit ke zmrzačeným tělům ostatních obětí; každá z nich měla několik okamžiků na to, aby pronesla svá poslední slova. Shaddam se ovšem postaral o to, aby jeho údajný nevlastní bratr takovou příležitost neměl. Dvorní lékaři mu chirurgicky spojili rty k sobě. Ačkoli se Reffa namáhal a napínal čelisti, nemohl ze sebe vydat ani slovo, jen ubohé mňoukavé zvuky. Oči mu divoce plály vztekem.
Imperátor s výrazem krajního znechucení povstal na vrcholu zikkuratu a pokynem nechal vypnout štíty kolem svého křesla. Pozvedl před sebou žezlo - maskovanou zbraň. "Tyrosi Reffo, podvodníku a assassine, tvůj zločin je horší než zločiny ostatních." Jeho burácející hlas zesiloval medailon zavěšený na krku.
Reffa zápolil a snažil se řvát, jenže neměl ústa. Jasně červená kůže jeho spojených rtů vypadala, že každým okamžikem praskne.
"Pro neobvyklou troufalost tvého tvrzení ti poskytneme čest, jakou si nezasloužíš." Shaddam vytáhl rubínovou baterii a vložil ji do prohlubně v holi. Rubín zazářil a proud energie vylétl až ke špici a zažehl broušenou luminu. "Postarám se o tebe osobně."
Purpurový plamen zasáhl Reffu do prsou, spálil jeho trup a zanechal v něm velkou krvavou díru.
Shaddam - čelisti zaťaté jako ztělesnění imperiálního hněvu - sklonil hůl tak, aby tělo pálila i poté, co se svezlo k patě černé žuly.
"Zpochybňuješ-li naše postavení, hovoříš proti celému Impériu! Celé Impérium tedy musí vidět následky tvého bláznovství."
Baterie se vyčerpala a paprsek zhasl. Imperátor pokynul sardaukarům, aby pokračovali. Všichni začali pálit na mrtvolu a jejich žhnoucí plameny tělo Elroodova levobočka úplně spálily. Laserpaly pohltily organické tkáně a dokonce i kosti, takže zbylo jen trochu černého popela, který po chvíli roznesl vítr.
Shaddam stál klidně a pevně, v nitru potěšen. Teď už nezůstal vůbec žádný důkaz. Nikdo nemohl prokázat Reffovo genetické spojení s Elroodem a tedy se Shaddamem. Bylo po problému. Definitivně. Sbohem, bratře!
Nejmocnější muž ve vesmíru pozvedl ruce a zjednal si pozornost davu. "To je důvod k oslavě! Vyhlašujeme svátek po celém Impériu a oslavu pro každého."
V mnohem lepší náladě uchopil Shaddam svou manželku pod paží a sestoupil z pódia. Řady sardaukarských vojáků je doprovodily zpět do přepychového nitra imperiálního paláce.
Plať dobře své špehy. Jeden dobrý infiltrátor je lepší než legie sardaukarů.

- FONDIL CORRINO III., "LOVEC"

RHOMBUR SEDĚL NA VYŠETŘOVACÍM STOLE v teplém jezírku slunečního svitu, které se lilo dovnitř vysokým oknem. Cítil to teplo na svých kyborgských údech, ale byl to jiný pocit než to, nač se

pamatoval z dob, kdy měl ještě lidské nervy. Hodně věcí bylo jiných…
Doktor Yueh, dlouhé vlasy sepnuté stříbrným sukovským kroužkem, držel skener nad umělými kolenními klouby. Úzká tvář měla soustředěný výraz. "Ohněte teď pravou!"
Rhombur povzdechl: "Hodlám letět s Gurneym, ať už mi lékařské povolení dáte nebo ne."
Doktor se nezatvářil ani pobaveně, ani podrážděně. "Kéž mě nebe chrání před nevděčnými pacienty!"
Rhombur ohnul umělou nohu a skener zeleně blikl. "Cítím se fyzicky silný, doktore. Občas ani nemyslím na svoje umělé části. Jsou teď pro mě přirozené." Ano, po hradu Caladanu se vtipkovalo (začal s tím Duncan Idaho), že dokonce i se zjizvenou tváří a polymerovou kůží je princ Rhombur pořád hezčí než Gurney Halleck.
Yueh vizuálně kontroloval kyborgskou mechaniku, zatímco Rhombur chodil po místnosti, předkláněl se a nakonec s rachotem udělal kotrmelec. Doktorovi poškubával sval na levé straně čelisti, když řekl: "Myslím, že vám velmi prospěla agresivní terapie vaší manželky."
"Agresivní terapie?" opakoval Rhombur. "Ona tomu říká láska."
Yueh vypnul skenery. "Máte můj souhlas odletět s Gurneym Halleckem na tuto obtížnou výpravu." Do unavených rysů tváře sukovského doktora se vryla starost, až se mu diamantové tetování na čele svraštilo. "Pro každého by bylo riskantní proniknout na Iks a pro vás dvojnásob, vzhledem k tomu, kdo jste. Nechci vidět své krásné dílo zničené."
"Pokusím se, aby k tomu nedošlo," přikývl Rhombur s odhodlaným výrazem. "Ale Iks je můj domov, doktore. Nemám na vybranou. Jsem připraven udělat pro svůj lid všechno, co bude třeba, ačkoli verniovský rod mnou musí vymřít."
Rhombur spatřil v doktorových očích bolestný záblesk, ale ne slzy. "Možná tomu nebudete věřit, ale já vám rozumím. Před dávnou dobou byla moje manželka Wanna vážně zraněná při průmyslové havárii. Našel jsem specialistu na náhrady lidských orgánů - velice primitivních v porovnání s těmi, jež máte vy, princi. Nahradil Wanně kyčle, slezinu a dělohu umělými částmi, ale děti už mít nemohla. Chtěli jsme počkat, ale čekali jsme příliš dlouho. Wanna je dnes už samozřejmě na děti příliš stará, ale tehdy to pro nás bylo hodně těžké." Začal sklízet své nástroje.
"A podobně vy, princi Rhombure, jste poslední z rodu Verniů. Je mi líto."

KDYŽ LETO ZAVOLAL RHOMBURA do své soukromé pracovny, princ nic netušil. Jakmile vrazil dovnitř, zůstal ohromeně zírat na známou postavu muže stojícího u okna.
"Velvyslanec Pilru!" Rhombur vždy pocítil prudkou vlnu sympatií, kdykoli uviděl tohoto státního úředníka, který tak neúnavně, třebaže neúspěšně, celých dvacet let bojoval za věc Iksu. Ale vždyť ho nedávno viděl, byl na jeho svatbě s Tessii! Rhomburovi se náhle sevřelo srdce. "Máte nějaké novinky?"
"Ano, princi. Překvapivé a znepokojivé novinky." Prince napadlo, že to možná má co dělat s vyslancovým synem C'tairem Pilruem, jenž pokračoval v boji na Iksu.
Rhombur zaujal strnulý postoj, zatímco důstojný diplomat nervózně přecházel po pracovně. Aktivoval holoprojektor uprostřed místnosti a promítl obraz otrhaného, špinavého muže.
Leto dost ostře vysvětlil: "To je ten člověk, který se pokusil zavraždit Shaddama. Ten, který v imperiální lóži málem zabil Jessiku."
Pilru na něj rychle pohlédl: "Zcela náhodou, pane vévodo. Mnoho aspektů jeho plánu bylo naivních a špatně promyšlených."
"A teď to vypadá, že některé detaily o jeho ‚maniakálním útoku' imperiální zpráva poněkud přehnala," dodal Leto.
Rhombur však zůstal nadále zmatený. "Ale kdo to je?"
Vyslanec zastavil obraz a otočil se přímo k němu. "Princi, to je - nebo byl - Tyros Reffa. Imperátorův nevlastní bratr. Na Shaddamův rozkaz ho před čtyřmi dny popravili. Proces zřejmě vůbec neproběhl."
Rhombur přešlápl. "Jenže co to má společného…"
"Velmi málo lidí zná pravdu, ale Reffovo tvrzení bylo oprávněné. Skutečně byl nelegitimním Elroodovým synem, nenápadně vychovaným rodem Taligari. Shaddam ho ale přesto zřejmě považoval za hrozbu pro trůn a vymyslel si záminku, aby jeho sardaukaři mohli zlikvidovat Reffův domov na Zanovaru. A kromě toho ještě navíc zabili čtrnáct milionů lidí v zanovarských městech."

Jak Rhombura, tak Leta to šokovalo.
"Právě to vyvolalo Reffův smělý pokus o pomstu."
Vyslanec podal princi složku písemných dokumentů a pokračoval: "Tohle je genetická analýza prokazující Reffovu identitu. Vzorky jsem odebral já sám v jeho vězeňské cele. Nemůže o tom být pochyb. Ten muž byl pokrevným Corrinem."
Rhombur prolétal zrakem listy papírů, ale ještě pořád se divil, proč byl k této schůzce přizván.
"Zajímavé!"
"Ale to není všechno, princi." Pilru se upřeně zadíval do zjizvené tváře. "Reffovou matkou byla Elroodova konkubína Šandó z Balútu."
Rhombur prudce vzhlédl: "Šandó…"
"Ano, princi, Tyros Reffa byl také vaším nevlastním bratrem."
"To přece nemůže být pravda!" protestoval Rhombur. "Nikdy jsem o žádném bratrovi nic neslyšel. Nikdy… Nikdy jsem se s ním nesetkal." Pořád hleděl do analýz, četl je znovu a znovu, hledal něco, co by ho vysvobodilo z té strašné skutečnosti. "Popravili ho? Víte to určitě?"
"Bohužel ano." Vyslanec Pilru si hryzal spodní ret. "Proč nemohl Elrood udělat z Tyrose Reffy prostě nukera - důstojníka imperiální gardy - jak to většina imperátorů udělala se syny svých konkubín? Ale ne, imperátor musel to dítě odvézt pryč, jako by byl něco zvláštního, a tím vyvolat všechny tyto problémy."
"Můj bratr… Kdybych mu tak mohl pomoci!" Rhombur upustil dokumenty na podlahu. Zhoupl se dozadu na těžkých kyborgských nohou, ve tváři výraz úzkosti. Princ rodu Verniů začal přecházet po kamenné podlaze.
Poté odměřeným tónem prohlásil: "To jen posiluje moje odhodlání se proti imperátorovi postavit. Teď z toho udělal osobní záležitost mezi námi dvěma."
Čest za peníze nekoupíš.

- FREMENSKÉ RČENÍ

OBJEVILO SE TO NA NEBI jako křičící černý pták a sneslo se to dolů: trysková toptéra s divoce vyhlížejícím červem namalovaným na špici. Červ měl otevřenou tlamu s ostrými křišťálovými zuby.
Na izolovaném vyschlém jezerním dně obklopeném skalními výběžky, jež zajišťovaly, aby sem nepronikl šaj-hulúd, čtyři fremeni v černých rouchách vykřikli hrůzou a padli na kolena. Přikrytá nosítka, která drželi, se zakymácela a převrátila.
Liet-Kynes se nenechal zastrašit. Stál vzpřímený s rukama založenýma na prsou. Světlé vlasy a zaprášený plášť mu vlály ve větru vyvolaném letounem. "Vstaňte!" křikl na své muže. "chcete, aby si mysleli, že jsme vyděšené baby?" Zástupce Gildy dorazil přesně v dohodnutou dobu.
Zahanbení fremeni narovnali na písku nákladní nosítka. Urovnali si roucha a utáhli řemínky filtršatů. Dokonce i v tuhle ranní hodinu sálala poušť jako pec.
Možná, že Gilda použila obraz červa záměrně, protože věděla, že fremeni písečné červy uctívají. Ale Liet sám o Gildě také něco věděl, což mu pomáhalo překonat strach. Informace jsou moc, především znalost nepřítele.
Díval se, jak trysková toptéra krouží, křídla přitažená k trupu. Do trupu měla vyříznuté střílny. Motory zaječely až to rvalo uši a letoun dosedl na dunu asi sto metrů od fremenů, až se písek rozlétl. Podle siluet za plaskleněnými okny napočítali uvnitř čtyři lidi. Ale jeden z nich nebyl tak zcela člověk.
Přední dveře toptéry se otevřely a vyjelo otevřené vozítko. V tom seděl holohlavý muž, který si ani v pouštním žáru pošetile neoblékl filtršaty. Na jeho bledé tváři, tučné vodou, se leskl pot. Vepředu na krku měl připevněnou černou krabičku.
Od pasu dolů představovalo jeho tělo neoblečenou masu amorfního voskovitého masa, jako by se rozteklo a příšerně znovu narostlo. Mezi prsty měl masité blány. Jeho žluté vykulené oči se zdály cizí, jako by mu je transplantovali z divokého exotického zvířete.
Někteří z pověrčivých fremenů začali mumlat a dělat znamení proti uhranutí, ale Liet je ostrým pohledem umlčel. Uvažoval, proč ten cizinec tak nápadně předvádí své odpudivé tělo. Možná aby nás vyvedl z míry. Usoudil, že zástupce Gildy je hráčem, který chce vyvolávat reakce; doufá, že tak ostatní vyděsí a

zastraší, čímž získá lepší vyjednávací pozici.
Zástupce hleděl na Lieta a ostatních fremenů si nevšímal. Ze syntetizátoru na krku vyšel kovový hlas: "Nezdá se, že by ses nás bál; dokonce ani toho červa na našem letounu."
"Dokonce i děti vědí, že šaj-hulúd nelétá," odsekl Liet. "A namalovat ho může kdokoli."
Deformovaný muž se neupřímně usmál. "A moje tělo? Nepřipadá ti odporné?"
"Mám oči vycvičené k tomu, aby se dívaly na jiné věci. Krásný člověk může být odporný uvnitř a deformované tělo v sobě může mít dokonalé srdce." Naklonil se blíže k otevřenému vozidlu. "Co jsi vlastně za tvora?"
Gildař se zasmál - vlastně to znělo jako plechové vibrace na krku. "Jsem Ailric. A ty jsi ten obtížný Liet-Kynes, syn imperiálního planetologa?"
"Já jsem teď imperiální planetolog."
"To jsi." Ailrikovy žluté oči přejely nosítka. Liet si povšiml, že má zornice skoro hranaté. "Vysvětli mi, polofremene, proč chce imperiální zaměstnanec zabránit satelitnímu sledování vnitřní pouště? Proč je to pro tebe tak důležité?"
Liet přešel tu naznačenou urážku a odpověděl: "Naše dohoda s Gildou platí už po staletí a nevidím důvod, proč ji přerušovat." Mávl rukou a jeho muži odkryli nosítka. Objevila se vysoká kupa hnědých váčků koncentrované melanžové esence. "Ovšem fremeni by raději jednali bez prostředníků. Zjistili jsme, že takoví lidé jsou… nespolehliví."
Ailric zvedl bradu, nozdry se mu zúžily. "V tom případě teď pro vás Rondo Tuek představuje potenciální hrozbu, může vaše úplatky prozradit úřadům. Určitě si už udělal plány, jak vás zradit. Nemáte strach?"
Liet se neubránil pyšnému tónu. "Ten problém je už vyřešen. Tuek nebude dělat potíže."
Ailric si ho dlouze prohlížel a pokoušel se z Lietovy opálené tváře vyčíst víc. "No dobře. Dám na tvůj úsudek."
Zástupce Gildy si prohlížel melanžovou platbu, jež před ním ležela. Liet viděl, jak v duchu počítá váčky a kalkuluje jejich cenu. Byla to obrovská suma, jenže fremeni neměli na vybranou a museli Gildu uspokojit. Teď bylo zvlášť důležité zachovat jejich tajemství, protože osazovali už tolik oblastí Duny podle ekologického snu Pardota Kynese. O tom se Harkonnenové nesmějí dozvědět.
"Přijmu to jako splátku na naši pokračující spolupráci," řekl Ailric. Pozorně se na Lieta zadíval. "Ale naše cena se zdvojnásobila."
"Nepřijatelné." Liet pozvedl vousatou bradu. "Teď nemusíte platit žádného prostředníka."
Gildař přimhouřil oči, jako by chtěl zamaskovat lež. "Abych se s vámi sešel přímo, to je ještě dražší. A tlak ze strany Harkonnenů se zvýšil. Stěžují si na existující satelity a žádají na Gildě lepší dohled. Musíme vymýšlet složitější a složitější výmluvy. To něco stojí, držet harkonnenského gryfa na uzdě."
Liet se na něj nevzrušeně podíval. "Dvojnásobek je příliš."
"Tak o polovinu. Máte deset dní na to, abyste zaplatili zbývající sumu, jinak dohoda padne."
Jeho společníci brblali, ale Liet jen hleděl na toho divného muže a uvažoval o nepříjemné situaci fremenů. Své city držel na uzdě, nedal najevo ani zděšení, ani hněv. Měl vědět, že Gilda není důvěryhodnější ani čestnější než kterýkoli jiný cizinec.
"Seženeme to koření."
Nikdo jiný nezvládl jazyk genetiky tak dokonale jako Bene Tleilax. Máme pravdu, když ho nazýváme "jazykem Boha", protože sám Bůh nám tuto velkou moc dal.

- TLEILAXANSKÉ APOKRYFY

HASIMIR FENRING VYROSTL NA KAITANU, v imperiálním paláci a kyklopských vládních budovách. Viděl jeskynní města Iksu a děsivé písečné bouře na Arrakis. Ale nikdy se nesetkal s ničím tak majestátním, jako byly údržbářské haly pro maxitrajlery na Spojce.
Fenring v umaštěné kombinéze a se sadou nářadí v ruce vypadal jako obyčejný údržbář, který nestojí za bližší pohled. Pokud svou roli sehraje dobře, nikdo si ho ani nevšimne.
Kosmická gilda zaměstnávala miliardy lidí. Někteří z nich prováděli monumentální operace Gildovní banky, jejíž vliv sahal po všech planetách Impéria. A obří průmyslové komplexy, jako třeba tahle

opravna maxitrajlerů, potřebovaly tisíce dělníků.
Fenringovy veliké oči hltaly nesčetné detaily, zatímco spolu s Tvarovým tanečníkem spěchal hlavní cestou mezi spoustami dělníků. I lávky nad nimi ve vyšších úrovních byly plné a výtahy jezdily nahoru a dolů.
Zoal si vybral neurčitou podobu mírumilovného a ničím nezajímavého muže s povislým obličejem a ježatým obočím.
Vnitřní provoz na Křižovatce vidělo jen málo lidí, kteří tak či onak nepatřili ke Gildě. Výtahy byly vysoké jako mrakodrapy, poseté smaragdovými a jantarovými světly jako hvězdami na černé noční obloze. Bloky města se táhly do dáli s geometrickou pravidelností jako výšivka civilizace na pusté krajině. Mísy přijímacích antén lnuly jako popínavé rostliny k vnějším stranám budov a lapaly elektromagnetické signály z vesmíru. Kovová mola se tyčila k nebi se vztyčenými nosníky, připravenými sevřít blížící se plavidlo.
Oba vetřelci se přiblížili k vysokému průchodu označujícímu okraj jedné z pracovních zón. Vstoupili dovnitř a zamíchali se mezi dělníky. Nad nimi se tyčil obrovský trup jednoho z největších maxitrajlerů, které kdy byly postaveny, plavidla vyrobeného během posledních dnů vlády Verniů na Iksu. Tenhle a ještě jeden maxitrajler -jenž také právě procházel pravidelnou údržbou, avšak na oběžné dráze - byly jedinými dvěma zbylými plavidly třídy "Dominic", kontroverzního tvaru s vyšší nákladní kapacitou, jež následně snižovala daňové příjmy Impéria.
Ale poté, co planetu strojů obsadili Tleilaxané, výroba nových maxitrajlerů dramaticky poklesla kvůli výrobním problémům a potížím s kontrolou kvality. V důsledku toho musela Gilda svou stávající flotilu udržovat pečlivěji.
Fenring a jeho Tvarový tanečník vyjeli pomocí několika výtahových plošin podél zakřiveného trupu lodi veliké jako rozsáhlé město. Po trupu se jako parazité rojila hejna dělníků, kteří scelovali trhliny, čistili a kontrolovali stav kovu. Mikrometeority a radiační bouře umějí nadělat spoustu mikroskopických trhlinek v systému podpěr; jednou za pět let musel každý maxitrajler do "suchého doku" na Spojce k důkladné kontrole.
Oba muži prošli přístupovým tunelem k vnitřnímu plášti lodi a nakonec do jeskyně nákladového prostoru. Nikdo si jich nevšímal. Uvnitř armády dělníků kontrolovaly a opravovaly kotvicí vzpěry používané rodinnými fregatami, nákladními transportéry a přepravními člunky. Jiní zase pobíhali po palubách umístěných ve vnitřní slupce maxitrajleru.
Výtah, šplhající jako pavouk po vlákně, vyvezl Fenringa a Zoala do nepřístupné horní zóny, kde byly umístěny navigátorské prostory. Brzy už narazí na zvýšená bezpečnostní opatření Gildy - a pak začne ta opravdu těžší část.
Tvarový tanečník pohlédl na Fenringa s neproniknutelným výrazem. "Můžu přijmout podobu každé oběti, kterou si vyberete, ale nezapomeňte, že zabít musíte vy."
Fenring měl v kombinéze schováno několik nožů a uměl s nimi také zacházet. "Prosté rozdělení zodpovědnosti, hm-m-a?"
Zoal nasadil rychlé tempo a Fenring si musel pospíšit, aby mu stačil. Tvarový tanečník sebejistě kráčel šerými chodbami s nízkými stropy. "Podle plánů je navigátorská komora támhle. Pojďte za mnou a za chvíli jsme hotoví."
Prostudovali si hologramy plánů maxitrajleru, které zůstaly v podzemních montážních halách na Iksu, kde tahle plavidla postavili. Protože loď bude připravena k odletu teprve až za několik týdnů, v komoře nebyl navigátor a zásoba koření dosud nebyla doplněna. Bezpečnostní opatření nebudou ještě tak přísná.
"Tady za ten roh!" Zoal mluvil tiše a bezvýrazně. Vytáhl sepnutou složku z riduliánského krystalu a zalistoval třpytivými stránkami, až osvětlil hrubý náčrt vyšších pater maxitrajleru.
Když se přiblížili ke strážnému na konci chodby, Zoal nasadil zmatený výraz a ukázal na čáry na papíru. Fenring zavrtěl hlavou, jako by nesouhlasil. Došli až ke strážnému, který stál strnule v pozoru s včelkou u pasu.
Přibližovali se a Fenring podrážděně zvýšil hlas. "Říkám ti, že tohle není ta správná úroveň. Jsme ve špatné sekci maxitrajleru. Koukej!" Zabodl prst do riduliánského papíru.
Zoal hrál svou roli jako Žonglér. Zarděl se: "Tak moment, ty instrukce jsme dodrželi krok za krokem." Vzhlédl a dělal, že si teď poprvé všiml stráže. "Víš co, zeptáme se jeho." Vyrazil vpřed.
Strážný se zamračil a ukázal palcem na Fenringa. "Rozhodně jste ve špatné sekci. Sem nikdo nepovolaný

nesmí."
Zoal si znechuceně povzdechl, pozvedl kresbu maxitrajleru ve svých deskách a postrčil ji strážnému před obličej. "No dobře, ale můžete nám tedy poradit?" Fenring přistoupil ke strážnému z druhé strany.
Strážný se na kresbu podíval. "No jistě, to je ono. Tohle totiž není…"
S bezchybnou elegancí vnořil Fenring svůj dlouhý štíhlý nůž mezi mužova žebra a hluboko do jeho jater, pak otočil čepel a zabodl výše, do plic. Vyhnul se hlavním tepnám, aby minimalizoval krvácení, aby však zranění bylo dostatečně smrtící.
Strážný hekl a zaškubal sebou. Zoal upustil desky a popadl oběť do brutálně pevného sevření. Fenring vytáhl tenký nůž a bodl znovu, tentokrát pod hrudní kostí do srdce.
Zoal hleděl do mužovy tváře, zatímco pokládal hroutící se tělo na podlahu. Pak sebou Tvarový tanečník zatřásl. Jeho rysy se proměňovaly, jako by byly z měkké hlíny, a vytvářely novou masku. Vypadal teď přesně jako strážný. Zoal se zhluboka nadechl, naklonil hlavu ke straně a podíval se mrtvému muži do tváře. Pak řekl: "Jsem hotov."
Odtáhli tělo do nepoužívané komory a zamkli dveře. Fenring čekal, až si Tvarový tanečník vymění oděv se zavražděným strážným a pomocí enzymových houbiček odstraní nejhorší krvavé skvrny. Pak nahlédli do riduliánských desek, aby se zorientovali pomocí přesných schémat horních pater maxitrajleru a našli otvor do odpadové šachty, vedoucí přímo do žhavé reaktorové komory. Ionizovaný popel strážného se nikdy nenajde.
Společně pak vykročili k bezpečnostní zóně. Hrabě nesl své nářadí a tentokrát se tvářil podrážděně a otráveně, jako by dostal nemožný pracovní úkol. Falešný strážný ho pobízel a nevrle zdravil ostatní stráže v horních patrech. Podařilo se jim najít prázdnou technickou místnost za komorou navigátora.
Místo určené pro zásobu koření bylo podle očekávání prázdné. Fenring rychle vytáhl nádoby se superkomprimovanými granulemi amálu, hustými tabletami umělého koření, tvarovanými přesně jako jejich melanžové protějšky. Pokud se koření v tak silné podobě vypaří, vznikne bohatý melanžový plyn, dost hustý na to, aby navigátor pocítil jeho plné účinky a spatřil bezpečné cesty zakřiveným prostorem.
Fenring uzavřel nádobu do kontejneru pro zásoby melanže a přilepil na něj falešnou schvalovací nálepku. Může nastat určitý zmatek, až technici se zásobou koření zjistí, že komora už je naložená, ale pokud jim melanž bude přebývat, příliš si tím hlavy lámat nebudou. S trochou štěstí si nikdo nebude stěžovat.
Spiklenci vyklouzli zase ven. Během hodiny byli z opravny venku a chystali se ke druhé části svého plánu.
"Doufám, že se do toho plavidla na oběžné dráze dostaneme taky tak snadno, hm-m-m-a?" podotkl Fenring. "Potřebujeme dvě zkušební lodi, abychom si byli úplně jistí."
Tvarový tanečník se na něj podíval. Zoalova schopnost napodobit rysy strážného byla až přízračná.
"Může to vyžadovat trochu víc rafinovanosti, ale dovnitř se dostaneme."

POZDĚJI, UNAVENÍ, ALE NADŠENÍ, že úspěšně dokončili i druhou část své mise, stáli pod oblačnou oblohou a blikajícími světly kosmodromu na Spojce. Schovávali se za hromadou kontejnerů na okraji nakládací zóny; Fenring se chtěl vyhnout hovorům s jinými dělníky, kteří by mohli klást příliš mnoho otázek.
Snadno by si mohl najmout žoldnéře anebo profesionálního zabijáka, aby tuto tajnou akci podnikl za něj, ale Fenring rád prováděl špinavou práci sám, pokud ho zajímala. Tím se jednak cvičil a jednak mu to poskytovalo potěšení.
Během chvíle ostražitého klidu se hrabě utěšoval myšlenkami na svou krásnou ženu Margot. Nemohl se dočkat, až se bude moci vrátit do imperiálního paláce, kde uvidí a dozví se, co měla za lubem. Musela dorazit na Kaitan už před několika dny.
Zoal ho vytrhl ze snění. "Pane hrabě, musím vyslovit poklonu vašim schopnostem. Provedl jste svou úlohu výborně."
"Kompliment od Tvarového tanečníka, hm-m-a?" Hrabě předstíral, že se nechal ukolébat, a opřel se o zrezivělý kovový kontejner, který brzy naloží do maxitrajleru. "Díky."
Zahlédl nějaký pohyb a instinktivně uskočil ke straně právě ve chvíli, kdy se na něj řítil blesk; nůž vržený s velkou přesností. A ještě dřív, než špička první zbraně minula svůj cíl a cinkla o kovový kontejner, Tvarový tanečník popadl jiný nůž, schovaný ve své uniformě.

Ale hrabě Hasimir Fenring mu byl víc než rovnocenným protivníkem. Smysly a reakce měl velice ostré; zatvářil se jako šelma, vytáhl vlastní dýky a zaujal bojový postoj. "Áááá, já myslel, že ty s nožem vůbec neumíš zacházet?"
Tvarový tanečník měl tvrdý dravčí výraz ve tváři. "Taky mě učili lhát, ale zřejmě ne dost dobře."
Fenring držel dvě zbraně. Měl v assassinské práci větší zkušenosti, než si tenhle - tenhle tvaroměnec - dokázal představit. Tleilaxané mě podcenili. Další chyba.
Ve slabém světle kosmodromu se Zoalovy rysy znovu začaly měnit. Jeho ramena byla širší, tvář úzká, oči příliš velké, až se Fenring díval na přízračný odraz sebe sama, ale v šatech tvarového tanečníka. "Brzy budu hrát novou roli imperiálního ministra pro koření a Shaddamova přítele z dětství."
V té chvíli Fenringovi celý úskok došel: tohle tleilaxanské stvoření by ho napodobilo a vydávalo se za imperátorova důvěrníka. Třebaže Fenring pochyboval, že by Zoal dokázal Shaddama klamat dlouho, stačilo by mu dostat se k imperátorovi na chvilku někde v soukromí, kde by ho mohl zabít a usednout pak sám na Trůn zlatého lva, jak mu přikázal Ažidika.
Fenring tu drzost v podstatě obdivoval. Vzhledem k tomu, jaká fušerské rozhodnutí Shaddam v poslední době udělal, by možná tenhle dvojník nebyl tak zcela nevítanou alternativou.
"Mou benegesseritskou manželku bys neoklamal. Margot si všimne i těch nejmenších detailů."
Zoal se usmál, což se lasičkovitým rysům skutečného Fenringa stávalo málokdy. "Myslím, že bych dokázal i to, když jsem vás teď mohl pozorovat zblízka."
Tvarový tanečník udělal výpad a Fenring ho odrazil jedním ze svých nožů. Jejich dýky o sebe třeskly a oba soupeři použili jako zbraň i vlastní tělo - jeden druhého narazili do kontejnerů.
Fenring, zády u stěny, se pokusil Zoalovi kopnutím přerazit holenní kost, ale ten už uhnul a bleskově se rozmáchl zbraní zdola nahoru. Fenring se ohnal pravým předloktím, odrazil nůž od oka a pak se odkutálel od kontejnerů.
Z obou bojujících se lil pot. Zoal měl pod bradou škrábnutí, z nějž padaly rudé kapky. Hrabě měl na několika místech proseknuté montérky, ale Tvarovému tanečníkovi se ho zatím nepodařilo zranit. Dokonce ani škrábnout ne.
I tak ovšem Fenring Tvarového tanečníka téměř podcenil, protože ten ještě vylepšil své schopnosti a bojoval teď s ještě větší náruživostí. Jeho nůž už skoro nebylo možné sledovat. Tohle bylo něco, s čím hrabě nepočítal - jeho soupeř napodoboval Fenringovo nebezpečné bojové umění, učil se od něj, kradl mu triky.
Hrabě uvažoval o tom, co udělat a kdy to udělat, ale přitom zůstával ve střehu. Bude muset vymyslet nový trik, takový, který by tohle laboratorní zvíře nemohlo vůbec čekat. Uvažoval o tom, že by Tvarového tanečníka zajal živého a vyslýchal, ale to by bylo příliš riskantní. Nemohl si dovolit, aby se jejich zdejší činnost prozradila.
Uslyšel někde za sebou hučení člunku, ale neodvážil se podívat. Nejmenší chyba by byla osudná. Fenring schválně zakopl a padl dozadu, přičemž s sebou strhl i Zoala. Hrabě bolestně hekl a pustil nůž; zacinkal a zmizel z dosahu za jedním z kontejnerů.
Klečící Zoal se domníval, že svou kořist zranil, a pozvedl dýku, aby ho dorazil.
Ale Fenring se nejdříve dobře rozhlédl po zemi a dopadl kousek od místa, kde skončil první Zoalův nůž. Jediným plynulým pohybem popadl zapomenutou dýku dřív, než Zoal stačil nechat svůj vlastní nůž dopadnout. Fenring vrazil špičku nože Tvarovému tanečníkovi do krku. Odkopl Zoala od sebe, než mu jeho stříkající tepna mohla potřísnit čisté šaty.
Tělo Tvarového tanečníka leželo ve stínech mezi kontejnery. Fenring couvl a dobře se rozhlédl, aby měl jistotu, že nikdo nic neviděl ani neslyšel. Nechtěl odpovídat na otázky, chtěl odtud být co nejdál pryč.
Zoal zhroucený na zemi jako by se roztěkal, jeho rysy měkly, až se změnily v lysou figurínu s prázdným obličejem bez charakteristických rysů: vosková kůže a hladké prsty bez otisků.
Tenhle tleilaxanský úklad byl obzvlášť zajímavý. Fenring si ten poznatek bude chránit jako drahocenný poklad. Rozmyslí si, jak ho nejlépe použít proti Hidaru Fen Ažidikovi.
Fenring dýchal těžce, ale aspoň dosud dýchal. Nacpal tělo Tvarového tanečníka do jednoho z kontejnerů a zavřel ho. Za několik týdnů tahle bizarní mrtvola dorazí na nějakou vzdálenou planetu, samozřejmě k překvapení příjemce tohoto nákladu…

Fenring zvedl hlavu od kosmodromu a všiml si, že právě přilétá orbitální člunek. Odcestuje několika oklikami na Kaitan, takže jeho trasu nebude možné sledovat. A musí se také vyhnout cestování na některém z těch maxitrajlerů třídy "Dominic", jen tak pro případ, že by navigátoři měli na umělé koření nějakou nepříjemnou reakci. Fenring se nehodlal testu účastnit osobně.
Nadšeně spěchal ke kosmodromu a společně s davem dělníků a pasažérů třetí třídy nasedl do člunku. Když letoun zamířil na oběžnou dráhu kolem Spojky k čekajícímu maxitrajleru, držel se stranou a neodpovídal na žádné otázky, ačkoli se ho dva ze spolucestujících ptali, proč se tolik usmívá.
Každá cesta, po které dojdeme až na sám její konec, nevede nikam. Na horu musíš vyšplhat jen kousek… Jen tak, aby sis ověřil, že je to hora, a abys viděl, kde jsou ostatní hory. Z vrcholku jakékoli hory horu samou nevidíš.

- IMPERÁTORKA HERADE,
CHOŤ KORUNNÍHO PRINCE RAPHAELA CORRINA

RHOMBUR VERNIUS SE TÉ POVINNOSTI VYHÝBAL polovinu života, ale teď se odletu nemohl dočkat. Nesnažil se maskovat své kyborgské tělo - ve světle jeho poslání na Iksu mu připadalo jako vyznamenání.
Podle podrobných popisů z dokonalé paměti Thufira Hawata provedl doktor Yueh kosmetické úpravy, zamaskoval dokonalé mechanické prvky tak, aby vypadaly jako neohrabané a primitivní. Rhombur doufal, že se bude moci vydávat za některou z těch napůl lidských, napůl strojních příšer, jež Tleilaxané nazývali "bi-iksané".
Celé týdny probírali Gurney a Rhombur strategii s vévodou a jeho nejvyššími vojenskými veliteli.
"Úspěch nebo nezdar naší výpravy je v konečném důsledku mou zodpovědností," podotkl Rhombur, když s Gurneyem čekal na člunek, jenž je měl odvézt k maxitrajleru. "Už nejsem kluk, který sbírá hezké kamínky. Musím si pamatovat všechno, co mě kdy otec naučil. Když mi bylo sedm, musel jsem už umět nazpaměť všechny vojenské kódy a učil jsem se o každé velké bitvě, ve které rod Verniů kdy bojoval."
"O tomhle boji budeme psát písně a vaše děti se je budou učit nazpaměť," řekl Gurney s povzbudivým úsměvem. Pak ztuhl a bylo vidět, že své poznámky lituje.
Rhombur mu pomohl z rozpaků: "Ano, všichni Iksané to budou vyprávět svým dětem a vnoučatům."
Nezbytné úplatky byly zaplaceny. Kosmická gilda znovu zmate tleilaxanské obranné detektory na tak dlouho, aby maskovaný bojový modul proklouzl do skrytého přístavu. Tento bojový stroj byl sestaven tak, aby se dal rozebrat na části; mnohé z nich byly samostatně použitelnými zbraněmi. Štíhlý šedý modul spočíval na podpěrách v nákladovém přístavu a atreidští mechanici spěšně zapojovali držáky, které jej připnou k raketoplánu.
Thufir a Duncan přišli, aby se s oběma rozloučili. Vévoda Leto se dosud neobjevil a Rhombur odmítl nastoupit do člunku dřív, než svého přítele obejme. Osvobození Iksu nemohlo začít bez atreidského požehnání.
Včera večer Rhombur dobil všechny své kyborgské části, ale jeho mysl byla i tak vyčerpaná z nedostatku skutečného spánku. Jeho myšlenky se neustále probíraly otázkami. Tessia však dělala divy - masírovala napjaté svaly na zbytcích jeho pravého těla a skoro zázračně ho uklidnila. Její temně hnědé oči se zdály plné hrdosti a očekávání. "Moje lásko - můj manželi, slibuji, že příští společnou noc strávíme v Grand Palais na Iksu."
Zasmál se a řekl: "Ale ne v mém bývalém pokoji. Ty a já si zasloužíme něco lepšího než klukovskou ložnici!" Mohutně se nadechl, až se mu ramena a hruď pozvedly, protože se těšil na to, že znovu uvidí Iks, a zároveň se toho děsil.
Celá akce měla přesný časový rozvrh. Všechno musí klapat podle vteřinového plánu, protože jednotlivé větve útoku se nemohou spoléhat na vzájemnou komunikaci, jakmile se jednou rozběhnou. Vévoda Leto počítal s tím, že on a Gurney nahlodají Tleilaxany zevnitř, odkryjí jim břicho, načež atreidské vojenské síly zasadí rozhodující úder zvenčí.
Když se Rhombur obrátil, uviděl Leta. Vévodův černý kabátec byl neobvykle zmačkaný; na bradě a na tvářích měl Leto tmavé strniště. Neobratně schovával za zády velký balík ve zlatém papíru s mašlí. "Bez

tohohle nemůžeš odletět, Rhombure!"
Princ balíček přijal a senzory v pažích zjistil, že je překvapivě lehký. "Leto, ten modul je už teď tak přeplněný, že se tam sotva vejdeme já s Gurneym."
"Ale i tak si tohle budeš chtít vzít s sebou." Po obvykle přísné tváři se mu rozlil jeden ze vzácných úsměvů.
Rhombur mechanickými prsty poněkud neobratně roztrhl papír a dárek rozbalil. V krabici našel mnohem menší pouzdro. Víko bylo na pantech a snadno se otevřelo. "U pekel sirnatých!"
Prsten s plamekamem byl stejný jako ten, který nosíval před výbuchem vzducholodi - prsten, jenž byl odznakem právoplatného hraběte rodu Verniů. "Plamekamy se neshánějí snadno. Každý kámen má svou vlastní osobnost, svůj jedinečný vzhled. Kde jsi sehnal tenhle? Vypadá přesně jako ten, který jsem míval. Ale samozřejmě to nemůže být on."
Letovi zajiskřilo v šedých očích a paží Rhombura bratrsky objal kolem mechanických ramen. "Tohle je tvůj prsten, příteli, regenerovaný z malého úlomku kamene, který našli zatavený ve zbytku tvé ruky."
Rhomburovo zbylé organické oko zamrkalo, jako by chtělo zahnat slzy. Tento prsten symbolizoval slávu Iksu i strašné ztráty, které on i jeho lid utrpěli. Ale slzy vyschly a Rhomburův výraz zpřísněl. Navlékl prsten s plamekamem na prostředník své umělé pravé ruky. "Perfektně sedí."
"A mám ještě jednu dobrou zprávu," dodal Idaho. "Podle informace z kosmodromu je ten maxitrajler, kterým poletíte, poslední plavidlo třídy Dominic, které kdy bylo vyrobeno na Iksu. Připadá mi to jako dobré znamení."
"Ano, taky to tak budu brát." Rhombur objal postupně všechny své přátele a pak spolu s Gurneym vykročil k soukromému člunku. Leto, Duncan a Thufir za nimi zvolali: "Vítězství na Iksu!"
Rhomburovi to znělo jako konstatování faktu. Slíbil si, že uspěje - nebo zemře.

Možná sníme pořád, ale když jsme vzhůru, sny nevnímáme, protože vědomí (jako slunce, které ve dne zakrývá hvězdy) je příliš jasné, aby nevědomým obsahům dopřálo konkrétní podobu.

- SOUKROMÉ DENÍKY KWISATZOVÉ MATKY
ANIRUL SADOW-TONKINOVÉ

PANÍ ANIRUL, PRONÁSLEDOVANÁ VLASTNÍ MYSLÍ, nemohla spát.
Hlasy nesčetných generací, které jednou probudila, jí nedopřávaly odpočinku. Vetřelkyně ze Zděděných vzpomínek se dožadovaly její pozornosti, prosily ji, aby si všimla historických precedentů, naléhaly, aby si vzpomněla na jejich životy. Každá měla co říct - vážné varování, volání o pozornost. A to všechno uvnitř její hlavy.
Chtělo se jí ječet.
Jako imperátorova choť žila Anirul ve větším luxusu, než valná většina oněch žen v její mysli kdy zakusila. Měla sluhy, vybranou hudbu, nejdražší drogy. Její pokoje plné elegantního nábytku byly tak rozlehlé, že by se do nich vešla menší vesnice.
Kdysi si Anirul myslela, že být kwisatzovou Matkou je požehnáním, ale teď, jak se Jessičin čas naplňoval, na její mysl útočily přes propast času davy, a to ji stravovalo. Vnitřní hlasy věděly, že konec dlouhé cesty genetického programu se blíží.
Anirul nemohla na své veliké posteli vydržet a odhodila klouzavé přikrývky; látka se zamotala a sklouzla na podlahu jako živý bezobratlý tvor. Nahá Anirul vykročila ke zlatě vykládaným dveřím. Kůži měla smetanovou a hladkou, denně masírovanou krémy a emulzemi. Recepty s melanží a několik drobných biochemických změn, které provedla vnitřně, se postaraly o to, že její svaly zůstaly pevné a tělo přitažlivé, třebaže si jí už její manžel nevšímal.
V tomto pokoji dovolila Shaddamovi, aby ji pětkrát oplodnil, ale teď už její postel skoro nenavštěvoval. Imperátor se celkem správně vzdal naděje, že mu kdy porodí mužského dědice. Byl teď neplodný a vůbec už nebude mít děti - ani s ní, ani se žádnou ze svých konkubín.
Třebaže Shaddam Anirul podezíral, že během jejich manželství měla jiné milence, ve skutečnosti k uspokojení svých nároků nepotřebovala žádné osobní pletky. Jako zkušená Benegesseriťanka znala

způsoby, jak si dopřát rozkoš tak intenzivní, o jaké mohly jiné ženy pouze marně snít.
Teď nejvíc toužila po klidném hlubokém spánku.
Rozhodla se vyjít ven do tiché noci. Bude se toulat po velikém paláci a možná i dál po hlavním městě v marné naději, že ji nohy odnesou od jejích hlasů.
Sáhla po klice a pak si uvědomila, že nemá nic na sobě. V posledních týdnech zaslechla Anirul mezi dvořany řeči o své nestabilní osobnosti, jež nejspíš pustil do oběhu sám Shaddam. Pokud by po chodbách chodila nahá, jen by to přililo oleje do ohně klevet.
Přehodila si přes sebe tyrkysový župan a uvázala na pásku složitý uzel, jaký nikdo než Benegesseriťanka nemohl rozvázat bez nože. Bosa vykročila po dlaždičkové podlaze ven z pokoje.
Ve Škole Matek na Wallachu IX. často chodila bosá. Chladné klima představovalo náročné prostředí pro mladé akolytky; učily se tu výdrži, tomu, jak kontrolovat tělesné teplo, pocení a nervové reakce. Jednou Hariška - která tehdy byla ve škole Proktorkou představenou a ne ještě Matkou představenou - odvedla své mladé ženy do zasněžených hor a tam jim přikázala, aby si svlékly všechny šaty a šly čtyři kilometry zmrzlým sněhem na vrchol hory, kde vál prudký ledový vítr. Tam pak hodinu nahé meditovaly, než se vrátily ke svým šatům a k teplu.
Anirul tenkrát skoro zmrzla, ale tato krize jí pomohla lépe pochopit svůj metabolismus a svou mysl. Ještě dříve, než se opět oblékla, jí bylo teplo a příjemně, že už nic jiného nepotřebovala. Čtyři z jejích spolužaček nepřežily - neuspěly - a Hariška nechala jejich těla nahoře ve sněhu jako pochmurné varování pozdějším studentkám…
Teď, když se Anirul toulala chodbami paláce, vybíhaly ze svých pokojů dvorní dámy a přidávaly se k ní. Jessica ale ne; těhotnou ženu Anirul chránila a nedávala jí znát svůj vnitřní zmatek. Periferním viděním zahlédla příslušníka stráže, jak se krade z pokoje jedné z jejích dam - a rozzlobilo ji, že dvorní dámy ztrácejí čas laškováním ve službě, zvlášť když dobře vědí o její časté nespavosti.
"Jdu do parku zvířat," oznámila a ani se nepodívala na ženy, které spěchaly za ní. "Upozorněte správce, ať mi otevře."
"V tuhle hodinu, paní?" řekla přitažlivá mladá služebná a dopínala si živůtek. Měla jemné rysy a plavé kudrny.
Anirul se na ni přísně podívala a služebná jako by se scvrkla. Tuhle ráno vyhodí. Imperátorova manželka nesmí připustit, aby někdo zpochybňoval její rozmary. Břemeno zodpovědnosti na ni doléhalo stále tíživěji a Anirul byla čím dál méně trpělivá a tolerantní. Trochu jako Shaddam.
Noc venku kvetla polárními zářemi, ale Anirul si toho skoro nevšimla. Její stále větší průvod ji následoval po zahradních terasách a vyvýšených cestách až k uměle zalesněným plochám vyčleněným pro imperiální zoo.
Předchozí vládci užívali park zvířat pro své osobní potěšení, ale Shaddamovi byly živé exempláře ze vzdálených planet úplně lhostejné. Udělal tedy "šlechetné gesto" a otevřel park pro veřejnost, aby se mohla těšit "nádherou všech zvířat v říši rodu Corrinů". Druhou alternativou - o níž se v soukromí zmínil své manželce - bylo zvířata pobít a ušetřit ty minimální náklady na krmení.
Anirul se zastavila u vchodu do parku zvířat, u štíhlého křišťálového oblouku, a dívala se, jak se rozžíhají světla, prudké luminy, jež zvířata jistě probudila. Správce určitě běhá od jedné sady vypínačů ke druhé a chystá zoo na její příchod.
Anirul se obrátila ke svým dvorním dámám. "Zůstaňte tady! Chci být sama."
"Je to moudré, Výsosti?" zeptala se ta světlovlasá komorná a tím svou paní znovu rozčílila. Shaddam by ji dal na místě popravit.
Anirul se na ni opět zle podívala. "Vypořádala jsem se s imperiální politikou, děvenko, setkala jsem se s těmi nejnepříjemnějšími členy landsraadu a dvě desítky let jsem vdaná za imperátora Shaddama." Zamračila se. "Pár menších zvířat jistě zvládnu."
S těmito slovy vešla do krásně upravené umělé divočiny. Zoo ji vždycky uklidňovalo. Viděla klece chráněné zádržným silovým polem, kde bylo vhodné prostředí pro huňaté šavlozubé medvědy, ekadroghy a D-vlky. Lazánští tygři se povalovali na elektricky vytápěných skalkách a zahřívali se i bez slunce. Jedna lvice líně žvýkala kusy krvavého syrového masa. Kousek dál tygři pozvedli hlavy a ospale na Anirul pohlédli přivřenýma očima, příliš nakrmení na to, aby ještě byli divocí.

Ve velké nádrži plavali buzellští delfíni. Měli zvětšené mozky a byli dost inteligentní na to, aby mohli vykonávat jednoduché úkony pod vodou. Delfíni se prohánělí jako stříbrně modré nože; jeden se vrátil a vykoukl přes sklo, jako by poznal, že přišel někdo významný.
Kdykoli se Anirul procházela mezi zvířaty, zažívala vzácné okamžiky vnitřního klidu. V ospalém tichu imperiální zoo ji chaos neznepokojoval. Neslyšela nic než své vlastní myšlenky. Anirul dlouze povzdechla a pak se zhluboka nadechla, vychutnávala si tu nádhernou samotu.
Věděla, že její duševní zdraví tu neustálou vnitřní bouři nemůže přežít. Jako kwisatzová Matka a imperátorova žena měla životně důležité povinnosti. Zvláště musela dohlížet na Jessiku a její nenarozené dítě.
Způsobila tenhle rámus Jessica? Vědí ty hlasy něco, co nevím já? A co budoucnost?
Na rozdíl od většiny Sester měla Anirul přístup ke všem svým vzpomínkám. Ale po smrti své dobré přítelkyně Lobie se zavrtala velmi hluboko, zašla při hledání staré Mluvčí pravdy ve své hlavě příliš daleko. A vyvolala při tom lavinu životů.
V tichu zoo myslela Anirul znovu na Lobii, která jí tolikrát radila, dokud žila. Anirul toužila slyšet, jak hlas staré ženy přehlušuje ty ostatní; hlas rozumu v tom mystickém davu. V duchu volala svou ztracenou přítelkyni, ale Lobia se neobjevila.
Přízračné hlasy však volání zaslechly a znovu ji napadly, tentokrát tak, že je slyšela i ve vzduchu kolem sebe. Vzpomínky byly stále hlasitější, životy a myšlenky, názory a argumenty. Hlasy volaly její jméno. Rozkřikla se na ně také, přikazovala jim, aby mlčely…
V zoo sebou buzellští delfíni začali mrskat tak, že naráželi nosy do tlustého plaskla. Lazánští tygři odpověděli dunivým zařváním. Šavlozubý medvěd zabručel a vrhl se na svého společníka ve výběhu, čímž vyvolal zuřivou bitvu drápů a zubů. Ptáci v klecích se rozkřičeli. Další zvířata v panice vyla.
Anirul padla na kolena a pořád ještě křičela na ty vnitřní hlasy. Strážní a sluhové se k ní vrhli, aby jí pomohli. Sledovali ji z bezpečné vzdálenosti bez ohledu na její příkaz ohledně soukromí.
Když se ji však pokoušeli zvednout, imperátorova žena se křečovitě zkroutila a zamávala pažemi. Jeden z prstenů na ruce zasáhl do tváře světlovlasou komornou a způsobil jí ostrý šrám. Anirul měla oči divoké jako vzteklé zvíře.
"Tohle se imperátorovi Shaddamovi líbit nebude," podotkl jeden ze strážných, ale Anirul už neslyšela vůbec nic.
Diplomati se vybírají podle toho, jak dovedou lhát.

- BENEGESSERITSKÉ RČENÍ

V REZIDENCI HARKONNENSKÉHO VELVYSLANECTVÍ na Kaitanu seděl Piter de Vries u svého psacího stolu a sestavoval dopis.
Ze stropu kapala krev, vytvářela na podlaze loužičku a srážela se, ale mentat si jí nevšímal. Pravidelný metronom padajících kapek zněl jako tikot hodin. Uklidí to až potom.
Od chvíle, kdy de Vries doručil anonymní zprávu informující imperátora o richeské ilegální zásobě koření, zůstal u imperiálního dvora a spřádal složité plány na posílení pozice rodu Harkonnenů. Zaslechl už také nějaké řeči o tom, že imperátor hodlá potrestat Riches. De Vries se kochal myšlenkou na náležitou pomstu.
Hodlal také shromáždit co nejvíc informací a pak je baronovi naservírovat v odměřených dávkách. Tím bude moci prokázat, že je pořád užitečný, a zůstat naživu.
Když špehoval u dvora, dozvěděl se další zajímavou věc, kterou baron nejspíš ocení - mnohem důležitější, než pouhé politické nebo vojenské kroky proti rodu Richesů. Piter de Vries poprvé uviděl Jessiku, hezkou ženu, těhotnou v šestém měsíci s dalším atreidským dědicem. To poskytovalo tolik možností…
"Vážený pane barone," psal harkonnenským kódovým jazykem, "zjistil jsem, že konkubína vašeho nepřítele Leta Atreida v současné době žije v imperiálním paláci. Vzala ji pod křídla imperátorova manželka, oficiálně jako dvorní dámu, ačkoli k tomu nevidím žádný důvod. Nezdá se, že by měla nějaké povinnosti. Snad je to proto, že ta děvka i Anirul jsou obě benegesseritské čarodějnice.

Rád bych navrhl plán, který by mohl mít mnoho důsledků: pýchu a uspokojení pro rod Harkonnenů, bolest a zoufalství pro rod Atreidů. Co víc si můžeme přát?"
Opět chvíli přemýšlel a sledoval přitom krev kapající ze stropu. Na psacím stole před ním ležel otevřený vzkazový váleček. Začal znovu psát. "Podařilo se mi zatím zůstat před ní skrytý. Ta Jessica mě zajímá." S úsměvem si vzpomněl, jak Letova první konkubína Kailea a jejich prvorozený syn Victor byli v posledním roce oba zabiti. Harkonnenové doufali, že by tato dvojí tragédie mohla vévodu připravit o rozum a navždy zničit rod Atreidů. Bohužel proti veškeré pravděpodobnosti se Leto zřejmě zotavil. Jeho nedávný útok na Beakkal naznačil, že je agresivnější a rozhodnější než kdy dříve.
Jenže kolik toho ještě nalomený a zahořklý muž snese? "Jessica hodlá zůstat tady a porodit své dítě v paláci. Třebaže na ni neustále dohlížejí ostatní čarodějnice, myslím, že bych dokázal najít příležitost, jak k ní proniknout a novorozeně zabít, a pokud si budete přát, jeho matku s ním. Pane barone, představte si, jak by to zasáhlo vašeho smrtelného nepřítele! Ale musím postupovat velice opatrně."
Dokončil zprávu menším písmem, aby se celý dopis vešel na jeden list. "Zařídil jsem si proto legitimní důvod zůstat tady na Kaitanu, abych na tu zajímavou ženu mohl dohlížet. Budu vám posílat pravidelné zprávy."
Okázalým podpisem dopis zakončil a zapečetil ho do vzkazového válečku, v němž bude odeslán nejbližším maxitrajlerem na Giedi Primu.
Nevzrušeně pohlédl na strop, kam za panely ukryl mrtvolu. Neschopný harkonnenský vyslanec Kalo Whylls se bránil lépe, než mentat čekal, takže ho de Vries seknul ještě několikrát, až z něj zbyla jen síť rozšklebených ran, z nichž vytékala krev a s ní i život. Hrozný nepořádek! De Vries se vrátil k věcem na svém stole. Nejdříve si prohlédl dokument, který získal od imperiálního ministra pro formuláře, jednoduché oznámení pro kaitanskou byrokracii. Nikdo jej nebude zpochybňovat. Mentat s úsměvem na rtech poskvrněných šťávou safó pečlivě dopsal oficiální dekret, který doručí imperátorovu komořímu. Dekret ho informoval, že předchozí harkonnenský vyslanec byl trvale "odvolán" na Giedi Primu. Piter de Vries vyplnil své vlastní jméno jako jméno muže, který má dočasně zaujmout vyslancovo místo.
Jakmile zprávu dokončil, přitiskl k dokumentu baronovu oficiální pečeť. Pak se připravil k dalšímu kroku…
V hloubi srdce jsme všichni poutníci - nebo prchající.

- HRABĚ DOMINIC VERNIUS

VE SVÉ UZAVŘENÉ NÁDRŽI v nejvyšším patře obrovského maxitrajleru třídy Dominic plul kormidelník D'murr v oranžovém melanžovém plynu.
Čekal, až jeho posádka dokončí vykládku a nakládku, ale byl nevysvětlitelně znepokojený. Cítil, jak mu čas plyne odlišně. Jeho maxitrajler pobýval na stacionární oběžné dráze kolem Caladanu déle než obvykle vzhledem k tomu, že jistý náklad vyžadoval při nakládání značnou péči a utajení.
Bojový modul. Zajímavé…
Normálně se D'murr staral jen o to, jak dovést obrovskou loď z jednoho hvězdného systému k jinému. Měl ve zvyku ignorovat nepodstatné detaily a lidské snažení, protože měl k dispozici celý vesmír.
Teď si ale dopřál okamžik nezvyklé zvědavosti. Nahlédl do komsystému, probral se záznamy a zprávami a odposlechl rozhovor dvou letových auditorů na spodní palubě. Vévoda Leto Atreides zaplatil za tento náklad značný poplatek a žádal jeho utajené dodání na Iks.
D'murrova okružní cesta zakřiveným prostorem vedla od planety k planetě; nekonečná přehlídka planet po celém Impériu. Při této cestě byl jednou ze zastávek Iks, dříve běžný cíl pro cestovatele z Caladanu navštěvující své spojence na průmyslové planetě. Teď se však hodně změnilo.
Proč letí Atreidové na Iks? A proč teď? Naslouchal šeptané konverzaci v uzavřených patrech Gildy a získal další informace, které by vedoucí letu nikdy neprozradili nikomu cizímu vzhledem k přísným dohodám o neutralitě. Pro Kosmickou gildu to byl prostě obchod. Dva atreidští muži pocestují v malém letounu na Iks, oba se vykazují falešnými dokumenty. Jedním z nich je přestrojený princ Rhombur.
D'murr zaznamenal tuto novou informaci a zjistil, že jeho reakce jsou podivné a extrémní, až nevyvážené. Nadšení? Strach? Rhombur. Znepokojeně polkl další melanž, kterou měl v nádrži, ale místo očekávané

úlevy cítil, jak se dříve vstřícný vesmír stává hustým lesem mlhavých stromů a nezřetelných stezek. Od té doby, co se stal navigátorem, D'murr nikdy takhle nereagoval na vzpomínky, na pozůstatky své lidské minulosti. Z melanžového plynu mu duněla hlava, v mozku mu praskalo. Cítil se podivně vyveden z míry, dezorientovaný. Cítil, že kolem něj pracují veliké protikladné síly, hrozící rozervat tkaninu vesmíru. Ze zoufalství se napil melanže ještě víc.
D'murr usoudil, že příští skok zakřiveným prostorem tyto rušivé vrásky kolem něj vyhladí. Cesta ho vždycky uklidnila, vrátila ho na správné místo v kosmu. Vdechl další melanžový plyn, cítil jej pálit ve svém nitru, ostřejší než jindy. Vyslal podrážděný a netrpělivý dotaz posádce a konečně dostal zprávu, že nakládka skončila. Je čas. Vrata hangárů a skladišť se uzavřela.
D'murr s úzkostí začal se svými přípravami a mentálními výpočty vyššího řádu. Představit si bezpečnou cestu vyžadovalo jen několik okamžiků a Holtzmanův skok bude trvat ještě kratší dobu.
D'murr nikdy nespal, většinu času strávil meditací, při níž se volně vznášel ve své nádrži. Vzpomínal na doby, kdy byl mladý, kdy byl ještě člověkem.
V ideálním případě by si navigátor žádné takové vzpomínky zachovat neměl. Kormidelník Grodin, jeho nadřízený na Spojce, říkával, že některým kandidátům trvá déle, než se těchto atavistických pout zbaví.
D'murr nechtěl, aby jeho výkon něco brzdilo. Dosáhl už hodnosti kormidelníka a na každou cestu zakřiveným prostorem se dychtivě těšil. Ale teď se jí trochu bál.
Měl obavy, že by ten stálý příliv vzpomínek a nostalgie mohl způsobit, že se sám změní v něco jiného, něco hrozného a zbytečného, něco primitivního a lidského. Jenže on se přece vyvinul až za tohle všechno. Všechny ostatní stavy existence, včetně lidské, stály hluboko pod ním.
Bylo by možné, že se teď ten vývoj obrátil? Mohlo by to vysvětlit ty znepokojivé pocity? Nikdy se necítil tak… divně. Melanžový plyn kolem něj jako by jen posiloval jeho dávno zapomenuté vzpomínky na Iks a Grand Palais, na jeho rodiče, na navigátorský test, v němž sám uspěl a jeho bratr ne.
V navigační komoře se rozezněl bzučák a D'murr uviděl nad hlavou kruh jasně modrých světel. Signál k zahájení manévru.
Ale já teď nejsem připravený!
Z hloubi svého znepokojení D'murr ucítil jediné mocné vzedmutí vnitřní síly, jako by se zoufale pokoušel vstát z nemocničního lůžka. Bylo to vzdálené volání.
"C'taire!" zašeptal.

C'TAIR PILRU, UKRYTÝ POD OPUŠTĚNOU iksanskou školou, hleděl na začernalé součásti své vysílačky. Od té doby, co se před více než dvěma lety poškodila při posledním pokusu o kontakt s bratrem, sehnal nějaké náhradní díly a opravil přístroj, jak se dalo. Ale zbylé silikátové tyče byly pochybné kvality, vyhrabané na skládkách.
V posledních vysíláních prosil C'tair svého bratra navigátora, aby pro Iks našel pomoc. Tato nitka naděje od té doby slábla - až doteď. Rhombur už musí být na cestě. Princ to slíbil. Pomoc už brzy přijde. Z jednoho kouta do druhého přeběhla malá ještěrka, která mrskala ocasem jako bičem. C'tair hleděl za malým plazem, díval se, jak jeho šedozelené tělo mizí. Než přišli Tleilaxané, nic takového tady v podzemí Iksu nebylo - hmyz, ještěrky ani krysy.
Tleilaxané s sebou přitáhli i další havěť.
C'tair našel mléčně bílou krystalovou tyč, kterou si předtím odložil stranou. Svou poslední. Obracel ji v rukou, vnímal její chlad a zadíval se na vlasovou prasklinku na jedné straně. Jednou, pokud se ještě za jeho života vrátí rod Verniů k moci, bude mít C'tair přístup k novým součástkám a bude moci obnovit kontakt se svým bratrem. Byli dvojčata a jako děti si byli velice blízcí; často se stávalo, že za sebe navzájem dokončovali věty.
Ale teď byli tak daleko od sebe - v čase, ve vzdálenosti, ve fyzické podobě… D'murr byl nejspíš celé parseky daleko, plavil se někde zakřiveným prostorem. A i kdyby C'tair dokázal tu pozoruhodnou vysílačku opravit, možná by k němu nepronikl.
Svíral silikátovou tyč jako slabé vlákno naděje a ta mu k jeho překvapení začala v rukou teple zářit. Vlasová prasklina zjasněla a jako by se zcela ztratila.
Obklopil ho hlas - zněl jako D'murrův. "C'taire…" Ale to přece nebylo možné? Rozhlédl se a nikoho

neviděl. Skutečně byl v téhle hrozné skrýši sám. Otřásl se, ale krystalová tyč v jeho rukou se stále více zahřívala. A tu uslyšel ještě něco.
"Právě se chystám zakřivit prostor, bratře." D'murrův hlas zněl, jako by mluvil přes hustou tekutinu. "Na mé trase je Iks a na palubě mám prince Rhombura. Letí k vám."
C'tair nechápal, jak se k němu mohl bratrův hlas dostat. Já přece nejsem Rogova vysílačka! Já jsem jen člověk!
Ale i tak - princ Rhombur je na cestě!

VE VZPOMÍNCE BYL D'MURR uvnitř mysli svého dvojčete před dávnými lety, kdy se C'tair proplétal doutnajícími troskami iksanské budovy zničené při prvním tleilaxanském útoku. Kolik už je to let? Jednadvacet? Z těch trosek povstal přízrak vynálezce jménem Davee Rogo, onoho geniálního mrzáka, který se s dvojčaty spřátelil a předváděl jim svoje úžasné vynálezy. To bylo ještě v idylických časech míru.
Ale ten přízračný obraz zachytila D'murrova neovládaná lidská stránka - mocná síla, která odmítala podlehnout změnám v jeho těle a mysli. D'murr si nebyl zcela jistý, co vlastně udělal, jaké cestičky si podvědomí vyvinulo pro spojení s jeho dvojčetem. Pomocí informací, jež mu to zjevení poskytlo, sestrojil C'tair mezidimenzionální vysílačku, která umožňovala spojení mezi dvěma velmi odlišnými, ale geneticky spojenými jedinci.
Už tehdy chtělo D'murrovo podvědomí zůstat v kontaktu s domovem a vzpomínkami.
Teď ve své komoře přestal mávat zakrnělýma rukama a nohama. Během zlomku vteřiny, když stál na pokraji zakřiveného prostoru, si vzpomněl na zoufalou bolest, kterou vyvolalo každé spojení s C'tairem - jako kdyby se jeho vlastní navigátorská osobnost snažila bojovat s jeho lidskou stránkou a potlačit ji.
Teď však aktivoval Holtzmanův generátor a slepě se vrhl mezi dimenze. Maxitrajler vzal s sebou.

HLUBOKO POD SLUPKOU IKSU držel C'tair blikající křišťálovou tyč, dokud mu v prstech zcela nevychladla a D'murrův hlas se nevytratil. Setřásl ze sebe ochromení způsobené šokem a zavolal bratra jménem. Nepřišla žádná odpověď, jen statické praskání. D'murr mluvil tak divně, skoro jako by byl nemocný!
Náhle C'tairovi celou hlavou zaduněl bezeslovný primitivní výkřik, který slyšel až v hloubi duše. Výkřik jeho bratra.
A pak už nic.
Jediný okamžik neschopnosti může být osudný.

- ZBROJMISTR FRIEDRE GINÁZ

MAXITRAJLER SE VYNOŘIL ze zakřiveného prostoru na nesprávném místě a vletěl do atmosféry Wallachu IX.
Chyba navigátora.
Loď jako veliká kometa se strašným skřípěním a řevem narazila na vzduchový obal planety. Vnější plášť se třením okamžitě roztavil. Cestující neměli ani čas vykřiknout.
Už po staletí byla benegesseritská planeta chráněna bezpečnostními štíty, které dokázaly doslova vypařit jakékoli nepovolené plavidlo. Obrovská loď byla ztracená už ve chvíli, kdy narazila na první ze vzájemně se překrývajících energetických obranných štítů, jež Sesterstvo okolo své planety umístilo.
Neovladatelný maxitrajler se škvířil v atmosféře, jeho kovové vrstvy odpadávaly jako měkké slupky z cibule. Obrovský šrapnel kouřil v atmosféře a jako kanonáda dopadl na zem, až se jednotlivé součásti maxitrajleru rozlétly do okruhu tisíce kilometrů.
Navigátor neměl čas vyslat nouzový signál ani nic vysvětlit, než byla celá loď zničena.

JAK DO CENTRÁLY PROUDILA DATA z obranného štítu, která identifikovala havarovanou loď, matka představená Hariška sestavovala zprávu s nejvyšší prioritou, určenou k odeslání na Spojku. Bohužel její dodání bude muset počkat na příští maxitrajler a to už bude Gilda o tragédii možná vědět.

Mezitím, během několika hodin od časně ranní havárie, byla Sestra Cristane s týmem akolytek vyslána do špatně zmapované divočiny, kde k nehodě došlo. Sestry zamířily do hornaté oblasti, kam dopadla největší část maxitrajleru.
Cristane, temné oči přivřené proti mrazivé bělosti sněhu, pozorovala jizvy po katastrofě na zimní krajině. Sníh a led roztály kolem kusů strusky a pokroucených trosek. Z největších kusů kovu dosud stoupaly proužky dýmu. Za pomoci řezáků a autogenů její pracovní čety možná najdou pár kusů lidských těl ztavených do trosek, ale Cristane si nebyla jistá, jestli by to stálo za tu námahu. Přežít nemohl nikdo.
Celý život byla cvičena k tomu, aby reagovala na nouzové a nepředvídané situace, ale tady nemohla dělat prakticky nic jiného než pozorovat. Maxitrajler byl ztracen ve chvíli, kdy se vynořil ze zakřiveného prostoru.
Cristane nebyla dosud Ctihodnou matkou a neměla tedy multigenerační paměť, jakou znaly její nadřízené. Ale během schůzky, při níž plánovaly, jak na havárii reagovat, prohlásila Matka představená, že za tisíce let žádná z těch Sester uvnitř nebyla svědkem takovéto nehody.
V celé historii učinili navigátoři pár drobných chyb ve výpočtu, ale vážné omyly byly extrémně vzácné - od založení Kosmické gildy jich bylo zaznamenáno jen pár, a to už bylo více než deset tisíc let. Během závěrečné bitvy Služebnického džihádu byly použity první lodi létající zakřiveným prostorem, které tehdy představovaly veliké riziko, ale pak byly objeveny předzvěstné možnosti melanže. Od té doby však měla Gilda bezvadný bezpečnostní rejstřík.
Tato tragédie bude mít těžký dopad na celé Impérium po mnoho příštích století.

KDYŽ O DVA DNY POZDĚJI dorazil na Wallach IX. inspekční a záchranný tým Gildy, sesypala se na planetu celá hejna mužů, tisíce dělníků s těžkou technikou. Ihned se pustili do rozřezávání trosek a odváželi vzorky k analýze. Sestry si chtěly zachovat svá tajemství a Gilda také, takže na místě nezůstal ani kousek havarované lodi, který by mohl prozkoumat někdo cizí.
Cristane vyhledala muže, jenž celou operaci řídil. Měl hranaté tělo oblečené ve světlezelené kombinéze, blízko posazené oči a široká ústa. Když si ho prohlédla blíž, poznala, že se ho ta tragédie hluboce dotkla a šokovala ho. "Máte nějaké podezření? Nějaké vysvětlení?"
Zavrtěl hlavou. "Zatím ne. Bude nějakou dobu trvat, než se všechno analyzuje."
"Co ještě víte?" Třebaže bojovná Sestra byla dosud mladá, chovala se dostatečně autoritativně. Promluvila s dostatečnou silou Hlasu, takže jí muž automaticky odpověděl: "Tohle byla jedna ze dvou lodí třídy Dominic, postavených během posledních dnů vlády rodu Verniů, a měla naprosto čistý bezpečnostní rejstřík."
Cristane ho pozorovala svýma velikýma očima. "Tušíte nějaký důvod, proč by se tenhle typ lodi mohl najednou stát nespolehlivým?" Gildař zavrtěl hlavou, ale nedokázal odolat příkazu Hlasu. Jeho tvář se zkroutila, jak se pokoušel mlčet. Jenže prohrál. "Dosud jsme neměli čas posoudit všechny detaily. Já… Zatím bych se měl zdržet dalších komentářů."
Jakmile účinky Hlasu vyprchaly, zdálo se, že se muž stydí za to, kolik toho prozradil. Prchl z jejího dosahu co nejrychleji.
Bojovná Sestra si v mysli probírala možnosti. Sledovala, jak armády dělníků rozebírají maxitrajler kus po kusu. Brzy budou všechny hmatatelné trosky pryč a zůstanou jen ošklivé jizvy na Wallachu IX.

Osud a Naděje jen málokdy hovoří týmž jazykem.

- ORANŽSKO-KATOLICKÁ BIBLE

V PŘEDVÁDĚCÍ MÍSTNOSTI LABORATOŘE stál Hidar Fen Ažidika u výběhu s kupolovitým víkem. Jeho mysl přetékala energií a možnosti se kolem něj vlnily jako duha.
Každý den výběh kontroloval, aby viděl, jak v něm prospívá nový chycený písečný červ, další, který tu přežil několik měsíců. S potěšením ho krmil dalším a dalším ažidamálem, jejž zvíře hltavě požíralo. Během těch let experimentů umírali malí červi okamžitě, jakmile je odvezli z Arrakisu. Ale tenhle zatím přežíval, ba jenom kvetl. Ažidika nepochyboval o tom, že je to díky umělému koření.

S ironickým humorem pojmenoval červa po zemřelém tleilaxanském vůdci. "Tak se na tebe podíváme, Pane Zaafe," řekl s krutým úsměvem. Právě toho rána polkl sám ještě větší dávku ažidamálu, odčerpaného přímo z nádrže, která bývala tělem Miral Alechemové. I teď cítil účinky drogy, široký rozmach svého vědomí a vylepšení všech mentálních funkcí.
Nádhera!
Nadšený Mistr badatel stiskl tlačítko na spodní části kupole nad malým písečným červem a díval se, jak se zamlžené plasklo projasňuje. Už začalo být vidět písek uvnitř. Boky kupole byly zaprášené, jako by sebou zvíře divoce mrskalo.
Červ ležel bez hnutí na písku, prstence rozšklebené, kulatou tlamu dokořán. Z ran mezi prstenci prýštil růžový sliz.
Ažidika otevřel postranní panel kupole a horečně se zadíval na monitory životních funkcí. Nevěřícně kulil oči. I přes pravidelné dávky ažidamálu zvíře strašlivým způsobem zašlo.
Bez ohledu na možné riziko sáhl dovnitř a vytáhl ochablé tělo ven. Mršina byla měkká a ochablá a její prstence se mu v rukou odlupovaly jako dílky shnilého ovoce. Červ vypadal, jako by ho pitval nešikovný začátečník.
Ale Ažidika zvíře krmil stejnou drogou, jakou bral v různých formách sám. Najednou si už nepřipadal tak všemocný. Zdálo se mu, že padá do temné propasti.
Každý člověk je malá válka.

- KARRBEN FETHR, POŠETILOST IMPERIÁLNÍ POLITIKY

KOŘENÍ… KTERÝ FREMEN BY JE NENAŠEL, pokud potřebuje? Gilda požadovala víc melanže a pouštní lid ji musel sehnat, nebo ztratit své sny.
Stilgar ležel na břiše za hřebenem vysoké duny a dalekohledem se díval k opuštěné vesnici Bilar. Rozpadlé zkrvavené chatrče ležely na úpatí pohyblivé hory písku, kterou z druhé strany podpírala malá náhorní plošina. Na ní byla ukrytá cisterna, teď plná kontejnerů s nelegální melanží. Baronovou melanží.
Stilgar nastavil olejové čočky a obraz se v křišťálově čirém úsvitu zaostřil. Jednotka harkonnenských vojáků v modrých uniformách se tam pohybovala tak sebejistě, jako by určitě věděla, že se je nikdo neodváží špehovat. Všichni fremeni považovali toto místo za prokleté.
Zatímco se Stilgar díval, poblíž opuštěné vesnice dosedl velký karyol. Stilgar ten letoun se zatažitelnými křídly znal; silný dopravní prostředek, jehož pomocí se továrny na koření dopravovaly do písků bohatých na melanž a zase se odvážely do bezpečí, jakmile se objevil nevyhnutelný písečný červ.
Napočítal třicet harkonnenských vojáků, což bylo víc než dvakrát tolik, než s sebou měl bojovníků. Ale to bylo přijatelné riziko. Stilgarův tým bude mít výhodu překvapení. Po fremensku…
Dva vojáci opravovali svářečkou spodní stranu karyolu. V tichém ranním vzduchu se hučení neslo až sem do dun. Nízké zídky z kamení a cihel, pozůstatky strašidelné vesnice, vypadaly zaoblené, jak jejich okraje za ty roky opracovalo počasí.
Před devíti lety obyvatele Bilaru strašlivým způsobem otrávili znudění harkonnenští průzkumníci. Ostré pouštní větry odstranily většinu stop po katastrofě, ale ne všechny. Vesničané z Bilaru umírali a drásali si přitom vlastní těla; zešíleli působením jedu v zásobě vody. Na několika chráněnějších zdech byly dosud vidět škrábance od nehtů a krvavé otisky dlaní.
Vodou ztučnělí harkonnenští byli přesvědčeni, že se pověrčiví obyvatelé pouště k tak prokletému místu nikdy ani nepřiblíží. Fremeni ale věděli, že tyto hrůzy způsobili lidé, ne pouštní démoni. Liet-Kynes byl svědkem těch hrůz spolu se svým zbožňovaným otcem. Teď, jako abú naíb, který vedl všechny fremenské kmeny, poslal Stilgara a jeho muže na tuto výpravu.
Ukryti za dunou se krčili Stilgarovi bojovníci, každý s kluzkým písečným prknem. Na sobě měli pouštní maskovací oděvy, utažené tak, že nebyla vidět šedá látka filtršatů pod nimi. Nasadili si na tváře masky, upili z vodolinek u úst, sbírali energii, připravovali se. U pasů měli připnuté mólské pistole a krispely; k prknům připevněné uloupené laserpaly.
Připraveni.
Stilgar se docela bavil neschopností harkonnenských. Už týdny sledoval jejich činnost a věděl přesně, co

hodlají dnes ráno dělat. Předvídatelnost je smrt - to bylo staré fremenské rčení.
Liet-Kynes zaplatí zvýšený poplatek Gildě přímo z harkonnenských zásob. A baron si nebude moci stěžovat.
Oprava karyolu dole skončila. Uniformovaní vojáci udělali řadu a odstraňovali kamení ze skryté nádrže, takže se objevil vyztužený kontejner. Klidně si povídali, obrácení zády k vysoké duně. Dokonce ani nepostavili hlídky. Taková nadutost! Když harkonnenští už skoro odkryli nádrž, do níž hodlali přidat další ukradené koření z nákladového prostoru karyolu, Stilgar mávl rukou, jako by něco sekal. Bojovníci nasedli na písečná prkna s kluzkými dny, přehoupli se přes hřeben a řítili se dolů po duně jako útočící smečka vlků. Vepředu jel s pokrčenými koleny stále větší rychlostí Stilgar a odepínal přitom laserpal. Ostatní udělali totéž.
Harkonnenští vojáci, zabraní do své práce, uslyšeli svištění písku a ohlédli se, ale příliš pozdě. Purpurové nože ničivého světla jim uřezaly nohy, seškvařily maso, rozlámaly kosti…
Stilgarovi nájezdníci seskočili z prken a rozběhli se ve vějíři zajistit veliký karyol. Všude kolem zmrzačení vojáci křičeli a sténali, škubali svými pahýly. Fremeni byli dobří střelci a vojáci měli dosud všechny životně důležité orgány - a své životy.
Mladý voják se světlou řídkou bradkou s hrůzou hleděl na tmavě oděné muže pouště a pokusil se zacouvat pryč po zkrvaveném písku, ale bez nohou se nedokázal pohybovat. Zdálo se, že větší hrůzou ho naplňují fremeni než začernalé pahýly jeho nohou.
Stilgar rychle zahnal stín soucitu a přikázal svým mužům, aby harkonnenské svázali a na jejich rány přiložili houby a krycí látku, aby zachovali vlhkost pro destilátory v síči. "A roubíky, ať nemusíme poslouchat ten jejich dětinský brek!" Kňučivé hlasy byly brzy umlčeny.
Dva bojovníci prohlédli karyol a pak pozvedli ruce ve smluveném signálu. Stilgar po úzké lávce v karyolu přeběhl na nevelkou vnitřní plošinu lemující upravený nákladový prostor. Rozsáhlá komora byla důkladně obložená kovovými pláty. Nad nimi se houpaly čtyři těžké záchytné háky. Z tohohle karyolu odstranili paluby a zbraně a místo toho jej obrnili. Všude byla silně cítit skořice. Horní prostor byl už plný neoznačených kontejnerů s melanží, jež chtěli vojáci ukrýt v cisterně. Spodní část byla prázdná.
"Koukej, Stile!" Turok ukázal na spodní část karyolu, na nenatřená žebra a vzpěry nové konstrukce. Dotkl se páčky vedle sebe a dno karyolu se otevřelo do pouště. Turok rychle vyšplhal po kovovém žebříčku do pilotní kabiny a nastartoval velké motory, které se probudily s mocným hučením.
Stilgar se držel zábradlí a ucítil slabé vibrace, známku dobře udržované lodi. Tohle těžké plavidlo bude dobrým přírůstkem pro fremenskou flotilu. "Nahoru!" zavolal.
Turok pracoval v posádkách písečných vozidel po léta a uměl zacházet s veškerým strojním parkem. Odpálil trysky. Karyol se mocným pohybem vznesl a Stilgar se přidržel zábradlí, aby neztratil rovnováhu. Rozhoupané řetězy a těžké háky řinčely nad otevřeným vstupem do nákladového prostoru; za chvíli už Stilgar pod sebou viděl nezakrytou cisternu.
Turok držel veliký karyol na místě ve vzduchu, Stilgar uvolnil řetězy a spustil dolů mohutné háky. Nájezdníci dole se vyšplhali přes hladké stěny zesílené cisterny a zachytili háky ke zvedacím tyčím. Řetězy se napnuly, silné motory zasténaly a cisterna i s kořením se uvolnila od skalní plošiny a zvedala se, až byla celá uvnitř karyolu. Vrata karyolu se za ní zavřela jako tlama hltavého červa.
"Myslím, že imperátor prohlásil, že držet si takové množství melanže je zločin," křikl Stilgar s úsměvem nahoru na svého společníka. "Není to snad správné, pomoci Corrinům v jejich snaze o spravedlnost? Možná by Liet mohl požádat Shaddama, aby nám udělil vyznamenání."
Turok se té ironii zasmál, vrátil se s kolébavým letounem zpět na původní místo a snesl se těsně nad zem. Zbývající fremeni nastoupili, s sebou táhli zmrzačené, zmítající se harkonnenské zajatce.
Naložený letoun se držel nízko, ale na otevřené poušti zrychlil směrem k nejbližšímu síči. Stilgar seděl u vibrující stěny a pozoroval své vyčerpané muže i vězně, jež za chvíli pohltí destilátory smrti. Vyměnil si se svými muži spokojený úsměv; všichni si už z obličejů sňali masky a odhalili ošlehané vousaté tváře. V šeru, jaké uvnitř karyolu panovalo, jejich modromodré oči zářily.
"Koření a voda pro kmen," podotkl Stilgar. "Na jeden den to není špatný úlovek." Vedle něj zasténal jeden z harkonnenských vojáků a otevřel oči. Byl to ten mladý vyděšený muž, který se na něj díval už dříve. V záblesku milosrdenství Stilgar usoudil, že tenhle už trpěl dost, vytáhl tedy krispel a podřízl vězni

hrdlo. Pak ránu zakryl, aby zbytečně neutíkala krev.
Ostatním harkonnenským se takové milosti nedostalo.
Je neuvěřitelné, jak pošetilí mohou být lidé ve skupinách, zvlášť když bez otázek následují své vůdce.

- STÁTY: BENEGESSERITSKÉ STANOVISKO:
"VŠECHNY STÁTY JSOU ABSTRAKCE"

IMPERIÁLNÍ FLOTILA DORAZILA KE KORONĚ bez varování - další úder Shaddamovy Velké melanžové války. S osmi bitevními křižníky a plně vyzbrojenými fregatami to byla ještě děsivější demonstrace síly než ta, jež srovnala se zemí nejlidnatější města Zanovaru.
Vojenská plavidla se přiblížila k umělé oběžnici, aby provedla vyšetřování na místě. Nejvyšší bašár Zum Garon vyslal komsystémem ultimátum: "Jsme tu na rozkaz padišáha imperátora. Vy, rod Richesů, jste obviněni z toho, že vlastníte nezdokumentovanou zásobu melanže, což je hrubé porušení zákonů stanovených dvorem i landsraadem." Ostřílený velitel pak čekal na odpověď. Uvidíme, jak provinile se budou chovat.
Z velínu Korony se ozvala bouře zoufalých proseb a o chvilku později ji následovalo i zapřísahání zdola, od richeské vlády.
Nejvyšší bašár na můstku vlajkové lodi žádné z těchto vysílání nepřijal. Promluvil do systému reproduktorů: "Z rozkazu jeho Strašlivého Veličenstva Shaddama IV. budeme pátrat po nezákonné melanži. Pokud bude koření nalezeno, bude konfiskováno a Korona bude likvidována jako celek. Tak přikázal imperátor."
Dvě bitevní fregaty vklouzly do přistávacích doků umělého měsíce. Ti místní blázni se pokusili vstupy znovu uzavřít, takže dva křižníky vypálily na další přístavy a rozstřílely jejich vrata. Do kosmu vylétl vzduch, náklad a lidská těla.
Jak kotvicí límce zacvakly a háky násilím rozervaly uzavřený plášť měsíce, Garon odeslal další varování: "Na jakýkoli odpor odpovíme extrémními opatřeními. Máte přesně dvě hodiny na evakuaci Korony. Pokud najdeme dostatečné důkazy, jež by opravňovaly k anihilaci tohoto zařízení, každý člověk, který v té době bude na stanici přítomen, zemře."
Z můstku vlajkové lodi sestoupil Garon do výtahu, který ho odvezl dolů, do vstupního a výstupního patra. Korona neměla dostatečná obranná opatření, která by mohla vzdorovat sardaukarům. Ta neměl nikdo.
Ostřílený velitel vedl do kosmické laboratoře plný regiment mužů. Po kovových chodbách zvonily poplachové signály, blikala světla, kvílely sirény. Vynálezci, technici a laboranti se řítili k evakuačním lodím. Na křižovatce chodeb nejvyšší bašár gestem přikázal svým mužům, aby se rozdělili do týmů a začali hledat. Všichni věděli, že bude možná nezbytné mučit několik zaměstnanců, aby prozradili umístění zásob.
Z výtahu vylétl tempem dělové koule naproti prvním sardaukarským hlídkám zarudlý muž. Mával divoce rukama: "Tohle nemůžete udělat, pane! Jsem ředitel laboratoře Flinto Kinnis a říkám vám, že dvě hodiny nejsou dost dlouhá doba. Nemáme dostatek lodí. Musíme přivolat plavidla z Riches jen pro lidi, o výzkumném materiálu nemluvě. Evakuace potrvá aspoň den."
Na Garonově ošlehané tváři se neobjevil ani náznak soucitu. "Nepřipustím, aby imperátorovy rozkazy někdo zpochybňoval, nebo se jim vzpíral." Kývl na své vojáky, kteří zahájili palbu a rozřezali šokovaného byrokrata na kusy, ještě když se pokoušel vznášet další námitky.
Vojáci postupovali dál do hloubky obří výzkumné stanice.
Během jedné z jejich společných večeří projevil Shaddam Garonovi důvěru a vysvětlil mu své záměry. Imperátor věděl, že při invazi může zahynout mnoho civilistů, a vůbec mu nevadila představa dalšího extrémního příkladu po vzoru Zanovaru, a pak ještě dalšího, dokud jeho vláda nebude zabezpečena.
"Jediné, co žádám," řekl tehdy Shaddam se vztyčeným ukazováčkem, "je to, abyste zabavili všechno podloudné koření, které najdete. Dostatečně velká odměna v melanži bude minimalizovat stížnosti ze strany Gildy a CHOAM." Usmál se, potěšen svým plánem. "Pak pomocí atomových zbraní celou stanici zlikvidujte."

"Výsosti, užití atomových zbraní překračuje hranici…"
"Nesmysl! Dáme jim čas na evakuaci a já prostě likviduji kovovou konstrukci ve vesmíru. Pokud vím, Korona je dost ošklivá." K Shaddamovu podráždění nevypadal Garon úplně přesvědčen. "Právnickými detaily se nezatěžuj, bašáre! To, co se jim snažím natlouct do hlav, nejlíp pochopí pomocí atomových zbraní. Landsraad to vyděsí víc než tisíc menších varování."
Zum Garon prožil mnoho tvrdých let na Saluse Secundus a bojoval v Ekazské vzpouře. Věděl, že imperátorovy rozkazy je třeba plnit a nikdy o nich nepochybovat - a svého talentovaného syna Canda vychoval ve stejném přesvědčení.
Během půl hodiny se první skupina evakuačních lodí řítila dolů k planetě. Vědci se horečně pokoušeli posbírat záznamy o experimentech a nenahraditelné poznámky svých výzkumných projektů. Jenže ti, kdo ztráceli čas tímto způsobem, často zjistili, že na satelitu uvízli, protože záchranné lodi už byly pryč.
Dole v Triádě hulákal premiér Ein Calimar bezmocně do komsystému a dožadoval se času na to, aby mohl kontaktovat soud landsraadu. Za ním spínal ruce a žadonil hrabě Ilban Riches, ale zbytečně. Zároveň se Richesané snažili co nejrychleji odstartovat z planety záchrannými čluny, ovšem vzhledem k tomu, kolik času zbývalo, sardaukarský velitel pochyboval, že doletí včas.
Vojáci obraceli laboratoře naruby a hledali údajnou zásobu melanže. Poblíž obrněného středu Korony narazili na dva vynálezce, holohlavého vědce s nahrbenými rameny a napjatého muže, jehož oči kmitaly tam a zpět, jako by jeho mysl pracovala vysokou rychlostí.
Ten napjatý předstoupil a snažil se tvářit rozumně. "Pane, pracuji na velice důležitém výzkumném projektu a musím odvézt všechny své poznámky a choulostivé prototypy. Tuto práci není možné opakovat jinde a bude mít důsledky pro celé Impérium."
"Zamítá se."
Vynálezce zamrkal, jako by si nebyl jistý, zda dobře slyšel.
Holohlavý muž vedle něj přimhouřil oči. "Nech mluvit mě!" Ukázal na pyramidu uzavřených bedniček, u nichž stáli dělníci se suspenzorovými vozíky, ale neměli je kam odvézt. "Nejvyšší bašáre, jmenuji se Talis Balt. Můj kolega Haloa Rund nepřeceňuje význam naší zdejší práce. Kromě toho, podívejte se na tyhle drahocenné zásoby! Nemůžete přece připustit, aby se všechny zničily."
"Je to melanž?" zeptal se Garon. "Mám příkaz odvézt všechnu melanž."
"Ne, pane. Richeská zrcátka, skoro stejně cenná jako melanž."
Důstojník stiskl rty. Drobné kousky richeských zrcátek mohou dodávat energii velkým skenerům. Tato zásoba odrazných jednotek by se energií vyrovnala malému slunci.
"Talisi Balte, musím vás bohužel informovat, že se váš ředitel stal obětí této operace. Proto do čela Korony jmenuji vás." Balt úžasem otevřel oči, když mu došlo, co nejvyšší bašár právě řekl.
"Ředitel Kinnis?" otázal se slabým hlasem. "Mrtvý?"
Garon přikývl. "Máte moje povolení přesunout všechna richeská zrcátka, která dokážete v daném čase uložit na palubu mé lodi -pokud mi řeknete, kde hledat ilegální zásoby koření."
Haloa Rund se pořád tvářil šokovaně. "A co můj výzkum?"
"Rovnice prodat nemůžu."
Balt nervózně přešlapoval a zřejmě uvažoval, jestli má lhát, nebo ne. "Předpokládám, že vaši lidé stejně zpřevracejí všechny laboratoře a budou ničit uzavřené sklady, dokud ji nenajdou. Proto nám všem ty nepříjemnosti ušetřím." Řekl bašárovi, kde má hledat.
"Těší mě, že jste se rozhodl správně a že jste potvrdil přítomnost melanže." Garon se dotkl knoflíku na své uniformě a vyslal tím signál své lodi. O několik okamžiků později vyběhly z lodi čety obyčejných vojáků se suspenzorovými paletami, na nichž byly uloženy atomové zbraně. Bašár se obrátil k holohlavému vědci. "Můžete na naše bitevní křižníky naložit, co stihnete, a já vám povolím ponechat si polovinu toho, co naložíte."
Balt, šokovaný touto situací, ale dost chytrý na to, aby se nepřel, se pustil do práce. Garon s pobavením sledoval, jak se dělníci snaží odstěhovat bedničky křehkých zrcátek. Bylo jasné, že nestačí zachránit ani desetinu pokladu. Haloa Rund se hnal do své laboratoře, ale nejvyšší bašár vydal jasný rozkaz, že se loď nesmí zaneřádit "bezcennými prototypy".
Garon poslal své muže ke skladu melanže, kde vojáci s holorekordéry dokumentovali ilegální zásoby,

aby měli důkazy dřív, než koření odvezou. Shaddam toto opatření nenařídil, ale bašár věděl, že důkazy jsou důkazy.
Zatímco Zum Garon dohlížel na tuto operaci, sardaukarská pěchota vtrhla do jádra měsíce s prvním nákladem jaderných zbraní. Pohlédl na svůj chronometr. Zbývala necelá hodina.

TALIS BALT POBÍHAL TAM A ZPÁTKY a nechybělo mnoho, aby padl vyčerpáním. Pleš se mu leskla potem; on a jeho týmy už naložili na sardaukarskou vlajkovou loď překvapivé množství drahých zrcátek.
V nákladním doku Korony se choulil na zemi Haloa Rund a plakal vedle spěšně sbalených beden, které teď byly rozstřílené ručními zbraněmi. Protože trval na tom, aby se naložily na loď, dva vojáci zahájili palbu a zlikvidovali zařízení pro tvorbu nepole, složené uvnitř.
Jakmile čas vypršel a nejvyšší bašár nařídil .ústup z odsouzeného satelitu, stál Talis Balt v nákladním doku a čekal na přepravu.
Garon klidně informoval holohlavého vynálezce, že bude muset zůstat. "Je mi líto, ale je nezákonné, aby na palubě imperiálních bojových lodí cestovali civilisté. Musíte se z měsíce nějak dostat sám." Vzhledem k tomu, jak málo času zbývalo, Rundovi nepomohou ani jeho rodinné svazky s hrabětem Richesem. A atomové zbraně se deaktivovat nedají.

DESET MINUT PŘED STANOVENÝM ČASEM se všechny imperiální bitevní křižníky a pomocná plavidla odpoutaly od satelitu; poškozená vrata přístavišť zůstala doširoka otevřená do neúprosného vakua vesmíru. Nejvyšší bašár Garon z můstku své vlajkové lodi sledoval, jak jeho muži s vojenskou přesností uzavírají operaci.
Třebaže zásoba melanže nebyla tak velká, jak se imperátor domníval, ve skladech v podpalubí bylo kromě melanže i mnoho beden cenných richeských zrcátek. Sardaukaři okamžitě předají zabavenou melanž zástupcům Gildy na palubě čekajícího maxitrajleru. Byl to sice nestydatý úplatek, ale účinný.

NA POVRCHU PLANETY HLEDĚL PREMIÉR CALIMAR na nebe k satelitu, umělé konstrukci tak velké, že flotila odlétajících sardaukarských lodí vypadala jako hejno much. Žaludek měl stažený, srdce jako kus ledu vztekem nad strašnou nespravedlností Shaddamova činu.
Jak se imperátor dozvěděl o tajné zásobě koření na Koroně? Jakmile mu baron Harkonnen tiše zaplatil, Calimar udržoval zásobu v naprosté tajnosti. Od Harkonnenů ta informace rozhodně pocházet nemohla, to by přece vyvolalo leda otázky na adresu barona samotného…
Když na Koroně vybuchly atomové zbraně, richeské nebe zalilo jasné světlo. Ale místo aby ohnivá koule s časem temněla, naopak rostla, protože řetězová reakce zažehla zbylá richeská zrcátka a jejich úlomky se rozlétly jako mrak roztříštěných krystalů, pršících do atmosféry jako střípky supernovy.
Dole na planetě hleděli Richesané z celého kontinentu do ohnivé bouře, zalévající nebe. Drahocenná zrcátka padala jako malé asteroidy, kvílela a žhnula.
Calimar potlačil výkřik, ale nedokázal odtrhnout oči. Strašné světlo pořád jasnělo. Mnoho Richesanů se dívalo ve fascinované hrůze a nemohlo uvěřit, že se to, co vidí, skutečně děje.
Během několika příštích dní, jak poškození sítnic pokračovalo, celá čtvrtina richeské populace oslepla.
Cítím nezlomný a nepřekonatelný tlak vesmíru tam, kde hvězda vysílá své dlouhé paprsky přes neurčitý prostor parseků.

- APOKRYFY O MUAD'DIBOVI
(VŠECHNO JE DOVOLENO, VŠECHNO JE MOŽNÉ)

MAXITRAJLER, ZTRACENÝ V PRÁZDNOTĚ, se vymkl kontrole.
Gurney Halleck věděl, že se něco stalo, sotva se vynořili ze zakřiveného prostoru. Obrovské plavidlo sebou házelo, jako by se dostalo do těžké turbulence. Gurney položil ruku na dýku schovanou v nenápadných cestovních šatech a podíval se po Rhomburovi, aby se ujistil, že princ je v bezpečí.
Princ-kyborg se přidržel stěny, která se teď stala podlahou. "Útočí na nás někdo?" Měl na sobě plášť a

kapuci do čela, jako by byl poutník. Volná vlněná tkanina zakrývala jeho většinou umělé tělo, aby si nikdo nevšiml nápadných odlišností jeho anatomie.
Dveře jejich kabiny v oddělení pro soukromé pasažéry se napůl otevřely a pak se zasekly. Venku v hlavní chodbě zajiskřil servisní panel, protože lodí proběhl silný elektrický výboj. Paluby se naklonily, jak vypadly generátory gravitace a těžiště se změnilo. Světla zablikala. Pak se fregata se skřípavým otřesem narovnala, protože maxitrajler se začal překlápět na opačnou stranu.
Gurney a Rhombur se s námahou dostali k zaseknutým dveřím kabiny a pokoušeli se je otevřít úplně. Jednou silnou mechanickou paží odstrčil Rhombur překážku, až kov zaskřípal.
Oba muži vyklouzli do chodby, kde pobíhali zděšení pasažéři, někteří zranění a krvácející. Rhombur a Gurney viděli okénky, jaký zmatek panuje venku v nákladovém prostoru; lodi byly nakloněné, rozbité, některé se uvolnily z kotvicích vzpěr a pluly volně prostorem. Na všech palubách se rozzářily komunikační panely, protože stovky cestujících se dožadovaly vysvětlení. Waykánští stevardi v černých uniformách pospíchali z jedné společné místnosti do druhé a klidně všechny nabádali, aby si počkali na další informace. Stevardi vypadali uhlazeně a povzneseně, ale přesto na nich bylo vidět, jaké napětí jim tato bezprecedentní situace působí.
Gurney a Rhombur zamířili do přeplněné hlavní haly, kde se shromažďovali vyděšení cestující. Z napůl skrytého výrazu pod Rhomburovou kápí Gurney pochopil, že se ty lidi chystá uklidnit, ujmout se velení. Aby tomu zabránil, vyslal nenápadný signál rukou, jímž prince varoval, že jejich totožnost musí zůstat utajená a že na sebe nesmějí upozornit. Princ se tedy alespoň sám snažil zjistit, co se stalo, ale systémy lodi nabízely jen minimum informací.
Rhomburova vosková tvář se nakrčila hlubokým soustředěním. "Nemáme kdy na zdržení - máme přesný časový rozvrh. Celý bitevní plán by se mohl rozsypat, pokud neprovedeme svou práci."
Po hodině nezodpovězených otázek a stoupající paniky Gilda konečně vyslala do haly fregaty svého holozástupce. Jeho obraz se objevil v hlavních shromažďovacích místnostech všech lodí v nákladovém prostoru.
Podle uniformy Rhombur poznal, že gildař je letový auditor, což byl relativně důležitý správní pracovník. Vedl účetní záznamy, přehledy nákladu a cestujících a působil jako prostředník pro styk s Gildovní bankou ve věcech plateb za mezihvězdné cesty. Letový auditor měl velmi široce posazené oči, vysoké čelo a silný krk; jeho ruce vypadaly v poměru k trupu příliš krátké, jako by si při genetické montáži někdo popletl díly.
Mluvil monotónním hlasem s nepříjemným tikem, který zněl jako bzučení hmyzu. "Měli jsme, nnnn, určité nesnáze v přesunu této lodi a momentálně se pokoušíme, nnnn, obnovit kontakt s naším navigátorem v jeho komoře. Gilda celou věc vyšetřuje. Zatím, nnnn, nemáme žádné další informace."
Cestující na něj křičeli jednu otázku za druhou, ale obraz je buď neslyšel, nebo nehodlal odpovědět. Stál vzpřímený a s neutrálním výrazem. "Všechna údržba a větší opravy lodí Gildy se musejí, nnnn, provádět na Spojce. Momentálně nemáme možnost provést zde větší opravu. Zatím jsme nedokázali určit naši přesnou polohu, nnnn, i když předběžná měření naznačují, že jsme v nezmapovaném vesmíru daleko za hranicemi Impéria."
Cestující unisono zalapali po dechu, takže to znělo, jako když se rozběhne silný větrák. Gurney se ušklíbl na Rhombura. "Lidi z Gildy jsou možná dobří v matematice, ale rozhodně jim chybí školení v taktu."
Rhombur se zamračil. "Ztracený maxitrajler? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. U pekel sirnatých! Ta loď je jeden z nejlepších iksanských typů."
Gurney se na něj lítostivě usmál zjizvenou tváří. "Ale přesto se to stalo." Citoval z oranžsko-katolické bible. "Neboť lidstvo je ztraceno, ač má vytyčeny cesty spravedlnosti."
Rhombur ho překvapil tím, že dořekl druhou polovinu tohoto verše. "Ale ať se zatouláme sebedál, Bůh ví, kde nás najít, neboť on vidí veškeren vesmír."
Iksanský princ ztišil hlas a vedl Gurneyho pryč od podrážděných hovorů a kyselého pachu zděšeného potu v přecpané hale. "Tenhle maxitrajler stavěli pod dohledem mého otce a já vím, jak ty lodi fungují. Jednou z mých povinností jako prince rodu Verniů bylo naučit se o výrobě lodí skoro všechno. Kontrola kvality a bezpečnostní prvky byly výjimečné a Holtzmanovy motory nikdy neselžou. Ta technologie je spolehlivá už deset tisíc let."

"Až dodneška."
Rhombur zavrtěl hlavou. "Ne, to není odpověď. Může to být jedině problém se samotným navigátorem."
"Chyba pilota?" Gurney rovněž ztišil hlas, aby je nikdo neslyšel, ačkoli se cestující o zvýšení paniky pilně starali sami. "Jestliže navigátor selhal, pak se takhle daleko za hranicemi Impéria nikdy nedostaneme domů."
Zděděné vzpomínky jsou široký a hluboký oceán. Je ku pomoci členkám našeho řádu, ale pouze za svých vlastních podmínek. Kterákoli Sestra si říká o potíže, pokud se pokouší manipulovat vnitřními hlasy podle svých vlastních potřeb. Je to jako snažit se udělat z moře svůj soukromý bazén - je to nemožné, dokonce i na pár okamžiků.

- BENEGESSERITSKÝ KODEX

HRABĚ FENRING BYL KONEČNĚ ZPÁTKY ve svém bytě na Kaitanu poté, co propašoval testovací vzorky do dvou maxitrajlerů. Skulil se z postele a rozhlédl se po přepychovém pokoji. Napadlo ho, za jak dlouho se asi dozví výsledky testu; určitě se Gildy nemůže ptát. Jeho dotazy budou muset být velmi diskrétní.
Rozespalýma očima viděl filigránské zlacení na stěnách a stropu, reprodukce starých obrazů a exotické řezby. Tohle bylo mnohem inspirativnější místo než vyschlá Arrakis, vředovitý Iks nebo utilitární Spojka. Jedinou větší krásou, kterou si přál vidět, byla výjimečná tvář jeho půvabné Margot. Ale ta už se vzbudila a vstala z postele.
Po své cestě oklikami z maxitrajlerů na maxitrajler dorazil domů po půlnoci úplně vyčerpaný. Třebaže bylo tak pozdě, Margot na něj použila něco ze svých svůdných schopností, technik, jež vzrušovaly a uvolňovaly zároveň. Pak usnul, ukolébán bezpečím její náruče…
Hrabě byl mimo kontakt s Impériem skoro tři týdny a říkal si, kolik hrůzných chyb asi Shaddam dokázal v mezičase napáchat. Fenring si bude muset zařídit soukromou schůzku se svým přítelem z dětství a všechno to probrat, i když tu historku o vražedném Tvarovém tanečníkovi si hodlal zatím nechat pro sebe. Ministr pro koření měl v úmyslu se Ažidikovi pomstít osobně a pořádně si to vychutnat. Teprve pak to poví Shaddamovi a oba se spolu hodně nasmějí.
Nejprve ale musí zjistit, zda byla práce Mistra badatele úspěšná. Všechno záviselo na amálu. Jestliže testy prokáží, že Ažidikova tvrzení nejsou pravdivá, bude Fenring nemilosrdný. Pokud ale amál bude působit, jak Ažidika sliboval, bude Fenring nejdříve muset zjistit všechny podrobnosti výrobního procesu, než s mučením začne.
Dvě z jeho suspenzorových zavazadel dosud stála na širokém stole. Byla otevřená. Povzdechl, protáhl se a vstal. Se zíváním došel do přilehlé lázně, kde se stará komorná Mapes uklonila, byť jen zlehka. Fremenka měla na sobě bílé domácí šaty, opálené a zjizvené paže měla nahé. Fenringa osobně nijak zvlášť v nadšení neuváděla, ale uměla pracovat a starala se o jeho potřeby, třebaže bez humoru.
Svlékl si slipy a hodil je na podlahu. Mapes se zaškaredila, sebrala je a hodila do likvidátoru prádla na zdi. Nasadil si obvyklé ochranné brýle a hlasem aktivoval vodní trysky. Jeho tělo obklopily mocné proudy teplé vody, pozvedly ho do vzduchu, masírovaly ho ze všech stran. Na Arrakisu takový přepych nebyl možný, dokonce ani pro imperiálního ministra pro koření. Zavřel oči. To je úleva…
Náhle se prudce probral, protože vedlejší detaily najednou nabyly nového významu. Včera večer nechal svá suspenzorová zavazadla na podlaze s úmyslem ráno je vybalit. Teď ležela všechna otevřená na stole. V jednom z těch kufrů ukryl zkušební vzorek amálu.
Dosud nahý a mokrý běžel do ložnice a našel fremenskou hospodyni, jak z tašek vybaluje šaty a toaletní potřeby a ukládá je. "Nech to na později. Mmmm-m-m. Zavolám, až tě budu potřebovat."
"Jak si přejete." Měla chraplavý hlas, jako by jí zrnka písku hnaná větrem odřela hlasivky. Nesouhlasně se podívala na loužičky, jež se pod ním tvořily na podlaze, ale nevadil jí ani tak ten nepořádek, jako jeho plýtvání.
Jenže tajná přihrádka v zavazadle byla prázdná. Polekaný Fenring za služebnou zavolal: "Kde je ten váček, co jsem tu měl?"
"Žádný jsem neviděla, pane."

Horečně prohledával kufry, vyhazoval věci na podlahu. A začal se potit.
Právě v té chvíli vešla Margot a nesla podnos se snídaní. S pozdviženým obočím a souhlasným úsměvem přejela pohledem po jeho nahém těle. "Dobré ráno, miláčku! Nebo bych měla říct dobré odpoledne?" Podívala se na chronometr na zdi. "Ne. Máš ještě minutu." Měla na sobě třpytivé hedvábné šaty se všitými světle žlutými immianskými růžemi, maličkými kvítky, jež v látce zůstaly živé a vydávaly jemnou sladkou vůni.
"Brala jsi z mého kufru zelený váček?" Margot byla zkušená Benegesseriťanka a tajnou přihrádku by jistě snadno objevila.
"Předpokládala jsem, že jsi to přivezl mně, miláčku." Hezky se usmála a postavila podnos na noční stolek.
"No, hm-m-a, tentokrát to byla těžká cesta a já…"
Předstírala, že se urazila. Margot si všimla maličkého symbolu v jednom ze záhybů sáčku, písmena, které dešifrovala jako "A" v tleilaxanské abecedě.
"Kam jsi ho dala, hm-m-a?" I přes Ažidikovo ujišťování nebyl Fenring vůbec přesvědčen, že tleilaxanská syntetická melanž není škodlivá nebo dokonce jedovatá. Dával přednost testování na jiných lidech, ne na sobě a své ženě.
"S tím si teď hlavu nelam, miláčku." Margotiny šedozelené oči svůdně jiskřily. Začala oběma nalévat melanžovou kávu. "Chceš snídat před, nebo až po tom, co dokončíme, co jsme včera začali?"
Fenring předstíral klid, třebaže si Margot musela všimnout každého záchvěvu nejistoty v jeho těle; popadl v šatně černý domácí oděv. "Jen mi řekni, kam jsi ten váček dala, a já si pro něj dojdu sám!"
Když vyšel ze šatny, uviděl Margot, jak pozvedá šálek ke rtům. Melanžová káva… skrytý váček… amál!
"Ne!" Skočil k ní a vyrazil jí šálek z ruky. Horká tekutina se rozlila po ručně tkaném koberci a nadělala skvrny na jejích žlutých šatech. Dosud živé immianské růže se zachvěly.
"Škoda takové spousty koření, miláčku," řekla; zřejmě se lekla, ale chladně se pokoušela uklidnit. "Nenasypala jsi to přece všechno do té kávy, hm-m-a? Kde je zbytek té melanže, co jsi našla?" Uklidnil se, ale věděl, že už i tak odhalil příliš.
"Je v kuchyni." Prohlížela si ho pozorně, jako pravá Benegesseriťanka. "Proč se chováš tak divně, nejdražší?"
Bez vysvětlení nalil zbylý šálek melanžové kávy zpět do konvice a vyběhl s ní z pokoje.

ZACHMUŘENÝ SHADDAM STÁL U VCHODU do pokojů Anirul s rukama založenýma na prsou. Vedle něj postával sukovský doktor, vlasy sepnuté do ohonu. Mluvčí pravdy Mohiamová je odmítla pustit do ložnice. "Jisté nemoci mohou léčit jen benegesseritské lékařky, Výsosti!"
Nahrbený doktor na Mohiamovou slova přímo plival. "Nepředpokládejte, že Sesterstvo dokáže víc než absolvent sukovského vnitřního kruhu!" Měl zarudlé rysy a široký nos.
Shaddam se zamračil. "To je přece nesmysl! Po tom, jak podivně se moje žena chovala v zoo, potřebuje speciální péči." Předstíral starost, ale více ho zajímaly zprávy, jež mu přinese jeho nejvyšší bašár, jen co se imperiální flotila vrátí z Korony. To bude něco!
Mohiamová trvala na svém. "Jedině kvalifikovaná Sestra-lékařka se o ni může postarat, Výsosti." Její hlas nabyl hladšího podtónu. "A Sesterstvo jí tuto péči poskytne, aniž by rodu Corrinů cokoli účtovalo."
Sukovský doktor se na ni obořil, ale imperátor ho umlčel. Sukovské služby byly drahé, dražší, než kolik chtěl Shaddam na Anirul vydat. "Možná bude přece jen nejlepší, když se o mou drahou ženu postará některá z jejích Sester."
Za vysokými dveřmi Anirul neklidně spala a občas ze sebe vychrlila dlouhý proud nesmyslných slov a divných zvuků. Třebaže by to Shaddam nikomu nepřiznal, v hloubi duše ho těšila představa, že se jeho manželka možná zbláznila.

MALÁ A NEVRLA ŽENA V ČERNÉM ROUCHU, Sestra-lékařka Aver Yohsová, si nesla přes rameno jen malý vak. Vběhla do ložnice bez ohledu na sardaukary a na protokol.
Paní Margot Fenringová zamkla apartmá, aby zabránila vyrušování, a pohlédla na Mohiamovou, která

přikývla. Yohsová obratně píchla kwisatzové Matce injekci do zátylku. "Přemohly ji vnitřní hlasy. Tohle otupí Zděděné vzpomínky, aby si mohla odpočinout."
Yohsová stála u postele a vrtěla hlavou. Činila závěry rychle a s naprostou sebejistotou. "Anirul možná pronikla příliš hluboko bez pomoci a vedení Sestry společnice. Viděla jsem už takové případy a jsou velice vážné. Je to jakási posedlost."
"Uzdraví se?" zeptala se Mohiamová. "Anirul je Benegesseriťanka Skryté hodnosti a tohle je nejchoulostivější fáze jejích povinností."
Yohsová si nevybírala slova. "Nevím nic o její hodnosti ani povinnostech. V lékařských záležitostech, zvlášť pokud jde o složité pochody mysli, neexistují žádné prosté odpovědi. Prodělala záchvat a neustálá pokračující přítomnost hlasů v její mysli na ni má… znepokojivý vliv."
"Podívejte, jak klidně teď spí," řekla Margot tiše. "Měly bychom odejít. Ať si sní."
Spící ženě se zdálo o poušti. Osamělý písečný červ se hnal po dunách a snažil se uniknout neúnavnému pronásledovateli, čemusi tak tichému a neoblomnému jako smrt. Červ byl sice obrovský, ale v tom moři písku se zdál malý, zranitelný silami mnohem mocnějšími, než byl sám.
Dokonce i ve snu cítila Anirul žhavý písek na odřené kůži. Házela sebou na posteli, až skopala hedvábné přikrývky. Toužila po chladu stinné oázy.
S leknutím zjistila, že se nachází v mysli hadovitého tvora, že její myšlenky putují ne-lidskými neuronovými spoji a drahami. To ona byla tím červem… Cítila tření křemičitých zrnek pod tělem, jež na jejím břiše podpalovalo ohýnky, zatímco se horečně pokoušela uprchnout.
Neznámý pronásledovatel se blížil. Anirul se toužila vrhnout do bezpečných hlubin písku, ale nemohla. V jejím zlém snu neexistovaly zvuky, dokonce ani hluk, který sama působila svým pohybem. Vydala neslyšný výkřik z dlouhého krku lemovaného křišťálovými zuby.
Před čím prchám? Čeho se bojím?
Náhle se posadila, oči rudé a plné zjevné hrůzy. Předtím padla na chladnou podlahu. Tělo měla samou modřinu a odřeninu, promočené potem. Záhadná katastrofa dosud někde číhala a blížila se, ale Anirul nemohla pochopit, jaká.

Lidé jsou jiní v soukromí a jiní v přítomnosti druhých. Soukromá osobnost a veřejná osobnost do jisté míry splývají, ale jednota není nikdy úplná. Člověk si vždycky něco nechá pro sebe.

- BENEGESSERITSKÉ UČENÍ

VÉVODA LETO ATREIDES stál v záři zapadajícího slunce, z jedné strany měl Duncana Idaha, ze druhé Thufira Hawata. Před ním se vlnil dav, který se shromáždil ve skalnaté oblasti nad přístavem. Další představení pro lid, než jeho jednotky půjdou do války.
Rhombur a Gurney už byli pryč, ale Leta nejtěžší úkol teprve čekal.
Leto, doprovázený uniformovanou stráží a zástupci nejdůležitějších caladanských měst, se ohlédl vzhůru za sebe na nádherný pomník, jenž nechal postavit; ten bude sloužit nejen jako maják. Na úzkém skalním výběžku stála socha Paula Atreida jako strážce pobřeží, kolos viditelný ze všech lodí připlouvajících do přístavu. Socha měla na sobě nádherný matadorský kostým a otcovsky držela za rameno nevinného, užaslého Victora. Druhá Paulova ruka zvedala automatickou pochodeň s hořlavými oleji.
Starý vévoda zemřel v aréně léta před Victorovým narozením a ti dva se ve skutečnosti nikdy nepotkali. Ale oba měli na Leta veliký vliv: jeho politickou filosofii formovalo neústupné vedení jeho otce a jeho soucit se zrodil z lásky k synovi.
Leto měl pocit prázdnoty v srdci. Každý den se zaměstnával běžnými starostmi správy atreidských záležitostí, ale bez Jessiky se cítil sám. Přál si, aby s ním teď byla, aby se účastnila oficiálního odhalení tohoto pozoruhodného nového pomníku, ačkoli by nejspíš nesouhlasila s tím, jak okázalým způsobem oslavuje vzpomínku na svého otce…
Zatím nedostal žádnou zprávu od Rhombura a Gurneyho, ale touhle dobou mohli tak nanejvýš dorazit na Iks - bezpečně, jak doufal - a začít svou riskantní akci. Rod Atreidů bude mít brzy na práci mnohem víc, než odhalování soch.

Za sochami stálo provizorní lešení. Dva svalnatí mladíci se po něm vyškrábali až nahoru a čekali nad pochodní s loučemi v rukou. Byli to chlapci vybraní z místní rybářské flotily, kteří trávili většinu svých dnů tím, že jako opice lezli v lanech a ráhnoví. Jejich pyšní rodiče i kapitáni jejich lodí stáli dole s atreidskou čestnou gardou.
Leto se zhluboka nadechl. "Všechen lid Caladanu je povinován vděčností těm, kteří tu jsou zvěčněni: mému otci, milovanému vévodovi Paulovi, a mému synu Victorovi, jehož život byl tak tragicky přerván. Přikázal jsem vytvořit tento pomník, aby všechny lodi, které připlouvají do našeho přístavu, nebo z něj odjíždějí, vzpomněly na tyto uctívané hrdiny."
Musíš dělat vévodu…
Leto pozvedl ruku jako znamení a poslední paprsky zapadajícího slunce se odrazily na pečetním prstenu na jeho ruce. Mladíci ze svých vratkých výšin sklonili louče k pochodni a zapálili oleje. Modré plameny vylétly vysoko, ale nepraskaly ani nekouřily; tichá pochodeň v obří ruce sochy.
Duncan Idaho před sebou držel meč starého vévody, jako by to bylo královské žezlo. Thufir zůstal zachmuřený a nedal na sobě nic znát.
"Kéž tento věčný plamen nikdy neuhasne! Kéž jejich památka navždy jasně žhne."
Dav jásal, ale ten potlesk Leta nezahřál u srdce. Vzpomněl si na hádku, kterou vedl s Jessikou o to, zda pojmenovat jejich nenarozené dítě po jeho otci. Přál si, aby se mohla se starým pánem setkat, snad si s ním i povídat o filosofii. Pak by snad na Paula získala lepší názor, místo aby se soustřeďovala na jeho politické rady, které Leto odmítal opustit.
Pozvedl šedé oči k nepohnutému idealizovanému obličeji vévody Paula Atreida a k bolestně krásné soše chlapce. Záře z věčné pochodně tvořila svatozář okolo jejich gigantických hlav. Jak Letovi chyběl jeho otec a jeho syn! A nejvíc ze všech Jessica.
Prosím, ať má moje druhé dítě dlouhý a smysluplný život, pomyslel si, třebaže si nebyl zcela jistý, ke komu se to modlí.

NA DRUHÉM KONCI IMPÉRIA, na jiném balkonu v jiném západu slunce, myslela Jessica na svého vévodu. Hleděla na nádhernou architekturu imperiálního města a pak pozvedla oči k měnivým barvám závojů polárních září, které se třpytily na tmavnoucím nebi.
Jak toužila být s Letem! Celé její tělo po něm volalo.
Odpoledne přišla Ctihodná matka Mohiamová a přivedla s sebou novou příchozí, Sestru-lékařku Yohsovou. Ta ji zkoumala a šťouchala do ní, aby Jessiku nakonec ujistila, že i na počátku třetího trimestru je všechno v pořádku. Aby se přesvědčila, že se dítě dobře vyvíjí, chtěla provést sonogram pomocí přístrojů, které vyšlou do Jessičina lůna neškodné pulzy a sejmou hologramy dítěte, jež uvnitř roste. Technicky vzato takové postupy neporušovaly přísné benegesseritské zákazy jakkoli manipulovat s dítětem v děloze, ale Jessica takový test kategoricky odmítla, protože se bála, že by mohl prozradit příliš.
Překvapený a podrážděný výraz na tváři Sestry-lékařky přiměl Mohiamovou postavit se na Jessičinu stranu ve vzácném záblesku soucitu. "Žádné sonogramy, Yohsová! Jessica je schopná sama poznat, zda se v období těhotenství stalo něco špatného. My jí věříme."
Jessica se podívala na svou učitelku a bojovala s pálením v očích. "Děkuji, Ctihodná Matko!"
Mohiamová ji pohledem žádala o vysvětlení, ale to Jessica nehodlala poskytnout, dobrovolně ani pod nátlakem.
Teď seděla vévodova konkubína sama na balkonu, zalitá světlem imperiálního západu slunce. Myslela na nebe Caladanu, na bouře, které se rychle blížily od moře. Během několika posledních standardních měsíců si s Letem vyměnili mnoho dopisů a dárků, ale ty ani jednomu z nich zdaleka nestačily.
Třebaže měl Kaitan řadu nádherných věcí, které mohl návštěvníkovi nabídnout, Jessica toužila být zpátky u svého oceánu s mužem, jehož milovala, v míru, a žít svůj dřívější život. Co když mě Sesterstvo vyžene, až se náš syn narodí? Co když dítě zabijí?
Jessica si dál psala do deníku, který jí věnovala paní Anirul, zachycovala dojmy a myšlenky pomocí kódovaného jazyka, který si sama vymyslela. Zaznamenávala své nejhlubší dojmy a myšlenky, plnila stránku za stránkou plány pro svého nenarozeného syna a pro svůj vztah s Letem.

Přitom se však vyhýbala zmínkám o stále nervóznějším pocitu, který nechápala a jenž, jak doufala, jednou přejde. Co když se rozhodla katastrofálně špatně?
Jsme zcela závislí na blahosklonné spolupráci svého podvědomí. Podvědomí nám v jistém smyslu vytváří následující okamžik.

- BENEGESSERITSKÁ POUČKA

KDYŽ SE ANIRUL VZBUDILA, zjistila, že Sestra-lékařka sledovala a upravovala dávky léků tak, aby ji znepokojující rámus ze Zděděných vzpomínek tolik nedrtil.
"Pěkná barva pleti, živý výraz v očích. Výborně, paní Anirul!" Yohsová se laskavě, povzbudivě usmála.
Anirul překonala vlnu slabosti a podařilo se jí posadit se na posteli. Připadala si skoro zotavená, téměř při smyslech. Zatím.
Do ložnice vběhly Margot Fenringová a Mohiamová s tak ustaranými výrazy, že by je Anirul pohrdlivě pokárala, kdyby se cítila lépe.
Margot obrátila polaritu filtračního pole ve dveřích do soukromého patia a pustila do místnosti jasné slunce. Anirul si zakryla oči a posadila se na posteli tak, aby se jí teplé zlaté sluneční světlo rozlilo po kůži. "Nemůžu strávit celý život ve tmě."
Svým pozorným benegesseritským posluchačkám vysvětlila, jaký sen měla o pouštním červovi prchajícím před neviděným a neznámým pronásledovatelem. "Musím určit, co ten sen znamená, dokud mám tu hrůzu ještě čerstvě v paměti." Na tváři zalité sluncem náhle pocítila horkost, jako by ji její sen spálil.
Sestra-lékařka se ji pokusila přerušit, ale Anirul ji zahnala. Yohsová se uraženě a nesouhlasně zamračila a nechala ji o samotě s těmito dvěma ženami; dveře za sebou zabouchla poněkud rázněji, než bylo třeba.
Anirul vyšla bosá na terasu do plného slunce. Místo aby před žárem couvla, stála tam nahá a bez rozpaků a vnímala slunce na holé kůži. "Došla jsem až na pokraj šílenství a vrátila jsem se." Pocítila podivnou touhu válet se… na horkém písku.
Tři Sestry stály u vlnícího se keře immianských růží na terase. "Sny vždycky vyvolá nějaká vědomá událost," parafrázovala Mohiamová benegesseritskou poučku.
Anirul zamyšleně utrhla jednu ze žlutých immianských růží z keře vedle sebe; jak se citlivá květina stáhla, Anirul ji pozvedla k nosu a vdechla jemnou vůni. "Myslím, že to má něco společného s imperátorem, s kořením… A s Arrakis… Slyšely jste o projektu Amál? Jednou jsem vešla do manželovy pracovny, když o tom projektu hovořil s hrabětem Fenringem. Hádali se o Tleilaxanech. Oba rozpačitě zmlkli, jak to provinilí muži vždycky dělají. Shaddam mi řekl, ať se nepletu do státních záležitostí."
"Všichni muži se chovají divně," podotkla Mohiamová. "To je známo."
Margot se zamračila. "Hasimir se přede mnou snaží zatajit fakt, že tráví spoustu času na Iksu, a často mě napadá - proč? Zrovna před hodinou mi zničil šaty, které jsem si vzala speciálně kvůli němu, protože mi z ruky vyrazil šálek melanžové kávy, než jsem se z něj stačila napít, jako by to byl jed. Použila jsem trochu melanže, kterou jsem našla v tajné přihrádce jeho kufru." Přimhouřila oči. "Našla jsem ji ve váčku, na němž bylo tleilaxanské písmeno ‚A'. Možná Amál?"
"Imperátor tajně posílá na Iks vojenskou pomoc a před landsraadem to tají. Fenring…, Iks…, Tleilaxané…, melanž," opakovala Anirul. "Z toho nemůže vzejít nic dobrého."
"A Shaddam vyhlásil otevřenou válku těm, co si hromadí zásoby koření," dodala Mohiamová. Dokonce i v takhle jasném dnu jako by její tvář pohlcovala nové stíny. "Všechny cesty vedou k melanži."
"Možná ten písečný červ v mém snu prchal před bouří převratných změn v Impériu." Anirul, dosud nahá ve slunečním světle, se zadívala k paláci. "Musíme okamžitě kontaktovat Matku představenou."

Jednoduchost je ten nejobtížnější z pojmů.

- MENTATSKÁ POUČKA

IMPERÁTOR SEDĚL SÁM ve své soukromé hodovní síni, naštěstí bez manželky. Potěšeně se usmíval v očekávání bohatého šestichodového jídla, které ho čekalo. Teď zrovna nestál o žádné potíže, o

politiku, dokonce ani o staré válečné historky nejvyššího bašára Garona. Jen o příjemnou soukromou oslavu. Zpráva o Koroně doprovázená podrobnými hologramy výbuchu mu dostatečně dodala chuti k jídlu.
Prvním podnosem byl tepaný stříbrný tác, který přinesly dvě půvabné mladé ženy. Zazněla fanfára, ohlašující tři jehly lehce kořeněných slepřích kostek, dokonale opečených, jež na tácu ležely. Služebné dívky vzaly vždy jednu jehlu, každá sňala kostku masa a střídavě vkládaly jemná sousta Shaddamovi do úst. Chutné maso bylo měkké jako vlhký sýr a jeho lákavá chuť probudila Shaddamovy chuťové buňky. Sardaukarské stráže držely zbraně v pohotovosti, připravené okamžitě reagovat, kdyby se některá z těch žen pokusila použít tupou jehlu jako vražedný nástroj.
Mladík se zlatou pletí v krémově bílé tóze nalil pohár aromatického červeného vína. Shaddam je upíjel mezi jednotlivými sousty a obě dívky vždy čekaly, až ho budou moci potěšit další kostkou masa. Zhluboka se nadechl, vnímal pečlivě vybrané vůně, které se vznášely kolem služebných. Dekadentní. Takhle má vypadat život imperátora. Spokojeně povzdechl a gestem požádal o druhý chod.
Další jídlo představovali šťavnatí grilovaní korýši, mnohonohá, ale bezoká stvoření, která žila jen v podzemních pramenech Bely Tegeuse. Omáčka se skládala z másla, soli a česneku, z ničeho dalšího, ale byla výborná. Dvě služebné pomocí maličkých platinových vidliček lovily měkké bílé maso korýšů ze skořápek a krmily jím imperátora.
Ale než mohlo být přineseno další jídlo, vrazil do hodovní síně hrabě Hasimir Fenring a odstrčil přitom loktem stráže, jako by vůbec neviděl jejich zbraně.
Shaddam si otřel ústa ubrouskem. "Hasimire! Kdy ses vrátil z cest? Byl jsi hodně dlouho pryč."
Fenring tak zuřil, že skoro nemohl mluvit. "Vy jste zničil Koronu, hm-m-a? Jak můžete něco takového udělat a nekonzultovat to předem se mnou?"
"Členové landsraadu si mohou stěžovat jak chtějí, ale přistihli jsme Richesany při činu."
Shaddam ještě nikdy neviděl svého přítele tak zuřit. Přešel na soukromý kód, který si vytvořili jako chlapci, aby sluhové nemohli poslouchat. "Uklidni se, nebo snad chceš, abych tě na Kaitan už nikdy nepovolal? Přece jsme mluvili o tom, že potřebujeme připravit trh pro amál tím, že zlikvidujeme melanž. Takhle jsem se zbavil další velké zásoby."
Fenring došel krokem šelmy až k němu, popadl židli vedle imperátorovy židle a sedl si. "Ale vy jste použil atomové zbraně, Shaddame, zakázané zbraně!" A uhodil hlučně pěstí do stolu.
Shaddam mávl prsty a služebné odnesly tegeuské korýše. Příliš pozdě vběhl dovnitř chlapec se zlatou medovinou, ale Shaddam ho mávnutím poslal pryč a přivolal třetí chod.
Imperátor se rozhodl nezvýšit hlas. "Velká konvence zakazuje použití atomových zbraní jen proti lidem, Hasimire. Použil jsem atomovou energii ke zničení uměle vytvořené konstrukce, laboratorního měsíce, kde Richesané uložili ilegální zásobu koření. Byl jsem plně v právu."
"Ale zemřely tam stovky lidí, možná tisíce."
Shaddam pokrčil rameny. "Byli varováni. Pokud se rozhodli neodejít včas, jak za to můžu nést odpovědnost já? Tobě se prostě jen nelíbí, když dělám něco bez tvé rady, Hasimire." Fenring zuřil, ale imperátor se bohorovně usmál. "Koukej, už nesou další chod." Dva silní muži vešli s tenkou kamennou deskou, na které ležel královský páv pečený v bylinkách, jehož hnědá kůžička dosud syčela žárem. Sluhové přiběhli s čistým talířem, příbory a křišťálovým pohárem pro hraběte Fenringa.
"Dal jste si před tím útokem aspoň vypracovat právní stanovisko, hm-m-a? Abyste si byl jistý, že váš výklad obstojí před soudem landsraadu?"
"Mně to připadá celkem zřejmé. Nejvyšší bašár Garon pořídil hologramy celé té scény na Koroně. Důkazy jsou nezvratné."
Fenring teatrálně povzdechl, aby naznačil, jak se nutí k trpělivosti, a řekl: "Přejete si, abych takové právní stanovisko nechal vypracovat, Výsosti? Mám to konzultovat s vašimi právníky a mentaty?"
"Ale třeba ano - pusť se do toho." Shaddam s chutí zapíchl vidličku do prvního sousta šťavnatého pávího masa, polkl a olízl si rty. "Dej si taky, Hasimire!"
Hrabě si ukousl z porce pečeného ptáka na svém talíři, ale zdálo se mu, že nemá žádnou chuť.
"Děláš si zbytečné starosti. Kromě toho já jsem imperátor a můžu si dělat, co chci."
Fenring ho probodl velkýma očima. "Jste imperátorem díky podpoře landsraadu, CHOAM, Kosmické

gildy, Bene Gesseritu a jiných mocných sil, hm-m-a? Jestli začnou být nespokojení, přijdete o všechno."
"To by se neodvážili," prohlásil Shaddam a pak ztišil hlas. "Když jsem teď jediným corrinským mužem já."
"Jenže ona je spousta svobodných šlechticů, kteří by se s nadšením oženili s vašimi dcerami a stali se pokračovateli dynastie!" Fenring znovu uhodil do stolu. "Dovolte mi najít způsob, jak to ještě zachránit, Shaddame! Myslím, že budete muset vystoupit před landsraadem, hmmm-m-m, asi tak za dva dny. Budou zuřit. Musíte uvést svoje důvody a sebereme veškerou podporu, kterou seženeme. Jinak, a to mi věřte, dojde ke vzpouře."
"No dobře, dobře." Shaddam se soustředil na jídlo a pak luskl prsty. "Zůstaneš na další chod, Hasimire? Flambované kančí steaky z Canidaru. Zrovna dnes ráno dorazily maxitrajlerem, jsou čerstvé."
Fenring odstrčil talíř a vstal. "Připravil jste mi hodně úkolů. Musím začít hned."

Zákon se vždycky nakloní tak, aby chránil silné a utlačoval slabé. Závislost na síle rozleptá spravedlnost.

- KORUNNÍ PRINC RAPHAEL CORRINO,
PRAVIDLA CIVILIZACE

TŘEBAŽE BARON HARKONNEN nesnášel arogantního premiéra Calimara, rozhodně nečekal, že Shaddam proti rodu Richesů použije atomové zbraně. Atomové zbraně! Když se tu zprávu na Arrakis dozvěděl, měl smíšené pocity a dost velkou část z nich představoval strach o vlastní bezpečí. Před tímhle imperátorovým šokujícím zápalem si nebyl nikdo jistý, především ne rod Harkonnenů, který měl tolik co skrývat.
Baron, nadnášený suspenzorovým pásem, přecházel po taktickém sálu své rezidence v Kartágu a hleděl přes oblou stěnu z neprůstřelného plaskla. Dovnitř proudilo palčivé pouštní slunce, zmírňované filtry v dvoucentimetrovém skle.
Bariéry a bzučení bezpečnostních systémů tlumily i zvuky příprav na vojenskou přehlídku, která se už brzy měla konat na hlavním náměstí. Těsně mimo jeho dohled se v odpoledním žáru řadily jednotky v slavnostních modrých uniformách, se všemi zbraněmi.
S velkou okázalostí se baron vrátil na nevlídnou planetu spolu se svým synovcem. Zvířecký Rabban v jednom ze svých vzácných záblesků inteligence navrhl, aby se teď raději drželi tady, poblíž těžby koření, dokud se ty "nepříjemné imperiální záležitosti" nevyřeší.
Baron uhodil pěstí do jednoho z oken, až se plasklo zachvělo. Co ještě si Shaddam troufne? To je přece šílenství! Už plný tucet landsraadských rodů se dobrovolně vzdal obrovského bohatství v nahromaděném koření a uboze se kál, jen aby se vyhnul dalším ukázkám imperátorova hněvu.
Nikdo není v bezpečí.
Bylo jen otázkou času, kdy auditoři CHOAM začnou čenichat kolem harkonnenské těžby koření na Arrakis… Což by také mohlo znamenat konec barona i jeho velkorodu. Pokud se mu nepodaří všechno ukrýt.
A aby bylo všechno ještě horší, ti mizerní fremeni neustále vykrádají jeho tajné zásoby a objevili už několik z největších pokladnic! Ta pouštní havěť využila příležitosti a chopila se imperiálního tažení, protože dobře ví, že si baron na jejich loupežné nájezdy nemůže stěžovat, pokud nechce přiznat vlastní zločiny.
Venku na vysokých budovách visely dlouhé prapory s modrým harkonnenským erbem, oceány splývavé látky, které v horkém vzduchu splihle visely. Kolem rezidence v Kartágu byly vztyčeny sochy gryfů, obřích monster, vypadajících, jako by se mohla pustit do křížku i se samotnými velkými písečnými červy. Na náměstí se shromáždily povinné davy - chudáci vyhnaní ze svých žebráckých stanovišť a roztrhaných chatrčí, aby na povel jásali.
Normálně baron raději vydával peníze na osobní zábavy, ale teď se poučil od imperátora. Přepychem a barvitou podívanou může chudé lidi snadno ohromit. Trochu mu to zlepšilo náladu po tom debaklu s hostinou. Od této chvíle neměl v nejmenším úmyslu řídit se atreidským modelem získávání přízně. Baron Vladimir Harkonnen si přál, aby se ho jeho poddaní báli, ne aby ho milovali.

Kurýrka Gildy přešlapovala u dveří a zjevně jí docházela trpělivost. "Barone, můj maxitrajler odlétá za necelé dvě hodiny. Jestli máte zásilku pro imperátora, musím ji odvézt okamžitě."
Mohutný muž se vztekle otočil, ale jak ho suspenzory nadnášely, pokračoval v pohybu neohrabaně dál. Musel se zachytit stěny. "Počkáš! Důležitou součástí mého poselství budou obrazy z přehlídky, která za chvíli začne."
Kurýrka měla krátké temně rudé vlasy, tvrdé a nepřitažlivé rysy. "Zůstanu jen tak dlouho, jak čas dovolí."
S nespokojeným zavrčením se baron s přehnanou důstojností dovznášel zpátky ke svému psacímu stolu. Vrčel sám pro sebe, ale nemohl vymyslet žádný vhodný způsob, jak formulovat zbytek svého vzkazu. Přál si, aby tu byl Piter de Vries a pomohl mu. Ale pokřivený mentat zůstával na Kaitanu a špehoval tam pro něj.
Možná měl toho poradce pro etiketu nechat žít. I přes veškerý ten svůj směšný výcvik Memphistis Cru věděl, jak sestavovat zdvořilé obraty.
Tučnými prsty napsal baron další větu, potom se opřel a uvažoval, jak nejlépe vysvětlit nedávnou vlnu "nehod" a ztrát zařízení k těžbě melanže na Arrakis, jimiž zakryl své zpronevěry. V nedávné imperiální zprávě vyjádřil Shaddam své znepokojení nad tímto problémem.
Teď byl baron výjimečně rád, že se tu Gildě nikdy nepodařilo umístit sledovací meteorologické satelity. To mu umožňovalo tvrdit, že došlo k sérii krátkých prudkých bouří, ačkoli se ve skutečnosti nic takového nestalo. Ale možná zašel příliš daleko… A příliš mnoho stop poukazovalo na jeho nezákonnou činnost.
Žijeme v nebezpečných časech.
"Jak jsem vám již dříve hlásil, Výsosti, trápí nás fremenské nepokoje," psal. "Teroristé zničí zařízení, uloupí náklad melanže a zmizí v poušti, než můžeme náležitě vojensky odpovědět." Baron stiskl rty a pokoušel se odhadnout, nakolik pokorně má psát. "Připouštím, že jsme vůči nim byli možná příliš shovívaví, ale teď, když jsme zpátky na Arrakis, hodlám osobně dohlédnout na odvetné akce. Rozdrtíme ty vzpurné domorodce a donutíme je sklonit se před harkonnenským velením ve slavném jménu Vašeho Imperiálního Veličenstva."
Napadlo ho, že tato slova jsou možná přehnaná, ale pak se rozhodl ponechat je tak. Shaddam nebyl z těch, jimž by vadila přemíra komplimentů.
Fremenští záškodníci nedávno uloupili obrněný karyol a další zásobu ukrytou v opuštěné pouštní vesnici. Jak ti špinaví žebráci věděli, že mají zaútočit právě tam?
Kurýrka pořád přešlapovala u dveří, ale baron ji ignoroval. "Slibuji, že tyto nepokoje nebudeme nadále tolerovat, Výsosti," psal. "Budu vás pravidelně informovat o tom, jak se nám daří trestat zrádce."
Připojil okázalý podpis, uzavřel dopis do vzkazového válečku a pak přistrčil ozdobnou trubičku kurýrce do ruky. Ta se bez jediného slova obrátila a vyrazila po chodbách pryč, aby se včas dostala na kosmodrom. Baron za ní ještě volal: "A na maxitrajleru si vyzvedni obrázky, které tam odešleme; odevzdáš je s dopisem. Moje přehlídka každou chvíli začne."
Pak do taktického sálu přivolal svého synovce. Třebaže měl Rabban mnoho chyb, baron teď potřeboval něco, o čem věděl, že to "Bestie" provede dobře. Ramenatý muž vrazil dovnitř, často užívaný signutový bič v ruce. Měl na sobě nápadnou modrou uniformu se zlatými epoletami a se záplavou medailí na prsou; oblékl se tak, jako by měl být hlavní atrakcí přehlídky dole na náměstí a ne divákem na vysokém balkonu.
"Rabbane, musíme imperátorovi ukázat, jak nás rozzlobily ty poslední fremenské akce."
Tučné rty se krutě usmály, jako by už Bestie tušil, jaký dostane úkol. "Chceš, abych pochytal pár podezřelých a vyslýchal je? Přiznají se, k čemu budeš chtít."
Venku prořízla suchý vzduch fanfára trubek, signalizující nástup harkonnenských jednotek.
"To nestačí, Rabbane. Chci, abys vybral tři vesnice, je mi jedno které. Bodni si prstem do mapy, jestli chceš. Napochoduj tam s vojáky a srovnej to tam se zemí. Všechny domy zbourat, všechny lidi pobít, ať zůstane jen černá skvrna v poušti. Možná sepíšu nějaký výnos o jejich údajných zločinech a ty do těch jatek můžeš pár exemplářů rozhodit, aby si to přečetla i ta ostatní fremenská sběř."
Na náměstí se znovu ozvaly fanfáry. Baron spolu se svým synovcem vystoupili na čestný balkon. Náměstí

bylo plné nevrlých lidí, nemytých těl, jejichž pach bylo cítit až sem, o tři patra výš. Baron si mohl jen představovat, jak nesnesitelný puch musí být dole v tom žáru.
"Bav se," dodal ještě baron a zamával rukama plnýma prstenů. "Jednoho dne bude tvůj bratr Feyd-Rautha dost velký, aby tě doprovázel na těchhle… poučných cvičeních."
Rabban přikývl. "Naučíme ty bandity, kdo tady doopravdy drží v rukou moc."
Baron roztržitě odpověděl: "Ano, já vím."
Vojáci ve slavnostních uniformách se řadili - krásní svalnatí chlapi - což barona vždycky potěšilo. Přehlídka začala.

Každý člověk má stejný konečný cíl: smrt na konci životní cesty. Ale záleží právě na té cestě, kterou projdeme. Někteří z nás mají mapy a cíle. Jiní jsou prostě ztracení.

- PRINC RHOMBUR VERNIUS:
ROZJÍMÁNÍ NA ROZCESTÍ

GURNEY HALLECK, UVĚZNĚNÝ NA ZBLOUDILÉM MAXITRAJLERU, hleděl z okna fregaty do vakua nákladového pro-storu. Stovky lodí visely nejistě ve svých docích, často sraženy k sobě, někdy rozbité nebo převrácené. V těch musí být mnoho lidí zraněných nebo mrtvých. Vedle něj seděl Rhombur, stále ještě v plášti a kápi, prohlížel si vzpěry maxitrajleru a v duchu si vybavoval své plány.
Přede dvěma hodinami se v každé lodi znovu objevilo solido podivně vyhlížejícího letového auditora. "Zatím, nnnn, nemáme žádné další informace. Čekejte, prosím." A pak se obrazy rozplynuly.
Na maxitrajleru byla řada nákladních lodí a přepravních fregat, některé z nich byly plné rychle se kazících potravin, léků a zboží, z nichž by mohly desítky tisíc cestujících žít po několik měsíců. Gurneyho napadlo, jestli tu uvíznou na tak dlouho, až se vyhladovělí lidé začnou napadat navzájem. Už teď se někteří cestující nervózně cpali ze soukromých zásob.
Gurney však měl k zoufalství daleko. V mládí přežil harkonnenské otročí jámy a unikl z Giedi Primy tak, že se schoval v zásilce modrého obsidiánu. Po tomhle ho už ztroskotání kosmické lodi nemohlo příliš vyvést z míry.
Rhombur se náhle prudce zvedl s balisetou v rukou a obrátil svou zjizvenou tvář ke svému společníkovi. "To je k zbláznění!" Šlachy na princově krku vystupovaly tak, že Gurney rozpoznal i uzlíky spojů v místech, kde byly lidské svaly napojeny na protézy. "Gilda je plná správců, byrokratů a bankéřů. Pomocná posádka na maxitrajleru provádí jen podřadné úkoly. Nikdo z nich nemá velké zkušenosti s těmihle loděmi, ani s Holtzmanovými motory."
"Kam tím míříš?" Gurney se rozhlédl. "Jak můžu být užitečný?"
Rhomburovy oči získaly přísný vyčkávavý pohled vůdce, který byl až přízračně podobný výrazu Dominika Vernia, na nějž si Gurney tak dobře vzpomínal. "Celý život jsem strávil jako ti cestující na téhle lodi, čekal jsem, že moje problémy vyřeší někdo jiný, že se situace zlepší sama. Ale už to dělat nehodlám. Musím se pokusit, ať to dopadne jakkoli."
"Nesmíme prozradit svou totožnost, abychom mohli dokončit svou misi."
"Jenže Iksu nepomůžeme, pokud se na něj vůbec nedostaneme." Došel k nejbližšímu okénku a vyhlédl na ostatní uvězněné lodi. "Řekl bych, že toho o složitých detailech téhle lodi vím víc než kdokoli jiný na palubě. Nouzové situace potřebují silného vůdce a Kosmická gilda na své běžné linkové lodi silné vůdce neposílá."
Gurney odložil balisetu do skříně, ale neobtěžoval se zamykáním. "Tak to půjdu s tebou. Přísahal jsem, že tě budu chránit a že ti pomůžu, jak bude potřeba."
Rhombur vyhlédl z velkého okna na spleť lávek a podpěr, tvořících kostru obřího plavidla. Zahleděl se někam do prázdna, jako by se pokoušel vybavit si drobné detaily. "Pojď se mnou! Vím, kudy do komory navigátora."

RHOMBUROVI SE PO JEHO TRAGICKÉ NEHODĚ vybavilo mnoho dávných vzpomínek, takže si i teď vzpomněl na přehršel přístupových kódů i na umístění neoznačených vstupů, protkávajících vnitřní

plášť maxitrajleru, jako chodbičky protínají dřevo, napadené červotočem. Třebaže byly všechny naprogramovány před více než dvaceti lety, v době stavby maxitrajleru nechával Dominic Vernius vždycky všude tajné přístupové cesty pro svou rodinu; bylo to jeho rutinní bezpečnostní opatření. Bezpečnostní služba Gildy dělala co mohla, aby cestující zůstali každý na své lodi, a jen několika málo z nich povolovala přístup do galerií a kluboven na palubách samotného maxitrajleru. Ale v takovémhle zmatku a mezi tolika vyděšenými cestujícími nemohli být strážní všude.
Rhomburovy kyborgské nohy se neunavily a Gurney ho následoval svým vytrvalým kolébavým krokem. Princ v kápi procházel po poškozených, ale dosud funkčních lávkách. Dokonce i při použití výtahových plošin a uzavřených dopravníků to těm dvěma trvalo několik hodin, než se dostali na horní přísně střeženou palubu.
Když Rhombur aktivoval dveře a vstoupil do jasně osvětlené místnosti, vyděsil sedm zástupců Gildy, kteří tu seděli kolem těžkého stolu a vedli naléhavou poradu. Všichni seděli vzpřímeně a jejich normálně matné oči se stříbrně blýskaly. Většina z nich vypadala poněkud odlišně od původní lidské podoby. Jeden muž měl velké, jako by nafouklé uši a hubenou tvář, jiný maličké ruce a očka a další zase ztuhlé končetiny, jako by neměl klouby v rukou a v kolenou. Podle výrazných odznaků na klopách identifikoval iksanský princ letové administrátory, kulatého bankéře Gildy, vyslance z CHOAM, starého gildovního mentata a letového auditora s rybíma očima, který předtím posloužil jako holoprojekce.
"Jak jste se sem dostal?" ptal se bankéř. "Řešíme krizi. Musíte se vrátit na svou…"
Dovnitř vrazili strážní s tasenými zbraněmi. Jeden z nich držel včelku.
Rhombur pokročil vpřed s Gurneyem po boku. "Musím něco důležitého říct…, a udělat." Princ došel k rozhodnutí. Položil ruku na kápi, která mu zakrývala hlavu, a řekl: "Jako šlechtic se dovolávám gildovního tajemství."
Strážní udělali několik dalších kroků.
Rhombur pomalu stáhl kápi, takže se objevila kovová destička na temeni jeho hlavy, hrbolaté jizvy po spáleninách a křivolace zahojené rány na tváři. Když rozhrnul plášť, gildaři viděli jeho mohutné silné paže, protézy nohou, pomocné systémy vetkané do oděvu.
"Pusťte mě k navigátorovi. Možná vám dokážu pomoci."
Sedm zástupců Gildy kolem stolu se po sobě podívalo a chvíli mluvilo zkratkovým jazykem, jakýmsi těsnopisem pro myšlenkové impulzy a slova. Princ došel až k jejich stolu. Jeho končetiny překypovaly energií a pumpy v hrudi vdechovaly vzduch, filtrovaly jej a přeměňovaly kyslík, čímž dodávaly chemickou energii bateriím napájejícím jeho umělé orgány.
Starý gildovní mentat si prohlížel kyborga-vetřelce; na Gurneye Hallecka se téměř nepodíval. Mentat zvedl jednu ruku dlaní nahoru a pokynul strážným, aby odešli. "Potřebujeme soukromí."
Jakmile odešli, starý muž řekl: "Jste princ Rhombur Vernius z Iksu. Víme o vaší přítomnosti na lodi i o… poplatku…, který jste zaplatil, aby zůstala v tajnosti." Vlhkýma očima si prohlížel mechanická vylepšení Rhomburova těla.
"O svoje tajemství se neobávejte," dodal letový auditor. Položil své příliš krátké paže na stůl. "Vaše identita je, nnnn, u nás v bezpečí."
Rhombur se rozhlédl kolem stolu a řekl: "Vím, jak se ten maxitrajler stavěl. Vlastně jsem se při jeho první plavbě díval, jak ho navigátor vede zakřiveným prostorem z jeskyní Iksu." Odmlčel se, aby jim jeho slova náležitě došla. "Ale mám podezření, že naše nepříjemná situace nemá nic společného s Holtzmanovými motory. To určitě víte stejně dobře jako já."
Zdálo se, že kolem stolu oběhla rychlostí blesku společná myšlenka; gildaři se prudce narovnali, jak si dali dohromady Rhomburovu identitu, jeho přestrojení a jeho cíl.
"Rádi bychom, abyste věděl jedno, princi," dodal kulatý bankéř. "Gilda by neměla nic proti tomu, kdyby na Iksu znovu vládl rod Verniů. Tleilaxané nejsou ani cílevědomí, ani výkonní. Produkce a jakost maxitrajlerů se drasticky snížily a některé lodi jsme pro nedostatky v kvalitě museli odmítnout docela. To nás finančně poškodilo. Kosmická gilda by měla jen prospěch z toho, kdybyste se vrátil k moci. Vlastně celému Impériu by prospělo, kdyby…"
Gurney ho přerušil. "O tom nikdo nic neříkal. Jsme jen nenápadní cestující." Významně pohlédl na Rhombura. "A teď momentálně tahle loď necestuje vůbec nikam."

Rhombur přikývl. "Potřebuji vidět navigátora."

KOMORA TVOŘILA VELKÉ AKVÁRIUM s kulatými stěnami, uzavřené neprůstřelným sklem a naplněné skořicově oranžovou mlhou melanžového plynu. Mutovaný navigátor s atrofovanýma nohama a blánami mezi prsty by se měl správně bez tíže vznášet komorou. Místo toho jeho pokřivené tělo zhrouceně a nehybně leželo v melanžové mlze, malá očka skelná a rozostřená.
"Navigátor se zhroutil, když zakřivoval prostor," vysvětloval letový auditor. "Nevíme, nnnn, kde jsme. Nemůžeme ho probrat."
Mentat Gildy si odkašlal a řekl: "Tradiční navigační techniky nedokážou naši polohu určit. Jsme daleko za hranicemi známého vesmíru."
Jeden z letových administrátorů křikl do komunikačního monitoru na stěně: "Navigátore, odpovězte! Kormidelníku!" Stvoření sebou na podlaze zaškubalo, což znamenalo, že ještě žije, ale z našpulených masitých úst nevyšlo ani slovo.
Gurney se rozhlédl po sedmi gildařích. "Jak mu pomůžeme? Je tu nějaké lékařské zařízení pro tyhle… tvory?"
"Navigátoři lékařskou péči nepotřebují." Letový auditor mrkl široce posazenýma očima. "Melanž jim dává život a zdraví. Nnnn. Melanž z nich dělá víc než lidi."
Gurney pokrčil širokými rameny. "Jenže teď mu zrovna melanž moc platná není. Potřebujeme, aby se tenhle navigátor vzpamatoval, abychom se mohli vrátit do Impéria."
"Chci jít dovnitř do komory," řekl Rhombur. "Třeba ho dokážu probrat. Třeba mi řekne, co se stalo."
Gildaři se na sebe navzájem podívali. "To nejde." Kulatý bankéř ukázal tlusťoučkými krátkými prsty k mlze melanže. "Taková koncentrace melanže by byla smrtelná pro každého, kdo na ni není zvyklý. Ten vzduch se nedá dýchat."
Rhombur si položil protetickou ruku na hruď, kde kyborgské písty mechanické bránice udržovaly jeho dýchání v přesném rytmu. "Já nemám lidské plíce."
Když si Gurney uvědomil, co Rhombur právě řekl, musel se překvapeně zasmát. Koncentrovaná melanž poškozuje organické tkáně, ale umělé metabolizéry doktora Yueha by Rhombura měly ochránit, alespoň na chvíli.
V uzavřené komoře se navigátor znovu pohnul, ale zdálo se, že je na pokraji smrti. Podivná sbírka gildařů konečně souhlasila.
Letový auditor evakuoval uzavřenou spojovací chodbu za navigátorovou komorou, protože věděl, že aspoň část koncentrovaného plynu unikne, až se otevřou dveře. Rhombur stiskl Gurneyho ruku, ale dal si pozor, aby přitom svému příteli nerozdrtil prsty. "Dík za to, že jsi mi věřil, Gurneyi Hallecku!" Chvilku zaváhal, vzpomněl si na Tessii, a pak se obrátil ke dveřím.
"Až bude po všem, budeme muset k našemu eposu přidat pár veršů." Trubadúr-válečník poplácal Iksana po rameni a pak vycouval do chráněné chodby spolu s gildaři, kteří uzavřeli dveře.
Rhombur přistoupil k zadnímu vchodu, jímž už se odulá postava navigátora neprotáhla. Než vykročil dál, zvýšil úroveň filtrace v umělých plicích a snížil nároky na dýchání. Doufal, že bude moci nějakou chvíli čerpat z baterií a nebude příliš vdechovat melanžový plyn.
Odemkl zámek na dveřích a se zasyčením odtrhl těsnicí pečeť. Potom otevřel kulaté dveře a zase je za sebou zavřel, aby uvnitř zůstalo co nejvíc oranžové mlhy. Jeho organické oko pálilo a čichové receptory, jež v jeho nosu dosud pracovaly, ostře protestovaly proti pronikavému pachu aromatických esterů.
Princ udělal opatrně krok vpřed; nohy měl jako z olova, jako by se pohyboval ve zpomaleném drogovém snu. V mlze před sebou viděl navigátorovo nahé masité tělo - nebylo už lidské, vypadalo jako nějaká atavistická chyba, tvor, který se nikdy nemohl rozmnožit.
Rhombur se sklonil a dotkl se měkké kůže. Navigátor k němu otočil svou mohutnou hlavu a malá zapadlá očka. Zmenšená ústa sebou zaškubala a vydechla oblak rezavého plynu, ale nevyšel z nich žádný zvuk.
Mrkl na Rhombura, jako by odhadoval možnosti, probíral se vzpomínkami a hledal primitivní slova, jimiž by mohl komunikovat.
"Princ… Rhombur… Vernius."
"Vy znáte moje jméno?" Rhombura to překvapilo, ale pak si vzpomněl, že navigátoři mají předzvěstnou

schopnost.
"D'murr," řekl ten tvor přerývaným tichým šepotem. "Byl jsem… D'murr… Pilru."
"D'murr? Znal jsem tě…" Rhombur se zarazil. Navigátorovy rysy se už zcela proměnily. "Znal jsem vás jako mladíka!"
"Není čas… Hrozba… Vnější síla…, zlá…, blíží se… Mimo Impérium."
"Hrozba? Jaká hrozba? Blíží se sem?"
"Dávný nepřítel…, budoucí nepřítel…, nevzpomínám. Čas zakřivený…, vesmír zakřivený…, paměť selhává."
"Víte, co se vám stalo?" Rhomburova slova doslova bzučela, jak se je snažil vynutit z posíleného hrtanu, aniž by dýchal. "Jak vám můžeme pomoci?"
"Špatný… melanžový plyn… v nádrži," snažil se D'murr vysvětlit. "Předzvěstný… smysl selhal… Navigační chyba. Musíme utéct… Vrátit do známého… vesmíru. Nepřítel nás viděl."
Rhombur neměl ponětí, o jakém nepříteli to mluví, nebo zda zraněný D'murr nemá halucinace. "Řekněte, co mám dělat. Chci vám pomoci."
"Můžu… vést. Nejdřív se musí vyměnit… melanžový plyn. Odstranit jed. Přinést nové koření."
Rhombur vstal, nervózní z té divné neidentifikované hrozby. Nechápal, co se mohlo stát s melanžovým plynem, ale aspoň už věděl, co s tím problémem dělat. Nesměl ztrácet čas. "Řeknu gildařům, aby vám vyměnili melanž v nádrži, a za chvíli budete v pořádku. Kde máte záložní zásobu?"
"Není."
Rhomburovi jako by přejel po zádech mráz. Jestli Gilda nemá na maxitrajleru žádnou zásobu koření, nemají šanci, že tady v hloubi nezmapovaného vesmíru nějakou najdou.
"Na palubě… zásoba není."
Jak dlouho může jeden člověk bojovat sám? Ale ještě horší je přestat bojovat docela.

- C'TAIR PILRU, SOUKROMÉ DENÍKY (ZLOMEK)

SESTRA CRISTANE SEDĚLA na organické podložce ve sněhové chýši a přemýšlela o své situaci. Chladně modrá lumina se vznášela těsně pod nízkým stropem. Sestra měla na sobě oranžovou bundu ze syntetického prachového peří s kapucí, kalhoty a vysoké boty.
Byla první den v horách, daleko od místa, kde havaroval maxitrajler - a vlastně daleko ode všeho. Součástí jejího bojového výcviku, aby se udržela ve špičkové fyzické i duševní kondici, byly pravidelné cesty do divočiny, kde měřila své schopnosti proti živlům.
Před úsvitem začala stoupat na šestitisícovou horu Laoujin, proplétala se zalesněnými hřebeny, horskými loukami, rozeklanými svahy a nakonec i po skalnatém ledovci. Měla s sebou malý batoh, minimální zásoby a vlastní důvtip. Byla to typická benegesseritská zkouška. Neočekávaná změna počasí ji zaskočila na moréně plné balvanů, na široké pláni, nad níž se tyčily strmé zasněžené skalní stěny - zralé pro lavinu. Cristane si vyhloubila sněhovou jeskyňku a vlezla do ní i se svým vybavením. Dokázala upravit svůj metabolismus tak, aby jí bylo teplo dokonce i tady.
Vydechovala obláčky páry, dovolila, aby se jí pod modrou luminou na tváři leskl tenký film potu a zhluboka dýchala. Dvakrát luskla prsty a světlo zhaslo, takže se ocitla v přízračné měsíčně bílé tmě. Venku dál zuřila sněhová bouře, neúnavný útok přírody dorážející na její malý prostůrek.
Měla v úmyslu ponořit se do meditačního transu, ale náhle se hukot bouře ztišil a Cristane uslyšela nečekané vibrace ornitoptéry. Během několika okamžiků se venku ozvaly vzrušené ženské hlasy a odhrabávání sněhu.
Závěj se rozpadla a do jejího útočiště pronikl chladný vítr. Dovnitř nakoukly známé tváře. "Nech všechno tady," řekla jedna Sestra a pohlédla na Cristane. "Matka představená s tebou potřebuje okamžitě mluvit."
Mladá Benegesseriťanka vylezla z úkrytu do doznívající sněhové bouře. Skalnatý vrchol Laoujinu byl pokrytý silnou přikrývkou nového sněhu. Na jedné plošině výše ve svahu stála velká ornitoptéra a Cristane se měkkou bělí plahočila k ní.
Ze dveří toptéry se vyklonila Matka představená Hariška a zamávala hubenýma rukama. "Pospěš si,

dítě! Stačíme tě tak sotva dostat na kosmodrom včas, abys stihla příští maxitrajler."
Cristane vlezla dovnitř a obě ženy usedly bok po boku, zatímco ornitoptéra stoupala a vířila sníh. "Co se děje, Matko představená?"
"Důležitý úkol." Stará žena na ni pohlédla tmavýma mandlovýma očima. "Posíláme tě na Iks. Už jsme tam přišly o jednu agentku a teď jsme dostaly znepokojující informace z Kaitanu. Musíš zjistit co se dá o tajné činnosti Tleilaxanů a imperátora. Společně nějak intrikují na Iksu."
Hariška položila suchou vrásčitou ruku na koleno Sestry Cristane. "Zjisti, oč jde v projektu Amál, ať už je to, co je to."

V OCHRANNÉM TRANSU, který snížil její metabolismus skoro na nulu, se Sestra Cristane choulila v orbitálním kontejneru, jenž brzdil v atmosféře a snášel se na povrch Iksu za doprovodu hlučného burácení. Všechno se seběhlo hrozně rychle.
Benegesseritská specialistka na maskování ji doprovodila na maxitrajler, kde ji z bezpečnostních důvodů přestrojila za muže, protože tleilaxanskou ženu nikdy nikdo neviděl. Kromě toho, než se benegesseritská špionka Miral Alechemová osudově odmlčela, hlásila, že na průmyslové planetě se za vlády Tleilaxanů záhadně ztrácejí iksanské ženy.
Pomocí ručního elektronického zařízení teď mladá Sestra odchýlila padající kontejner několik kilometrů z plánovaného kursu. Přelétl horskou louku a konečně dosedl. Cristane se prodrala ven, kontejner za sebou uzavřela a hodila si na záda batoh, v němž měla zbraně, jídlo a základní potřeby pro přežití.
Pomocí infračervených čoček, jež měla na očích, našla vstup do větrací šachty. Zapnula nadnášecí mechanismus na svém pásu, vlezla dovnitř a skočila - aniž měla nejmenší ponětí, kam ta šachta vede. Ve tmě pomalu padala hlouběji a hlouběji do kůry planety.
Nakonec, s dosti napjatými nervy i reflexy, vylezla do podzemního světa. Teď už to bylo jen na ní. Mezi davy ztichlých lidí snadno rozeznala dříve hrdé Iksany od suboidů, tleilaxanských Pánů a sardaukarských vojáků. Praví Iksané spolu mluvili málo, odvraceli pohled a bezcílně se šourali.
Dva dny zkoumala úzké spojovací tunely a sbírala informace. Netrvalo dlouho a výkonná Cristane si v duchu sestavila mapu složitého větracího systému. Objevovala přitom i staré bezpečnostní systémy; většina z nich už nefungovala. Uvažovala, kde je asi teď Sestra Miral Alechemová. Byla předchozí benegesseritská špionka zabita?
Jednou večer Cristane sledovala černovlasého muže, jak krade balíky z neosvětlené kóje nákladního přístavu a ukrývá je v nefunkčním světlíku. Třebaže Cristane sama měla infračervené čočky, připadalo jí neuvěřitelné, že se tu ten člověk pohybuje tak jistě úplně beze světla. Znal tuto oblast výjimečně dobře, což naznačovalo, že tu tráví hodně času…
Jak muž potají stěhoval balíky, podrobně si ho prohlédla a sledovala detaily. Ten Iksan chodil rázně, byl sebejistý a opatrný. Když se přiblížil k jejímu úkrytu, použila sílu Hlasu a zašeptala ze tmy: "Stůj! Řekni mi, kdo jsi."
C'taira Pilrua tento tón zcela ochromil, nebyl schopen utéct. Ačkoli se ze všech sil snažil nechat pusu zavřenou, jeho rty se pohybovaly samy. Tichým vyplašeným hlasem jí řekl celé svoje jméno.
Hlava se mu motala, jak rychle posuzoval všechny možnosti. Je to sardaukarská stráž, nebo tleilaxanský bezpečnostní vyšetřovatel? Nepoznal to.
Teď uslyšel tichý hlas a na uchu ucítil teplý dech. "Neboj se mě. Zatím ne." Žena.
Přinutila ho říct pravdu. Vyprávěl jí o letech strávených bojem za osvobození Iksu, jak měl rád Miral Alechemovou a jak ji ti hnusní Tleilaxané unesli… A že brzy dorazí princ Rhombur. Cristane vycítila, že C'tair ví ještě víc, ale jeho slova se vytratila do dlouhého mlčení.
Odbojník vnímal, že se kolem něj pohybuje podivná žena, ale neviděl ji a stále nebyl schopen pohybu. Promluví ještě? Nebo C'tair ucítí čepel nože mezi žebry a v srdci?
"Jsem Sestra Cristane z Bene Gesseritu," řekla konečně.
C'tair cítil, jak se uvolňují ta duševní pouta, která ho omezovala. Ve světle projíždějícího naklaďáku ho překvapilo, že vidí štíhlého muže s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy. Přestrojení…
"Odkdy se Sesterstvo zajímá o Iks?" chtěl vědět C'tair.
"Dost výmluvně jsi hovořil o Miral Alechemové. To byla taky Sestra."

C'tairovi se tomu ani nechtělo věřit. Ve tmě se dotkl její paže. "Pojď se mnou! Ukážu ti bezpečné místo, kde můžeš bydlet."
Přebíhali spolu z jednoho stínu do druhého kdysi krásným městem. Ve slabém osvětlení umělé noci bylo na šlachovitém těle Cristane sotva vidět její ženské křivky. Pokud si dá dobrý pozor, skutečně se může vydávat za muže.
"Jsem rád, že jsi se mnou," řekl jí, "ale bojím se o tvůj život."
Nevědomý přítel je horší, než učený nepřítel.

- ABÚ HÁMID AL GHAZALI,
NEDŮSLEDNOST FILOSOFŮ

PANÍ ANIRUL SE TOULALA SAMA po chodbách a snažila se uniknout neustálé pozornosti Sestry-lékařky Yohsové. Přitom narazila na hraběte Hasimira Fenringa, který právě spěšně zahýbal za roh.
"Hm-m-m, odpusťte, má paní!" Podíval se na imperátorovu ženu a jeho těkavé oči odhadovaly, nakolik zeslábla. "Jsem moc rád, že vás vidím zase na nohou. To je moc dobře. Slyšel jsem o vaší nemoci, hm-m-a, a váš manžel si dělal veliké starosti."
Anirul tohoto kluzkého mužíka nikdy neměla ráda. Sbor hlasů v její mysli ji náhle povzbuzoval; už si tyto pocity prostě nemohla nechávat pro sebe. "Možná bych měla skutečného manžela, kdybyste se mezi nás tolik nepletl, hrabě Fenringu."
Překvapeně sebou trhl a řekl: "Jak to myslíte, hm-a? Většinu času jsem služebně mimo Kaitan. Jak bych se mohl mezi vás plést?" Přimhouřil velké oči a dál ji zkoumal.
Impulzivně se rozhodla bodnout ho slovy a sledovat jeho reakci, aby se o něm dozvěděla víc. "Tak mi řekněte něco o projektu Amál, o Tleilaxanech a o Iksu."
Fenringova tvář skoro neznatelně zrudla. "Obávám se, že se dostavila recidiva. Mám zavolat sukovského doktora?"
Zamračila se na něj. "Shaddam nemá tolik prozíravosti a intuice, aby takový plán vymyslel sám, takže to musel být váš nápad. Řekněte mi, proč to děláte?"
Třebaže bylo jasné, že by na ni hrabě nejraději začal křičet, s viditelným úsilím se uklidnil. Anirul automaticky zaujala bojový postoj, téměř nepostřehnutelně přesunula polohu svalů. Dobře umístěný kop by mu mohl rozpárat břicho.
Fenring se usmál, když si ji podrobně prohlížel. Žil s Margot tak dlouho, že se naučil všímat si drobných detailů. "Obávám se, že vaše informace nejsou správné, má paní, hm-m?" Třebaže měl u sebe pontu, neuronůž, přál si teď mít nějakou silnější zbraň. Ustoupil o půl kroku zpět a co nejklidněji řekl: "Se vší úctou musím konstatovat, že si má paní představuje neexistující věci." Prkenně se uklonil a rychle odešel.
Když se za ním Anirul dívala, rámus v její hlavě znovu zesílil. Konečně však, po tak dlouhém hledání, uslyšela přes závoj léků známý Lobiin hlas, přehlušující ostatní: "To od tebe bylo velice lidské!" pokárala ji stará Mluvčí pravdy. "Velmi lidské a velmi pošetilé."
Fenring, jenž zmizel v bludišti chodeb, rozvažoval, jak minimalizovat škody. V těchto neklidných dobách by mohlo Sesterstvo podstatně narušit Shaddamovu mocenskou základnu, kdyby se obrátilo proti němu. A jestli imperátor padne, padne s ním i on.
Poprvé Fenringa napadlo, že možná bude nutné Shaddamovu manželku zabít. Samozřejmě pouhou náhodou.

V LANDSRAADSKÉ ŘEČNICKÉ SÍNI se mezi šlechtici a vyslanci začalo otevřeně mluvit o vzpouře. Zástupci velkorodů a malorodů čekali ve frontě na pódium, odkud buď křičeli, zrudlí hněvem, nebo hovořili s chladnou nenávistí. Naléhavé zasedání už trvalo celou noc a většinu dalšího dne bez přestávky. Imperátor Shaddam se však tvářil zcela nevzrušeně. Seděl klidně na ozdobném křesle, jež mu bylo ve velké síni vyhrazeno. Šlechtici zuřili a mluvili mezi sebou; takové nevrlé, ukřičené shromáždění! Shaddama zklamalo, jak neotesaně se chovají.
Povaloval se ve velikém křesle, pečlivě upravené ruce složené v klíně. Pokud toto shromáždění proběhne

podle plánu, imperátor nebude muset říct ani slovo. Už si vyžádal další sardaukarské jednotky ze Salusy Secundus, ačkoli pochyboval, že by jich bylo ke zvládnutí tohoto drobného občanského nepokoje třeba.
Paní Anirul, poněkud zotavená z nedávných záchvatů, ale dosud ne zcela zdravá, seděla na svém podřízeném místě ve formální abě, jak imperátor požadoval. Stejně oblečená imperiální Mluvčí pravdy Gaius Helena Mohiamová stála vedle ní. Jejich přítomnost jasně dokládala, že mocné Sesterstvo Shaddamovu vládu dosud podporuje. Byl nejvyšší čas, aby ty čarodějnice plnily své povinnosti a zastřené sliby.
Než vyslechl úvodní stížnosti landsraadu, předstoupili Shaddamovi právníci a předložili jeho stanovisko, citovali precedenty a technické podrobnosti.
Pak na pódium vystoupil vyslanec Kosmické gildy. Gilda přepravovala Shaddamovy lodi k Riches do útoku proti Koroně a obhajovala teď své rozhodnutí učinit to, což podpořila vlastními precedenty. Díky Shaddamově velkorysosti shrábla Gilda polovinu melanžového pokladu zabaveného na Koroně a stála tedy za rodem Corrinů.
Shaddam seděl s královskou sebejistotou. Pak předstoupil prezident CHOAM, nahrbený muž se stříbřitou bradkou. Jeho zvučný hlas se nesl do dálky. "CHOAM potvrzuje imperátorovo právo vynutit si dodržování zákonů v Impériu. Zákon proti hromadění melanže je už dlouho součástí imperiálního právního kodexu. Třebaže si mnozí z vás hlučně stěžují, všechny rody to vědí." Rozhlédl se po shromáždění a čekal na nějaké hlasy odporu. Pak pokračoval.
"Imperátor opakovaně varoval, že hodlá tento zákon prosazovat. Ale i poté, kdy pro stejný zločin zasáhl na Zanovaru, Richesané toto pravidlo pošetile ignorovali." Prezident CHOAM zabodl ukazováček s ostrým nehtem do vzduchu proti delegátům.
"Jaké máte důkazy proti rodu Richesů?" zvolal jeden z šlechticů.
"Máme slovo corrinského imperátora. To stačí." Prezident CHOAM nechal svá slova doznít, jako by ostatní vyzýval, aby jen zkusili protestovat. "A já sám jsem na soukromém promítání viděl holoprojekci richeských tajných zásob, než byly konfiskovány."
Prezident se obrátil k odchodu z pódia, pak se vrátil a dodal: "Imperátorovo právní postavení je nezpochybnitelné a vy ho nemůžete kritizovat proto, abyste zakryli vlastní zločiny. Pokud kdokoli z vás porušuje výnos proti nezákonnému hromadění melanže, činíte tak na vlastní nebezpečí. Imperátor má právo užít jakákoli nezbytná opatření, aby zachoval ekonomickou a politickou stabilitu, podpořenou vládou práva."
Shaddam potlačil úsměv. Anirul se podívala nejdříve na něj a pak zpět do sálu na dav rozhorlených zástupců landsraadu.
Nakonec komoří Belly Rigondo udeřil svou sonickou holí, aby nastolil pořádek. Rozhlédl se po šlechticích a oznámil: "Tímto se formálně otevírá diskuze. Kdo se tedy odváží vystoupit proti imperátorovým činům?"
Loajální Shaddamovi lidé povstali s připravenými svitky a pery, připraveni poznamenat si jména. Byla to víc než jasná narážka.
Doutnající nespokojenost se ztišila v mumlání a nenašel se nikdo, kdo by vystoupil první. Imperátor teatrálně poplácal svou manželku po ruce, protože věděl, že vyhrál. Tentokrát.
Nikdy se nepokoušej pochopit předzvěstný smysl; mohl bys ho ztratit.

- INSTRUKČNÍ PŘÍRUČKA NAVIGÁTORA

RHOMBUR SE VYPOTÁCEL z vířícího melanžového plynu, dusil se a kašlal. Jeho umělé plíce sípaly, jak je přetížila snaha o odfiltrování koncentrované melanže. Dozvuky koření mu duněla hlava, takže se mu těžko koordinovaly vjemy ze skutečného a umělého oka. Udělal dva potácivé kroky, opřel se o stěnu.
Gurney Halleck v masce s filtrem se protáhl dopředu, aby mu pomohl. Odvedl prince zpět do chodby, kde byl vzduch čistý. Polekaný letový auditor očistil vzduchovou tryskou pudrový povlak melanže z princových šatů. Princ-kyborg se dotkl ovladače na straně krku a uvedl do chodu vnitřní mechanismus, který mu měl pročistit filtry v plicích. Jeden z letových administrátorů ho popadl za rameno. "Může

navigátor ještě pracovat? Dokáže nás odtud vyvést?"
Rhombur se pokoušel mluvit, ale v hlavě měl tak kalno, že si nebyl jistý, jestli jeho slova vůbec dávají smysl. "Navigátor je živý, ale slabý. Říká, že jeho melanžový plyn je zkažený." Zhluboka se mechanicky nadechl. "Musíme nahradit melanž v jeho nádrži čerstvou."
Jakmile to gildaři slyšeli, rozhovořili se rychle mezi sebou. Nejzděšeněji se tvářil kulatý bankéř. "Koncentrace melanže v komoře navigátora je vysoká. Takové zdroje nemáme."
Starý mentat stál jako by v transu, v duchu přebíral data, listoval lodními seznamy, které znal zpaměti. "V tomhle maxitrajleru je přes tisíc lodí, ale žádná není zapsaná jako transport melanže."
"Ale přesto tu musí být spousta melanže po malých dávkách ve všech lodích," řekl Gurney. "V osobních věcech cestujících, v kuchyních. Musíme hledat všude."
Bankéř souhlasil. "Mnohé šlechtické rody konzumují koření denně, ze zdravotních důvodů."
"Jenže to jsou zásoby, které se v seznamech neobjevují, takže si nemůžeme být jistí množstvím," podotkl mentat Gildy. "Ať tak nebo tak - sebrat melanž ode všech cestujících může trvat celé dny."
"Najdeme nějaký způsob, jak to urychlit. Navigátor má velké obavy," řekl Rhombur. "Tvrdí, že se k nám blíží mocný nepřítel. Jsme v nebezpečí."
"Ale v jakém?" zeptal se letový auditor. "Nnnn, nechápu, co by nám tady mohlo hrozit."
Mentat podotkl: "Třeba jiná inteligence, něco… ne lidského?"
"Navigátor může mít halucinace," připomněl jeden z letových administrátorů s nadějí. "Jeho mysl je poškozená."
Bankéř nesouhlasil. "Na to nemůžeme sázet. Má předzvěstný smysl. Možná jsme v cestě nějaké velké kosmické události, supernovy nebo něčeho takového, co nás pohltí. Nemáme na vybranou nic než žádat, aby všichni cestující na této lodi odevzdali svoji melanž. Okamžitě mezi ně vyšleme Waykánce a bezpečnostní službu."
"To nebude stačit," namítl starý mentat.
Rhombur už měl té hašteřivé a nekonečné debaty dost. Promluvil velitelským tónem: "Ale my se postaráme, aby se to podařilo."

SBĚR POKRAČOVAL POMALU. I přes zjevný stav nouze se cestujícím nechtělo vzdávat své drahocenné melanže, pokud nevěděli, na jak dlouho uvíznou tady v nezmapovaném vesmíru. Gildaři teď použili sílu a bezpečnostní služba prohledávala loď za lodí.
Ale trvalo to příliš dlouho.
Gurney Halleck vyšel na horní palubu maxitrajleru, kde se zastavil v plaskleněné vyhlídkové kabině. Už prošel několik kotvicích sekcí, hledal, poslouchal, snažil se najít něco, co by nikoho jiného nenapadlo hledat.
Teď se díval na shluk plavidel v jednom z hangárů, pečlivě prohlížel každý trup, tvar každé lodi, každé sériové číslo a znak. Mentat gildy v duchu prošel všechny seznamy nákladů a ostatní úředníci přijali jeho závěr s obavami a s rezignací.
Ale nikdo si nepoložil stejnou otázku jako Gurney: Co když je na lodi nezapsaný náklad melanže?
Nebyl žádným odborníkem na kosmické lodi, ale prohlížel si štíhlé fregaty, hranatá vojenská plavidla, krychlové orbitální kontejnery. Některé lodi hrdě nesly na trupu barvy šlechtických rodů; jiné neurčité lodě byly otlučené a špinavé věkem a opotřebením. Na ty se Gurney zaměřil obzvlášť, přejížděl zrakem od jedné ke druhé, vzpomínal si na svou pašeráckou minulost, kdy sám podnikal podobné nenápadné cesty na palubách maxitrajlerů.
Se vzrůstající dychtivostí přešel na další pozorovatelnu, aby lépe viděl. Nakonec objevil malou loď schovanou za mnohem větší fregatou, která nesla erb rodu Mutelli. Ošumělým plavidlem byl nemoderní pinakl, komerční loď užívaná k dopravě odpadu a jiných nedůležitých nákladů.
Gurney si prohlížel skvrny na trupu, zvětšené motory a strukturální úpravy. Tohle neobvyklé plavidlo znal. Už je mnohokrát viděl.
A přesně tohle hledal.

GURNEY A RHOMBUR, doprovázení lodní bezpečnostní službou, se protáhli pod jedním z hlavních

nosníků ke starému pinaklu. Když žádali o povolení vstupu, kapitán a posádka odmítli. Ovšem dřív, než loď zakotvila na palubě maxitrajleru, musela povinně předat určité kontrolní kódy určenému personálu Gildy.
Vrata pinaklu se konečně otevřela a bezpečnostní služba vtrhla dovnitř. Gurney je všechny rychle předběhl. Nesourodá posádka pinaklu se ozbrojila a chystala se k obraně, připravená pálit na vetřelce. Ale Gurney pozvedl ruce a postavil se přímo mezi obě soupeřící strany. "Ne! Zbraně pryč! Obě strany!"
Rozhlédl se po toulavých mužích, kteří vypadali jako nepříliš úspěšní likvidátoři odpadů. Vešel hlouběji do chodby, díval se z jedné neznámé tváře do druhé, až konečně uviděl podsaditého muže se strništěm na bradě, který žvýkal smotek stimulistí. "Pene Barlowe, proti mně zbraň nepotřebuješ."
Vzdorný výraz ošlehaného muže se změnil v úžas. Vyplivl konec svého rozžvýkaného smotku a zíral s otevřenými ústy. "Ta signutová jizva… Gurney i Hallecku, jsi to ty?"
Bezpečnostní služba Gildy nejistě čekala, protože příliš nechápala, co se to děje.
"Já jsem věděl, že když budu mezi zdejšími loděmi pořádně hledat, najdu někoho ze svých starých spolubojovníků." Gurney pokročil vpřed, aby svého kamaráda pašeráka pozdravil.
Pen Barlowe se začal nahlas smát, hýkal jako tažné zvíře a bušil ho do zad. "Gurney, Gurney!"
Gurney Halleck ukázal gestem na prince-kyborga, který k nim přistoupil v plášti a kápi. "Mám s sebou někoho, koho byste měli poznat. Dovolte mi představit vám… Dominikova syna."
Několik pašeráků se hlasitě zajíklo, protože i ti, kdo nesloužili přímo pod Dominikem Verniem, znali jeho legendární dobrodružství. Rhombur napřáhl svou umělou ruku a sevřel dlaň Pena Barlowa v imperiálním polostisku. "Potřebujeme vaši pomoc, pokud jste Gurneyho přítel."
Barlowe mávl na své muže. "Schovejte zbraně, tupci! Nevidíte, že tohle nejsou nepřátelé?"
"Vím, jaký náklad máte doopravdy, kamaráde," řekl Gurney vážně. "Veze tahle loď to, co si myslím, že veze? Jestli jste nezměnili způsoby, co jsem od pašeráků odešel, máte možná klíč k záchraně nás všech."
Snědý muž hleděl dolů, jako by uvažoval, zda má zvednout svůj smotek z podlahy a nacpat si ho znovu do úst. "Slyšeli jsme výzvu, ale mysleli jsme, že je to nějaký trik." Podíval se Gurneymu do očí a nervózně přešlápl. "Ano, mám nepřihlášený náklad a je ilegální ho vozit… Dokonce nebezpečné, při té imperátorově akci…"
"Všichni se spoléháme na diskrétnost Gildy, včetně mě," řekl Rhombur. "Tohle jsou mimořádné okolnosti - a jsme daleko mimo dosah imperiálního práva."
Gurney se pozorně díval na svého dávného druha a neuhnul pohledem. "Máš na palubě melanž, Barlowe, kterou chceš prodat na černém trhu se slušným ziskem." Přimhouřil oči. "Ale dnes ne. Místo toho nám všem vykoupíš život."
Barlowe se zamračil. "Jo, máme toho tolik, že by to stačilo na výkupné pro imperátora."
Rhombur se usmál, až se mu zkrabatila tvář. "To by mohlo být dost."

PAŠERÁCI SMUTNĚ PŘIHLÍŽELI, jak bezpečnostní služba Gildy odnáší jeden neoznačený kontejner lisovaného koření za druhým do horních pater. Gurney si vzal několik funkcionářů Gildy stranou a dojednal určitou kompenzaci pro pašeráky. Gilda byla pověstná svou skoupostí a domluvená částka zdaleka nepředstavovala plnou hodnotu nákladu, ale pašeráci nebyli v takové situaci, aby se mohli přít.
Uprostřed všeho toho shonu stál Rhombur před navigátorovou nádrží a snažil se D'murra na sebe upozornit. Mutovaný člověk ležel zhroucený a sotva dýchal. "Musíme si pospíšit!" zavolal Rhombur na ostatní.
Členové posádky v horečném spěchu odčerpávali z nádrže zkažené koření. Potom další muži měnili kontejnery melanže v aerosol a v dlouhých oranžových výtryscích vpouštěli do nádrže čerstvý plyn. Doufali, že tato dávka nekontaminovaného koření postačí navigátora oživit a vrátí mu schopnost odvést maxitrajler zpátky do známého vesmíru.
"Už se nehnul přes hodinu," řekl letový auditor.
Rhombur celou oblast znovu vyklidil a vstoupil do uzavřené komory. Z průduchů vysoko u stropu proudil dovnitř oranžový melanžový plyn. Viditelnost se rychle zmenšovala, ale iksanský princ dotápal do středu navigátorovy nádrže, k oné neforemné hoře masa, jež kdysi bývala hezkým tmavovlasým mužem, podobným svému dvojčeti C'tairovi. Kdysi dávno oba flirtovali s Rhomburovou sestrou Kaileou.

D'murr byl tak hrdý na to, že uspěl ve zkoušce a mohl se stát navigátorem Gildy, kdežto C'tair byl zoufalý ze svého neúspěchu a zůstal na Iksu. Navždycky na Iksu…
To bylo tak dávno, že se to snad ani nestalo…
Rhombur mluvil chlácholivě jako lékař. "Doplňujeme vám koření, D'murre." Poklekl a uviděl navigátorovy skelné oči. "Objevili jsme čistou melanž. Ať se stalo cokoli, bude to teď už v pořádku."
Ten tvor už ani vzdáleně nepřipomínal člověka. Byl deformovaný, atrofovaný, jeho tělo vypadalo jako přestavěné sadistickým sochařem masa. Nafouknutá hora se slabě pohnula a zase zplihla, bezmocná jako ryba na horké palubě. D'murrova tvář se zkřivila, jeho divná ústa provedla divnou grimasu. Zhluboka se nadechoval silného melanžového plynu.
Rhomburovi se rozbíhaly myšlenky a pohyby jeho mechanických rukou a nohou byly pomalé jako ve vodě. Kyborgovy umělé plíce se silně namáhaly. Musel z nádrže brzy ven. "Pomůže to? Dokáže vás to nové koření provést zakřiveným prostorem zpátky domů?"
"Musí," řekl D'murr a vydechl spirály kouře. "Jsme v nebezpečí… Nepřítel… nás viděl. Blíží se. Chce zničit."
"Kdo je ten nepřítel?"
"Nenávist… Zahubit nás… Za to…, co jsme." D'murrovi se podařilo poněkud napřímit pokřivené tělo. "Utíkat… co nejdál…"
Otočil se, malá očička utopená v záhybech voskové kůže. "Vidím teď cestu… Dovede nás… domů."
Rhombur spěchal ke dveřím a navigátor zřejmě sbíral všechny své síly k poslednímu gestu. D'murr se přetočil blíže k ventilům, z nichž proudil hustý melanžový plyn. Zhluboka se nadechl. "Musíme spěchat!"
Místo aby Rhombur spěchal k východu a snažil se uniknout, pomohl mu uchopit ovladače. Slábnoucí navigátor zapnul Holtzmanovy motory, maxitrajler sebou škubl, přetočil se a narovnal.
"Nepřítel… je blízko."
A obrovská loď se pohnula - nebo se to alespoň zdálo.
Rhombur měl žaludek až v krku a chytil se stěny. Cítil tu změnu, jak mocné Holtzmanovy motory zakřivily prostor a přesným způsobem jím obalily maxitrajler.
Navigátor splnil svůj posvátný úkol.
Maxitrajler se znovu objevil nad planetou Spojka. D'murr je instinktivně vrátil zpět do Impéria, do centra Gildy, do jediného domova, který poznal od doby, kdy jako mladík opustil Iks.
"V bezpečí!" vydechl D'murr slabě.
Rhombur, dojat tím strašným navigátorovým úsilím, se k němu vrátil; na vlastní potřebu uniknout na chvíli zapomněl. D'murr vyčerpal své poslední síly, aby zachránil všechny na palubě. "C'tair…" S dlouhým syčivým zvukem, jako by celé jeho tělo splaskávalo, se navigátor svezl na podlahu své komory a už se nepohnul. Princ-kyborg klečel vedle něj, obklopen silným melanžovým plynem, a viděl, jak D'murr zemřel.
Rhombur se teď už ani nemohl rozloučit a musel odtud hlavně ven, než ho melanž přemůže. Viděl rozmazaně, organické části těla ho pálily od přesycení melanží. Potácel se zpět ke dveřím. D'murrovo tělo se rozplynulo v oranžové mlze a zmizelo mu z dohledu.
Spravedlnost? Kdo žádá spravedlnost ve vesmíru překypujícím nerovností?

- VÉVODKYNĚ HELENA ATREIDOVÁ,
SOUKROMÉ MEDITACE O NUTNOSTI A SVĚDOMÍ

ČTYŘI SESTRY V ODLOUČENÍ se přiblížily k hradu Caladanu po moři. Pluly na staré rybářské lodi, nikoli na oficiální bárce. Byl časný večer a na zatažené obloze ještě hasly poslední přísvity dne.
Sestry stály na palubě a hleděly ke skále a k hradu na ní. Měly na sobě kápě a volné kabátce z černé látky. Ohebné rukavice, přiléhavé kalhoty a vysoké boty pokrývaly každý centimetr jejich kůže. Jemná síť ebenových vláken všitá do lemů jejich kápí jim zakrývala tváře. Během dlouhé cesty přes oceán na rybářské lodi se Sestry držely stranou. Kapitán lodi od nich dostal nezvykle vysokou platbu, což bylo částečnou kompenzací za strach a pověrčivé šeptání, jež samotářské Sestry vyvolaly mezi posádkou.
Kapitán otočil loď na jih a kolem pobřeží mířil do vesnického přístavu, odkud se jeho cestujícím půjde

snáze nahoru na hrad.
Jedna z žen v černém hleděla přes síťku na obličeji na vysokou novou sochu vévody Paula Atreida, stojící na výběžku pevniny s hořící pochodní v pozvednuté ruce. Zdálo se, že se sama také stala sochou, nehybnou siluetou proti zardělému večernímu nebi. Beze slova poděkování kapitánovi vystoupily čtyři Sestry do přístavu a prošly starým městečkem. Vesničané opravovali sítě, vařili polévky z krevet a topili v udírnách, a při tom všem návštěvnice zvědavě sledovali. Sestry v odloučení byly exotické a záhadné, málokdy je někdo spatřil jinde než v jejich klášterních pevnostech na východním kontinentu Caladanu. Sestra, kráčející v čele, měla v obrázkových nápisech na lemech roucha všitou stříbrnou nit a na hedvábném závoji jí vířily jemně tkané obrazce. Cílevědomými kroky stoupala příkrou cestou k budově hradu.
Než se čtyři ženy dostaly k hlavní bráně, soumrak už potemněl do tmavého purpuru. Nejisté atreidské stráže jim zastoupily cestu. Žena se stříbrnou výšivkou se oddělila od ostatních, přistoupila velmi blízko k mužům a stála tam klidně a tajemně.
Jeden mladý voják spěchal do hradu pro Thufira Hawata. Když se mentat objevil na nádvoří za branou, srovnal si oficiální uniformu, aby působil náležitě impozantně. Mentatským pohledem si ženy prohlédl, ale z jejich zahalených postav nedokázal nic vyčíst. "Vévoda se už pro dnešek odebral do svých pokojů, ale zítra ráno na dvě hodiny otevře bránu lidu."
Žena v čele sáhla po svém jemném závoji. Hawat analyzoval její pohyby, povšiml si stříbrné výšivky na jejích šatech, která nebyla jen ozdobou, ale také senzorickou sítí obklopující osobu v ní… Richeská technologie. Couvl o krok a dotkl se soubojové dýky u pasu, ale netasil ji.
Žena klidně vytahala stehy, poutající její závoj ke kápi, odtrhla látku a zvedla masku, která měnila její rysy. "Thufire Hawate, upřeš mi vstup do mého právoplatného domova?" Když takto odhalila svou identitu, zamrkala ve slabém světle a zahleděla se mu do očí. "Zakážeš mi navštívit vlastního syna?"
Dokonce i skálopevný mentat byl překvapen. Zlehka se uklonil a pokynul jí, aby vešla za ním na nádvoří, ale nijak ji nepřivítal. "Jistěže ne, paní Heleno. Můžete; vstoupit." Pokynul strážím, aby pustily Sestry v kápích dál.
Jakmile vešly na nádvoří, Hawat jim řekl, aby počkaly, a přikázal strážím: "Důkladně ty ženy prověřte, jestli nemají zbraně, a já zatím upozorním vévodu."
Leto Atreides seděl na židli z tmavého dřeva v přijímací síni. Oblékl si slavnostní kabátec a k němu zlatý řetěz a medailon, jež byly symbolem jeho hodnosti vévody landsraadu. Tyto ozdoby nosil jen při vážných oficiálních příležitostech, jako byla tato.
Ani beze zpráv od Rhombura a Gurneyho nemohl své plány odkládat. Celý den strávil vojenskými přípravami a i přes vychloubačnou sebejistotu Duncana Idaha věděl, že bitva o Iks bude nepředvídatelným a nebezpečným podnikem.
Neměl čas, trpělivost ani lásku pro svou vyhnanou matku. Obklopovaly ho luminy, ale stíny v jeho srdci nezahnaly. Leto cítil chlad, jenž neměl nic společného s chladnou večerní mlhou. Neviděl paní Helenu jedenadvacet let, od jejího úskočného vražedného úkladu proti vlastnímu manželovi, starému vévodovi.
Vešla a Leto povstal. "Zavřete dveře!" řekl hlasem pevným jako ocel. "Potřebujeme soukromí. A ty další ženy ať počkají na chodbě."
Rudohnědá vlasy paní Heleny už protkalo stříbro, kůži měla přes lebeční kosti napjatou. "Jsou to moje průvodkyně, Leto. Přijely se mnou z východního kontinentu. Můžeš jim přece prokázat pohostinnost."
"Nejsem v pohostinné náladě, matko. Duncane a Thufire, vy dva zůstaňte se mnou."
Duncan Idaho, dosud hrdě třímající Paulův meč, stál u nižšího stupínku vévodského pódia. Se znepokojeným výrazem se podíval nejdříve na Leta, pak na jeho matku a nakonec na kamenný výraz potlačovaného hněvu na Hawatově ošlehané tváři.
Mentat-válečník vyprovodil ženy v kápích z místnosti a zabouchl za nimi těžké dveře, až to v síni zadunělo. Zůstal stát uvnitř, u dveří.
"Takže jsi mi neodpustil, synu." Helena se rozmrzele zamračila. Thufir pomalu vykročil od těžkých dveří vpřed; sám byl jedinou zbraní. Duncan byl okamžitě v napjatém střehu.
"Jak můžete naznačovat, že mám co odpouštět, jestliže tvrdíte, že nikdy k žádnému zločinu nedošlo?"
Leto poposedl.

Helena se zabodla tmavýma očima do synových, ale neřekla nic.
Duncan byl šokovaný a zděšený. Skoro si už nepamatoval na manželku milovaného starého vévody. Vzpomínal na ni jako na přísnou a panovačnou postavu; tehdy byl ještě chlapec a právě unikl zpod vlády Harkonnenů.
Leto, bledý potlačovaným hněvem, řekl: "Doufal jsem, že zůstanete ve svém klášteře, budete dál předstírat zármutek a rozjímat o svých vinách. Myslím, že jsem vám dal jasně najevo, že na hradě Caladanu už nejste vítaná."
"Zcela jasně. Ale dokud zůstáváš bez dědice, jsem já tvůj jediný pokrevný příbuzný na Caladanu." Naklonil se dopředu, v šedých očích mu hněvivě blýskalo. "Atreidská dynastie nevymře, nebojte se, matko. Moje konkubína Jessica je nyní na Kaitanu a brzy porodí moje dítě. Můžete se tedy vrátit do svého kláštera. Thufir vám s radostí zařídí cestu."
"Ještě ani nevíš, proč jsem přijela," řekla. "A vyslechneš mě." Byl to onen přísný rodičovský tón, který si Leto pamatoval z dětství, a probudil v něm dávné vzpomínky na tuto ženu.
Duncan se opět zmateně díval z jedné tváře do druhé. Nikdy mu nikdo neřekl, proč paní Helena odešla, třebaže se na to mnohokrát vyptával.
Leto se posadil jako socha. "Další výmluvy, další popírání?"
"Žádost. Ne pro mě, ale pro tvé příbuzenstvo po přeslici, pro rod Richesů. Během imperátorova ohavného útoku na Koronu byly stovky Richesanů zabity a mnoho tisíc osleplo. Hrabě Ilban je můj otec. Ve jménu lidskosti žádám, abys mu nabídl podporu. Při bohatství našeho…," tvář jí zrudla, "tvého rodu mu můžeš poskytnout pomoc a léky."
Leta překvapilo, že od ní slyší takovou žádost. "O té tragédii vím. Chcete na mně, abych se postavil proti imperátorovi, který uznal rod Richesů vinným z porušení imperiálního zákona?"
Zaťala ruku v černé rukavici a pozvedla bradu. "Chci, abys pomohl lidem, kteří to nejvíc potřebují. Není tohle atreidský způsob, není to věc cti? Neučil tě to tak Paulus?"
"Jak se opovažujete dělat mi kázání?"
"Nebo si mají rod Atreidů pamatovat jen pro agresivní činy, jako třeba ten brutální útok na Beakkal? Zničíš každého, kdo tě urazí?" Ušklíbla se. "Připomínáš mi grummanského vikomta. Tohle má být odkaz rodu Atreidů?"
Její slova ho zasáhla a Leto se opřel v židli, aby zakryl, že je celý nesvůj. "Jako vévoda dělám to, co musím."
"Tak pomoz Riches!"
Další spor byl bezpředmětný. "Uvážím to."
"Ty to zaručíš," odsekla Helena.
"Vraťte se k Sestrám v odloučení, matko." Leto vstal a Thufir přistoupil blíž. Duncan sevřel meč starého vévody a instinktivně ho napodobil z opačné strany. Poznala ten meč a pak se zadívala do Duncanovy tváře, aniž by věděla, kdo to je. Hodně se změnil oproti tomu devítiletému dítěti, jež znala před svým vyhnanstvím.
Po chvíli napětí je Leto pokynem ruky zarazil. "Překvapuje mě, že se mě právě vy snažíte učit soucitu, matko. Ale i když vámi hluboce pohrdám, souhlasím s vámi, že je třeba podniknout nějakou akci. Rod Atreidů pošle pomoc na Riches - ale jen pod podmínkou, že odtud okamžitě odejdete." Jeho výraz byl ještě přísnější. "A nebudete o tom s nikým mluvit."
"Dobře. Už ani slovo, synu."
Helena se obrátila a vykročila ke vchodu tak rychle, že se tam Hawat sotva stačil dostat natolik včas, aby jí otevřel těžké dveře. Poté, co se svými společnicemi prošla chodbami ven do temnící noci, Leto zašeptal sbohem.
Duncan přistoupil k vévodovi, jenž seděl zaraženě a bez hnutí. Zbrojmistr byl popelavý v tváři, oči vytřeštěné. "Leto, co to mělo znamenat? Co se mezi vámi stalo, co mi nikdy nikdo nevysvětlil? Paní Helena je vaše matka. Lidé budou mít řeči."
"Lidé mají vždycky řeči," odpověděl Thufir Hawat.
Duncan vystoupil po schůdkách k vévodskému křeslu. Leto sevřel područky, až mu klouby zbělely. Vévodský pečetní prsten vyryl ve dřevě prohlubeň.

Když se konečně podíval na svého Zbrojmistra, měl oči kalné jako dým. "Rod Atreidů má za sebou mnoho tragédií a mnoho tajemství, Duncane. Víš, jak jsme utajili Kaileinu vinu na tom výbuchu vzducholodi. Ty sám jsi zaujal místo Swaina Goira v čele mé gardy, když jsme ho poslali do vyhnanství. Můj lid se o tomhle všem nikdy nesmí dozvědět pravdu…, a o mé matce také ne."
Duncan si pořád nebyl jistý, kam Leto míří. "Jakou pravdu o ní?"
Mentat k nim přistoupil s varovným výrazem. "Pane vévodo, není moudré…"
Leto pozvedl ruku. "Thufire, Duncan si to zaslouží vědět. Jako dítě byl obviněn z toho, že provedl něco se saluskými býky, a potřebuje to pochopit."
Hawat sklonil hlavu. "Jak myslíte, třebaže já vám to neradím. Tajemství se nezmenšují, pokud se šíří do dalších uší."
Pomalu a bolestně Leto popsal, jak se paní Helena zapletla do Paulovy smrti, jak zařídila, aby saluský býk, který uctívaného starého vévodu zabil, dostal před zápasem drogy.
Duncan poslouchal mlčky, s otevřenými ústy.
"Byl jsem v silném pokušení nařídit její popravu, ale přes to všechno je to moje matka. Provinila se vraždou - ale já se neproviním matkovraždou. Proto musí zůstat u Sester v odloučení až do konce života." Ztěžka si opřel hlavu o zaťatou pěst. "A Swain Goire mi toho dne, kdy jsem ho odsoudil k tomu, aby ji střežil, řekl, že o mně jednoho dne budou mluvit jako o Letovi Spravedlivém."
Duncan ztěžka dopadl na schůdek, uctívaný meč držel mezi koleny. Hřmotný velkorysý vévoda Paulus Atreides přijal malého chlapce do svých služeb a dal mu práci ve stájích. Pak Duncana, pouhé devítileté dítě, stájník Yresk falešně obvinil z toho, že býka nadopoval, ačkoliv skutečným usvědčeným pachatelem té tragédie v aréně byl stájník sám.
Teď se vrstvy tajemství poodhalily, důvody se vysvětlily a vypadalo to, jako když voda protrhne hráz. Poprvé za mnoho let Zbrojmistr Duncan Idaho plakal.

Mnoho tvorů má navenek podobu člověka, ale nenech se zmást vzhledem. Ne všechny takové formy života se dají skutečně nazvat lidmi.

- BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR

PROTOŽE BARON DAL svému synovci málokdy volnou ruku, rozhodl se Bestie Rabban tentokrát nadělat co největší zkázu, když už jednou dostal příležitost.
Prostudoval hrubé a neúplné mapy osídlení kolem Štítového valu. Bydlela tam otrhaná městská chudina, lidé, kteří přežívali z prohrabávání odpadků a z toho, že v noci kradli harkonnenský majetek. Za trest za fremenské nájezdy na tajné zásoby koření nařídil baron svému synovci, aby zničil tři takové náhodně vybrané vesnice. Rabban si své cíle nezvolil tak docela náhodně, ale proto, že se mu nelíbila jejich jména: Suché Písky, Hladov a Červí Díra.
V podstatě mu to však bylo jedno. Lidé ječí všude stejně.
Na první vesnici prostě vypálil ze vzduchu. Se skupinou útočných toptér se jeho muži snesli nízko nad vesnici a shodili zápalné bomby na domy, školu a tržiště. Mnoho lidí zemřelo hned, další zoufale pobíhali jako hmyz na horké skále. Jeden muž měl dokonce tu drzost, že střelil po ornitoptérách ze staré mólské pistole. Rabbanovi střelci použili vesničany jako cvičné terče.
Zkáza byla rychlá a úplná, ale Rabbana vůbec neuspokojila. Rozhodl se, že si s ostatními vesnicemi užije víc…

PŘED ÚTOKY RABBAN PRACOVAL celé hodiny sám ve svém bytě v rezidenci na přísném prohlášení vysvětlujícím, proč všichni tito lidé musejí být zabiti a jejich vesnice zničeny jako trest za fremenské zločiny. Ale když své dílo hrdě předvedl strýci, baron se zamračil a papír roztrhal. Pak napsal vlastní prohlášení, v němž použil mnoha stejných výrazů a vět.
Po každém útoku se tyto letáky (vytištěné na nehořlavém papíru) rozhazovaly do doutnajících pozůstatků zničené vesnice. Ostatní fremeni se na ruiny vrhnou jako supi a budou se určitě snažit na zuhelnatělých kostech najít nějaké ty laciné ozdůbky. Tak se dozvědí, proč se baron rozhodl pro tak brutální trest.

Pocítí výčitky svědomí…

DO DALŠÍ VESNICE, do Hladova, napochodoval Rabban s pěchotou. Všichni měli štíty a ruční zbraně. Několik se jich drželo stranou s plamenomety pro případ, že by bylo třeba dokončit masakr ve spěchu, ale většina harkonnenských jednotek vpadla mezi vesničany s meči a dýkami a rozháněla se s nimi nalevo napravo. Bestie Rabban se k vraždění přidal s širokým úsměvem na tváři.
Na Giedi Primě, ve velkém vězeňském městě Baronie, Rabban často cvičil děti, aby se staly dobrou kořistí při lovu. Vybíral ty nejvynalézavější a nejvytrvalejší chlapce a ti se pak stali jeho lovnou zvěří během zábavných výletů do izolované Lesní strážní pevnosti.
Neznamenalo to však, že by zabíjení dětí bylo vždycky zábavnější než zabíjení dospělých - ti často mnohem vynalézavěji a mnohem zaníceněji žebronili o život. Děti nemají dostatečnou představivost, aby si uvědomovaly, jaký osud je čeká, a málokdy dávají najevo dostatek skutečného strachu. Mnoho dětí také nevinně věří v Boha, naivně důvěřuje v ochránce, který je zachrání. Věří a modlí se do poslední chvíle života.
Tady ve vesnici však Rabban přišel na nový způsob zacházení s dětmi, který mu přinášel větší potěšení. Byl emocionálně uspokojivý, v srdci mu zažíhal hřejivé plameny. Těšilo ho dívat se na tváře zděšených rodičů, když před nimi mučil a pak zabíjel jejich děti…
Ve třetí vesnici, v Červí Díře, Rabban zjistil, že může hrůzu svých obětí zvýšit tím, že baronovo zlověstné prohlášení rozhodí před útokem. Odsouzenci tedy věděli přesně, co je čeká, ještě než začala střelba.
V takových chvílích byl Bestie Rabban hrdý na to, že je Harkonnen.

Nepotřebujeme postavení velkorodu, protože jsme položili samotné základy Impéria. Všechny ostatní mocenské struktury se před námi musejí sklonit, aby dosáhly svých cílů.

- CHARTA PORADNÍHO VÝBORU KOSMICKÉ GILDY

GILDAŘ LEŽEL NA IMPROVIZOVANÉM LŮŽKU a zvracel. Svíjel se v bolestech, tvář měl zkřivenou. Otrava melanží.
Čtyři specialisté ze Spojky stáli kolem pacienta a radili se, ale nikdo z nich neměl ponětí, jak ho léčit. Zmítal sebou, plival, tvář měl zpocenou.
Umístili vážně nemocného koordinátora maxitrajlerů do sterilní místnosti, jež sloužila spíš jako lékařská laboratoř než jako nemocnice. Vyšší zaměstnanci Gildy konzumovali tolik melanže, že jen velmi zřídka potřebovali lékaře, a nemocniční kapacity pro ně tedy byly minimální. Ale i kdyby se Gilda rozhodla přivolat sukovského doktora, nebyl by patrně schopen léčit člověka s metabolismem tak změněným jako tenhle.
"Otázky, ale žádná fakta," podotkl jeden ze čtyř specialistů. "Chápe někdo, co se vlastně stalo?"
"Jeho tělo reagovalo na melanž," řekl jiný, který měl část vlasů modrou a obočí tak dlouhé a rozježené, že pod ním skoro nebyly vidět oči.
"Proč by tělo gildaře z ničeho nic nesneslo denní dávku melanže? To je absurdní," dodal třetí. Třebaže každý ze čtyř specialistů vypadal jinak, mluvili stejně, jako čtyři části téže entity, rozmlouvající sama se sebou.
Oběť na posteli se otřásla obzvlášť silnou křečí. Specialisté se odmlčeli a podívali se po sobě.
Rozsvítila se světla, aby signalizovala příchod zprávy, a obrazovka na stěně laboratoře se rozzářila novou souhrnnou analýzou. Jeden ze specialistů ji spěšně přečetl. "Potvrzeno. Samotná melanž byla zkažená."
Podíval se dál. "To koření, které polkl, bylo chemicky odlišné a jeho biochemie je odmítla."
"Jak se může melanž zkazit? Nebo to byla záměrná otrava?"
Specialisté se radili, studovali další informace. Světla kolem nich byla ostrá a jasná, odrážela se od sterilních bílých zdí, takže všichni vypadali jako bledí duchové. Všichni čtyři stáli stranou a dívali se, jak se koordinátor maxitrajlerů svíjí a zápasí. Zdálo se, že vůbec nevnímá, zda je s ním v místnosti ještě někdo další.
"Přežije to?" zeptal se jeden.

"Těžko říct."
"Možná, že tohle je už druhý případ," podotkl modrovlasý specialista. "Víme, že navigátor na palubě toho nedávno ztraceného maxitrajleru také podlehl zkaženému melanžovému plynu."
"Výslechy cestujících dosud probíhají. V Impériu se o problému zatím všeobecně neví."
"Je to třetí případ," opravil je jiný specialista. "Tohle také vysvětluje tu havárii na Wallachu IX. S melanží v Impériu musí být nějaký vážný problém."
"Ale nenašli jsme žádný společný původ toho problému. Tenhle muž snědl značné množství koření, které jsme vystopovali k obchodníkovi z Beakkalu. Vrchní smírčí soudce se možná zbavuje své ilegální zásoby kvůli imperátorovým ultimatům. Ti dva navigátoři ale měli koření z jiných zdrojů, ze standardních zásob Gildy."
"Je to záhada."
"Koření musí proudit."
"Veškerý sběr a zpracování melanže je pod imperátorovým dohledem. Musíme požádat o pomoc rod Corrinů."
Zachmuřeně a jako jeden muž se čtyři specialisté obrátili k širokému oknu s filtry a vyhlédli ven na Pláň navigátorů. Mechanický jeřáb tam vztyčoval dva pomníčky na paměť mrtvých navigátorů Gildy z nedávných nehod. Další navigátor v uzavřené nádrži letěl přes Pláň ke startu své dlouhé cesty na maxitrajleru. Meditující navigátor se chvíli vznášel nad dlouhými řadami bezejmenných pomníčků a rozmlouval s prastarým srdcem Kosmické gildy, s Orákulem nekonečna.
Otrávený gildař na nemocničním lůžku vykřikl tak hlasitě, až mu z úst vytryskla krev. Křeče ho napínaly jako oběť mučení na středověkém skřipci. Čtyři specialisté, stojící kolem jeho postele, slyšeli trhání svalů, praskání obratlů - a dívali se, jak umírá.
"Musíme podat zprávu Shaddamovi IV.," řekli specialisté jednohlasně. "Nemáme na vybranou."
Způsob, jakým kladeš otázku, prozrazuje tvoje hranice - jaké odpovědi přijmeš a jaké odmítneš, nebo zmateš neporozuměním.

- KARRBEN FETHR, POŠETILOST IMPERIÁLNÍ POLITIKY

PO PŘÍKLADECH ZANOVARU A KORONY cítil Shaddam IV., že věci konečně míří správnou cestou. Teď jen kdyby dokázal najít nějaký způsob, jak utnout pravidelný tok koření z Arrakis, a měl by Impérium v hrsti…
Mistr badatel Ažidika poslal další chlubnou zprávu, v níž potvrdil, že jeho amál prošel všemi přísnými testovacími protokoly. Spolu se zprávou dorazilo i samostatné hlášení od sardaukarského velitele Canda Garona, svědomitého syna nejvyššího bašára, potvrzující všechna Ažidikova tvrzení. Imperátor si ani nemohl přát lepší zprávy.
Shaddam chtěl produkci syntetické melanže rozběhnout naplno. Hned. Neviděl důvod, proč dál čekat.
Oblečený v černých a šedých sardaukarských kalhotách a vojenské košili s epoletami seděl u svého přepychového stolu a díval se na živou holoprojekci z rady landsraadu, ještě pořád zdlouhavě jednající o právních aspektech jeho atomového útoku proti rodu Richesů. Bylo však jasné, že opozice nemá dostatečné podklady ani pro důtku, ani pro hlasování o nedůvěře. Proč to prostě nevzdají?
Hrabě Fenring je celý rozčilený už od chvíle, kdy se vrátil z Iksu, jenže ten si dělá s landsraadem zbytečně velké starosti. Shaddam si tím hlavu nelámal. Jak to vypadalo, všechno běželo hladce.
Mistr badatel Ažidika ve své zprávě vznesl podivný dotaz na zdraví ministra pro koření. Možná je Hasimir pod příliš velkým tlakem. Možná by se měl vrátit zpět na Arrakis…
Shaddam vzhlédl a spatřil komořího Rigonda, jak vchází do soukromé pracovny s výrazem netypického rozčilení a nervozity. Rigonda málokdy vyvedlo z míry něco jiného než nejobtížnější problémy dvorské politiky. "Výsosti, je tu zástupce Kosmické gildy a trvá na tom, že s vámi musí mluvit."
Shaddama to sice podráždilo, ale věděl, že vyslance odmítnout nesmí. Ve věcech týkajících se Gildy musí dokonce i imperátor jednat opatrně. "Proč si nedomluvil schůzku předem? Copak Gilda nemá možnost poslat imperiálního kurýra?" Ušklíbl se, aby zakryl, jak je mu tato situace nepříjemná.
"Já nevím, Výsosti. Ale vyslanec jde hned za mnou."

Vysoký muž, albín s kotletami na tvářích, vrazil do pracovny. Nepředstavil se, ani neuvedl svou hodnost. Gildař si vybral pohodlné suspenzorové křeslo - když na ně usedl, vypadal ještě větší, tak dlouhý měl trup - a pohlédl shůry na imperátora.
Shaddam vytáhl ze zásobníku elakkové párátko a lhostejně se začal šťourat v zubech. Dřevo mělo přirozeně sladkou chuť. "Jaký máš titul, pane? Jsi ředitel Kosmické gildy, nebo dělník, který čistí výfuky? Jsi premiér, prezident, předseda? Jak si říkáš? Jakou máš hodnost?"
"V čem je ta otázka relevantní?"
"Jsem Imperátorem milionu světů," podotkl Shaddam a nezdvořile se dál šťoural v zubech. "Chci vědět, jestli neztrácím čas s nějakou nickou."
"Neztrácíte čas, Výsosti." Tvář gildaře - s úzkým čelem a širší bradou - vypadala, jako by ji do tohoto podivného tvaru někdo násilím smáčkl a pak z ní vyčerpal všechnu barvu. "Zatím se to obecně neví, Výsosti, ale Gilda nedávno utrpěla dvě velké nehody maxitrajlerů. Jeden havaroval na Wallachu IX. Všichni cestující i posádka se zabili."
Shaddam se překvapeně narovnal. "A… byla poškozena benegesseritská Škola?"
"Ne, Výsosti. Maxitrajler havaroval v dost pusté oblasti."
Shaddam se nesnažil skrýt své zklamání. "Říkal jsi, že došlo ke dvěma nehodám?"
"Další maxitrajler se ztratil ve vesmíru, ale navigátorovi se podařilo dovést ho zpět na Spojku. Naše předběžné analýzy naznačují, že obě katastrofy zavinilo zkažené koření v nádržích navigátorů. Pak je tu ještě třetí údaj - jeden z našich gildařů zkonzumoval velké množství melanže, jejíž původ jsme vysledovali k Beakkalu, a ta melanž ho otrávila. Zabavili jsme všechny ostatní zbytky melanže nakoupené v Beakkalu a všechna je zkažená. Její chemická struktura je nějak podivná, dost na to, aby způsobila takové nehody."
Shaddam zahodil párátko. Jak může taková zapadlá planeta plná džunglí přijít ke "zkaženému" koření? Leda by je otrávili sami? Pak uhodil pěstí do stolu. Beakkal přece nemá mít žádnou melanž na prodej!
"Našli jste další ilegální zásobu? Kolik?"
"To, Výsosti, je právě předmětem vyšetřování." Gildař přejel úplně bílým jazykem po bezbarvých rtech. "Když jsme hledali účetní anomálie, zjistili jsme, že vrchní smírčí soudce Beakkalu nedávno utratil víc melanže, než kolik mohla jejich pokladna vůbec vlastnit. Musejí tam mít tajnou zásobu."
Shaddam vypěnil vzteky, ale pak si potěšeně uvědomil možnost dalšího trestního zásahu. Copak se ty velkorody nepoučí? "Pokračujte v pátrání, pane, a já se s Beakkalem vypořádám po svém."
Vlastně se na to docela těšil.
Tentokrát ovšem plánoval jinou reakci. Uvažoval o tom, že by ji napřed probral s Hasimirem Fenringem, ale rozhodl se, že si to schová jako překvapení. Pro všechny.

ANIRUL SE SOTVA DOSTALA DO POSTELE po příjemné večeři se svými dcerami a s Jessikou. Právě si pomyslela, jak Irulán rozkvétá v krásnou mladou ženu, inteligentní a kultivovanou, dokonalou princeznu - a pak vesmír kolem ní zkysl.
Hlasy v její hlavě se vrátily a dokonce ani ochranná přítomnost Lobie je nedokázala udržet na uzdě. Anirul padla na kolena, nasucho se dávila a lezla do ložnice. Jessica ji doprovodila do pokoje a pak v panice zavolala Sestru-lékařku Yohsovou; na pomoc přiběhly i Margot Fenringová a Mohiamová.
Když Yohsová paní Anirul prohlédla, spěšně jí dala silné sedativum. Kwisatzová Matka, jen napůl vzhůru, ležela v posteli, sípala a potila se, jako by běžela velmi dlouhou trať. Yohsová na ni hleděla a vrtěla hlavou. Jessica stála vedle ní s vytřeštěnýma očima, dokud ji Mohiamová nevyhnala z pokoje.
"Vím, že se jí ten zlý sen s písečným červem vrací," podotkla od nohou postele Margot Fenringová. "Možná si i právě teď myslí, že je v poušti."
Mohiamová upřela tvrdý pohled na znepokojivě nemocnou ženu, jež jako by bojovala se spánkem, jako by se mu chtěla vyhnout. Anirul měla střídavě vytřeštěné oči nebo jí padala víčka. Lékařka řekla: "Nedokázala jsem proud Zděděných vzpomínek zastavit dost rychle. Brány minulých životů se v její mysli otevřely dokořán. Může ji to dohnat k sebevraždě, nebo k jiné formě násilí. Mohla by dokonce ohrozit i kteroukoli z nás. Musíme ji pečlivě sledovat."
Základní pravidlo vesmíru zní, že neexistuje žádná neutralita, žádná čistá objektivita, žádná absolutní

pravda nespojená s pragmatickými poučeními získanými z její aplikace. Než se Iks stal velkou mocností ve vynalézání a výrobě techniky, vědci často skrývali své osobní předsudky za fasádou objektivity a čistého výzkumu.

- DOMINIC VERNIUS, SKRYTÝ CHOD IKSU

VRCHNÍ SMÍRČÍ SOUDCE BEAKKALU udělal chybu. Velmi vážnou chybu.
Před šesti měsíci mu tleilaxanští badatelé - ve snaze získat atreidské a verniovské genetické vzorky ze starého válečného památníku - nabídli úplatek v neuvěřitelně velkém množství melanže, jež se neobjevila v žádném oficiálním záznamu. Tehdy to vypadalo jako dobrý nápad, jako příjemná injekce pro beakkalskou ekonomiku.
Po pomstychtivém útoku vévody Leta se vrchní smírčí soudce rozhodl pomocí tohoto koření zaplatit beakkalské dluhy. Část z něj prošla několika rukama a nakonec se ocitla u Kosmické gildy… Otrávila koordinátora maxitrajlerů, což vyvolalo vyšetřování, ohlášené samotnému imperátorovi.
Když Shaddam posílal k planetě sardaukarskou flotilu, neuvědomoval si, jaká je to vlastně ironie, že Beakkal už nevlastní to koření, z jehož nezákonného hromadění je obviněn. A ještě větší ironií bylo, že vrchní smírčí soudce vůbec netušil, že mu Tleilaxané nezaplatili pravou melanží, ale svou neprověřenou syntetickou náhražkou…
Maxitrajler vyložil imperiální flotilu na tranzitní stanici Sansin, což byla velká dopravní křižovatka na nedalekém asteroidu v soustavě Liabic, kam patřil i Beakkal a jeho modré primární slunce.
Těžké válečné lodi pod velením nejvyššího bašára Zuma Garona zatím na tranzitní stanici zůstaly: bitevní křižníky, monitory, pancéřované čluny a transportéry pěchoty, všechny připravené vyrazit k Beakkalu s děsivou mocenskou převahou. Shaddam přikázal sardaukarům, aby nejdříve dali jasně najevo své úmysly, a aby nespěchali.
Jakmile obranná satelitní síť planety zaznamenala jejich objevení, spustily všechny poplachové systémy. Obyvatelé Beakkalu propadli panice; mnozí se hnali do podzemních krytů, jiní utíkali do hloubi lesa.
Vrchní smírčí soudce v naprosto zbytečné snaze přikázal svým soukromým vojenským silám, aby odstartovaly s bitevními loděmi a vytvořily na oběžné dráze obrannou síť. Lodi vzlétly, rychle obsazené právě dosažitelnou posádkou. Další vojáci se spěšně stahovali do svých posádek na planetě a připravovali druhou vlnu obrany. Dlouho uskladněné zbraně se vytahovaly z arzenálů, ve chvatu se oblékaly uniformy.
"Když nás napadl vévoda Leto Atreides, zastihl nás nepřipravené," prohlásil vrchní smírčí soudce ve veřejném prohlášení. "Viděli jsme, jak imperátor Shaddam zpustošil Zanovar a zničil richeský satelitní měsíc." Vycítil strach svého lidu. "Ale my nebudeme jen pokorně čekat, až nás povraždí! Možná, že naše planeta neodolá rozvinutému sardaukarskému útoku - ale aspoň se postaráme, aby za něj imperátorovy síly draze zaplatily."
Imperiální flotila zatím čekala na Sansinu a své další kroky podnikala se záměrnou pomalostí. V typicky stručném prohlášení nejvyšší bašár oznámil: "Podle rozkazu imperátora Shaddama IV. se tato planeta od této chvíle uvádí do stavu obležení pro zločin ilegálního hromadění melanže. Tato blokáda zůstane v platnosti do doby, než se držitel vašeho léna buď přizná ke svým zločinům, nebo dokáže svou nevinu."
Pak už nevysílal žádné varování, žádné ultimátum.
Hrozivá sardaukarská flotila dala obyvatelům víc než den na to, aby se náležitě vyděsila. Během této doby pronesl vrchní smírčí soudce pět projevů - některé samá uražená nevinnost, jiné spíše jako prosba o milost před Shaddamovým hněvem.

ZA ZABARIKÁDOVANÝMI DVEŘMI probírali beakkalský vůdce a jeho ministerská rada celý problém. Vrchní smírčí soudce, podsaditý muž s narezlým knírem a hustým světlým vousem, seděl na vyvýšeném místě kulatého konferenčního stolu a ministři kolem něj. Byl oblečený v zelené tóze označující jeho úřad a mohl se se židlí otáčet tak, aby vždycky viděl na toho, kdo mluví, ale většinou jen hleděl do prázdna. Vznášela se nad ním osudová hrozba.
Ministři měli na sobě úzké kalhoty a bílé kabátce s runovými symboly na límcích, označujícími jejich

hodnost a veřejnou identitu. "Ale my nemáme žádnou zásobu koření! Je to všechno pryč," prohlásila jedna ministryně, žena s chraplavým hlasem. "Byli jsme obvinění, ale imperátor nemůže dokázat, že jsme někdy něco hromadili. Kde má jaké důkazy?"
"A jaký je v tom rozdíl?" namítl jiný. "On ví, co jsme udělali. Kromě toho jsme měli imperátorovi zaplatit daně. Úplatek je také příjem, ne?"
Ministři kolem stolu se hádali, hlasy jim přeskakovaly emocemi.
"Pokud jde rodu Corrinů opravdu o daně, nemohli bychom prostě odhadnout hodnotu té melanže a nabídnout, že zaplatíme velkou pokutu? Samozřejmě ve splátkách?"
"Jenže výnosy proti hromadění melanže se týkají něčeho víc než jen daňových úniků. Jdou až k jádru spolupráce mezi velkorody a malorody, brání kterémukoli rodu, aby se stal příliš nezávislým na ostatních a příliš nebezpečným pro stabilitu CHOAM."
"Jakmile sardaukaři vytvoří kordon, jsme v pasti a umřeme hlady. Náš svět není soběstačný."
Uštvaně vyhlížející vrchní smírčí soudce cítil pach vlastního ustrašeného potu. Pohlédl na obrazovku, udávající polohu blížící se imperiální flotily.
"Pane, dvě velké zásobovací lodi právě dorazily na tranzitní stanici Sansin a jsou plně naložené potravinami," ohlásil ministr za ním. "Možná bychom je měli zabavit. Patří celkem nedůležitému malorodu, s tím si nemusíme dělat starosti. Možná to bude nadlouho naše poslední šance."
"Udělejte to," přikývl vrchní smírčí soudce a vstal, aby dal najevo, že porada končí. "Aspoň něco. Uvidíme, jestli se nás to štěstí bude držet aspoň chvíli dál."

TĚSNĚ PŘED PŘÍLETEM hrozivé flotily beakkalské jednotky přepadly a zkonfiskovaly dvě naložené nákladní lodi na tranzitní stanici; utrhly je jako dvě zralé slívy.
Když se potom sardaukarské síly usadily na oběžné dráze kolem planety, nepokusily se prorazit obrannou síť. Nejvyšší bašár naopak nařídil svým lodím, aby se držely v dostatečné vzdálenosti jako hroziví strážci, kteří nepustí žádnou loď na Beakkal, ani na okolní asteroidy.
Vrchní smírčí soudce byl člověk, jenž snadno podléhal svým emocím, takže mu úspěch operace dodal energie. "My to vydržíme déle než oni," prohlásil v dalším projevu, tentokrát na venkovním akustickém pódiu. Byl oblečený v obvyklé zelené tóze, ale na znamení rozhodnosti si oholil plnovous. "Máme zásoby, máme dělníky a máme své vlastní zdroje. Byli jsme falešně obviněni!"
Shromážděný dav jásal, byla v tom však slyšet silná úzkost.
"Imperátor bude dávno v hrobě, než se vzdáme!" Beakkalský vůdce pozvedl do vzduchu pěst a lidé mu na podporu tleskali.
Sardaukarské síly nad nimi se uchystaly k dlouhému čekání jako smyčka, stahující se kolem rovníku planety.

Chyba, nehoda a chaos, to jsou trvalé principy vesmíru.

- IMPERIÁLNÍ HISTORICKÉ ANÁLY

"ŠTÍTOVOU RULETU JSME NEHRÁLI UŽ léta, Hasimire." Shaddam se nakláněl nad hracím stolem, potěšen, že má o bod vyšší skóre než Fenring. Seděli v imperátorově soukromém bytě v nejvyšším patře paláce.
Hrabě roztržitě odstoupil od stolu a vyšel na balkon. V dávných letech se Shaddamem vymysleli mnoho plánů - řadu z nich nad štítovou ruletou. Například i tu původní myšlenku na vytvoření náhražky melanže. Teď, protože Fenring poznal záludnost tleilaxanského Mistra badatele a jeho vražedného Tvarového tanečníka, litoval celého toho plánu. I ty testy s maxitrajlery se mu zdály absolutně katastrofální.
Jenže imperátor o tom nechtěl nic slyšet. "Máš zbytečné starosti," prohlásil. "Dostal jsem hlášení od samotné Gildy, a ta objevila zkaženou melanž pocházející z tajné zásoby na Beakkalu. Jsou přesvědčení, že ty nedávné nehody způsobilo lstivé záměrné otrávení melanže. Ne tvůj amál."
"Ale jistí si být nemůžeme, Výsosti, hmmm? Gilda nechce prozradit cíle těch ztracených maxitrajlerů. Připadá mi podezřelé, že ke dvěma tak tragickým nehodám velkých korábů došlo tak krátce po tom, co

jsem…"
"Ale jaké spojení by mohlo být mezi Beakkalem a Ažidikovým výzkumem amálu?" To už říkal, jako by mluvil s nechápavým dítětem. "Žádné!" Sebejistá hlášení Mistra badatele spolu s opakovaným ujišťováním velitele Canda Garona ho naprosto přesvědčily, že syntetické koření je na dosah ruky.
"Našel jsi ty osobně při všech svých inspekcích v tleilaxanských laboratořích nějaký konkrétní důkaz, že amál nepůsobí tak, jak Ažidika tvrdí?"
"Jako takový ne, Výsosti."
"Tak přestaň hledat výmluvy, Hasimire, a nech mě hrát!" Herní mechanismus zabzučel a imperátor vytáhl tágo. Kulička poskakovala a odrážela se složitým labyrintem prvků. Shaddam znovu bodoval a zasmál se. "Tak, a teď to zkus překonat."
Fenringovi blýsklo v očích. "Vy jste trénoval, Shaddame, hmmm? Nemáte na práci dost státnických záležitostí?"
"Ale, Hasimire, ty snad neumíš prohrávat!"
"Ještě jsem neprohrál, Výsosti."
Noční nebe nad Kaitanem se třpytilo barevnými polárními záři. Pádišáh imperátor nedávno nařídil vypustit družice se vzácnými plyny, které se ionizovaly částicemi slunečního větru, takže barvy vlnící se mezi souhvězdími byly ještě krásnější. Rád viděl oblohu rozsvícenou.
Fenring se vrátil ke štítové ruletě. "Potěšilo mě, že jste se rozhodl nesrovnat Beakkal se zemí jako Zanovar. Blokáda je mnohem vhodnější, protože důkazy nebyly tak docela, hm-m-a, jednoznačné pro důraznější reakci. Beakkal už velmi pravděpodobně utratil svou zásobu melanže za jiné věci."
"Důkazy jsou dostačující, zvlášť když vezmeš v úvahu kontaminaci, která zřejmě způsobila ty nehody maxitrajlerů." Shaddam ukázal k hernímu stolu, ale Fenring se do hry nepustil. "To, že už všechnu ilegální melanž utratili, neznamená, že neporušili imperiální zákon."
"Hmmm, ale pokud nezískáte žádnou velkou zásobu koření, nemůžete uplatit CHOAM a Gildu, aby vás podporovaly. Takže to není dobře investované násilí, hmmm?"
Teď se Shaddam usmál. "Vidíš sám, proč jsem v tomto případě musel postupovat mnohem rafinovaněji."
Fenring v obavách vytřeštil oči, ale zdržel se komentáře o Shaddamově schopnosti naplánovat rafinovanou akci. "Jak dlouho ta blokáda potrvá? Už jste dosáhl svého, vyděsil jste je až do morku kostí. Co ještě potřebujete?"
"Ale, Hasimire, pozoruj a uč se!" Shaddam obcházel kolem stolu jako radostně vzrušený kluk. "Brzy začne být zřejmé, že blokáda je nutná. Nedělám to jen proto, abych Beakkalu zabránil získat zásoby zvenčí. Ne, je v tom mnohem víc. Nezničím jejich planetu - nechám je, aby to udělali sami."
Fenring byl stále znepokojenější. "Možná, hm-m-a, jste se mnou mohl svůj plán konzultovat, než jste ho uvedl do chodu, Výsosti?"
"Já dokážu plánovat velké věci i bez tvé pomoci."
Třebaže Fenring s tímto hodnocením nesouhlasil, rozhodl se nehádat. Zamyšleně se obrátil ke hře, vhodil další kuličku, obratnými prsty několikrát pohnul tágy a záměrně získal malý počet bodů. Teď nebyla vhodná chvíle předvádět imperátorovi své lepší schopnosti.
Shaddam se stále vzrůstajícím vzrušením pokračoval: "Víš, když moji sardaukaři informovali Beakkal, že jim hrozí obležení, vrchní smírčí soudce poslal honem svoje lodě na Sansin, aby pobraly co nejvíc potravin. Jako pirát zabavil dvě plně naložené nákladní lodi, které tam právě čekaly, což jsem předpokládal."
"Ano, ano." Fenring poklepával prsty o stůl, překvapen, že se Shaddam okamžitě nevrhl k hracímu stolu a neprovedl další tah. "A vaše lodi jen pozorovaly a nechaly ho sebrat tolik nákladu, že to celému Beakkalu vystačí na nějakých šest měsíců. To je trochu nevhodný způsob obléhání, hmmm?"
"Padl mi do pasti," vysvětloval Shaddam. "Vrchní smírčí soudce si už brzy začne uvědomovat, jaký byl můj skutečný plán. Ano, ano! Už brzy."
Fenring si sedl a čekal.
"Bohužel ty dvě nákladní lodi byly plné kontaminovaného obilí a dehydrovaných potravin. Půjčka za oplátku, když si vezmeš, co provedli s kořením, které prodali Gildě."
Fenring zamrkal. "Kontaminovaného? Čím?"

"Ale takovou hroznou biologickou látkou, která byla náhodou odesílána ke studiu za přísně kontrolovaných podmínek na vzdálené planetě. Z bezpečnostních důvodů byly ty zamořené potraviny neoznačené a umístěné v nenápadných lodích, aby při dopravě nezpůsobily paniku."
Fenringovi naskočila husí kůže, ale Shaddam přímo přetékal pýchou nad svou chytrostí. "Teď, když ten náklad vrchní smírčí soudce uloupil a odvezl na Beakkal, přivezl s ním taky biologickou látku, která zahubí pás džunglí. Plodiny zvadnou a zahynou, z lesů zbudou kostry. Během několika dní začnou být vidět účinky. Ts-ts-ts! Taková tragédie!"
Fenring se domníval, že už užití atomových zbraní na Koroně a nečekané oslepení tolika Richesanů překročilo všechny meze. Dokonce i podle jeho měřítek to bylo příliš. Ale celý planetární ekosystém!
"Nepředpokládám, že by se to rozhodnutí dalo ještě zvrátit?"
"Ne. A naštěstí je tam náhodou právě můj sardaukarský kordon, takže může zajistit přísnou karanténu. Nemůžeme si dovolit, aby se tahle politováníhodná nákaza rozšířila na nevinné planety, že?" Shaddam se dlouze a potměšile zasmál. "Vidíš, něco tak chytrého bys nevymyslel ani ty, Hasimire!"
Fenring měl co dělat, aby nahlas nezasténal. Imperátor zřejmě nabíral rychlost, ale nesprávným směrem.

RICHESKÝ PREMIÉR EIN CALIMAR se díval, jak lodi vévody Leta Atreida přistávají na kosmodromu Triády a přivážejí tolik potřebnou pomoc pro oběti výbuchu na Koroně. A to si myslel, že už nedokáže plakat…
Atreidské posádky vykládaly zásoby drahých léků, rybí výrobky a rýži pundi. Riches nebyl chudou planetou, ale zničení laboratorního měsíce - nemluvě už o likvidaci tajného projektu holtzmanovského deflektoru a většiny zásob zrcátek - zasadilo její ekonomice strašlivou ránu.
Starý hrabě Riches, obklopený houfem svých dětí a vnuků, přišel do návštěvní haly kosmodromu k oficiálnímu uvítání posádek záchranných lodí. Čtyři jeho dcery a jeden vnuk oslepli při dešti aktivovaných richeských zrcátek a jeho synovec Haloa Rund byl zabit na samotné Koroně. Jako členové šlechtického rodu Richesů budou mezi prvními, kteří obdrží pomoc.
Hrabě byl oblečen v nádherné oficiální roucho, hruď zatíženou tucty medailí (mnohé z nich byly amatérsky vyrobené tretky jeho rodiny). Stařec pozvedl obě ruce. "S nejhlubší vděčností přijímáme tuto pomoc od mého vnuka vévody Leta Atreida. Je to vzácný šlechtic s dobrým srdcem. Jeho matka to vždycky říkala." Ilbanova tvář zvrásněla sentimentálním úsměvem vděku a v jeho žalem zarudlých očích se zatřpytily slzy.
Během několika hodin byla zřízena provizorní distribuční centra, vzájemně propojené stany na nádvořích Triády. Atreidští vojáci dělali co mohli, aby lidé spořádaně stáli ve frontách, a vyhledávali pacienty, kteří pomoc potřebovali nejvíc. Premiér Calimar to všechno sledoval z jedné střešní zahrady, kde ho nikdo nerušil, a vyhýbal se kontaktu se záchranáři.
Vévoda Leto dělal co mohl, a patří mu za to chvála. Ale pokud šlo o Calimara, Atreidové přišli příliš pozdě, než aby je bylo možné vítat jako pravé zachránce. První se objevili Tleilaxané.
Velmi brzy poté, co byly davy popálený a oslepeny troskami, přistáli na Richesu tleilaxanští obchodníci s orgány a přivezli celé náklady umělých očí. Bylo to sice zjevné zneužití situace, přesto však byli genetičtí kouzelníci vítáni, protože nabízeli víc než naději, víc než útěchu. Přiváželi hmatatelnou léčbu.
Calimar si ze zvyku posunul zlaté brýle po nose nahoru. Už je nepotřeboval, ale jejich přítomnost ho uklidňovala. Díval se přes kosmodrom do míst, kde atreidští vojáci vykládali zásoby. Nemrkal, pouze vnímal každý detail svýma novýma kovovýma tleilaxanskýma očima.
V každodenním životě je mnoho zkázy. I tak ale musíme hledět dál než na trosky, až k někdejší nádheře.

- PANÍ ŠANDÓ VERNIOVÁ

LIET-KYNES SE SVÝMI MUŽI se ukrýval v chladných štěrbinách skalního útvaru a díval se dalekohledem na plochou solnou pánev. Z prašného sádrovce stoupal horký vzduch a spolu s ostrým světlem vytvářel fatu morgánu. Liet podal dalekohled fremenovi vedle sebe a pak se pouhýma očima znovu zahleděl do dálky.
Přesně v dohodnutou dobu se z nebe snesla černá ornitoptéra, letící tak vysoko, že zvuk článkovaných

křídel uslyšeli až v posledním okamžiku. Letoun přistál v oblaku zvířeného prachu a písku. Tentokrát neměl na špici namalovaného žádného písečného červa.
Liet se napjatě usmál. Ailric se rozhodl, že Gilda už žádné hry nebude hrát. Alespoň ne ty zjevné.
Motory toptéry zmlkly a Lietovy ostré oči nezaznamenaly nic neobvyklého. Pohlédl na muže vedle sebe a ti všichni přikývli.
Když se špice toptéry otevřela a rampa s bouchnutím dopadla na tvrdou zemi, vyšel Liet v čele svých mužů z úkrytu. Kráčeli vpřed, oprašovali si filtršaty a narovnávali maskovací oděvy. Jako předtím i dnes čtyři fremeni nesli těžká nosítka s melanží, zpracovanou a koncentrovanou z ghanimy, válečné kořisti, uloupené při nájezdu na harkonnenskou zásobu v Bilaru.
Splnili nehorázné požadavky Gildy.
Tentokrát, když vozítko sjelo z rampy, měl na sobě deformovaný gildař modifikované filtršaty - špatně udělané a špatně padnoucí. Spodní část Ailrikova hladkého šedého obleku byla volná, omotaná kolem masy jeho beztvarého těla.
Gildař si neuvědomoval, jak v tom oblečení vypadá směšně. Přijel blíž k fremenům a tvářil se, jako by byl zkušeným mužem pouště. Okázalým gestem odepnul masku na obličeji a prohlásil: "Dostal jsem příkaz zůstat nějaký čas na Arrakis, protože doprava maxitrajlery je stále nejistější!"
Liet neodpověděl; fremeni se obvykle vyhýbali zbytečnému klábosení. Ailric zaujal vzpřímenější, oficiálnější postoj. "Nečekal jsem, že tě zase uvidím, polofremene. Myslel jsem, že si za prostředníka vybereš čistokrevného muže pouště."
Liet se usmál: "Možná bych si měl vzít tvou vodu pro kmen a požádat Gildu o jiného prostředníka. Takového, který mě nebude unavovat urážkami."
Gildařův ne zcela lidský pohled se svezl k nosítkám, jež fremeni postavili na písek poblíž ornitoptéry. "Máte to všechno?"
"Do posledního gramu."
Ailric přijel blíž. "Pověz mi, polofremene, jak to, že si prostí lidé z pouště mohou dovolit tolik zaplatit?"
Liet-Kynes by cizinci nikdy neřekl, že fremeni melanž jednak sklízejí sami a jednak ji loupí Harkonnenům. "Říkej tomu požehnání od Šaj-hulúda."
Gildař se plechově zasmál svou krabičkou na krku. Ti fremeni musejí mít tajné zdroje, o nichž jsme neměli tušení. "A jak seženete splátku příště?"
"Šaj-hulúd nám ji poskytne. Vždycky to udělá." A protože věděl, že Gilda o tak výhodný obchod nebude chtít přijít, přitvrdil pro změnu zase on. "Ale varujeme tě, nebudeme už tolerovat žádné další zvýšení úplatku."
"My jsme se současným ujednáním spokojení, polofremene."
Liet si zamyšleně zamnul bradu. "Dobře. Pak ti tedy řeknu něco, co je pro Kosmickou gildu velice důležité, a nic tě to nebude stát. Můžeš tu informaci použít, jak budeš chtít."
Čtvercové zorničky gildařových očí se zatřpytily zvědavostí a očekáváním.
Liet chvíli čekal, aby zvýšil napětí. Ve špatně vypočítané snaze ublížit fremenům zlikvidoval Bestie Rabban tři chudé vesnice kolem Štítového valu. Třebaže se fremeni na lidi z panů a grabenů dívali často s pohrdáním, čestní muži nemohou taková zvěrstva tolerovat. Oběťmi nebyli fremeni, byli to nevinní lidé.
Liet-Kynes, abú naib všech pouštních kmenů, se baronovi náležitě pomstí.
S pomocí Kosmické gildy.
Ailrikovu reakci znal předem, když prohlásil: "Harkonnenové na Arrakis nashromáždili několik velkých nezákonných zásob koření. Imperátor o nich neví a Gilda také ne."
Ailric se krátce sykavě nadechl. "To je skutečně zajímavé! A jak baron to koření získává? Pečlivě jeho vývozy monitorujeme. Víme přesně, kolik melanže harkonnenské posádky sklidí a kolik se jí z planety odváží. CHOAM nehlásil žádné nesrovnalosti."
Kynes se na něj posměšně ušklíbl. "Pak musejí být Harkonnenové chytřejší než Gilda i CHOAM."
Ailric odsekl: "A kde jsou ty zásoby? Musíme je okamžitě hlásit."
"Harkonnenové je často stěhují, aby zmátli hledače. Ale takové zásoby se dají poměrně snadno najít."
Gildař o tom poměrně dlouho uvažoval a zjevně zapomněl i na palčivé slunce. Všechno koření pochází z Arrakis. Co když právě Harkonnenové byli zdrojem té kontaminace, která způsobila dvě nehody

maxitrajlerů a otrávila několik gildařů na Spojce?
"Na tu záležitost se podíváme."
Ailric sice nikdy nebyl obzvlášť příjemným společníkem, ale dnes byl ještě podrážděnější než jindy. Díval se, jak jeho lidé nakládají bohatou platbu v melanži do černé ornitoptéry a věděl, že hodnota tohoto pokladu činí dokonce i extrémní rizika přijatelnými. Pečlivě tuto melanž otestuje a ověří si její čistotu. Ailrikova provize za vyřízení obrovského fremenského úplatku stála i za to zůstat nějakou dobu na této pekelné planetě.
Liet-Kynes se dalším hovorem nezdržoval. Prudce se obrátil a odešel. Jeho muži mizeli pískem za ním. Jsou takoví, kdo závidí svým pánům, takoví, kdo touží po mocném postavení, členství v landsraadu, snadném přístupu k melanži. Takoví lidé nechápou, jak obtížným úkolem může být pro vládce činit prostá rozhodnutí.

- IMPERÁTOR SHADDAM CORRINO IV.,
AUTOBIOGRAFIE (NEDOKONČENÁ)

ZA VŠECHNY TY ROKY ve službách rodu Atreidů vypadal Thufir Hawat málokdy tak znepokojeně. Mentat se díval ze strany na stranu po služebnících a kuchařích, vykonávajících své odpolední povinnosti.
"To je velice vážná situace, pane vévodo! Možná bychom si měli na debatu o strategických otázkách najít nějaké klidnější místo?"
Leto se zastavil v teplém bludišti caladanských kuchyní, vdechoval smíšené vůně koření, kynoucího chleba, bublajících omáček a jiných jídel v různých stadiích přípravy. Velký oheň v kamenném krbu zaháněl svou veselou oranžovou září dokonce i vlhký chlad. "Thufire, kdybych se měl bát harkonnenských špehů ve vlastní kuchyni, pak bych už nemohl vůbec nic jíst."
Kuchaři a pekaři pracovali v kabátcích s krátkými rukávy, se zástěrami ovázanými kolem úctyhodných břich; byli zcela zabraní do přípravy večeře a vůbec si neuvědomovali, že se přímo v jejich středu odehrává válečná porada.
Mentat se zamračil a přikývl, jako by Leto mínil svůj návrh vážně. "Pane vévodo, už dlouho vám radím, abyste na každé jídlo použil spolehlivý čichač jedu."
Leto jako obvykle odmítl tento návrh mávnutím ruky. Zastavil se u dlouhého kovového stolu s úzkými žlábky po obvodu, kde mladí kuchtíci čistili tucet tučných máselníků, ráno přivezených z přístavu. Leto si ryby zběžně prohlédl a souhlasně přikývl. Chvíli se díval na jednu mladou ženu, jak přebírá houby a byliny. Stydlivě, koketně se na něj usmála, a když jí to lehkým úsměvem oplatil, prudce se zarděla a vrátila se ke své práci.
Duncan Idaho šel za oběma muži. "Skutečně musíme zvážit všechny varianty celkového plánu, Leto. Pokud uděláme chybu, odsoudíme naše lidi k jisté smrti."
Letovy šedé oči pohlédly na mentata a Zbrojmistra a ztvrdly jako křemen. "V tom případě nesmíme udělat chybu. Už se náš kurýr vrátil ze Spojky? Máme nějaké další informace?"
Duncan zavrtěl hlavou. "Jediné, co víme jistě, je to, že maxitrajler, jímž letěli Gurney a princ Rhombur, se načas nějak ztratil, ale později se vrátil do centrály Gildy. Všichni cestující vystoupili a byli zadrženi k výslechu. Gilda nechce prozradit, jestli už všichni odletěli do původního cíle."
Hawat vydal hrdelní zavrčení. "Takže je možné, že ještě visí na Spojce, i když jsme čekali, že se na Iks dostanou už před měsícem. Přinejmenším mají zpoždění. Už teď plán neběží podle očekávání."
"To málokterý plán, Thufire," odpověděl Leto. "Ale kdybychom se vzdávali, kdykoli se něco pokazí, nikdy ničeho nedosáhneme."
Duncan se usmál. "Jeden ginázský učitel mi vštěpoval něco podobného."
Thufir stiskl rty skvrnité šťávou safó. "To je pravda, ale my se nemůžeme spoléhat na bonmoty. Na to je v sázce příliš mnoho životů. Musíme se rozhodnout správně."
Pekaři pečlivě zaplétali čerstvé těsto, mastili jeho povrch a po jednom do něj sázeli semínka jako drahokamy do královské koruny. Leto pochyboval, že by to dělali tak pečlivě proto, že je u toho; vždycky se snažili stejně důsledně.
Jessica, Rhombur i Gurney byli pryč a Leto považoval za nutné udržovat alespoň nějaké zdání

normálního života. Zaměstnával se tím, že trávil více času než dřív na nádvoří setkáváním s poddanými, soustřeďoval se na své vévodské povinnosti; dokonce letěl i na Riches, aby pomohl tamním obětem. I přes to, že se už teď jeho velké tajné plány táhly jako uzel kolem celého Impéria, pokoušel se všechen personál svého hradu ujistit, že normální klidný život na Caladanu bude pokračovat.
"Pojďme si probrat možné scénáře, pane vévodo," řekl mentat. Svůj názor zatím nevyslovil; na to dojde později. "Řekněme, že se Gurney a Rhombur na Iks vůbec nedostanou a že nebudou moci vyvolat vnitřní povstání, jak jsme doufali. V takovém případě, pokud atreidské jednotky zaútočí předčasně, nebude tleilaxanská obrana oslabená a naši lidé můžou jít vlastně na jatka."
Leto přikývl. "Nemyslíš, že to vím, Thufire?"
"Na druhou stranu, co když svou reakci odložíme? Je možné, že Rhombur a Gurney už teď ty utlačované lidi burcují. Iksané znají přesnou dobu našeho plánovaného příletu, takže co když povstanou a pokusí se okupanty svrhnout, protože "budou čekat na naše posily, jenže jednotky rodu Atreidů nedorazí tak, jak jsme slíbili?"
Duncan se zatvářil vyděšeně. "Zmasakrovali by je - a Gurneyho a Rhombura s nimi. Nemůžeme je přece hodit přes palubu, Leto."
Hluboce zamyšlený vévoda si prohlížel oba své poradce. Jeho věrní s ním půjdou, ať už zvolí jakoukoli cestu. Ale kterou zvolit? Díval se na mateřsky buclatou kuchařku, jak chystá pudink s křupavou karamelovou krustou - to byl jeden z Rhomburových oblíbených moučníků, dokud ještě měl všechny normální tělesné funkce. Při pohledu na dezert Letovi náhle zvlhly oči. Obrátil se zpět, teď už s jasnou odpovědí.
Leto řekl: "Otec mě naučil jedno. Stojím-li před obtížným rozhodnutím, musím zvolit cestu cti a ostatní zájmy nechat stranou."
Stál bez hnutí a díval se na svědomité zaměstnance caladanských kuchyní. Na jeho rozhodnutí záviselo mnoho. Ale atreidský vévoda vlastně neměl na vybranou. "Dal jsem slib princi Rhomburovi a tedy i lidu Iksu. Musíme ten plán dodržet. A musíme proto udělat, co bude v našich silách, abychom uspěli."
Otočil se a vedl Zbrojmistra a mentata z kuchyní ven, někam, kde by mohli pokračovat ve své práci.

Přežití si žádá výdrž, způsobilost a pochopení omezujících faktorů. Musíš se naučit, co od tebe tvůj svět žádá, co od tebe potřebuje. Každý organismus hraje svou roli v tom, aby ekosystém zůstal funkční. Každý má své místo.

- IMPERIÁLNÍ PLANETOLOG LIET-KYNES

TŘEBAŽE BYLA SPOJKA hlavním centrem Kosmické gildy, nebyla to právě planeta, na níž by se kterýkoli z návštěvníků rozhodl dobrovolně žít.
"Já nevím, jak dlouho to čekání ještě vydržím," stěžoval si Rhombur. "Chci už být na Iksu!"
Procházeli se s Gurneym Halleckem po prázdné louce porostlé černotrávou v prostoru vyhrazeném pro cestující, daleko od majestátních opraven a hangárů pro maxitrajlery. Rhombura napadlo, že tu asi normálně působí navigátorská škola, ale nikdo nechtěl zodpovědět žádnou otázku. Polední slunce vrhalo slabé kalné světlo.
I přes opakované prosby a pokusy o úplatek oba budoucí infiltrátoři nedokázali poslat zprávu na Caladan. Gilda absolutně izolovala všechny cestující ze ztraceného maxitrajleru, držela je tady na Spojce jako ve vězení, jako by se snažila zprávu o potížích lodi a smrti jejího navigátora držet pod pokličkou. Bylo velmi pravděpodobné, že Leto o tom vůbec neví. Teď už jistě předpokládá, že oba jeho agenti jsou uvnitř Iksu a bouří zklamaný lid. Rod Atreidů na ně spoléhal.
Ale pokud se Rhomburovi brzy nepodaří něčeho dosáhnout, může takový předpoklad představovat vážné nebezpečí pro atreidské síly.
Princ-kyborg žil v takovém duševním napětí, že i jeho pohyby teď byly trhané. Gurney měl dojem, že slyší cvakání mechanických součástí. Stovky dalších cestujících ze zachráněného maxitrajleru se hemžily po černotrávě; teď, když byli v bezpečí, si zadržení cestující neustále stěžovali a protestovali, protože současné nepříjemnosti je samozřejmě uváděly v zuřivost. Ze Spojky se uniknout prostě nedalo: z planety

se nedostali jinak, jen na lodích Gildy.
"Člověk pozná Boha jen trpělivostí," citoval Gurney pasáž, kterou jeho matka čítávala z oranžsko-katolické bible. "Už nemají důvod nás tady moc dlouho držet. Vyšetřování už musí být skoro skončené."
"Co se chtějí dozvědět od jednotlivých cestujících? Proč nám nedovolí spojit se s Letem? K čertu s nimi!" Rhombur ztišil hlas.
"Kdybys mohl poslat zprávu, řekl bys vévodovi, aby úder odložil?" zeptal se Gurney, třebaže Rhomburovu odpověď znal předem.
"Nikdy, Gurneyi. Nikdy." Hleděl na prázdnou louku. "Ale chci tam být, až to začne. Musíme se postarat, aby to vyšlo."
Třebaže se princ stal neoslavovaným hrdinou té tragédie s maxitrajlerem, zástupci Gildy teď s oběma muži zacházeli jako s obyčejným lidským nákladem, který bude přeložen na jinou loď, jež ho doveze do původního cíle (snad i s nedotčeným bojovým modulem). Celý měsíc je už drželi na strohé planetě Gildy, vyslýchali je o každé události, každé chvíli na ztraceném maxitrajleru. Zřejmě jim působil značné starosti původ otrávené melanže, ale Rhombur a Gurney jim už žádné další odpovědi poskytnout nemohli.
Jako malý soukromý protest se oba muži odmítli holit; Gurneyho vousy byly světlé, zřídlé v místech signutové jizvy, kdežto iksanský princ je měl na své "lidské" straně tváře hustší a o něco delší, takže se na Gurneyho mohl vytahovat.
Šedá kupolovitá budova, v níž návštěvníci bydleli, představovala podivnou směsku cel s kovovými mřížemi, kanceláří a malých bytů. Všude byly transoči, více či méně dobře ukryté. Gildaři cestující neustále sledovali.
Všechny budovy v této zóně vypadaly velmi staré a nesly známky četných oprav a změn. Byly vystavěny pouze z hlediska funkce a praktičnosti, absolutně bez ozdob.
Monotónní hlas, který se ozval ze skrytých reproduktorů, jako by přicházel odevšad najednou. "Všichni cestující jsou tímto propuštěni. Přejděte k ústřednímu terminálu, který vám zařídí dopravu do původního cíle cesty." Po chvilce hlas ještě dodal, jako by četl ze scénáře: "Omlouváme se za způsobené nepříjemnosti."
"Postarám se, aby náš bojový modul naložili, i kdybych ho tam měl donést na zádech," prohlásil Gurney.
"Na takovou námahu jsem možná líp vybavený já, příteli, pokud by na to došlo." Rhombur mocnými mechanickými kroky rázoval k ústřednímu terminálu, připraven vrátit se konečně domů, zpět na bojiště.
Válka o Iks právě začínala.
Tleilaxané jsou odporní tvorové, kteří vylezli z nejtemnějších hlubin genového rezervoáru. Nevíme, co dělají v soukromí; nevíme nic o jejich motivech.

- SOUKROMÁ ZPRÁVA PRO IMPERÁTORA (NEPODEPSANÁ)

CELÉ TÝDNY C'TAIR PILRU a přestrojená Benegesseriťanka Cristane pracovali společně v temných podzemních průchodech Iksu. Šlachovitá maskulinní Sestra pracovala s takovým zaujetím a odhodláním, že se to vyrovnalo i C'tairově prudké nenávisti k Tleilaxanům.
C'tair se ne nadarmo už přes dvě desetiletí skrýval a kořistil na Tleilaxanech. Naučil ji, jak se pohybovat po zapadlých uličkách, kde najít skrýš a jídlo. Věděl, jak zmizet v labyrintu průchodů, kam nevkročili ani Tleilaxané, ani sardaukaři.
Cristane se zase rychle učila a její ruce se staly smrtícími zbraněmi. Třebaže jejím posláním bylo získat co nejvíc informací o výzkumných činnostech Tleilaxanů - obzvlášť o záhadném projektu Amál a o tom, jaký vztah má k melanži - těšila ji možnost pomoci C'tairovi nadělat co největší škody.
"Ty jsi něco viděl v tom výzkumném pavilonu," řekla. "Tam se musím dostat a zjistit, jaké pokusy to Tleilaxané dělají. Takový je můj úkol."
Jednoho večera chytili v šerém tunelu jednoho z vetřelců, aby zjistili, co se děje v uzavřeném komplexu laboratoří. Ale ani za pomoci těch nejtvrdších a nejvynalézavějších benegesseritských technik zajatec neprozradil nic; nejspíš proto, že nic nevěděl. Cristane ho znechuceně - a velmi rázně - zabila.
Později C'tair zabil jednoho byrokrata z laboratoře sám. Napadlo ho, jestli by si se svou novou

spolubojovnicí neměli vést skóre. S její pomocí a s vědomím, že princ Rhombur je konečně na cestě, se C'tair přestal krotit. Plameny jeho pomsty šlehaly vysoko.
Věděl také, že jeho bratr D'murr je mrtev.
Cristane mu řekla o havárii maxitrajleru nad Wallachem IX. i o druhé lodi, jež zmizela do nezmapovaného vesmíru. C'tair se zachvěl, protože si vzpomněl na ten podivný poslední kontakt s bratrem; jeho nelidský výkřik úzkosti a zoufalství - a pak už nic. Srdce měl jako z olova, cítil; ne, spíše věděl; že jeho dvojče nežije.
Jedné noci, když ležel v jednom ze štítěných úkrytů a nemohl spát, obracel se na tenké matraci a truchlil pro všechno a všechny, které ztratil.
Cristane, zhluboka dýchající na vedlejším lůžku, se zřejmě ponořila do meditativního spánku. Náhle uslyšel ve tmě její hlas. "Benegesseriťanky jsou vycvičeny tak, aby nedávaly najevo emoce, ale cítím tvoje zoufalství, C'taire. Všichni jsme zažili své ztráty." Její slova překlenula temnotu mezi nimi.
"Jako dítě jsem žila na Hagalu a byla jsem v mnoha smyslech toho slova sirotek. Můj nevlastní otec mě zneužíval, ublížil mi, a Sesterstvu trvalo mnoho let, než zahojilo moje rány, zacelilo mé jizvy a udělalo ze mě to, čím jsem." Její hlas zněl přiškrceně; ještě nikdy žádnému muži o těchto věcech nevyprávěla. Cristane sama nevěděla proč, ale přála si, aby ji aspoň jednou za život někdo skutečně znal.
Když se přesunul do postele k ní, dovolila mu, aby ji objal paží kolem ztuhlých ramen. Sám si nebyl jistý svými úmysly, ale bylo to už tak dávno, kdy ho naposledy, třeba jen na chvilku, opustilo to věčné napětí… Cristane ztichla. Její pleť byla měkce smyslná, jenže na to se snažil nemyslet. Mohla ho snadno svést, ale neudělala to.
"Jestli se dostaneme do výzkumného pavilonu, máme nějakou možnost, že dokážeme pomoci Miral?" zeptal se v tiché tmě. "I kdybychom měli třeba jen ukončit její trápení?"
"Ano, pokud se dokážu dostat dovnitř."
Krátce, suše ho políbila, ale C'tair už myslel na Miral a na pomíjivý vztah, který spolu zažili, než mu ji tak krutě vyrvali…

BOJOVNÁ SESTRA SE NENÁPADNĚ ZASTAVILA; před chráněným vchodem. Za bariérami bioskenerů ležela ústřední galerie laboratorního komplexu se svým vysokým stropem plným lávek a dlouhými řadami nádrží na podlaze. Pokud se Cristane podaří proniknout dovnitř, věděla, že bude muset pravděpodobně zabít zajatou benegesseritskou Sestru, aby ji zbavila utrpení, které snad cítí.
C'tair oblékl Cristane do ukradených tleilaxanských šatů a ruce a tváře jí natřel agresivními chemikáliemi, aby vypadala jako ti mužíci s šedou kůží. "Tak, teď vypadáš stejně odporně jako oni." Naštěstí jí nikdo, s kým se v chodbách setkala, nepoložil žádnou přímou otázku; mohla samozřejmě napodobit jejich hrdelní přízvuk, ale v jejich tajném jazyku znala jen pár slov.
Soustředila se, zapojila ty nejrafinovanější benegesseritské schopnosti a přizpůsobila svou vnitřní tělesnou chemii tak, aby ji nepříliš dokonalý bioskener identifikoval jako Tleilaxana. Zhluboka se nadechla a vkročila do jasně oranžového energetického pole ve snaze proniknout do patra s laboratoří.
Kůže jí brněla, jak ji zkoumaly buněčné sondy. Nakonec ucítila uvolnění a vkročila dovnitř. Rychlými a cílevědomými kroky vyrazila na jednu stranu. Očima hltala strašné detaily oněch příšerných boxů s nádržemi, experimentů, které Tleilaxané prováděli na ženských tělech. Vzduch ztěžkl pachem zkyslé melanže, vycházejícím ze zvířecky zneužitých žen.
Náhle se rozeřval alarm. Bioskener za ní se jasně oranžově rozzářil. Cristane jednotku zmátla natolik, že ji pustila dovnitř, ale teď se ocitla v pasti.
Utíkala, jak nejrychleji mohla, hleděla z jedné ochablé ženské tváře do druhé. Nakonec našla oteklé tělo, příšerné pozůstatky Miral Alechemové. Slyšela za sebou rozčilené hlasy Tleilaxanů - tenký, kvičivý křik - a pleskot nohou v pantoflích. Slyšela také těžší kroky sardaukarských bot a hlučné vojenské rozkazy.
"Odpusť, Sestro!" Cristane strčila výbušnou destičku pod jednu z Miraliných lopatek, skryla ji mezi trubičky a pumpičky, udržující ji při životě. Poté benegesseritská bojovnice proklouzla mezi ochablými regeneračními nádržemi do další uličky a rozběhla se, jak nejrychleji mohla.
Tolik žen, tolik bezduchých tváří…
Cestu jí zastoupily sardaukarské stráže. Cristane zamířila jiným směrem a hodila za sebe pár dalších

výbušných destiček s krátkým časováním. Věděla, že je to jen beznadějná zdržovací taktika. Připravila se na boj o život, dokonce i se sardaukary. Možná jich dokáže pár zabít.
C'tair by na ni byl hrdý.
Včelka ji zasáhla do páteře, otočila ji, nervy jí doslova zasršely. Padla tvrdě na záda a nemohla se pohnout…
Zatímco se imperátorovi vojáci blížili, ozval se výbuch, který zcela zlikvidoval Miral Alechemovou a zničil i celou sekci regeneračních nádrží kolem ní. Vzplál oheň, dým houstl, protipožární systémy sypaly do vzduchu práškové chemikálie jako zlověstnou mlhu. Paralyzovaná Cristane neviděla z toho všeho víc než matné výjevy.
Temné krysí oči tleilaxanského Pána na ni pohlédly shora. Třásl se vzteky. "Zničil jsi mou nejlepší regenerační nádrž, tu, kterou potřebuji nejvíc!" Cristane byla zkušená Benegesseriťanka a její výcvik jí umožňoval do značné míry chápat jejich obecný hrdelní jazyk. A intonace a výrazy na jejich šedých tvářích jí doplnily, čemu neporozuměla.
"Čtyři nádrže jsou zničené, mistře Ažidiko," hlásil kňouravě jiný Tleilaxan.
Cristane se otřásla, ale promluvit nemohla. Přinejmenším však vysvobodila svou Sestru a několik dalších žen z toho ponížení.
Pán se k ní naklonil blíže a dotkl se její kůže napuštěné chemikálií. "Ty nejsi jeden z nás!"
Stráže jí roztrhly oblečení a odhalily štíhlé bledé tělo. "Žena!" Ažidika přejel prsty po jejích malých prsou a uvažoval, zda jí má okamžitě způsobit bolest za to, co provedla s jeho speciální regenerační nádrží, s jedinou, která vytvářela ažidamál sama o sobě. Ale teď už měl i jiné.
"Silná žena v produktivním věku, Mistře badateli," upozornil jeden z jeho asistentů. "Máme ji napojit?"
Ažidika myslel na účinné biologické látky a chemikálie likvidující osobnost, které by mohl použít.
"Musíme ji nejdříve vyslýchat, než jí příliš poškodíme mozek." Naklonil se těsně ke Cristane a zašeptal: "Za tohle budeš dlouho trpět!"
Cítila, jak ji někdo zvedá a nese. Vzduch páchl zkyslým kořením. Zatímco navenek bezmocně ležela, přikázala svému tělu, aby rozložilo plynné složky vzduchu v laboratoři a analyzovalo je.
Koření… Ne - to není skutečná melanž. Je to něco jiného…
Silné ruce ji připojily k pumpě na prázdném stole. Uvažovala, jak dlouho asi zůstane při vědomí. Jako Benegesseriťanka dokázala odolávat drogám a jedům, přinejmenším po nějakou dobu. Vítězství na Iksu! Držela se těch slov, která jí předal C'tair, a přála si je vykřiknout nahlas, ale nemohla mluvit.
Cristane cítila, jak splývá s tím ďábelským tleilaxanským mechanismem a dozvídá se tajemství, jež nikdy nechtěla odhalit…
Na staré Zemi králové vymřeli, když se zvýšila rychlost dopravy a časoprostor zeměkoule se zmenšil. Výzkumy kosmu ten proces ještě urychlily. Pro osamělé národy je imperátor řídícím majákem a sjednocujícím symbolem. Obracejí se k němu a říkají: "Hlaďte - on nás sjednocuje. Patří nám všem - a my všichni patříme jemu."

- TLEILAXANSKÝ KOMENTÁŘ, NEZNÁMÝ AUTOR

PRSTY HASIMIRA FENRINGA se samy zkřivily v pařáty, když si vzpomněl na zrádného Ažidiku a jeho vražedného Tvarového tanečníka - ale než se bude moci vrátit na Iks, musí se vypořádat s jinými katastrofami tady na Kaitanu.
Například napravit ty Shaddamovy boty…
V imperátorově soukromé právnické knihovně nebyly žádné fólisky, texty, svitky ani psaná stanoviska. Ovšem bylo tam sedm dvorních mentatů a pět právníků, takže Shaddam s Fenringem měli okamžitý přístup k většímu množství informací, než by se vešlo do budovy desetkrát tak vysoké. Stačilo jen probrat všechna ta data a vybrat z nich odpovídající položky.
Arogantní a imperátorský Shaddam IV. položil svou otázku a mentati teď před ním stáli přízračně nehybní, jak v hlavách probírali tlusté svazky vědomostí. Jejich rty se leskly čerstvou dávkou šťávy safó; oči měli upřené do dálky. Právníci byli připraveni zaznamenat každý paragraf nebo precedens, který budou citovat.

V jednom rohu místnosti stála obří alabastrová socha mořského koníka, z jehož kamenné tlamy stříkal silný proud vody. Fontána vydávala jediný zvuk v místnosti.
Fenring začal netrpělivě přecházet před mořským koníkem. "Normálně je zvykem vyžádat si právní názor předtím, než člověk udělá něco, co by mohlo v Impériu vyvolat otevřenou vzpouru, hm-m-a? Tentokrát ani nemáte kořist v melanži, kterou byste mohl dát Gildě a CHOAMu."
"Pro použití atomových zbraní jsme kličku našli, Hasimire. Pro Beakkal ji najdeme také."
"Aha, takže vás neváže Velká konvence, protože váš mor napadá rostliny a ne lidi, hm-m-a? To je absurdní!"
Shaddam rychle pohlédl na svých sedm mentatů, jako by to byla reálná možnost. Muži jako jeden zavrtěli hlavami a dál uvažovali v hlubokém mentatském soustředění.
"Mnoho rodů s mým postojem souhlasí," stiskl imperátor rty. "Beakkal si to způsobil sám, ne přímým zásahem rodu Corrinů. Jak můžeš mluvit o vzpouře?"
"Copak jste slepý a hluchý, Shaddame? Mluví se o přímé válce proti vám, o svržení vašeho režimu."
"Na půdě landsraadské síně?"
"Šeptem po chodbách."
"Sežeň mi jména a já si to s nimi vyřídím." Imperátor se zhluboka nadechl a dlouze vzdychl. "Kdybych tak měl velké hrdiny, věrné muže, jako byli ti, kteří před lety pomáhali mému otci!"
Fenringovi se v očích zaleskla zlomyslná ironie. "Hmmm, jako při ekazské vzpouře? Mám takový pocit, že tam se angažovali Paulus Atreides a Dominic Vernius."
Shaddam se zamračil. "A lepší muži, například Zum Garon."
Mentati právníci si polohlasem vyměňovali informace, protože každý z nich měl zásobu dat neznámých ostatním. Přesto se však nevynořily žádné odpovědi.
Shaddam ztišil hlas a zadíval se na vodu tekoucí ze sochy mořského koníka. "Jakmile budeme mít amál, tyhle žabomyší války se stanou bezvýznamné. Chci, aby ses vrátil na Iks a osobně dohlédl na přípravu masové produkce. Je na čase s tím pohnout, abychom měli celou tu záležitost z krku."
Fenring zbledl. "Výsosti, já bych raději počkal na závěrečnou analýzu Gildy o tom zkaženém koření na maxitrajlerech. Pořád nejsem přesvědčený…"
Shaddam zrudl. "Dost těch odkladů! K čertu, já nevěřím, že ty vůbec někdy budeš přesvědčený, Hasimire. Mám zprávy od svého Mistra badatele, který by se mi neodvážil lhát, a od svého tamního sardaukarského velitele. Tvůj imperátor je s výsledky spokojený - a víc vědět nepotřebuješ." Poté se zatvářil trochu smířlivěji a otcovsky se na Fenringa usmál. "Pak budeme mít spoustu času tu formuli učesat, takže si přestaň dělat starosti. Všechno nám nakonec vyjde." Poplácal svého přítele z dětství po zádech. "A teď to zařiď!"
"Ano…, Výsosti. Okamžitě odletím na Iks." I přes svou nejistotu byl Fenring nadšen možností vrátit se na Iks a vyřídit si to s Mistrem badatelem za Zoala. "Mám tam, hmmm, určitou vlastní záležitost s Ažidikou."

DVA ČERSTVÉ PLUKY sardaukarských rekrutů ze Salusy Secundus pochodovaly hřmotným pořadovým krokem po široké ulici před palácem. Imperátorovi připadaly impozantní a uklidňující. Tito vojáci, vedení ostřílenými veterány, posílí domácí obranu a landsraad se bude pěkně kroutit.
Před zraky jednotek Shaddam zase jednou uspořádal oficiální průvod do Řečnické síně, oblečený v celé imperátorské nádheře. Využil svého vládcovského privilegia svolat neplánovanou naléhavou schůzi landsraadu; jeho poradci zaznamenají, které velkorody se neobtěžovaly vyslat své zástupce.
Seděl ve svém polstrovaném kočáru taženém harmonthepskými lvy. Sídlo landsraadu se před ním tyčilo jako hora; větší byl už jen sám palác. Pod vždy nádhernou oblohou Kaitanu si opakoval, co řekne. Rada landsraadu vycítí i tu nejmenší slabost, stejně jako žraloci vždycky vyčenichají každou kapku krve.
Jsem imperátor milionu světů. Nemám se čeho bát!
Když průvod dorazil k duze praporců nad vchodem do budovy landsraadu, cvičení lvi poklekli a složili pracky pod sebe. Sardaukarské stráže vytvořily uniformovaný špalír, aby imperátor mohl nerušeně projít ke dveřím. Tentokrát s sebou nevzal svou nemocnou manželku, necítil ani potřebu morální podpory svých poradců, Gildy nebo CHOAM. Já jsem vůdce. Zvládnu to sám.

Hlasatelé oznámili jeho příchod slavnostní fanfárou. Obrovská síň byla plná soukromých lóží, zvýšených sedadel a dlouhých lavic; některé byly okázale vyzdobené, jiné strohé a málokdy užívané. Konkubína vévody Leta Jessica seděla vedle caladanského vyslance, jako by chtěla posílit přítomnost rodu Atreidů. Shaddam se pokoušel zapamatovat si prázdná místa naznačující, které rody nejsou přítomny.
V síni se ozval aplaus, ale přivítání neznělo příliš srdečně. Zatímco hlasatelé vyvolávali jeho nesčetné tituly, Shaddam si znovu všechno zopakoval. Nakonec vystoupil na pódium.
"Přišel jsem, abych své poddané informoval o vážné záležitosti." Nařídil, aby systém zesilovačů pracoval výhradně během jeho řeči, takže jeho hlas teď doslova duněl. "Mou povinností a zodpovědností jako vašeho imperátora je nestranně a rozhodně prosazovat zákony Impéria."
"Ale bez řádných právních postupů!" ozval se nějaký rebel, slabý hlas v obrovské síni. Sardaukarské stráže, zvlášť nadšení nováčci, se už hnali uličkami, aby objevili mluvčího, jenž se marně snažil splynout s mořem tváří.
Shaddam se zamračil a odmlčel se právě na tak dlouho, aby si publikum jeho zakolísání všimlo. To není dobré. "Jak jednou řekl můj vážený předchůdce, korunní princ Raphael Corrino, ‚Zákon je nejvyšší věda'. Vezte tedy, vy všichni…" Zaťal pěst, ale podle Fenringovy rady se snažil nevypadat příliš agresivně; doufal, že si zachoval spíše otcovský výraz. "Já jsem zákonem impéria. Já schvaluji kodexy. Já mám právo a zodpovědnost."
Ostatní zástupci v publiku se odtáhli od vzpurníka a sardaukaři se na něj vrhli. Shaddam však vydal svým vojákům výslovný rozkaz, že nesmějí prolít krev - alespoň během jeho projevu.
"Některé šlechtické rodiny byly potrestány, protože se rozhodly ignorovat imperiální zákon. Nikdo tady nemůže tvrdit, že si viníci na Zanovaru nebo Richesu nebyli vědomi svého nezákonného jednání." Uhodil pěstí do pultíku. Mikrofony přenesly vibrace do síně jako dunění hromu. V publiku se ozvalo mručení, ale nikdo se neodvážil promluvit nahlas.
"Pokud se zákony nebudou dodržovat, pokud provinilci nebudou za své činy potrestáni, Impérium se propadne do anarchie." Shaddama se zmocňoval spravedlivý hněv. Než se však stačil rozčílit víc, vydal pokyn, aby spustili holoprojekci. "Sledujte Beakkal. Vy všichni ho sledujte!"
Vládní síň naplnily trojrozměrné obrazy, zlověstná montáž vadnoucích džunglí a postižených lesů. Automatické pozorovací moduly, vypuštěné Shaddamovou flotilou, na oběžné dráhy, vyslaly automatické létající kamery nad husté džungle, aby zachytily šíření biologické pohromy.
"Jak vidíte, tato planeta trpí strašným rostlinným morem. Jako váš imperátor - a pro ochranu všech - se neodvážím připustit porušení karantény, kterou jsem nařídil."
Krásně zelené listy hnědly a pak zfialověly a zčernaly. Zvířata hladověla; kmeny stromů rosolovatěly a kapely se.
"Nesmíme riskovat, že se tato zkáza rozšíří i na jiné planety. Loajální planety. Proto, výhradně v zájmu svých poddaných, jsem ustanovil kolem této vzdorné planety sanitární kordon. I poté, až mor pomine, potrvá ekosystému Beakkalu celá staletí, než se obnoví." Nijak se nepokoušel předstírat, že je z této představy nešťastný.
Od obležení se lidé na Beakkalu horečně snažili nejdrastičtějšími opatřeními nákazu zastavit, pálili džungle a postřikovali je žíravými kyselinami, aby se centra moru izolovala. Ale nic nepomáhalo. Nemoc se šířila dál, metastázovala po celé planetě. Všude stoupal dým, zuřily lesní požáry.
Pak přehrál holozáznam vrchního smírčího soudce žadonícího o pomoc, pronášejícího k sardaukarům jeden projev za druhým. Všechny však narazily na hluché uši. Nejvyšší bašár Garon nikomu nedovolil uniknout.
Když celá ta děsivá podívaná skončila a shromáždění zůstalo šokovaně sedět, požádal arcivévoda Armand Ekaz o to, aby mohl promluvit za opozici. Vzhledem k tomu, jak hrubého zacházení se předtím dostalo onomu vzpurníkovi, Shaddama překvapilo, že oblíbený arcivévoda měl tu odvahu vystoupit.
Pak si imperátor vzpomněl na nedávnou zprávu, že rod Ekazů chytil a veřejně popravil dvacet grummanských "sabotérů", členů podvratných týmů, vyslaných údajně za účelem podvržení falešných zásob melanže a zdiskreditování protivníka. Možná, že ten prchlivý vikomt Moritani viděl v tom, že se Shaddam zabývá jinými věcmi, příležitost znovu beztrestně udeřit. Rozhodl se, že chce arcivévodova slova vyslechnout.

"Se vší náležitou úctou, Vaše Vysoce Imperiální Veličenstvo," začal stříbrovlasý šlechtic silným hlasem z parketu, "přijímám vaše prosazování imperiálních zákonů i karanténu Beakkalu. Jste nejvyšším ztělesněním spravedlnosti ve Známém vesmíru. Vy osobně jste poskytl rodu Ekazů velkou službu, Výsosti, když jste nás ochránil před nevyprovokovaným útokem Grummanců před deseti lety.
Ale pokládám tuto otázku, abyste měl příležitost odpovědět přímo, tak, aby moji vážení kolegové v tomto shromáždění nemluvili z nevědomosti." Shaddam ztuhl, když arcivévoda širokým gestem obsáhl celou síň.
"Vzhledem k hrůzám, které nás postihly od myslících strojů během Služebnického džihádu, zapovídá Velká konvence všechny biologické zbraně, stejně jako omezuje užití zbraní atomových. Možná byste se mohl vyjádřit k tomuto faktu, Vaše Veličenstvo, protože někteří z přítomných nechápou, jak jste mohl rozšířit na Beakkalu tuto nákazu bez porušení těchto příkazů."
Shaddam nenašel jedinou chybičku ve způsobu, jakým arcivévoda formuloval svou otázku. V Impériu existovala dlouhá tradice zdvořilého vzdoru a diskuzí mezi vznešenými rody, dokonce včetně všemocného rodu Corrinů.
"Špatně chápete fakta ohledně Beakkalu, arcivévodo. Já jsem na planetu žádnou nákazu nerozšířil. To nebylo moje dílo."
Další mručení, ale Shaddam předstíral, že nic neslyší.
"Ale jaké je tedy vysvětlení, Výsosti?" naléhal Armand Ekaz. "Chci jen hlouběji pochopit zákony Impéria, abych mohl lépe sloužit rodu Corrinů."
"Obdivuhodný cíl," řekl Shaddam, jehož ta chytrá formulace pobavila. "Když jsem dostal znepokojivé zprávy o ilegální zásobě melanže na Beakkalu, odletěla tam moje sardaukarská flotila se záměrem nastolit blokádu do doby, než se vrchní smírčí soudce zodpoví z obvinění vznesených proti němu. Beakkalský lid se však v panice dopustil pirátského aktu a unesl dvě lodi s kontaminovaným nákladem, které měly namířeno na bezpečně izolovanou biologickou výzkumnou stanici. Já jsem na loupeži těch lodí žádný podíl neměl. Beakkalští si smrt své planety způsobili sami."
V síni se ozvalo hlasitější mumlání, tentokrát poněkud nejisté.
"Děkuji, Výsosti," řekl arcivévoda Ekaz a vrátil se na své místo.
Později, když Shaddam odcházel z Řečnické síně, byl sám se sebou velice spokojený a kráčel s mladistvou pružností.
Dobyvatelé pohrdají dobytými za to, že se nechali porazit.

- IMPERÁTOR FONDIL III., "LOVEC"

KONEČNĚ IKS! Atreidský bojový modul, krytý před senzory, klesal atmosférou rozžhavený doruda a vypadal jen jako meteor. Nenápadný letoun pilotoval Gurney Halleck a jen doufal, že netečná Gilda dodrží předchozí ujednání a zachová jejich tajemství. Nastavil přístroje tak, aby letoun zamířil do polární oblasti planety strojů. Vedle něj seděl mlčky princ Rhombur a vzpomínal.
Zase doma, doma po jedenadvaceti letech! Kéž by tu s ním mohla být Tessia…
Než se uzavřeli do svého malého bojového modulu a opustili maxitrajler, letový auditor s široce posazenýma očima se s nimi přišel rozloučit. "Gilda vás sleduje, Rhombure Vernie, ale nemůžeme vám nabídnout pomoc, nnnn, aspoň ne otevřenou pomoc."
Rhombur se usmál. "Chápu. Ale můžete nám popřát štěstí."
Letového auditora to zřejmě překvapilo. "Jestli to pro vás něco znamená, nnnn, pak to udělám."
Teď, když se modul nořil do neklidného vzdušného oceánu, Gurney nespokojeně vrčel, že tolik členů Gildy zná jejich totožnost a tuší, co je jejich tajným cílem. Pokud věděl, Gilda ještě nikdy neporušila slib mlčení, ale na druhou stranu, úplatky přijímala.
Rhombur, hrdější a silnější než kdy dříve, mu řekl: "Uvědom si, jak mezihvězdný obchod utrpěl, jakmile rod Verniů ztratil kontrolu nad Iksem. Myslíš, že by Gildě bylo milejší, kdyby tu zůstali u moci Tleilaxané?"
Gurneyho signutová jizva teď ostře zrudla. Trup modulu se začal zahřívat; Gurney dál klesal a držel přitom řídicí páku oběma rukama. "Kosmická gilda není ničím spojencem."

Na Rhomburově voskové tváři se neobjevil ani náznak rozrušeného ruměnce. "Kdyby začali prozrazovat tajemství svých cestujících, jejich důvěryhodnost by se rozsypala." Zavrtěl hlavou. "Gilda stejně pochopí, oč nám jde, jakmile začne na Iks přepravovat atreidské síly."
"To všechno vím, ale stejně mi to pořád dělá starost. Tolik se toho může zhatit! Byli jsme odříznuti od vévody Leta, měsíc nás drželi na Spojce bez možnosti komunikace. Nevíme ani, jestli všechno dosud běží podle plánu. Řítíme se po hlavě do neznáma. ‚Bezstarostný člověk je člověkem bez ctižádosti.'"
Rhombur se držel madel, protože kulový modul poskakoval a kolébal se. "Leto udělá, co slíbil. A my také."
Přistáli tvrdě v izolovaném koutě divočiny poblíž severního pólu Iksu. Modul se usadil v závějích sněhu, obklopen ledem a holou skálou. Nepozorovaně. Zdejší tajný tunel měl být pro rodinu Verniů cestou, jak uniknout podzemní katastrofě. Teď však představoval Rhomburovu nejlepší možnost, jak proniknout zpět do nitra planety, která mu byla odňata.
Oba infiltrátoři pracovali v chladné noci společně na přestavbě jednotlivých částí svého bojového modulu. Odpojitelné části trupu byly navrženy tak, aby se daly přestavět do různých podob. Dala se z něj vytáhnout řada zbraní a rozdat spojencům; plastocelové plástve byly plné balíčků s jídlem.
Pod hvězdnatou černí nebe čekali oba muži v provizorním přístřešku s tenkými stěnami a Gurney plánoval dlouhý příkrý sestup. Nemohl se dočkat nějaké akce. Třebaže na hradě Caladanu s potěšením plánoval strategii a hrál na balisetu, zůstal bývalý pašerák v srdci bojovníkem a nebyl úplně šťastný, pokud nemohl dělat něco ve službách svého lenního pána - ať jím byl Dominic Vernius, vévoda Leto nebo princ Rhombur…
"Já jsem sice ošklivý, ale aspoň vypadám jako člověk. Ty…," Gurney zavrtěl hlavou při pohledu na princovy kyborgské části, "budeš muset vymyslet lepší historku, kdyby se nás někdo na něco ptal."
"Vypadám dost jako bi-iksan." Rhombur pozvedl mechanickou levou paži a pohnul mechanickými prsty. "Ale raději bych, aby mě vítali jako právoplatného hraběte Vernia."
Dlouhá doba, kterou Rhombur strávil v exilu, a nedávná tragická nehoda z něj učinily lepšího vůdce. Cítil se svými lidmi a nepovažoval je za samozřejmost. Teď si chtěl získat jejich úctu a loajalitu, jako to udělal vévoda Leto s lidem Caladanu.
Když Rhombur vyrůstal v Grand Palais, nevinně sbíral minerály a nudil se při vyučování, samozřejmě očekával, že bude příští hlavou rodu Verniů - a nikdy ho ani nenapadlo, že se o toto postavení bude muset bít. Stejně jako jeho sestra přijal roli, pro niž se narodili.
Ale stát se vůdcem, k tomu je potřeba mnohem víc. A Rhombur hodně trpěl, aby to pochopil.
Nejdříve vražda jeho matky Šandó - nedávno se dozvěděl, že porodila ještě jedno dítě, levobočka imperátora Elrooda. Pak, po tolika letech skrývání, spáchal Dominic Vernius atomovou sebevraždu a vzal s sebou i značné množství sardaukarů. A Kailea; tu dohnali k šílenství a zradě, když se pokoušela získat, nač měla podle svého přesvědčení rodové právo.
Brzy nastane další krveprolití, až s Gurneym vyvolají podzemní povstání a atreidské síly přijdou okupanty dorazit. Iksanský lid bude muset znovu bojovat a mnozí zemřou.
Ale Rhombur si přísahal, že ani jediná kapka krve nebude prolitá zbytečně a že jeho milovaná planeta bude opět svobodná.

Vesmír je vždycky o krok dál než logika.

- PANÍ ANIRUL CORRINOVÁ, OSOBNÍ DENÍK

HRAD CALADAN A KASÁRNA okolo něj bzučela činností. Atreidští vojáci cvičili a balili na velkou výpravu a nemohli se dočkat odletu. Čistili zbraně, inventarizovali výbušniny a obléhací stroje, chystali se na velkou bitvu.
Na tak složitou operaci byly třeba měsíce příprav a vévoda Leto přikázal své gardě, aby vynaložila veškeré potřebné úsilí. Tohle byl Rhomburovi dlužen - a byl rozhodnut riskovat, cokoli bylo třeba.
Rhombur a Gurney jsou už možná mrtví. Leto se nedozvěděl nic, nepřišlo ani slovo, žádná žádost o pomoc, žádné zprávy o úspěchu. Nebo už tam možná jsou uprostřed vznikající revoluce. Po té nehodě

maxitrajleru se oba infiltrátoři prostě ztratili v tichu. Z Iksu nepřišlo ani slovo. I tak uděláme, co se dá. A budeme doufat.
Ale jestliže Rhombur neuspěl a atreidské síly budou poraženy Tleilaxany a imperiálními sardaukary, čeká Leta těžká odplata tady na Caladanu. Možná i jeho zdejší léno propadne. Thufir Hawat byl neobvykle nervózní.
Leto však byl naprosto rozhodnutý. V mysli už překročil bod, za nímž nebylo návratu. Riskne to, bude bojovat s veškerým úsilím, třebaže to může znamenat, že mírumilovný Caladan zůstane po nějakou dobu zranitelný. Byl to jediný způsob, jak mohl Rhomburovi vrátit postavení a svému srdci klid a čest. Plány už teď běžely samospádem jako bojový stroj.
Mezi tisícem rozhodnutí, jež bylo třeba udělat, se Leto vyhnul dohledu nad závěrečnými kroky a místo toho sešel do hlavní loděnice pod hradem. Jako šlechtický vůdce svého velkorodu měl také domácí povinnosti - a příjemnější, byť by si přál, aby tu s ním mohla být i Jessica.
Velká rybářská flotila se vracela, lodi, jež během posledních čtrnácti horkých dnů obeplouvaly útesy se sítěmi. Jednou za rok flotila přivážela sezónní úlovek - grundle, malé stříbromodré rybky, lovené po celých sítích. V rámci tradiční slavnosti se lahodné rybky omývaly, solily a pak se ve velkých dávkách vařily. Rybky se servírovaly na velkých stolech a lid na nich hodoval. Vévoda Leto tuto caladanskou pochoutku miloval stejně jako poslední rybář.
Rhombur míval grundle ještě raději než Leto a tohle byla první taková oslava po dlouhých letech, jíž se iksanský princ neúčastnil. Leto se pokoušel zahnat zlověstné předtuchy. To čekání ho připravovalo o trpělivost.
Stál teď daleko od spěšných válečných příprav, na konci mola, a díval se, jak připlouvají první čluny. Na břehu se už shromažďovaly davy, kupci a kuchaři spěšně chystali stoly, hrnce a stánky na staré návsi. Leto slyšel po celém břehu trubadúry. Při té hudbě se usmál; připomněla mu, jak často Rhombur a Gurney cvičívali na balisety bok po boku a snažili se jeden druhého překonat odvážnými texty a satirickými písněmi.
Ale i když se vévoda pokoušel vychutnat si ten vzácný okamžik klidu, Duncan Idaho a Thufir Hawat ho zahlédli a propletli se k němu hustým hlučným davem. "Měl byste s sebou vždycky mít osobní stráž, pane vévodo," varoval mentat.
"Je třeba, abyste zodpověděl nějaké otázky a rozhodl ohledně zbraní," dodal Duncan. "Flotila už brzy odlétá." Jako Zbrojmistr povede Duncan Idaho atreidské vojáky na Iks, stejně jako velel útoku proti Beakkalu.
Leto jako hlava rodu Atreidů byl nucen vyhnout se přímému boji, ačkoliv si ze všeho nejvíc přál stanout v čele svých jednotek. Jenže podle Thufirovy rady bude Leto sloužit jako politický nárazník na Kaitanu, kde ve formálním prohlášení vysvětlí své akce. "To je práce pro vévodu," naléhal šedivý mentat.
Leto hleděl vzhůru po strmé cestě k vrcholku útesu. Z tohoto úhlu viděl horní patra hradu. "Teď je dobrá doba pro velký útok. Beakkal se dusí v tom strašném moru a imperátor se stará o vlastní intriky. Rozdrtíme Tleilaxany na Iksu dřív, než se dozví, co vůbec děláme."
"Viděl jsem obrázky těch džunglí," podotkl Duncan. "Ať se Shaddam vymlouvá jak chce, nepochybuji ani na vteřinu, že to měl přesně takhle naplánované."
Leto přikývl. "Zničit pás džunglí kolem planety, to je mnohem horší pomsta, než jakou jsem mohl žádat. Ale ta situace na Beakkalu nám poskytuje další příležitost." Pohlédl na první velké rybářské čluny, kotvící v doku. Hned se na ně vrhlo hejno ochotných pomocníků, kteří chytali lana a pomáhali vykládat sítě plné ryb.
"Když můj bratranec napadl Riches, nabídl jsem jim rozsáhlou zdravotnickou pomoc. Teď je načase ukázat landsraadu, že rod Atreidů umí být velkorysý i k těm, kdo nejsou moji příbuzní." Usmál se.
"Thufire, než naše hlavní síly tajně odletí na Iks, chci, abys sestavil flotilu nákladních lodí. Doprovodíš je s vojenskou ochranou. Já, vévoda Leto Atreides, pošlu pomoc Beakkalu zničenému pohromou a nebudu za to nic žádat."
Duncana ten nápad šokoval. "Ale, Leto! Snažili se prodat vaše předky Tleilaxanům!"
"A část gardy musí zůstat tady a střežit Caladan, zatímco naše hlavní síly udeří na Iksu," dodal Hawat. "Tahle akce už tak značně oslabila naše možnosti."

"Pošli jen minimální doprovod, Thufire, jen tolik, aby bylo vidět, že to myslíme vážně. Pokud jde o Beakkal, ten jsme už dost potrestali za špatný úsudek ve věci válečného památníku v Senasaru. Nic nezískáme, budeme-li sočit na všechno obyvatelstvo. Beakkalští poznali, jak umíme být tvrdí. Teď je čas ukázat se jim z té velkory-sejší stránky. Moje matka - která se někdy také nemýlí - mi připo-mněla, že vůdce musí být i soucitný, nejen pevný."
Stiskl rty, protože si vzpomněl na jeden rozhovor s Rhomburem o vůdcovství a politických ohledech, jež jsou sice důležité, ale musejí být vyvážené s potřebami prostých občanů.
"Dobře mě poslouchejte," řekl Leto. "Dělám to pro lidi Beakkalu, ne pro jejich politiky. To není odměna za činy vrchního smírčího soudce, ani se to nesmí vykládat jako odpuštění nebo třeba jen přijetí jejich omluvy."
Thufir Hawat se zamračil. "Znamená to, že si nepřejete, abych doprovodil naše jednotky na Iks, pane vévodo?"
Leto se na svého starého poradce poťouchle usmál. "Budu potřebovat tvoje diplomatické schopnosti na Beakkalu, Thufire. Až dorazíte k imperiální blokádě, bude situace asi dost napjatá. Planeta je v přísné karanténě, ale vsadil bych se, že imperátor nevydal kategorický rozkaz zničit každého, kdo se ani nepokusí přistát. Zkus to tímhle směrem."
Duncan vedle něj se rozzářil, protože pochopil, oč skutečně jde. "No jistě, odvedení pozornosti! Takové dramatické krize si imperátor nemůže nevšimnout. Thufir se bude snažit překonat imperiální blokádu a nikoho ani nenapadne dávat pozor na něco jiného, a kromě toho se tam stáhnou všichni sardaukaři. A naše jednotky budou na svých místech na Iksu dřív, než někdo stačí informovat Kaitan. Sardaukaři na Iksu zůstanou bez rozkazů. Ta záchranná mise jen odvede pozornost."
"Přesně tak. Ale kromě toho může taky prospět lidu Beakkalu a zlepšit moje postavení v landsraadu. A až Atreidové podpoří vojenské akce na Iksu, budu potřebovat veškerou pomoc, kterou najdu."
V přeplněných docích vytahovaly velké jeřáby se skřípěním a sténáním z podpalubí sítě přetékající rybami. V přístavu se řadily čluny; do doků se všechny najednou nevešly.
Zatímco Duncan spěchal vzhůru do kopce ke kasárnám, Leto zůstal, aby se účastnil slavnosti. Hawat trval na tom, že bude vévodovi dělat osobní stráž.
Jedna plná síť za druhou s miliony stříbřitých grundlí stoupaly na břeh. Všude to bylo cítit rybinou. Svalnatí dělníci házeli mrskající se úlovek do kádí a van se solí a vodou a kuchaři dírkovanými lopatami vybírali grundle z nádrží a házeli je do kouřících kotlů kořeněného vývaru.
Leto strčil ruce až po lokty do jedné z van, popadl malé rybky a podal je dalším pomocníkům u běžícího pásu. Dav jásal, když ho viděl. Tuhle část práce Leto miloval.
Thufir Hawat prkenně obcházel davem, neustále ve střehu, zda se mezi davy rybářů neskrývá nějaký maskovaný assassin. Leto se zatím posadil k dřevěnému stolu a vychutnával si hotové grundle. Lidé tleskali, když si jich do úst nacpal celou hrst, a pak se k němu všichni přidali.
To byla na dlouhou dobu Letova poslední poklidná chvíle.

Kdo ví, jaký zbyteček současnosti přečká věky lidské historie? Může to být úplná drobnost, zdánlivě bezvýznamná věc. Ale nějak udeří na souzvučnou strunu a přežije tisíciletí.

- MATKA PŘEDSTAVENÁ
RAQUELLA BERTO-ANIRULOVÁ,
ZAKLADATELKA BENE GESSERITU

PO NEKLIDNÉ NOCI už ve čtvrtém neznámém pokoji vstala paní Anirul z postele a vykročila ke dveřím. Hlasy ji pronásledovaly jako stíny v hlavě. Dokonce i přízrak Lobie se připojil k tomu pokřiku a nenabídl jí pomoc ani útočiště.
Co se mi to všechny snažíte říct?
Objevila se vždy bdělá Sestra-lékařka Yohsová, ruce volně spuštěné podél boků, tělo připravené v bojovém postoji, aby kolem ní Anirul nemohla projít. "Má paní, musíte se vrátit do postele a odpočívat."
"Tady žádný odpočinek nenajdu!" Anirul na sobě měla volnou noční košili, která se jí lepila na zpocenou

kůži, a měděně hnědé vlasy trčely na všechny strany. Tvář měla plnou vrásek a stínů, oči podlité krví.
V několika posledních dnech stěhovali služebníci na horečně vydávané příkazy paní Anirul její velikou postel a těžký nábytek z jedné místnosti do druhé a hledali dostatečně klidné místo. Ale nic jí neulevilo.
Yohsová mluvila klidně. "To nic, má paní. Najdeme vám nějaké jiné místo…"
Anirul se zapotácela, jako by měla omdlít, potom však udělala rychlý agresivní pohyb a vyvedla Sestru-lékařku z rovnováhy. Drobná žena narazila do stolu a drahá ozdobná váza se roztříštila o zem.
Anirul kolem ní proběhla a prchala chodbou; cestou vyrazila jedné komorné z rukou podnos se snídaní.
V divokém běhu zahnula Anirul za roh, bosé nohy jí podklouzly na dlaždicích, takže vrazila do Mohiamové, až se všude kolem rozlétly papíry a listy riduliánského krystalu, které Mluvčí pravdy nesla.
Mohiamová zareagovala rychle; nechala dokumenty být a rozeběhla se za ní, ale Anirul měla náskok. Za chvilku ji dohonila udýchaná Yohsová.
Anirul s divokým pohledem rozrazila dveře na schodiště pro služebnictvo. Proběhla jimi, ale nohou se zachytila o lem noční košile. Vykřikla a zřítila se ze schodů.
Benegesseritské pronásledovatelky vpadly do dveří právě ve chvíli, kdy se Anirul, potlučená a krvácející, zvedala dole pod schody. Mohiamová seběhla dolů a poklekla vedle imperátorovy ženy. Pod záminkou, že se jí pokouší pomoci, ji uchopila za paži a objala kolem pasu, aby jí Anirul nemohla znovu utéct.
Yohsová se k ní sklonila, aby prohlédla její zranění. "Tohle zhroucení jsem čekala už dlouho. A obávám se, že se to bude zhoršovat." Sestra-lékařka teď používala stále vyšší dávky silných psychotropních léků v neúspěšné snaze potlačit bouře Zděděných vzpomínek.
Mohiamová pomohla zraněné Sestře vstát. Anirul přelétla pohledem potemnělé schodiště jako zvíře zahnané do kouta. "Ty hlasy vevnitř se nedají umlčet. Chtějí, abych se k nim přidala."
"To neříkejte, má paní!" Mohiamová použila chlácholivou podobu Hlasu, ale nezdálo se, že by to na Anirul mělo nějaký vliv. Sestra-lékařka ošetřila její poraněné čelo vrstvou tekuté kůže. Obě společně imperátorovu manželku zvedly a pomalu ji vedly zpět do jejích pokojů.
"Slyším je křičet v hlavě, ale vyslovují jen útržky vět v různých jazycích - některé znám, některé ne. Nedokážu pochopit, co mi to chtějí říct, proč jsou tak poplašené." V jejím hlase se ozývala silná úzkost. "I Lobia tam je, ale nemůže ty ostatní překřičet a pomoci mi."
Lékařka nalila melanžový čaj připravený v konvici na příborníku v pokoji. Anirul se zhroutila na starožitnou raphaelovskou pohovku ve svém salonu a obrátila oříškové oči k temné postavě Mohiamové.
"Yohsová, odejdi, prosím. Potřebuji si promluvit s imperiální Mluvčí pravdy. Sama."
Sestra-lékařka se odmítavě zamračila, ale nakonec se neochotně dala přesvědčit a nechala je o samotě.
Anirul, ležící na pohovce, se dlouze přerývaně nadechla. "Tajemství mohou být tak veliké břemeno!"
Mohiamová si ji pozorně prohlížela a napila se přitom melanžového čaje. Cítila, jak jí koření plynule proudí do vědomí. "Tak jsem to nikdy nebrala. Považuji za velkou čest, že mi byla svěřena důležitá informace."
Paní Anirul se napila vlažného čaje a zamračila se, jako by v něm byl hořký lék. "Už brzy se Jessice narodí dcera, která se stane matkou našeho dlouho očekávaného Kwisatze Haderacha."
"Kéž se té události dožijeme!" pronesla Mohiamová tónem, jako by vyslovovala modlitbu.
Teď Anirul mluvila zcela logicky a spiklenecky. "Ale jako kwisatzová Matka mám vážné starosti. Já jediná vidím a pamatuji si všechny stránky našeho genetického programu. Proč jsou Zděděné vzpomínky tak znepokojené a proč právě teď, když už jsme tak blízko cíle? Snaží se nás varovat, že Jessičinu dítěti hrozí nějaké nebezpečí? Chystá se nějaká katastrofa. Nebude matka Kwisatze Haderacha taková, jak čekáme? Nebo je něco se samotným Kwisatzem Haderachem?"
"Už jen dva týdny," uklidňovala ji Mohiamová. "Jessica už brzy porodí."
"Rozhodla jsem se, že jí musíme sdělit aspoň část pravdy, aby mohla lépe chránit sebe i dítě. Jessica musí chápat svůj osud a svou důležitost pro nás všechny."
Mohiamová se znovu napila čaje, aby skryla překvapení nad tím návrhem. Cítila velkou náklonnost ke své tajné dceři, jež byla také po léta její studentkou na Wallachu IX. Jessičina budoucnost - její osud byl větší, než osud Mohiamové nebo Anirul. "Ale…, prozradit jí tolik, Anirul? A chceš, abych jí to řekla já?"
"Jsi koneckonců její rodná matka."
Ano, souhlasila Mohiamová, ta dívka se musí dozvědět alespoň část pravdy. I ve svém ztrápeném stavu

má Anirul v tomhle pravdu. Ale Jessica nepotřebuje znát identitu svého otce. To by bylo příliš kruté.

Je zjevné, že je velmi náročné pracovat v prostředí, kde člověk pravděpodobně nepřežije ani tu nejmenší chybu.

- HRABĚ HASIMIR FENRING,
PROČ STOJÍ ZA TO RISKOVAT (NAPSÁNO V EXILU)

HRABĚ HASIMIR FENRING letěl na Iks a nechal imperátora, aby si sám sklidil politické problémy, jež zasel. Myslel přitom na rafinované, vynalézavé a velice bolestivé způsoby smrti, které by rád způsobil Hidaru Fen Ažidikovi za tu zradu, o niž se se svým Tvaro-vým tanečníkem pokusil.
Ovšem žádný ho neuspokojil.
Když se prokázal strážím náležitým sledem gest a sestoupil do jeskynních prostor pod povrchem, vyčítal si, že si ničeho nevšiml dříve a proti tomu zrádnému Tleilaxanovi náležitě nezasáhl. Intrikánský Mistr badatel měl příliš dlouho příliš mnoho výmluv a imperátora Shaddama naprosto oklamal. Kupodivu několik tleilaxan-ských Pánů se nedávno objevilo na Kaitanu, jako by tam patřili - a Shaddam to toleroval.
Jenže hrabě znal trpkou pravdu. I přes více než dvacetileté plánování, výzkum a značně nákladné financování byl projekt Amál naprostým krachem. Bez ohledu na to, čemu věřila Gilda, Fenring byl přesvědčen, že ti dva navigátoři selhali kvůli umělému koření, ne kvůli nějakému domnělému beakkalskému plánu.
Shaddam pošetile předpokládal, že má umělé koření na dosah, a jednal podle toho. Byla sice pravda, že většina důkazů, jež měl imperátor k dispozici, poukazovala na dlouho očekávaný úspěch, ale Fenring byl pořád nesvůj. I přes ta efemérní právnická zdůvodnění Shaddamova Velká melanžová válka značně poškodila jeho politické vztahy se šlechtickými rody. Teď bude trvat několik let, než se ze všech těch bot vzpamatují - pokud se vůbec vzpamatují.
Možná by bylo lepší, kdyby se svou krásnou Margot podnikli určité kroky, jimiž by se chránili před blížící se bouří, a předhodili imperátora vlkům. Shaddam Corrino bude trpět za vlastní chyby; hrabě Fenring však nemusí jít ke dnu s ním…
Hidar Fen Ažidika stál ve dveřích své soukromé kanceláře a čekal na Fenringa pyšně a povýšeně, jako by o sobě měl tak vysoké mínění, že se ani nevešlo do jeho malého těla. Přední část jeho bílého laboratorního pláště hyzdily nějaké rezavohnědé šmouhy.
Na velitelské gesto Mistra badatele vyklouzly sardaukarské stráže ven a nechaly ho s Fenringem samotného. Hrabě střídavě zatínal a povoloval pěsti vzteky, ale ovládl se. Nechtěl toho mužíka zabít příliš rychle. Když Fenring vstupoval, okázale za sebou zavřel dveře.
Ažidika pokročil vpřed a jeho krysí očka blýskla povýšenou důležitostí. "Pokloň se mi, Zoale!" Pak ze sebe vysypal ještě několik dalších příkazů jejich nesrozumitelným hrdelním jazykem a nakonec se opět vrátil k imperiální galaštině. "Nedal jsi mi vůbec žádnou zprávu a budeš za to náležitě potrestán!"
Fenring měl co dělat, aby se nesmál, když si uvědomil, co si ten mužík myslí, ale pak udělal jen poťouchlou malou poklonku, která Ažidiku zřejmě obměkčila. Poté se ohnal a popadl Mistra badatele za klopy pláště: "Já nejsem tvůj Tvarový tanečník! A ty jsi už teď mrtvý! Otázkou je jen kdy a jak, hm-m-a?"
Ažidikova sedavá pleť ještě více zbledla, když si uvědomil svou hroznou chybu. "Ale samozřejmě, můj milý hrabě Fenringu!" Jeho hlas byl sípavější, protože imperiální ministr pro koření ho stále více škrtil. "Vy jste…, obstál jste v mé zkoušce. To mě velice těší."
Fenring ho znechuceně odhodil od sebe. Ažidika tvrdě přistál na podlaze, ruce a nohy rozhozené.
Fenring si otřel ruce o kabátec, protože si dotekem s tím zrádným tvorem připadal pošpiněný. "Je načase zachránit z té katastrofy co se dá, Ažidiko! Měl bych tě shodit z balkonu Grand Palais, aby to všichni viděli, hm-m-a?"
Mistr badatel přiškrceným hlasem zavolal stráže. Fenring slyšel dusot kroků, ale to mu starosti nedělalo. Byl přece imperiální ministr pro koření a Shaddamův blízký přítel! Sardaukaři uposlechnou jeho rozkazů.

Usmál se, protože ho něco napadlo.
"Ano, hm-m-m, prohlásím Iks za opět svobodný a stanu se velkým osvoboditelem. Spolu se sardaukary odsoudím roky tleilaxanského útlaku, hm-m-a, a zničím všechny důkazy o tvém ilegálním výzkumu amálu. A pak já - a Shaddam, samozřejmě - budeme hrdinové."
Mistr badatel se vyhrabal na nohy a vypadal jako krysa s ostrými zuby, zahnaná do kouta. "To nemůžete udělat, hrabě Fenringu! Už jsme tak blízko. Tak blízko. Amál je připravený."
"Amál není k ničemu! Obě zkoušky s maxitrajlery dopadly katastrofálně a ty můžeš být rád, že Gilda ještě nepřišla na to, co jsme udělali. Navigátoři nemůžou syntetické koření použít. A kdo ví, jaké další vedlejší účinky ta tvoje látka má?"
"Nesmysl, můj amál je perfektní." Ažidika sáhl do záhybů svého oděvu, jako pro skrytou zbraň. Fenring se připravil k útoku, ale vědec vytáhl jen oranžovohnědou tabletu, kterou si strčil do úst. "Sám jsem konzumoval velice vysoké dávky a cítím se skvěle. Jsem silnější než kdy dřív. Vidím vesmír mnohem jasněji." Poklepal si na čelo tak zprudka, až mu na něm zůstala stopa.
Dveře se rozlétly a dovnitř vběhla jednotka sardaukarů, vedená mladým velitelem Candem Garonem. Muži se pohybovali s pružností šelem a nedrželi tvar jako obvykle.
"Ztrojnásobil jsem dávky koření pro všechny imperiální vojáky zdejší posádky," prohlásil Ažidika. "Teď už konzumují amál šest měsíců. Jejich těla jsou ho plná. A podívejte, jak dobře vypadají!"
Fenring si pozorně prohlížel tváře imperiálních vojáků. Viděl v nich vlčí prudkost, tvrdé oči a napružené nebezpečí ve svalech. Garon se mu mírně uklonil, ale jen s minimální přípustnou úctou.
"Možná, že pro ty zkušební navigátory byl amál moc silný a bude jen třeba směs upravit," pokračoval Ažidika. "Nebo by možná měli být jinak cvičeni. Nemusíme hned zahazovat všechen dosažený pokrok kvůli jedné malé chybě pilotáže. Příliš mnoho jsme investovali. Amál je účinný. Je účinný!"
Ažidika se začal chovat neklidně a horečnatě, jako na pokraji záchvatu. Trhanými nemotornými pohyby se protáhl kolem Fenringa a loktem odsunul z cesty jednoho ze sardaukarů. "Podívejte, hrabě, tohle musíte vidět. Já vás přesvědčím. Imperátor musí můj produkt vyzkoušet sám. Ano, musíme poslat vzorky na Kaitan." Kráčel chodbou s pozdviženýma rukama, malý mužík s klamným pocitem velikosti.
"Nemůžete chápat všechno. Vaše mysl je… nekonečně malá."
Fenring měl co dělat, aby Ažidikovi stačil. Vojáci je mlčky následovali.
Hlavní podlaží výzkumného pavilonu hraběte vždycky znechucovalo, ačkoli chápal, že tleilaxanské regenerační nádrže jsou nezbytné. Ženská těla s mrtvým mozkem ležela jako mrtvoly napojené na bublající podpůrné systémy, už nepodobná lidem, těla oteklá a uměle vyživovaná. Byly to jen zotročené dělohy, biologické továrny, produkující jakékoli organické látky nebo zvrhlosti, jaké genetičtí čarodějové naprogramovali do jejich rozmnožovacího systému.
Bylo zvláštní, že nádržky připojené k jejich tělům, obvykle obsahující vyprodukovaný amál, byly prázdné. Třebaže byly nádrže živé, zdálo se, že jsou vypnuté. Všechny až na jednu.
Ažidika ho vedl k nahé mladé ženě, teprve nedávno napojené na regenerační systém. Byla spíše chlapeckého vzhledu, s plochou hrudí, s krátkými tmavými vlasy. Zavřené oči se jí propadly do tváře.
"Všimněte si téhle, hrabě! Velmi zdravá, velmi schopná. Bude dobře vyrábět, třebaže jí zatím teprve konfigurují dělohu, aby produkovala chemické látky nezbytné pro předkoření. Pak ji propojíme s ostatními nádržemi a vyrobíme ještě víc."
Fenring neviděl nic erotického na tom bezmocném kusu masa, tak odlišném od jeho krásné ženy, jak jen bylo možné. "Proč je tak zvláštní?"
"Byla to špionka, hrabě. Chytili jsme ji, když tu slídila, přestrojená za muže."
"Překvapuje mě, že se všechny zdejší ženy nepřestrojují a neskrývají."
"Tahle byla z Bene Gesseritu."
Fenring nedokázal skrýt své ohromení. Sesterstvo ví o našich zdejších výzkumech? Zatracená Anirul! Měl jsem ji zabít.
"Čarodějnice mají nějaké tušení, co se tu děje. Proto nemáme moc času." Ažidika si nervózně mnul ruce. "Vidíte, že mě teď nemůžete popravit. Neodvážíte se celou tu práci zastavit. Imperátor musí mít svůj amál. Ty drobné nesrovnalosti můžeme vyřešit později."
Fenring pozvedl obočí. "Zničení celého maxitrajleru se všemi cestujícími říkáš ‚drobná nesrovnalost'?

Chceš říct, že bych měl prostě zapomenout na útok tvého Tvarového tanečníka proti mně? Hmmm?"
"Ano! Ano, říkám. Ve schématu celého vesmíru jsou takové věci nepodstatné." Mužík měl nepříčetný pohled. "Nemůžu připustit, abyste teď dělal problémy, hrabě Fenringu! Důležitost mé práce přesahuje vás, rod Corrinů i samotné Impérium. Potřebuji jen ještě trochu času."
Fenring se obrátil, připraven vyštěknout rozkaz sardaukarům - ale v jejich očích spatřil něco divného, když hleděli na Ažidiku; fanatickou oddanost, která ho ohromila. Ze všeho nejmíň čekal zpochybení loajality sardaukarů. Ti muži byli zjevně závislí na melanži. Vymyl jim Mistr badatel i mozky?
"Nedovolím, abyste mě zastavil!" To už byla jasná hrozba. "Teď ne!"
Tleilaxanští pracovníci v laboratoři si jejich rozepře všimli a přišli blíž. Někteří z nich mohli být také Tvaroví tanečníci. Fenringovi se stáhl žaludek a poprvé za celý život poznal chladné sevření skutečného strachu. Byl tady sám.
Za ty roky často snižoval Ažidikovy schopnosti, ale teď viděl, že Mistr badatel dokázal uvést v život ohromující plán. Obklíčený Fenring si uvědomil, že se z této planety možná nedostane živý.
Čekání. Čas utíká pomalu, připadá mi to delší než jeden život. Kdy ta noční můra skončí? Každý den se táhne, i když naděje přetrvává…

- C'TAIR PILRU, SOUKROMÉ DENÍKY (ZLOMEK)

MUŽ-STROJ STÁL PŘED TROSKAMI iksanské zbrojní továrny. Během více než dvaceti let tleilaxanské okupace byly linky, produkující kdysi složité stroje a technologické zázraky, velmi špatně udržovány nebo využity k jiným účelům. Okupanti neměli dostatek znalostí, aby ty složité systémy udrželi v hladkém chodu, a zkušení iksanští dělníci se uchylovali k pasivnímu odporu, jak jen to bylo možné. Právě předchozího dne se poslední sténající a otřásající se stanice na výrobní lince zhroutily. Opraváři bez valného nadšení odstranili rozbité součásti, ale tleilaxanští vládci neměli náhradní díly. Dělníci u jiných strojů se pokoušeli vypadat zaměstnaně a sardaukarské stráže i tleilaxanští Páni na ně pozorně dohlíželi. Nad hlavou přelétaly sledovací sondy a hledaly cokoli neobvyklého.
Princ Rhombur se vlastně ukrýval uprostřed davu. Stál jako socha před rušnou továrnou. Iksanští dělníci se po něm podívali, ale pak odvrátili pohled; neviděli ho, nepoznávali. Roky útlaku otupily jejich mysl i smysly.
Zjizvenou tvář a kovovou čepičku na hlavě měl odhalené jako vyznamenání. Umělá kůže na jeho mechanických končetinách byla stažena, takže se objevily převody, elektronika a mechanická vylepšení - to už se víc podobalo těm bi-iksanským monstrům. Gurney ho dokonce zašpinil. Třebaže Rhombur nemohl předstírat, že je člověk, mohl se vydávat za něco mnohem nižšího, než byl.
Chemický dým stoupal ke stropu jeskyně, kde výměníky vzduchu pohlcovaly a filtrovaly jeho složky. Ale ani ty nejlepší ventilační systémy nemohly odstranit pach nevinných lidí žijících ve strachu.
Rhomburovy oči, to pravé i to umělé, zkoumaly všechno kolem. Cítil odpor, hněv a zvedal se mu žaludek, když viděl zkázu kdysi krásného města. Už to skoro nemohl vydržet. Rychle se blížil čas příletu atreidských jednotek a princ doufal, že dokáže zasít semínka revoluce dost brzy, aby stačila vzejít.
Když se Rhombur dal do pohybu, dělal pomalé trhané pohyby a loudal se bezcílně jako jeden z těch tleilaxanských bi-iksanů. Rhombur tak došel až k temnému převisu vedle otlučené továrny.
Gurney Halleck, nepovšimnutý strážemi ani dělníky, mu dal signál. Vedle muže se signutovou jizvou stál zlomený stín někoho, jehož si Rhombur pamatoval ze společného mládí. Ohromen jeho zachmuřeným přísným vzhledem zašeptal: "C'tair Pilru!"
Tohle kdysi býval živý mladík, tmavooký a drobný, stejně jako jeho dvojče D'murr. Ale to, jak se C'tair změnil, bylo v jistém smyslu děsivější, než změny na D'murrově těle navigátora. Oči byly unavené a zapadlé, tmavé vlasy mu trčely v neumytých pramenech.
"Můj… princi?" Hlas měl šeptavý a nejistý. Zažil už příliš mnoho halucinací a nesplněných snů. C'tair, ohromen strašnými změnami, jež se přihodily dědici rodu Verniů, vypadal, že se každou chvíli zhroutí.
Gurney mu sevřel paži jako ve svěráku. "Opatrně, oba dva! Nesmíme na sebe upozornit. Nemůžeme si troufnout zůstat tady venku dlouho."
"Já… mám místo," řekl C'tair. "Několik míst."

"Musíme to rozhlásit." Rhombur mluvil tiše a odhodlaně. "Informovat ty, kteří se vzdali, i ty, kdo si po všechny ty roky zachovali nějakou jiskřičku naděje. Přizveme na pomoc dokonce i suboidy. Řekneme všem, že se princ z Iksu vrátil. Svoboda už není nepravděpodobná naděje - přišel čas. Ať o tom nikdo nepochybuje: dobudeme Iks zpět."
"Je velice nebezpečné, aby někdo pronesl taková slova nahlas," varoval C'tair. "Lidé žijí v hrůze."
"I tak to rozhlas, příteli, i kdyby to mělo znamenat, že mě ta monstra budou hledat. Moji lidé potřebují vědět, že jsem zpět a že ten dlouhý temný sen Iksu bude brzy za nimi. Řekni jim, ať jsou připravení. Vojáci vévody Leta dorazí brzy."
Rhombur vztáhl silnou protetickou paži a objal vyhublého bojovníka za svobodu. I princovým nedokonalým hmatovým senzorům se C'tair zdál spíše jako kostra. Doufal, že se Leto neopozdí.
Učinit z války sport je důmyslný krok. Když vládnete mužům militantní povahy, musíte chápat jejich vášnivou potřebu války.

- NEJVYŠŠÍ BAŠÁR ZUM GARON,
VELITEL IMPERIÁLNÍCH SARDAUKARŮ

V DEN ODLETU NA IKS nastupovaly atreidské jednotky do lodí s pocity euforie. Ale brzy na ně dolehne realita války.
Zbrojmistr Duncan Idaho a mentat Thufir Hawat doprovodili Leta na řečnickou věž, odkud bylo vidět na celý kosmodrom. Caladan takové shromáždění neviděl od té osudné plavby vzducholodě. Jedna řada vojenských plavidel za druhou se v ranním slunci leskla. Uniformovaní, bezvýhradně loajální atreidští vojáci stáli v řadách, celé moře mužů připravených nasednout do transportérů, monitorů, fregat a bitevních křižníku.
Na víc než dvě desítky let se tleilaxanští uzurpátoři a jejich spojenci sardaukaři zakopali na Iksu. Mnoho špehů zemřelo při snaze dostat se do nitra planety - a jestli byli Rhombur a Gurney zajati a mučeni, atreidské útočné síly možná ztratily výhodu překvapení. Leto věděl, že při této hazardní hře může ztratit všechno, ale nenapadlo ho útok odvolat. Ani na okamžik.
Zvlášť - pod velením Thufira Hawata - stálo k odletu připraveno i osmnáct zásobovacích lodí s malým vojenským doprovodem. Mentatův odvážný krok bude jasně viditelný a odvede pozornost. Flotila s pomocí se objeví mezi Beakkalem a asteroidem Sansin, kde odvysílají Letovu humanitární nabídku. Bylo velmi pravděpodobné, že sardaukaři vytvářející blokádu pošlou zprávy imperátorovi a Shaddam poté zaměří pozornost na planetu v karanténě. Budou tam staženy i imperiální síly. Mezitím budou delegáti rady landsraadu v Řečnické síni nepochybně vychvalovat velkorysost vévody Atreida.
Přibližně ve stejnou dobu udeří Duncanův útok na Iks jako kladivo…
Davy na přistávací ploše se tiskly ke stuhám nataženým po obvodu, barevným pruhům látky, které se ve větru vesele třepetaly. Lidé jásali a mávali černozelenými praporci s heraldickým sokolem, starobylým znakem rodu Atreidů.
Přítelkyně, manželky a matky volaly na vojáky shromážděné na ploše a povzbuzovaly je. Mnozí mladíci ještě využili chvíle a spěšně si běželi k zábranám pro poslední polibek na rozloučenou. Často bylo celkem jedno, jestli vůbec znají ty hezké ženy, které je vyprovázejí; bylo to prostě ujištění, že někomu záleží na tom, co s nimi bude, a že jim přeje štěstí.
Vévoda Leto musel proti své vůli myslet na Jessiku, která s ním teď už nebyla celé měsíce a žila v přepychu imperiálního paláce. Už velmi brzy porodí jeho dítě a Leto toužil být s ní. Tohle bylo světlou stránkou toho, že musí na Kaitan.
Leto se záměrně oblékl do šarlatové uniformy matadora, podobné té, kterou jeho otec hrdě nosíval do arény k boji s býky. Byl to významný symbol a lidé Caladanu jej dobře znali. Pokud měl Leto na sobě červenou, dav neviděl barvu krve (z níž atreidští Purpuroví vévodové před dávnými lety odvodili své přízvisko), ale slávu a podívanou.
Otevřely se nástupní rampy a nižší velitelé s hulákáním řadili své muže. Jedna z jednotek začala zpívat známou atreidskou válečnou píseň. Jak tak falešně hulákali do všeobecného zmatku, ostatní vojáci zachytili refrén a brzy všichni uniformovaní muži zpívali - zvučně oslavovali vzdor, odhodlání a lásku k

vévodovi.
Píseň dozněla a těsně předtím, než první jednotky stačily nastoupit, Leto přikročil k okraji řečnické věže. Dav ztichl a čekal na Letův projev na rozloučenou.
"Před mnoha lety, při vzpouře na Ekazu, bojoval vévoda Paulus Atreides bok po boku a hrabětem Dominikem Verniem. Tito velcí muži byli váleční hrdinové a věrní přátelé. Od té doby uplynulo mnoho času a došlo k mnoha tragédiím, ale nesmíme nikdy zapomínat na jedno: Rod Atreidů neopouští své přátele."
Dav se rozjásal. Za jiných okolností by se obecný lid o renegátský rod příliš nezajímal. Pro obyčejné lidi na Caladanu byl Iks vzdálenou planetou, kam se nikdy nedostanou, ale princ Rhombur jim přirostl k srdci.
"Naši vojáci osvobodí dávný domov rodu Verniů. Můj přítel princ Rhombur zachrání iksanský lid a vrátí mu svobodu."
Na Caladanu a dalších imperiálních planetách se lidé naučili nenávidět Tleilaxany. Iks byl samozřejmě nejhorším příkladem jejich jednání, ale zdaleka ne jediným. Po staletí těm trpaslíkům příliš mnoho procházelo a bylo načase zúčtovat s nimi po atreidsku.
Leto pokračoval: "My si nevybíráme, kdy být morální, kdy vykročit správnou cestou a pomoci jiným, kteří nás potřebují. Proto jsem také poslal svého mentata Thufira Hawata na jinou, samostatnou výpravu."
Rozhlédl se po davu. "Není to tak dávno, kdy jsme přísně zasáhli proti vrchnímu smírčímu soudci na Beakkalu - ale teď, kdy beakkalský lid trpí strašnou nákazou, ničící jejich planetu, máme je prostě ignorovat jen proto, že jsem měl neshodu s jejich vládou?" Leto pozvedl pěst do vzduchu. "Já říkám ne!"
Lidé znovu jásali, třebaže tentokrát poněkud méně nadšeně.
"Ostatní velkorody se klidně dívají, jak obyvatelstvo Beakkalu umírá, ale rod Atreidů se postaví imperiální blokádě a dodá tolik potřebné zásoby, jako jsme to udělali pro Riches." Leto ztišil hlas. "Také bychom přece byli rádi, kdyby někdo jiný udělal totéž pro nás, není to tak?"
Leto si byl jistý, že chápou jak zásadu, tak volbu. Jakmile si upevnil postavení v landsraadu agresivní odpovědí na původní beakkalskou urážku, ukázal i laskavější stránku, když pomohl obětem na Riches. Teď prokáže sílu svého srdce. Vzpomněl si na citát z oranžsko-katolické bible: Je snadné mít rád přítele, těžké mít rád nepřítele. "Sám poletím přímo na Kaitan, kde promluvím se svým bratrancem imperátorem a pronesu oficiální projev k landsraadu." Odmlčel se a cítil, jak se v něm vzmáhá gejzír emocí. "Navštívím také svou milovanou paní Jessiku, která brzy porodí naše první dítě."
Ozvalo se volání a hvízdání; rozvlnily se atreidské praporce. Lidé dávno hleděli na svého vévodu a na všechno, co se dělo na hradě, jako na mýtus, legendu. Obyčejní lidé takové věci potřebují.
Nakonec pozvedl ruku v požehnání a řev davu a vojáků ho skoro ohlušil. Duncan a Thufir vedle něj sledovali, jak vojáci nastupují do svých určených lodí v dokonale vyrovnaných útvarech. Takováto vojenská přehlídka by udělala dojem i na samotného imperátora Shaddama.
Leto pocítil vnitřní uspokojení, protože se na něj přelila vlna sebedůvěry a kladných očekávání jeho lidu. Sliboval si, že je nezklame.
Tvář Impéria se měla změnit.
Člověk, který uvidí příležitost a nic neudělá, spí s otevřenýma očima.

- FREMENSKÁ MOUDROST

DOMA NA GIEDI PRIMĚ si Glossu Rabban užíval toho, že vládne harkonnenskému sídlu. Z vysoké pevnosti s kamennými hradbami mohl velet sluhům, vyhlašovat vlastní gladiátorské turnaje a ovládat lid železnou rukou. Byla to jeho výsada jako šlechtice landsraadu.
A ještě lepší bylo, že mu za krk nedýchal žádný zlomyslný mentat a nekritizoval ho za všechno, co udělal. Piter de Vries hrál své diplomatické a špionážní hry na Kaitanu. A Rabbanův strýc zůstával na Arrakisu, aby sledoval složité operace kolem těžby koření, když teď hrozily inspekce a audity CHOAM.
Takže Bestie tu byl sám a tudíž velel.
Technicky byl na-baron, dědic titulu rodu Harkonnenů, ačkoli baron často vyhrožoval, že změní názor a

předá nástupnictví malému Feydu-Rauthovi, pokud Rabban nenajde nějaký způsob, jak prokázat svou nedocenitelnost.
Stál ve východním křídle Pevnosti u zvířecích kotců, kde to v chodbách ostře a divoce páchlo psy. Vlhká srst a krev, sliny a výkaly se hromadily a rozkládaly, jak zvířata skákala a zmítala se ve své uzavřené jámě pod cestou. Zvířata s lesklýma černýma očima se rvala o záblesk denního světla nebo o cár čerstvého masa, Chňapala dlouhými tesáky po imaginárních nepřátelích. Rabban jako vůdce smečky cenil na psy zuby, mezi silnými rty jim ukazoval nepravidelné bílé tesáky.
Dřepl si, sáhl do kotce u okraje cesty a vytáhl mrskajícího se opičího králíka. Ten měl velké kulaté oči a svěšené uši. Jeho chápavý ocas sebou škubal, jak se zvíře bálo o život a zároveň toužilo po troše náklonnosti. Rabbanovy silné prsty popadly záhyby jeho měkké kůže a teplé srsti tak pevně, že se zvířátko zatřáslo. Pozvedl ho do výše, aby psi to sousto viděli.
Dole v jámě začala zvířata výt, štěkat a vysoko vyskakovat. Jejich drápy klouzaly po slizkých kamenných stěnách, ale až k okraji psi nedoskočili. Chlupatý tvoreček v Rabbanově ruce sebou škubal a kopal, jak se snažil uniknout té noční můře cvakajících tesáků pod sebou.
Náhle se těsně za ním ozval nějaký hlas, tak těsně, až sebou Rabban trhl. "Pracujete na své image, Bestie?"
To vyrušení polekalo Rabbana natolik, že uvolnil sevření. Opičí králík padal do jámy. Jeden z vyskakujících psů - velký šedý bruweiler - ho popadl ve vzduchu a roztrhal kousek potravy na krvavé cáry dřív, než oběť vůbec měla čas kviknout.
Rabban se prudce obrátil a uviděl za sebou stát tmavovlasého vikomta Hundro Moritaniho. Ruce s velkými klouby měl opřené o vojenské kalhoty chráněné šupinovým brněním; také široké epolety na kabátci byly z šarlatových, vzájemně se překrývajících hedvábných šupin.
Než ze sebe Rabban stačil vyrazit nějakou odpověď, přihnal se kapitán Kryubi, velitel harkonnenské gardy, a za ním rozčileně vyhlížející pobočník, který měl také epolety a na klopě erb rodu Moritaniů.
"Omlouvám se, pane!" volal udýchaně Kryubi. "Vikomt šel dál bez mého dovolení. Zatímco jsem se vás pokoušel najít, šel…" Grummanský vůdce se jen usmál.
Rabban umlčel Kryubiho mávnutím ruky. "To vyřídíme později, kapitáne, jestli se ukáže, že je to pro mě ztráta času." Stále ještě trochu vyvedený z míry se otočil proti Moritanimu celou šíří svých ramen a podíval se mu přímo do očí. "Co chcete?" Technicky vzato měl vikomt v landsraadu vyšší postavení než on a svou pomstychtivou povahu už dostatečně prokázal proti rodu Ekazů i proti ginázským Zbrojmistrům.
"Chci vám nabídnout příležitost přidat se ke mně při příjemné strategické hře."
Rabban ve snaze znovu se ovládnout popadl v kleci dalšího opičího králíka. Držel zvířátko za zátylek, aby na něj nemohlo dosáhnout chápavým ocasem, ať se snažilo, jak chtělo.
"Myslel jsem jen, že by rod Harkonnenů měl z té ironie stejné potěšení jako já," pokračoval Moritani. "Také jsem si myslel, že byste byl ochoten využít příležitosti, kterou nám nabídlo mizerné plánování vévody Leta."
Rabban držel králíka nad psím kotcem. Psi chňapali a vrčeli, snažili se dosáhnout na tu lahůdku, ale Bestie ji držel daleko mimo jejich dosah. Vyděšený svíjející se králík pokropil psy sprškou moči, ale šelmám to zřejmě nevadilo. Když Rabban cítil, že zvířátko je vyděšené na nejvyšší míru, s nechutí ho hodil psům. "Tak mi to vysvětlete. Čekám. Co s tím má co společného rod Atreidů?"
Vikomt pozvedl ježaté obočí. "Předpokládám, že vy vévodu Leta Atreida milujete ještě méně než já."
Rabban se zamračil. "To ví každý hlupák."
"Právě v této chvíli je vévoda Leto na cestě na Kaitan. Má promluvit před landsraadem."
"No a co? Mám se hnát na Kaitan? Abych dostal místo v první řadě?"
Vikomt se trpělivě usmál jako rodič, který čeká, až dítě něco pochopí. "Jeho mentat Thufir Hawat odletěl s humanitární pomocí na Beakkal. A kromě toho," Moritani pozvedl ukazovák, "skoro všechny jednotky rodu Atreidů poslal Leto bez velkého hluku na tajnou vojenskou misi."
"Kam? Jak jste se to dozvěděl?"
"Zjistil jsem to, Bestie Rabbane, protože člověk nemůže přesunout vojsko takové síly, které potřebuje tolik lodí Gildy, aniž by si toho všiml i ten nejneschopnější špion."

"No dobře," přikývl Rabban. Kolečka v mozku se mu točila, ale nezabrala. "Takže o tom víte. Ale kam ty atreidské síly letěly? Je Giedi Prima ohrožená?"
"Ale ne, Giedi Prima ne - rod Atreidů je příliš civilizovaný na takovou pokoutní akci. Po pravdě řečeno, jejich cíl je mi celkem lhostejný, pokud jím nejste vy nebo já."
"Tak proč by to mělo zajímat mě?"
"Rabbane, pokud si to správně spočítáte, uvědomíte si, že tyhle opatrné a koordinované atreidské manévry znamenají, že Letův milovaný Caladan chrání jen velice malé síly. Jestliže teď podnikneme soustředěný vojenský útok, můžeme ho připravit o rodový domov."
Opičí králíci v kleci kničeli a mrskali sebou a Rabban kopl do pletiva, ale to je jen rozčílilo ještě víc. Kryubi stál stranou a tenký knírek se mu pohyboval, jak zamyšleně tiskl rty k sobě. Kapitán gardy neměl v úmyslu promluvit, ani nabízet taktické rady, pokud o to Rabban nebude výslovně žádat.
Nervózní pobočník spěšně přistoupil k Moritanimu. "Pane vikomte, víte přece, že to není moudré! Napadnout planetu bez předchozího varování, bez předchozího sporu před landsraadem a bez formální výzvy soupeřícímu šlechtickému rodu výslovně porušuje pravidla kanly. Znáte pravidla stejně dobře jako jiní, pane. Víte…"
"Ticho!" řekl vikomt, aniž by zvýšil hlas. Pobočník zavřel ústa, až to slyšitelně cvaklo. Ale Rabban chtěl slyšet odpovědi na pobočníkovy námitky, protože rozčilený muž nastolil otázky, jež by rád položil sám, kdyby se nebál, že bude vypadat jako zbabělec.
"Můžu?" zeptal se Moritani a sáhl do králičí klece. Popadl zmítající se kouli srsti a podržel ji nad kotcem. "Zajímavé! Sázíte si předem, který pes kořist dostane?"
Rabban zavrtěl hlavou. "To je jen krmení."
Vikomt králíka pustil. Velký šedý bruweiler znovu vyskočil výše než ostatní a chytil králíka ve vzduchu. Rabban se rozhodl, že toho agresivního psa umístí zvlášť a vypustí ho při příštím gladiátorském turnaji.
"Pravidla jsou pro starce, kteří raději chodí ve vyjetých kolejích historie," prohlásil vikomt. Ostatně když tehdy brutálně napadl svého úhlavního nepřítele, rod Ekazů, zničil kobercovým bombardováním celý poloostrov kolem hlavního města, zabil arcivévodovu nejstarší dceru a znovu tak rozdmýchal starý svár, který se táhl už po několik generací.
"Ano, jenže vy sám jste léta musel snášet imperiální sankce za to, že jste ta pravidla porušil," namítl Rabban. "Posádku sardaukarů na své planetě, přerušení obchodu…"
Před lety, když se vévoda Leto pokoušel vyjednat smír mezi Moritani a Ekazem, postavil se na stranu rodu Ekazů a dokonce to jeden čas vypadalo, že se ožení s arcivévodovou dcerou. Ale Moritaniho návrh nebyl ani tak pomstou, jako spíš prostým využitím příležitosti.
"No a vzhledem k Shaddamovým nařízením nesmím přesunout větší množství vojska. Přivezl jsem jich tolik, kolik jsem dokázal úspěšně utajit před pozorovateli."
"Sem? Na Giedi Primu?" Rabbana to vylekalo.
"Jen přátelská návštěva," pokrčil rameny Moritani. "Napadlo mě však, že rod Harkonnenů může vyslat vojska kolik chce, a nikdo se nebude na nic ptát. Takže se vás ptám, přidáte se v tomhle odvážném dobrodružství ke mně?"
Rabban se zhluboka nadechl, tak šokovaný, že nevěděl, co říci. Kryubi nervózně přešlápl, ale neřekl nic.
"Chcete, aby se harkonnenské jednotky přidaly k vašim? Aby Grummanci a Harkonnenové napadli Caladan…"
"Právě teď je Caladan skoro bezbranný," připomněl mu Moritani. "Podle našich výzvědných zpráv tam zůstalo jen pár starců a chlapců s ručními zbraněmi. Ale musíme jednat rychle, Leto nenechá své dveře takhle dokořán dlouho. Co můžete ztratit? Jdeme na to!"
"Možná také počítá s pravidly kanly, jimiž jsou vázány všechny rody, pane," řekl Kryubi suše. "Je třeba zachovávat pravidla."
Nervózní pobočník si narovnal erb na klopě a znovu se obrátil na svého pána. "Pane vikomte, to je příliš ukvapená akce. Snažně vás prosím, rozmyslete…"
Hundro Moritani provedl ostrý tvrdý výpad ramenem a srazil vlastního pobočníka přes okraj kotce do jámy. Na rozdíl od králíků měl pobočník čas zaječet, než ho psi napadli.
Grummanec se na Rabbana usmál. "Někdy člověk musí jednat nečekaně, aby získal největší výhody."

Pobočník sebou dole přestal mrskat a hladová zvířata rvala jeho tělo na kusy. Rabban slyšel vlhký zvuk trhaného masa, ostré praskání dlouhých kostí, rozhryzávaných pro čerstvý horký morek.
Pomalu, zlověstně přikývl. "Caladan bude náš. Ta představa se mi líbí."
"Pod společnou okupací," připomněl Moritani.
"Ano, jistě. A jak navrhujete, že ho budeme bránit, až ho dobudeme? Jen co se vévoda vrátí, bude mít svoje vojsko - pokud o ně někde nepřijde."
Moritani se usmál. "Nejdříve se postaráme, aby se z Caladanu nedostaly žádné zprávy. A až naše vojska uspějí, omezíme člunkovou dopravu ke všem přilétajícím maxitrajlerům."
"A vévodovi Letovi připravíme překvapeníčko, až se vrátí!" dodal Rabban. "Počkáme si na něj a přepadneme ho, jen co přistane."
"Přesně tak. Detaily můžeme domyslet společně. Později také možná budeme muset přivézt posily, větší okupační síly, aby zkrotily obyvatelstvo."
Hrubý dědic harkonnenského titulu pevně stiskl silné rty. Když vzal věci do vlastních rukou naposledy, havaroval s jediným existujícím nekorábem na Wallachu IX. Pokoušel se zaútočit na ty čarodějnice, které nakazily barona tou svou nemocí. Tehdy si Rabban myslel, že na něj strýc bude pyšný, že jednal nezávisle. Jenže plán nevyšel a on tak ztratil nedocenitelnou loď…
Tentokrát však věděl, že by jeho strýc nezaváhal, kdyby měl takovou příležitost napadnout zaryté nepřátele rodu Harkonnenů. Obezřetně se podíval na vikomta. Kapitán Kryubi tiše, ale s rozmyslem přikývl.
"Za předpokladu, že použijeme neoznačené lodi, vikomte," řekl Rabban. "Budeme se tvářit, že je to velká obchodní výprava, nebo tak něco… Zkrátka všechno, jen ne vojenské síly."
"Vám to myslí, hrabě Rabbane! Myslím, že budeme dobře spolupracovat."
Rabban se nad tím komplimentem rozzářil. Doufal, že jeho odvážné rozhodnutí strýci ukáže, jak je Bestie ve skutečnosti chytrý.
Podali si na tu dohodu ruce. Zvuky krmení dole ztichly a rozježení svalnatí psi s nadějí vzhlédli, jestli nepřijde ještě něco.
Zvětšují břímě člověka více vědomosti, nebo nevědomost? Každý učitel musí tuto otázku zvážit, než začne měnit studenta.

- PANÍ ANIRUL CORRINOVÁ, SOUKROMÝ DENÍK

V DALŠÍM NÁDHERNÉM IMPERIÁLNÍM ZÁPADU slunce se Mohiamová přikradla za Jessikou, sedící u malého jezírka v ozdobné zahradě. Dlouhou chvíli pozorovala Mluvčí pravdy svou tajnou dceru. Mladá žena snášela své pokročilé těhotenství dobře, nevadila jí ani nynější nemotornost jejího těla. Dítě se už brzy narodí.
Jessica se natáhla vpřed a zčeřila prsty vodu v jezírku. Koutkem úst podotkla: "Musí to být skutečně zábavné, Ctihodná matko, takhle tam stát a pozorovat mě."
Mohiamová se lehce usmála. "Očekávala jsem, že vycítíš, že jsem tady, dítě. Koneckonců, kdo tě učil pozorovat svět kolem sebe?" Došla až k okraji jezírka a ukázala jí paměťový krystal. "Paní Anirul mě požádala, abych ti dala tohle. Jsou určité věci, které bys měla vědět."
Jessica uchopila třpytivý předmět a prohlížela si ho. "Je už paní Anirul líp?"
Mohiamová odpověděla opatrně. "Jsem přesvědčená, že se její stav značně zlepší, až se tvoje dcera narodí. Má o dítě starosti, a to jí působí velký stres."
Jessica se podívala jinam, protože měla strach, že Mohiamová uvidí, jak se červená. "Nerozumím, Ctihodná matko! Proč by mělo dítě vévodské konkubíny být tak důležité?"
"Pojď někam, kde si můžeme sednout. Do soukromí." Vykročily k sluncem poháněnému kolotoči; ten tu pro svou zábavu instaloval předchozí imperátor.
Jessica na sobě měla těhotenské šaty v atreidských barvách, které jí připomínaly Leta. Změny jejího těla v ní vyvolaly mnoho protichůdných emocí, změny nálad, jež i se svým benegesseritským výcvikem sotva dokázala kontrolovat. Každý den vylévala své láskyplné myšlenky do vázané pergamenové knihy, kterou jí darovala Anirul. Vévoda byl hrdý muž, ale Jessica v hloubi srdce věděla, že mu chybí.

Mohiamová usedla na pozlacenou lavičku kolotoče a Jessica se k ní připojila, stále ještě s krystalem v ruce. Mechanismus, aktivovaný jejich vahou, se začal pomalu otáčet. Jessica sledovala, jak se jí výhled na zahradu mění před očima. Na nedalekém sloupu obepnutém bouganvilleami se rozsvítila lumina, ačkoli slunce ještě zcela nezapadlo za obzor. Od svého příjezdu na Kaitan, a zvlášť po tom překvapivém kousku Tyrose Reffy před imperiální lóží, byla kolem Jessiky neustále nějaká benegesseritská strážkyně. Třebaže Jessica nikdy nedala najevo podráždění, nemohla si jejich láskyplné ochrany nevšimnout.
Čím jsem tak zvláštní? Proč Sesterstvo tak stojí o mé dítě? Jessica obracela paměťový krystal v rukou. Byl osmiúhelníkový, třpytil se levandulovými ploškami. Mohiamová vytáhla další podobný krystal a pozvedla jej. "Tak do toho, dítě! Aktivuj ho."
Jessica poválela třpytivé zařízení v dlaních a pak je sevřela v rukou, zahřívala je tělesným teplem, navlhčovala svým potem, aby napojila energií vybrané vzpomínky, uložené uvnitř. Jak do něj soustředěně hleděla, krystal začal vysílat obrazové paprsky, protínající se právě na její sítnici. Mohiamová vedle ní aktivovala druhý krystal.
Jessica zavřela oči a ucítila hluboký hukot, jako když se maxitrajler noří do zakřiveného prostoru. Jakmile opět otevřela oči, její zrak se změnil. Zdálo se, že je v benegesseritských archivech, daleko od Kaitanu. Hluboko v průsvitných skalách Wallachu IX. se stěny a strop obrovské knihovny třpytily odraženým prizmatickým osvětlením, odrážejícím světlo od miliard broušených plošek. Ona a Mohiamová, ponořeny v senzorické projekci, stály teď ve virtuálním vchodu. Iluze byla neuvěřitelně skutečná.
Mohiamová řekla: "Budu tvou průvodkyní, Jessiko, abys pochopila svůj význam."
Jessica stála mlčky, zaujatá, ale s obavami.
"Když jsi opouštěla Školu Matek," začala Mohiamová, "uměla jsi už všechno, co se dá naučit?"
"Ne, Ctihodná matko. Ale naučila jsem se, jak potřebné informace získat."
Jakmile obraz Mohiamové uchopil Jessiku za ruku, zdálo se jí, že cítí pevné sevření a suchou kůži staré ženy. "Přesně tak, dítě, a tohle je jedno z důležitých míst, kde můžeš hledat. Pojď, ukážu ti úžasné věci."
Prošly tunelem do tmy, jež se kolem Jessiky rozšířila. Cítila, ale neviděla obrovskou černou síň se zdmi a stropem daleko mimo její dosah. Jessica měla chuť vykřiknout. Její puls se silně zrychlil. Použila svůj výcvik k tomu, aby jej zpomalila, ale příliš pozdě. Její společnice si toho všimla.
Ticho porušil přísný hlas Mohiamové: "Máš strach?"
",Strach zabíjí mysl,' Ctihodná matko. ,Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne.' Co je to za tmu a co se z ní můžu naučit?"
"Ta představuje, co dosud nevíš. Je to vesmír, který jsi ještě neviděla a který si ani nedovedeš představit. Na počátku času panovala temnota. Na konci to bude stejné. Naše životy jsou jen jiskřičkami světla mezi tím, jako nejmenší hvězdy na nebi." Hlas Mohiamové se přiblížil k Jessičinu uchu. "Kwisatz Haderach. Pověz mi, co ti to jméno říká!"
Ctihodná matka pustila její ruku a Jessica cítila, jak se vznáší od země, v té husté tmě zcela slepá. Zachvěla se, bojovala s panikou. "Je to jeden z genetických programů Sesterstva. To je všechno, co vím."
"Tahle černá propast skrytých vědomostí kolem tebe obsahuje všechna tajemství vesmíru. Obavy, naděje a sny lidstva. Všechno, čím jsme kdy byli a čeho kdy můžeme dosáhnout. Tohle je potenciál Kwisatze Haderacha. On je vyvrcholením našeho nejnáročnějšího genetického programu, mocný mužský Benegesseriťan, jenž dokáže překlenout prostor a čas. On je člověk nad všechny jiné, bůh v podobě muže."
Jessica nevědomky položila ruce na své kulaté bříško, kde její nenarozené dítě - vévodův syn - leželo schoulené v bezpečí lůna, temného jako tato síň.
Hlas její staré učitelky byl křehký jako suchá větévka. "Dobře poslouchej, Jessiko - po tisících let pečlivého benegesseritského plánování je dcera, kterou nosíš, předurčena stát se matkou Kwisatze Haderacha. Proto se tolik staráme o tvou bezpečnost. Paní Anirul Sadow-Tonkinová Corrinová je kwisatzová Matka, která se zapřísá-hla tě chránit. To na její rozkaz se nyní dozvídáš o svém místě v oněch událostech, jež se kolem tebe odehrávají."
Jessica nebyla šokem schopná promluvit. Kolena jí v té beztížné temnotě podklesávala. Pro lásku k

Letovi se vzepřela Bene Gesseritu. Ona čeká syna, ne dceru! A Sestry to nevědí.
"Chápeš, co jsem ti právě odhalila, dítě? Naučila jsem tě mnohé. Chápeš, jak důležité to je?"
Jessica spíše pípla, než odpověděla: "Chápu, Ctihodná matko." Neodvážila se přiznat svůj prohřešek teď, nenapadal ji vůbec nikdo, komu by se mohla svěřit se svým strašným tajemstvím, obzvlášť ne své přísné učitelce. Proč mi to neřekly dřív?
Jessica se posílila myšlenkou na Leta a na jeho úzkost po Victorově smrti, způsobené zradou jeho konkubíny Kailey. Udělala jsem to pro něj!
I přes benegesseritské zákazy citů došla Jessica k přesvědčení, že její nadřízené nemají právo zasahovat do lásky mezi mužem a ženou. Proč se jí tolik bojí? Celý její výcvik nedokázal na tuto otázku odpovědět. Zničila Jessica samojediná celý program Kwisatze Haderacha, zlikvidovala tisíce let práce? Mísily se v ní zmatek, hněv a strach. Vždycky můžu mít ještě dcery. Pokud to bylo tak důležité, proč jí to neřekly dřív? Ty jejich zatracené intriky!
Cítila vedle sebe svou učitelku a vzpomněla si na jeden den na Wallachu IX., kdy musela podstoupit zkoušku vlastní lidskosti. Ctihodná matka Mohiamová držela u jejího smetanového hrdla jedovatý gom džabbár. Jedna chyba a smrtící jehla by pronikla její kůží a okamžitě ji zabila.
Až Sesterstvo zjistí, že nečekám dceru…
Černá místnost se pomalu otáčela, jako by byla propojená s kolotočem v imperiální zahradě. Ztratila smysl pro místo a směr, dokud si neuvědomila, že následuje Mohiamovou skrze stíny do tunelu světla. Obě ženy vyšly ve velké osvětlené místnosti. Podlaha pod nimi byla projekční stěnou s lesem matoucích slov.
Mohiamová vysvětlila: "To jsou jména a čísla popisující genetické programy Sesterstva. Vidíš, jak se všechny větví od základní linie. Tohle je linie, kulminující Kwisatzem Haderachem."
Podlaha se rozzářila. Ctihodná matka ukázala Jessice, kam do toho zapadá ona. Mladá žena viděla své vlastní místo a nad ním jméno své rodné matky: Tanidia Nerusová. Možná bylo skutečné, ale možná to bylo i kódové označení. Sesterstvo mělo mnoho tajemství. Pouto mezi rodiči a dítětem v Sesterstvu neexistovalo.
Zvláště jedno jméno Jessiku překvapilo - Hasimir Fenring. Viděla ho u imperiálního dvora, toho podivného muže, jenž imperátorovi neustále šeptal do ucha. Na rodokmenech se jeho genetická linie přiblížila k vrcholu, ale pak se vytratila do genetické slepé uličky.
Mohiamová si všimla jejího pohledu a řekla: "Ano, hrabě Fenring byl téměř náš úspěch. Jeho matkou byla jedna z nás, pečlivě vybraná. Ale tahle linie nakonec neuspěla. Stal se nadaným, avšak zbytečným experimentem. Dodnes nezná své místo mezi námi."
Jessica si povzdechla a přála si, aby její vlastní život byl méně komplikovaný, s přímými odpověďmi místo klamů a záhad. Chtěla porodit Letova syna - ale teď věděla, že na tom jediném dítěti stojí prastarý domeček z karet. To nebylo fér.
Cítila, že už tu senzorickou projekci dlouho nevydrží. Její břímě bylo i tak obrovské a tak soukromé, že o něm nemohla s nikým hovořit. Potřebovala čas k přemýšlení, zoufale ho potřebovala. Chtěla uniknout zkoumavému pohledu Mohiamové.
Konečně paměťový krystal přestal zářit a Jessica se znovu ocitla na pomalu kroužícím kolotoči v imperiální zahradě. Vysoko nad jejich hlavami pokrývaly noční oblohu hvězdy. Jessica a Ctihodná matka Mohiamová seděly v jezírku světla lumin.
Jessica ucítila, jak dítě v jejím břiše koplo, tvrději než kdy dřív.
Mohiamová natáhla ruku s otevřenou dlaní na vystouplé břicho konkubíny a usmála se, když i ona ucítila nenarozené dítě kopat. Její normálně bezvýrazné oči zajiskřily. "Ano, je to silné dítě - a má před sebou velkou budoucnost."
Jsme cvičeni k tomu, abychom věřili, ne abychom věděli.

- ZENSUNNITSKÝ AFORISMUS

PITER DE VRIES, oblečený ve vyslanecký plášť s širokými rukávy, aby u dvora nebyl nápadný, stál nenápadně v zadních řadách shromážděného davu a pozoroval jednotlivé hodnostáře sledující dění v

imperiální audienční síni. Uprostřed takových akcí se mentat může hodně dozvědět.
Nenápadně se posunoval dopředu, až těhotná konkubína vévody Leta stála před ním v doprovodu paní Margot Fenringové, mladé princezny Irulán a dvou dalších benegesseritských Sester. Cítil tu atreidskou děvku, viděl, jak si zlaté světlo hraje na jejích bronzových vlasech. Krásná. Dokonce i takhle, těhotná s tím atreidským fakanem, zůstávala žádoucí. Pomocí svých diplomatických výhod získal de Vries takové místo, aby mohl pozorovat Jessiku a zachytit jakékoli útržky rozhovoru, jež by mohly být užitečné při plánování odvážné akce, kterou měl na mysli.
Vysoko na Trůnu zlatého lva seděl Shaddam IV. a poslouchal lorda rodu Novebruns, který formálně požádal, aby léno na Zanovaru bylo odebráno rodu Taligari a připojeno k jeho vlastním državám. Jakkoli imperátorovi sardaukaři nechali z velkých měst jen začernalé jizvy. Lord Novebruns byl přesvědčen, že by se tam i tak daly dolovat cenné suroviny. A značně nadsadil výsledné daně, jež by z toho mohly plynout rodu Corrinů. Nápadná byla nepřítomnost rodu Taligari; ten byl zneuctěn a nesměl na jednání ani vyslat svého zástupce.
De Vries to všechno považoval za velmi zábavné.
Menší trůn po Shaddamově levici, patřící paní Anirul, zůstal prázdný; komoří Rigondo ji jako obvykle omlouval tím, že se necítí dobře. To byl značný eufemismus a celý dvůr to věděl. Podle toho, co se říkalo, se úplně zbláznila.
To Piter de Vries považoval za ještě zábavnější.
Jestli paní Anirul prodělala duševní zhroucení, jestli má skutečně sklony k násilí, bylo by obzvlášť účinné (a k rodu Harkonnenů prakticky nevysledovatelné), kdyby ji pokřivený mentat dokázal nějak přesvědčit, aby napadla tu atreidskou děvku…
Už celé měsíce, po politováníhodném skonu svého předchůdce Kala Whyllse, sloužil de Vries jako dočasný harkonnenský vyslanec. Během té doby číhal ve stínech paláce, málokdy s někým promluvil, choval se nenápadně. Den za dnem sledoval běh dvora a analyzoval vzájemné vztahy různých osobností. Bylo zvláštní, že těhotnou Jessiku neustále jako kvočny obklopovaly jiné Sestry, což mu vůbec nedávalo smysl. O co jim jde? Proč ji tak ochraňují? Nebude snadné dostat se k ní ani k vévodovu dítěti. Bylo by ji lepší zabít, dokud je ještě těhotná, a obě vraždy tak dokonat jednou ranou. Zatím však neviděl žádnou příležitost. A mentat rozhodně neměl v úmyslu obětovat vlastní život v baronův prospěch. Takhle zase rodu Harkonnenů věrný nebyl.
De Vries vykoukl za ramenem muže před sebou a uviděl Gaius Helenu Mohiamovou stát na obvyklém místě stranou od imperátora, odkud mohla být povolána, aby vykonala svou povinnost Mluvčí pravdy. Dokonce i na takovou vzdálenost, přes všechny ty lidi a činnosti mezi nimi, zachytila Mohiamová jeho pohled a probodla ho temným nenávistným zrakem. Před mnoha lety na ni de Vries použil včelku, aby ji baron mohl oplodnit tou dcerou, kterou po něm Sesterstvo žádalo. Mentat se jí tehdy náležitě vysmál a od té doby nepochyboval, že by ho zabila, kdyby měla příležitost.
Náhle na sobě ucítil i jiné pohledy a zahlédl v davu další černě oděné ženy, jak se k němu blíží. Nervózně ucouvl od Jessiky pryč.

JAKO VŠECHNY MLUVČÍ PRAVDY i Gaius Helena Mohiamová považovala zájmy Bene Gesseritu za prvořadé, stojící dokonce i nad zájmy imperátora. A nejvyšší prioritou Sesterstva teď bylo chránit Jessiku a její dítě.
Číhavá přítomnost harkonnenského mentata působila Mohiamové velké starosti. Proč se Piter de Vries o Jessiku tolik zajímá? Neustále se někde v pozadí plížil a jasně ji špehoval. A teď byla obzvlášť citlivá doba, den porodu se rychle blížil…
Mohiamová se rozhodla podniknout další krok, aby mentata vyvedla z rovnováhy. Potlačila úsměv a rukou vyslala signál jedné ze Sester v zadní části síně, jež zase něco zašeptala do ucha sardaukarského strážce. Mohiamová mohla použít málo známý, ale v právních archivech dosud zanesený precedens. Pravý mentat by ho jistě znal nazpaměť, ale de Vries nebyl žádným pravým mentatem. Tohohle vytvořili - a pokřivili - v tleilaxanských nádržích. Uniformovaný voják vyrazil do davu, zatímco lord Novebruns dál vysvětloval imperátorovi těžební techniky a minerální zdroje. Strážný popadl de Vriese za límec, když se snažil zmizet v davu. Tři další strážní mu přišli na pomoc, zkrotili vzpírajícího se a protestujícího mentata a

vlekli ho k postrannímu východu. Potyčka byla krátká a způsobila jen minimální vyrušení během vášnivého lordova projevu. Program u dvora pokračoval plynule. Imperátor na svém trůnu vypadal znuděně.
Mohiamová vyklouzla výklenkem a obešla síň, aby se v chodbě setkala se vzpírajícím se zajatcem.
"Požádala jsem o úplnou prověrku vašeho vyslaneckého pověření, Pitere de Vriesi. Dokud nebude provedena, máte zakázán vstup do Audienční síně, jestliže pádišáh imperátor projednává státní záležitosti."
Piter de Vries ztuhl, jak mu to docházelo. Jeho úzká tvář nabyla nevěřícného výrazu. "To je směšné! Jsem oficiálně jmenovaný vyslanec rodu Harkonnenů. Pokud nesmím do imperátorovy přítomnosti, jak mám vykonávat své služby v baronově zájmu?"
Mohiamová se k němu naklonila, oči přimhouřené do štěrbin. "Je velmi neobvyklé, aby funkci vyslance zastával mentat."
De Vries na ni pohlédl a odhadoval to, co považoval za malichernou ukázku síly. "Ale přesto byly všechny potřebné formuláře vyplněny a schváleny. Kalo Whylls byl odvolán a baron mi důvěřuje, že budu úspěšně zaujímat jeho místo." Pokoušel se urovnat si oděv.
"Jestliže byl váš předchůdce ‚odvolán', jak to, že nebyly vyplněny žádné cestovní dokumenty? Jak to, že Whylls nikdy nepodepsal příkaz, rušící jeho jmenování?"
De Vries se usmál. "Vidíte, to je důkaz jeho neschopnosti! Divíte se, že si baron přál na tak důležitém místě vidět spolehlivějšího člověka?"
Gestem upoutala pozornost stráží. "Dokud se tato záležitost důkladně nevyšetří, tenhle člověk se nesmí objevit v Audienční síni ani nikde jinde v dohledu imperátora Shaddama." Pohrdlivě na mentata pokývla. "Bohužel, takový proces může trvat celé měsíce."
Stráže uznaly autoritu imperiální Mluvčí pravdy a zamračily se na de Vriese, jako by představoval hrozbu. Na její příkaz ji pak nechaly s de Vriesem v chodbě o samotě.
"Jsem v pokušení tě teď zabít," obořila se na něj Mohiamová. "Proveď projekci, mentate. Bez své schované nervové včelky nemáš proti mým bojovým schopnostem šanci."
De Vries ironicky obrátil oči v sloup. "A to na mě má udělat dojem? Takové zastrašování, dobré leda tak do školy?"
Mohiamová promluvila věcněji. "Chci vědět, proč jsi na Kaitanu, a proč se pořád motáš kolem paní Jessiky."
"Je to velice krásná žena. Všímám si všech krásek u dvora."
"Tvůj zájem o ni je přehnaný."
"A tvoje hry mě unavují, čarodějnice. Jsem na Kaitanu jen proto, abych pro barona Harkonnena vyřídil jednu důležitou záležitost jako jeho legitimní vyslanec."
Mohiamová mu nevěřila ani na chvíli, ale vyhnul se její otázce a přitom otevřeně nelhal. "A jak to tedy, že jsi zatím nepodal žádnou žádost, že jsi nebyl na jediném zasedání výborů? Já bych řekla, že nijak zvlášť pilný vyslanec nejsi."
"A já bych řekl, že by imperátorova Mluvčí pravdy mohla mít na starosti jiné věci, než sledovat, kdy kam chodí bezvýznamný zástupce landsraadu." De Vries se podíval na své nehty. "Máš pravdu, skutečně mám velice důležité povinnosti. Díky, žes mi je připomněla."
Mohiamová v jeho těle pocítila drobné změny, naznačující, že lže. Trochu příliš rychle odcházel. Pohrdlivě se za ním usmívala. Byla přesvědčená, že má v úmyslu ublížit Jessice a snad i dítěti. Ale Mohiamová na něj upozornila. Doufala jen, že zkusí provést něco hloupého.
Kdyby neuposlechl jejího varování, s potěšením by uvítala záminku zlikvidovat ho.

JAKMILE SE DE VRIES OCITL z dohledu té zatracené čarodějnice, shodil svůj roztržený plášť a mrštil jím po procházejícím sluhovi v bílé tunice a kalhotách. Jakmile; se muž sklonil, aby oděv sebral, mentat ho kopl do zátylku, jen tolik, aby ho omráčil, ale nezabil. Člověk nesmí vyjít ze cviku.
Sám popadl plášť, aby po něm nezůstaly důkazy, a vyrazil ke své kanceláři. Proč - proč ty čarodějnice považují Jessiku za něco tak zvláštního? Proč imperátorova žena povolala Letovu konkubínu sem ke dvoru, jen aby porodila toho spratka? Fakta se mu honila hlavou a zapadala na svá místa. Mohiamová

sama byla určena za plemennou krávu, když před dvaceti lety čarodějnice vydíráním donutily barona, aby jim dal dceru. Baron ji tehdy celkem ochotně znásilnil. Piter de Vries u toho osobně byl.
Ta dcera by teď byla stejně stará jako Jessica.
V chodbě před kanceláří, kterou zabavil Kalu Whyllsovi, se de Vries náhle prudce zastavil. Jeho mysl se intenzivně soustředila na analýzu. Opřel se o kamennou zeď.
Posuzoval rysy Jessičiny tváře a hledal sebemenší stopy původu. Zavalila ho lavina informací. Pokřivený mentat se svezl k zemi, zády ke zdi, a v mysli došel k neuvěřitelnému odhalení: Sama paní Jessica je baronovou dcerou! A Mohiamová je její rodnou matkou!
Sotva se vynořil z transu, uviděl ustaranou vyslaneckou asistentku, jak k němu spěchá, ale s námahou se zvedl a mávnutím ruky ji odehnal. Doklopýtal do kanceláře, prošel beze slova kolem sekretářek a zmizel uvnitř. Jeho mozek pořád pracoval a nabízel jednu možnost za druhou.
Imperátor Shaddam hraje své vlastní politické hry, ale nevidí, jaké intriky se mu spřádají přímo před očima. Mentat si se spokojeným úsměvem uvědomil, jakou skvělou zbraní by tato nová teorie mohla být. Ale jak ji nejlépe využít?
Než začnete oslavovat, dopřejte si dost času a ujistěte se, že dobré zprávy jsou skutečně pravdivé, nebo zda jsou prostě jen takové, jaké chcete slyšet.

- PORADCE FONDILA III. (JMÉNO NEUVEDENO)

PO DLOUHÉM A ÚNAVNÉM SLYŠENÍ s lordem Novebrunsem a jinými žadateli ve svém trůnním sálu byl Shaddam vyčerpaný a nemohl se dočkat, až se vrátí do pracovny a dá si v klidu něco dobrého k pití - možná i trochu z té zásoby vína, kterou z Caladanu poslal vévoda Leto. Později možná sestoupí do labyrintu parních lázní pod palácem, kde si bude moci hrát se svými konkubínami - třebaže nebyl zrovna v náladě na nějaké milostné pletky.
Ohromilo ho, když ve své pracovně našel Hasimira Fenringa.
"Proč nejsi na Iksu? Neposlal jsem tě tam snad, abys dohlédl na výrobu?"
Fenring na okamžik zaváhal, ale pak se usmál. "Hm-m-a, mám důležité věci, které s vámi musím projednat. Osobně."
Shaddam se ostražitě rozhlédl. "Stalo se něco? Trvám na tom, abys mi řekl pravdu. Závisí na tom moje rozhodování."
"Hm-m-m!" Fenring přecházel po pokoji. "Přináším vám dobré zprávy. Jakmile je rozhlásíme, už se nebudeme muset s ničím tajit. Naopak, budeme chtít, aby se to dozvědělo celé Impérium." Usmál se a jeho příliš velké oči zazářily. "Můj pane, je to dokonalé! Už nemám nejmenší pochybnosti. Amál je takový, v jaký jsme doufali."
Shaddam, ohromen Fenringovým nadšením, se posadil ke svému stolu a usmál se. "Aha. No, to je dobře. Takže všechny tvoje pochyby byly neopodstatněné, jak jsem tušil."
Fenring pokýval velkou hlavou. "Ano, prohlédl jsem si podrobně všechny laboratoře Mistra badatele Ažidiky. Sledoval jsem výrobu v regeneračních nádržích. Ochutnal jsem amál osobně, provedl jsem řadu testů, a všechny byly úspěšné." Zalovil v přední kapse svého oficiálního dvorského oděvu a vytáhl malý balíček. "Vidíte, přivezl jsem vám vzorek k osobnímu použití, Výsosti."
Nervózní Shaddam si balíček vzal. Začichal. "Voní to jako melanž."
"Ano, hmmm. Ochutnejte to, Výsosti. Uvidíte sám, jak je vynikající." Fenring se zdál trochu přehnaně dychtivý.
"Pokoušíš se mě otrávit, Hasimire?"
Ministr pro koření se šokovaně zapotácel a couvl. "Vaše Veličenstvo! Koho by mohlo něco takového napadnout?" Přimhouřil oči. "Musíte si jistě uvědomovat, že za ty roky bych měl víc než dost příležitostí vás zabít, hm-m-a?"
"To je pravda," přikývl Shaddam a pozvedl balíček ke světlu.
"Ochutnám ho sám, jestli vás to uklidní." Fenring vztáhl ruku, ale Shaddam mu balíček nedal.
"Stačí, Hasimire! Uklidnil jsi mě dost." Imperátor si dal na jazyk trochu prášku, ochutnal, pak si vzal víc a nakonec si do úst nasypal celou dávku. V nejvyšší extázi nechal amál rozpouštět na jazyku, pocítil

známou štiplavost melanže, energii, stimul. Zeširoka se usmál. "Výborně! Nepoznám vůbec rozdíl. Skutečně to je… neuvěřitelně dobré."
Fenring se uklonil, jako by sláva celého projektu patřila jemu.
"Máš ještě? Chtěl bych ho začít užívat, nahradit jím denní dávku koření." Shaddam pohlédl na balíček, jako by hledal v koutech zapomenuté drobečky.
Fenring poodstoupil. "Bohužel, Výsosti, velice jsem pospíchal a mohl jsem přivézt jen tuto trošku. Ovšem pokud to schválíte, řeknu Mistru badateli Ažidikovi, že může pokračovat v plné produkci bez dalších pochybností ze strany koruny, hmmm? Myslím, že to věci značně urychlí."
"Ano, ano," mávl rukou Shaddam. "Vrať se na Iks a postarej se, aby už nedošlo k žádnému dalšímu zdržení. Čekal jsem na to dost dlouho."
"Ano, Výsosti." Zdálo se, že se Fenring už nemůže dočkat, až bude odtud, ale imperátor si toho skoro nevšiml.
"Teď jen kdybych našel způsob, jak zlikvidovat to koření z Arrakis," uvažoval Shaddam. "Tak by Impérium nemělo na vybranou a muselo by přijít ke mně pro amál." Bubnoval prsty o stůl, hluboce zamyšlen.
Fenring se uklonil u dveří Shaddamovy soukromé pracovny a odešel.
I venku v chodbě si Tvarový tanečník ponechal přijatou podobu, dokud nebyl dost daleko od paláce. Ostatní Tleilaxané zůstávali u dvora na Kaitanu, kam je vyslal Ažidika, ale tento Tvarový tanečník se s radostí vracel na Xuttuh.
Shaddam slyšel, co slyšet chtěl, a Ažidika teď může bez překážek pokračovat v práci. Velký plán Mistra badatele se blížil k naplnění.
Když cítíš tlak omezení, začínáš umírat… ve vězení, které sis sám vybral.

- DOMINIC VERNIUS, EKAZSKÉ MEMOÁRY

HLUBOKO V TUNELECH SUBOIDŮ vedl C'tair Rhombura a Gurneyho do velké místnosti vysekané ve skále. Kdysi dávno to býval sklad přebytků, ale jak se zásoby potravin tenčily, bylo v podzemí takových prázdných prostor čím dál víc. Během prvních zdejších nocí se Gurney a Rhombur drželi v úkrytu a diskutovali o strategii. Vzhledem ke zdržení s maxitrajlerem měli teď méně času, než předpokládali.
V kolísavém svitu slábnoucí luminy vyprávěl C'tair Rhomburovi spěšným šepotem o sabotážích, jež během těch let provedl, jak mu tajná atreidská pomoc umožnila zasadit okupantům několik ochromujících úderů. Ale tleilaxanská krutost a zvýšení počtu sardaukarských jednotek, tajně umístěných na planetě, zničily všechnu naději na osvobození iksanského lidu. Rhombur neměl na vybranou a musel mu oznámit smutnou zprávu, že jeho bratr, navigátor D'murr, zemřel vinou zkaženého koření, ačkoli ještě před smrtí dokázal zachránit maxitrajler plný lidí.
"Já… Věděl jsem, že se něco stalo," řekl C'tair smutně. "Mluvil jsem s ním těsně předtím, než k tomu došlo."
Když iksanský princ slyšel o C'tairových zážitcích, nedokázal pochopit, jak tento osamělý terorista, tento vášnivě loajální poddaný, dokázal snášet tolik zoufalství. To napětí ho téměř přivedlo k šílenství, ale přesto pokračoval ve své práci.
Jenže teď se všechno změní. Na Iksu se Rhombur vrhl do své nové posedlosti s prudkým nadšením. Tessia by byla jistě šťastná, kdyby to viděla.
Před umělým úsvitem následujícího dne proklouzli s Gurneym zpět na povrch, rozebrali zbytek maskovaného bojového modulu a odnesli dolů skryté zbraně a výzbroj. Stačilo by to na malé ozbrojené povstání, pokud se materiál podaří vhodně distribuovat.
A pokud najdou dostatek bojovníků.

V SOUKROMÉ KAMENNÉ SÍNI stál Rhombur jako ikona. Už celé dny se šířila zpráva, že je zpět. Užaslí lidé, pečlivě prověřovaní C'tairem a Gurneym, jeden po druhém nacházeli nějakou záminku jak přerušit práci a chodili se na něj podívat. Pouhá princova přítomnost jim dávala naději. Celé roky slyšeli

sliby a teď se právoplatný hrabě Vernius vrátil. Rhombur pohlédl na hlouček dělníků, kteří dosud čekali, až budou vpuštěni dovnitř. Mnoho z nich mělo úžasem vytřeštěné oči; jiní měli na tváři slzy. "Podívej se na ně, Gurney! To jsou moji lidé. Nezradí mě." Pak se mírně usmál. "A jestli se přece jen obrátí proti rodu Verniů, i přes to všechno, co tu Tleilaxané napáchali, pak snad ani nestojí za ten boj, abych svůj dávný domov získal zpět."
Lidé dál tajně přicházeli, tiskli princovu mechanickou ruku, jako by byl svatým božím vtělením. Někteří padali na kolena, jiní na něj vzdorně hleděli, jako by pochybovali o jeho schopnosti vrátit utiskovanému lidu svobodu.
"Já vím, že už jste byli mnohokrát zklamaní," říkal Rhombur hlasem, jenž se zdál o mnoho starší, o mnoho sebejistější, než jaký od něj Gurney kdy slyšel. "Ale tentokrát prožijete vítězství na Iksu." Když mluvil, lidé pozorně naslouchali. Rhombur nad tím cítil úžas a obrovský pocit zodpovědnosti.
"Příštích několik dnů musíte pozorovat a čekat. Připravte se na svou příležitost. Nežádám od vás, abyste se vystavovali nebezpečí… Ještě ne. Ale poznáte, až nastane správná chvíle. Nemohu vám říct nic určitějšího, protože Tleilaxané mají mnoho uší."
Nervózní skupinka zašuměla, přibližně čtyřicet lidí se úkosem zadívalo na všechny ostatní, jako by některý z nich mohl být maskovaný Tvarový tanečník.
"Jsem váš princ, právoplatný hrabě Vernius. Věřte mi. Nezklamu vás. Brzy budete osvobozeni a Iks se vrátí k životu, jaký vedl za vlády mého otce Dominika."
Lidé tiše zajásali a někdo zvolal: "A osvobodíme se od Tleilaxanů i od sardaukarů?"
Rhombur se k němu obrátil. "Imperátorovi vojáci tady nemají o nic větší práva než Tleilaxané." Zachmuřil se. "Kromě toho rod Corrinů spáchal zločiny i přímo proti rodu Verniů. Dívejte se!"
Gurney vykročil vpřed a aktivoval malý holoprojektor. Objevil se solidový obraz vyhublého zbitého muže, sedícího ve ztuchlé polotmě.
"Než si paní Šandó Verniová vzala mého otce, byla konkubínou imperátora Elrooda IX. Donedávna jsme nevěděli, že starému imperátorovi rovněž porodila nemanželského syna. Chlapec byl pod jménem Tyros Reffa v tajnosti vychován laskavým docentem z Taligari. Reffa je tedy můj nevlastní bratr, příslušník rodu Verniů po přeslici."
V místnosti se ozval překvapený šepot. Všichni Iksané věděli o smrti Dominika, Šandó a Kailey, ale netušili, že existoval ještě nějaký další člen rodiny.
"Tato slova zaznamenal v imperiálním vězení náš vyslanec v exilu Cammar Pilru. Toto je poslední projev, který Tyros Reffa kdy pronesl, než ho imperátor Shaddam Corrino popravil. Dokonce ani já jsem se se svým nevlastním bratrem nikdy nesetkal."
Přehrál Reffovu vášnivou řeč a dav stále silněji vyjadřoval svůj hněv a pohoršení. Tento člověk zjevně nevěděl o svém spojení s rodem Verniů, ale to vzbouřencům při poslechu jeho slov nevadilo. Když obraz zmizel, lidé vykročili vpřed, jako by chtěli obejmout vzduch, kde Reffu předtím viděli. Pak promluvil Rhombur, dosud pod dojmem vášnivých slov k smrti odsouzeného muže, jenž v sobě našel tolik síly a zaujetí, že by na něj i Mistr Žonglér musel být hrdý. Zažehl tím víc vzpurných myšlenek, než by dokázal jakýkoli složitý logický plán. Ve svých větách plných citu se Rhombur dožadoval spravedlnosti.
"Teď jděte a řekněte to ostatním," žádal. Jejich čas se krátil a princ musel víc riskovat. "Buďte opatrní, buďte nadšení. Neodvážíme se dosud odhalit naše plány Tleilaxanům a sardaukarům. Zatím ne."
Když Iksané slyšeli jména svých úhlavních nepřátel, několik z nich plivlo na kamennou podlahu. Zlověstné rozhněvané mumlání se stupňovalo až k sotva tlumeným výkřikům: "Vítězství na Iksu!"
C'tair a Gurney rychle odvedli prince postranním tunelem pryč pro případ, že by to pozdvižení slyšeli nesprávní lidé a přišli zjistit jeho příčinu.

O NĚKOLIK DNÍ POZDĚJI, dosud plní otázek a pochybností, sledovali oba infiltrátoři chronometr a připravovali se na střídání pracovních směn, kdy mohli vyklouznout ven a promluvit s dalšími potenciálními vzbouřenci. V jejich malé skalní místnosti blikala sla-bá lumina.
"Všechno jde tak dobře, jak jsme mohli při tomhle zkráceném čase doufat," podotkl Rhombur.
"Jenže i tak, vévoda Leto jedná naprosto beze zpráv," připomněl Gurney. "Kdybychom našli nějaký způsob, jak ho kontaktovat, jak mu říct, že postupujeme!"

Rhombur odpověděl citátem z oranžsko-katolické bible, protože věděl, že ji má jeho společník rád. ",Nemáš-li víru ve své přátele, nemáš žádných skutečných přátel.' Neboj se, Leto nás nezklame."
Oba muži ztuhli, když v hale uslyšeli nějaký pohyb, následovaný kradmými kroky. Pak se objevil C'tair, ruce a pracovní halenu od krve. "Musím se rychle převléknout a umýt." Rozhlédl se kolem, jako by se bál sledování. "Musel jsem zabít dalšího Tleilaxana. Byl to jen laboratorní dělník, ale zaskočil jednoho z našich nových rekrutů a vyslýchal ho. Věděl jsem, že by se náš plán prozradil."
"Viděl tě někdo?" zeptal se Gurney.
"Ne. Ale náš rekrut utekl, takže jsem musel všechen ten svinčík uklidit sám." C'tair svěsil hlavu, zavrtěl jí a potom ji znovu zvedl. Oči měl hrdé, ale smutné. "Zabiju jich tolik, kolik bude třeba. Tleilaxanská krev mi očišťuje ruce."
Gurneymu to dělalo starost. "To jsou špatné zprávy; už počtvrté za pouhé tři dny nás skoro odhalili. Tleilaxané musejí být podezřívaví."
"Proto si nesmíme dovolit nic odkládat," přikývl Rhombur. "Všichni musejí znát časový plán a být připraveni. Povedu je. Jsem jejich princ."
Gurney se zamračil, jeho signutová jizva zrudla. "Mně se to nelíbí."
C'tair si začal otírat ruce a čistit nehty. Zdálo se, že nebezpečí přijímá stoicky. "Nás Iksany už několikrát zmasakrovali, ale naše odhodlání bude silnější. Naše modlitby budou silnější."
Hledání konečného, sjednocujícího řešení všech věcí je neplodná činnost, krok nesprávným směrem. Proto se ve vesmíru plném chaosu musíme neustále přizpůsobovat.

- BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR

ISHAKOVA SÍŇ NÁDHERNÝCH DOKUMENTŮ se mezi jinými přepychovými budovami Kaitanu ztrácela. Shaddam v mládí strávil mnoho času při různých vynalézavých zábavách, jež město nabízelo, ale o staré výnosy a prohlášení se nijak zvlášť nezajímal. Teď mu však oficiální návštěva ve starém muzeu připadala jako dostatečné rozptýlení.
Proč je Gilda tak znepokojená? Ishakovu síň před Shaddamovou návštěvou vyčistili od všech špionážních zařízení. Pro tento den žádný učitel, historik ani student do budovy nesměl, aby měl imperátor všude volný přístup. I tak ho doprovázel příslušný počet gardistů a tolik dvořanů, že i monumentální chodby vypadaly přeplněné.
Třebaže o tuto tajnou schůzku žádala Gilda, čas a místo vybral Shaddam.
Kdysi dávno, když imperátor Ishak XV. navrhl a vystavěl toto muzeum, to byla jedna z nejpozoruhodnějších budov v kvetoucím imperiálním městě. Ale během dalších tisíciletí pohltila Síň nádherných dokumentů ještě úžasnější architektura; teď se v tom shluku vládních budov vlastně jen těžko hledala.
Vrchní kurátor přivítal imperátora a jeho průvod se zahanbujícím nadšením a okázalou oficiálností. Shaddam mručel odpovídající fráze, když mu servilní muž pyšně ukazoval řadu dávných, rukou psaných knih a deníků bývalých imperátorů.
Vzhledem ke všem těm časově náročným povinnostem, vyžadujícím jeho pozornost, si Shaddam dost dobře neuměl představit žádného schopného vůdce, jenž by měl tolik času, aby pro potomstvo zaznamenával svoje zdlouhavé úvahy.
Stejně jako Ishak XV., jenž se pokoušel vepsat své jméno do kronik impéria tím, že vybuduje toto kdysi impozantní muzeum, každý pádišáh se snažil získat výsadní postavení v historii. Shaddam si sliboval, že díky amálu získá slávu něčím větším než ručně psaným deníkem nebo zaprášenou budovou.
Co ode mě může Gilda chtít? Dozvěděli se něco víc o tom zkaženém koření z Beakkalu? Třebaže se dosud nerozhodl, co udělá s Arrakis, umínil si, že jakmile díky své levné náhražce získá monopol na obchod s kořením, položí základ budoucím generacím rodu Corrinů.
Během prohlídky mu kurátor ukazoval ústavní dokumenty, přísahy podmínečné nezávislosti a deklarace planetární loajality ještě z dob, kdy se rostoucí Impérium formovalo. Pečlivě zachovaný pergamen první Gildovní charty, údajně jedna z jedenácti existujících kopií v celém vesmíru, ležel pod filtračními skly a ochranným štítem. V jedné vitríně byla kopie Knihy Azhar, benegesseritského svazku tajemství

napsaného v dávno zapomenutém jazyku.
Nakonec se kurátor zastavil před vysokými dvojitými dveřmi a ustoupil stranou. "A zde, Vaše Veličenstvo, uchováváme náš největší poklad, základní kámen imperiální civilizace." Jeho hlas se obdivně ztišil. "Máme zde originální verzi Velké konvence."
Shaddam se snažil tvářit, že to na něj zapůsobilo náležitým dojmem. Znal právní důsledky Velké konvence a samozřejmě studoval precedenty, ale nikdy se neobtěžoval přečíst si její skutečný text.
"Zařídil jsi, abych si ji mohl prohlížet sám podle libosti?"
"Samozřejmě, Výsosti. Ve zcela soukromé a bezpečné místnosti." Kurátor zarejdil ustaraně, ochranitelsky očima. Shaddama napadlo, co si tak ten člověk asi myslí, že by imperátor mohl udělat? Kdyby ten dokument roztrhal na kusy, nebylo by to samo o sobě historickou událostí? Na rty se mu vkradl úsměv.
Shaddam věděl - jako jeden z mála - že tato "posvátná relikvie" není skutečný originál, ale vynikající padělek, protože originál vzal zasvé při atomovém výbuchu na Saluse. Ale byl to symbol a lidé dokáží být v takových věcech fanatičtí. Shaddam o tom uvažoval, když se doširoka rozlétly dveře a on vstoupil do izolované místnosti vznešeným, ale ne spěšným krokem. Cítil stále větší obavy.
Kosmická gilda ode mne málokdy něco žádá, a teď trvali na téhle tajné schůzce. Co chtějí? Gilda dostala obrovské úplatky po každém útoku na planetu s tajnými zásobami melanže a zdálo se, že je s nimi spokojená.
Vkročil do místnosti bez oken a podíval se na oltář-pódium, na němž ležel podvržený dokument i s ohořelými hnědými okraji, aby se zdálo, že byl zachráněn při oné katastrofě na Saluse. Přál si, aby tu byl Hasimir Fenring s ním, a ne zase na Iksu. Jak se problémy jeho Velké melanžové války hromadily, Shaddam potřeboval dobré rady. Zhluboka vzdechl. Musím to zvládnout sám.
Ve vhodnou dobu, zvlášť když se teď Fenring vzdal všech svých pochyb, hodlal Shaddam oznámit nic netušící Gildě a CHOAM existenci amálu. Není pochyb o tom, že ekonomický chaos bude obrovský, ale imperátor je silný a s tajemstvím syntetického koření dokáže čelit jakýmkoli sankcím. Bude však muset zablokovat běžné kanály, jimiž proudí melanž.
Arrakis, co dělat s Arrakis? Buď tu pouštní planetu zničí, nebo tam umístí pravidelnou posádku sardaukarů, aby si Gilda nemohla opatřit koření sama. To bude během přechodné fáze klíčové, aby si Impérium muselo začít kupovat jeho amál…
Jen za ním zapadly dveře, ve zdi nalevo se otevřel tajný vchod. Vysoký muž s růžovýma očima a labutěnkou bílých vlasů vkročil do místnosti, ale zaváhal a podezřívavě se rozhlédl. Měl na sobě gildovní ochranný oblek z polymerované koženky, protkaný trubicemi a převody spojenými s tlakovou lahví na zádech. Z výparníků na límci stoupal melanžový plyn, takže tvář legáta Gildy zůstala zahalená v oblaku oranžového melanžového dýmu.
Přistoupil blíž, pronikavý pohled albínských očí se setkal s imperátorovým. V patách měl pět společníků, menších gildařů ve stejných oblecích, ale bez melanžové bomby. Byli to lysí, bledí trpaslíci s kostní strukturou pokřivenou tak, jako by někdo změnil jejich kostru v hrnčířskou hlínu a pak stiskl. Měli na sobě řečové reproduktory a záznamová zařízení.
Shaddam ztuhl: "Tohle měla být schůzka jen mezi námi dvěma, legáte! Nepřivedl jsem si stráž." V tom uzavřeném prostoru imperátor ucítil silnou skořicovou vůni.
"Já také ne," odpověděl legát Gildy hlasem jakoby nastydlým, změkčeným hustou melanží. "Tito lidé jsou mým prodloužením, součástí Gildy. Celá Gilda je úzce propojená - kdežto rod Corrinů reprezentujete výhradně vy."
"Od Gildy by bylo moudré nezapomínat na mé postavení." Zarazil se, protože nechtěl začít s žádným vychloubáním, které by mu mohlo vynést odplatu, ať už utajenou, nebo otevřenou. "O tuhle schůzku jste žádali vy. Tak prosím rychle k věci, jsem zaměstnaný člověk."
"Došli jsme k určitým závěrům ohledně toho nedokonalého koření, jež vedlo k vážným navigátorským chybám a k smrti gildaře. Známe už jeho zdroj."
Shaddam nakrčil obočí. "Myslel jsem, že jste říkali, že ta kontaminovaná melanž pochází z Beakkalu. A ten už je v karanténě."
"Beakkal nám ho jen prodal." Legát Gildy se zachmuřeně mračil. "Koření pochází z Arrakis, od

Harkonnenů." Albín se znovu zhluboka nadechl páry svíjející se kolem jeho tváře. "Od našich tamních agentů víme, že baron nahromadil velké ilegální zásoby melanže. Víme, že je to pravda, ale neomezil přitom dodávky."
Shaddam zuřil. Gildař musel vědět, že tohle je pro něj zvlášť citlivé téma.
"Provedli jsme úplný audit všech harkonnenských záznamů. Baron dokumentuje produkci koření velmi podrobně. Množství zřejmě souhlasí."
Shaddam to přestával chápat. "Jestli záznamy sedí, jak baron přišel ke svým zásobám? A co má společného se zkaženým kořením?"
Z nějakého neznámého důvodu se malí gildaři přeskupili kolem albína legáta. "Uvažujte, Výsosti! Jestli baron krade určité procento ze všeho sklizeného koření, ale přitom odesílá tolik, aby to souhlasilo se záznamy, znamená to, že musí exporty ředit. Nejspíš ubírá čistou melanž a ředí ji údajně netečnými látkami. Ubrané koření si nechává pro sebe a pro navigátory nám prodává to zředěné. Vzhledem k důkazům nemůže existovat jiný závěr."
Legát si seřídil svůj komplikovaný oděv a dlouze se nadechl oranžové páry. "Kosmická gilda je připravena - před soudem landsraadu - obvinit barona Harkonnena ze zneužití pravomoci a z toho, že zavinil ony dvě havárie maxitrajlerů. Pokud bude usvědčen, bude muset zaplatit takové reparace, že to přivodí bankrot rodu Harkonnenů."
Shaddam si nemohl pomoci: už se usmíval od ucha k uchu. Hledal nějaké řešení problému Arrakis a teď se jako zázrakem samo objevilo. V hlavě už měl jasnou představu - tímhle se vyřeší všechno. Nemohl by vymyslet lepší scénář, ani kdyby chtěl. Tato jasná obvinění ze strany Gildy byla skvělou příležitostí - možná trochu předčasnou, ale na tom nesejde.
Konečně měl záminku, jak dosáhnout svého monopolu. Při té nedávné nadšené zprávě hraběte Fenringa a při zprávách Mistra badatele Ažidiky a sardaukarského velitele Canda Garona, jež se všechny nesly v podobném duchu, byl už naprosto přesvědčen o použitelnosti umělého koření.
Na základě legátova obvinění může obrátit svůj imperiální meč spravedlnosti proti Arrakisu, s plnou spoluprací Gildy. Než si někdo uvědomí, co se děje, zlikvidují sardaukaři veškerou produkci koření v poušti, takže rodu Corrinů zůstane absolutní a naprostá kontrola nad jediným zbylým zdrojem koření - amálem. K této ekonomické revoluci dojde dřív, než předpokládal.
Mutovaní trpaslíci se opět přesunuli, sledovali svého nadřízeného a čekali na jeho rozkazy.
Shaddam se obrátil k legátovi Gildy. "Zabavíme rodu Harkonnenů veškeré koření. Začneme na Arrakis a pak prohledáme všechny ostatní planety, které má baron v držení." Otcovsky se usmál. "Stejně jako předtím je mou prvotní starostí prosazení imperiálních zákonů. A stejně jako předtím, i tentokrát se o veškeré výnosy z nalezených ilegálních zásob rozdělí Gilda a CHOAM. Pro sebe si nenechám nic."
Legát Gildy sklonil hlavu do melanžové mlhy. "To je nanejvýš uspokojivé, imperátore Corrino."
Pro mě víc než pro tebe, pomyslel si Shaddam. Na tohle čekal celou dobu - jak by mohl takovou příležitost nevyužít? Jakmile jednou zlikviduje jediný známý zdroj melanže a začne se širokou distribucí amálu, těch pár drobečků zabaveného koření ztratí význam.
"Blokádu kolem Beakkalu zachovám, ale pošlu velké sardaukarské síly na Arrakis." Nadzvedl obočí. Kdyby se mohl vyhnout placení obrovských poplatků za přepravu tak značné vojenské síly, měl by z toho ještě větší prospěch. "Samozřejmě předpokládám, že Gilda pro tuto operaci poskytne maxitrajlery?"
"Samozřejmě," nahrál legát Shaddamovi přímo do rukou. "Kolik budete chtít."
Život zlepšuje schopnost prostředí udržovat život. Život činí potřebné výživné látky dostupnějšími. Poutá v systému víc energie pomocí veliké chemické mezihry z organismu do organismu.

- IMPERIÁLNÍ PLANETOLOG
PARDOT KYNES

POD VELENÍM THUFIRA HAWATA se atreidské lodi s pomocí přiblížily k blokádě kolem planety Beakkal, jež byla v karanténě. Velitel mentat nijak nevyhrazoval, ale neochvějně pokračoval ve svém kurzu. Flotila měla jen slabou obranu, jaká by neodrazila ani útok málo organizované skupiny pirátů.

Sardaukarské síly před nimi se doslova ježily zbraněmi v okázalé ukázce imperiální moci.
Jak se Hawatovy nákladní lodě blížily ke kordonu, přihnaly se k nim dvě korvety. Ještě dřív, než sardaukarští velitelé stačili začít vyhrožovat, ozval se Hawat sám. "Naše lodi se plaví v barvách vé-vody Leta Atreida a jsme na humanitární misi. Přivážíme zásoby potravin a léků pro Beakkal sužovaný epidemií."
"Vraťte se!" odsekl nevrle velitel.
Každá z korvet by sama stačila atreidskou flotilu decimovat, ale mentat nedal najevo obavy. "Vidím, že vaše hodnost je levenbrech. Řekněte mi své jméno, abych si je mohl uložit do trvalé paměti." Hleděl na obrazovku zpříma. Tak nízký důstojník nikdy nemohl provést důležité rozhodnutí sám.
"Torynn, pane," odpověděl levenbrech ostře a formálně. "Váš rod tady nemá co dělat. Obraťte svou flotilu a vraťte se na Caladan."
"Levenbrechu Torynne, můžeme pomoci těm lidem dole přežít, než dokážou obnovit úrodu odolnými odrůdami. Odepřete snad jídlo a léky hladovějícím lidem? To přece není účelem této blokády, jak bylo oficiálně vyhlášeno."
"Žádné lodi nesmějí dovnitř," trval na svém Torynn. "Planeta je v karanténě…"
"To vidím, ale nechápu. A vy zřejmě také ne. Promluvím s vaším velitelem."
"Nejvyšší bašár je zaměstnaný," prohlásil levenbrech a snažil se, aby to znělo neoblomně.
"Tak ho zaměstnáme ještě víc." Hawat ukončil spojení a vydal svým lodím pokyn, aby pokračovaly vpřed; nespěchaly, ale ani neuhnuly.
Dvě korvety se pokusily zahradit průvodu cestu, ale mentat vydal stručné pokyny atreidskou bitevní řečí a celá flotila se rozdělila a plynula kolem bojových lodí, jako by to byly dva kameny v proudu.
Levenbrech dál signalizoval, čím dál vztekleji, ale Hawat jeho příkazy prostě ignoroval.
Nakonec Torynn požádal o posily. Thufir věděl, že sardaukaři tomuto nízkému důstojníkovi nikdy neprominou, že se mu nepodařilo zastavit skupinu neozbrojených, pomalých nákladních lodí.
Sedm velkých plavidel se odpoutalo od orbitální sítě nad Beakkalem a zamířilo k atreidským lodím.
Mentat věděl, že nastává nebezpečná chvíle, protože nejvyšší bašár Zum Garon, stejně jako Hawat starý veterán, bude podrážděný a nervózní v domnění, že jde o past, o léčku, aby planeta zůstala nechráněná.
Na Hawatově ošlehané tváři nebyly znát žádné emoce. Léčka to koneckonců byla, ale jiná, než sardaukaři čekali.
Nevrlý bašár ho nakonec oslovil přímo. "Dostali jste příkaz se vrátit. Okamžitě uposlechněte, jinak vás zlikvidujeme!"
Thufir cítil, že členové jeho posádky začínají být nervózní, ale zůstal pevný. "V tom případě budete nepochybně odvolán z velitelské funkce, pane, a imperátorovi bude dost dlouho trvat, než se vyrovná s politickými následky palby na mírumilovná neozbrojená plavidla, přivážející humanitární pomoc trpícímu obyvatelstvu. Shaddam Corrino dost chatrně omluvil vaši očividnou agresi. Jaké ospravedlnění si najde tentokrát?"
Starý voják svraštil huňaté obočí. "Jakou hru to hrajete, mentate?"
"Já nehraji hry, nejvyšší bašáre Garone. Jen málokdo mě vyzve, protože mentat vždycky zvítězí."
Garon starší se ušklíbl. "To chcete, abych věřil, že rod Atreidů posílá pomoc Beakkalu? Není to ani osm měsíců, co ho váš vévoda bombardoval. To najednou změkl?"
"Vy nechápete atreidskou čest o nic víc, než váš levenbrech zásady karantény," odsekl Thufir. "Leto Spravedlivý trestá, je-li to nutné, a pomáhá, kdy je třeba. Nejsou snad tohle zásady, na nichž rod Corrinů postavil svou vládu po bitvě o Corrin?"
Přísný bašár neodpověděl. Stručným kódovaným jazykem vydal rozkaz. Z oběžné dráhy se odpoutalo pět dalších lodí a obklíčilo atreidskou flotilu. "Zakazujeme vám pokračovat. Imperátorovy rozkazy jsou jasné."
Thufir zkusil jinou taktiku. "Jsem si jistý, že Jeho Imperiální Veličenstvo Shaddam IV. nezabrání svému bratranci, aby odškodnil lid Beakkalu. Nezeptáme se ho přímo? Já můžu počkat, zatímco vy budete zdržovat a lidé dole umírat."
Žádná jiná rodina landsraadu by se neodvážila takhle postavit imperátorově blokádě, zvláště teď, kdy byl Shaddam značně prchlivý. Ale pokud Thufir Hawat uspěje, ostatní rody se možná zastydí tak, že

poskytnou pomoc rovněž, nakrmí lid Beakkalu a dodají mu sílu k boji proti rostlinnému moru. Možná to budou chápat jako akt pasivního odporu proti nedávným imperátorovým činům.
Atreidský mentat pokračoval: "Pošlete zprávu na Kaitan. Sdělte imperátorovi, co tu hodláme dělat. Nehrozí absolutně žádné nebezpečí, že by se naše lodi akcí kontaminovaly - náklad dopravíme dolů v kontejnerech. Poskytněte imperátorovi Shaddamovi příležitost dokázat laskavost a velkorysost rodu Corrinů."
Zatímco se kolem atreidské flotily stahovala sardaukarská smyčka, nejvyšší bašár Garon řekl: "Odletíte na Sansin, Thufire Hawate. Právě teď se z přestupní stanice chystá ke startu maxitrajler. Odletím osobně do imperiálního paláce a předložím vaši žádost imperátorovi."
Bitevní lodi začaly vytlačovat Hawatovy nákladní lodě k zásobovací stanici na asteroidu. Atreidská flotila neochotně uposlechla.
Mentat válečník sekl po vzdorujícím bašárovi ještě poslední poznámkou. "Neztrácejte čas, pane! Lidé na Beakkalu se bouří a my máme potraviny přímo tady, na dosah. Neodpírejte jim je dlouho."
Ve skutečnosti byl Thufir naprosto spokojen s tím, že jeho léčka tyto imperiální síly zaměstná.

ATREIDSKÁ FLOTILA ČEKALA NA SANSINU celý jeden den po odletu nejvyššího bašára Garona. Pak Hawat ve vhodné chvíli vyslal další kódovaný příkaz svým zásobovacím lodím, ty se odpoutaly od přestupní stanice a sebejistě vyrazily zpět k Beakkalu bez ohledu na další protesty sardaukarské flotily.
Tentokrát žádal o zastavení jiný důstojník. Levenbrech Torynn si zřejmě udělal takovou ostudu, že byl zbaven velení.
Vojenská blokáda odpověděla horečnou aktivitou, ale Hawat věděl, že pokud nebyl nejvyšší bašár ochoten začít střílet, netroufne si to ani nikdo z nižších důstojníků.
"Takové rozkazy nemáte. Naše zásoby se mohou zkazit a lidé na Beakkalu hladoví. Vaše nesvědomité odklady už stály tisíce - možná miliony - životů. Nezvětšujte svůj zločin, pane!"
Důstojník v panice rozeslal rozkazy a dal nabít zbraně, ale Hawat provedl své lodě přímo skrz síť. I tomu nejrychlejšímu kurýrovi bude trvat několik dní, než doveze z Kaitanu odpověď.
Atreidské lodi se na oběžné dráze usadily nad nejpostiženějšími městy. Nákladní prostory se otevřely a automatické kontejnery sklouzly do atmosféry, obrovské krychle bez posádky, které se otáčely a brzdily. Zároveň Thufir odvysílal zprávu obyvatelstvu dole, v níž obšírně vylíčil milosrdenství vévody Atreida a sděloval jim, ať tento dar přijmou ve jménu humanity.
Očekával, že odpoví šokovaný vrchní smírčí soudce, ale dozvěděl se, že nepokoje už stály tohoto politika život. Jeho vyděšený nástupce ho ujišťoval, že nemá naprosto nic proti rodu Atreidů, zvláště ne teď.
Sardaukarské lodi nyní velmi pravděpodobně zabrání prázdným atreidským lodím, aby opustily soustavu, ale s tím si Thufir časem poradí. Doufal, že udělal, co bylo nezbytné, a způsobil na Kaitanu řádné pozdvižení.
Teď si mohl dovolit čekat. Podle časového plánu vévody Leta se atreidské útočné síly právě v těchto chvílích snášejí k Iksu.
Když od Sansinu přilétl rychlý kurýrský člun a jemu naproti zamířila sardaukarská vlajková loď, Hawat předpokládal, že se vrátil nejvyšší bašár Zum Garon. O hodinu později mentata překvapila zpráva, že se imperátor neobtěžoval odpovědět na to, čemu říkal "ta atreidská trivialita na Beakkalu". Místo toho poslal svého nejvyššího bašára zpět. Z rozhovoru mezi dvěma loděmi, který Thufir zachytil, vyrozuměl, že důvodem je "další velký zásah".
Tohle mentální projekce Thufira Hawata nepředpokládala. Jeho mysl horečně pracovala, ale nenašla řešení. Další velký zásah? Byla to narážka na Iks? Nebo imperiální odveta proti Caladanu? Prohrál snad už vévoda Leto?
Každý výklad, k němuž ve své složité mysli dospěl, ho poplašil. Ta nejistota byla strašná.
Možná, že se Leto přece jen nechal vlákat do katastrofy.
Není vždycky totéž být dobrým člověkem a dobrým občanem.

- ARISTOTELES ZE STARÉ ZEMĚ

TŘEBAŽE VÉVODA LETO ATREIDES podnikal zřídkakdy oficiální cesty na Kaitan, jeho příjezd do imperiálního paláce vyvolal jen malý zájem. Mohutná budova bzučela diplomatickou a politickou aktivitou na nejvyšší úrovni. O nějakého dalšího vévodu se nikdo příliš nestaral.
Leto, doprovázen malou skupinou služebnictva, jel v diplomatickém vozidle k přijímacímu křídlu paláce. Vzduch voněl květinami a posilovači vůní, maskujícími výfukové plyny. Třebaže Leta tížilo mnoho obav - o Duncana a atreidské vojáky, o Thufira a jeho bluf proti beakkalské blokádě i o Rhombura a Gurneyho, kteří hrozivě mlčeli - zachoval si klidné chování profesionálního diplomata a vůdce s důležitým posláním. I přes všechny ty tlaky se však těšil na to, že uvidí Jessiku. Jejich dítě se mělo narodit během několika dní.
Podél elegantního vznášedlového vozidla klusali livrejovaní sluhové. Vůz byl alespoň tři století starý a měl červená sametová sedadla. Ozdoba na střeše v podobě zlaté lví hlavy se otáčela doprava a doleva, otevírala tlamu, cenila zuby a dokonce i řvala, kdykoli řidič s rezavým knírkem stiskl klakson.
Na vévodu to nijak zvláštní dojem neudělalo. Tou svou řečí před landsraadem brzy přileje oleje do ohně. Shaddam bude zuřit kvůli útoku na Iks a Leto se obával, že tyto škody budou nenapravitelné. Ale to všechno byl ochoten obětovat pro správnou věc. Tu nespravedlnost už ignoroval příliš dlouho. Impérium ho nikdy nesmí považovat za měkkého a nerozhodného.
Cestou po křišťálem dlážděných bulvárech viděl corrinské praporce, třepetající se v mírném vánku. Obrovské budovy se tyčily k bezmračné modré obloze, na Letův vkus příliš bezchybné. Dával přednost proměnlivému počasí Caladanu, dokonce i kráse a nepředvídatelnosti bouří. Kaitan byl příliš zkrocený, jako karikatura vystřižená z nějakého fantastického fólisku.
Vznášedlový vůz zpomalil u vstupní brány paláce a sardaukarské stráže je gestem poslaly dál. Mechanický lev opět zařval. Hrozivé zbraně byly jasně viditelné, ale Leto měl oči jen pro výstupní plošinu. Dech se mu zastavil.
Paní Jessica na něj čekala ve zlatých parahedvábných šatech, jež lnuly k jejímu zakulacenému tělu a zdůrazňovaly její břicho - ale dokonce ani tato postava nedokázala zastínit zář její krásy, když se na něj usmála. Kolem ní se držely čtyři benegesseritské Sestry.
Jakmile Leto vystoupil na dlážděný chodník, Jessica zaváhala a pak se k němu rozeběhla; chodila pořád půvabně, třebaže byla tak ohromná. Jessica se zarazila, jako by si nebyla jistá, zda se sluší objímat na veřejnosti. Sebejistému Letovi však bylo jedno, co si kdo pomyslí. Přikročil k ní a dlouze, vášnivě ji políbil.
"Musím si tě prohlédnout." Odstoupil, aby ji mohl obdivovat. "Jsi krásná jako západ slunce." Její oválná tvář byla opálená pobytem v palácových zahradách a v soláriu. Neměla na sobě žádné šperky, a ani je nepotřebovala.
Položil mozolnatou dlaň na její břicho, jako by se pokoušel zachytit bušení srdce dítěte. "Jak to vypadá, dorazil jsem na poslední chvíli. Když jsi mě nechala samotného na Caladanu, skoro to ještě nebylo vidět."
"Jste tu kvůli projevu, ne kvůli porodu, vévodo! Budeme mít chvíli čas na sebe?"
"Samozřejmě." Jeho tón poněkud ochladl, jakmile si povšiml pozorného pohledu Benegesseriťanek, které jako by si dělaly poznámky o tom, jak se Leto chová. Přinejmenším jedna se tvářila nesouhlasně.
"Po svém projevu k landsraadu budu možná muset odejít do ilegality." Ironicky se usmál. "Takže tvá společnost bude nanejvýš vítaná, má paní."
V té chvíli vyšel z imperiální rezidence imperátor Shaddam a rázně vykročil přímo vpřed. Kolem něj se jako hejno komárů rojili sardaukarští důstojníci, pánové v oblecích šitých na míru, dámy s vysokými účesy, sluhové vezoucí suspenzorová zavazadla. Z hangáru po straně přijímací brány vyplula impozantní oficiální bárka, pilotovaná vysokým mužem, téměř úplně skrytým ve volném třepotavém rouchu, jako by byl živým praporcem.
Imperátor vypadal, jako by se chystal do války. Neměl svůj obvyklý plášť z velrybí kožešiny a řetězy se symbolem své hodnosti, místo nich oblékl nažehlenou sardaukarskou uniformu se stříbrnými šňůrami a epoletami a černou přilbu bursega se zlatým chocholem. Byl celý vydrhnutý a naleštěný, od medailí na

hrudi po lesklé černé boty.
Shaddam spatřil vévodu a došel k němu, zjevně velmi spokojen sám se sebou. Jessica se formálně uklonila, ale imperátor si jí nevšímal. Stejně jako Leto měl Shaddam ony dravčí rysy v obličeji a orlí nos. A stejně jako Leto, i on si pro sebe nechával důležité tajemství. "Omlouvám se, že tě v důsledku naléhavých záležitostí nemohu přivítat oficiálněji, bratranče. Ale musím se spolu se svými sardaukary účastnit velké vojenské operace."
Na přistávací ploše čekala obrovská flotila - tolik lodí plných vojáků a materiálu, že bylo třeba tří maxitrajlerů, aby je pojaly, a navíc dvou dalších jako ukázky podpory Gildy.
"Jde o něco, co by mi mělo dělat starosti, Výsosti?" Leto se snažil neprojevit úzkost ani spoustu otázek, jež ho okamžitě napadaly. Hraje si s ním Shaddam jako kočka s myší?
"Mám všechno pod kontrolou."
Teď se Leto naopak snažil skrýt úlevu. "Doufal jsem, že budete přítomen mému zítřejšímu projevu v landsraadu, Výsosti." Popravdě řečeno očekával, že tam bude muset Shaddamovi přímo čelit, možná s podporou ostatních šlechticů. Velká sardaukarská operace? Ale kde?
"Ano, ano, jsem si jistý, že tvé oznámení bude velmi důležité. Otevíráš nový rybářský přístav na Caladanu, nebo tak něco? Bohužel, povinnost mě volá jinam." Shaddamův barytonový hlas zněl příjemně, ale v zelených očích mu chladně a krutě blýskalo.
Vévoda se formálně uklonil a ustoupil o krok, vedle Jessiky. "Až budu hovořit k landsraadu, budu myslet na vás. Přeji hodně úspěchů při vaší cestě. Můžete si moje poznámky v klidu projít, až se vrátíte."
"V klidu? Já musím spravovat celé Impérium! Nemám klid ani na chvíli, vévodo Leto!" Než mohl vévoda odpovědět, Shaddam si všiml ozdobné dýky, kterou měl v pochvě u pasu. "Je tohle ta dýka, kterou jsem ti dal na závěr Procesu o propadnutí?"
"Řekl jste mi tehdy, abych ji nosil u sebe jako připomínku své služby Vaší Výsosti. Nikdy jsem na to nezapomněl, Veličenstvo."
"Vzpomínám si." Tím pro Shaddama rozhovor skončil a znovu se obrátil k bárce, která ho měla odvézt k čekající bojové flotile.
Leto povzdechl. Vzhledem k tomu, že se o něj imperátor nezajímal, nová vojenská operace se zjevně netýkala Iksu, Beakkalu ani Caladanu. Takže vévoda tím vlastně získal výhodu - imperátor nebude přítomen, až pronese své prohlášení a ospravedlnění atreidského útoku na Iks. Rhombur bude bezpečně sedět v Grand Palais dřív, než někdo z imperiální vlády stačí zareagovat.
Usmíval se, když ho Jessica vedla do paláce. Snad to nakonec přece jen vyjde.
Jakákoli škola pro svobodné občany musí nejprve učit nedůvěře, nikoli důvěře. Musí učit klást otázky, nikoli přijímat hotové odpovědi.

- CAMMAR PILRU, VYSLANEC V EXILU ZA IKS

C'TAIR NIKDY NEBYL PROTI RIZIKU, ale teď se v něm doslova vyžíval. Bylo načase vystoupit otevřeně.
Během svých směn šeptal do uší cizím lidem, kteří dřeli vedle něj, vybíral si ty, kteří vypadali nejutiskovaněji. Ti nejstatečnější z nich jeden po druhém uposlechli volání k boji.
Dokonce i suboidi, jejichž mysl byla příliš prostá na to, aby porozuměli politickým důsledkům, chápali, jak je Tleilaxané zradili. Před lety je okupanti svedli sliby nového života a svobody - ale jejich úděl se od té doby stále zhoršoval.
Utlačovaný lid teď měl konečně víc než neurčitou naději. Rhombur se opravdu vrátil! Jejich dlouhý zlý sen skončí. Už brzy.

PRINC RHOMBUR ČEKAL V MALÉ KOMŮRCE, kde se měl setkat se svými společníky. Uslyšel v chodbě nějaký hluk a vypustil do svých umělých končetin maximum energie, připraven k boji. Letovy jednotky dorazí během několika hodin a C'tair už proklouzl na povrch, plazil se úzkými tunely vedení a nouzovými šachtami, aby nastražil několik posledních propašovaných tabulek výbušniny na klíčových místech sardaukarské pozemní obrany. Několik dobře načasovaných výbuchů se postará o to, aby

přistávací soutěska zůstala nestřežená pro vstup atreidské armády.
Ale všechna jejich práce by nebyla k ničemu, kdyby ho tu příliš brzy objevili. Hluk se blížil.
Pak do komůrky vrazil zjizvený Gurney Halleck a vlekl rozlámané tělo. Mrtvola ani nevypadala jako člověk, měla hladké voskové rysy, oči bez života a hlavu panenky, která se kolébala na zlomeném krku.
"Tvarový tanečník, vydával se za suboida. Říkal jsem si, že je na mě nějak moc zvědavý. Tak jsem to riskl, protože jsem si byl skoro jistý, že to nemůže být jen tak obyčejný tupý dělník."
Pustil mrtvého Tvarového tanečníka a ten se svezl na kamennou podlahu. "Zlomil jsem mu vaz. ‚Skrytý nepřítel je největší hrozbou.'" Podíval se upřeně na Rhombura a dodal: "Jenže myslím, že máme vážný problém. Už o nás vědí."

K FENRINGOVU PŘEKVAPENÍ proti němu Mistr badatel otevřeně nic nepodnikl, ale stejně si pořád připadal jako vězeň.
Hrabě rozhodně nepovažoval své bezpečí za jisté, proto zůstával ve střehu; hrál s Ažidikou a přitom hledal způsob, jak uniknout. Viděl mnoho příkladů podivného chování a vedlejších účinků u lidí, konzumujících příliš mnoho umělé melanže, včetně sardaukarů. To bylo zlé…
Maličký tleilaxanský vědec, stále zmatenější a nepředvídatelnější, strávil celé dopoledne ve své kanceláři a ukazoval imperiálnímu ministrovi pro koření sloupce a sloupce čísel, vysvětloval různá vylepšení výroby a množství amálu, jež jeho regenerační nádrže mohou vyprodukovat, jen kdyby jeho program mohl ještě chvíli běžet. "Imperátor to od počátku považuje za požehnání."
"Ano, hmmm." Fenring měl stále ještě mnoho otázek o syntetické melanži, ale položit je se mu zdálo příliš nebezpečné. Seděl u stolu proti Ažidikovi a procházel papírové dokumenty a mini-solida, jež mu Mistr badatel podával.
Ažidika překypoval nekontrolovatelnou nervózní energií. Na napjatém obličeji měl nepřítomný vzdorný výraz, kombinovaný se svrchovanou pýchou, jako by se považoval za poloboha.
Všechny instinkty Fenringa varovaly, toužil toho člověka prostě zabít. I pod tak pečlivým dohledem by smrtelně nebezpečný assassin, jakým byl Fenring, dokázal najít tisíc způsobů, jak spáchat vraždu - jenže by z toho nikdy nevyšel se zdravou kůží. Viděl tu fanatickou loajalitu, tu hypnotickou kontrolu, jakou měl Mistr badatel nad svými osobními strážemi a absolutně oddaným personálem, a dokonce, což bylo nejznepokojivější, i nad sardaukarskými jednotkami.
I jiné věci se měnily. V posledních dnech se začalo iksanské obyvatelstvo chovat vzpurně a nespokojeně; počet sabotáží se zvýšil desetkrát. Nápisy na stěnách vykvétaly jako arrakiské květy v ranní rose. Nikdo nevěděl, co to po takové době způsobilo.
Ažidika zareagoval tím, že ještě víc utáhl šrouby, ještě víc omezil minimální svobody a odměny, které lidem dosud zbyly. Fenring nikdy neschvaloval tuto drakonickou taktiku, jakou Tleilaxané proti Iksanům používali; považoval to za krátkozraké. Den po dni nepokoje sílily a tlak se zvyšoval, jako když se na vařící kotel pevně přiklopí pokličkа.
Dveře do pracovny Mistra badatele se rozlétly a dovnitř vrazil velitel Cando Garon. Mladý sardaukarský velitel měl rozcuchané vlasy, zmačkanou uniformu a špinavé rukavice, jako by se už nějakými vojenskými pravidly oblékání nezatěžoval. V pevném sevření vlekl malého slabého tvora, jednoho ze suboidů.
Garonovy oči byly temné a rozšířené, jeho pohled rejdil horečně kolem dokola. Čelisti měl zaťaté, rty stažené jako nespokojená a zároveň triumfující šelma. Vypadal spíš jako bezohledný násilník než jako velitel disciplinovaných imperiálních vojsk. Fenringovi se nervozitou sevřela hruď.
"Co je to?" obořil se na něj Ažidika.
"Řekl bych, že suboid," podotkl Fenring suše.
Tleilaxanský badatel se s nechutí ušklíbl. "Odneste toho špinavého… tvora pryč."
"Nejdřív si ho poslechněte!" Garon srazil bledého dělníka na podlahu.
Suboid se vyškrábal na kolena a rozhlédl se ze strany na stranu; zjevně nechápal, kde a v jak katastrofální situaci se to ocitl.
"Říkal jsem ti, co máš dělat!" Garon slabého muže kopl do boku. "Řekni to."
Suboid padl na podlahu a jen hekal bolestí. Sardaukarský velitel po něm skočil a popadl ho špinavou rukavicí za ucho. Zakroutil jím, až z něj kapala krev. "Řekni to!"

"Princ se vrátil," řekl suboid a pak to začal opakovat pořád dokola, jako mantru. "Princ se vrátil, princ se vrátil…"
Fenring cítil, jak se mu ježí chloupky na krku.
"O čem to mluví?" zeptal se Ažidika.
"O princi Rhomburu Verniovi." Garon šťouchl suboida a přikázal mu, aby řekl víc. Prostoduchý muž však jen zakňoural a opakoval svou předchozí větu.
"To mluví o tom posledním členu rodu Verniů, hm-m-a?" upřesnil Fenring. "Ten skutečně ještě žije."
"Já vím, kdo je Rhombur Vernius! Ale už je to tak dávno… Proč by se o něj měl někdo starat?"
Garon uhodil suboidovi hlavou o tvrdou podlahu, až vykřikl bolestí.
"Dost!" zarazil ho Fenring. "Musíme ho ještě vyslechnout."
"Nic víc už neví." Garon zaťal ruku v pěst a začal nešťastníka bušit do zad. Bylo slyšet praskání žeber a obratlů. Zdivočelý velitel do něj bušil znovu a znovu jako pokažené beranidlo.
Suboidovi vytryskla z úst krev, škubl sebou a zemřel.
Sardaukarský velitel, zpocený a rozčilený, se narovnal. Oči měl jasné, dravčí, jako by hledal další oběť. Uniformu měl celou zakrvácenou, ale zjevně mu to nevadilo.
"Obyčejný suboid," ušklíbl se Ažidika. "Máte pravdu, veliteli - víc bychom z něj stejně nedostali."
Mistr badatel sáhl do záhybů svého roucha a vytáhl tabulku lisovaného umělého koření. "Tady máte," hodil ji Garonovi. Ten ji bleskovým pohybem zachytil v letu a nacpal si ji do úst jako cvičený pes, když dostane odměnu.
Garonův divoký pohled se soustředil na Fenringa. Pak důstojník vykročil ke dveřím a krvavý nepořádek na podlaze nechal být. "Půjdu najít další, kteří by se dali vyslechnout."
Než stačil odejít, rozječely se hlasitě sirény. Fenring vyskočil, kdežto Mistr badatel se rozhlédl spíš podrážděně, než ustrašeně. Takové zvuky neslyšel za celých těch dvaadvacet let, kdy Iksu vládl.
Podle typu poplachu pochopil velitel Garon okamžitě, co se děje. "Útok zvenčí!"
Atreidská vojenská flotila se snesla atmosférou dolů a prorazila sardaukarskou obrannou síť. Útočící bojové lodě sestupovaly do přistávací soutěsky, kde byly stovky těžkých dveří do jeskyní určených k vykládce zásob a odvozu zboží.
C'tairovy sabotážní bomby vybuchly, vyděsily sardaukary a vyřadily jejich hlavní senzorické sítě a zařízení. Protivzdušná děla byla k ničemu, protože jejich velíny postihl zkrat. Znuděné tleilaxanské stráže nedokázaly na ten ohromující útok, který se z ničeho nic objevil, zareagovat.
Atreidské lodi shazovaly výbušniny, tavily pancéřové desky, vyhazovaly skály do povětří. Sardaukaři se pokoušeli konzolidovat obranu, ale po tolika letech spokojeného klidu byly jejich zbraně a systémy vhodné spíš k tomu, aby dusily vnitřní nepokoje a zabránily v pronikání špionům.
Flotila, vedená Duncanem Idahem, dorazila přesně podle plánu. Transportéry přistály a vyrojili se z nich vojáci, meče tasené pro boj zblízka, kdy se laserpaly nedaly použít. Jejich válečným pokřikem byla jména vévody Leta a prince Rhombura.
Bitva o Iks začala.
Zdroj, z nějž láska čerpá svou obrovskou sílu, není žádnou záhadou: je to sám proud Života - divoký, prudký, zaplavující proud, pramenící v těch nejdávnějších dobách…

- PANÍ JESSICA, Z DENÍKU

JAKMILE JESSICE NASTALY porodní bolesti, Benegesseriťanky byly připraveny. Jen málo z nich zcela chápalo všechny důvody, ale každá ze Sester věděla, že toto dlouho očekávané dítě je důležité.
Slunečný porodní sál byl vybaven podle přesných instrukcí, vydaných Anirul. Obzvláštní pozornost byla věnována dávným praktikám feng-shui, stejně jako osvětlení a větrání. V suspenzorových pěstebních baňkách nad postelí rostly imianské růže, stříbrné orchideje a poritrinské karafiáty. Místnost v nejvyšším patře imperiálního paláce byla otevřena očím vesmíru, dosahovala skoro až k načechraným břichům oblaků.
Jessica ležela, soustřeďovala se na své tělo, na své okolí a hlavně na dítě, které už chtělo z jejího lůna ven. Vyhýbala se pohledu Ctihodné matky Mohiamové, protože se bála, že se jí v tváři objeví vina. Už

dříve jsem jí vzdorovala, zpochybňovala její příkazy. Ale nikdy v tak důležité věci, jako je tahle.
Sestry se už brzy dozvědí její tajemství.
Zabije mě Ctihodná matka za mou zradu? V hodinách po porodu bude Jessica zcela zranitelná. V očích její staré učitelky by byl neúspěch větším zločinem než zjevná zrada.
Mezi jednotlivými stahy vdechovala Jessica sladké vůně květů a myslela na vzdálený Caladan; tam toužila být se svým vévodou a s jejich dítětem. "Nebudu se bát…"
Mohiamová seděla poblíž a pozorně sledovala svou nejlepší studentku. Vyčerpaně vyhlížející Anirul trvala na tom, že do porodního sálu přijde, třebaže ji proto Sestra-lékařka Yohsová přísně kárala. Ale kdo by mohl v takové chvíli odporovat kwisatzové Matce? Anirul, pod silným vlivem léků, tvrdila, že s tím zmatkem v hlavě uzavřela dočasné příměří.
Jessica se pokusila uctivě vstát, ale imperátorova manželka jí pohrozila prstem. "Oblékni si to porodní roucho, které jsem ti poslala, a soustřeď se na svoje svaly. Připrav mysl a tělo, jak ses naučila. Nedovolím, aby se při tomto porodu cokoli stalo. Čekaly jsme na něj devadesát generací!"
Yohsová přistoupila blíž, dotkla se paže Anirul. "Má paní, teprve se začala otevírat. Zavoláme vás, až se čas přiblíží. Ještě bude chvíli trvat, než…"
Anirul ji přerušila. "Už jsem imperátorovi porodila pět dcer. Ta mladá žena se bude řídit mou radou."
Jessica si poslušně svlékla šaty a natáhla dlouhé saténové roucho, které jí dala Anirul. Bylo tak lehké a hladké, že ho na kůži sotva cítila. Když se Jessica vracela na zakřivené porodní lůžko, pocítila vzrušené očekávání, jež na chvíli přehlušilo i její obavy. Až z tohoto lůžka vstanu, budu mít syna, Letova syna.
Devět měsíců toto dítě živila a chránila. Do té chvíle před dvanácti dny, kdy jí v senzorické projekci Ctihodná matka Mohiamová prozradila pravdu o programu Kwisatze Haderacha, myslela jen na svou lásku k vévodovi a na to, jak po Victorově smrti potřebuje dalšího syna.
Mohiamová se na Anirul usmála. "Jessica si poradí, má paní. Vždycky byla mou nejlepší studentkou. Dnes prokáže, že všechen můj výcvik stál za to."
Jessica, zděšená tím, co by tyto mocné ženy mohly udělat, si přála, aby byl Leto s ní. Už byl znovu sám sebou, tvrdý, ale mocný Leto Atreides, jehož milovala, mnohem živější, než po dlouhou dobu byl.
Ale dnes měl pronést projev v landsraadu. Vévoda velkorodu má mnohem důležitější povinnosti, než nervózně posedávat u postele své konkubíny.
Jessica se v porodním sále poddala přirozeným pochodům svého těla. Položila se, zavřela oči. Neměla jinou možnost, než spolupracovat s Benegesseriťankami a doufat. Můžu porodit další dítě, tentokrát dceru. Jestli mě nechají naživu.
Jessica věděla, že jim pokazila plány, protože ono mužské dítě o generaci uspíšila. Přesto však - genetika je nejistá, hazardní hod kostkou nějaké vyšší, nedefinované síly. Mohl by můj syn být i přesto On? Byla to děsivá a zároveň úžasná možnost.
Otevřela oči a viděla dvě Sestry-lékařky, jak přistoupily jako stráž k oběma stranám její postele. Šeptaly si navzájem jazykem, jemuž ani Jessica nerozuměla, a kontrolovaly diagnostické přístroje, jejichž sondy a senzory jí přikládaly na kůži. U nohou postele seděla paní Anirul s Yohsovou a všechno sledovala, laní oči zapadlé hluboko nad vpadlými tvářemi. Imperátorova žena vypadala, jako by vstala z hrobu, ale radila ženám v každém detailu, což je znervózňovalo a dráždilo.
Yohsová měla starost jak o Jessiku, tak o paní Anirul. "Prosím, má paní, je to obyčejný běžný porod. Nemusíte mu věnovat zvláštní pozornost. Vraťte se do svých pokojů a odpočiňte si. Mám pro vás nový lék, který utiší hlasy Zděděných vzpomínek." Yohsová sáhla do kapsy.
Anirul ji odehnala mávnutím ruky. "Ničemu nerozumíš. Už jsi mi i tak dala těch léků příliš. Moje přítelkyně Lobia se mě snaží před něčím varovat, někde hluboko ve mně. Musím poslouchat, ne si zacpávat uši."
Yohsová nasadila káravý tón. "Nikdy jste neměla sestoupit tak hluboko bez společnosti doprovázejících Sester."
"Zapomínáš, kdo jsem? Tohle je věc, která se týká mé Skryté hodnosti. Ty mi nebudeš přikazovat."
Popadla z tácu chirurgický laserový řezák a zlověstně pronesla: "Když ti řeknu, aby sis tohle sama vrazila do srdce, pak to uděláš." Ostatní Sestry-lékařky odstoupily, protože nevěděly, co si o tom mají myslet.
Anirul se na Yohsovou zamračila, laní oči jí plápolaly. "Pokud usoudím, že tvá další přítomnost ohrožuje

úspěch projektu, zabiji tě sama. Dávej si pozor, dobrý pozor!"
V té chvíli k ní však přistoupila Mohiamová a zasáhla. "Daly ti hlasy radu, má paní? Slyšíš je teď?"
"Ano! A hlasitěji, než dřív."
Mohiamová rychlým pohybem odstrčila ohroženou Sestru-lékařku mimo dosah rozčilené ženy. "Paní Anirul, je tvým právem i povinností řídit tento výjimečný porod, ale nesmíš překážet těm ženám."
Anirul se posadila na suspenzorovou židli vedle Jessiky. V ruce stále ještě držela laserový řezák a její tělo sebou škubalo, jako by bojovala se Zděděnými vzpomínkami o kontrolu nad svou myslí a svaly. Obě další Sestry-lékařky stály stranou, když jim však Mohiamová dala rukou pokyn, pustily se znovu do práce.
Uprostřed toho zmatku Jessica zhluboka dýchala, aby se uklidnila, a používala sled technik, které ji naučila Mohiamová…
Anirul se pokoušela utišit svou divokou úzkost, aby její nebezpečné emoce nepošpinily porodní sál. Znepokojenou myslí kwisatzové Matky se honily děsivé myšlenky, snažily se ze všech sil prorazit onen vnitřní i vnější zmatek. Zahryzla se do kloubů jedné ruky. Jestli se v několika příštích hodinách něco zlého stane, program Kwisatze Haderacha bude rázem o několik staletí zpět, a možná zničený navždy.
To se nesmí stát.
Anirul se náhle s překvapením podívala na laserový nůž ve své ruce, pak jej položila na nedaleký stolek, ale stále na dosah. "Omlouvám se, dítě. Nechtěla jsem tě zneklidňovat," zamumlala. Po chvilce pokračovala, jako by se modlila: "V této nejdůležitější chvíli musíš použít své prana-bindúové schopnosti, abys dítě provedla porodními cestami." Pohlédla na lesklý nástroj na stole. "Pupeční šňůru tvé dcery přeříznu sama."
"Jsem připravená, můžu začít," oznámila Jessica. "Zesílím teď stahy." Jak mě budou nenávidět, až to uvidí!
Použila dokonalé benegesseritské kontroly nad svým tělem, nad každým svalem v okolí porodních cest, a zatlačila. Co udělá paní Anirul? V očích měla známky šílenství, ale je imperátorova žena schopná vraždy? Jessica si přísahala, že zůstane ve střehu a že bude Letova syna chránit, jak jen to půjde.
Imperátor dosud hovoří z moci lidu a jím zvoleného landsraadu, ale Nejvyšší rada se stává stále víc podřízenou mocí a lid se rychle mění ve vykořeněný proletariát, v dav, který mohou vzbouřit a ovládat demagogové. Jsme v procesu přeměny ve vojenské impérium.

- PREMIÉR EIN CALIMAR Z RICHES,
PROJEV K LANDSRAADU

RYCHLÁ A IMPOZANTNÍ DEMONSTRACE SÍLY. Shaddam byl s účinky zcela spokojen. Arrakis - a Impérium - už nikdy nebudou jako dřív.
Flotila lodí Gildy se nečekaně a bez ohlášení objevila na obloze nad pouštním světem. Pět maxitrajlerů, každý z nich přes dvacet kilometrů dlouhý, zaujalo postavení na oběžné dráze, na dohled harkonnenského hlavního města Kartág.
Ohromený baron stál na chráněném balkonu rezidence a zíral na noční nebe. Ionizované výboje vytvářely na obloze obrazce, z nichž mu naskakovala husí kůže. "Zatraceně! Co to má znamenat?"
Baron, nadlehčovaný suspenzorovým pásem, se přidržel zábradlí, aby se nevznesl. V hloubi duše litoval, že neodletěl na Giedi Primu, jak měl minulý týden v úmyslu.
Temnými ulicemi se jako mor kradl horký vítr. Vysoko nad ním se na oběžné dráze třpytily odraženým světlem jasné siluety maxitrajlerů jako drahokamy na noční obloze. Městská stráž v Kartágu vyhlásila poplach, vyvedla vojsko z kasáren a okamžitě vyhlásila stanné právo a zákaz vycházení.
Na balkon vběhl tajemník, vyděšený tou podívanou na obloze ještě víc než svým harkonnenským pánem. "Pane barone, volá vyslanec Gildy z těch maxitrajlerů. Chce s vámi mluvit."
Tlustý muž rozzlobeně nadul tváře. "No, to jsem tedy skutečně zvědav! Co si sakra myslí, že dělají nad mou planetou?" Produkce melanže překonávala imperátorovo očekávání, i přes ta kvanta koření, které si baron tajně nechával pro sebe. Rod Harkonnenů by se správně neměl čeho bát, dokonce i s nedávnou Shaddamovou nevysvětlitelnou podrážděnosti a výbušnosti. "Muselo dojít k nějaké chybě."

Tajemník zapnul obrazovku a ladil ji tak dlouho, až navázal čisté spojení. Z reproduktoru se ozval přísný hlas: "Barone Vladimire Harkonnene, vaše zločiny byly odhaleny. Gilda a imperátor rozhodnou o vašem potrestání. Podrobíte se našemu společnému rozhodnutí."
Baron byl zvyklý popírat svou vinu na zločinech, ale v tomto případě byl tak šokovaný, že ze sebe nedokázal vykoktat ani nějakou výmluvu. "Ale…, ale… Já nevím, co…"
"Toto není rozhovor," řekl hlas ještě hlasitěji a příkřeji. "To je prohlášení. Auditoři CHOAM a zástupci Gildy letí právě teď dolů, aby podrobně prozkoumali každou stránku vašich postupů při těžbě koření."
Baron skoro nemohl popadnout dech. "Proč? Žádám, abyste mi sdělili, z čeho mě vlastně obviňujete!"
"Vaše tajemství budou odhalena a vaše pochybení potrestána. Dokud nerozhodneme jinak, tok koření celým vesmírem bude zastaven. Vy, barone Harkonnene, nám musíte poskytnout odpovědi, které hledáme."
Barona se zmocňovala panika. Neměl ponětí, co vyvolalo toto absurdní řinčení zbraněmi. "Já…, kdo mě obviňuje? Jaké máte důkazy?"
"Gilda teď zastaví veškerou komunikaci a uzavře všechny kosmodromy na Arrakis. S okamžitým účinkem pozastavujeme činnost všech továren na koření, které jsou v terénu. Žádná toptéra nesmí do vzduchu." Obrazovka začala jiskřit a kouřit. "Konec zprávy."
Flotila lodí Gildy nahoře začala vysílat silné signály, které vyřadily obvody a navigační systémy všech letounů na kosmodromu Kartágu. V baronově rezidenci střídavě pohasínaly a jasněly luminy. Některé zasyčely a vybuchly, takže se mu na hlavu sesypal déšť plaskleněných střípků.
Zakrýval si tvář a hulákal do vysílačky, ale odpověď nepřišla. Dokonce i místní spojení se přerušilo. Řval v slepém vzteku, třebaže ho nemohl slyšet nikdo než ti, kteří stáli těsně kolem něj (a ti moudře utekli). Baron se nemohl dožadovat žádného dalšího vysvětlení, ani odněkud přivolat pomoc.
Spodní část tří maxitrajlerů se otevřela a hlavní část sardaukarské flotily se odpoutala od kotevních vzpěr. Bitevní křižníky, korvety, stíhačky, bombardéry - všechna bojová plavidla, jež imperátor mohl tak rychle shromáždit. Když se Shaddam do této operace pouštěl, byl si vědom, že jiné části Impéria nechává nekryté, ale tímto jediným mistrovským tahem mohl tolik získat! Dokonce ani Gilda nechápala jeho skutečné cíle.
Ve slavnostní uniformě s insigniemi vrchního velitele seděl na můstku své vlajkové lodi, sestupující na Arrakis. Tohle bude vrcholem desítek let plánování; nečekaně rychlý závěr jeho projektu Amál. Tentokrát povede své vojsko k vítězství sám, protože tohle bude fantastický závěr Velké melanžové války. Jeho projekt Amál byl připraven a on teď z rovnice odstraní Arrakis.
Sardaukaři dostali instrukce řídit se přímo jeho rozkazy, ačkoli na samotné manévry bude dohlížet nejvyšší bašár Garon. Shaddam potřeboval někoho, komu mohl důvěřovat, že bude jednat bez otázek, protože otázek bude spousta. Ostřílený sardaukar stál zpříma vedle imperátora; neznal jeho plán a nevěděl, co je skutečným cílem tohoto střetu. Ale jako vždycky splní příkaz svého nadřízeného.
Sardaukarské jednotky pomocí oněch likvidačních zbraní, jaké použily na Zanovaru, zničí všechno koření na Arrakis, což je nezbytným krokem při formování Shaddamova nového Impéria. Pak bude mít jedinou zbývající odpověď v rukou sám. Amál… Tímto jediným útokem imperátor Shaddam Corrino upevní moc Trůnu zlatého lva a rozbije monopoly a obchodní konglomeráty, které tak omezují jeho vládu.
Kdyby tu tak byl Hasimir, aby viděl moje vítězství! Imperátor si vzpomněl, kolikrát v poslední době prokázal, že nepotřebuje, aby ho pořád otravoval nějaký poradce, zamítal jeho nápady a pořád se snažil přivlastnit si všechny zásluhy.
Jak se vlajková loď přibližovala k okraji atmosféry, imperátor se ve svém velitelském křesle naklonil dopředu, aby viděl popraskanou zemi pod sebou. Odporné místo. Pozná se tady vůbec nějaká další zkáza? Viděl neúplný kruh satelitů, neúčinné meteorologické družice, které Gilda po letech naléhání neochotně umístila na oběžnou dráhu. Monitorovaly jen oblasti ovládané Harkonneny, ale o hluboké poušti a polárních oblastech žádné informace neposkytovaly.
"Je čas trochu se pocvičit v míření," prohlásil. "Pošli stíhačky a znič ty satelity. Všechny." Zabubnoval prsty na polstrovanou opěrku křesla. Vždycky si strašně rád hrál na vojáčky. "Oslepíme barona ještě víc."

"Ano, Vaše Imperátorská Výsosti," řekl Zum Garon. O chvilku později se z maxitrajlerů vyrojily malé útočné lodi a rozlétly se jako hejna kobylek. Přesnými ranami likvidovaly jeden satelit za druhým. Shaddam vychutnával každý výbuch.
Zdola z planety musela flotila vypadat děsivě. Gilda předpokládala, že Shaddam chce jen náležitě zapůsobit vojenskou silou, aby obránci znejistěli a sardaukaři mohli zabavit tajné zásoby melanže. Šlechtici landsraadu - těch několik, kteří věděli, že Shaddam odletěl s flotilou právě sem - se už teď dovolávali svých dřívějších služeb, přetahovali se o pozice a snažili se být těmi, kdo příště získají léno na Arrakis a tím i těžbu melanže.
Už brzy bezcennou těžbu melanže.
Jak se Shaddam těšil na další jednání své velké hry! Vzpomněl si na to sucharské, staromódní drama Stín mého otce, obšírně líčící ctnosti korunního prince Raphaela Corrina, pošetilého blázna, který nikdy ani formálně neusedl na imperátorský trůn.
Shaddam uvažoval o tom, jestli by se sám neměl stát mecenášem umění, třebaže se jeho úspěchy jistě neomezí jen na ty kulturní. Imperiální životopisec zaznamená jeho vojenská a ekonomická vítězství a tým spisovatelů vytvoří nesmrtelná literární díla, z nichž se fascinované příští generace poučí o jeho velikosti. Bude to všechno tak jednoduché, jen co získá onu absolutní moc, kterou si zaslouží!
Až z pouštní planety nezbude nic než spálená koule, bude mít Kosmickou gildu - a všechny ostatní, kdo potřebují melanž - omotané kolem prstu. Rozhodl se, že tuto operaci nazve Arrakiský gambit.
Pro tak úžasný triumf stojí za to hodně riskovat
Velikost musí být vždycky spojena se zranitelností.

- KORUNNÍ PRINC RAPHAEL CORRINO

VÉVODA LETO, PŘIPRAVEN na další mezník ve svém životě, vstoupil do landsraadské Řečnické síně. I teď, když byl imperátor pryč za nějakou válečnou hrou, byl Leto připraven pronést projev, jenž bude pravděpodobně nejdůležitější v jeho vznešené kariéře.
Vzpomněl si na chvíli, kdy před tímto důstojným shromážděním vystoupil naposledy. Byl tehdy velmi mladý, právě se ujal funkce vévody rodu Atreidů po předčasné smrti svého otce. Po okupaci Iksu Tleilaxany pronesl Leto odvážný projev, odsuzující okupanty a kárající landsraad za to, že ignoruje prosby rodu Verniů. Ale místo aby to na landsraad udělalo dojem, vyslanci se nezralému mladému vůdci vysmáli… Podobně jako se tolik let ušklíbali protestům vyslance Pilrua.
Ale dnes odpoledne, když vévoda Leto se svým hrdým doprovodem kráčel hlavní uličkou, delegáti ho zdravili a volali jeho jméno. Halou se rozlehl potlesk, díky němu si připadal silnější, jistější sám sebou. Třebaže jednotlivé složky jeho plánu teď neměly možnost vzájemné komunikace, spoléhal na to, že všechno běží podle předpokladů. Thufir Hawat už provedl svůj úspěšný krok proti blokádě kolem Beakkalu a na Iksu začal útok i bez potvrzení obou infiltrátorů. Leto znal svou roli tady na Kaitanu. Pokud všechno vyjde, jak si naplánovali, jestliže Rhombur a Gurney ještě žijí, bude osvobození Iksu dokončeno a nový hrabě Vernius bude bezpečně sedět v paláci svých předků dřív, než někdo stačí něco namítnout…
Ale jen pokud se to všechno stane najednou.
Jakmile Leto vstoupil do Řečnické síně, dohnala ho jedna z bezejmenných benegesseritských Sester, jež se jako černí havrani pohybovaly na imperiálním dvoře všude. "Vaše konkubína Jessica dostala porodní bolesti. Starají se o ni ty nejlepší Sestry-lékařky. Není se čeho bát." Akolytka se na něj usmála a zlehka se uklonila, když od něj odstupovala. "Paní Anirul se domnívala, že byste to rád věděl."
Leta to trochu vyvedlo z míry a poněkud nejistěji kráčel k řečnickému pultu. Jessica rodí jeho dítě. Měl by být s ní v porodním sále. Benegesseriťankám by se možná nelíbilo, aby tam byl přítomen muž, ale za jiných okolností, bez všech těchto naléhavých státních záležitostí, by si to vyvzdoroval.
Ale tohle byla záležitost protokolu; svůj projev musel pronést teď, zatímco Duncan Idaho vedl jednotky do jeskyní Iksu.
Ceremoniář vyvolal jeho jméno a tituly, Leto poklepával prsty o pultík a čekal, až ovace ztichnou. Nakonec se v síni rozhostilo ticho plné očekávání, jako by delegáti tušili, že hodlá oznámit něco

zajímavého - a snad i odvážného.
Jeho popularita a postavení v landsraadu po léta rostly. Žádný jiný šlechtic; dokonce ani ti, kteří byli mnohem bohatší než on; by se tak prudkého a nečekaného gesta neodvážil.
"Všichni znáte utrpení Beakkalu, sužovaného botanickým morem, který hrozí zničit celý jeho ekosystém. Třebaže jsem měl s vrchním smírčím soudcem určité spory, tato záležitost se vyřešila k mé spokojenosti. Moje srdce stejně jako vaše krvácí pro trpící lid Beakkalu. Proto jsem k planetě vyslal nákladní lodi s humanitárním nákladem v naději, že imperátor Shaddam nám povolí projít blokádou a doručit tolik potřebnou pomoc."
Halou se rozlehl potlesk, obdiv smíšený s překvapením.
"Ale to je jen malá část mé činnosti. Před více než dvaceti lety jsem před vás předstoupil, abych protestoval proti ilegální tleilaxanské okupaci Iksu, řádnému lénu rodu Verniů - přátel rodu Atreidů a přátel mnoha z vás.
Když hrabě Dominic Vernius neobdržel žádnou pomoc od imperátora, rozhodl se stát se renegátem. On a jeho manželka byli doslova uštváni, zatímco zlovolní Tleilaxané upevňovali své postavení na Iksu. Od té doby princ Rhombur, právoplatný dědic, žil pod mou ochranou na Caladanu. Celé roky vás iksanský vyslanec v exilu prosil o pomoc, ale nikdo z vás nepohnul ani prstem." Chvíli čekal, díval se a naslouchal rozpačitému šepotu a poposedávání v síni.
"Dnes jsem učinil jednostranný krok k nápravě této nespravedlnosti." Počkal, až toto zlověstné prohlášení všem náležitě dojde, a pak zvučným hlasem pokračoval. "Právě v této chvíli, kdy k vám hovořím, útočí atreidské vojenské síly na Iks se záměrem navrátit princi Rhomburu Verniovi postavení, jež mu právem náleží. Naším cílem je vyhnat Tleilaxany a osvobodit lid Iksu."
Přítomní se nejdříve překvapením až zajíkli a pak si začali nervózně mumlat mezi sebou. Tohle nikdo z nich nečekal.
Leto se přinutil k úsměvu a změnil tón. "Pod utlačovatelskou a neschopnou tleilaxanskou vládou se produkce důležité iksanské techniky dramaticky snížila. To ví landsraad, CHOAM i Kosmická gilda. Impérium potřebuje dobré iksanské stroje. Každý z přítomných šlechticů bude mít prospěch z toho, že se rod Verniů vrátí na své místo. To nikdo nemůže popřít." Rozhlédl se po moři tváří, jako by je vyzýval, ať jen zkusí protestovat.
"Přijel jsem na Kaitan, abych promluvil s pádišáhem imperátorem, ale ten je zaměstnán jinou vojenskou záležitostí." Leto viděl většinou nechápavé tváře a krčení ramen, ale i pár pokývnutí od těch, kteří zřejmě něco věděli. "Nemám pochybnosti o tom, že můj milý bratranec Shaddam podpoří znovunastolení rodu Verniů k původnímu významu v Impériu. Jako vévoda Atreides jsem učinil kroky v zájmu spravedlnosti, v zájmu Impéria i v zájmu svého přítele, prince z Iksu."
Leto domluvil a landsraadskou síní prošlo několik vln reakcí. Vnímal souhlasné volání, několik rozhněvaných výkřiků - a nejvíc ze všeho zmatek. Konečně se vlna obrátila. Jeden po druhém se delegáti zvedali a začínali tleskat. Během okamžiku stála a aplaudovala celá síň.
Leto na ně mával a uznale pokyvoval. Zarazil se jen, když v davu zachytil pohled důstojného šedovlasého muže, jenž neměl žádnou okázalou uniformu ani hodnost, lóži ani vyhrazené křeslo - vyslance Cammara Pilrua. Iksanský zástupce vzhlížel k Letovi téměř s posvátnou úctou. A pak se rozplakal.
Očekáváš-li nebezpečí, připravíš se na něj. Jen ti, kdo jsou připraveni, mohou předpokládat, že přežijí.

- ZBROJMISTR JOOL NORET, ARCHIVY

BYLA TO DLOUHÁ CESTA ZPĚT na Caladan. Maxitrajler se proplétal Impériem a stavěl snad u každé planety. Mezi jinými plavi-dly měl ve svém nákladovém prostoru i malou atreidskou humanitár-ní flotilu s Thufirem Hawatem ve vlajkové lodi.
Poté, co Thufir dokončil svou misi u Beakkalu, určenou k odvedení imperiální pozornosti, chtěl už být doma, mezi šedými kamennými věžemi hradu Caladanu, vysoko na skále nad mořem.
Jeho výpad proti sardaukarské blokádě byl tak úspěšný, jak si jen mohl přát. Jakmile Shaddam odvolal svého velitele, atreidská flotila musela u Beakkalu čekat devět dní, než dorazil další maxitrajler, aby je po plánované trase odvezl na Caladan.

Hrstka atreidských lodí byla první, jež opustila nákladový prostor. Flotila sestoupila do zataženého nebe nad Caladanem a rychle zmizela v oblačných vírech nad oceánem. Za malou flotilou sestupovaly na kosmodrom obchodní koráby a fregaty s cestujícími - zcela obvyklý provoz.
Thufir měl pocit, jako by dokázal prospat tři dny v jednom kuse. Při této cestě si příliš neodpočinul, jednak proto, co musel dokázat sám, a jednak starostmi o hlavní Duncanův útok na Iks. Možná se odehrává právě teď, právě v těchto chvílích.
Ale třebaže ten odpočinek tolik potřeboval, dopřát si ho nemohl. Ještě ne. Vévoda byl na Kaitanu a většina atreidských vojenských sil odletěla na Iks, proto se chtěl nejdříve přesvědčit, že zbylé obranné síly jsou náležitě zformovány a připraveny k obraně planety. Caladan byl na jeho vkus příliš zranitelný.
Když jeho několik doprovodných lodí přistálo na vojenské základně vedle kosmodromu Cala, mentat se zděsil, protože na základně nenašel vůbec žádná plavidla, jen několik postarších mužů a žen v uniformách, prakticky pouze údržbu. Poručík v záloze mu řekl, že se vévoda Leto rozhodl vložit všechny síly do útoku na Iks.
Jakmile to Thufir uviděl, zmocnil se ho nejistý pocit.

ZATÍMCO MAXITRAJLER PARKOVAL na oběžné dráze, vyletovaly z něj stále další a další lodi; Caladan byl živým střediskem meziplanetárního obchodu. Později, když obrovské plavidlo přelétalo přes málo obydlený východní kontinent, vylétla z něj na poslední chvíli velká skupina neoznačených plavidel a zaujala pozice na vysoké oběžné dráze, mimo dosah zvědavých očí…
I s pilotem tak zkušeným jako Hiih Resser křídla průzkumného člunu duněla a poskakovala, když se plavidlo nořilo do chladných bouřlivých proudů v horních vrstvách atmosféry Caladanu. Rudovlasý Zbrojmistr seděl za pilotní pákou rychlého průzkumného člunu, vyslaného ze spěšně shromážděné harkonnensko-grummanské flotily.
Resser hleděl dolů dírami v mracích, jak se hnal z noční strany planety pryč, k zóně soumraku a k dennímu světlu, jež se drželo nad oceánem.
Jeho pán, vikomt Moritani, byl ochoten obětovat všechno v náhlém útoku. Glossu Rabban byl sice také brutální násilník, ale tady byl konzervativní a trval na tom, že musí vědět, nač jejich síly mají tak překvapivě zaútočit a jakou mají naději na úspěch. Třebaže Resser odpřisáhl věrnost vikomtu Moritanimu, po mnoha přísných prověrkách a slavnostních slibech dával přednost Rabbanovu názoru.
Resser sice se svým pánem často zásadně nesouhlasil, ale po letech Zbrojmistrovského výcviku znal své místo. O jeho loajalitě se nesmělo pochybovat. Měl svou čest.
Stejně jako Duncan Idaho.
Resser si vzpomínal na roky, které s Duncanem strávili na ostrovech Ginázu. Od začátku byli nerozlučnými přáteli a nakonec se probojovali až k vítězství, sami se stali Zbrojmistry.
Když Ginázové vyloučili ostatní grummanské studenty kvůli těžké nečestnosti, jíž se vikomt dopustil, Resser zůstal - byl jediným ze své planety, kdo výcvik dokončil. Když školu absolvoval a vrátil se na Grumman, předpokládal, že se ocitne v nemilosti a že ho možná dokonce popraví. Duncan tehdy Ressera přemlouval, aby s ním jel na Caladan, aby se dal do služeb rodu Atreidů, ale rudovlasý mladík odmítl. Přes všechno přece jen statečně odjel domů. Zachoval si čest, a přežil.
Kvůli svým bojovým a vůdcovským schopnostem Resser rychle stoupal na hodnostním žebříčku grummanské armády a nakonec získal funkci velitele zvláštních jednotek. Při výpravě na Caladan byl druhým nejvyšším velitelem hned po samotném vikomtovi. Ale raději pracoval osobně. Proto také sám pilotoval průzkumný člunek, a až vypukne bitva, bude v ní také.
Nijak ho netěšilo, že bude stát proti Duncanu Idahovi, ale neměl na vybranou. Politika vždycky ostře přetne každý vztah. Teď si vzpomínal na všechno, co mu mladý Duncan vyprávěl o svém milovaném a krásném Caladanu, a přitom se s člunem nořil pod oblačnou přikrývku, aby viděl krajinu, města, slabiny planety.
Letěl dál, rychle minul město Cala, delty řek, nížiny s farmami pěstujícími rýži pundi. Všiml si kalných bažin řas v mělkých vodách a černých zubů útesů, obklopených tříštící se pěnou. Resser poznával, co viděl. Duncan mu všechno vyprávěl.
Když spolu sedávali a četli dopisy z domova, Duncan se s ním dělil o lahůdky, jež mu z atreidského

hradu posílali. Mluvil o tom, jak laskavý člověk byl starý vévoda, jak Paulus vzal Duncana ještě jako chlapce pod svá křídla a vychoval ho v hradu, kde nováček později prokázal svou věrnost.
Resser si ztěžka povzdechl a letěl dál.
Průzkumný člunek teď letěl rychle a nízko a rudovlasý Zbrojmistr svýma cvičenýma očima vnímal každý detail. Viděl, co potřeboval, a pak se vrátil k ukryté flotile, aby podal zprávu; nemohl prostě dojít k jinému závěru…
Později, když stál v pozoru před vikomtem, oznámil: "Jsou úplně nekrytí, pane. Caladan nebude těžké dobýt."

THUFIR HAWAT, SÁM A USTARANÝ, stál vedle nových soch, které nechal Leto vztyčit na skalním mysu, vedle vysokých postav starého Paula a malého Victora Atreida, zvedajících pochodeň věčného ohně.
Venku na klidné vodě plulo mnoho malých člunů, táhlo sítě a lovilo větší ryby. Všechno se zdálo poklidné. Oblaka byla roztrhaná, slunce se sklánělo k západu.
Mentat válečník spatřil osamělou loď, přelétající vysoko a rychle nad městem. Zjevně průzkumná loď, neoznačená.
Podrobné projekce prvního a druhého řádu. Thufir předpověděl, co se může stát, a věděl také, že může udělat jen málo, aby Caladan ubránil proti přímému útoku. Měl sice pár doprovodných lodí ze své flotily, ale jinak z domácí obrany nezbylo nic. Leto na svou iksanskou kampaň vsadil všechno - možná až příliš.
Neoznačený průzkumník se hnal oblohou a shromažďoval všechny informace, jaké může zvěd potřebovat. Mentat rodu Atreidů pohlédl nahoru do kamenné tváře vévody Paula a pak dolů do nevinného Victorova obličeje, což mu připomnělo předchozí chyby.
"Už si vás netroufnu znovu zklamat, vévodo," řekl obrovi nahlas. "A Leta také ne. Ale kdybych tak měl nějakou odpověď, kdybych přišel na způsob, jak uchránit tuto krásnou planetu!"
Thufir se zahleděl na oceán, uviděl nesourodou flotilu rybářských člunů náhodně rozházených po vodě. Na vyřešení této hádanky bude potřebovat všechny své mentatské schopnosti; doufal jen, že budou stačit.

Už naposledy mě pronásledovali a kladli mi překážky těmi svými mozky vesnických drábů. Tady stojím a tady zůstanu.

- PŘIPISOVÁNO HRABĚTI DOMINIKU VERNIOVI

KRÁTCE PO POLEDNI, přesně na čas, se v podzemním městě rozječely poplachové sirény. Pro prince Rhombura Vernia to byl radostný zvuk. "Už to začíná! Duncan je tady!"
V přítmí suboidských tunelů pohlédl iksanský dědic na Gurneyho Hallecka, jemuž se ve zjizvené tváři třpytily oči. "Narovnáme záda, zapějeme své písně a prolijeme krev ve jménu Pána." Usmál se a vykročil. "Nesmíme ztrácet čas."
C'tair Pilru, uštvaný, s červenýma očima, prudce vyskočil. Nespal už celé dny a vypadalo to, že ho na nohou drží víc adrenalin než jídlo. Výbušniny, nastražené ve vstupní soutěsce, musely před okamžikem vybuchnout a otevřít cestu, aby si atreidské jednotky mohly násilím vynutit vstup dovnitř.
C'tair zvolal: "Je načase zvednout zbraně a povolat do boje všechny, kdo za námi půjdou. Lidé jsou konečně připravení se bít!" Jeho vyhublá tvář měla onen andělský, nezemský vzhled člověka, který už nepotřebuje ani strach, ani jistoty. "Půjdeme za tebou do bitvy, princi Rhombure!"
Gurney se zamračil, až mu v signutové jizvě škublo. "Pozor, Rhombure! Neposkytuj nepřátelům příliš snadný terč. Ty bys pro ně byl hodně vítanou kořistí."
Princ-kyborg už rázoval k nízkým dvířkům. "Nebudu se schovávat, když se za mě ostatní bijí, Gurney!"
"Počkej aspoň, dokud nevyčistíme část města."
"Oznámím svůj návrat ze schodiště Grand Palais." Rhomburův tón nepřipouštěl námitky. "S ničím jiným se nespokojím." Gurney nespokojeně zamručel, ale už mlčel a přemýšlel, jak nejlépe ochránit tohoto hrdého, zatvrzelého muže.

C'tair první vykročil k ukryté zbrojnici, malé místnosti s náhradními díly pro ventilaci, kterou si přestavěli pro vlastní účely.
Rhombur a Gurney už dříve rozdali součásti, rafinovaně ukryté v atreidském bojovém modulu. Tajně pašovali zbraně, výbušniny, štíty a vysílačky do rukou nadšených dobrovolníků mezi vzbouřenci.
C'tair popadl první zbraně, jež mu přišly pod ruku - dva granáty a obušek. Rhombur si k pasu připnul sadu vrhacích nožů a pak jednou ze svých mocných kyborgských paží pozvedl těžký meč dvouručák.
Gurney si vybral soubojovou dýku a dlouhý meč. Všichni si připnuli štíty a aktivovali je, takže začaly vydávat známý uklidňující bzukot. Hotovo!
Laserpaly nechali být. Při boji zblízka a s aktivovanými štíty nehodlali riskovat smrtící interakci mezi štítem a laserpalem, jež by mohla celé podzemní město zlikvidovat.
Protože poplachové signály neustávaly, vrata některých tleilaxanských výrobních hal se automaticky uzavřela a zamkla; jiná se však zasekla. Pověsti, které se v posledních pár dnech šířily, už Iksany upozornily, co se může stát, ale mnozí z nich dosud nemohli uvěřit tomu, že atreidští zachránci jsou skutečně nablízku. Teď šíleli radostí.
C'tair běžel chodbami a svolával všechny na pomoc. "Vpřed, občané! Ke Grand Palais!"
Mnoho dělníků se bálo. Někteří dávali najevo malou naději. Suboidské pracovní týmy zmateně pobíhaly a C'tair hulákal, dokud ho všichni nenapodobili: "Za rod Verniů! Za rod Verniů!"
Hodil první granát do chumlu ječících tleilaxanských úředníků; vybuchl s hromovým zaduněním. Pak skolil obuškem každého mužíka s šedou kůží, který se mu připletl do cesty.
Rhombur se řítil vpřed jako vagon, ale těsně kolem ucha mu prosvištěla šipka z rojové pistole, odvrácená štítem. Princ si všiml tleilaxanského Pána, jak se krčí poněkud stranou, a složil ho jedním hodem vrhacího nože do hrudi. Dalšího rozsekl těžkým mečem a vrhl se dál, do vřavy.
Rhombur křičel a strhával za sebou všechny rebely, které jen potkal. Z východu tunelu podávali s Gurneym zbraně nadšeným bojovníkům a poradili jim, kde najdou další. "Teď máme šanci vyčistit Iks od těch okupantů navždycky!"
Gurney se probojovával do středu jeskynního prostoru, vykřikoval příkazy a přitom se pořád bál, že ty špatně organizované revolucionáře sardaukaři rozsekají na nudličky.
Na stropě blikala umělá obloha, protože velíny krápníkových budov otřásaly výbuchy. Nejnádhernější stavba, obrácená katedrála Grand Palais, připadala Rhomburovi jako svatý grál, který musí získat. V jeho horních patrech se uniformované atreidské jednotky hnaly po visutých lávkách a mostech za tmavovlasým Zbrojmistrem s pozvednutou zbraní.
"Duncan! Támhle!" ukázal na něj Gurney. "Musíme se dostat nahoru."
Rhombur upřel oči na Grand Palais. "Jdeme!"
Pod vedením C'taira, jenž divoce křičel a útočil, se improvizovaná skupina cestou po hlavním podlaží každým okamžikem rozrůstala o další dobrovolníky. Vzbouřenci obsadili prázdnou nákladní bárku, těžkou suspenzorovou plošinu určenou k převážení importovaných surovin z přístavu dolů k továrnám.
Gurney vylezl k řízení bárky a zapnul suspenzorové motory. Ty zaječely. "Nasedat! Nasedat!"
Bojovníci se škrábali na plošinu, někteří i neozbrojení, ale ochotní bojovat třeba nehty, pokud to bude nutné. Vozidlo se začalo zvedat do vzduchu a několik vzbouřenců přepadlo přes okraj a skutálelo se na zem. Jiní naopak vyskakovali a chytali se zábradlí, takže na něm chvíli viseli, dokud je jejich spolubojovníci nevytáhli nahoru.
Bárka se zvedla právě ve chvíli, kdy se pod ní vyrojili sardaukaři a snažili se zformovat do útvarů. Z jejich ručních zbraní vylétla hejna šipek, odrazila se od zdí, zasáhla okolostojící. Některé střely odvrátily štíty, ale většina těch nevinných přihlížejících chráněná nebyla.
Shora z plošiny začali vzbouřenci pálit po svých nepřátelích dole. Na rozdíl od sardaukarských vojáků neměli tleilaxanští Páni žádné ochranné štíty. C'tair horečně nahmatal střelnou zbraň a spustil palbu.
Bárka stoupala na suspenzorech výš a výš, a imperiální vojáci mířili nahoru, aniž by věděli, kdo vozidlo vzal. Sardaukaři jako by byli posedlí krví. Jeden ze suspenzorových motorů dostal zásah a plošina se naklonila. Čtyři nešťastní rebelové sklouzli a zabili se dole o kamennou podlahu.
Gurney bojoval s řízením, ale Rhombur ho odstrčil stranou a přidal tah ostatním motorům. Nakloněná bárka se zvedla k plaskleněným balkonům dřívějšího Grand Palais. Princ hleděl vzhůru, viděl místa, na

něž se pamatoval z mládí, vzpomínal si, jak tu jeho rodina žila svůj přepychový život.
Trhl kormidlem a přetížená plošina zamířila k jednomu ze širokých oken, k vyhlídkovému balkonu, kde se kdysi konaly oslavy výročí svatby Dominika Vernia a krásné paní Šandó.
Rhombur narazil bárkou přímo do okna, jako by vrážel kůl do srdce démona, a rozbil ozdobný balkon. Kolem padaly střepy a další trosky a zděšené výkřiky se mísily se vzdorným jásotem. Suspenzorové motory slábly, protože Rhombur zastavil přívod energie a pomalé vozidlo přistálo.
C'tair byl první, kdo vyskočil na dlaždice podlahy mezi vyděšené Tleilaxany a hrstku sardaukarů, kteří měli co dělat, aby se zachránili. "Vítězství na Iksu!" Bojovníci za svobodu zvolání převzali a vrhli se vpřed s větší zásobou nadšení než zbraní.
Rhombur v doprovodu Gurneyho Hallecka vykročil z bárky, aby triumfálně vstoupil do Grand Palais. Na podlaze plné trosek, mezi bojovými výkřiky a střelbou, měl pocit, že se konečně vrátil domů.

V NEJVYŠŠÍCH PATRECH AŽ U STROPU vedl Duncan Idaho atreidské jednotky k hlavnímu útoku a elitní sardaukaři se s nimi divoce bili. Imperiální vojáci si cpali do úst něco, co vypadalo jako tabulky melanže - předávkování kořením? - a hnali se do největší vřavy.
Sardaukaři se jako vzteklá zvířata vrhali do beznadějné ofenzívy proti obrovské přesile. Bojovali zblízka, až štíty jiskřily, zahodili své běžné zbraně, které jim na tuto vzdálenost k ničemu nebyly, a používali přesně vypočítané rány noži, meči a dokonce i holýma rukama, aby prorazili štíty. Kdykoli se sardaukarům podařilo přemoci některého z Letových vojáků, vyřadili mu štít a během několika vteřin ho doslova rozervali na kusy.
Velitel Cando Garon, uniformu roztrženou a zkrvavenou, vyrazil osobně proti Duncanovým jednotkám. Třebaže mu u pasu visel dlouhý meč, nepoužíval ho; oháněl se kratším kinžálem a bodal na všechny strany jeho nebezpečnou špicí. Likvidoval oči, několik krčních tepen a prostě si nevšímal atreidských útoků ze všech stran.
Odvážný poručík z Caladanu se k němu přitočil ze strany, mečem překonal štít a vrazil špičku Garonovi do ramene. Sardaukarský velitel se zastavil, zatřepal hlavou, jako by chtěl ze své melanžové posedlosti vyhnat komáry bolesti, a vrhl se do vřavy ještě divočeji, aniž si útočníka vůbec všiml.
Sardaukarští vojáci vyli jako divoká zvířata a vrhali se vpřed jako příliv uniforem, bez jakékoli organizace. Bili se sice primitivně a nazdařbůh, ale stále byli smrtelně nebezpeční a výkonní.
Atreidské řady pod tím náporem zakolísaly, ale Duncan zařval, jak jen mohl. Pozvedl meč starého vévody, aby je povzbudil. Ten meč mu připadal silný, jako by v něm zůstal duch jeho původního vlastníka. Duncan ho používal na Ginázu - a dnes s ním povede atreidské síly k vítězství. Kdyby starý vévoda Paulus ještě žil, jistě by byl pyšný na to, co dokázal ten otrhánek, jehož vzal pod svá ochranná křídla.
Letovi muži uslyšeli silný hlas svého Zbrojmistra a vrhli se vpřed, až se bzučící štíty srazily a meče o sebe zařinčely. Vzhledem k tomu, jak obrovskou převahu atreidské síly měly, to vlastně mělo jít hladce - jenže zdivočelí sardaukaři se nevzdávali snadno. Tváře měli zardělá, jako by byli plní nějakých silných stimulačních látek. Odmítali se vzdát.
Divoké útoky pokračovaly a Duncan neviděl bezprostřední naději na vítězství, žádné známky, že to brzy skončí. Sardaukaři byli sice neorganizovaní, ale pokaždé se znovu sebrali.
Věděl, že dnešek bude nejkrvavějším dnem jeho života.

ZATÍMCO V PODZEMNÍCH JESKYNÍCH zuřil boj, Hidar Fen Ažidika se hnal k přísně zabezpečenému výzkumnému pavilonu v naději, že poslouží jako útočiště. Hasimir Fenring klusal vedle něj a přemýšlel, zda je tohle správná příležitost najít skrytý východ a uniknout. Usoudil však, že nemá jinou možnost, než následovat tleilaxanského badatele a nechat ho, aby se zničil sám - jak měl ten bláznivý mužík zřejmě v úmyslu.
Ve veliké laboratoři, kam cizí oči nedohlédly, Fenring nakrčil nos nad pachem lidského rozkladu, vycházejícího z řad regeneračních nádrží. Kolem obcházely stovky tleilaxanských pracovníků, sledujících nádrže. Odebírali vzorky, ladili kontrolní mechanismy metabolismu. Bitva venku je děsila, ale o své povinnosti se starali s neochvějnou pečlivostí, protože měli strach o život, kdyby třeba jen na okamžik

zaváhali. Nejmenší odchylka, nejdrobnější omyl mohl citlivé nádrže vyvést z rozpětí přijatelných parametrů a zničit životně důležitý program Amál. Ažidika měl své priority.
Sardaukarské jednotky, které měly svá stanoviště nejblíž laboratoře, dostaly víc ažidamálu a byly odvolány z běžných povinností. Teď se za strašného řevu vrhaly hlava nehlava do vřavy před pavilonem.

FENRING NECHÁPAL PLNĚ, co viděl, a celá ta věc se mu ani trochu nelíbila. Vypadalo to, že těm vojákům vůbec nikdo nevelí.
Ažidika zarejdil pohledem kolem a pokynul hraběti: "Pojďte se mnou!" Mužíkovy oči nabyly děsivě purpurového odstínu, bělmo bylo jasně červené, jak mu drobné žilky popraskaly. "Jste imperátorův člověk a měl byste stát po mé pravici, až oznámím věci, týkající se naší budoucnosti." Usmál se jako šelma a z dásní mu kapala krev, jako by právě hodoval na syrovém mase. "Brzy mě už budete uctívat."
"Hmmm, nejdříve si to poslechnu," odpověděl opatrně Fenring, protože v badatelových očích rozeznal temný záblesk šílenství. Uvažoval, jestli mu má zlomit vaz hned na místě - stačila by jediná prostá rychlá rána - ale kolem bylo příliš mnoho loajálních laboran-tů, kteří čekali na novinky.
Fenring a Ažidika vystoupili po příkrém kovovém schodišti na lávku nad přeplněnou laboratoří. "Slyšte mě! Toto je zkouška od Boha!" zvolal Ažidika ke shromážděným posluchačům a jeho hlas v otevřeném prostoru přímo duněl. Při řeči mu z úst stříkala krev. "Dostal jsem úžasnou příležitost ukázat vám naši budoucnost."
Laboranti se shromáždili dole a poslouchali ho. Fenring už toho mužíka slyšel několikrát prohlašovat různé bludy, ale teď se zdálo, že se Ažidika zbláznil úplně.
Velká obrazovka na jedné stěně laboratoře přenášela obrazy z bitvy z holoprojektorů po celém podzemí. Atreidské síly, spojené s chátrou z Iksu, dobývaly sektor za sektorem.
Šílený Mistr badatel si bojů nevšímal a pozvedl obě ruce, zaťaté v pěsti. Mezi pavoučími prsty a malými klouby kapala krev a v rudých potůčcích mu stékala po šlachách na předloktí. Rozevřel ruce a ukázal krvavé květy, které mu vykvetly v dlaních.
To mají být stigmata? uvažoval Fenring. Zajímavá komedie. Jak to dělá?
"Vytvořil jsem ažidamál, tajnou látku, která otevře cestu věrným. Rozeslal jsem Tvarové tanečníky do neprozkoumaných koutů galaxie, aby položili základy naší nádherné budoucnosti. Další tleilaxanští Páni jsou právě v této chvíli u imperiálního dvora na Kaitanu, připraveni k činu. Ti, kteří mě budou následovat, budou nesmrtelní a všemocní, na věky požehnaní."
Fenringa tato informace překvapila. Na Ažidikově čele se objevila rána, z níž proudila krev přes obočí na spánky. Dokonce i z očí mu tekly husté krvavé slzy.
"Pohleďte na mě!" To už Ažidika doslova ječel. "Jen já mám pravou vizi. Jen já chápu Boží přání. Jen já…" Jak řval, z krku mu vytryskl proud krve. Horečná gesta se změnila v křečovitý záchvat a tělo padlo na lávku. Jeho kůže, póry i dech páchly skořicí a hnilobou.
Šokovaný Fenring ucouvl a hleděl na Mistra badatele, na jeho smrtelné křeče. Mužíčkova šedá kůže byla mokrá a rudá, z nosu a uší mu prýštila další krev.
Fenring se zamračil. Nebylo pochyb o tom, že dlouhodobý a nákladný projekt byl naprosto neúspěšný. Dokonce i sardaukaři, kteří dostávali pravidelné dávky umělého koření, se změnili, ale nikoli k lepšímu. Imperátor si už nemohl dovolit riskovat pokračování tohoto programu.
Fenring nevěřícně pohlédl na velkou obrazovku. Atreidské vojenské síly drtily tleilaxanskou obranu a šílené sardaukarské pluky, a Fenring viděl, jak se celý jeho dlouhodobý plán na všech stranách rozpadá. Jediný způsob, jak si pojistit budoucnost, zněl: snést vinu výhradně na hlavu Mistra badatele Ažidiky.
Malý muž krvácel ze stovek ran, dál se svíjel na lávce, vykřikoval prohlášení a kletby, až se dokutálel k okraji a narazil na něj. Nakonec přece jen spadl dolů, přímo do jedné regenerační nádrže. Hrabě Fenring mu k tomu pomohl jen slabounkým pošťouchnutím.
Každý člověk je potenciální nepřítel, každé místo potenciální bitevní pole.

- ZENSUNNITSKÁ MOUDROST

DALŠÍ STAH. Kontrakce byly stále bolestivější, silnější, křečovitější.

Jessica potřebovala všechen svůj benegesseritský výcvik, aby ovládala své tělo, aby soustředila svaly a vedla dítě porodními cestami. Teď už jí bylo jedno, že Mohiamová bude zklamaná, bylo jí jedno, jak tento neočekávaný novorozený chlapec uvrhne staletý genetický program Sesterstva v chaos. Dokázala myslet jen na proces porodu.
Vedle Jessičiny postele seděla paní Anirul Corrinová v suspenzorovém křesle. Tvář měla šedou a pohublou, jako by všechny své mentální schopnosti používala k tomu, aby se soustředila a zachovala si poslední pavučinková vlákna zdravého rozumu. Jednou rukou znovu svírala chirurgický řezák. Byla připravená. Dívala se jako šelma.
Jessica kolem sebe vytvořila meditativní kokon. Skrývala své tajemství ještě aspoň chvíli. Dítě se už brzy narodí. Syn, ne dcera.
Jak Ctihodná matka Mohiamová, tak paní Margot Fenringová rovněž po celé hodiny porodu zůstaly a teď stály těsně za Anirul, připravené se na ni vrhnout, kdyby hrozila nějakým násilím. Třebaže byla kwisatzovou Matkou, nehodlaly jí dovolit, aby dítěti nějak ublížila.
Mezi hlubokými nádechy Jessica koutkem oka zachytila pohyb ruky Mohiamové, zvláštní signál, znamenající: Řekni Anirul, že chceš, abych přeřízla pupeční šňůru. Ať ten laserový nůž držím raději já.
Jessica předstírala novou porodní křeč, aby měla čas na rozmyšlenou. Proktorka představená Mohiamová byla její instruktorkou na Wallachu IX. Mohiamová svou mladou žačku uvedla do Sesterstva a dala jí výslovný příkaz, aby Letu Atreidovi porodila dceru, ne syna. Vzpomněla si na Mohiamovou, jak jí u krku přidržovala gom džabbár, jedovatou jehlu připravenou k rychlému smrtícímu píchnutí. Trest za neúspěch.
Tenkrát by mě zabila, kdybych nesplnila základní úkol lidství, určený Sesterstvem. A teď by mě mohla klidně zabít také.
Ale bylo by to lidské? Bene Gesserit přísně zakazoval cit lásky - nebylo však lidské cítit lásku a soucit? Byla by Mohiamová v současné situaci méně nebezpečná, než Anirul?
Ne, je pravděpodobnější, že moje dítě zabijí.
Jessice se zdálo, že láska je něco, co stroj nemůže cítit, a lidé přece před tisíciletími porazili během Služebnického džihádu myslící stroje. Ale pokud zvítězili lidé, jak je možné, že tento pozůstatek nelidství - toto barbarství gom džabbáru - kvete v jedné z Velkých škol? Divošství je součástí lidské psychiky, právě tak jako láska. Jedno nemůže existovat bez druhého. Musím jí věřit? Alternativa je příliš děsivá. Existuje nějaký jiný způsob?
Mezi jednotlivými stahy pozvedla Jessica zpocenou hlavu z polštáře a tiše řekla: "Paní Anirul, chtěla bych, aby pupeční šňůru přeřízla Margot Fenringová." Mohiamová sebou překvapeně trhla. "Dala byste jí ten řezák, prosím?" Jessica předstírala, že nevidí zmatek a nespokojenost své staré učitelky. "Přeji si to tak." Anirul vypadala roztržitě, jako by se pokoušela naslouchat vnitřním hlasům a porozumět jim. Pohlédla na chirurgický nástroj, který držela v ruce. "Ano, jistě." Pohlédla přes rameno a podala potenciální zbraň Margot Fenringové. Úzkost v její tváři na chvíli polevila. "Jak je to daleko?" naklonila se k porodnímu lůžku.
Jessica se pokoušela upravit svou tělesnou chemii tak, aby utišila ostrou vlnu bolesti, avšak zbytečně. "Dítě už jde." Nedívala se po přítomných ženách, odpoutala se od nich a pozorovala několik krotkých včel, které se pohybovaly kolem květin nad její hlavou. Mohly prolézt do pěstebních baněk a květiny opylovat. Soustřeď se… Soustřeď se…

PO NĚKOLIKA OKAMŽICÍCH bolest polevila. Jakmile se jí zrak vyjasnil, všimla si, že chirurgický řezák teď přece jen drží Mohiamová. Pocítila strach o své dítě. Ale sama zbraň nebyla podstatná. Jsou to Benegesseriťanky. Nepotřebují žádný řezák, aby zabily bezmocné dítě.
Stahy teď byly častější. Dotkly se jí čísi prsty, vklouzly do vagíny. Podsaditá Sestra-lékařka přikývla. "Je úplně otevřená." A pak s náznakem Hlasu: "Tlač!" Jessica reflexivně reagovala, ale námaha jen zvýšila bolest. Vykřikla. Svaly se jí stáhly, ustarané hlasy jako by se ztrácely a Jessica měla potíže, aby jejich slovům rozuměla.
"Pořád tlač!" To byla druhá Sestra-lékařka.
Něco uvnitř bojovalo proti Jessice, jako by se dítě samo ujímalo kontroly a odmítalo vyjít ven. Jak by to

bylo možné? Není to proti přirozenému běhu věcí?
"Dost! Teď se uvolni…"
Kdo vydal tento příkaz, nepoznala, ale uposlechla. Bolest byla nesnesitelná. Potlačila výkřik pomocí všech schopností, kterým ji Mohiamová naučila: její tělo odpovídalo biologickým programům, stejně hlubokým jako DNA.
"Dítě se škrtí na šňůře!" Ne, prosím, ne! Jessica nechala oči zavřené, soustředila se do svého nitra, pokoušela se vyvést to drahocenné dítě do bezpečí. Leto musí mít syna. Ale nedokázala si představit správné svaly, necítila žádné změny. Vnímala jen tmu a intenzivní, vše zakrývající sklíčenost.
Cítila, jak jí do nitra sáhla měkká ruka Sestry-lékařky, která se snažila dítě ze šňůry vymotat. Pokoušela se kontrolovat své tělo, ovládnout svaly, namířit mysl do každé buňky. Znovu měla divný pocit, že se to maličké dítě brání, že se nechce narodit.
Aspoň ne tady, v přítomnosti těch nebezpečných žen! Jessica si připadala malá a slabá. Láska, kterou chtěla sdílet se svým vévodou a s jejich synem, se zdála tak bezvýznamná v porovnání s nekonečným vesmírem a se vším, co obsahoval! Kwisatz Haderach… Mohl by být schopen všechno vidět ještě před narozením? Je moje dítě On?
"Teď tlač. Tlač!"
Jessica to udělala a tentokrát pocítila změnu, hladký proud. Zaťala celé tělo, tlačila, jak dlouho to šlo, nadechla se, znovu zatlačila, a znovu. Bolest ustoupila, ale na nebezpečí kolem Jessica zapomenout nemohla.
Dítě vyklouzlo ven. Cítila, jak vychází, cítila ruce, které po něm sahají, berou je pryč… A pak ji všechna síla opustila. Musím se rychle vzpamatovat. Musím chránit dítě. Po třech hlubokých nadechnutích se Jessica s námahou posadila. Připadala si slabá, hluboce vyčerpaná, všechno ji bolelo.
Ženy shromážděné u nohou lůžka mlčely a skoro se nehýbaly. V místnosti panovalo zaražené ticho, jako by porodila obludu. "Moje dítě!" přerušila Jessica to zlověstné mlčení. "Kde je moje dítě?"
"Jak je to možné?" Hlas Anirul byl vysoký, skoro hysterický. Zakvílela: "Ne!"
"Co jsi to udělala?" řekla Mohiamová. "Jessiko - co jsi to udělala?"
Ctihodná matka nezuřila, jak se Jessica obávala, spíše vypadala poraženě a hluboce zklamaně.
Jessica se znovu pokusila zahlédnout své dítě, a tentokrát postřehla vlhké černé vlasy, malé čelo a doširoka otevřené inteligentní oči. Myslela na svého milovaného vévodu Leta. Moje dítě musí žít!
"Teď už chápu, proč byly Zděděné vzpomínky tak neklidné." Anirul měla ve tváři nesmírný hněv. Zamračila se na Jessiku. "Ony to věděly, ale Lobia mi to nemohla říct včas. Já jsem kwisatzová Matka! Tisíce sester po tisíce let pracovaly na našem programu. Proč jsi to naší budoucnosti provedla?"
"Nezabíjejte ho! Potrestejte mě za to, co jsem udělala, jestli musíte - ale Letova syna ne!" Po tvářích jí proudily slzy.
Mohiamová vložila dítě do Jessičiny náruče, jako by se zbavovala nepříjemného břemene.
"Vezmi si toho svého zatraceného syna," řekla ledově, "a modli se, aby Sesterstvo přežilo, co jsi udělala."

Lidstvo zná svou vlastní smrtelnost a obává se stagnace své dědičnosti, ale neví, kudy se dát ke spáse. To je hlavním cílem genetického programu Kwisatze Haderacha - změnit směřování lidstva dosud nevídaným způsobem.

- PANÍ ANIRUL CORRINOVÁ, SOUKROMÝ DENÍK

PŘÍMO PŘED IMPERIÁLNÍM PORODNÍM SÁLEM stál muž převlečený za sardaukarského strážce. Byl velmi zručně nalíčený; make-upem zakryl skvrny od šťávy safó na svých rtech. Na zadní části nažehlených kalhot toho hubeného muže, těsně pod okrajem saka, byla dosud vidět slabá skvrna od krve. Skoro neznatelná…
Piter de Vries, se zvýšenou rychlostí a zbystřenými smysly, vrazil nenápadně nůž pod kabátec skutečného strážného, do jeho levé ledviny, když onen muž nastupoval na své stanoviště. Pak se pustil do horečné práce, aby zachránil uniformu. Ale byl na své dílo pyšný.
Během několika minut odtáhl mrtvého do prázdné místnosti, oblékl si šedou a černou uniformu a pomocí

enzymatického roztoku spěšně odstranil skvrny od krve. Soustředil se, uklidnil se a pak jako by nic zaujal postavení před porodním sálem.
Společník mrtvého se na něj podezřívavě podíval. "Kde je Dankers?"
"Co já vím? Odvolali mě od lvů, že mám jít sem a stát tady, než nějaká dvorní dáma porodí spratka," odpověděl de Vries nevrle a znechuceně. "Řekli mi jen, že mám jít sem místo něj."
Druhý strážce něco zavrčel, jako by mu to bylo jedno, zkontroloval ceremoniální dýku za pasem a upravil si na rameni popruh nervového obušku.
De Vries měl v rukávu schovaný další nůž. Cítil lepkavé mokro zkrvavené košile na zádech, a ten pocit se mu docela líbil.
Uslyšeli náhlý křik, překvapené, úzkostné hlasy uvnitř. Potom křik dítěte. De Vries a strážný se na sebe podívali a mentatův pocit nebezpečí se ještě zvýšil. Snad ta hezká matka, baronova tajná dcera, umřela při porodu. Ale to už by chtěl příliš - to by bylo moc jednoduché. Teď slyšel jen tlumený hovor… A dítě, které pořád křičelo.
Novorozeně vévody Leta nabízelo tolik možností - vlastní baronův vnuk! De Vries by možná mohl použít dítě jako rukojmí a přinutit tak krásnou Jessiku, aby se stala jeho sexuální otrokyní - a pak je zabít oba, až by ho přestala bavit. Mohl by si s vévodovou ženou chvíli hrát…
Nebo by možná samo to dítě mohlo být cennější než Jessica. To novorozeně bylo napůl Atreides a napůl Harkonnen. Nejbezpečnější by možná bylo odvézt toho spratka na Giedi Primu a vychovat ho tam vedle Feyda-Rauthy. To by byla pomsta na rodu Atreidů! Další možný harkonnenský dědic, pokud by se ukázalo, že Feyd je stejný tupec jako jeho starší bratr Rabban. Jestliže de Vries sehraje svou roli dobře, mohl by získat zbraň proti Sesterstvu, proti dvěma velkorodům a proti samotné Jessice. To všechno za jediný den práce.
Až se mu sbíhaly sliny, když uvažoval o všech těch nádherných možnostech.
Ženské hlasy teď byly silnější a dveře do porodního sálu se otevřely. Do chodby se šustěním šatů vyšly tři čarodějnice - ta hnusná Mohiamová, imperátorova bláznivá manželka a Margot Fenringová, všechny oblečené v černém rouchu aba a zabrané do tichého sporu.
De Vries zatajil dech. Kdyby se na něj Mohiamová podívala, mohla by ho poznat i přes ten make-up a ukradenou uniformu. Naštěstí ty ženy byly příliš rozčilené, než aby si vůbec něčeho všimly, a spěchaly chodbou pryč.
Matka s dítětem zůstaly bez ochrany…
Sotva čarodějnice zahnuly za roh, de Vries nevrle oslovil svého společníka: "Radši nakoukneme dovnitř, jestli je všechno v pořádku." Než se strážný stačil rozhodnout, jak reagovat, vklouzl mentat do porodního sálu.
Hlasitý křik dítěte vycházel z jasně osvětleného prostoru vpředu, a s ním i další ženské hlasy. Slyšel, jak druhý strážný spěchá za ním, jak boty dusají o zem. Dveře se za nimi zavřely.
Rychlým tichým pohybem se de Vries obrátil a prořízl muži hrdlo dřív, než stačil vydat hlásku. Švihnutí nože až hvízdlo ve vzduchu a vedlejší stěna byla náhle celá rudá. Mentat položil uniformované tělo na podlahu a vykročil hlouběji do porodního sálu. Klepl si nervovým obuškem o zápěstí a aktivoval jeho pole.
U zdi stálo diagnostické centrum a dvě nevysoké Sestry-lékařky se tam staraly o dítě, odebíraly vzorky buněk a vlasů a studovaly údaje na obrazovce přístroje. Stály zády k němu. Vyšší z obou žen se na dítě mračila, jako by to byl nepodařený zmetek.
Menší silnější žena se při bzučivém zvuku obušku začala otáčet, ale de Vries skočil vpřed a rozmáchl se svou zbraní jako kyjem. Zasáhl ji do tváře, rozbil jí nos a praskavými impulzy zasáhl přímo mozek.
Než dopadla na podlahu, její společnice se postavila před dítě a pozvedla ruce v obranném postoji. De Vries ji uhodil obuškem. Odrazila jeho ránu, ale vzápětí zjistila, že má obě paže paralyzované. Další úder do zátylku byl tak prudký, že de Vries doslova slyšel tříštění obratlů.
Udýchaný a nadšený ještě několikrát bodl obě ležící těla, jen pro jistotu. Nemělo cenu nic riskovat.
Chlapeček ležel na stole, křičel a kopal. Krásně zranitelný.
Na protější straně porodního sálu viděl Jessiku ležící na široké posteli, vyčerpanou po porodu, oči otupělé analgetiky. I takhle unavená a zpocená vypadala krásná a fascinující. Uvažoval, jestli ji má zabít,

aby ji už vévoda Leto nemohl mít.
Uběhlo jen pár vteřin, ale už se nemohl víc zdržovat. Když sáhl po dítěti, Jessica šokovaně vytřeštila oči. Její výraz se změnil, teď byl úzkostný a nešťastný.
Tohle je mnohem lepší, než ji zabít.
Natáhla ruce, snažila se posadit. Ta snad vyleze z postele a pokusí se ho napadnout! Taková oddanost, takový mateřský strach! Usmál se na ni, věděl však, že při jeho make-upu a přestrojení ho nemá šanci příště poznat.
Mentat se rozhodl vzít si, co už má, než se někdo objeví. Zastrčil obušek i dýku do uniformy. Zatímco Jessica s námahou vstávala, zabalil chladnými, rychlými pohyby dítě do pokrývky. Nemohla se k němu dostat včas.
Viděl, jak se jí po saténovém porodním rouchu šíří krvavá skvrna. Zapotácela se, padla na podlahu. De Vries pozvedl dítě, aby ji ještě víc provokoval, a pak vyběhl do chodby. Běžel po schodech s kvílejícím novorozencem v náručí a probíral v duchu jednotlivé možnosti.
Bylo jich tolik…

KDYŽ LETO ATREIDES VYCHÁZEL z Řečnické síně po kladném přijetí svého projevu, držel hlavu vztyčenou. Jeho otci by se ten výkon líbil. Tentokrát to udělal správně. Nežádal nikoho o dovo-lení k tomu, co udělal. Oznámil jim to a jeho činy byly nezvratné.
Jakmile se ocitl mimo dohled shromáždění, začaly se mu třást ruce, třebaže je během svého projevu udržel v klidu. Podle potlesku věděl, že většina landsraadu skutečně obdivuje jeho činy. Jeho skutky se možná stanou mezi šlechtici legendou.
Ovšem politika se dovede divně zvrtnout. Co v jednom okamžiku získáš, můžeš hned v dalším ztratit. Ještě si to mohou rozmyslet. Ale i tak si Leto dnes udělal nové spojence. Bude jen třeba posoudit rozsah jeho zisků.
Teď ovšem bylo načase zajít za Jessikou.
Rychlým krokem přešel oválné dlážděné nádvoří.
V paláci minul velké schodiště a zamířil rovnou k výtahu k porodnímu sálu. Možná se už dítě narodilo! Když ale v nejvyšším poschodí vystoupil, zahradily mu cestu čtyři sardaukarské stráže s tasenými zbraněmi.
V chodbě za nimi se rojili vylekaní lidé včetně mnoha černě oděných Benegesseriťanek.
Viděl Jessiku zhroucenou v křesle, zabalenou ve velikém bílém županu. Šokovalo ho, jak je slabá a vyčerpaná. Její pleť byla mokrá potem, průsvitná bolestí.
"Jsem vévoda Leto Atreides, imperátorův bratranec. Paní Jessica je moje zaslíbená konkubína. Nechte mě projít." Protáhl se kolem stráží pomocí gesta, jemuž ho naučil Duncan Idaho; hrozící zbraně odrazil.
Jakmile ho Jessica uviděla, odstrčila paže Benegesseriťanek, které ji podepíraly, a pokusila se vstát.
"Leto!" Zachytil ji a objal, ale bál se zeptat na dítě. Narodilo se mrtvé? Co však v tom případě dělá Jessica tady venku, před porodním sálem, a proč tolik bezpečnostních opatření?
Přistoupila k nim Ctihodná matka Mohiamová, tvář jako ztělesnění hněvu a zoufalství. Jessica se pokusila něco říct, ale propukla v pláč. Všiml si krve na podlaze pod ní. Leta mrazilo, musel však tu otázku vyslovit. "Moje dítě zemřelo?"
"Máte syna, pane vévodo, zdravé dítě," odpověděla úsečně Mohiamová. "Ale byl unesen. Dva strážní a dvě Sestry-lékařky byli zabiti. Kdo toho chlapce uloupil, musel o něj hodně stát."
Leto nedokázal všechny ty strašné novinky zpracovat najednou. Mohl jen přitisknout Jessiku k sobě ještě pevněji.
Po dlouhé generace, vyznačené troskami zničených planet, byl člověk geologickou a ekologickou silou, aniž by to věděl, a jen málo si uvědomoval vlastní sílu.

- PARDOT KYNES,
DLOUHÁ CESTA K SALUSE SECUNDUS

SMYČKA MAXITRAJLERŮ NAD ARRAKIS se stahovala, až měl baron Harkonnen pocit, že

nemůže dýchat. Celé dopoledne z nich proudily další a další sardaukarské válečné lodi. Nikdy neměl takový strach.
Baron věděl, že by Shaddam nikdy nespálil Arrakis stejně jako Zanovar, ale nebylo tak zcela nemožné, že imperátor zničí Kartág. A jeho s ním.
Možná bych měl utéct na některé své lodi. Rychle.
Jenže nic teď nesmělo startovat. Baron neměl možnost uniknout, leda pěšky do pouště. Tak zoufalý zase ještě nebyl.
Stál v plaskleněné vyhlídkové bublině na kosmodromu Kartág a díval se na jasně oranžovou šmouhu na temnícím nebi; to přilétal člunek z jednoho maxitrajleru. Oznámili mu to na poslední chvíli spolu s příkazem, aby mu přišel naproti. Tahle dřív nemyslitelná situace ho dopalovala.
Ten zatracený Shaddam si hrozně rád hraje na vojáčky, naparuje se v uniformě a teď se chová jako ten největší násilník ve vesmíru. Baronovy orbitální satelity už zničil, jenom tak mimochodem. Co ode mě sakra imperátor chce?
Baron stál v kalném svitu soumraku a mračil se. Vyslal posly a podařilo se mu do vyznačené příletové oblasti kosmodromu dostat skromnou skupinu svých vojáků. Denní žár dosud stoupal z chodníku z taveného křemene a vypařoval oleje a chemikálie, jimiž byla přistávací plocha prosáklá. Kolem stála plavidla se zákazem vzletu, všechny systémy vypnuté.
Na obzoru, kde barvy soumraku zářily nad písečným okrajem planety jako vzdálený požár, viděl prašný oblak. Další z těch zatracených písečných bouří.
Malý člunek přistál. Baron se chystal vykročit příchozím naproti a připadal si jako svázané zvíře. Ani ty další jednotky, které sem přivezl z Giedi Primy, nemají proti vojsku této síly nejmenší šanci. Kdyby jen měl víc času, mohl by z Kaitanu povolat Pitera de Vriese, aby působil jako jeho vyslanec, aby vyjednal nějaké diplomatické ukončení celé této záležitosti, která musí být jen obyčejným nedorozuměním.
Plul na suspenzorech vstříc delegaci Gildy a CHOAM a přinutil svou lalokovitou tvář k úsměvu. Legát Gildy, albín ve speciálním obleku s melanžovými tryskami, vystoupil z důmyslného plavidla první. Těsně za ním se objevil ošlehaný nejvyšší bašár a zlověstně vyhlížející mentat-auditor CHOAM. Baronovi stačil jediný pohled na mentata a věděl, že s tímhle člověkem budou problémy.
"Vítejte, vítejte!" Sotva dokázal potlačit neklidný ustrašený výraz; pečlivý pozorovatel by si jistě všiml jeho nervozity. "Samozřejmě budu plně spolupracovat."
"Ano," prohlásil legát Gildy a zhluboka se nadechl melanžového plynu, stoupajícího z jeho tlustého límce, "vy budete plně spolupracovat." Povýšená sebejistota byla pro ty tři jako druhá kůže.
"Ale…, nejdřív mi musíte vysvětlit, jakých přestupků jsem se podle vás dopustil. Kdo mě falešně obvinil? Ujišťuji vás, že muselo dojít k nějaké chybě."
Mentat-auditor došel až k němu, s nejvyšším bašárem po boku. "Umožníte nám přístup ke všem finančním a přepravním záznamům. Hodláme provést inspekci každé továrny na koření, legálního skladiště a produkčního záznamu. My už se přesvědčíme, jestli došlo k chybě."
Legát Gildy je následoval. "Nepokoušejte se něco skrýt!"
Baron ztěžka polkl a vedl je z kosmodromu. "Samozřejmě."
Věděl, že Piter de Vries pečlivě upravil všechny záznamy, pročesal každý dokument, každou zprávu, a pokřivený mentat byl obvykle velmi důkladný. Ale i tak baron cítil v nitru chlad, protože si byl jistý, že ani ty nejpreciznější manipulace neobstojí před podrobným zkoumáním těchto démonických auditorů.
S nuceným úsměvem je gestem vyzval k nástupu na přepravní plošinu, která je doveze k harkonnenské Rezidenci. "Mohu vám nabídnout občerstvení?" Třeba najde nějaký způsob, jak jim do nápojů propašovat jed nebo drogy otupující mysl.
Nejvyšší bašár se pohrdlivě usmál. "Raději ne, barone. Slyšeli jsme o vaší společenské obratnosti na tom galabanketu na Giedi Primě. Nemůžeme si dovolit, aby se záležitosti Impéria zdržovaly takovými… zdvořilostmi."
Baron už nedokázal vymyslet žádnou další záminku, proto je tedy odvezl do Kartágu.

VENKU V POUŠTI SE LIET-KYNES a Stilgar dívali, jak maxitrajlery přilétají, jak se loď za lodí vynořuje ze zakřiveného prostoru na noční obloze. Lodi vytvořily ionizovaný oblak, v němž se většina

hvězd ztratila.
Liet však věděl, že je to bouře způsobená politikou, ne děsivý přírodní jev. "Nad námi se pohybují velké síly, Stile."
Stilgar dopil poslední kapky voňavé melanžové kávy, kterou oběma mužům sedícím na skalách nad síčem Rudého valu přinesla Farúla. "Je to tak, Liete. Musíme o tom zjistit víc." Podle tradice jim Farúla na konci horkého dne připravila silný nápoj a pak spěchala se svým malým synem Liet-chihem do společných heren síče. Malá Chani dosud trávila dny s chůvou.
Během několika hodin začaly od fremenských sluhů a hospodyň, číhajících v harkonnenské rezidenci, přicházet distransové zprávy, organicky zakódované v sonických signálech poštovních netopýrů. S každým novým kouskem byla ta skládanka zajímavější.
Lieta potěšila zpráva, že tentokrát má hlavu na špalku baron Harkonnen osobně. Detailů bylo málo, napětí veliké. Jak to vypadalo, Kosmická gilda, CHOAM a imperátorovi sardaukaři přiletěli vyšetřit určité nesrovnalosti v produkci koření.
Takže gildař Ailric naslouchal mým slovům. Jen ať se Harkonnenové škvaří!
Liet stál v jedné ze společných síní síče a drbal si pískový vous v místě, kde do něj vodolinka vymáčkla mezeru. "Harkonnenové nedokázali skrýt následky našich nájezdů - a tajemství, které jsme prozradili. Naše malá pomsta vedla k větším následkům, než jsme doufali."
Stilgar si pohledem ověřil, že má krispel bezpečné v pochvě u pasu. "Pokud této události dobře využijeme, mohlo by se nám podařit vyhnat Harkonneny z naší pouště."
Liet zavrtěl hlavou a odpověděl: "To by nás nezbavilo imperiální nadvlády. Pokud barona vypovědí, léno na Duně se prostě převede na jiný velkorod landsraadu. Shaddam si myslí, že na to má právo, ačkoli fremeni tu žili a trpěli stovky generací. A naši noví páni nemusejí být o nic lepší než Harkonnenové."
Stilgarova dravčí tvář se zamračila. "Ale horší být nemohou."
"Souhlasím, příteli. A mám nápad. Zničili jsme nebo sebrali několik baronových zásob koření. To pro něj znamenalo nepříjemnost a finanční ztrátu. Ale teď máme příležitost zasadit mu kompromitující ránu za přítomnosti auditorů CHOAM. A to Harkonnenům zlomí vaz."
"Udělám, co budeš chtít, Liete."
Mladý planetolog položil ruku na svalnatou paži svého přítele. "Stile, já vím, že nemáš rád města, a Kartág ze všech nejmíň. Ale Harkonnenové si tam udělali další tajné skladiště melanže, hned vedle kosmodromu. Kdybychom se zaměřili na tuhle zásobu, kdybychom podpálili to skladiště, kde ji mají, pak by to Gilda a CHOAM prostě museli vidět. A baron bude v koncích."
Stilgarovy modromodré oči se nadšeně rozzářily. "Takové výzvy jsou vždycky příjemné, Liete. Bude to nebezpečné, ale moje bojovníky nejvíc těší, když mohou našim nepřátelům nejen ublížit, ale hlavně je ponížit."

MENTAT-AUDITOR HLEDĚL na přepravní záznamy; ani nemrkl, ani nepohnul hlavou. Prostě vstřebával data a nesrovnalosti zaznamenával do bloku. S každou hodinou se seznam chyb protaho-val a baron byl stále znepokojenější. Zatím však všechny ty "chyby", na něž se přišlo, byly relativně malé - nějaký trest za ně bude, ale rozhodně nic takového, aby to opravňovalo rozkaz k popravě.
Men-tat-auditor dosud nenašel, co hledal…
Výbuch ve skladištní oblasti všechny překvapil. Baron nechal auditora u stolu s dokumenty a hnal se na balkon. Ulicemi se řítily pohotovostní čety. K nebi stoupal sloupec hnědooranžového dýmu. Baron ani nemusel hledat lepší vyhlídku, aby si uvědomil, které z navzájem nerozeznatelných skladišť se stalo cílem útoku.
A v duchu zaklel.
Mentat-auditor stál vedle něj na balkonu a všechno pozorně sledoval. Nejvyšší bašár po jeho druhém boku se narovnal a naježil se. "Co je v té budově, barone?"
"Myslím…, že je to jen jedno z mých průmyslových skladišť," zalhal. "Místo, kam ukládáme zbylý stavební materiál, díly pro prefabrikované ubytovny, které sem dovážíme z Giedi Primy." U všech pekel! Kolik koření tam uvnitř bylo?
"Ano?" pronesl pochybovačně mentat-auditor. "A je nějaký důvod, proč by to skladiště mělo

vybuchnout?"
"Nejspíš se tam nashromáždily nějaké výpary z těkavých chemikálií, nebo za to může neopatrný dělník, řekl bych." To ti prokletí fremeni! Nešťastný výraz ani nemusel hrát.
"Provedeme v té oblasti inspekci. Důkladnou," oznámil Zum Garon. "Moji sardaukaři vám pomohou se záchrannými pracemi."
Baron málem omdlel, ale neměl žádnou věrohodnou záminku, proč odmítnout. Ta sběř z pouště vyhodila do povětří jednu z jeho zásob melanže a trosky se stanou důkazem, který proti němu tenhle mentat-auditor a CHOAM použijí. Snadno dokážou, že sklad byl plný koření a že rod Harkonnenů o něm v záznamech neměl ani slovo.
Byl ztracen.
Zuřil, že fremeni museli zaútočit právě teď a tady, v době, kdy celou tuto událost nemůže zamaskovat. Chytí ho při činu, bez obrany a bez výmluvy.
A imperátor se postará, aby za to draze zaplatil.
Proč bychom měli považovat za zvláštní nebo obtížně uvěřitelné, že nepokoje na vrcholu vlády se přenášejí až na nejnižší úrovně společnosti? Cynicky brutální hlad po moci se nedá skrýt.

- CAMMAR PILRU, IKSANSKÝ VYSLANEC V EXILU,
PROJEV K LANDSRAADU

SARDAUKARŮ NA IKSU UŽ ZBYLA sotva polovina, ale bojovali dál. Drogou oblouznění imperiální vojáci si nevšímali bolesti a těžkých ran a nezdálo se, že by se báli o svůj život.
Jeden z uniformovaných sardaukarů strhl mladého atreidského vojáka k zemi, rukou v rukavici pronikl štítem a vypnul ho. Vycenil zuby jako D-vlk a rozerval mladíkovi hrdlo…
Duncan Idaho nechápal, proč imperátorovy elitní jednotky tak fanaticky brání Tleilaxany. Bylo jasné, že se mladý velitel Cando Garon nevzdá, dokonce ani kdyby byl poslední živý na hromadě padlých spolubojovníků.
Duncan přehodnotil strategii a soustředil se na cíl své mise. Střely kolem něj létaly jako jiskry z táboráku, pozvedl však ruku a zařval: "Na Grand Palais!"
Vévodovi muži se odpoutali od šílících sardaukarů, přehnali se kolem nich a vytvořili šik s Duncanem v čele. Ten se mečem starého vévody oháněl po každém nepříteli, jenž se mu dostal na dosah.
Boty dusaly o kámen, jak se hnali tunely pod stropem, proplétali se propojenými průchody ke krápníkovým správním budovám. Osamělý nepoddajný sardaukar, uniformu roztrhanou a zkrvavenou, stál uprostřed vysokého můstku klenoucího se nad jeskyní. Když viděl, jak se k němu ženou Duncanovi muži, přitiskl si k hrudi granát a odpálil ho, takže se most zhroutil. Jeho tělo padalo dolů spolu s deštěm ohně a trosek. Šokovaný Duncan dal svým mužům pokyn, aby ustoupili od zničeného mostu, a sám se rozhlížel po jiné cestě k obrácené pyramidě iksanského paláce. Jak máme bojovat s takovými lidmi?
Duncan se pokoušel najít jiný můstek a zahlédl přepravní bárku, jež narazila do jednoho z balkonů Grand Palais. Musel ji řídit šílenec. Z plošiny se vyrojili vzbouřenci a s bojovým pokřikem se hnali do paláce.
Duncan převedl své muže přes další můstek a konečně vstoupil do horních pater Grand Palais. Tleilaxanští úředníci a vědci prchali do úkrytů, kvíleli a prosili o milost v imperiální galaštině. Několik atreidských vojáků začalo střílet do těch, kteří neměli štíty, ale Duncan své muže svolal dohromady. "Neplýtvejte silami! Smetí můžeme uklidit potom." Běželi vpřed kdysi nádhernými, dnes strohými místnostmi.
Atreidští vojáci už ovládali celou svrchní část Iksu a někteří sjeli výtahy i dolů do podzemí, kde těžké boje pokračovaly. Bitevní pokřik a jekot se nesl celou jeskyní a ve vzduchu se mísil s pachem smrti, z nějž se zvedal žaludek.
Duncanova jednotka dorazila do velkého přijímacího sálu a pochodovala po vykládané podlaze. Tam narazili na překvapivý střet mezi podivnou směsí pasažérů z oné bárky a zuřivými sardaukarskými strážci. Rozbité křišťálové plasklo a úštěpky plastokamene ležely poházené kolem bárky, stojící teď uprostřed síně.
Uprostřed toho všeho viděl Rhomburovu nezaměnitelnou kyborgskou postavu a vedle něj trubadúra

Gurneyho Hallecka. Oba muži bojovali ze všech sil. Gurneyho styl boje nebyl nijak rafinovaný, na ginázského Zbrojmistra by jím dojem neudělal, ale bývalý pašerák měl instinktivní talent k zacházení se zbraní.
Duncanovi muži se vyřítili vpřed a hulákali přitom jména vévody Leta a prince Rhombura. Zoufalá bitva se obrátila v jejich prospěch. Suboidi a Iksané bojovali s novou silou.
Rozlétly se dveře z postranní chodby a dovnitř se střelbou a křikem vběhlo několik zkrvavených sardaukarů. Vlasy měli rozcuchané, na tvářích karmínově šmouhy, ale běželi dál. Velitel Cando Garon je vedl do sebevražedného útoku.
Garon si i ve svém krvelačném šílenství všiml prince Rhombura a se slepou zuřivostí zaútočil přímo na něj. V každé ruce držel ostrou zbraň, lepkavou rudou tekutinou.
Duncan poznal syna imperátorova nejvyššího bašára, viděl v jeho očích vraždu a vrhl se po něm. Před lety nedokázal zabránit útoku zdivočelého saluského býka, který zabil starého vévodu Paula, a přísahal si, že podruhé už nezklame.
Rhombur stál vedle havarované bárky, vydával pokyny svým bojovníkům a neviděl, jak se k němu Garon řítí. Rebelové se rojili kolem plošiny a mezi troskami a zmocňovali se zbraní padlých sardaukarů. Za Rhomburem byla rozbitá zeď, nabízející otevřený výhled do hlavní jeskyně.
Duncan v plné rychlosti narazil do Garona a zasáhl ho ze strany. Jejich štíty na sebe narazily s takovým výbojem, až to zahřmělo a zpětný náraz odhodil Duncana dozadu.
Ale náraz vychýlil z dráhy také Garona, který se potácel k díře ve zdi a klouzal po troskách na zemi. Šílený sardaukarský velitel, jenž nemohl zasáhnout svůj cíl, viděl alespoň příležitost zabít další nepřátele a vrazil do tří hulákajících iksanských vzbouřenců, stojících příliš blízko okraje rozbitého balkonu. Rozhodil silné ruce a jako buldozer shrnul ohromené oběti do propasti.
Garon přepadl také - ale podařilo se mu zachytit zlomené trčící vzpěry, jež kdysi oddělovala velké tabule plaskla. Zachytil se a houpal se tam, tvář staženou strašnou námahou, zuby vyceněné. Šlachy na krku mu vystoupily, jako by měly prasknout. Držel se jednou rukou, jako by dokázal překonat přitažlivost čirým vzdorem.
Jakmile Rhombur zahlédl sardaukarského velitele a uvědomil si, že je to syn nejvyššího bašára, doběhl k okraji na svých kyborgských nohou. Naklonil se dolů, přidržel se jednou rukou rozbité zdi a natáhl dolů mechanickou paži. Garon tuto nabízenou pomoc odměnil jen zavrčením.
"Chyť se!" křikl Rhombur. "Můžu tě vytáhnout do bezpečí, a pak se musíš se svými vojáky vzdát. Iks je můj."
Sardaukarský velitel se nepokusil chopit jeho paže. "To radši umřu, než bych se nechal zachránit od tebe! Moje hanba by byla mnohem horší než smrt, a kdybych se musel tak zneuctěný podívat otci do očí, byla by to větší bolest, než si dovedeš představit."
Princ-kyborg se zapřel nohama a natáhl se, aby popadl Canda Garona za zápěstí sevřením pevnějším než svěrák. Vzpomněl si, jak ztratil celou rodinu, vybavil si vlastní tělo v plamenech při výbuchu vzducholodi.
"Není taková bolest, kterou bych si neuměl představit, veliteli." Začal tahat vzpírajícího se muže nahoru i přes jeho protesty.
Ale sardaukar sáhl volnou rukou k pasu a vytáhl břitvový nůž. "Co kdybys padl se mnou a umřeme společně?" Garon se zle usmál a sekl ostrou čepelí. Od Rhomburových mechanických šlach v zápěstí se zajiskřilo, břitva zajela až ke kovovým válcům kostí, ale nemohla zasáhnout dost hluboko.
Rhombur bez ohledu na to zvedl mladého důstojníka blíž ke kraji, kde ho bylo možné zachránit. Duncan mu běžel na pomoc.
Tvář Canda Garona však byla nepříčetně odhodlaná. Rozehnal se znovu svým mocným nástrojem - a tentokrát prořízl Rhomburovy převody a podpůrné klouby, takže jeho kyborgskou ruku zcela oddělil.
Rhombur se zapotácel dozadu s pohledem na jiskřící a kouřící pahýl své umělé ruky a sardaukarský velitel zatím padal dolů, bez výkřiku, dokonce bez jediného vzdechu.
Zbylé atreidské síly a nadšení vzbouřenci rychle ovládli palác. Duncan si s úlevou oddechl, ale neztrácel ostražitost.
Suboidi a vzbouřenci viděli sebevražedný pád Canda Garona a teď s nadšením házeli zajaté Tleilaxany přes okraj v pochmurném napodobení oněch dnů, kdy nenávidění okupanti stejně bezohledně

popravovali údajné vzbouřence.
Duncan lapal po dechu a chvěl se vyčerpáním. Dole pokračovaly boje, přesto si však udělal chvilku, aby se pozdravil se svým společníkem. "Rád tě vidím, Gurney!"
Zjizvený muž potřásl hlavou. "Za dost nepříjemných okolností, řekl bych." Otřel si z čela pot.
C'tair Pilru byl příliš vyčerpaný a uštvaný, aby dokázal oslavovat dlouho očekávané vítězství. Posadil se jen na kus rozbitého plastonu a dotkl se kachlíkové podlahy, jako by se snažil vyvolat vzpomínky z dětství. "Škoda, že tu nemůže být můj bratr." Vzpomněl si na chvíle, kdy byl v Grand Palais naposledy jako syn váženého vyslance, a zatoužil vrátit ta ukradená léta. Bývala to doba elegance a přepychu, velkých hostin, flirtování a intrik v zápasu o ruku Kailey Verniové.
"Tvůj otec ještě žije," řekl Rhombur. "S největším potěšením ho znovu uvedu do funkce jako váženého vyslance rodu Verniů." Jemně, přesně ovládanými pohyby nedotčené kyborgské ruky stiskl C'tairovo nahrbené rameno. Pak princ pohlédl na dosud rozžhavený pahýl, jako by se zlobil, že ho bude třeba opravit a znovu podstoupit rehabilitaci. Ale Tessia mu pomůže. Už se nemohl dočkat, až ji zase uvidí.
C'tair, uštvaný, ale s úsměvem, k němu vzhlédl. "Nejdříve musíme najít velín oblohy, abys mohl pronést prohlášení a vítězně uzavřít dnešní den." Před mnoha lety se vloupal do tleilaxanského paláce a provedl něco podobného, kdy na oblohu vysílal Rhomburova vzdorná slova. Teď šel první, za ním princ, Duncan a asi deset dalších mužů. Před velínem objevili na zemi dva Tleilaxany s podříznutými hrdly…
Rhombur neuměl se zařízením zacházet, ale C'tair dokázal nasnímat jeho obličej. O několik okamžiků později už promítali obří princovu tvář na strop jeskyně. Jeho zesílený hlas zahřímal: "Jsem princ Rhombur Vernius! Držím nyní Grand Palais, domov svých předků, svůj právoplatný domov. A zde také hodlám zůstat. Iksané, shoďte pouta, svrhněte utlačovatele, vezměte si zpět svou svobodu!"
Jakmile Rhombur domluvil, uslyšel zdola nový jásot, třebaže boje zuřily dál.
Gurney Halleck na něj čekal v chodbě. "Podívej, co jsme našli!" Vedl prince k obrovskému obrněnému skladu, který atreidští vojáci otevřeli laserpaly. "Doufali jsme, že najdeme nějaké usvědčující záznamy, a místo toho jsme objevili tohle."
Od podlahy až ke stropu byly naskládány bedny. Jednu násilím otevřeli a našli v ní oranžovohnědý prášek, silně vonící skořicí. "Vypadá i chutná to jako melanž, ale podívej se na ty nálepky! Tleilaxanskou abecedou je tam napsáno AMÁL."
Rhombur se podíval nejdříve na Duncana a pak na Gurneye. "Kde vzali tolik koření a proč ho tu hromadí?"
C'tair tiše zamumlal: "Už jsem… viděl, co se děje v laboratoři." Vypadal zoufale. Uvědomil si, že ho ostatní neslyšeli, proto to opakoval hlasitěji a dodal: "Teď mi to začíná dávat smysl. Miral a Cristane - a ten pach koření…"
Jeho společníci se na něj tázavě zadívali. C'tairovy oči a nahrbené tělo dosvědčovaly, jak se na něm ty roky podepsaly. Méně odhodlaný muž by to už dávno vzdal.
Prudce vrtěl hlavou, jako by se chtěl zbavit bzučení v uších. "Tleilaxané používali iksanské laboratoře a snažili se vytvořit nějakou formu syntetické melanže. Amál."
Duncan se zamračil. "Tenhle plán, to není jenom obyčejná tleilaxanská záludnost. To vrhá stín až k Trůnu zlatého lva. Rod Corrinů stojí za utrpením všech Iksanů a zničením rodu Verniů."
"Umělé koření…" Rhombur o tom uvažoval a tyto úvahy ho rozzuřily. "Iks zničený, moje rodina vyvražděná - pro tohle?" Děsil se pouhé myšlenky, protože si uvědomoval její obrovské ekonomické a politické důsledky.
Gurney Halleck se podrbal na signutové jizvě a zamračil se. "D'murr říkal něco o tom, že má v nádrži zkažené koření - zabilo ho snad tohle?"
C'tair, jehož hlas přetékal vzrušením, prohlásil: "Odpověď najdeme nejspíš v laboratorním pavilonu."
Člověk se z faty morgány nemůže napít, ale může se v ní utopit.

- FREMENSKÁ MOUDROST

SPOJENÉ MORITANSKO-HARKONNENSKÉ síly zhodnotily výzvědné informace, které přinesl Hiih Resser, a sestupovaly k obloze Caladanu. Bestie Rabban měl všude kolem těžké úderné jednotky,

ale přesto byl pořád nervózní.
Řídil vlastní loď v čele narychlo slátané flotily a navenek útok vedl, třebaže se chytře držel poblíž těžkého útočného plavidla pilotovaného grummanským Zbrojmistrem Hiihem Resserem. Vikomt Moritani velel prvnímu z pěchotních transportérů, připraven ovládnout Caladan ze země, terorizovat vesnice a pevnou rukou se zmocnit atreidských měst. Měli v úmyslu zabránit vévodu Letovi, aby ještě někdy vložil nohu na planetu.
Když Rabban slétal mraky dolů, připraven na příliv adrenalinu, jaký s sebou nese zkáza, uvažoval o tom, jak si rod Harkonnenů a rod Moritani rozdělí kořist z této akce pro "společnou okupaci". Žaludek se mu svíral nejistotou. Baron by se dožadoval lvího podílu zisků z této akce.
Rabban svíral řídicí páku své lodi zpocenými prsty a vzpomínal na dobu, kdy tajně vypálil na dvě tleilaxanské dopravní lodi v nákladovém prostoru maxitrajleru ve snaze o příliš rafinovaný úder proti mladému a nezkušenému vévodovi Letu Atreidovi. Rabban osobně dával přednost otevřenějším akcím. Jestli je Caladan skutečně tak nechráněný, jak po svém průzkumném letu tvrdil Resser, bude celá operace do hodiny hotová. Harkonnenskému dědici se nechtělo věřit, že by vévoda Atreides udělal tak obrovskou chybu, byť jen na několik dní. Ale jeho strýc často říkal, že dobrý vůdce musí neustále hledat chyby a být připraven jich okamžitě využít.
Útočníci se zmocní hradu a hlavního města, kosmodromu a přilehlé vojenské základny. Jakmile budou držet několik klíčových míst, mohou grummansko-harkonnenské síly rychle zpečetit své dobytí planety a pak připravit léčku všem atreidským silám, které se vrátí domů. Kromě toho byly jak Giedi Prima, tak Grumman připraveny vyslat posily, jakmile bude tato předběžná operace ukončena.
Rabban se však obával dlouhodobých politických důsledků: protest vévody Leta u landsraadu by mohl vyústit ve společnou vojenskou operaci, sankce a embarga. Může vzniknout ošemetná situace a Rabban jen doufal, že neučinil další špatné rozhodnutí.
Cestou, než jejich síly vyrazily k útoku, seděl Hundro Moritani na velitelském můstku svého pěchotního plavidla a všechny jeho obavy odbýval. "Vévoda nemá dokonce ani dědice. Pokud tu získáme bezpečnou pozici, kdo jiný než Atreides by se nás odvážil napadnout? Komu by to stálo za to?" Rabban ve vikomtově tónu slyšel náznak šílenství, viděl nepříčetný třpyt v očích.
Z vysílačky se ozval Zbrojmistr Resser. "Všechny lodi jsou připraveny k útoku. Veďte nás, barone Rabbane!"
Rabban se zhluboka nadechl recirkulovaného vzduchu v kokpitu a protrhl první plachtu mlhy. Lodi ho následovaly jako hejno zdivočelých zvířat, připravené rozdupat všechno, co se jim postaví do cesty.
"Máme souřadnice na město Cala," hlásil Resser. "Za chvilku by se už mělo objevit před námi."
"Zatracené mraky!" Rabban se naklonil dopředu, aby z okénka kokpitu lépe viděl. Když se mlha konečně projasnila, uviděl záliv a oceán, skalnaté útesy, na nichž stál vysoký hrad Caladan… A velké město, kosmodrom, vojenskou základnu. Pak se ze všech kanálů flotily ozvaly výkřiky překvapení a zmatku. Dole, na oceánu obklopujícím město Cala, uviděl Rabban desítky - stovky! - bitevních lodí a plovoucích obranných plošin, klouzajících po vlnách jako pohyblivé pevnosti. "To je obrovská flotila!"
"Ty lodi tu včera nebyly!" volal Zbrojmistr Resser. "Museli je sem přes noc stáhnout na obranu hradu."
"Ale na vodě?" Vikomtovi se nechtělo věřit vlastním očím. "Proč by měl Leto takovou obrovskou palebnou sílu na vodě? To už se nedělá… stovky let."
"Je to past!" vykřikl Rabban.
Právě v té chvíli Thufir Hawat povolal do boje všechny bitevní letouny, které doprovázely jeho flotilu na Beakkal. Ozbrojená plavidla se vynořila nad hradem, pak se rozdělila a kroužila v jasné demonstraci síly. Na vojenské základně se začaly pomalu otevírat desítky vrat, naznačujících, že mnoho dalších vojenských letounů ještě ani nevzlétlo.
"Leto Atreides nás sem vlákal!" Rabban uhodil pěstí do ovládacího pultu. "Chce nás rozdrtit a vystavit naše rody trestu landsraadu."
Rabban od plic proklínal vikomta, že ho přemluvil k tomuto katastrofálnímu útoku. Škubl za páku a obrátil svou loď v čele flotily rovnou zpět do mraků. Přitom vysílačkou přikazoval všem harkonnenským lodím, aby přerušily útok. "Zpátky! Okamžitě - než identifikují naše lodi."
Vikomt Moritani ze svého velitelského můstku hulákal na grummanské vojáky, aby zaútočili i tak. Ale

Hiih Resser v čele souhlasil s Rabbanem. Usoudil, že lepší bude vikomtovy rozkazy neslyšet, a vydal svým lodím příkaz, aby se stáhly a přeskupily na oběžné dráze. Dole pod nimi plovoucí pevnosti i vysoce pohyblivé bitevní lodi začaly zvedat těžká děla k cílům na obloze. Bylo zjevné, že byl vyhlášen poplach a že obranné síly jsou připraveny k odvetě.
Rabban letěl rychleji a jen se modlil, aby se z této situace dostal dřív, než rodu Harkonnenů způsobí další zahanbení a škodu. Když naposledy udělal takovou chybu, baron ho vypověděl na celý rok na ten příšerný Lankiveil. Raději si ani nepředstavoval, jaký trest ho čeká tentokrát.
Flotila se znovu zformuje na noční straně planety a pak zamíří ze soustavy ven v naději, že zastihne příští přilétající maxitrajler. Rabban věděl, že je to jediný způsob, jak si zachránit kůži.

THUFIR HAWAT STÁL NA SKALNÍM VÝBĚŽKU mezi sochami majáku a řídil manévry z přenosného pultu. Svým několika letounům dal příkaz k dalšímu výhružnému přeletu - pro jistotu. Ale maskovaní útočníci už prchali, překvapení a zahanbení.
Uvažoval, kdo to asi je. Žádná z jejich lodí nedostala zásah, takže nezůstal žádný vrak. Bylo by samozřejmě lepší porazit je v bitvě a získat důkazy, ale udělal všechno, co bylo za těchto téměř nemožných okolností v jeho silách.
Z historie Thufir věděl, že podobná taktika byla uplatněna během Služebnického džihádu i předtím. Takový trik se nedal použít často - v blízké budoucnosti se zřejmě opakovat nebude - ale teď posloužil svému účelu.
Vzhlédl do mraků a díval se, jak poslední neúspěšní nájezdníci mizí. Pravděpodobně předpokládali, že je atreidské síly hodlají pronásledovat, ale mentat se neodvážil nechat Caladan opět nechráněný…
Druhý den, když dostal potvrzené zprávy o tom, že se vetřelci nalodili na maxitrajler a opustili soustavu definitivně, Thufir Hawat svolal rybářské čluny rozptýlené ve vodách kolem hradu. Poděkoval kapitánům za jejich služby a požádal je, aby všechny hologenerátory vrátili do atreidských zbrojnic, než znovu vyplují na lov ryb.

Pro některé lidi není snadné pochopit, že spáchali něco zlého, protože logika a čest jsou často zastřeny pýchou.

- PANÍ JESSICA, Z DENÍKU

JAK PITER DE VRIES PRCHAL PALÁCEM s uneseným dítětem v náručí, rozhodoval se instinktivně a ve zlomcích vteřin. Mentatská rozhodnutí. Nelitoval, že využil té nečekané příležitosti, ale přál si, aby si mohl naplánovat únikovou cestu předem. Dítě se mu v rukou kroutilo, ale on je uchopil pevněji.
Jestli se de Vries dokáže dostat z paláce, bude baron nadšený.
Dočasný harkonnenský vyslanec seskákal po příkrém služebním schodišti, rozkopl dveře a vletěl do úzké chodby s alabastrovými oblouky. Zastavil se, aby si v duchu vybavil plán palácového labyrintu a zjistil, kde je. Zatím zahýbal a prchal náhodně, aby se jeho pohyb nedal předvídat a aby se vyhnul zvědavým dvořanům a palácovým strážím. Po chvilce úvah si uvědomil, že tato chodba vede ke studovnám a hernám imperátorových dcer.
De Vries nacpal dítěti do úst cíp deky, aby přestalo plakat, ale pak si to rozmyslel, protože dítě sebou začalo mrskat a dusit se. Jakmile látku odstranil, dítě se rozkvílelo ještě hlasitěji než dřív.
Utíkal palácem, jeho nohy šepotaly po podlaze. Poblíž obydlí princezen byly zdi a stropy postaveny z pórovitého karmínového kamene dovezeného ze Salusy Secundus. Prostá architektura a skromná výzdoba byly v příkrém kontrastu s jinými, luxusními částmi veliké rezidence. Třebaže šlo o imperátorovy děti, Shaddam na své nevítané dcery příliš přepychem neplýtval, a jeho žena Anirul je zřejmě vychovávala s benegesseritskou strohostí.
Chodba měla po obou stranách řadu plaskleněných oken a mentat do každého nahlédl, když kolem něj běžel. Tenhle atreidský spratek moc cenný není. Kdyby věci nabraly skutečně nepříjemný směr, bude možná nucen vzít jako rukojmí corrinskou dceru, aby měl lepší vyjednávací pozici.
Třebaže - záleželo by na tom imperátorovi vůbec? Během těch měsíců, kdy dobře pozoroval a plánoval,

si de Vries připravil dva navzájem nezávislé úkryty v imperiálním úředním komplexu, kam se mohl dostat tunely a průchody, propojujícími toto křídlo se samotným palácem. Přístup si zjednal vyslaneckými dokumenty. Běž rychleji! Věděl, jak se spojit s řidiči pozemních vozidel, a domníval se, že by se dokázal i přes poplachy a zátahy dostat na kosmodrom.
Ale musí něco udělat, aby to dítě přestalo ječet.
Zahnul za roh a skoro vrazil do mladého sardaukara, který si podle uniformy myslel, že de Vries je také voják. "Hele, co je s tím mrnětem?" Pak mu ve vysílačce na uchu zapraskal nějaký hlas.
De Vries se ho pokusil rozptýlit, aby zprávu neposlouchal pozorně. "Nahoře je průšvih! Musím ho dostat do bezpečí. Nejspíš budeme muset dělat chvíli chůvy." Levou rukou přistrčil muži zabalené dítě před obličej. "Na, vezmi ho!"
Překvapený voják zaváhal a de Vries mu druhou rukou bodl dýku do nechráněné strany. Ani se nepřesvědčil, jestli je voják mrtvý a znovu se rozběhl, dítě v jedné ruce, dýku ve druhé. Až pozdě si uvědomil, že za sebou nechává příliš jasnou stopu.
Před sebou uviděl mihnout se světlé vlasy. Někdo vykoukl z pokoje a rychle zacouval zpět, za okna z chodby. Některá ze Shaddamových dcer? Svědek?
Udělal krok stranou ke dveřím, vklouzl do místnosti, ale neviděl ji. Dívka se určitě schovává za nábytkem nebo pod stolem zavaleným fólisky. Kolem ležely hračky malé Chalice, ale chůva dítě nejspíš odvedla. Přesto cítil, že tu někdo je. Někdo se tu schovával.
Ta nejstarší dcera… Irulán?
Možná ho viděla zavraždit stráž; nesměl jí dovolit, aby někoho zavolala. Mentat věděl, že ho díky přestrojení později nikdo nepozná, jenže to by mu bylo málo platné, kdyby ho tu chytili s ječícím dítětem, s rudými skvrnami na šatech, se zkrvavenou dýkou. Všiml si lehce pootevřených dveří na protější straně.
"Pojď si hrát, Irulán!"
Při zvuku za sebou se prudce obrátil.
Imperátorova žena se pohybovala s netypickou neohrabanosti, ne hladce a klouzavě, jak to obvykle čarodějnice dělají. Nevypadala dobře.
Anirul uviděla dítě a poznala v něm Jessičina novorozence. Pak jí po tváři přelétl polekaný záblesk pochopení, protože si všimla mentatova rozmazaného make-upu, jeho příliš rudých rtů. "Já tě znám!" V očích přestrojeného muže viděla vraždu - ochotu udělat cokoliv.
Všechny ty vnitřní hlasy varovně křičely najednou. Anirul stáhla tvář bolestí a popadla se za spánky.
De Vries si všiml její slabosti a rozehnal se dýkou, rychle jako jedovatý had. Kwisatzová Matka měla sice smysly zamlžené tím rámusem v hlavě, ale přesto byla její reakce tak prudká, že se skoro nedala sledovat pohledem. Náhle se jí vrátila veškerá benegesseritská grácie a smrtící bojové schopnosti. Její rychlost de Vriese překvapila tak, že se nechal na okamžik vyvést z rovnováhy. Jeho nůž nezasáhl.
Anirul vytáhla z rukávu oblíbenou zbraň Sesterstva a popadla de Vriese za šlachovité hrdlo. Přidržela mu u krční tepny lesklý gom džabbár, jemuž se na špičce jehly třpytila kapka jedu.
"Víš, co to je, mentate! Dej mi to dítě, nebo zemřeš."

"CO DĚLÁTE PRO NALEZENÍ MÉHO SYNA?" Vévoda Leto stál vedle komořího Rigonda a hleděl na jatka v porodním sále.
Rigondovo vysoké čelo se lesklo potem. "Samozřejmě povedeme vyšetřování. Všichni podezřelí budou dotazováni."
"Dotazováni? Jak zdvořile to říkáte!" Dvě Sestry-lékařky ležely podřezané na podlaze. Blíže u dveří byla mrtvola sardaukara ubodaného k smrti. A kousek odtud se přitom vyčerpaná Jessica omámeně pokoušela dostat z porodního lůžka. Tak blízko. Ten assassin mohl zabít i ji! Zvýšil hlas. "Já jsem se ptal, co děláte teď, pane! Uzavřeli jste palác? Mému synovi jde o život!"
"Předpokládám, že se palácová stráž o všechny bezpečnostní otázky postará." Rigondo se pokoušel mluvit smířlivě. "Navrhuji to nechat na profesionálech."
"Vy předpokládáte? Kdo tady velí?"
"Imperátor není právě teď přítomen, aby velel sardaukarům, pane vévodo. Určité mocenské struktury musejí být…"

Leto vyrazil do chodby, kde zahlédl nějakého levenbrecha. "Uzavřeli jste palác a všechny přilehlé budovy?"
"Máme všechno v rukou, pane. Prosím, nezasahujte."
"Nezasahujte?" Letovi blýsklo v šedých očích. "Tady došlo k útoku na mého syna a jeho matku." Podíval se na jmenovku na důstojníkově klopě. "Levenbrechu Stivsi, podle Zákona o výkonu moci v krizových situacích tímto přebírám velení palácové gardy. Chápete?"
"Ne, pane, nechápu." Důstojník položil ruku na obušek u pasu. "Nemáte právo…"
"Jestli tu zbraň proti mně vytáhnete, pak jste mrtvý, Stivsi. Jsem vévoda landsraadu a pokrevní bratranec imperátora Shaddama Corrina. Nemáte právo rušit moje rozkazy, zvlášť ne v téhle věci." Jeho tvář nabyla nesmiřitelného výrazu a v žilách ucítil horký proud krve.
Důstojník zaváhal a přes rameno rozzuřeného vévody pohlédl na Rigonda.
"Únos mého syna na území paláce je útok proti rodu Atreidů a já žádám svá práva podle Charty landsraadu. Toto je mimořádná vojenská situace a v nepřítomnosti imperátora a jeho nejvyššího bašára je moje autorita vyšší než kohokoli jiného."
Komoří Rigondo o tom chvíli přemýšlel. "Vévoda Atreides má pravdu. Dělejte, co říká."
Na sardaukarské strážné zřejmě atreidský šlechtic a rychlý, pevný způsob, jakým se ujal velení, zapůsobily. Stivs vyštěkl do vysílačky na klopě: "Uzavřete palác, všechny přilehlé budovy i nádvoří. Zahajte důkladné pátrání po člověku, který unesl novorozeného syna vévody Leta Atreida. Po dobu trvání této krize velí vévoda dočasně palácové gardě. Uposlechněte jeho rozkazů."
Rychlým pohybem sebral Leto důstojníkovu vysílačku a připnul si ji ke klopě vlastní rudé uniformy. "Sežeňte si jinou." Pak ukázal do chodby. "Stivsi, vezměte si půlku těch mužů a prohledejte severní část tohoto patra. Vy ostatní pojďte se mnou."
Leto přijal nabízený obušek, ale jednu ruku nechal položenou na vykládaném jílci ceremoniální dýky, kterou mu před lety věnoval imperátor. Jestli se jeho synovi cokoli stalo, pouhý obušek nebude stačit…

PITER DE VRIES ZŮSTAL NEHYBNĚ STÁT, gom džabbár přitisknutý ke krku. Stačilo píchnutí, maličké škrábnutí a jed ho okamžitě zabije. Anirul se tak chvěly ruce, až z toho byl mentat silně nervózní.
"Nemůžu vás porazit," řekl sotva slyšitelným šepotem a dával si přitom pozor, aby nepohnul hrtanem.
Prsty poněkud povolily sevření dítěte. Bude to stačit k odvrácení její pozornosti? Stačí, aby na okamžik zaváhala.
V druhé ruce držel zkrvavenou dýku.
Anirul se pokoušela oddělit vlastní myšlenky od sílícího rámusu uvnitř. Čtyři její dcery byly příliš mladé, než aby něco chápaly, ale ta nejstarší - Irulán - sledovala, jak její matka fyzicky i mentálně chátrá.
Mrzelo ji, že se na to Irulán musí dívat, přála si, aby mohla se svou dcerou strávit více času a vychovat z ní prvotřídní Benegesseriťanku.
Imperátorova manželka věděla, že se po paláci pohybuje vrah, proto přišla do heren a studoven, aby se ubezpečila, že její děti jsou v bezpečí. Byl to statečný, impulzivní čin matky.
Mentat sebou škubl. Přitiskla jehlu pevněji, cítila každý jeho popud. Na jeho čele se třpytil démant potu a pomalu se skutálel po napudrovaném spánku. Ten živý obraz jako by trval věčnost.
Miminko se v jeho náruči zavrtělo. Třebaže tohle nebylo ono dítě, jež Sesterstvo pro své nejdůležitější plány očekávalo, byl to pořád článek sítě mnohem složitější, než dokázala chápat dokonce i Anirul. Jako kwisatzová Matka soustředila celý svůj život na to, aby dovedla k závěru poslední kroky genetického programu; nejdříve zařídila narození samotné Jessiky a pak i jejího dítěte.
Genetická spojení byla po tisíciletích zdokonalování stále čistší. Ale při lidském zrození, i při všech schopnostech a nadáních benegesseritských rodiček, se nic nedalo považovat za jisté. Vždycky to byla procenta pravděpodobnosti, nikdy jistota. Je po deseti tisících letech možná přesnost na jedinou generaci? Může tenhle chlapec být On?
Podívala se do bystrých inteligentních očí dítěte. I tak čerstvě po narození měl ten chlapec jakousi osobnost, klidnou důstojnost v držení hlavy. Cítila v mysli vzrušené dunění, nesrozumitelnou kakofonii. Jsi to ty, Kwisatzi Haderachu? Dostavil ses o generaci dřív?
"Možná bychom to měli probrat," řekl de Vries; téměř ani nepohnul ústy. "Takový pat nám ani jednomu

není k ničemu."
"Možná bych už neměla ztrácet čas a zabít tě rovnou."
Hlasy se jí pořád snažily něco říct, varovat ji, ale v tom zmatku jim nerozuměla. Co když byla do těchto místností v paláci poslána - ne proto, aby se podívala po svých dcerách, ale aby zachránila toto výjimečné dítě?
Slyšela zmatené hlasy jako blížící se tsunami a vzpomněla si na ten živý sen o červu, který prchá pouští před mlčícím pronásledovatelem. Ale ten pronásledovatel už nebyl zticha. Byl to dav.
Ze zmatku se vyloupl jasný hlas: stará Lobia se svým suchým vševědoucím hlasem, hovořící chlácholivým tónem. Anirul viděla, jak ta slova vycházejí z nepřirozeně rudých rtů únosce - chvějivý odraz v plaskle okna vedoucího na chodbu.
Brzy se k nám připojíš. Šokovalo ji to tak, že sebou trhla. Gom džabbár jí vyklouzl z prstů a padl na zem.
Lobiin hlas v její hlavě vykřikl zoufalé varování, přehlušující ostatní rámus. Pozor na mentata!
Než stříbrná jehla vůbec stačila dopadnout na dlaždice, de Vries už sekl dýkou, prořízl černé roucho a zasekl se hluboko do těla.
Z úst Anirul uniklo první zasténání, ale to už udeřil znovu, a potřetí, jako vzteklá zmije.
Gom džabbár dopadl na podlahu se zvukem podobným tříštěnému křišťálu.
Hlasy kolem Anirul teď křičely, hlasitější a jasnější, takže přehlušily i bolest. "Dítě se narodilo, budoucnost se změnila…"
"Vidíme zlomek plánu, kostku v mozaice."
"Chápej jedno - benegesseritský plán není jediný."
"Kolečka uvnitř koleček…"
"Uvnitř koleček…"
"Uvnitř koleček…"
Lobiin hlas zněl hlasitěji než ostatní, chlácholivěji. "Pojď s námi, uvidíš víc… Uvidíš všechno."
Umírající rty paní Anirul Corrinové se chvěly něčím, co snad mohlo být úsměvem. Náhle věděla, že toto dítě přece jen přetvoří galaxii a změní směřování lidstva víc, než by kdy dokázal onen vytoužený Kwisatz Haderach.
Cítila, jak padá na podlahu. Anirul nedokázala prohlédnout mlhou blížící se smrti, ale jedno chápala s naprostou jistotou.
Sesterstvo přežije.

UŽ KDYŽ SE KWISATZOVÁ MATKA hroutila vedle své otrávené jehly, de Vries utíkal zpět do chodby s uneseným dítětem. Proklouzli do bočního průchodu.
"Doufám, že aspoň stojíš za ty potíže," zavrčel na zabalené miminko. Teď, když zabil imperátorovu manželku, začal Piter de Vries pochybovat, zda se z paláce vůbec dostane živý.
Všechny důkazy nevyhnutelně vedou k tvrzením, která žádný důkaz nemají. Všechny věci jsou známy jen proto, že v ně chceme věřit.

- BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR

IMPERÁTOR SHADDAM CORRINO na palubě své vlajkové lodi na oběžné dráze neměl nejmenší úmysl vracet se na Kaitan, dokud neskončí audit harkonnenské těžby koření na Arrakisu. A jakmile CHOAM prohlásí barona vinným, měl v úmyslu udělat něco dalšího. Něco drastického. Tohle byla vzácná příležitost, nemohl jí nevyužít.
Ze své soukromé kajuty sledoval, jak se události rozvíjejí přesně tak, jak doufal. Ačkoliv měl na sobě vojenskou uniformu, jeho luxusní imperátorské kajuty byly plné vymožeností asketickým sardaukarům neznámých.
Za své zavřené neprůhledné dveře pozval nejvyššího bašára na vynikající večeři - navenek proto, aby s ním probral strategii, ale pravda byla taková, že imperátor rád poslouchal historky o vojenských taženích starého sardaukara. Když byl Zum Garon velmi mladý, byl vězněm-rekrutem na Saluse Secundus,

otrokem polapeným při nájezdu na vzdálenou planetu. Třebaže byl špatně vyzbrojený a necvičený, prokázal tolik statečnosti a bojových schopností, že ho sardaukaři naverbovali do svých řad. Tento muž byl zkrátka ztělesněný úspěch a jeho syn Cando zřejmě pokračoval v jeho stopách; nyní velel tajným legiím na Iksu.
Když si Shaddam po jídle dopřál chvilku odpočinku, zahleděl se přes stůl na Garonovu ošlehanou tvář. Nejvyšší bašár pojedl z exotických pokrmů jen střídmě a jako společník u večeře nestál za mnoho. Zřejmě byl myslí u obležené Arrakis.
Skupina gildovních lodí nadále znemožňovala veškerou aktivitu v pouštích pod nimi a Shaddam s dychtivostí zlomyslné drbny čekal na zprávy, jaké kompromitující omyly a triky inspektoři našli. CHOAM a Kosmická gilda byly přesvědčeny, že jsou v této věci imperátorovými spojenci, nedílnou součástí zásahu proti rodu Harkonnenů. Imperátor jen doufal, že stačí zlikvidovat jediný známý zdroj melanže dřív, než někdo z nich vytuší pravdu. Pak budou muset přijít k němu pro amál.
Když z Kartágu dorazil člunek s legátem Gildy a mentatem-auditorem CHOAM na palubě, sardaukarský doprovod uvedl oba návštěvníky do Shaddamovy luxusní kajuty. Oba muži byli ostře cítit melanží.
"Skončili jsme, Výsosti."
Shaddam si nalil sklenici medově sladkého caladanského vína. Zum Garon na druhé straně stolu seděl vojensky strnule, jako by měl být vyslýchán. Legát Gildy a mentat-auditor mlčeli, dokud dveře kajuty nebyly bezpečně uzavřeny.
První předstoupil mentat a vytáhl tabulku, na niž přenesl mentální shrnutí svých výsledků. "Baron Vladimir Harkonnen spáchal velké množství přestupků. Dopustil, aby řada údajných ‚chyb' zůstala neopravena. Máme důkazy o těchto chybných krocích, stejně jako detaily dokazující, že se před námi pokoušel tyto manipulace skrýt."
"Jak jsem tušil." Shaddam naslouchal shrnutí ilegálních činností, které mu auditor předkládal.
Garon dával bez obalu najevo svůj hněv. "Imperátor už dokázal, že je připraven takové zločiny tvrdě trestat. Copak baron neví nic o Zanovaru a Koroně?"
Shaddam si od mentata vzal tabulku se shrnutím a přelétl očima text a čísla. Nic z toho by mu nedávalo valný smysl, leda by nad tím seděl několik hodin s vykladačem - což rozhodně neměl v úmyslu. Od počátku byl přesvědčen o baronově vině.
"Máme jasné důkazy o zločinech proti Impériu," řekl legát, ale znělo to podivně nejistě. "Bohužel, Výsosti - nenašli jsme to, co jsme hledali."
Shaddam pozvedl tabulku. "Jak to myslíte? Nedokazuje snad tohle, že rod Harkonnenů porušil imperiální zákon? Nezaslouží si snad trest?"
"Je pravda, že baron ilegálně hromadil koření, upravoval údaje o těžbě a vyhýbal se imperiálním daním. Ale otestovali jsme velké množství vzorků z harkonnenských dodávek a skladišť. Každá špetka melanže je čistá, bez jakéhokoli náznaku úprav." Legát albín zaváhal. Shaddam se tvářil netrpělivě.
"To jsme nečekali, Výsosti. Ze svých analýz víme, že navigátoři v našich ztracených maxitrajlerech zemřeli vinou zkaženého koření. Víme také, že vzorky z likvidované beakkalské zásoby koření byly chemicky nesprávné. Proto jsme očekávali, že zde na Arrakis takové nečistoty objevíme rovněž. Nějaké netečné látky, jimiž baron zvětšuje množství melanže, ale snižuje její kvalitu a tak do ní vlastně přidává ony nenápadné jedy, které způsobily několik katastrof."
"Ale nic takového jsme nenašli," uzavřel mentat.
Nejvyšší bašár se naklonil dopředu, obě ruce zaťaté v pěsti a přitisknuté k sobě. "I tak ale máme dost důkazů k odvolání rodu Harkonnenů."
Legát Gildy sklonil hlavu k aerosolovému límci a zhluboka se nadechl. "To jistě, ale nezodpoví to naše otázky."
Shaddam vytvořil na rtech něco, co, jak doufal, připomínalo ustarané zamračení. Přál si jen, aby tu byl Fenring a všechno to viděl, jenže jeho ministr pro koření nejspíš právě teď připravuje první dodávku amálu. Všechno do sebe hezky zapadalo.
"Chápu. Ovšem i tak s bašárem rozhodneme o odpovídající reakci," řekl. Během několika dnů celá ta věc ztratí význam. Pohlédl na mentatovu tabulku. "Musíme si tyto informace prostudovat. Možná by moji

osobní poradci přišli s nějakou teorií, která by vysvětlila změněné koření."
Zum Garon znal imperátorovy nálady a vycítil, že rozhovor skončil. Vstal, aby oba návštěvníky vyprovodil.
Když se dveře znovu zavřely, obrátil se Shaddam ke svému nejvyššímu bašárovi. "Jakmile se člunek vrátí na svůj maxitrajler, chci, abys celé flotile vyhlásil bojovou pohotovost. Rozmísti mé bitevní lodi v přímém dostřelu Kartágu, Arrakénu, Arsuntu a všech dalších větších sídel na planetě."
Garon tu bombu spolkl bez mrknutí oka. "Jako na Zanovaru, Výsosti?"
"Přesně."

SARDAUKARSKÁ FLOTILA BEZ VAROVÁNÍ slétla z maxitrajlerů těsně nad atmosféru Arrakis. Jejich střílny se otevřely a zazářily zbraněmi připravenými k úderu. Shaddam seděl ve velitelském můstku, vydával rozkazy a činil prohlášení do holorekordéru, spíš pro své paměti a pro budoucnost, než z jakéhokoli jiného důvodu. "Baron Vladimir Harkonnen byl shledán vinným ze závažných zločinů proti Impériu. Nezávislí auditoři CHOAM a inspektoři Gildy objevili nepopiratelné důkazy, které tento soud podporují. Jak jsem dokázal na Zanovaru a Koroně, můj zákon je zákonem Impéria. Corrinská spravedlnost je rychlá a absolutní."
Gilda nepochybně zprvu usoudí, že Shaddam blufuje, ale čeká je nepříjemné překvapení. Jeho síly jsou už na svých místech, takže jakmile započne zkázonosný déšť, nebude jeho sardaukarům dlouho trvat a spálí pouštní planetu, zničí všechnu melanž.
Navigátoři Gildy potřebují velké množství koření. Také Bene Gesserit je stálým zákazníkem a každý rok jej potřebuje víc, jak se počet členek Sesterstva rozrůstá. Většina landsraadu je na melanži závislá. Impérium se bez té látky prostě neobejde.
Já jsem imperátor a oni udělají, co jim řeknu.
I bez rady hraběte Fenringa si to všechno pečlivě rozmyslel, zvážil všechny možnosti. Až zničí Arrakis, co bude Gilda moci dělat? Odletí se svými loděmi a jeho tu nechá? Toho by se neodvážili. Nikdy by už nedostali ani gram syntetického koření.
Ukončil záznam a zahájil odpočítávání pro celoplošné bombardování.
Po tomhle se celé Impérium změní.

Můj život skončil toho dne, co Tleilaxané napadli tuto planetu. Všechny ty roky boje proti nim jsem byl mrtvý a neměl jsem už co ztratit.

- C'TAIR PILRU, TAJNÉ DENÍKY (ZLOMEK)

POD ZEMÍ POKRAČOVALY ŠARVÁTKY mezi iksanskými továrnami a výrobními středisky. Suboidi, teď rozlíceni a nezastavitelní, rvali uniformy z padlých sardaukarů, zmocňovali se zbraní a stříleli bez rozmyslu kolem sebe, čímž zničili i těch posledních pár zbylých výrobních linek.
Za Rhomburem ležela roztříštěná hlava tleilaxanské sochy, vztyčené na počest okupantů. Byla zničena v bojích a její úlomky ležely všude kolem. "Ono to snad neskončí!"
Atreidské jednotky spolu s iksanskými vzbouřenci dokázali obsadit krápníkové budovy, tunely i Grand Palais. Hloučky zdivočelých sardaukarů se bily na otevřené ploše jeskyně, kde rod Verniů kdysi stavěl maxitrajlery. Nezdálo se, že by krveprolití sláblo.
"Potřebujeme ještě nějakého spojence," doporučoval C'tair. "Kdybychom mohli dokázat, že nedokonalé umělé koření mělo za následek smrt dvou navigátorů, včetně mého bratra, Kosmická gilda by se postavila za nás."
"To už také řekli," přikývl Rhombur. "Ale my jsme si mysleli, že tuhle akci dokončíme bez jejich přispění."
Gurney se tvářil ustaraně. "Jenže Gilda tu není a my ji sem dost rychle nedostaneme."
C'tairovy temné oči zazářily - podlité krví, ale plné odhodlání. "Já to možná dokážu."
Vedl je do malého skladiště, které se zdálo opuštěné. Rhombur se díval, jak C'tair ze zavřeného kontejneru s láskou vytahuje slátanou konstrukci své Rogovy vysílačky. Podivný přístroj vypadal spálený

a znečištěný a byly na něm znát časté opravy. Třpytily se na něm krystalové energetické tyče.
Když ho držel, ruce se mu třásly. "Dokonce ani já nevím přesně, jak ta věc funguje. Je konfigurovaná na elektrochemické pochody mého vlastního mozku a já jsem s její pomocí dokázal komunikovat se svým bratrem. Jako dvojčata jsme si bývali hodně blízcí. Třebaže se jeho mozek změnil a vymknul se jakékoli definici lidství, pořád jsem mu ještě rozuměl."
Vzpomínky na D'murra v něm vytryskly jako slzy, ale zaplašil je. Ruce se mu třásly.
"Teď je můj bratr mrtvý a naše rogo poškozené. Tohle je poslední silikátová tyč, která se nějak opravila při mém posledním rozhovoru s D'murrem. Možná - kdybych použil dost energie - mohl bych vyslat alespoň šepot některému jinému navigátorovi. Možná by nepochopil všechna moje slova, ale třeba by poznal, že je to naléhavé."
Na Rhombura toho všeho začínalo být příliš. S ničím takovým nepočítal. Řekl: "Jestli je sem dokážeš dostat, uděláme, co budeme moci, abychom jim předvedli, co tady Shaddam pod rouškou tajemství prováděl."
C'tair stiskl Rhomburovu umělou ruku tak silně, že kyborgské senzory ten tlak zaznamenaly. "Vždycky jsem byl ochotný udělat všechno, co bude třeba, princi. Jestli můžu pomoci, bude to pro mě nejvyšší čest."
Rhombur uviděl v očích svého dávného přítele podivné odhodlání, posedlost přesahující racionální myšlenky. "Udělej to!"
C'tair popadl přívody k elektrodám a připnul si senzory po stranách hlavy, na zátylek a na krk. "Nevím, jakou kapacitu ten přístroj má, ale chci použít všechnu energii, kterou z toho dostanu - a ze sebe také."
Usmál se. "Bude to triumfální výkřik a volání o pomoc, můj nejhlasitější vzkaz pro svět venku."
Když se rogo rozběhlo na nejvyšší výkon, C'tair se zhluboka nadechl, aby si dodal odvahy. V minulosti během rozhovorů s D'murrem vždycky mluvil nahlas, ale věděl, že jeho bratr tato slova vlastně neslyší. Místo toho zachycoval myšlenky, doprovázející slova. Tentokrát C'tair neřekne nahlas nic a místo toho soustředí veškerou svou energii na to, aby své myšlenky odeslal do vesmíru.
Stiskl tlačítko pro přenos a začal vysílat celé salvy myšlenek, smršť zoufalých signálů určených každému navigátorovi Gildy, který ho uslyší, kosmické SOS. Nevěděl, jestli dřív selže rogo nebo jeho mozek, ale cítil, jak se spojují - a jak se rozpínají do vesmíru.
C'tair zatínal čelist, cenil zuby a oči k sobě tiskl tak pevně, až slzely. Z čela a spánků mu proudil pot. Kůže zrudla, na spáncích mu naběhly žíly.
Tento přenos byl mnohokrát silnější než cokoli, oč se kdy s D'murrem pokusil. Jenže tentokrát neměl ono nevysvětlitelné mentální spojení se svým dvojčetem.
Rhombur si uvědomil, že C'taira jeho úsilí zabíjí, že doslova sám sebe vraždí v posledním pokusu použít vysílačku. Vyhublý rebel křičel beze zvuku, uvnitř v hlavě.
Než ho stačili odpojit, Rogova vysílačka zajiskřila a vyhořela. Přístroj byl přetížený a jeho obvody zkratovaly. Krystalové tyče se rozsypaly v černé vločky. C'tairova tvář byla křečovitě stažená, zkřivená nevýslovnou bolestí. V jeho mozku se tavily nervové spoje a bránily mu vydat jediný zvuk.
Svou jedinou zbylou rukou strhl Rhombur senzory z přítelovy hlavy a krku, ale C'tair se zhroutil na podlahu skladiště. Zuby mu zacvakaly, tělo sebou několikrát škublo a oči se už neotevřely.
"Je mrtvý," řekl Gurney.
Rhombur měl pocit, že se ocitl na dně hluboké studny smutku. Objímal padlého rebela, nejloajálnějšího ze všech lidí, kteří kdy rodu Verniů sloužili. "Po tak dlouhém boji odpočívej v pokoji, příteli. Odpočívej ve svobodné půdě." Pohladil chladnoucí kůži.
Princ kyborg vstal, zjizvenou tvář zachmuřenější než kdy dřív, a vykročil ze skladiště s Gurneym Halleckem v patách. Rhombur nevěděl, zda C'tairův přenos uspěl, ani jak Gilda odpoví na to volání z vesmíru, pokud je někdo z ní vůbec slyšel.
Iksanský šlechtic řekl hlubokým nesmiřitelným hlasem atreidským vojákům kolem sebe: "Pojďte, skončíme to."

Abys vytvořil geneticky změněný organismus, umísti ho do prostředí, které je nebezpečné, ale ne smrtící.

- TLEILAXANSKÉ APOKRYFY

PO NEPĚKNÉ SMRTI HIDARA FEN AŽIDIKY viděl hrabě Fenring, že atreidské jednotky v bitvě s imperiálními sardaukary vítězí.
Velice znepokojující vývoj.
Šokovalo ho, že po tolika letech schválil vévoda Atreides tak otevřený vojenský tah. Možná, že rodinné tragédie, které by kohokoli jiného zdrtily, ho naopak povzbudily k akci.
I tak to byla vynikající taktika překvapení, a tyhle iksanské výrobní kapacity přinesou takovému velkorodu, jako jsou Atreidové, slušný ekonomický zisk, dokonce i po dvou desítkách let špatného tleilaxanského řízení a zanedbané údržby. Fenring nevěřil, že by to vévoda Leto všechno prostě jen tak nezištně přenechal princi Rhomburovi.
Na obrazovce výzkumného pavilonu sledoval, jak se atreidští vojáci blíží ke komplexu. To znamenalo, že má jen málo času provést, co provést musel. Musel zničit všechny důkazy o projektu Amál a o své vlastní vině.
Imperátor bude hledat obětního beránka, na nějž by svalil tenhle výzkumný debakl, a Fenring rozhodně nedopustí, aby ta role padla na něj. Mistr badatel Ažidika katastrofálně selhal a teď ležel mrtev mezi otupělými těly žen s mrtvými mozky. Několik nateklých žen, dosud napojených na hadičky ve svých truhlách podobných rakvím, napadalo kolem mrtvého muže jako karikatura nějakého bizarního sexu.
Ažidikovo tělo s krvavými stigmaty možná poslouží ještě jednomu, poslednímu účelu…
Zbývající tleilaxanští vědci byli zděšení. Sardaukaři se vrhli do hlavní bitvy a výzkumný pavilon opustili.
Tleilaxané věděli, že hrabě je imperátorovým oficiálním zmocněncem, takže se obraceli o radu k němu.
Někteří z nich možná dokonce věřili, že je svou vlastní replikou, Tvarovým tanečníkem Zoalem, jak Ažidika původně plánoval. Možná by uposlechli jeho rozkazů, aspoň na chvíli.
Fenring se postavil na lávku a pozvedl ruce v podobném gestu, jaké dělal Ažidika krátce před svou teatrální smrtí. Z rozbitých regeneračních nádrží se linul odporný zápach, včetně silného puchu lidských odpadních produktů.
"Zůstali jsme bez obrany," zvolal, "ale mám nápad, který vás možná zachrání všechny, hm-m-a?"
Výzkumníci, kteří přežili, se na něj podívali s nejistou nadějí.
Fenring znal prostorové uspořádání pavilonu a jeho oči přebíhaly tam a zpět. "Jste příliš cenní, imperátor si vás nemůže dovolit ztratit." Ukázal vědcům na bezpečnostní komoru, která měla jen jeden východ. "Musíte se tam ukrýt a zůstat schovaní. Přivedu posily."
Napočítal osmadvacet výzkumníků, i když pár dalších nejspíš uvízlo v okolních administrativních budovách. No nic, dav se o ně postará.
Fenring seběhl z můstku dolů do laboratoře. Když se všichni ke zkáze odsouzení vědci namačkali do jediné místnosti, s úsměvem se zastavil ve dveřích. "Tady se k vám nikdo nedostane. Pssst." Kývl a pak zamkl dveře. "Nechte to na mně."
Ti pošetilí mužíčci si dokonce ani neuvědomili, že něco není v pořádku, dokud Fenring nedošel do poloviny laboratoře. Ignoroval jejich zdušený křik a bušení pěstmi. Vědci nejspíš znají všechny podrobnosti programu Amál. Aby nemluvili, musel by se asi namáhat tím, že by je do jednoho pozabíjel. Takhle to vše vyřídí mnohem účinněji a s minimálním úsilím. Jako imperiální ministr pro koření byl koneckonců zaměstnaný člověk.
Celá laboratoř a podpůrné systémy regeneračních nádrží byly plné kanystrů biologicky nebezpečných látek, hořlavin, kyselin a tekutin s výbušnými parami. Fenring si nasadil dýchací přístroj z jednoho z poplachových stanovišť u stěn. Byl mužem mnoha nadání, a teď poskakoval po laboratoři jako derviš, rozléval tekutiny, míchal roztoky, uvolňoval smrtící plyny. Vůbec si nevšímal škubajících se ženských těl, ležících v nepořádku na podlaze, Tleilaxany hnusně znetvořených, aby produkovala umělé koření.
Tak těsné to bylo. Ažidikův plán skoro uspěl.
Fenring se zastavil u nevidoucí slupky plodné mladé ženy, která bývala Benegesseriťankou Cristane. Prohlížel si její nahé tělo; odulé břicho s dělohou roztaženou do podoby továrny sloužící tleilaxanským účelům. Teď už nebyla víc než stroj, chemická výrobna.
Když Fenring hleděl do voskové tváře Cristane, vzpomněl si na svou pozoruhodně krásnou ženu Margot,

jež byla dosud na Kaitanu, nepochybně někde u dvora klevetila a upíjela čaj. Těšil se na to, až se k ní vrátí a odpočine si v jejím náručí.
Tahle Sestra Cristane nikdy nepošle svou usvědčující zprávu na Wallach IX., a Fenring žádné detaily neprozradí, dokonce ani své ženě ne. On a Margot se hluboce milovali, ale to neznamenalo, že by sdíleli všechna svá tajemství.
Fenring slyšel hluk bojů před pavilonem, kde se atreidské síly srazily se zbylými sardaukary. Imperiální síly je ještě na chvíli zadrží, to bude stačit.
Vyšel ven, do vnějších laboratoří, a ohlédl se na chaos, který způsobil: rozbité kanystry, loužičky jedovatých emulzí, bublající plyny, těla, nádrže… Tady už neslyšel zoufalé bušení tleilaxanských vědců polapených ve smrtící pasti.
Hrabě Fenring hodil přes rameno roznětku daleko do laboratoře. Plyny a chemikálie se rychle rozhořely, ale měl čas odejít svým obvyklým nevzrušeným krokem. Za ním duněly výbuchy.
Laboratoře mu v patách hořely - oheň ničil regenerační nádrže, výzkum amálu a všechny důkazy - ale Fenring se neobtěžoval spěchat.

VÝZKUMNÝ PAVILON VYBUCHL ve chvíli, kdy Duncan Idaho a jeho muži pronikli imperiálními barikádami a atreidští vojáci mohli vyrazit vpřed.
Celým zařízením otřásla obrovská exploze a všichni se snažili krýt. Ze střechy pavilonu vyletovaly trosky jako sopečný výbuch; vnitřní zdi se zhroutily. Během několika okamžiků se pavilon změnil v peklo roztaveného skla, plastoceli a masa.
Duncan odvolal své muže dál od sílícího ohně. Srdce se mu svíralo, protože věděl, že se v tom ohni ztrácejí všechny důkazy o tleilaxanských zločinech. Svíjející se oranžovohnědý dým stoupal vzhůru, toxické výpary, jež by je mohly zabít stejně spolehlivě jako oheň sám.
Zbrojmistr uviděl štíhlého muže s širokými rameny, jak zcela nevzrušeně vychází ven. Proti oranžové vlně žáru působil svalnatě. Muž si sundal z tváře dýchací přístroj a odhodil jej. Držel krátký soubojový meč, jaký nosili sardaukaři. Duncan pozvedl v obranném postoji meč starého vévody a vykročil vpřed, aby muži zastoupil cestu.
Hrabě Hasimir Fenring ani nezaváhal. "Neradujete se z toho, že jsem unikl, hmmm? To je důvod k oslavě. Můj přítel Shaddam bude jistě hrozně potěšený."
"Já vás znám," přikývl Duncan, protože si vzpomněl na měsíce své politické přípravy na slunečném ostrově ginázského souostroví. "Vy jste ta liška, co se schovává za imperátorovým pláštěm a dělá za něj špinavou práci."
Fenring se usmál. "Liška? Už mi říkali fretka a lasička, ale liška ještě nikdy. Hm-m-m. Byl jsem tu proti své vůli. Ti odporní Tleilaxané na mně chtěli provádět nějaké hrozné experimenty." Jeho už tak velké oči se ještě rozšířily. "Dokonce jsem zmařil léčku, kdy mě měl nahradit dvojník - Tvarový tanečník."
Duncan přistoupil blíž, meč napůl pozvednutý. "Jistě bude zajímavé vyslechnout si vaše svědectví před vyšetřovací komisí."
"Myslím, že ne." Fenring se už nebavil. Švihl krátkým mečem jako by se oháněl po mouše, ale Duncan jeho výpad rychle odrazil. Meče na sebe narazily a ten kratší vylétl vzhůru, ale Fenring ho udržel v ruce.
"Vy se opovažujete zvednout meč proti imperiálnímu ministrovi pro koření, proti Shaddamovu nejbližšímu příteli?" Fenring toho už měl dost, třebaže v jeho tónu dosud zbyla stopa pobavení. "Raději ustupte a nechte mě projít."
Ale Duncan jen zaujal výhružnější postoj. "Jsem ginázský Zbrojmistr a dnes jsem už bojoval s mnoha sardaukary. Jestli nejste náš nepřítel, odhoďte zbraň. Nebylo by od vás moudré utkat se se mnou jako protivník."
"Já jsem zabíjel muže, než jste se vůbec narodil, štěně jedno!"
Požár v laboratoři sílil. Horký vzduch páchl chemikáliemi. Duncana pálily oči, měl je plné slz. Atreidští vojáci se přiblížili, aby chránili svého Zbrojmistra, ale Duncan je gestem odmítl. Bylo věcí cti vybojovat tenhle souboj sám.
Hrabě zaútočil. Obvykle zabíjel úskočně, málokdy v otevřeném souboji s rovnocenným protivníkem. Přesto však měl mnoho bojových schopností, s nimiž se Duncan setkal poprvé.

Zbrojmistr skočil po svém soupeři a mezi zaťatými zuby přitom cedil: "Dnes už jsem viděl až moc padlých, ale nemám nic proti tomu, přidat k nim ještě i vás, hrabě Fenringu!" Rozehnal se mečem starého vévody a jeho zbraň narazila na zbraň protivníka, který útočil zespodu.
Duncan bojoval s umem dobře vycvičeného Zbrojmistra, ale s určitým náznakem brutality. Nezakládal si na obřadnosti ani na rytířských zásadách, na rozdíl od mnoha šermířských instruktorů, o nichž Fenring slyšel nebo se s nimi utkal v boji.
Hrabě pozvedl meč, aby se bránil, a Duncan sekl shora dolů, přičemž do té jediné rány vložil všechnu svou sílu. Meč starého vévody zazvonil a na ostří se udělal vrub. Ale Fenringova zbraň zadrnčela a tím úderem se zlomila. Náraz odhodil Fenringa na zeď. Hrabě se snažil znovu získat rovnováhu a Duncan se vrhl vpřed, připraven zasadit poslední ránu. Neztrácel však ostražitost. Ta liška může mít v zásobě nečekané triky.
Fenringovi běžely hlavou možnosti. Jestli se chtěl vyhnout ostrému hrotu protivníkova meče, mohl se obrátit a prchat zpět do ohně zuřícího v laboratoři. Nebo se mohl vzdát. To byly dost omezené možnosti.
"Imperátor můj život vykoupí." Odhodil jílec zlomeného meče. "Neodvážíte se mě chladnokrevně zavraždit, když se na nás dívají všichni tihle muži, hm-m-a?" Duncan přesto udělal výhružný krok vpřed.
"A co ten slavný atreidský kodex cti? Zač vévoda Leto stojí, když jeho lidé mohou zabít člověka, který se vzdal, hm-m-a?" Fenring pozvedl obě prázdné ruce. "Tak co, chcete mě teď odpravit?"
Duncan věděl, že vévoda by takový nečestný skutek nikdy neschválil. Díval se na hořící laboratoř, naslouchal zvukům divokých bojů z jeskyně. Nepochyboval o tom, že Leto najde nějaký způsob, jak tohoto politického vězně použít ke zklidnění onoho imperiálního pozdvižení, které po bitvě o Iks v impériu vznikne.
"Sloužím především svému vévodovi, teprve pak svému srdci." Na Zbrojmistrův signál přistoupili atreidští muži a spoutali vězni ruce.
Duncan se k němu naklonil tak blízko, až Fenring ucítil na tváři jeho horký dech. "Až tahle válka skončí, hrabě Hasimire Fenringu, budete si možná přát, abych vás nechal umřít tady."
Ministr pro koření na něj pohlédl, jako by znal temné tajemství. "Ještě jste nevyhráli, Atreide!"
Není žádné tajemství, že všichni máme svá tajemství. Ovšem málokteré z nich je tak zahalené, jak bychom si přáli.

- PITER DE VRIES,
MENTATSKÁ ANALÝZA SLABIN LANDSRAADU,
SOUKROMÝ HARKONNENSKÝ DOKUMENT

POD VELENÍM VÉVODY LETA ATREIDA utvořili imperiální vojáci rojnice a prohledávali palác. Letovi se nechtělo nechat slabou a vyčerpanou Jessiku samotnou, ale nemohl čekat u ní, byl-li jeho novorozený syn v nebezpečí.
Vykřikoval rozkazy a netoleroval ani nejmenší váhání. Jak se hnal přepychovými chodbami a matoucími bludišti prizmatických zrcadel, vzpomněl si, s jakou úporností brání psi okatí své mladé. Vévoda Leto dokáže, že otec, jemuž bylo ublíženo, může být stejně strašlivým protivníkem.
Unesli mého syna!
Pronásledován myšlenkami na Victora se zapřísahal při rohu Atreidů, že se tomu dítěti nic nestane.
Ale imperiální palác měl rozlohu malého města a byly v něm celkem úmyslně i nesčetné úkryty. Jak bezvýsledné hledání pokračovalo, Leto se snažil nezoufat.

PITER DE VRIES BYL ZVYKLÝ mít na rukou krev, ale teď se skutečně bál o svůj život. Nejen že unesl šlechtické dítě, ale zabil také imperátorovu manželku.
Když za sebou nechal tělo Anirul, hnal se chodbami, ukradenou sardaukarskou uniformu nakřivo a zkrvavenou. Srdce mu bušilo, hlava ho bolela, ale i přes obsáhlý mentatský výcvik nebyl schopen přehodnotit situaci a vymyslet jiný únikový plán. Make-up na tváři se mu rozmazal, takže bylo vidět jeho rty, potřísněné šťávou safó.
Dítě v přikrývce se mu v rukou kroutilo, občas plakalo, ale po většinu času bylo překvapivě tiché. Do

svěžího růžového obličejíku byly zasazeny oči tak divně pronikavé, jako by to dítě chápalo mnohem víc než obyčejné novorozeně. Tolik se lišil od toho nemotorného, často protivného malého Feyda-Rauthy!
De Vries přitáhl přikrývku těsněji kolem malého tělíčka a na okamžik byl v pokušení změnit ty záhyby ve škrtidlo. Překonal však ten popud a vklouzl do špatně osvětlené místnosti plné výklenků s trofejemi a soškami, doklady úspěchů nějakého dávného Corrina, který byl nadaným lukostřelcem.
Když vzhlédl, s náhlým šokem spatřil černě oděnou ženu, jež stála ve dveřích jako přízrak smrti a bránila mu v úniku.
"Stát!" vyštěkla Ctihodná matka Gaius Helena Mohiamová s plnou silou Hlasu.
Příkaz postihl jeho svaly, ochromil ho na místě, kde právě stál. Mohiamová vplula do místnosti s trofejemi; rozptýlené světlo zářilo na její hněv jako plameny výhně. "Piter de Vries," prohlásila, protože ho přes rozmazaný make-up poznala. "Já jsem měla podezření, že jsou za tím Harkonnenové."
De Vriesovi se točila hlava, ze všech sil se snažil překonat neviditelná pouta jejího příkazu. "Nechoď blíž, čarodějnice," varoval přes zaťaté zuby, "nebo to dítě zabiju!" Dokázal ohnout paže a aspoň minimálně ovládat své tělo, ale Mohiamová ho mohla kdykoli paralyzovat dalším příkazem.
De Vries věděl, jak dovedou Benegesseriťanky bojovat. Právě se utkal s imperátorovou manželkou a samotného ho překvapilo, že ji porazil. Ale Anirul trpěla nějakou nemocí; ta duševní slabost mu poskytla výhodu. Mohiamová by byla mnohem nebezpečnějším protivníkem.
"Jestli to dítě zavraždíš, umřeš s ním," řekla.
"Ty mě chceš zabít tak jako tak, vidím ti to na očích." De Vries udělal krůček vpřed, odvážný a vzdorný, aby dokázal, že se zbavil pouta jejího Hlasu. "Proč bych neměl vévodova dědice zabít a způsobit rodu Atreidů další bolest?"
Udělal druhý krok a dítě si tiskl k hrudi jako štít. Rychlým záškubem svalů by mohl zlomit maličký vaz. Ani Mohiamová se svými bleskovými reflexy si nemohla být jistá, že by mu v tom dokázala zabránit. Pokud by se dokázal nějakým blufováním protáhnout kolem ní ke dveřím této zapomenuté místnosti, mohl by se dát do běhu. I s dítětem v náručí by ho svaly nesly rychleji, než by dokázala tato stařena. Pokud pod těmi šaty nemá jinou zbraň než jedovatou jehlu, něco, čím by mohla hodit nebo střelit. Ale o něco se přece pokusit musí…
"To dítě je pro Bene Gesserit hodně důležité, co?" řekl de Vries a nenápadně udělal třetí krok. "Nejspíš patří do nějakého genetického programu." Mentat čekal na nějaké zachvění jejích obličejových svalů, ale viděl, jak se její dlouhé prsty zahnuly jako spáry. Ty nehty by se mohly stát spáry ostrými jako břitvy, mohly by mu vydloubnout oči, rozervat hrdlo. Srdce mu bušilo.
Pozvedl dítě trochu výš, aby si chránil obličej.
"Možná, kdybys mi to dítě dal, nechala bych tě projít," navrhla Mohiamová. "Ať se s tebou sardaukaři vypořádají po svém."
Přikročila k němu a de Vries ztuhl, všechny reflexy v pohotovosti, oči pátravé. Mám jí věřit?
Pevnými prsty sáhla na přikrývku, oči zabodnuté do mentatových, ale než mu stačila dítě vzít ze sevření, de Vries zašeptal: "Znám tvoje tajemství, čarodějnice. Znám identitu toho dítěte. A vím, kdo je doopravdy Jessica."
Mohiamová ztuhla, jako by proti ní použil Hlas.
"Ví ta děvka, že je dcerou barona Vladimira Harkonnena?" Viděl její poplašenou reakci na toto odhalení a pokračoval rychleji, protože věděl, že jeho dedukce byla správná. "Uvědomuje si Jessica, že je taky tvoje dcera - nebo vy čarodějnice svým dětem tyhle věci tajíte a chováte se k nim jen jako k loutkám v nějakém větším genetickém plánu?"
Mohiamová neodpověděla a beze slova mu dítě sebrala. Pokřivený mentat poodstoupil s vysoko zdviženou: hlavou. "Než proti mně něco podnikneš, uvažuj o tomhle. Jakmile jsem se o tom dozvěděl, sestavil jsem úplnou dokumentaci a uložil jsem ji někde, odkud bude odeslána baronu Harkonnenovi a landsraadu v případě mé smrti. To vévodu Leta určitě pobaví, až se dozví, že jeho krásná milenka je dcerou jeho největšího nepřítele barona."
Mohiamová odložila zabalené dítě vedle jedné z lukostřeleckých trofejí, do sametem vyloženého výklenku s šafránově žlutým osvětlením.
Pokračoval kvapně, rozhodnutý ji přesvědčit: "Také jsem pořídil kopie těch dokumentů a ty jsem uložil

na různých tajných místech. Přijdu-li o život, nezabráníš tomu, aby se to dostalo na veřejnost." De Vries sebevědomě pokročil ke dveřím a tedy k záchraně. "Ty se mi neodvážíš něco udělat, čarodějnice."
Když bylo dítě v bezpečí, Mohiamová se znovu obrátila k de Vriesovi. "Jestli je to, co říkáš, pravda, mentate, pak tě musím nechat naživu."
De Vries si s úlevou oddechl; věděl, že Ctihodná matka si podobné odhalení nemůže dovolit. Dokonce i ta nejmenší šance, že de Vries neblufuje, by ji mohla zdržet natolik, aby se odtud dostal.
Náhle se na něj Mohiamová vrhla se zuřivostí raněného pantera. Zasypala ho sprškou kopů a ran. De Vries se zapotácel dozadu, pokusil se bránit, zvednutou paží zarazit prudké kopnutí.
Zápěstí mu tím nárazem prasklo, ale mentat se jen jednou zajíkl, mentálně odblokoval bolest a rozehnal se druhou rukou. Mohiamová se na něj znovu vrhla. Nedokázal ji odrážet ani sledovat všechny fáze jejího útoku, splývající smršť bodnutí, seků a kopů.
Do žaludku ho zasáhl tvrdý podpatek. Ocelová pěst ho uhodila do hrudní kosti. Cítil, jak mu praskají žebra, vnitřní orgány se trhají. Pokusil se na ni křičet, ale vyšla z něj jen krev, která zbarvila jeho rty do jasnější rudé než předtím šťáva safó.
Kopl nohou po její kolení čéšce, Mohiamová však uskočila stranou. De Vries pozvedl zdravou paži, aby zarazil jedno její kopnutí, ale důsledkem bylo jen další zlomené zápěstí.
Obrátil se na útěk, zapomněl na boj, řítil se ke dveřím a k únikové cestě. Mohiamová však byla u dveří první. Její tvrdý podpatek vylétl do výše jako blesk a zasáhl ho do hrdla. Rychlý kop zlomil mentatovi vaz jako suchou větvičku. Piter de Vries padl mrtev na podlahu s ohromeným výrazem ve tváři.
Mohiamová stála bez hnutí a popadala dech. Za chvilku se však vzpamatovala. Pak se obrátila, aby vzala do náruče zachráněné atreidské dítě. Než vyšla z místnosti s trofejemi, postála nad zhroucenou postavou na podlaze a dopřála si na krátký slastný okamžik výsměšný úšklebek. Plivla do mrtvé tváře, protože si dobře pamatovala, jak se jí vysmíval, když ji baron znásilňoval.
Mohiamová věděla, že neexistuje žádná dokumentace těch tajemství, která de Vnes zjistil. Žádná. Všechna ta strašlivá odhalení zemřela s ním.
"Nikdy nelži Mluvčí pravdy," řekla ještě.
Nejmenší imperátorova nevole se přenáší na ty, kdo mu slouží, a v nich se mění v zuřivý hněv.

- NEJVYŠŠÍ BAŠÁR ZUM GARON,
VELITEL IMPERIÁLNÍCH SARDAUKARSKÝCH VOJSK

NEŽ STAČIL SHADDAM PŘIKÁZAT sardaukarské flotile, aby spustila palbu ze svých ničivých zbraní, prolomila Gilda jeho zabezpečené spojení a dožadovala se objasnění a vysvětlení.
Imperátor, stojící ve velitelském můstku vlajkové lodi, jim nedopřál to uspokojení, že by jim odpověděl nebo jen vysvětlil své činy. Gilda a celé Impérium se odpověď dozví už brzy.
Nejvyšší bašár Zum Garon stál u velitelského terminálu a zaznamenával pohotovostní hlášení, přicházející od velitelů jednotlivých lodí. "Všechny zbraně připraveny, Výsosti." Podíval se na obrazovku a pak na svého imperátora, který si ho pozorně prohlížel. Tvář starého veterána byla neproniknutelná.
"Očekáváme rozkaz k palbě."
Proč nemohou být všichni moji poddaní jako on?
Když si legát Gildy uvědomil, že ho imperátor ignoruje, vyslal na můstek vlajkové lodi solidový hologram. Vysoký, impozantní, v nadživotní velikosti prohlásil: "Imperátore Shaddame, trváme na tom, abyste s tím předváděním skončil. Ničemu to neposlouží."
Shaddam, podrážděn tím, že Gilda dokázala proniknout jeho bezpečnostními opatřeními, se na hologram zamračil. "Kdo jsi, že chceš rozhodovat o mých imperiálních záměrech? Já jsem imperátor."
"A já zastupuji Kosmickou gildu," odpověděl legát, jako by ty dvě věci byly stejně důležité. "Gilda nerozhoduje o právu a spravedlnosti. Vyslovili jsme soud. Baron je vinen a my provedeme trest."
Shaddam se obrátil k Zumu Garonovi. "Vydej rozkaz, nejvyšší bašáre! Zahaj celkové bombardování Arrakis. Znič všechno živé na planetě."

NA ŘÍMSE PŘED ÚSTÍM chladných suchých tunelů síče Rudého valu se vzbudil malý Liet-chih. Byly

mu teprve čtyři roky. Skulil se z rohože, na níž ležel, a rozhlédl se. Jeho matka Farúla málokdy dovolovala dětem spát venku, ale dnes s dalšími fremenkami kutila něco ve tmě, na otevřené skalní římse. Viděl stínové siluety pohybující se s nacvičenou tichostí, lidi z pouště, kteří úspornými účinnými pohyby vykonávali své úkoly bez zbytečného hluku. Jeho matka a její společnice, sotva viditelné v měsíčním světle, otevíraly malé klícky s distransovými netopýry a vypouštěly tyto tvorečky daleko a vysoko, do jiných síčů se vzkazy.
Za fremenskými pracovnicemi udržovala dveřní pečeť vlhkost ve skrytých labyrintech síče. V některých společných prostorách byly i výrobny - stavy na tkaní melanžových vláken, montážní stoly pro filtršaty, lisy na tvarování plastů. Všechny stroje teď mlčely. Farúla pohlédla na Liet-chiha a očima zvyklýma na tmu si ověřila, že její syn je v bezpečí. Sáhla do klece pro dalšího malého černého netopýrka; slyšela, jak se třepotá a naráží na mříže. Vzala ho opatrně do obou rukou a pohladila huňatou srst na malém tělíčku. Dvě z fremenských žen s náhlým leknutím vzhlédly a udělaly proti obloze ochranné znamení červích rohů. Farúla se tam podívala také a překvapením upustila malého tvorečka dřív, než byl připraven. Roztáhl černá křídla a vyletěl vzhůru hledat ve stínech nějaký hmyz.
Nahoře proti hvězdám uviděl Liet-chih shluk jasných světel, žhavých a modrých, jak klesají níž. Lodi! Obrovské lodi.
Jeho matka popadla chlapce nešetrně za ramena, zatímco ostatní fremenky otevřely dveřní pečeť a spěšně se vracely dovnitř v naději, že jim hora poskytne alespoň trochu bezpečí.

BARON HARKONNEN, UVĚZNĚNÝ V KARTÁGU, si uvědomil, jaké nebezpečí mu visí nad hlavou. A nemohl s tím dělat vůbec nic. Žádné komunikace. Žádné kosmické lodi. Žádná vozidla. Žádná obrana.
Rozbíjel nábytek a vyhrožoval svým tajemníkům, ale nic nepomáhalo. Hulákal k nebi: "Propadni se do pekel, Shaddame!" Jenže imperiální vlajková loď ho neslyšela.
Nevrle očekával, že zaplatí těžké pokuty a penále za nesrovnalosti, jež objevili ti nepříjemní auditoři z CHOAM. Bál se, že pokud ty pokuty budou skutečně velké, může rod Harkonnenů ztratit i své siridarské pololéno na Arrakisu a tudíž kontrolu nad těžbou koření. Dokonce tu byla malá, ale děsivá šance, že Shaddam nařídí baronovu popravu jako další "lekci" landsraadu.
Ale tohle ne! Kdyby tyto bitevní lodi zahájily palbu, zbude z Arrakis jen spálená skála. Melanž je organická látka a v takovém požáru by určitě nepřežila. Jestli imperátor hodlá tohle šílenství skutečně provést, pak už Arrakis nebude nikoho zajímat, nebude už ani na trasách maxitrajlerů. U všech pekel, vždyť už by nebyla ani žádná maxitrajlerová doprava! Celé Impérium závisí na koření. Shaddam určitě blufuje.
Harkonnenský pán si vzpomněl na zčernalá města Zanovaru a věděl, že imperátor je schopen svou hrozbu provést. Šokovala ho Shaddamova akce proti umělému laboratornímu měsíčku Riches a nepochyboval ani o tom, že imperátor stojí v pozadí toho rostlinného moru na Beakkalu.
Je snad ten člověk šílený? Nepochybně.
Když teď byly všechny komunikační systémy vyřazeny, baron nemohl ani žadonit o svůj život. Nemohl shodit vinu na Rabbana, a Piter de Vries byl dosud na Kaitanu, mimo dosah, a užíval si tam přepychu. Baron Vladimir Harkonnen byl s imperátorovým hněvem docela sám.

"STÁT!" BURÁCEJÍCÍ HLAS LEGÁTA GILDY byl zesílen o celý jeden řád. Nejvyšší bašár skutečně zaváhal. "Já nevím, jakou hru to hrajete, Shaddame." Růžové legátovy oči žhnuly zlobou. "Neodvážíte se zničit produkci koření jen pro uspokojení své malicherné pýchy. Koření musí proudit."
Shaddam se ušklíbl. "V tom případě budete možná muset zavést pár nových úsporných opatření. A pokud nepřestanete s tímhle otevřeným odporem proti imperiální vládě, podniknu trestné kroky i vůči Kosmické gildě."
"Blufujete."
"Myslíte?" Shaddam vstal z velitelského křesla a zamračil se na solido.
"To není dobrý vtip." Šokovaní gildaři ve skupině maxitrajlerů nad Arrakisem jsou nepochybně bez sebe hrůzou.

Imperátor se chladně obrátil ke Garonovi a vyštěkl: "Nejvyšší bašáre, dal jsem ti rozkaz!"
Legátův obraz se zavlnil, jako by šokem a nevírou. "Ten krok, do kterého se pouštíte, není v pravomoci žádného vládce, ať je to imperátor nebo ne. Následkem toho Gilda od této chvíle zastavuje všechny dopravní služby. Vy a vaše flotila nebudete přepraveni domů."
Shaddamovi sevřela srdce ledová ruka. "To byste si nedovolili, jen co uslyšíte, co…"
Legát ho přerušil. "Vyhlašujeme tímto, že vy, pádišáh imperátor Shaddam IV., nyní zůstanete tady, jako král ničeho víc než pustiny, doprovázený vojenskou silou, která nemá kam letět a s kým bojovat."
"Nic nevyhlašujete! Já jsem…" Nedořekl, protože legátovo solido se rozplynulo a komunikační kanál jen hluše šuměl.
"Veškeré spojení bylo odříznuto, Výsosti," hlásil Garon.
"Ale já jim chci ještě něco říct!" Čekal na správnou chvíli, aby učinil prohlášení o amálu a získal tak převahu. "Navažte ho znovu."
"Snažím se, Vaše Veličenstvo, ale blokují je."
Shaddam viděl, jak jeden z maxitrajlerů nad nimi zmizel v zakřiveném prostoru. Imperátor byl mokrý potem, slavnostní uniformu měl provlhlou.
Tenhle scénář nepředvídal. Jak může něco slibovat nebo vydávat ultimáta, když odřízli všechny komunikace? Nemůže-li jim poslat zprávu, jak má znovu získat jejich spolupráci? Jak jim může říct o amálu? Jestli ho Gilda nechala v pasti tady na Arrakis, nebude jeho vítězství k ničemu.
Kosmická gilda ho tu skutečně mohla klidně nechat jako ztroskotance a pak přesvědčit landsraad, aby proti němu shromáždil vojenskou sílu. Rádi by na Trůn zlatého lva dosadili někoho jiného. Koneckonců rod Corrinů má teď jenom dcery, nikoli následníka.
Na obrazovce zmizel druhý maxitrajler a zbylé tři ho následovaly. Nad nimi zbyl jen prázdný vesmír.
Shaddam si téměř ve stavu paniky uvědomoval strašnou tíži situace. Byl daleko od Kaitanu. I kdyby jeho technici dokázali nějak sflikovat prostředky pro cestování kosmem způsoby používanými před Gildou, jemu a jeho doprovodu by návrat na Kaitan trval staletí.
Výraz nejvyššího bašára Garona zkameněl. "Naše jednotky jsou dosud připraveny k palbě, Vaše Veličenstvo. Nebo mám pohotovost odvolat?"
Jestli tu skutečně všichni uvázli, jak dlouho potrvá, než se vykořeněné sardaukarské jednotky spojí a vzbouří? Shaddam zuřil na slepou obrazovku, která ho předtím spojovala se zástupcem Gildy. "Já jsem váš imperátor! Já jediný rozhoduji o politice pro celé Impérium!"
Odpověď nepřišla. Nebyl tu dokonce ani nikdo, kdo by ho slyšel.
Přirozeným osudem moci je tříštění.

- PADIŠÁH IMPERÁTOR IDRISS I.,
ARCHIVY LANDSRAADU

NAD IKSEM JAKO BY SE TŘPYTILO samo nebe. To se pak otevřelo a objevila se obrovská flotila více než sta maxitrajlerů Gil-dy, přivolaných ze všech koutů Impéria, včetně oněch pěti, jež byly ještě nedávno se Shaddamem na Arrakisu.
Monumentální lodi zastínily lesy, řeky a rozeklané skalní rokle na povrchu Iksu. Kouř ze zkázy na podzemním poli se vinul ven z větracích šachet. Pro obrovské lodi to byl návrat domů, protože všechny do jedné byly postaveny tady, většinou pod dohledem rodu Verniů.

DOLE V PODZEMÍ nejsilnější sardaukarští bojovníci, ti, kteří dosud přežili, zaujali postavení poslední zoufalé obrany, zády k sobě uprostřed obrovské jeskyně, a zjevně se nehodlali vzdát. Šílení impe-riální vojáci se postarají o to, aby noví dobyvatelé za své vítězství draze zaplatili.
Polapený hrabě Hasimir Fenring, obklopený atreidskou stráží, dával najevo značné uspokojení se sebou samým, jako by on jediný měl situaci pod kontrolou. "Ujišťuji vás, že jsem obětí, hm-m-a? Imperátor osobně mě sem poslal jako svého ministra pro koření. Donesly se nám pověsti o ilegálních experimentech a když jsem odhalil příliš mnoho, Mistr badatel Ažidika se mě pokusil zabít."
"Proto jste jistě vítal náš příchod tak nadšeně," podotkl jedovatě Duncan a pozvedl meč starého vévody

se zubem na ostří.
"Měl jsem strach, hmmm? Celé impérium zná bezohlednost vojáků vévody Atreida." Duncanovi muži na hraběte zahlíželi, jako by měli chuť pochytat pár Tleilaxanů a zařídit hraběti ty lékařské experimenty doopravdy.
Než Duncan stačil odpovědět, ozval se mu v uchu komunikační signál. Přitiskl si vysílačku prstem a poslouchal. Když slyšel ty zprávy, vytřeštil oči. Bez vysvětlení se usmál na Fenringa a pak se obrátil k Rhomburovi. "Gilda je tady, princi. Na oběžné dráze kolem Iksu je spousta maxitrajlerů."
"C'tairova zpráva!" pochopil princ Rhombur. "Slyšeli ho!"
Než Fenring stačil vymyslet další chabou výmluvu, vzduch v jeskyni zaburácel. Zahřmělo to, jako by celá planeta explodovala.
Nad velikou otevřenou plochou, kde sardaukaři zaujali své poslední zoufalé postavení, se struktura vzduchu roztáhla a protrhla. Tam, kde byl ještě před chvilkou prázdný prostor, se objevil maxitrajler. Náhlé vytlačení tak velkého množství vzduchu způsobilo tlakovou vlnu, jež srážela lidi a vrhala je na kamenné stěny. Obří loď tu prostě náhle a bez varování byla, vznášela se na suspenzorech sotva dva metry nad zemí uprostřed jeskyně. Loď srazila k zemi některé ze sardaukarů, kteří stáli přímo pod ní, a ostatní rozptýlila, čímž poslední imperiální vojáky účinně odzbrojila.
Rhombur si při tomto pohledu vzpomněl na dávné doby, kdy s mladým Letem, dvojčaty Pilruovými a s Kaileou sledovali odlet nově postaveného maxitrajleru třídy Dominic. Navigátor tehdy prostě zakřivil prostor a odletěl s lodí z iksanského podzemí přímo do otevřeného vesmíru.
Teď se stala právě opačná věc. Maxitrajler se sem vrátil díky nadanému kormidelníkovi, který uměl pilotovat tak dokonale, že ho s absolutní přesností dovedl do velké bubliny v kůře planety.
Po ohromujícím příletu obřího plavidla zavládlo ticho. Zvonící meče umlkly; dokonce i rozzuření suboidi přestali s křikem a ničením.
Pak se Gilda napojila na stropní projekci a z reproduktorů zaduněl hluboký hlas: "Kosmická gilda oslavuje vítězství prince Rhombura Vernia na Iksu. Vítáme návrat normální strojní výroby a technologických inovací."
Rhombur, stojící vedle Gurneyho a Duncana, vzhlédl k obří lodi, jako by nevěřil tomu, co právě slyšel. Trvalo to tak dlouho… Zdálo se mu, že déle než celý jeho život. I Tessia si tu najde domov.
Samolibý a sebejistý výraz na tváři hraběte Hasimira Fenringa zmizel. Zákeřný ministr pro koření vypadal náhle jako poražený.
Brutalita plodí brutalitu. Láska plodí lásku.

- PANI ANIRUL CORRINOVÁ, ZÁPIS V DENÍKU

MRTVÝ STRÁŽNÝ, UNIFORMU PROSÁKLOU KRVÍ z bodné rány na boku, ležel napříč chodbou v jednom z nižších pater paláce.
Vévoda Leto ponechal nejnovější oběť mužům za sebou, přeskočil zabitého vojáka a rozběhl se rychleji. Věděl, že ten, kdo unesl jeho syna, nemůže být daleko. Proběhl přitom zvětšující se louží na podlaze a teď po sobě zanechával slábnoucí rudé otisky. Vytáhl od pasu vykládanou ceremoniální dýku, pevně odhodlán ji použít.
V jedné z komnat mezi hernami a učebnami princezen narazil na další mrtvolu: Benegesseriťanku. Právě když se ji snažil identifikovat, dva sardaukarští strážci vedle něj se šokovaně zajíkli. Letovi se zatajil dech.
Byla to paní Anirul, manželka imperátora Shaddama IV.
Ve dveřích se objevila Ctihodná matka Mohiamová, rovněž v černém rouchu. Pohlédla na své prsty a pak opět na voskovou tvář mrtvé ženy. "Přišla jsem příliš pozdě, nemohla jsem ji pomoci… Nemohla jsem nic zachránit."
Několik mužů z Letovy čety se s dusotem a s řinčením zbraní rozběhlo prohledat okolní místnosti. Leto jen zíral a okamžitě ho napadlo, jestli imperátorovu ženu nezavraždila Mohiamová sama.
Mohiamová přelétla po mužích svým ptačím pohledem a okamžitě rozpoznala otázku v jejich očích. "Samozřejmě, že jsem ji nezabila," řekla s pevným přesvědčením a s náznakem Hlasu. "Leto, váš syn je v

bezpečí."
Rozhlédl se po pokoji a uviděl dítě, zabalené v přikrývkách na polštáři. Vévoda vykročil, ale kolena se mu podlamovala; vlastní váhání ho překvapovalo. Novorozenec byl červený ve tváři a bdělý. Měl pár pramínků černých vlasů podobných Letovým a bradu jako Jessica. "To je můj syn?"
"Ano, syn," odpověděla Mohiamová bezvýrazným, poněkud trpkým tónem. "Přesně jak jste chtěl."
Nechápal, co ten tón znamená, ale bylo mu to jedno. Byl jen šťastný, že dítě je v bezpečí. Vzal je do náruče a vzpomněl si, jak chovával malého Victora. Mám dalšího syna! Jasné oči dítěte byly otevřené dokořán.
"Podepřete mu hlavu." Mohiamová se natáhla a posunula Letovi dítě v náručí.
"Já vím, jak se to dělá." Vzpomněl si, jak mu Kailea po narození Victora říkala přesně totéž. Tato myšlenka mu rvala srdce. "Kdo byl ten únosce? Viděla jste ho?"
"Ne," řekla bez sebemenšího zaváhání. "Utekl."
Leto se na Ctihodnou matku podíval shůry a podezřívavě se zeptal: "A jak to, že je můj syn tady a únosce tak záhadně utekl? Jak jste to dítě našla?"
Sestra v černém rouchu vypadala náhle znuděně. "Našla jsem vašeho chlapce tady na podlaze, vedle těla paní Anirul. Vidíte její ruce? Musela jsem jí násilím uvolnit prsty z přikrývky."
Leto na ni pohlédl a nevěřil jí. Neviděl žádné krvavé otisky na přikrývkách, ani žádné stopy na dítěti.
Přiběhl jeden sardaukar a zasalutoval. "Omlouvám se, že ruším, pane. Našli jsme princeznu Irulán. Nic se jí nestalo." Ukázal do vedlejší studovny, kde stál jiný strážce vedle jedenáctiletá dívenky.
Strážný se neohrabaně pokoušel Irulán konejšit. Měla na sobě šaty z bílého a hnědého damašku s corrinským erbem na jednom dlouhém rukávu a byla zjevně otřesená, ale vyrovnávala se s tím lépe než strážný. Kolik toho viděla? Princezna pohlédla na Ctihodnou matku oním neproniknutelným benegesseritským pohledem, jako by spolu sdílely nějaké tajemství Sesterstva.
Krásná mladá tvář Irulán vypadala teď jako maska. Dívka vstoupila do místnosti, jako by tam stráže vůbec nebyly. "Byl to muž. Byl přestrojený za sardaukara a ve tváři byl nalíčený. Když zabil mou matku, utekl. Neviděla jsem mu dobře do tváře."
Letovi se svíralo srdce lítostí pro tuto imperátorovu dceru, jež stála bez hnutí jako jedna z mnoha soch jejího otce. Napadlo ho, že si zachovává pozoruhodnou vyrovnanost a chladnou hlavu. Třebaže byla zjevně šokovaná a smutná, stále se ovládala.
Irulán hleděla na tělo své matky, které jeden ze strážných přikrýval šedým pláštěm. Do jasně zelených dívčiných očí nevstoupila ani slza; její klasicky krásná tvář mohla být alabastrovou sochou.
Znal dobře ten pocit, protože otec ho učil něco podobného. Truchli pouze v soukromí, kde tě nikdo nemůže vidět.
Oči Irulán se setkaly s pohledem Mohiamové, jako by společně stavěly hradby. Princezna zřejmě věděla víc, věděla něco, co zůstalo mezi ní a stárnoucí Ctihodnou matkou. Leto se zřejmě nikdy nedozví pravdu.
"Ten zločinec bude nalezen," slíbil vévoda a přitiskl syna pevněji k sobě. Strážci, navzájem propojení vysílačkami, dál prohledávali palác.
Mohiamová na něj pohlédla. "Paní Anirul obětovala život, aby zachránila vašeho syna." Její výraz byl teď napjatý a nespokojený. "Vychovejte ho dobře, vévodo Atreide." Dotkla se chlapcových přikrývek a mírně ho přitiskla k Letově hrudi. "Jsem si jistá, že si Shaddam nedopřeje klid, dokud nenajde člověka, který mu zabil ženu."
Odstoupila, jako by ho propouštěla. "Jděte za svou Jessikou!"
Leto choval jistá podezření a nechtělo se mu to nechat jen tak, ale chápal, co je v této chvíli přednější. Hrdě pozvedl dítě a vykročil zpět k porodnímu sálu, kde na něj čekala Jessica.
Irulán se podívala zpříma na Mohiamovou, ale nevyměnily si ani signál rukou. Nikdo to nevěděl, dokonce ani Mohiamová ne, ale princezna se skrývala za pootevřenými dveřmi a dívala se, jak se její matka obětuje pro to novorozeně. Ohromilo ji, že tak mocná a odměřená žena přikládala takovou důležitost atreidskému chlapci, zrozenému z pouhé konkubíny. Jaký to mohlo mít důvod? Čím je to dítě tak zvláštní?
Válka v minulosti zlikvidovala nejcennější exempláře lidí. Naším cílem bylo omezit vojenské konflikty tak, aby k tomu nedocházelo. Válka v minulosti druh nezlepšila.

- NEJVYŠŠÍ BAŠÁR ZUM GARON,
NEVEŘEJNÉ MEMOÁRY

I PŘES DNEŠNÍ IMPOZANTNÍ VÍTĚZSTVÍ si princ Rhombur uvědomoval, že před ním leží ještě mnohaletý zápas, aby dokázal od základů obnovit iksanskou společnost. Byl na to však připraven.
"Přivezeme sem ty nejlepší vyšetřovatele a soudní znalce," prohlásil Duncan při pohledu na dosud doutnající trosky laboratorního komplexu. "Ventilace už sice čistí vzduch, ale dovnitř výzkumného pavilonu ještě nemůžeme. Až požár dohoří, znalci pročešou každou špetku popela a budou hledat důkazy. Něco muselo zůstat, a s trochou štěstí dokážeme hraběte Fenringa - a imperátora - postavit před soud."
Rhombur zavrtěl hlavou a pozvedl protézu paže, na níž zbyl místo ruky jen pahýl. "I kdybychom tu beze zbytku uspěli, Shaddam by si stejně našel nějaký způsob, jak se ze své viny vykroutit. Jestli mu tu jde o tolik, pokusí se zmanipulovat landsraad proti nám."
Duncan ukázal na všechny ty mrtvé, kteří leželi kolem, a na bíle oděné atreidské ošetřovatele, pečující o zraněné. "Podívejte se, kolik sardaukarů tady padlo. Myslíte, že to Shaddam může jen tak přehlédnout? Nedokáže-li to nějak zatušovat, najde si nějakou záminku, proč byli sardaukaři na Iksu, a ze žhářství obviní nás."
"Udělali jsme, co jsme udělat museli," prohlásil Rhombur a rozhodně potřásl hlavou.
"Ale i tak je pravda, že rod Atreidů podnikl vojenskou akci proti imperiálním vojákům," připomněl Gurney. "Pokud nenajdeme nějaký způsob, jak tohle všechno obrátit proti Shaddamovi, může vévodovi propadnout léno na Caladanu."

SHADDAM BYL BEZMOCNÝM TROSEČNÍKEM nad Arrakis. Zuřil, že se jeho plány zhatily a navíc že ho Gilda zahanbila přede všemi těmi sardaukary. Nezbylo mu však než vydat nejtěžší rozkaz ve svém životě. Se zaťatými a vyceněnými zuby se nakonec obrátil ke starému Zumu Garonovi.
"Řekni flotile, ať zruší pohotovost." Zhluboka se nadechl a chřípí se mu zachvělo. "Odvolávám rozkaz k palbě."
Imperiální bojové lodě se stahovaly od planety na vyšší oběžnou dráhu. Shaddam pohlédl na důstojníky na svém můstku, jako by u nich hledal řešení. Sardaukaři se tvářili neutrálně, Shaddamovi však bylo jasné, že z nynější obtížné situace viní jeho. I kdyby přistál na povrchu pouštní planety, čekalo by ho tam jen pohrdání barona Harkonnena.
Pro tohle se mi bude smát celé Impérium.
Po chvíli nepříjemného ticha zabránil jakýmkoli otázkám svých důstojníků tím, že na ně vyštěkl: "Čekejte na další rozkazy!"
Nakonec čekali celý den.
Všechny komunikační systémy nad Arrakis zůstávaly nefunkční. Sardaukarské lodi se sice mohly stále domlouvat vysílačkami z lodi do lodi, ale nebyl tu nikdo jiný, s kým by mluvily. Trosečníci.
Shaddam se zamkl ve své soukromé kajutě. Pořád ještě nemohl věřit tomu, co mu Gilda provedla. Čekal, že se každou vteřinou musí flotila Gildy vrátit, aby se přesvědčila, jak se jejich imperátor kaje. Ale s každou další uplynulou hodinou se tato naděje tenčila.
Nakonec, když už si byl jistý, že sardaukaři jsou na pokraji vzpoury, vrátil se jeden jediný maxitrajler. Objevil se vysoko nad skupinou imperiálních bojových lodí.
Shaddam se násilím ovládl, aby nezačal na loď okamžitě sprostě řvát a požadovat, aby ho Gilda bezodkladně odvezla zpět na Kaitan. Každá obrana nebo výmluva, na něž připadl, mu připadala dětinská a slabá. Nechal tedy Gildu mluvit první a klást požadavky. Jen doufal, že je nějak snese.
Spodní nákladová vrata maxitrajleru se otevřela a vyklouzla jediná loď. Na můstek vlajkové lodi přišla zpráva: "Vyslali jsme člunek, aby vyzvedl imperátora. Náš zástupce ho odveze na maxitrajler, kde budeme pokračovat v rozhovorech."
Shaddam měl chuť začít na legáta řvát, trvat na tom, že nikdo, dokonce ani Kosmická gilda, není v takovém postavení, aby mohla požadovat jeho přítomnost na jednání. Ponížený vládce však jen těžce

polkl a pokusil se mluvit co nejklidněji. "Budeme člunek očekávat."
Imperátor měl právě tak čas převléknout se do oficiálního šarlatového a zlatého roucha se všemi ozdobami a odznaky svého úřadu, které tak narychlo našel, a člunek byl tady. Shaddam ho čekal v kotvišti - královská postava, před níž by se měli všichni jen třást. Nervózně pomyslel na dávno zapomenutého Mandiáse Strašlivého, jehož zaprášená hrobka se ukrývala v imperiální nekropoli.
Absolutně ho šokovalo, když z malého gildovního člunku vystoupil Hasimir Fenring a pozval ho gestem dál. Nejvyšší bašár Garon stál vedle imperátora, jako by očekával, že ho bude doprovázet jako tělesný strážce. Ale Fenring starého veterána gestem zarazil. "Tohle bude soukromá schůzka. Uvidím, co se dá dělat, abych to mezi imperátorem a Gildou nějak urovnal, hm-m-a?"
V Shaddamovi se všechno vařilo vztekem a ponížením, ale věděl, že to nejhorší teprve přijde…
Jakmile člunek znovu odstartoval, sedli si vedle sebe do pohodlných křesel a dívali se okénky na hvězdnatý vesmír. Po deset tisíc let vládl rod Corrinů této obrovské říši. Popraskaná hnědá koule Arrakis pod nimi vypadala přísně a ošklivě, jako bradavice v říši drahokamů.
Shaddam tušil, že jejich rozhovor v raketoplánu bude odposloucháván špehy Gildy. Fenring to věděl také, proto promluvil v kódu, soukromým jazykem, který si vytvořili ještě jako chlapci. "Všechno na Iksu je katastrofa, Výsosti. A jak vidím, vy jste si tady nevedl o nic líp."
Fenring si zamyšleně zamnul bradu. "Ažidika nás oklamal… To jsem ostatně předpovídal, hm-m-a?"
"A co amál? Sám jsem ho ochutnal. Všechny zprávy tvrdily, že je perfektní - od Mistra badatele, od mého sardaukarského velitele, dokonce i od tebe!"
"To byl Tvarový tanečník, Výsosti, ne já. Amál je naprostý neúspěch. Testovací vzorky způsobily ty dvě nedávné nehody maxitrajlerů. Na vlastní oči jsem viděl, jak náš Mistr badatel zemřel v křečích na předávkování tou látkou. Hm-m-m."
Shaddam bezděky škubl hlavou a z tváře mu zmizela všechna barva. "Bože můj, a když si pomyslím, co jsem skoro udělal tady na Arrakis!"
"Amál také otrávil vaše sardaukarské legie na Iksu, takže se nedokázaly ubránit atreidským útočníkům."
"Atreidové na Iksu? Co…"
"Váš bratranec vévoda Leto pomocí své armády dosadil Rhombura Vernia zpět do Grand Palais. Tleilaxané - a vaši sardaukaři - byli naprosto poraženi. No, tak či tak, zničil jsem všechna naše výzkumná a výrobní zařízení. Nezůstal tam žádný důkaz, který by poukazoval na rod Corrinů."
Shaddam zrudl a pořád nebyl schopen pochopit tu hlubokou porážku. "Doufejme…"
"Mimochodem, budete muset informovat svého nejvyššího bašára, že jeho syn v těch bojích padl."
"Další katastrofa." Imperátorova dravčí tvář vypadala uštvaně a unaveně. Zasténal: "Takže nemáme žádnou náhražku koření? Vůbec nic?"
"Hm-m-a, ne. Dokonce ani vzdálenou možnost."
Imperátor se zhroutil do křesla a jen se mlčky díval, jak se maxitrajler přibližuje.
Fenring neskrýval své znechucení. "Kdybyste uspěl s tím svým hloupým plánem a zničil Arrakis, byl by to konec nejen vaší vlády, ale celého Impéria. Vrátil byste nás zpět ke kosmickým letům z dob před džihádem." Jeho hlas teď zněl káravě a hrabě pozvedl ukazovák. "Varoval jsem vás pořád, abyste taková rozhodnutí nedělal dřív, než se poradíte se mnou. Teď vás to zničí."
Maxitrajler pohltil malý člunek jako velryba polykající jedinou krevetku. Nikdo z Gildy nepřišel padišáha imperátora přivítat, nikdo ho nedoprovodil z člunku.
Seděli s Fenringem sami a čekali na kontakt. Navigátor Gildy zatím aktivoval Holtzmanovy motory a zakřivil prostor, aby zneuctěného vládce odvezl zpět na Kaitan, kde se bude muset vyrovnat s následky svých rozhodnutí.
Pomsta může mít podobu složitých intrik nebo přímé agrese. Za určitých okolností se pomsty dá dosáhnout jedině časem.

- HRABĚ DOMINIC VERNIUS, DENÍKY RENEGÁTA

O NĚKOLIK TÝDNŮ POZDĚJI sledoval na Kaitanu Shaddam Corrino IV. závěr nahrané řeči levobočka Tyrose Reffy. Cítil nanejvýš vztek a v duchu klel.

Za zavřenými dveřmi imperátorovy soukromé pracovny čekal Cammar Pilru, až k tomu Shaddam něco řekne. Iksanský vyslanec tuto řeč viděl už mnohokrát a dosud se mu při ní svíralo srdce.
Shaddam však zůstal chladný. "Vidím, že jsem dobře udělal, že jsem mu nechal zašít pusu, než jsem ho popravil."
Když se pádišáh imperátor vrátil do paláce, uzavřel se do svých komnat a nevycházel. Venku se sardaukaři snažili udržet pořádek navzdory četným demonstracím. Některé hlasy žádaly, aby Shaddam abdikoval, což by mohlo být vhodným řešením, pokud by měl přijatelného mužského dědice. I tak už jeho jedenáctiletá dcera Irulán obdržela řadu nabídek k sňatku od hlav mocných velkorodů.
Shaddam měl chuť všechny ty nápadníky zabít - a možná i své dcery. No, aspoň že si už nemusel dělat hlavu se svou ženou…
Po několika trapných vojenských neúspěších už měli imperátora i věrní sardaukaři dost a nejvyšší bašár Zum Garon si oficiálně stěžoval. Garonův syn zemřel při tom debaklu na Iksu, ale podle názoru starého bašára bylo ještě horší, že imperiální vojáci byli zrazeni. Ne poraženi, ale zrazeni. To byl v jeho mysli důležitý rozdíl, protože sardaukaři ve své dlouhé historii nebyli poraženi nikdy. Garon žádal, aby tato pohana byla ze všech záznamů oficiálně vymazána. Žádal také posmrtné vyznamenání pro svého syna.
Shaddam nevěděl, jak si s tím vším poradit.
Za jiných okolností by nikdy nevěnoval tomu směšnému a teď tak sebejistě důležitému iksanskému diplomatovi ani chvíli svého času. Ale vyslanec Pilru měl ještě pořád ty svoje zatracené styky a teď se navíc vezl na vlně Rhomburova vítězství.
Pilru se po letech pohrdání a odbývání cítil znovu silný. Teď přistrčil Shaddamovi před zamračenou tvář tvrdý list riduliánského krystalového papíru. "To bylo velice nešťastné, Výsosti, že jste neměl příležitost provést důkladnou genetickou analýzu Tyrose Reffy, byť jen proto, abyste vyvrátil jeho tvrzení, že je rovněž příslušníkem rodu Corrinů. Mnozí členové landsraadu, vlastně mnozí šlechtici v Impériu vůbec, se tomu podivují."
Poklepal na údaje na krystalovém papíru, které Shaddamovi nepochybně připadaly nesrozumitelné. Pilrua ignorovali, uráželi a odmítali přes dvě desítky let, ale to se teď změní. Postará se, aby imperátor zaplatil iksanskému lidu reparace a aby se nebránil znovunastolení vlády Verniů.
"Naštěstí jsem měl možnost získat od Tyrose Reffy vzorky ve vězeňské cele." Pilru se usmál. "Jak vidíte, tohle je nezpochybnitelný genetický důkaz, že Tyros Reffa byl skutečně synem imperátora Elrooda IX. Podepsal jste rozsudek smrti nad vlastním bratrem."
"Nevlastním bratrem," odsekl Shaddam.
"Mohl bych tuto nahrávku a výsledky testů snadno rozšířit mezi členy landsraadu, Výsosti," pokračoval vyslanec Pilru a zvedl list papíru. "Obávám se, že by osud vašeho nevlastního bratra všechny dojal."
Z výsledků testu samozřejmě odstranil všechny detaily o identitě matky. Nikdo nemusel vědět, že tento levoboček byl také synem dávno zemřelé paní Šandó Verniové. Rhombur to tajemství znal, a to stačilo.
"Tvá hrozba je mi jasná až příliš, vyslanče." Shaddamovy oči jasně žhnuly přes stíny porážky, které se kolem něj usadily. "Takže co ode mě chceš?"

ZATÍMCO SHADDAM ČEKAL ve své soukromé přijímací síni, až začne rozprava a líčení, příliš potěšení si neužil. Teď už chápal, proč jeho starý otec pil tolik melanžového piva. Dokonce ani hrabě Fenring, jeho druh v neštěstí, ho nedokázal rozveselit; kolem imperiálního krku viselo příliš mnoho politických mlýnských kamenů.
Ale imperátor aspoň mohl učinit nešťastnými i druhé.
Fenring přecházel tam a zpět, neklidný a plný dravčí energie. Všechny dveře až na hlavní vchod byly zamčené, všichni svědci odstraněni. Dokonce i strážní dostali příkaz čekat na chodbě.
Shaddam vypadal nedočkavě. "Každou chvíli tu budou, Hasimire."
"Pořád mi to připadá trochu dětinské, hm-m-a?"
"Ale uspokojivé, a nedělej, že nesouhlasíš." Shaddam se ušklíbl. "Kromě toho - jako imperátor mám svá privilegia."
"Užívejte si to, dokud můžete," zabručel Fenring a odvrátil se od Shaddama, který se na něj zamračil.
Oba se dívali na vysoké bronzové dveře, které stráže pomalu otevřely. Sardaukarští vojáci přivezli

dovnitř známý, ošklivě vyhlížející stroj, jenž rachotil, vrzal a drkotal. V té obludnosti se točily skryté sekací vrtule a tu a tam z něj sršely jiskry.
Před lety přivezli tleilaxanští žalobci tento strašný popravčí nástroj na přelíčení Procesu o propadnutí s Letem Atreidem a doufali, že ho v něm rozsekají, vycedí jeho krev a nařežou nesčetné genetické vzorky. Shaddam si vždycky myslel, že ten stroj má v sobě zajímavé možnosti.
Fenring se na stroj podíval a stiskl zamyšleně rty. "Stroj určený jen k tomu, aby ubližoval, mrzačil a působil bolest. Podle mého názoru, Shaddame, je to jasně stroj s lidskou myslí, hm-m-a? Není to porušení Služebnického džihádu?"
"To nebyl dobrý vtip, Hasimire!"
Za strojem kráčelo šest zajatých tleilaxanských Pánů, bez košil, protože se o nich všeobecně vědělo, že mají ve zvyku schovávat si v rukávech zbraně. Byli to tleilaxanští zástupci, kteří přijeli na imperiální dvůr v posledních měsících a po neúspěchu projektu Amál tu byli zadrženi. Než se zpráva o Ažidikově smrti stačila rozkřiknout, Shaddam nařídil jejich zatčení a uvěznění.
Hrabě Fenring měl s nimi vlastní účty, protože předpokládal, že alespoň jeden z nich je Tvarový tanečník, měnič tvarů, který se za něj vydával, aby mohl imperátorovi předložit falešnou optimistickou zprávu o úspěchu umělého koření. Byla to jen Ažidikova zdržovací taktika, kterou chtěl ještě o nějaký čas odložit imperiální odplatu, aby Mistr badatel stačil utéct. Jenže to se nepovedlo.
Shaddam na zajatce nepohlížel jako na jednotlivce, a pravdou bylo, že všech šest mužíků vypadalo podobně. "No?" rozkřikl se na ně. "Postavte se ke svému stroji! Neříkejte mi, že nevíte, k čemu slouží?"
S poraženeckými tvářemi se zajatí tleilaxanští Páni rozestavili kolem ďábelsky vyhlížejícího stroje.
"Vy Tleilaxané jste mi způsobili spoustu problémů. Stojím před největší krizí své vlády a myslím si, že byste vy všichni měli vzít část viny na sebe." Pohlédl do jejich tváří. "Vyberte mezi sebou jednoho, abych ten stroj viděl v činnosti, a po té ukázce ho ti ostatní na místě rozmontují."
Stráže přistoupily s nářadím v rukou. Zachmuření mužíci s šedou pletí se po sobě podívali a mlčeli. Konečně se jeden z nich natáhl a zapnul zdroj energie na hranatých deskách popravčího stroje. Neohrabaný vynález se probral s takovým řevem, až se imperátor i strážci lekli.
Fenring jen přikývl, protože si uvědomoval, že dobrou polovinu účinku tohoto stroje obstarává jeho vnější vzhled. "Tak se mi zdá, že si nemůžou vybrat, hm-m-a?"
"Vybrali jsme si," oznámil jeden z Tleilaxanů. Bez dalšího slova nebo gesta všech šest tleilaxanských Pánů vylezlo nahoru a skočilo do otvoru na horní straně popravčího stroje. Skutáleli se dovnitř, mezi sekačky, řezáky a kráječe. A jako by to byl poslední zlomyslný vtip, proud krve, kousků masa a třísek kostí zasáhl imperátora i Fenringa. Sardaukaři uskakovali.
Shaddam prskal a popadl plášť, aby si ten hnus ze sebe setřel. Nezdálo se, že by to Fenringovi bylo nějak odporné, byť si z očí vytí-ral krev. Mučicí stroj dál pokašlával a drtil. Tleilaxané nezaječeli, nevykřikli.
"Myslím, že se tím také vyřešila otázka toho Tvarového tanečníka," prohlásil imperátor ne zcela spokojeně.
Pravda s sebou často nese neoddělitelnou potřebu změny. Nejčastější vyjádření, když se prosadí skutečná změna, je naříkavé zvolání: "Proč nás nikdo nevaroval?" Pravda je však taková, že neslyšeli - nebo pokud slyšeli, rozhodli se nepamatovat si.

- CTIHODNÁ MATKA HARIŠKA, PROJEVY
(SOUBORNÉ VYDÁNÍ)

PO TÝDNECH ZMATKŮ se přes Kaitan stále ještě valily šokové vlny odhalených intrik a složitých tajemství. Zbývalo jen uhasit posledních pár požárů, zhodnotit politické dopady, vyměnit si protislužby a zinkasovat dluhy.
Leto Atreides, impozantně oděný v purpurové uniformě starého vévody, s lesklými knoflíky a medailemi, seděl na zvýšeném pódiu uprostřed Řečnické síně. Tato historická schůze bude zčásti kritikou, zčásti inkvizicí - a zčásti handrkováním.
Imperátor Shaddam Corrino seděl tváří v tvář shromáždění sám.

Na pódiu bylo kromě Leta ještě šest zástupců Gildy a stejný počet šlechticů landsraadu včetně nově nastoleného prince Rhombura. Všude kolem visely praporce velkorodů, široká škála erbů a barev podobných duhám po bouři. Byla mezi nimi i purpurová a měděná barva rodu Verniů - ta oficiálně nahradila vlajku sňatou a veřejně spálenou poté, co se Dominic Vernius stal renegátem. Největší ze všech byl uprostřed praporec rodu Corrinů se zlatým lvem a po obou jeho stranách stejně velké vlajky Kosmické gildy a šachovnice CHOAM.
Přepychové černé a kaštanové lóže hostily šlechtice, dámy, premiéry a vyslance všech velkorodů.
Nedaleko Leta seděla oficiální atreidská delegace, jejíž součástí byla i jeho konkubína Jessica a jejich společný syn, jen několik týdnů starý. S nimi seděli i Gurney Halleck, Duncan Idaho, Thufir Hawat a řada statečných atreidských důstojníků a vojáků. Byla tam také Tessia, pozorně sledující svého manžela. Ten natahoval a ohýbal novou náhradní ruku, kterou mu připojil doktor Yueh; sukovec přitom celou dobu svého pacienta káral.
Stůl žalobců byl vyhrazen zachmuřeným zástupcům poškozených rodů z Iksu, Taligari, Beakkalu a Riches. Premiér Ein Calimar seděl rovně jako pravítko a sledoval dění náhradníma kovovýma očima, koupenýma od Tleilaxanů.
Bene Tleilax nebyl zastoupen vůbec; v důsledku svých nedávných činů se ocitl ještě ve větším opovržení než dříve. Těch několik členů jejich rasy, kteří bývali u dvora, jen aby se neřeklo, jako by někam zmizelo. Leto se netěšil na to, že bude muset vyslechnout dlouhý seznam jejich zločinů a morálních ohavností, ale mohl říci předem, že na ty nenáviděné mužíky padne hlavní část viny i trestu.
Po prvním ranním zvonění povstal prezident CHOAM a postavil se k řečnickému pultu. "Během těchto neklidných časů bylo učiněno mnoho strašlivých chyb. Mnoha dalším zabránilo jen štěstí."
Bylo zvláštní, že se na přelíčení nedostavil baron Harkonnen, ani jeho vyslanec. Po onom debaklu na Arrakis měl baron zřejmě potíže zařídit si dopravu a křivý mentat z paláce zmizel. Leto si byl jistý, že aspoň v části těch zmatků měli Harkonnenové prsty.
Mezitím mnoho soupeřících rodin čekalo, krčili se jako supi v naději, že se popasou na tučné hostině Arrakis, ale Leto nepochyboval, že si rod Harkonnenů tamní léno udrží - byť jen taktak. Baron bude muset zaplatit mastné pokuty a nejspíš už rozdal i řadu úplatků na správná místa.
Zmatků v Impériu už bylo až dost.
Celé hodiny probíhala přípravná fáze, právníci předčítali dlouhé popisy a shrnutí z imperiálního zákoníku. Otázky a obvinění byly rozsáhlé. Obecenstvo se začínalo nudit.
Konečně byl předvolán Rhombur. Princ-kyborg měl na sobě úplnou iksanskou vojenskou uniformu s důstojnickou čepicí na zjizvené hlavě. Postavil se na pódiu a pevně zapřel mechanické nohy. "Po mnoha letech útlaku jsou nyní tleilaxanští okupanti z mé planety pryč. Dosáhli jsme vítězství na Iksu."
Delegáti tleskali, ačkoli nikdo z nich před lety nereagoval na žádosti Dominika Vernia o pomoc.
"Tímto oficiálně žádám o úplné obnovení privilegií velkorodu pro rod Verniů, který byl zradou donucen stát se renegátským. Pokud znovu zaujmeme své dřívější postavení v Impériu, bude to ku prospěchu všem přítomným rodům."
"Já požadavek podporuji!" zvolal Leto ze svého místa u hlavního stolu.
"Trůn souhlasí," dodal nahlas Shaddam, třebaže se ho nikdo neptal. Podíval se na vyslance Pilrua, jako by spolu předtím uzavřeli dohodu. Protože nikdo z přítomných nevznesl námitku, publikum hlučně vyjádřilo souhlas a návrh prošel aklamací.
"Zaznamenáno," přikývl prezident CHOAM a ani se nenamáhal ptát, kdo je proti, nebo vybízet k další diskuzi.
Na Rhomburově zjizvené tváři se objevil úsměv, ačkoli restaurace rodu Verniů byla pouhou formalitou; princ nemohl zplodit dědice. Pozvedl bradu. "Než z pódia odejdu, myslím, že je čas pro určité pocty."
Pozvedl z řečnického pultu tác s barevnými vyznamenáními, přidržel jej na světle a řekl: "Přišel by sem laskavě někdo a všechny mi je připnul, prosím?"
Publikum se zasmálo; vítaný oddech od napětí a únavných procedur.
"To byl jen vtip." Princova tvář zvážněla. "Vévodo Leto Atreide, můj věrný příteli!" Leto vyšel na pódium, provázen hromovým potleskem. Přidali se k němu i ostatní členové atreidské delegace: Duncan Idaho, Thufir Hawat, Gurney Halleck a dokonce i Jessica s dítětem v náručí.

Vévoda stál v pozoru a zářil hrdostí, zatímco Rhombur připnul na sako starého vévody medaili, plovoucí šroubovici z drahých kovů vznášející se v tekutém křišťálu. Podobná vyznamenání pak předal atreidským důstojníkům a dlouholetému věrnému vyslanci Cammaru Pilruovi. Vyslanec rovněž převzal vyznamenání in memoriam za svého statečného syna C'taira Pilrua i za navigátora D'murra, který dokázal všechny cestující svého ztraceného maxitrajleru dopravit zpět do bezpečí. Nakonec vzal Rhombur z tácu poslední medaili a ohromeně se na ni zadíval. "Zapomněl jsem na někoho?"
Leto od něj převzal lesknoucí se vyznamenání a připnul je na hruď samotnému Rhomburovi. Potom se, za radostného jásotu publika, oba muži objali.
Z pódia hleděl Leto dolů na imperátora. Žádný vládce ve známé historii nikdy neutrpěl tak potupnou porážku. Napadlo ho, jak to Shaddam vlastně vůbec může přežít - jenže alternativy nebyly jasné. Po tolika tisících letech se ani političtí soupeři nevzdají tak snadno stability Impéria a žádná frakce neměla jasnou podporu. Leto neměl ponětí, jak tato slyšení nakonec dopadnou.
Nakonec byl předvolán Shaddam IV., aby promluvil na svou obhajobu. Síň landsraadu si začala neklidně šeptat. Komoří Rigondo nechal zahrát imperiální fanfáru, tak silně, aby mumlání přehlušila.
Imperátor Známého vesmíru držel hlavu vysoko a nedával na sobě znát žádnou nejistotu. Vstal, ale nešel k řečnickému pultu. Hlasem poněkud ochraptělým (možná tím, jak celé dny řval na svůj personál) pronesl sžíravou řeč, vinící Tleilaxany a jeho vlastního otce, že vymysleli onen nepodařený projekt umělého koření. "Nevím, proč se Elrood IX. spojoval s tak odpornými lidmi, ale byl starý. Mnozí z vás si pamatujete, jak výbušný a iracionální na konci života býval. Hluboce lituji, že jsem jeho chybu neodhalil dřív."
Shaddam tvrdil, že nikdy plně nechápal důsledky, a že sardaukary poslal na Iks jen proto, aby udrželi klid. Jakmile se dozvěděl o existenci amálu, vyslal svého imperiálního ministra pro koření, hraběte Hasimira Fenringa, aby vše prošetřil - a Fenring byl zadržen jako rukojmí. Imperátor svěsil hlavu v zjevně nacvičeném projevu smutku.
"Slovo Corrinů snad přece jen musí něco znamenat." Shaddam řekl všechno, co říct měl, ačkoli se jen málo přítomných tvářilo, že mu věří. Delegáti si mezi sebou šeptali a vrtěli hlavami. "Kluzký jako namaštěný slepř," slyšel Leto jednoho z nich.
I přes to, kolik sil se proti němu spojilo, zůstával Shaddam hrdým mužem. Stál na ramenou mocných, vysoce uznávaných předků, jejichž řada se táhla až k bitvě o Corrin. Jeho lidé u dvora neúnavně pracovali v zákulisí, aby zachránili jeho postavení, a jistě nabízeli určité ústupky a výhody.
Leto hleděl na strop a myšlenky mu v hlavě zmateně vířily. Starý Paulus ho vždycky učil, že v politice existují ošklivé nutnosti. Došel k závěru a promluvil ke shromáždění, dřív než se vrátil k hlavnímu stolu. Trochu se tím odchýlil od stanoveného programu. Prezident CHOAM se zamračil, ale slovo mu nevzal.
"Před lety, když se konal můj Proces o propadnutí, imperátor Shaddam vystoupil a promluvil v mém zájmu. Považuji za vhodné oplatit mu nyní stejně."
Mnoho členů publika zareagovalo překvapeně.
"Vyslechněte mě. Imperátor vinou své… nevědomosti téměř zničil Impérium. Kdyby však toto shromáždění provedlo uspěchaná odvetná opatření, mohlo by vyvolat jen další zmatek a utrpení. Musíme mít na mysli dobro Impéria. Nemůžeme riskovat, že zdegeneruje v chaos, jak se naší civilizaci stalo před staletími během Mezivládí."
Leto se odmlčel a podíval se Shaddamovi do očí. Na imperátorově tváři bylo vidět, jak se v něm perou protichůdné pocity. "V této chvíli potřebuje Impérium stabilitu víc než co jiného, jinak stojíme před velmi vážnou hrozbou občanské války. Jsem přesvědčen, že s moudřejšími radami a přísnou kontrolou bude Shaddam opatrnější a bude vládnout laskavě."
Leto vystoupil před pultík. "Vězte toto! Všichni máme mnoho závazků k imperiálnímu rodu. Každá rodina z landsraadu musí oplakávat ztrátu Shaddamovy milované manželky Anirul - a já víc než většina ostatních, protože první dáma položila svůj život, aby zachránila mého novorozeného syna, dědice rodu Atreidů."
Zvýšil hlas, aby ho v davu bylo slyšet. "Navrhuji, aby landsraad a Gilda vybrali mnoho nových poradců, kteří by pádišáhu imperátorovi ode dneška pomáhali vládnout. Imperátore Shaddame Corrino IV., souhlasíte oficiálně s tím, že budete spolupracovat s vybranými zástupci pro dobro všeho lidu, všech

planet, všech držav?"
Poražený vládce věděl, že nemá na vybranou. Vstal a odpověděl: "Přijímám, co je nejlepší pro Impérium. Jako vždycky." Hleděl na podlahu a přál si, aby mohl být kdekoli jinde, jen ne tady. "Zavazuji se, že budu plně spolupracovat a učit se, jak svému lidu lépe vládnout." Musel, třebaže nerad, připustit určitý obdiv k vévodu Letovi, ale zlobilo ho, jak se tento jeho bratranec vyšvihl, zatímco on, vládce milionů světů, byl dohnán do tohoto trapného postavení.
Leto došel k okraji pódia a nespouštěl přitom oči ze Shaddama, který stál na svém vyhrazeném místě sám. Leto vytrhl od pasu vykládanou ceremoniální dýku. Imperátor vytřeštil oči.
Leto nůž otočil a podal mu ho jílcem napřed. "Před více než dvěma desetiletími jste mi tuto zbraň daroval, Výsosti. Podporoval jste mě, když jsem byl falešně nařčen Tleilaxany. Nyní jsem přesvědčen, že ji potřebujete víc než já. Vezměte si ji zpět a vládněte moudře. Kdykoli se na ni podíváte, vzpomeňte si na loajalitu Atreidů."
Shaddam ceremoniální zbraň neochotně přijal. Můj čas zase přijde. Já na své nepřátele nezapomínám.
Tajné planety Bene Tleilax jsou již dlouho zdrojem pokřivených mentatů. Jejich vytváření vždycky vyvolávalo otázku, co je pokřivenější; zda mentat, nebo zdroj.

- MENTATSKÁ PŘÍRUČKA

BARONU HARKONNENOVI PŘIPADALA Giedi Prima krásná, dokonce i v porovnání s nádherným Kaitanem. Zakouřené nebe měnilo západ slunce v požár. Hranaté budovy a dramatické sochy dodávaly harkonnenskému hlavnímu městu solidní, neotřesitelný vzhled. I samotný vzduch s pachy průmyslu a hustého osídlení mu připadal známý a chlácholivý.
Baron si myslel, že toto místo už nikdy neuvidí.
Když zlověstné maxitrajlery a imperátorova flotila odletěly, celá pouštní planeta se třásla jako myš klokanovitá, jež těsně unikla dravci.
Podle oficiální verze z paláce imperátor jen blufoval a nikdy neměl v úmyslu skutečně poškodit těžbu melanže. Baron o tom sice příliš přesvědčen nebyl, ale rozhodl se neříkat to nahlas. Shaddam IV. už dříve podnikl extrémní a nevhodné akce jako urážlivé dítě, které nezná své hranice.
Šílenství!
Ve svém poškozeném hlavním městě baron zuřivě hledal nějaké obětní beránky. Veškerý jeho fremenský personál se záhadně ztratil. Trvalo týdny, než se mu vůbec podařilo zařídit si dopravu zpět do civilizace.
Rabban měl pořád spoustu výmluv, proč dosud neposílá fregatu.
Nervózní šlechtic, otřesený nepříjemným vyšetřováním a výtkami landsraadu, uprchl na Giedi Primu, aby si lízal rány. Třebaže se nemohl zúčastnit dlouhého líčení proti imperátorovi, posílal tam kurýry a zprávy, v nichž vyjadřoval své rozhořčení nad Shaddamovou nevhodnou hrozbou zničení všeho života na Arrakisu "jako reakci na několik drobných účetních omylů". Byl koneckonců odborníkem na zastírání pravdy, na upravování faktů tak, aby pro něj vyzněly co nejlépe. Ostatně Piter de Vries působí na Kaitanu jako vyslanec Harkonnenů a měl by se o podobné věci postarat.
Bude tam muset poslat náležité dary a chovat se skromně a kajícně v naději, že imperátor má svázané ruce a rozhodne se ponechat rod Harkonnenů v klidu. Baron bude rozdávat kompenzace a platit ještě větší úplatky, než dosud rozeslal; je možné, že na to padne celá jeho ilegální zásoba melanže.
Jenže pokřivený mentat zmizel a nenamáhal se ani poslat zprávu. Baron nesnášel nespolehlivost, zvlášť u tak drahého mentata. Během těch zmatků po obléhání Arrakis a vzpouře na Iksu musel přece de Vries najít spoustu příležitostí zabít Letovi tu ženskou i novorozeně. Zprávy byly kusé, ale vyplývalo z nich, že těsně po porodu sice došlo k nějakým zmatkům, ale teď už jsou dítě i matka zdraví a v bezpečí.
Baron měl chuť de Vriese uškrtit, jenže mentat nebyl k nalezení. Zatracený chlap!
Když padla tma, harkonnenský pán doklouzal na suspenzorech zpět do Pevnosti. Měl co dělat s přípravou vlastní právní obhajoby, pokud by se CHOAM rozhodla vyvodit důsledky z jeho "nerozvážnosti". Chtěl být připraven, třebaže už vyslovil, co si celé Impérium přálo slyšet: "Ujišťuji vás, že produkce melanže bude pokračovat jako vždycky. Koření bude proudit."
Jeho synovec Rabban mu nebyl naprosto k ničemu, Šlo-li o vedení záznamů a o technické podrobnosti.

Ten hulvát uměl skvěle mlátit hlavami o sebe, ale nezvládl nic, co by vyžadovalo rafinovanost. Ostatně ani přezdívka, kterou si sám vybral - Bestie - nepřispívala k obrazu uvážlivého státníka či schopného diplomata.
Kromě toho bylo třeba rozsáhlých oprav infrastruktury na Arrakis, především kosmodromů a komunikací, poškozených embargem Gildy. Zvládnout to všechno sám bude hrozná dřina; baron se opět rozzuřil, že jeho údajně loajální mentat tu není a neposlouží mu.
Proklínal svou smůlu, ještě když se vracel do přepychových komnat, kde otroci připravili hostinu: šťavnatá masitá jídla, chutné pečivo, exotické ovoce a baronovu drahou kiranskou brandy. Přecházel tam a zpět, ujídal a rozmrzele uvažoval.
Když na tolik dní uvízl v bezútěšném Kartágu a nemohl ani odvysílat zprávu nebo přivolat kurýra, zoufale mu chyběly luxusnější požitky. Teď vlastně mlsal celý den, jen aby se uklidnil. Olízl si z prstů polevu.
Tělo měl měkké a navoněné, vykoupané vybranými služebnými chlapci, naolejované a masírované tak dlouho, až jeho napětí konečně začalo povolovat. Byl vyčerpaný, rozbolavělý, unavený slastmi, do nichž se s takovou chutí vrhl.
Do komnaty se bez ohlášení vkolébal Rabban. Feyd-Rautha se batolil vedle svého staršího bratra a na andělíčkovském obličeji měl inteligentní, ale poťouchlý výraz.
Bestie si myslel, že se jemu a vikomtu Moritanimu podařilo utajit ten nepovedený útok na Caladan. Pravdou bylo, že se o tom baron dozvěděl skoro okamžitě, ale mlčel. Ta myšlenka skutečně prokazovala překvapivé množství iniciativy a mohla vyjít, jenže to svému synovci rozhodně nehodlal přiznat. Bestie zřejmě dost dobře zakryl stopy, aby se na rod Harkonnenů nedalo nic svést, baron se proto rozhodl mlčet a nechat svého synovce podusit ve vlastní šťávě. Jen ať se bojí, že se na to přijde!
Teď Rabban hulákal na dva otroky, kteří za ním vlekli těžký balík. Byl dlouhý, objemný, zabalený do barevného papíru se stuhami. "Sem! Baron to bude chtít určitě otevřít sám. Tak sebou hněte, tupci!"
Aby se předvedl před strýcem, vytrhl Rabban od pasu signutový bič a otrokům jím zahrozil. Ani jeden z vysokých, dobronzova opálených mužů neuhnul, třebaže měli na krku a pažích jizvy po předchozím bičování.
Baron se s nechutí podíval na předmět, skoro dva metry dlouhý. "Co to je? Žádný balík nečekám."
"Dar pro tebe, strýče. Zrovna to přivezl kurýr. Zvenčí není nijak označený." Kolíkovitým prstem šťouchl do obalu. "Budeš ho muset otevřít a podívat se, co to je."
"Já ho rozhodně otevírat nehodlám." Baron podezřívavě přistoupil blíž. "Prověřili jste ho na výbušniny?"
Rabban pohrdlivě odfrkl. "Samozřejmě! Na všechny typy min a jedů. Nic jsme nenašli. Je úplně bezpečný."
"Tak co to je?"
"To… jsme nedokázali určit přesně."
Baron udělal další krůček vpřed, poháněn setrvačností a vztlakem suspenzorů. Kdyby neměl podezřívavou povahu, určitě by se nedožil svého současného věku. "Otevři to, Rabbane, ale Feyd ať je přitom někde daleko od tebe." Rozhodně neměl v úmyslu připustit, aby při jednom atentátu ztratil oba dědice.
Rabban svého mladšího bratra trochu postrčil. Feyd doklopýtal k baronovi, který popadl dítě za límec košile a stáhl ho do bezpečí. Rabban se také držel od balíku dál a houkl na oba otroky: "Slyšeli jste barona. Otevřete to!"
Feyd-Rautha chtěl vidět, co je uvnitř, kroutil se, protože ho baron držel. Otroci začali trhat obal. Nesměli u sebe nosit nože ani nic ostrého, museli tedy lámat pečeti prsty.
Rabban zůstal stát, kde byl, jen houkl: "No? Co to je?"
Feyd zápolil s baronem. Tlustý muž konečně povolil sevření a dovolil dítěti, aby se dobatolilo k balíku, který ležel otevřený na zemi.
Dítě nahlédlo dovnitř a zasmálo se. Baron připlul blíž na suspenzorech. V bedně viděl stočené mumifikované tělo Pitera de Vriese, obklopené kovovou výstelkou, jež skeneru zabránila rozeznat, co je uvnitř. Jeho hubená tvář byla nezaměnitelná, třebaže oči a tváře byly vpadlé smrtí. Suché rty pokřiveného mentata dosud nesly skvrny od šťávy safó.
"Kdo to poslal?" zařval baron.

Teď, když se zdálo, že nebezpečí pominulo, vykročil vpřed i Rabban. Ohnul výstelku a vytáhl z de Vriesových ztuhlých prstů lístek. "Je to od té čarodějnice Mohiamové." Přidržel si ho před očima a přečetl pomalu, jako by mu i ta čtyři slova působila potíže: "Nikdy nás nepodceňujte, barone!" Rabban lístek zmačkal a hodil na podlahu. "Zabily ti tvého mentata, strýče."
"Děkuji, že jsi mi to vysvětlil." Baron vyrval výstelku ven a převrhl bednu, až se mumie vykutálela na podlahu. Pak mrtvolu prudce nakopl do žeber. Teď, v této obtížné době, kdy bude třeba rafinovaných politických manévrů jen k tomu, aby to rod Harkonnenů vůbec přežil, potřeboval úskočného mentata víc než kdy dříve.
"Pitere! Jak jsi mohl být tak pitomý, tak nešikovný a dát se zabít?" Tělo neodpovědělo.
Na druhou stranu byla pravda, že de Vries už pomalu překračoval hranice své použitelnosti. Je pravda, že to byl dobrý mentat, vynalézavý a se spoustou rafinovaných nápadů. Ale také si potrpěl na drogy, jež mu kalily vnímání, byl příliš iniciativní a jednal na vlastní pěst…
Na toho dalšího si baron bude muset dát větší pozor. Baron věděl, že Tleilaxané už vypěstovali další gholy ze stejného genetického materiálu: sérii Piterů de Vriesů, plně vyškolených a pokřivených specializovaným kondicionováním. Genetičtí kouzelníci věděli, že je jen otázkou času, než baron konečně ztratí nervy a uskuteční své opakované výhružky, že de Vriese zabije.
"Podej zprávu Tleilaxanům," zavrčel. "Ať mi sem okamžitě pošlou jiného mentata."

Každý aristokrat se nevyhnutelně brání své poslední povinnosti - což je ustoupit a zmizet v historii.

- KORUNNÍ PRINC RAPHAEL CORRINO

PODLE VEŘEJNÉHO PROHLÁŠENÍ imperátora Shaddama měla být pohřební hranice nádhernější než kterákoli, jež byla dosud v impériu spatřena.
Tělo paní Anirul, zahalené v nejlepším rouchu z velrybí kožešiny a ozdobené bezcennými napodobeninami jejích nejdražších šperků, leželo na lůžku ze zelených úštěpků křišťálu, podobných rozeklaným zubům nějaké obludy vytvořené ze smaragdů.
Shaddam stál u hlavy pohřební hranice a hleděl na oceán tváří. Z celého impéria se sjel tento obrovský dav truchlících, aby viděl, jak se jejich vládce naposledy loučí se svou manželkou. Ovdovělý imperátor měl na sobě královské roucho v tlumených barvách, vyzařující atmosféru neokázalé nádhery.
Sklonil hlavu v předstíraném smutku. Všechny jeho dcery stály před první řadou davu u már, fňukaly a doopravdy truchlily. Malá Rugi kupodivu plakala vždycky, když to bylo vhodné. Jen Irulán stála formálně a odměřeně.
Tato podívaná by vzala za srdce každého v tom obrovském davu, ale Shaddam pro manželčinu smrt nijak netruchlil. Dříve nebo později by ho stejně dohnala k tomu, aby ji dal zabít.
Snažil se především vypadat neporaženě, ale jinak nechal své myšlenky toulat, zatímco kněží prozpěvovali ty své nudné litanie, četli z oranžsko-katolické bible a prováděli víc obřadů, než jich Shaddam absolvoval při své korunovaci nebo při svatbě s touhle benegesseritskou čarodějnicí, pro niž bylo vždycky přednější něco jiného než on. Ale lid takový ceremoniál čekal a svým perverzním způsobem si ho užíval.
A Shaddam, svázán omezeními, které mu vnutily nepřátelský landsraad, Gilda a CHOAM, si nemohl dovolit pominout žádné zvyklosti. Je třeba zachovávat pravidla. Musel se chovat slušně. Ty řetězy ho budou dlouho brzdit.
Sankce, jež by měly být na Shaddama uvaleny, se ohnivě propíraly za zavřenými dveřmi. Celých deset let se na všechny jeho činnosti budou vztahovat přísná omezení a kontroly podle imperiálního zákona. Po celou tuto dobu budou mít landsraad, Kosmická gilda a CHOAM mnohem větší vliv na imperiální politiku a obchod.
Pomstychtivě zatoužil, aby mohl Fenringa znovu vypovědět, potrestat ho za ten debakl s amálem. Ale po všech těch chybách, které imperátor nadělal - jak mu hrabě neomaleně připomněl, nikdy by je neprovedl, kdyby se s Fenringem poradil - teď Shaddam věděl, že pokud má kdy obnovit svou mocenskou základnu, bude úskočnou inteligenci svého dávného přítele potřebovat. Pro jistotu však

hraběte ponechá ještě nějakou dobu na Arrakis, ať vidí, kde je jeho místo…
Kněží konečně skončili s tím svým žvaněním a na shromáždění se sneslo ticho. Rugi se znovu rozplakala a chůva se ji snažila utišit.
Komoří Rigondo a velekněz čekali, dokud si Shaddam neuvědomil, že je řada na něm, aby promluvil. Napsal si krátké prohlášení, jež přečetli a schválili soudci landsraadu, prezident CHOAM a svrchovaný legát Gildy. Třebaže slova byla celkem nevinná, Shaddamovi stejně vázla v hrdle jako urážka imperiálního majestátu.
Promluvil tak chmurně, jak jen dokázal. "Moje milovaná manželka Anirul mi byla uloupena. Její předčasná smrt zanechá věčnou jizvu na mém srdci a mohu jen doufat, že budu napříště vládnout Impériu se soucitem a milostí i bez moudrých rad a velkorysé lásky své paní."
Shaddam pozvedl bradu a v unavených zelených očích mu zahořelo imperátorským hněvem, který už tolikrát předvedl. "Moje vyšetřovací týmy budou dál studovat všechny důkazy související s její násilnou smrtí. Nepolevíme, dokud zločinec nebude dopaden a jeho úskok odhalen." Zamračil se na moře vzhůru obrácených tváří, jako by mezi nimi pouhým pohledem dokázal objevit vraha.
Po pravdě řečeno, vyšetřováním zločinu se nehodlal příliš zatěžovat. Únosce-assassin zmizel, a pokud nepředstavoval nějakou hrozbu pro trůn, bylo Shaddamovi celkem jedno, kdo to spáchal. Ze všeho nejvíc se mu ulevilo, že se mu ta obtížná všetečná čarodějnice už nebude plést do každodenního rozhodování. Nechá její prázdný trůn několik měsíců na jeho místě, aby předstíral úctu, a pak jej nechá odstranit a zničit.
Gilda a landsraad budou potěšeny, že se držel schváleného projevu. Rychle ho uzavřel, aby se už zbavil té pachuti v ústech. "Prozatím bohužel nemám jinou volbu, než snášet svůj žal a jít dál - aby se Impérium stalo lepším místem pro všechny."
Mluvčí pravdy Gaius Helena Mohiamová stála vedle něj s hlavou skloněnou. Zdálo se, že Mohiamová ví o vraždě Anirul víc, než zatím kdokoli zjistil, ale nechtěla nic prozradit. Ani na ni příliš nenaléhal.
Imperátor nechal list se svou vytištěnou řečí slétnout k zemi a pokývl duchovnímu v zeleném rouchu.
Velekněz Duru Shaddama kdysi, v lepších dobách, korunoval. Dva akolyté namířili své laserové hole, podobné té, jíž po něm ten parchant jeho bratr pálil při představení.
Paprsky energie vyšlehly a zasáhly lomené smaragdové krystaly, čímž zažehly ionizační ohně. Vyšlehl zářící sloup plamenů. Vonný dým se vyvalil z mřížek po stranách hranice a konečně zastřel klidné voskové rysy mrtvé tváře. Žár byl takový, že si všichni zastřeli oči.
Krystalické plameny sílily, dokud lasery nepotemněly a pulzující světlo nepohaslo. Zbyly jen praskající syčící krystaly a jemný film bílého popela ve tvaru těla.

MOHIAMOVÁ SI IMPERÁTORA PŘÍLIŠ NEVŠÍMALA. Sledovala kremaci paní Anirul, která tajně řídila dlouhodobý genetický program v jeho závěrečných fázích. Po nešťastné smrti kwisatzové Matky právě teď, v závěrečné generaci dlouhého plánu Sesterstva, bylo na Mohiamové, aby chránila Jessiku a její dítě.
Ctihodnou matku znepokojoval ten vzdor a zrada její dcery, únos dítěte a vražda Anirul. Příliš mnoho věcí najednou se v této kritické fázi genetického programu hatí.
Ale dítě bylo v bezpečí a genetika není exaktní vědou. Byla tu pořád šance. Možná, že tento syn vévody Leta Atreida bude přece jen Kwisatz Haderach.
Nebo třeba něco docela jiného.

Lidské pohodlí je relativní. Někdo by určité prostředí považoval za drsné a pekelné, kdežto jiní ho s potěšením nazývají domovem.

- PLANETOLOG PARDOT KYNES,
ARRAKISKÁ ČÍTANKA

HRABE HASIMIR FENRING stál na terase rezidence v Arrakénu, držel se zábradlí a hleděl na zašlé domy města. Znovu v exilu. Třebaže si zachoval oficiální titul imperiálního ministra pro koření, toužil být

kdekoli jinde než tady.
Na druhou stranu nebylo špatné uniknout těm zmatkům na Kaitanu.
Na zaprášených ulicích procházeli poslední dnešní prodavači vody kolem otevřených dveří, oblečení do tradičního barevného oděvu. Hrnečky a naběračky řinčely, rolničky u pasu jim zvonily a jejich vysoké hlasy kvílely známý přízračný motiv: "Sú-sú-súk!" V žáru pozdního odpoledne kupci zavírali obchody a zamykali dveře, aby mohli v klidu vypít melanžovou kávu v chladném stínu mezi barevnými vnitřními závěsy.
Fenring sledoval oblak dýmu zvířený pozemním nákladním vozem, který vjel do města s nákladem označených kontejnerů melanže určených k přeložení do meziplanetárních lodí Gildy. Všechny záznamy projdou kanceláří ministra pro koření, ale Fenring je neměl v úmyslu zkoumat. Pro nejbližší budoucnost bude baron tak vyděšený těsným setkáním se smrtí, že se neodváží manipulovat oficiální účetnictví.
K hraběti přistoupila jeho krásná manželka Margot a chlácholivě se na něj usmála. Měla na sobě chladivé lehoučké roucho, které se vlnilo kolem jejího těla jako roztoužený duch. "Proti Kaitanu je to dost změna." Margot ho pohladila po vlasech a hrabě se zachvěl touhou po ní. "Ale tohle je pořád náš vlastní palác. Nemám nic proti tomu být tu s tebou, lásko."
Přejel prstem po pavučinkovém rukávu jejího roucha. "Hm-m-a, ani já. Ostatně myslím, že teď bude bezpečnější se od imperátora odloučit."
"Možná. Pochybuji, že na všechny ty chyby, které nadělal, bude jeden obětní beránek stačit."
"Hm-m-m, Shaddam se moc plazit neumí."
Vzala Fenringa za paži a vedla ho zpět dovnitř, do klenuté chodby. Svědomití fremenští služebníci, mlčenliví jako vždycky, šli obezřetně za svými povinnostmi a odvraceli modromodré oči. Hrabě se ušklíbl, když se díval, jak postupují od úkolu k úkolu jako pohyblivá tajemství.
Hrabě a hraběnka Fenringovi se zastavili u malé sošky koupené na městském tržišti - postava v rouchu a bez tváře. Tvůrce byl fremen. Fenring zamyšleně zvedl figurku z jejího místa a prohlížel si složité záhyby roucha onoho muže z pouště, jehož sochař tak výstižně zachytil.
Zamyšleně na něj pohlédla. "Rod Corrinů pořád potřebuje tvou pomoc."
"Ale bude mě Shaddam vůbec poslouchat, hm-m-a?" Fenring postavil sošku zpět na stolek.
Kráčeli ke dveřím skleníku, který pro ni vybudoval. Natáhla se, aktivovala dlaňový zámek a jakmile zazářil, ustoupila, aby se dveře mohly otevřít. Zavanula z nich vůně půdy a rostlin. Tuto vůni měl Fenring celkem rád, protože se tolik lišila od zoufalého sucha planety.
Povzdechl. Mohlo to s ním dopadnout mnohem hůř. A s imperátorem také. "Shaddam, náš corrinský lev, si potřebuje chvíli lízat rány a uvažovat o chybách, které nadělal. Jednou, hm-a, se mě naučí poslouchat."
Vešli dovnitř, mezi vysoké rostliny se širokými listy a visící šlahouny, do rozptýleného světla lumin u stropu. V té chvíli se zapnuly trysky jako syčící hadi; vznášely se na suspenzorech od jedné rostliny ke druhé. Voda stříkla Fenringovi do tváře, ale nevadilo mu to. Zhluboka, dlouze se nadechl.
Hrabě Fenring našel karmínový květ ibišku, jasnou hvězdu krvavě rudých okvětních plátků. Z náhlého popudu květ utrhl a podal jí ho. Paní Margot k němu přičichla. "Uděláme si ráj, ať budeme kde budeme," řekla. "Dokonce i na Arrakis."
Kulturní výpůjčky a míjení, které nás přivedly do tohoto okamžiku, v sobě zahrnují obrovské vzdálenosti a veliké časové rozpětí. Stojíme-li před tak obrovským panoramatem, můžeme jen vnímat pocit velkého pohybu a mocných proudů.

- PRINCEZNA IRULÁN CORRINOVÁ,
V DOMĚ MÉHO OTCE

NÁVRAT ATREIDSKÝCH HRDINŮ na domovskou planetu se stal počátkem radostných týdenních oslav. Na nádvoří hradu Caladanu, kolem doků a v úzkých uličkách starého města nabízeli kupci nejlepší mořské pochoutky a lahůdky z rýže pundi. Na plážích a pod útesem hořely celý den ohně, kolem nichž se pilo, tančilo a radovalo. Hospodští vynesli ze soukromých sklepů nejdražší místní vína a rozlévali tolik melanžového piva, že by na něm mohla plout flotila koraklů.
Byla to doba vzniku nových legend - vyprávěly se příběhy o Purpurovém vévodovi Letovi, o

princi-kyborgovi Rhomburovi, válečníku a trubadúrovi Gurneym Halleckovi, Zbrojmistru Duncanu Idahovi a mentatu Thufiru Hawatovi. Thufirovo klíčové rozhodnutí, jak postupovat proti neoznačeným lodím útočícím na Caladan, sklízelo tolik chvály, že se přísný starý mentat ocitl ve značných rozpacích. Letův životopis teď po slavném vítězství nabýval na košatosti - většinou se o to zasloužil Gurney Halleck. První večer, kdy se vrátil domů, usedl zjizvený muž plný alkoholu a dobré nálady u největšího ohně se svou balisetou a v Žonglérské tradici spustil píseň.

Jak na vévodu zapomenout
A na armádu statečnou
Vždyť sardaukaři u Beakkalu
Nebyli pro něj překážkou
Vedl své vojsko v Iksu hloubku
Napravil zlo a vrátil mír
Dobře mě slyšte, co nám slíbil
Leto, statečný bohatýr
Svobodu, spravedlnost všem!

Jak Gurney pil víc a víc vína, přidával k písni další sloky, třebaže přitom dbal víc o hudbu, než o fakta.

V DEN OBŘADU POJMENOVÁNÍ VÉVODOVA SYNA se v zahradách kolem hradu Caladanu shromáždily davy příznivců. V altánu porostlém vonnými vistáriemi a růžovými kalarůžemi stál Leto v prostých šatech, jimiž dával svému lidu najevo, že je jedním z nich: měl na sobě volné kalhoty, modrobíle pruhovanou košili a námořnicky modrou rybářskou čapku.
Vedle něj stála paní Jessica se synem v náručí. Miminko bylo oblečené v miniaturní atreidské uniformě, kdežto Jessica si vzala šaty prosté venkovské ženy - hnědozelenou plátěnou sukni a jednoduchou bílou halenku s krátkými nabíranými rukávy. Bronzové vlasy měla sepnuté sponou ze dřeva vyběleného mořem a z mušlí.
Vévoda Leto uchopil svého syna silnými pažemi a zvedl ho vysoko do vzduchu. "Občané Caladanu, toto je váš příští vládce - Paul Orestes Atreides!" Jméno bylo zvoleno na počest Letova otce Paula, druhé jméno Orestes připomínalo Agamemnonova syna z rodu Atreů, považovaného za předchůdce rodu Atreidů. Jessica na něj hleděla s láskou a oddaností, usmívala se na syna a byla šťastná, že dítě je v bezpečí.
Za jásotu davu přešli Leto a Jessica pódium a sestoupili do zahrady, kde se vmísili mezi shromážděné gratulanty.
Rhombur, který tu byl z Iksu jen na krátké návštěvě, stál na travnatém kopečku se svou ženou Tessii. Hlučně tleskal kyborgskýma rukama a jásal hlasitěji než kdo jiný. V podzemním městě zanechal vyslance Pilrua, jehož pověřil dohledem nad opravami a rekonstrukcemi, aby se nový hrabě z Iksu a jeho paní mohli zúčastnit této výjimečné události.
Když Rhombur poslouchal, jak vévoda Leto líčí naděje vkládané do svého novorozeného syna, vzpomněl si na něco, co mu kdysi řekl jeho otec Dominic. "Žádné velké vítězství není beze ztrát."
Tessia se k němu láskyplně přitulila. Objal ji, ale její teplo téměř necítil. To byl jeden z nedostatků jeho kyborgského těla. A pořád ještě si zvykal na novou ruku.
Navenek byl veselý a rozjásaný, vrátila se mu jeho stará optimistická povaha. Ale v srdci truchlil pro všechno, co jeho rodina ztratila. Nyní, i když očistil jméno svých předků a znovu obsadil Grand Palais, věděl, že bude posledním členem rodu Verniů. Smířil se s tím faktem, ale tyto oslavy pro něj byly obzvlášť těžké.
Podíval se na Tessii a na jejích rtech se objevil něžný úsměv, třebaže měla nejistý pohled a kolem koutků očí slabé ustarané vrásky. Rhombur čekal a žena nakonec řekla: "Já nevím, jak ti mám říct jednu věc, můj manželi. Doufám, že to budeš považovat za dobrou zprávu."
Rhombur se na ni statečně usmál. "No, rozhodně bych už nesnesl žádné další špatné zprávy."
Stiskla mu novou umělou ruku. "Vzpomínáš, jak vyslanec Pilru přinesl zprávy o tvém nevlastním bratru

Tyrosi Reffovi? Tehdy provedl všechny možné genetické testy, aby prokázal jeho tvrzení, a zacházel s důkazy velice pečlivě."
Rhombur na ni hleděl nechápavě.
"Já… jsem si ty buněčné vzorky uchovala, lásko. Sperma je geneticky životaschopné."
Prince to vyvedlo z míry. "Chceš říct, že by se dalo použít? Že by bylo možné…"
"Z lásky k tobě jsem ochotná porodit dítě tvého nevlastního bratra. V žilách tohoto dítěte by proudila krev tvé matky. Dítě po přeslici. Nebyl by to sice pravý Vernius, ale…"
"U pekel sirnatých, ale skoro! Mohl bych ho oficiálně adoptovat a jmenovat ho svým dědicem. Nikdo v celém landsraadu by se to neodvážil zpochybnit!" Silnýma rukama ji mocně a láskyplně objal.
Tessia se na něj plaše usmála. "Udělám všechno, co si budeš přát, princi."
Zasmál se. "Už nejsem jenom princ, lásko - jsem hrabě rodu Verniů. A rod Verniů nevymře! Porodíš mnoho dětí. Grand Palais bude plný jejich smíchu."
Není pochyb o tom, že poušť má mystické vlastnosti. Pouště jsou tradičně lůnem náboženství.

- ZPRÁVA MISIJNÍ STANICE PRO ŠKOLU MATEK

TŘEBAŽE SE V IMPÉRIU MOŽNÁ DĚJÍ VELKÉ VĚCI, toto moře písku se nemění.
Dva drsní muži s kápěmi plášťů džubba odhozenými dozadu a s uvolněnými maskami filtršatů stáli na skalní římse a hleděli na duny ergu Habbanya. Na pouštní pozorovatelně v Západním nepravém valu číhali fremeni s nejostřejším zrakem na melanžové výbuchy.
Od časného rána cítili Liet-Kynes i ostatní pozorovatelé aromatické výpary veliké masy předkoření, které k nim přes erg přinášel vítr. Dole na volném písku slyšeli naslouchací dunivé zvuky z nitra pouště, signalizující pochody někde v hloubi. Pod oceánem dun se něco dělo… Ale melanžový výbuch obvykle přicházel rychle, bez varování a se značnou ničivou sílou. Dokonce i školený planetolog byl zvědavý.
Noc byla klidná jako zatajený dech. Nahoře na obloze zářila zlověstná nová kometa se závojem mlhy za sebou. Bylo to důležité, ale nerozluštitelné znamení. Komety často signalizují zrození nového krále, nebo smrt starého. Znamení bylo víc než dost, naíbové ani sajadíny se však nedokázali shodnout, zda jsou dobrá či špatná.
Vysoko na skalách čekali schopní muži a chlapci na signál pozorovatelů, připravení rozběhnout se pískem s nástroji a pytli, aby sklidili čerstvé koření dřív, než stačí přijít červ. Fremeni tak sbírali melanž už od dob zensunnitských poutníků, kdy se uprchlíci poprvé utekli na tuto pouštní planetu.
Sbírání melanže při světle komety… Jak slonovinový Druhý měsíc stoupal na oblohu, Liet pohlédl na jeho tvář a stín připomínající myš klokanovitou. "Muad'dib nás přichází střežit."
Stilgar vedle něj se rozhlížel očima ostrýma jako zrak dravce. Náhle, ještě dřív, než došlo k výbuchu koření, ohlásil voláním příchod červa. Rychle se pohybující kopeček písku uháněl souběžně se skalami chránícími síč Rudého valu. Liet zamžoural a snažil se rozlišit více detailů. Ostatní pozorovatelé si pohybu všimli také a vzrušeně na sebe volali.
"Červi tak blízko k našemu síči nechodí," podotkl Liet, "leda by měli důvod."
"Kdo jsme, abychom soudili šaj-hulúdovy důvody, Liete?" odpověděl Stilgar.
Pomalu a s velkým hlukem se veliké zvíře vztyčilo z písku pod vysokou skalní stěnou. V nočním tichu Liet slyšel, jak se jeho fremenští společníci zajíkli úžasem. Obrovitý písečný červ byl tak starý, že se zdál stvořen z vrzavých kostí světa.
Potom jiný pozorovatel na vysoké skále ohlásil další červí stopu, pak další a další - leviatani plovoucí pod dunami se tu scházeli. Přesuny šustícího písku vytvářely podtón šepotavého hromu.
Jeden po druhém se obři vynořovali a utvořili velký kruh s ohnivými jiskrami v jícnech. Až na vrzání písku byla zvířata přízračně klidná. Liet jich napočítal víc než tucet; vztyčovali se, jako by chtěli dosáhnout na kometu na nebi.
Jenže píseční červi si fanaticky brání své území. Nikdy jich nevidíte pohromadě víc než dva, a ti se prakticky jistě perou. Ale tady se… shromáždili.
Liet cítil pod botami, i přes kámen hory, chvění. Ostrý křemenný pach se mísil s pachem melanže vystupujícím z písku. "Zavolejte celý síč. Přiveďte mou ženu a děti."

Běžci zmizeli v tunelech.
Velicí vlniví červi se pohybovali synchronizovaně, vztyčovali se kolem prvního obra, jako by ho vzývali. Fremeni, kteří tu podívanou sledovali, dělali znamení šaj-hulúda. Liet se dokázal jen dívat. O tomhle se bude mluvit ještě celé generace.
Všichni červi současně obrátili kulaté hlavy bez očí směrem k nebi. Uprostřed kruhu se tyčil prastarý kolos jako monolit nad ostatními. Třpytivá kometa nad hlavou vrhala tolik světla jako První měsíc a ozařovala pouštní obry.
"Šaj-hulúd!" šeptali fremeni všude kolem.
"Musíme podat zprávu sajadíně Ramallo," řekl Stilgar Lietovi. "Musíme jí sdělit, co jsme viděli. Jen ona to dokáže vyložit."
Vedle Lieta se ozvalo zašustění šatů a objevila se jeho žena Farúla s oběma dětmi. Podala mu osmnáctiměsíční dceru Chani a Liet dítě zvedl, aby vidělo přes dospělé před sebou. Jeho nevlastní syn Liet-chih si stoupl před ně a díval se.
Na měsícem ozářeném písku se kruh červů vlnil v přízračném tanci a vytvářel tak šustivý zvuk tření. Pohybovali se proti směru hodinových ručiček, jako by v poušti chtěli vytvořit vír. Nejstarší z červů uprostřed nich se začal hroutit, kůže se mu loupala, prstence opadávaly. Kousek po kousku se rozložil na malé živé úlomky - stříbrnou řeku zárodečných písečných pstruhů podobných amébám, kteří dopadli na písek a zahrabali se pod duny.
Užaslí fremeni si tiše mumlali. Několik dětí, které rodiče a pečovatelky vytáhli ven, rozčileně klábosilo a kladlo otázky, jež nikdo nedokázal zodpovědět.
"Je to sen, manželi?" ptala se Farúla. Chani třeštila oči, jež dosud nebyly zcela modromodré, protože dosud nezkonzumovala tolik melanže. Na tuto noc nezapomene.
"Sen ne… Ale nevím, co to je." Liet vzal Chani na jednu paži a uchopil Farúlu za ruku. Liet-chih rejdil očima tam a zpět a sledoval pohybující se červy.
Tvorové v kruhu se vlnili tak dlouho, dokud se ten starý dělil na tisíce embryí. Obrovské tělo se rozpadlo, až zbyla jen kostra, podpůrná žebra a prstence. Třpytivý liják písečných pstruhů se zavrtal do rozrytých dun a zmizel.
O chvilku později se zbylí červi vrhli pod zem, jejich mystický obřad skončil. Rozprchli se mnoha směry, jako by tušili, že toto krátké příměří brzy skončí.
Chvějící se Liet si k sobě těsně přitáhl Farúlu a cítil, jak jí prudce bije srdce. Chlapec, vysoký asi po matčin pas, nebyl schopen slova.
Za obrovskými tvory se pomalu srovnal písek, takže vypadal víceméně jako zvečera - nekonečná řada dun jako vln v oceánu.
"Požehnán buď Tvůrce a jeho voda," začal Stilgar a ostatní fremeni se k němu přidali. "Požehnány jeho příchody a odchody. Kéž jeho cesta očistí svět. Kéž chrání tento svět pro svůj lid."
Významný odchod, pomyslel si Liet. Ve vesmíru se změnilo něco obrovského.
Šaj-hulúd, král písečných červů, se navrátil do písku a uvolnil cestu novému vládci. V hlubokém plánu věcí jsou zrození a smrt spojeny s pozoruhodnými procesy přírody. Jak fremeny učil Pardot Kynes: "Život - veškerý život - je ve službách Života. Celá krajina ožívá, plná vztahů a vztahů ve vztazích."
Fremeni se právě stali svědky pozoruhodného znamení, že někde ve vesmíru došlo k důležitému zrození, jež bude oslavováno po tisíciletí. Planetolog Liet-Kynes začal šeptat do ucha své dcery myšlenky, jež dokázal převést do slov… Potom zmlkl, protože cítil, že pochopila.
Proces nepochopíš tak, že ho zastavíš. Pochopení musí přijít s tokem procesu, musí se k němu připojit a proudit s ním.

- PRVNÍ ZÁKON MENTATA

NA ROZSÁHLÉ, PEČLIVĚ UPRAVENÉ mechové zahradě, v mlze fontán bohatých na živiny, prováděla Matka představená Hariška svá každodenní cvičení, ponořená do nejmenších detailů činnosti svého věkovitého těla. Měla na sobě černý trikot; poblíž provádělo svá vlastní cvičení deset akolytek v bílém. Mlčky přitom sledovaly starou ženu a snažily se být alespoň z poloviny tak pružné.

Matka představená zavřela mandlové oči a soustředila energii do nitra, do svých nejhlubších duševních zdrojů. V mladších letech bývala genetickou mistryní a sama porodila více než třicet dětí; v každém z nich proudila krev některého významného rodu landsraadu.
To bylo součástí její bezvýhradné služby Sesterstvu.
Ranní vzduch Wallachu IX. byl chladný, vál mírný větřík. Na vzdálených horách dosud ležel skvrnitý plášť tajícího sněhu. Malé modrobílé slunce, slabé srdce této soustavy, se neúspěšně pokoušelo prorazit si cestu silným krunýřem mraků.
Za Hariškou vyšla z nabílené budovy komplexu Školy Matek jiná Ctihodná matka a zamířila k ní. Gaius Helena Mohiamová s vykládanou krabičkou v rukou kráčela pomalu a zlehka po šachovnici světle a tmavě zeleného mechu a téměř nezanechávala stopy. Zastavila se několik metrů od Harišky a čekala, až dokončí cvičení.
Hariška, oči dosud zavřené, se prudce otočila a provedla výpad směrem k Mohiamové. Potom uhnula doprava. Levá noha Matky představené vystřelila špičkou dopředu a zastavila se jen pár milimetrů od tváře Mluvčí pravdy.
"Jsi v čím dál lepší formě, Matko představená," prohlásila Mohiamová nevzrušeně.
"Nebalamuť starou ženu!" Hariška otevřela tmavé oči a zadívala se na krabičku v ruce Mohiamové. "Co jsi mi přinesla?"
Ctihodná matka otevřela víko a vzala do ruky prsten se světle modrým vikamem. Natáhla ho Harišce na jeden ze svrasklých prstů. Pak se dotkla destičky po jeho straně a ve vzduchu se objevila virtuální kniha.
"Deník kwisatzové Matky, objevený v královských komnatách po její smrti."
"A text?"
"Viděla jsem jen první stranu, Matko představená, abych se přesvědčila, oč jde. Nepovažovala jsem za slušné číst dál." Sklonila hlavu.
Hariška pomocí tlakové destičky po straně prstenu pomalu listovala virtuálními stránkami. Přitom konverzačním tónem oslovila Mohiamovou: "Někdo říká, že je tu chladno. Souhlasíš?"
"Člověku je jen taková zima, jak mu říká mysl."
"Víc, než jen učebnicovou odpověď!"
Mohiamová pozvedla oči. "Pro mě tu chladno je."
"A pro mě je docela příjemně. Mohiamová, myslíš, že můžeš něco naučit mě?"
"Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, Matko představená."
"Tak o tom přemýšlej." Stará žena dál nahlížela do zápisků, jež Anirul zachytila ve svém deníku.
Mohiamová ji sledovala a pokoušela se pochopit; věděla, že Hariška nikdy nedokázala přestat vyučovat, třebaže teď v Sesterstvu zaujímala tak vysoké postavení. "Učíme ty, kdo učit potřebují," odpověděla nakonec.
"Další učebnicová odpověď."
Mohiamová povzdechla. "Ano, asi bych tě mohla něco naučit. Každý z nás ví něco, co jiní nevědí. Narození chlapce jasně dokazuje, že nikdo z nás neví vždycky přesně, co má čekat."
"To je pravda," přikývla Hariška, ale zatvářila se znechuceně. "Slova, která právě teď vyslovuji, a myšlenky, které mám, nejsou tak docela tytéž jako kterékoli jiné, jež jsem zažila v minulosti, nebo jež stvořím v budoucnu. Každý okamžik je drahokamem sám pro sebe, jako tento prsten s vikamem, jediný v celém vesmíru. Stejně tak je to s lidským životem; ani ten se nepodobá ničemu jinému. Učíme se jeden od druhého a učíme jeden druhého. V tom je podstata života, protože učíme-li se, vyspíváme tím jako druh."
Mohiamová přikývla. "Učíme se, dokud nezemřeme."

TOHO ODPOLEDNE VE SVÉ PRACOVNĚ seděla Matka představená u leštěného stolu a znovu otevřela senzoricko-konceptuální deník. Po její pravici hořela v poháru vonná směs a sytila vzduch slabou mátovou vůní.
Četla, jak Anirul den po dni líčila svůj život kwisatzové Matky, četla i o zcela jiné roli, kterou zaujímala v rodině Corrinů, o nadějích, jež vkládala do dcery Irulán. Hariška si podruhé přečetla jednu pasáž, která jí připadala až děsivě prorocká: "Nejsem sama. Zděděné vzpomínky jsou mými stálými společníky vždy a

všude. S takovou pokladnicí společné moudrosti se některé Ctihodné matky domnívají, že je zbytečné vést si deník. Předpokládáme, že v okamžiku smrti předáme své myšlenky jiné Sestře. Ale co když zemřu sama, co když žádná Ctihodná matka nestačí zachytit mé mizející myšlenky a zachovat je?"
Hariška svěsila hlavu; nedokázala potlačit smutek. Protože Anirul zemřela dřív, než se k ní Mohiamová dostala, všechno, co tato žena znala nebo zažila, zmizelo. Až na zlomky, jako byl tenhle.
Četla dál. "Nepíšu tyto stránky z osobních důvodů. Jako kwisatzová Matka zodpovědná za vyvrcholení naší práce vedu tyto podrobné záznamy pro osvícení těch, kdo přijdou po mně. V tom strašném případě - modlím se, aby k němu nedošlo! - že program Kwisatze Haderacha klopýtne, můj deník může být drahocenným zdrojem pro budoucí vůdkyně. Občas i ty nejmenší, zdánlivě bezvýznamné detaily, znamenají hodně. To ví každá Sestra."
Hariška odvrátila oči. Ona a Anirul Sadow-Tonkinová Corrinová si kdysi byly blízké.
Stará žena se s námahou uklidnila a četla dál. Bohužel většina zápisků se pak zvrhla v iracionální, zlomkovitá slova a věty, jako by se příliš mnoho hlasů tahalo o kontrolu nad virtuálním perem. Mnohé z těch informací byly znepokojivé. Dokonce ani Sestra-lékařka Yohsová neodhadla úplný rozsah mentálního rozkladu Anirul Corrinové.
Hariška obracela virtuální stránky a četla čím dál rychleji. Deník popisoval těžké sny a podezření, včetně celé jedné stránky, na níž Anirul znovu a znovu psala benegesseritskou litanii proti strachu.
Matce představené mnohé z těch zápisků připadaly jako šílené, nepochopitelné škrábání. Tiše zaklela. Kousky skládačky, a teď ještě Jessica porodila chlapce místo děvčete!
Za to však Anirul nemohla.
Hariška se rozhodla ukázat virtuální knihu Sestře Thorové, jež vymyslela některé z nejsložitějších kryptokódů, jaké kdy řád užíval. Možná by dokázala dešifrovat slabiky a zlomky vět.
Jessičin syn byl snad největším mystériem ze všech. Hariška uvažovala, proč pro něj Anirul obětovala život. Považovala snad tento… genetický omyl… za významný, nebo v tom bylo něco jiného? Pošetilá ukázka lidské slabosti?
V duchu se modlila, aby jejich tisíciletý genetický program nebyl navždy ztracen. Zavřela senzoricko-konceptuální deník. Stal se šedou mlhou a vrátil se do prstenu s vikamem.
Ale jeho slova jí utkvěla v mysli.

TERMINOLOGIE IMPÉRIA
A
ABA: splývavé roucho, zpravidla černé, které nosí fremenky. Rovněž obřadní oděv Ctihodných matek.
ARRAKÉN: první osada na Arrakis; dlouholeté sídlo vlády planety, jen za vlády Harkonnenů dočasně nahrazené novým sídelním městem Kartág.
ARRAKIS: planeta známá rovněž jako Duna; třetí planeta soustavy Canopus.
ASSASSIN: příslušník speciálních jednotek, které si pořizují vládnoucí rody především pro akce proti svým protivníkům. Člověk znalý všech způsobů zabíjení a vedení boje. Později také jakýkoli vrah, především nájemný.
B
BALISETA: devítistrunný hudební nástroj, druhová odvozenina citery, naladěný na chusukskou stupnici, na který se hraje drnkáním. Oblíbený nástroj imperiálních trubadúrů.
BAŠÁR: (často plukovník bašár) sardaukarský důstojník stojící v oficiální hodnostní stupnici nad plukovníkem. Hodnost vytvořená pro vojenského vládce dílčí oblasti planety. (Bašár sboru je titul vyhrazený výlučně pro vojenské účely.)
BELA TEGEUSE: pátá planeta soustavy Kuentsing; třetí zastávka zensunnitů (fremenů) při nucené migraci.
BENE GESSERIT: starověká škola pro duševní a tělesný výcvik hlavně pro studentky - ženy, založená poté, co za Služebnického džihádu byly zničeny takzvané myslící stroje a roboti.
BINDÚ: vztahující se k lidskému nervovému systému, zejména k výcviku odvahy. Často vyjádřeno jako bindú-nervatura. (Viz prana.)
BINDÚOVÉ ZNEHYBNĚNÍ: zvláštní forma katalepsie, kterou si člověk sám přivodí.

BITEVNÍ ŘEČ: jakákoli speciální řeč z nepříbuzných slov nebo gest, vyvinutá původně pro jasné dorozumívání při bojové činnosti, ale používaná i jako prostředek komunikace v situacích, kdy si hovořící nejsou jisti, zda nejsou sledováni či odposloucháváni.
BOJOVÝ MODUL: malý útočný kosmický člun, obvykle součást fregaty.
BURSEG: generál velící sardaukarům. Na rozdíl od bašára však nemá územní pravomoc a jeho moc je omezena výhradně na armádu.
BÝCI, SALUŠTÍ: mutace terranského býka žijící a pěstovaná na Saluse Secundus, která částečně vznikla samovolně po atomové katastrofě na planetě a částečně pozdějším šlechtěním k bojovým účelům. Jsou to obrovská zvířata s trnitým hřbetem, šupinatou kůží podobnou krunýři, mnoha rohy na hlavě, složenýma očima a dvěma mozky, což jim kromě síly a agresivity dodává i značné vychytralosti.
C
CALADAN: třetí planeta soustavy Delta Pavonis; původní domovská planeta Atreidů.
CÍLENÝ ŠEPOT: způsob mluvy Benegesseriťanek; tlumený hlas, jasně slyšitelný pro ty, jimž je určen, ale nedoléhající dál a tedy nezachytitelný odposlouchávacím zařízením. Lze jím oslovit jak jednoho člověka, tak skupinu lidí.
CORRIN, BITVA O: kosmická bitva, podle níž přijal jméno rod Corrinů. Bitva svedená poblíž soustavy Sigma Draconis v roce 88 P. G. zajistila převahu vládnoucího rodu ze Salusy Secundus.
CTIHODNÁ MATKA: původně proktorka Bene Gesseritu, a to taková, která ve svém těle transformovala "jed osvícení", povznesla se tak do vyšší sféry vědomí a získala přístup ke Zděděným vzpomínkám. Titul převzatý fremeny pro náboženské vůdkyně, které prodělaly podobné "osvícení". (Viz též Bene Gesserit, Zděděné vzpomínky a voda života.)
Č
ČICHAČ: (především čichač jedu), radiační analyzátor pro čichové spektrum, který je nastaven na detekci otravných látek.
ČLUNEK: lehký přepravní člun Gildy, používaný pro spojení mezi maxitrajlery nebo jinými mohutnými kosmickými loděmi, zakotvenými na oběžné dráze, a povrchem planet.
D
DESTILÁTOR: (často destilátor smrti či huanui) zařízení schopné získat vodu z jakéhokoli materiálu, především živočišného původu. Takto jsou zpracována i mrtvá těla. Odtud rčení "Pošlu tě do destilátoru (do huanui)" ve smyslu "Zabiji tě".
DISTRANS: zařízení pro vtisknutí přechodného nervového podnětu do nervového systému netopýrů nebo ptáků. Jejich křik pak předává vtisknutou zprávu, kterou lze z nosné vlny oddělit jiným distransem. Rovněž zpráva takto poslaná.
DLAŇOVÝ ZÁMEK: jakýkoli zámek nebo uzávěr, který lze otevřít dotykem dlaně lidské ruky, na niž byl naladěn.
DRUHÝ MĚSÍC: menší ze dvou satelitů Arrakis; pozoruhodný tím, že silueta vytvořená zbarvením jeho povrchu připomíná obraz myši klokanovité.
DVEŘNÍ PEČEŤ: přenosné hermetické těsnění z plastiku používané ve fremenských jeskynních táborech obydlených přes den, aby se zabránilo úniku vlhkosti.
D-VLCI: geneticky mutovaní a záměrně šlechtění kříženci vlků a psů. V kohoutku dosahují výšky člověka, jsou značně krvežízniví a loví ve velkých smečkách. Velmi vytrvalí běžci. Pokud pronásledují skupinu obětí, nechávají ty z jejích členů, které už zabili, ležet a pokračují v lovu. Ke kořisti se vracejí až po ukončení štvanice.
DŽIHÁD: náboženské tažení; fanatické tažení.
DŽIHÁD, SLUŽEBNICKÝ: křižácké tažení proti počítačům, myslícím strojům a robotům schopným myslet, které začalo v roce 201 P. G. a skončilo v roce 108 P. G. Jeho hlavní heslo se dochovalo v oranžsko-katolické bibli ve formě přikázání: "Nestvoříš stroj k obrazu mysli člověka."
DŽUBBA: mnohoúčelový plášť (lze jej nastavit tak, aby odrážel nebo propouštěl sálavé teplo, a lze z něj udělat visuté lůžko nebo úkryt), který se na Arrakis nosí zpravidla přes filtršaty.
E
EKAZ: čtvrtá planeta soustavy Alfa Centauri B, nazývaná rájem sochařů, protože je zde domovem

mlhodřevina, rostlina, kterou je možno tvarovat pouze silou myšlenky.
ELAKKA: ekazská dřevina s krvavými žilkami; též narkotikum vzniklé jejím spálením, které působí tak, že do značné míry potlačuje sebezáchovný pud. Elakkové provazy jsou velmi pevné a pokud se zadřou až do krve, působí - ve značně slabší míře - podobně jako droga. Používají se často k bičování, protože oběť tak vydrží větší množství ran.
ERG: rozsáhlá dunová oblast; písečné moře.
F
FIDULA: smyčcový hudební nástroj s trojdílným trupem, krkem a kolíčníkem. Její kvílivé zvuky mají velmi sugestivní účinky a jsou proto používány k prohloubení semútového narkotického transu. (Viz semúta.)
FILTRŠATY: přiléhavý oděv vynalezený na Arrakis. Textilie, z níž je vyroben, má mikrosendvičovou strukturu a zajišťuje odvádění tepla a filtrování tělových tekutin. Regenerovaná vlhkost se vede trubičkami z jímacích kapes k opětovnému použití. (Viz vodolinka a jímací kapsa.)
FÓLISK: jakýkoli šigafilový vtisk používaný při výcviku a přenášení mnemotechnických pulsů.
FREGATA: největší kosmická loď, která ještě může přistát na planetě a vzlétnout z ní jako jeden celek.
FREMENI: příslušníci svobodných kmenů na Arrakis, obyvatelé pouště, pozůstalí potomci zensunnitských poutníků.

G
GALAŠTINA: úřední řeč Impéria. Anglo-slovanský hybrid prostoupený do značné míry speciálními kulturními termíny přebíranými během dlouhého řetězu migrace lidí.
GEMA: rytý drahokam nebo polodrahokam.
GENETICKÁ MISTRYNĚ: speciálně školená benegesseritská sestra, která vede záznamy v genetickém indexu, na jejich základě připravuje plemenná schémata, vysílá k takto určeným mužům vybrané vtiskovatelky nebo ploditelky, vybavuje je taktickými doporučeními tak, aby mělo přikázané svedení co největší šanci na úspěch, a nakonec zkoumá získané potomstvo, zda splňuje očekávané předpoklady. (Viz genetický index.)
GENETICKÝ INDEX: mistrovská kniha Bene Gesseritu pro programované zušlechťování lidí záměrným křížením, jehož cílem je vypěstovat Kwisatze Haderacha. (Viz Kwisatz Haderach.)
GHANIMA: určitá věc získaná v bitvě nebo v osobním souboji. Obecně památka na boj, která se uchovává proto, aby vyvolávala vzpomínky.
GHOLA: dvojživý či znovuživý; člověk, který zemřel a byl znovu přiveden k životu v regeneračních nádržích na planetě Tleilax.
GIEDI PRIMA: planeta soustavy Ophiuchi B (36), domovský svět rodu Harkonnenů. V její střední části se daří životu, ale oblasti aktivní fotosyntézy jsou zde omezené.
GILDA: Kosmická gilda, jedna ze složek politické trojice udržující Velkou konvenci. Gilda byla druhou školou pro duševní a tělesný výcvik (viz Bene Gesserit) po Služebnickém džihádu. Zrod monopolu Gildy na kosmickou osobní a nákladní dopravu a na mezinárodní bankovnictví se bere za začátek imperiálního kalendáře. (V dataci se používá zkratka P. G. k označení doby "před Gildou". Data "po Gildě" se neoznačují, a je-li to výjimečně potřeba, používá se jen písmeno G. - např. rok 1000 G.)
GILDLINKA: mentální spojení dvou navigátorů Gildy, nacházejících se v různých hvězdných systémech, kteří tak mohou přenášet zprávy zakřiveným prostorem.
GINÁZOVÉ: svého času spojenci Leta Atreida. Na jejich stejnojmenné planetě byla nejproslulejší šermířská škola v Impériu.
GOM DŽABBÁR: dlouhoruký nepřítel; zvláštní jedovatá jehla, která má na špičce metakyanid. Používají ji proktorky z Bene Gesseritu při zkoušce lidské obezřetnosti, při níž je alternativou smrt.
GRABEN: dlouhý přírodní příkop vytvořený sesuvem půdy v důsledku pohybu spodních vrstev pevné slupky. Příkopová propadlina.
H
HADITH: zvyková pravidla pro každodenní život obyvatel síče. Rovněž druh písně, v které se o těchto pravidlech a jejich uplatňování zpívá.

HAGAL: "planeta drahokamů" (II Theta Shaowei), z velké části vydolovaná za dob Shaddama I.
HLAS: kombinovaný výcvik vypracovaný školou Bene Gesserit umožňuje benegesseritské mistryni ovládat člověka pouze příslušným hlasovým zabarvením.
HOLTZMANŮV EFEKT: záporný, odpudivý účinek štítového generátoru.
CH
CHEOPS: pyramidové šachy; devítiúrovňové šachy. Hra, při níž je cílem jednak dovést svou královnu na vrcholek a jednak dát protivníkovu králi mat.
CHOAM: akronym pro Combine Honette Ober Advancer Mercantiles - univerzální vývojová korporace ovládaná imperátorem a velkorody s Gildou a Bene Gesseritem jako tichými partnery.
I
IKS: Desátá planeta soustavy Delta Pavonis. Má velmi vysokou strojovou kulturu.
ILUMINAČNÍ KOULE (lumina): vznášející se suspenzorové osvětlovací těleso, které si samo dodává energii (zpravidla z organických baterií).

J
JEZDEC PÍSKU: fremenský výraz pro toho, kdo si dokáže chytit písečného červa a jet na něm.
JÍMACÍ KAPSA: jakákoli kapsa ve filtršatech nebo filtrstanu, v níž se zachycuje a uskladňuje přefiltrovaná voda.
K
KAITAN: sídelní planeta Impéria.
KANLY: formální krevní msta prováděná podle pravidel Velké konvence, která předepisují přísná omezení. Pravidla měla původně chránit nevinné nezúčastněné osoby.
KARTÁG: Sídelní město Arrakis, vybudované Harkonneny.
KARYOL: létající pracovní stroj používaný na Arrakis k přenášení těžebního, hledacího a rafinačního zařízení na koření.
KONDICIONOVÁNÍ: výsledek vývoje sukovských lékařských škol. Nejvyšší forma výchovy člověka proti tomu, aby vzal jinému život. Absolventi jsou označeni diamantovým tetováním a je jim dovoleno nosit dlouhé vlasy sepnuté stříbrným prstencem.
KONTEJNER: všeobecný název pro jakoukoli nádobu nepravidelného tvaru, která má ablativní vnitřní stěny a je vybavena suspenzorovým likvidačním systémem. Užívají se ke shazování materiálů z kosmu na povrch planet.
KORIOLISOVA BOUŘE: každá větší písečná bouře na Arrakis. Rychlost větrů vanoucích na otevřených rovinách je na této planetě zvyšována rotačním pohybem samotné planety a dosahuje až 700 kilometrů za hodinu.
KOŘENÍ viz melanž.
KOSMICKÁ GILDA viz Gilda.
KRISPEL: posvátná dýka fremenů z Arrakis. Vyrábí se ve dvou druzích ze zubů mrtvých písečných červů. Jeden druh je fixovaný, druhý nefixovaný. Oba druhy jsou asi 20 centimetrů dlouhé.
KRYSTALOVÝ PAPÍR: Systém záznamu psaného slova, který umožňuje uložit pomocí přístroje do listu jen jednu molekulu silného značné množství miniaturizovaných informací - čtyřicetkrát až stodvacetkrát více než na obyčejný papír. Kromě toho je značně trvanlivý. Je ovšem možné ho použít i pro normální záznam písma čitelného pouhým okem.
KULON: divoký osel z terranských stepí, aklimatizovaný na Arrakis.
KWISATZ HADERACH: "Zkrácení cesty". Takto Bene Gesserit označuje neznámo, pro které hledá genetické řešení. Mužský protějšek benegesseritské sestry, jehož duševní síly překlenou prostor a čas.
L
LANDSRAAD: shromáždění velkorodů. Jeho Nejvyšší rada rozhoduje o stížnostech a rozepřích mezi velkorody a jiných důležitých otázkách. Role imperátora závisí víceméně na síle jeho osobní pozice.
LANKIVEIL: planeta soustavy Beta Herculis, převážně oceánská a velmi chladná. Proslulá vývozem velrybích kůží.
LASERPAL: laserový paprskomet s nepřetržitým tokem paprsku.

LAZÁNSKÝ TYGR viz tygr, lazánský.
LEGIE, IMPERIÁLNÍ: deset brigád (asi 30 000 mužů).
LEVENBRECH: nižší sardaukarský důstojník.
LUMINA viz iluminační koule.
M
MAXITRAJLER: hlavní nosič nákladu v transportním systému Kosmické gildy.
MELANŽ: "koření všeho koření"; plodina, která se vyskytuje výlučně na Arrakis. Koření, proslulé zejména tím, že prodlužuje lidský život, je mírně návykové, pokud se užívá v malém množství, ale velmi silně návykové, když se dodává organismu v množství větším než dva gramy na sedmdesát kilogramů živé váhy denně. Pro navigátory Gildy je zcela nezbytné, protože vyvolává "navigační trans", při němž je možno "vidět" transsvětelnou trasu dřív, než ji loď proletí. Na imperiálním trhu se jeho cena pohybuje až kolem 500 000 solárů za deset gramů.
MELANŽOVÁ AGÓNIE: proces, při němž benegesseritská Sestra požije "jed osvícení", to jest kapalný výron písečného červa vzniklý v okamžiku, kdy červ zahyne utopením, nebo takovou dávku melanže, která je pro člověka smrtelná. Při obou variantách musí Sestra prokázat, že ovládá všechny procesy ve svém těle, a jedovatou látku přeměnit a použít v těle tak, aby jí neublížila. Tento proces je spojen s mučivou bolestí (proto "agónie") a může skončit smrtí Sestry; pokud je však úspěšně dokončen, otevře v její mysli přístup ke Zděděným vzpomínkám a Sestra se tak stane Ctihodnou matkou.
MENTAT: třída občanů Impéria, které se dostává nejvyššího vzdělání v logice. "Lidské počítače".
MERHOVÉ HEDVÁBÍ: jedna z nejvzácnějších tkanin Impéria, tkaná z vláken merhového bource.
MISSIONARIA PROTECTIVA: předvoj benegesseritského Sesterstva pověřený zaséváním nakažlivých pověr na primitivních světech s cílem připravit místní náboženství k využívání Bene Gesseritem. (Viz panoplia propheticus.)
MLUVČÍ PRAVDY: Ctihodná matka oprávněná upadnout do pravdivého transu a v něm rozpoznávat neupřímnosti nebo lži.
MÓLSKÁ PISTOLE: pistole se stlačenou pružinou pro vystřelování otrávených šipek; dostřel asi 40 metrů.
MONITOR: desetidílný těžký pancíř a ochranný štít k namontování na bitevní plavidlo. Je konstruován tak, že může přistát na planetě jako celek a při startu se rozdělí na jednotlivé části. Používá se především ve strážní službě kolem planet.
MUAD'DIB: myš klokanovitá přizpůsobená podmínkám Arrakis, stvoření spojované ve fremenské mytologii s obrazem viditelným na Druhém měsíci planety. Fremeni ji obdivují pro její schopnost přežít v poušti.
N
NA: Předpona znamenající "jmenovaný" nebo "další v řadě". Takže na-baron označuje dědice baronského titulu.
NAÍB: ten, kdo přísahal, že se živý nepříteli nevzdá, tradiční přísaha fremenského vůdce.
NEJVYŠŠÍ RADA: užší kruh úředníků landsraadu zplnomocněných působit jako nejvyšší tribunál ve svárech rodů.
NEKORÁB: kosmická loď, kterou je sice možno vidět a slyšet, ale ne zjistit na dálku přístroji ani předzvěstným smyslem. Stejně tak jsou chráněni všichni a všechno, co je uvnitř.
NEPOLE: odvozená forma Holtzmanova štítu, která chrání oblast svého působení před detekcí smysly i přístroji. Tzv. "pole neviditelnosti".
NEPROSTOR: místnost či jakýkoli ohraničený prostor, který je technicky chráněn před odhalením. Nelze jej odhalit žádnými běžnými přístroji - vydává a přijímá záření tak, aby simulovalo přirozený charakter svého okolí. Vynález richeského původu. Širšího využití se mu dostalo až poté, co podobný princip objevili také Iksané.
NUKEŘI: Důstojníci imperiální tělesné stráže, kteří jsou z krve příbuzné imperátorovi. Tradiční hodnost pro syny královských konkubín.
NULENTROPICKÉ KONTEJNERY: skladové prostory, v nichž speciální systém zabraňuje nárůstu entropie a tedy zkažení potravin, rozpadu materiálů apod.

O

OBRANNÝ ŠTÍT viz štít, obranný.

OBUŠEK: krátká hůl, která při doteku s tělem vydá elektrický výboj a oběť ochromí nebo omráčí.

OČKO: lehká ornitoptéra patřící ke skupině hledačů koření, která zajišťuje ostrahu a ochranu.

OLEJOVÁ ČOČKA: hufufový olej udržovaný v okuláru okolním silovým polem ve stavu statického napětí jako součást zvětšovacího či jiného optického přístroje. Jelikož lze každý čočkový element jednotlivě posunout o jeden mikrometr, olejové čočky se považují za konečný výrobek z hlediska přesnosti manipulace se světlem.

ORANŽSKO-KATOLICKÁ BIBLE: "Zhuštěná kniha", náboženský text vypracovaný komisí ekumenických vykladačů. Obsahuje prvky většiny starověkých náboženství včetně maometského saari, mahájánového křesťanství, zensunnitského katolicismu a buddislámských tradic. Za její hlavní přikázání se považuje: "Nepokřiviš duši."

ORNITOPTÉRA: (zpravidla "toptéra") jakékoli letadlo, které může trvale letět pomocí mávání křídel po vzoru ptáků.

P

PAN: nízko položená oblast nebo proláklina na Arrakis vzniklá propadem nosného komplexu podloží. (Na planetách s dostatkem vody pan znamená oblast, která byla kdysi pokrytá povrchovou vodou. Má se za to, že Arrakis má alespoň jednu takovou plochu, ale toto tvrzení zůstává sporné.)

PANOPLIA PROPHETICUS: výraz zahrnující nakažlivé pověry používané Bene Gesseritem k využívání primitivních oblastí. (Viz missionaria protectiva.)

PERLEŤ KABUZU: perleť z obřích mušlí kabuzu (až dva metry v průměru). Spolu s drahokamy opajasy nejvzácnější vývozní artikl planety Hagal.

PES OKATÝ: psovitá šelma podobná vlku, ale větší a s mnohem lepším zrakem, kterým vidí výborně i v noci. Loví ve smečkách i samotářsky.

PÍSEČNÉ VOZIDLO: všeobecné označení pro stroje určené k pracím na povrchu Arrakis při hledání a sbírání melanže.

PÍSEČNÝ ČERV viz šaj-hulúd.

PÍSEČNÝ PSTRUH: (rovněž malý tvůrce) polorostlinný, položivočišný vektor arrakiského písečného červa, jeho haploidní fáze (= s polovičním počtem chromozomů, jako je u běžných živočichů mají spermie a vajíčka).

PLAMEKAM: Spolu s opajasem nejvzácnější drahokam Impéria. Je možno ho zpracovat i ve vlákna, jimiž se vyšívají přepychové kusy oděvu, zvláště ceremoniální.

PLASKLO: vyšší varianta metaskla. Vyrábí se podobně jako metasklo infúzí plynů o vysoké teplotě do vrstev jasmiového křemene zpevněných sítí ze stravidiových vláken. Plasklo má nejen mimořádnou pevnost v tahu a schopnost působit jako selektivní radiační filtr, ale je neprůstřelné a zničitelné jedině přímým zásahem velkorážového laserpalu zblízka.

PLASTOCEL: ocel, která byla stabilizována stravidiovými vlákny vrostlými do její struktury.

PLASTOKÁMEN: materiál na bázi stravidia, který má vnější vzhled kamene, ale je pevnější a při výrobě se dá podstatně snadněji zpracovávat do potřebných tvarů. Jakmile se stabilizuje, původní plastičnosti už nikdy nenabude.

PLASTON: stravidiový beton.

PONTA: neuro-nůž. Imaginární, pouze světlem naznačená čepel vysílá nervové impulzy, takže oběť si nejen myslí, že je ubodávána, ale prostřednictvím intenzivní nervové stimulace to skutečně cítí. Zákeřná zbraň, která nezanechává stopy. Vynález richeského původu.

PORITRIN: třetí planeta soustavy Epsilon Alangue, kterou mnoho zensunnitských poutníků považuje za svůj rodný svět, i když náznaky v řeči a mytologii ukazují na daleko starší planetární kořeny.

PÓVINDÁ: tleilaxansky "nevěřící". Protože však jsou Tleilaxané přesvědčeni, že jejich Velkou víru nikdo kromě nich nesdílí, jsou "póvindá" vlastně všichni cizinci. Jde o značně pohrdlivý výraz.

PRANA: (prana musculatura) svaly lidského těla chápané jako jednotky pro vrcholný výcvik. (Viz bindú.)

PROKTORKA PŘEDSTAVENÁ: benegesseritská Ctihodná matka, která je současně ředitelkou

benegesseritské školy. (Zpravidla Benegesseriťanka s vnitřním zrakem.)
PRVNÍ MĚSÍC: hlavní satelit Arrakis, který jako první vychází v noci. Je pro něj charakteristické, že na svém povrchu má zřetelný obrys lidské pěsti.
PREDKOŘENÍ: vývojová fáze koření ve formě houbovité, divoké rostlinné masy, která vzniká, když voda zatopí výměšky písečného pstruha. V této fázi vytváří arrakiské koření charakteristické "výrony", vznikající výměnou hlubinného materiálu za povrchový, který leží nad ním. Z této masy se účinkem slunce nebo vody stává melanž.
PUNDI: mutovaná rýže, jejíž zrnka, bohatá na obsah přírodního cukru, dozrávají do délky až 4 cm. Hlavní exportní komodita Caladanu.

R
REBABA: smyčcový hudební nástroj. Původně dvojdílná ozvučná skříň hruškovitého tvaru se dvěma až třemi, později až s dvanácti strunami.
RIDULIÁNSKÝ PAPÍR viz krystalový papír.
RICHES: čtvrtá planeta Eridani A stavěná naroveň Iksu z hlediska velmi vysoké strojové kultury. Proslulá miniaturizací. Po určitou dobu byl rod Richesů také držitelem pololéna na Arrakis. Po neúspěchu v obchodní válce s Iksem a odebrání pololéna jeho vliv značně upadl.
ROD: idiomatické označení vládnoucího klanu na planetě nebo v planetární soustavě.
ROGOVA VYSÍLAČKA: přístroj schopný rozpínat lidskou mysl podobně, jak to u navigátorů dělá koření, a komunikovat zakřiveným prostorem na obrovské vzdálenosti.
ROJOVÁ PISTOLE: zdokonalený typ mólské pistole. Vystřeluje až deset šipek najednou, což jednak zvyšuje pravděpodobnost zásahu i při ztížené možnosti míření a jednak umožňuje jedinou ranou zasáhnout víc protivníků, jsou-li blízko sebe.
ŘEZÁK: verze laserpalu krátkého dostřelu, která se používá většinou jako řezný nástroj a chirurgický skalpel.
S
SAFÓ: vysokoenergetická kapalina vyextrahovaná z kořenů z Ekazu. Používají ji běžně mentati, kteří tvrdí, že zvyšuje duševní schopnosti. Po jejím požití se na rtech objeví rubínové skvrny.
SAJADÍNA: fremenská náboženská vůdkyně.
SALUSA SECUNDUS: třetí planeta soustavy Gama Waiping, určená jako vězeňská planeta po přestěhování královského dvora na Kaitan. Salusa Secundus je domovským světem rodu Corrinů a druhou zastávkou při migraci zensunnitských poutníků. Mezi fremeny se traduje, že na této planetě byli otroky po devět generací.
SALUŠTÍ BÝCI viz býci, saluští.
SARDAUKAŘI: fanatičtí vojáci padišáha imperátora. Muži, kteří vyrostli v tak krutém prostředí, v němž zahyne šest z třinácti osob před dosažením jedenáctého roku života. Jejich bezohlednost výrazně prohluboval vojenský výcvik a téměř sebevražedné pohrdání vlastním životem. Již od útlého dětství jim bylo vštěpováno, že krutost je základní zbraň, která protivníky ochromuje a tím oslabuje. V dobách, kdy jejich vliv na záležitosti Impéria dosahoval vrcholu, se jejich umění zacházet se sečnými zbraněmi údajně vyrovnalo ginázskému desátému výkonnostnímu stupni a o jejich obratnosti v boji muže proti muži se říkalo, že téměř dosahuje úrovně mistryně či mistra Bene Gesseritu. Každý z nich se vyrovnal deseti průměrným landsraadským vojákům základní služby.
SBĚRAČ ROSY neboli SRÁŽEČ ROSY: zařízení vejčitého tvaru, asi čtyři centimetry dlouhé. Vyrábějí se z chromoplastu, který účinkem světla nabývá bílé reflexní barvy, a ve tmě se stává průhledným. Sběrače mají pozoruhodně chladný povrch, na němž se sráží rosa. Fremeni je používají na konkávních prohlubních rostlin jako malý, ale spolehlivý zdroj vody.
SEMÚTA: druhý narkotický derivát (získaný krystalizací) ze spálené elakkové dřeviny. Jeho účinek, popisovaný jako nadčasová silná extáze, se vyvolává atonálními vibracemi, kterým se říká semútová hudba. (Viz fidula.)
SESTRY V ODLOUČENÍ: ženská náboženská skupina asketických regulí, žijící o samotě v horách východního kontinentu Caladanu.

SÍČ: shromažďovací místo v dobách ohrožení. Jelikož fremeni žili v nebezpečí velmi dlouhou dobu, tento výraz zevšeobecněl k pojmenování jakéhokoli jeskynního bludiště, obývaného jednou z jejich kmenových komunit.
SIGNUTA: popínavá rostlina původem z Giedi Primy, často používaná v otrokářských domech jako karabáč. Oběti jsou poznamenány tetováním barvy červené řepy, které je řadu let bolestivě cítit.
SIRIDAR: guvernér planety.
SKŘÍŇKA BOLESTI: zařízení, které dokáže vyvolat téměř nesnesitelnou bolest, aniž by došlo k mechanickému poškození tkáně. Používá se jednak při výsleších a jednak při benegesseritské zkoušce lidské obezřetnosti (Viz gom džabbár.)
SLEPŘ: pomalu se plazící kříženec mezi obřími slimáky a prasaty, vypěstovaný na Tleilaxu v regeneračních nádržích. Má mnohočetná ústa, útroby šroubovicového tvaru a živí se prakticky jakýmikoli odpadky. Jeho maso je však vynikající a je surovinou pro některá z nejdražších jídel ve vesmíru. Úspěšný vývozní artikl Tleilaxu.
SLUŽEBNICKÝ DŽIHÁD viz džihád, služebnický.
SOLÁR: měnová jednotka používaná na původních planetách Impéria.
SOLIDO: trojrozměrný obraz ze solidového projektoru, který používá třistašedesátistupňové referenční signály nahrané na šigafilovou cívku.
SPOJKA: planeta soustavy Beta Leonis, hlavní sídlo a výcvikové středisko Kosmické gildy. Má výhodnou polohu na křižovatce kosmických cest.
S'TORI: přibližně "věčná moudrost, věčná pravda". Základní pojem súfi-zensunnitské víry.
SUBOID: iksanský dělník. Suboidi byli záměrným křížením vypěstováni tak, aby nebyli příliš inteligentní (i když dokážou plnit výslovně zadané úkoly), aby snášeli těžkou práci, měli omezené potřeby a nevyvíjeli prakticky žádnou vlastní iniciativu. Jsou snadno ovlivnitelní a ovladatelní.
SÚ-SÚ-SÚK!: volání prodavače vody na Arrakis.
SÚK: tržiště.
SUSPENZOR: druhotná (nízkosvodná) fáze Holtzmanova štítového generátoru. Anuluje gravitaci v určitých mezích daných poměrnou hmotností a množstvím energie.
Š
ŠAJ-HULÚD: písečný červ z Arrakis, "stařešina pouště", "Stařec věčnosti" a "děd pouště". Když se toto jméno vysloví určitým tónem nebo napíše s velkým písmenem, významově určuje pozemské božství fremenských domáckých pověr. Písečí červi dorůstají obrovských rozměrů (v hlubinách pouště byli spatřeni jedinci delší než 400 m) a dožívají se vysokého věku, pokud nezahubí jeden druhého nebo neutonou ve vodě, která na ně působí jako jed. Má se za to, že většina písku na Arrakis je důsledek činnosti písečných červů. (Viz písečný pstruh.)
ŠAKOBSA: takzvaná magnetická řeč odvozená zčásti ze starodávné bhotanštiny. Soubor starodávných dialektů modifikovaných potřebou tajné řeči, ale hlavně lovecká řeč Bhotanů, najatých assassinů v prvních assassinských válkách. (Viz bitevní řeč.)
ŠARÍJAT: také Velká víra; kombinace zensunnismu a súfismu, která se tajně udržuje po řadu tisíciletí mezi Tleilaxany. Tleilaxané toto své náboženské přesvědčení pečlivě a až fanaticky skrývají v naději, že za pomoci momentu překvapení se jim jednoho dne podaří ovládnout vesmír a nastolit vládu šaríjatu. Přeneseně také všechny oblasti vesmíru, kde žije byť jen jediný "pravý věřící", protože to podle tleilaxanského přesvědčení bude v pravý okamžik k vítězství Velké víry stačit.
ŠIGAFIL (ŠIGAFILAMENT): kovové vlákno vytlačované pozemní popínavou révou (Narvi narviium), které se daří pouze na planetách Salusa Secundus a III Delta Kaising. Šigafil má neobyčejně vysokou pevnost v tahu. Kromě toho slouží jako výborné médium pro zapisování a uchovávání zpráv.
ŠTÍT, OBRANNÝ: ochranné pole vytvořené Holtzmanovým generátorem. Toto pole se odvozuje z Fáze jedna suspenzorového anulovacího efektu. Pole dovolí průchod pouze věcem pohybujícím se malou rychlostí, která závisí na nastavení pole a pohybuje se v rozmezí šesti až devíti centimetrů za sekundu, a lze je zkratovat pouze elektrickým polem velikosti celého území. Na Arrakis jako obrana nepoužitelný, protože neomylně přivolává písečné červy.
ŠTÍTOVÁ RULETA: hra podobná ruletě, ale nezávislá na náhodě. V silovém poli štítu rotuje kotouč s

očíslovanými poli, který hráči zastavují vnořením tága do pole štítu. Zastavení kotouče uvede do pohybu míček, který dopadne do některého pole (nejvyšší hodnota je 10). Hru ovlivňuje mnoho faktorů - směr vnoření tága, jeho rychlost (která musí brát v úvahu i vlastnosti štítu) i okamžik, kdy se tágo znovu odtáhne. Hra je velmi oblíbená obzvláště v šlechtických kruzích, ale její dokonalé zvládnutí vyžaduje výjimečnou obratnost a cvik.
ŠTÍTOVÝ VAL: charakteristické pohoří v severních dálavách Arrakis, které chrání malou oblast před plným náporem planetárních Koriolisových bouří.
T
TEKUTÁ KŮŽE: rychloobvaz, hustá tekutina, která při styku se vzduchem tuhne a vytváří na ráně organický povlak. Chrání poranění před zanícením a urychluje hojení.
TEKWA: doslova "Cena svobody". Něco, co má obrovskou hodnotu. To, co od smrtelníka vyžaduje jeho božstvo (a strach tímto požadavkem zrozený).
TEMAG: vysoká bota do pouště.
TĚŽEBNÍ VOZIDLO: velký stroj (často rozměrů 120 x 40 m) k těžbě koření, který se běžně používá na bohatých, neznečištěných návějích melanže.
TLEILAX: osamělá planeta Thalimu, známá jako renegátské středisko pro výcvik mentatů; zdroj "křivých" mentatů. Rovněž se proslavila svými regeneračními nádržemi, kde se znovuoživují gholové, a svou technologií hraničící často se zákonem nebo jej i přestupující, ale mlčky tolerovanou.
TLOUK: krátký kůl opatřený na jednom konci odklápěcí destičkou s pružinou. Účel: tlouk se zarazí do písku a spustí se "tlučení", aby se přivolal šaj-hulúd. (Viz tvůrcovské háky.)
TOPTÉRA viz ornitoptéra.
TOVÁRNA NA KOŘENÍ viz písečné vozidlo, těžební vozidlo.
TRANSOKO: zařízení pro dálkový přenos obrazu.
TVAROVÍ TANEČNÍCI: jeden typ obyvatel planety Tleilax. Jsou schopni přijmout na sebe jakoukoli podobu, včetně podoby jiného konkrétního člověka, a to tak věrohodně, že podle určitých náznaků tuto záměnu dokáže rozpoznat jen osoba speciálně školená, obvykle Ctihodná matka. Na Tleilaxu jsou Tvaroví tanečníci považováni za nižší kastu než normální lidé, a to jednak proto, že nemají žádnou konkrétní osobní identitu, ale především proto, že se nemnoží přirozeným způsobem, ale klonováním. Jsou to hybridi, bližší zvířecí kolonii než lidem.
TVŮRCE viz šaj-hulúd.
TVŮRCOVSKÉ HÁKY: používají se k zaklesnutí do arrakiského písečného červa, k naskočení na něj a k jeho ovládání.
TYGR, LAZÁNSKÝ: šelma vzniklá genetickou manipulací z terranského tygra. Oproti svým předkům mají větší tlapy pro lepší pohyb v nerovném či nepevném terénu, zátažné drápy dosahují délky až 10 cm a jsou velmi ostré. Srst mají krátkou a žlutohnědou, což jim poskytuje dokonalé ochranné zbarvení v písku. Ještě jako koťatům jsou lazánským tygrům často implantovány servostimulátory, takže je možné je dokonale ovládat vysílačem.
U
UMMA: jedno z bratrstev proroků. Rovněž osobní duchovní osvícení, mystická duchovní cesta, zjevená hledajícímu.
V
VČELKA: střelná zbraň s nízkou kadenci vrhající šipky, jejichž hroty jsou napuštěny jedem nebo narkotikem. Její účinnost je omezena relativním pohybem cíle vůči projektilu a zmenšuje se také, pokud se oběť chrání obranným štítem. (Viz Štít, obranný.)
VELKÁ KONVENCE: všeobecné příměří vynucené rovnováhou sil, které zachovávají Gilda, vznešené rody a Impérium. Její hlavní nařízení zakazuje používat atomové zbraně na lidské cíle. Každé nařízení Velké konvence začíná: "Je nutno zachovávat pravidla…"
VELKÁ VÍRA viz šaríjat.
VELKOROD: držitel planetárního léna; meziplanetární podnikatelé. (Viz rod.)
VIKAM: řadí se mezi nejvzácnější drahokamy, ačkoli technicky vzato to drahokam není. Vikamy jsou položivé koule asi o velikosti oční bulvy, mléčně bílé a opalizující. Nemají schopnost pohybu, vědomí

atd., dokážou však cíleně vyzařovat duhové paprsky, a to buď ke zdroji světla, nebo k lidské tkáni. Dodávají energii, mají hojivé schopnosti. Nacházejí se pouze ve velmi malém množství na planetě Grumman a jejich původ nebyl dodnes uspokojivě vysvětlen.
VODA ŽIVOTA: "jed osvícení" Přesněji jde o kapalný výron z písečného červa vzniklý v okamžiku, kdy červ zahyne utopením. V těle Ctihodné matky se proměňuje v narkotikum používané při tau orgiích v síči. "Vědomospektré" narkotikum. (Viz Ctihodná matka, šaj-hulúd.)
VODNÍ ÚDĚL: fremensky na smrt vážně chápaný závazek.
VODOLINKA: trubička uvnitř filtršatů či filtrstanu, kterou se vede regenerovaná voda do jímací kapsy nebo z jímací kapsy k uživateli.
VODOMÍRKY: kovové kroužky různé velikosti, z nichž každý určuje množství vody, které lze za něj získat z fremenských zásob. Vodomírky mají obrovský význam (stojí vysoko nad penězi) zejména při narození, úmrtí a při obřadu namlouvání.
W
WALLACH IX.: devátá planeta v soustavě Laoujin, sídlo hlavní školy Bene Gesseritu.
WAYKU: původně velkorod, jehož planety byly zničeny ve válce. Waykánci sami se stali vyhnanci. Usadili se jako kočovníci na palubách maxitrajlerů Gildy, která jim poskytuje útočiště oplátkou za to, že se starají o provoz dopravních lodí a o jejich cestující.
Z
ZDĚDĚNÉ VZPOMÍNKY: (také minulé životy) - úplné vzpomínky Ctihodných matek, uchované v paměti jejich nástupkyň. Přístup k nim se benegesseritským Sestrám otevírá při melanžové agónii. (Viz Ctihodná matka, melanžová agónie.)
ZENSUNNITÉ: stoupenci odpadlické sekty, která se odvrátila od učení Maomeda (takzvaného Třetího Mohameda) někdy v roce 1381 P. G. Zensunnitské náboženství je známé hlavně tím, že klade důraz na mystiku a návrat k "cestám otců". Za vůdce původních odpadlíků považuje většina badatelů Ali Bena Ohašiho, ale existují jisté důkazy o tom, že Ohaši možná působil pouze jako mluvčí za svou druhou manželku Nisai.
ZNAMENÍ ČERVÍCH ROHŮ: (červí znamení) ukazovák a prostředník vztyčené do tvaru písmene V jako ochrana proti zlým duchům.

Ž
ŽIDLOPES: druh "živého nábytku", tj. nábytku, jenž se tvarem přizpůsobuje potřebám člověka, který ho používá. Poskytuje pohodlí jinak nedosažitelné. Se skutečným psem nemá nic společného, název získal proto, že projevuje základní emoční reakce, např. strach, a jeho "pán" ho může vodit kamkoli s sebou nebo i přivolat (některé druhy židlopsů reagují výhradně na hlas svého "pána"). Přesto někteří lidé dávají přednost nábytku klasickému, protože mají příliš silný pocit, že si zotročují zvíře.